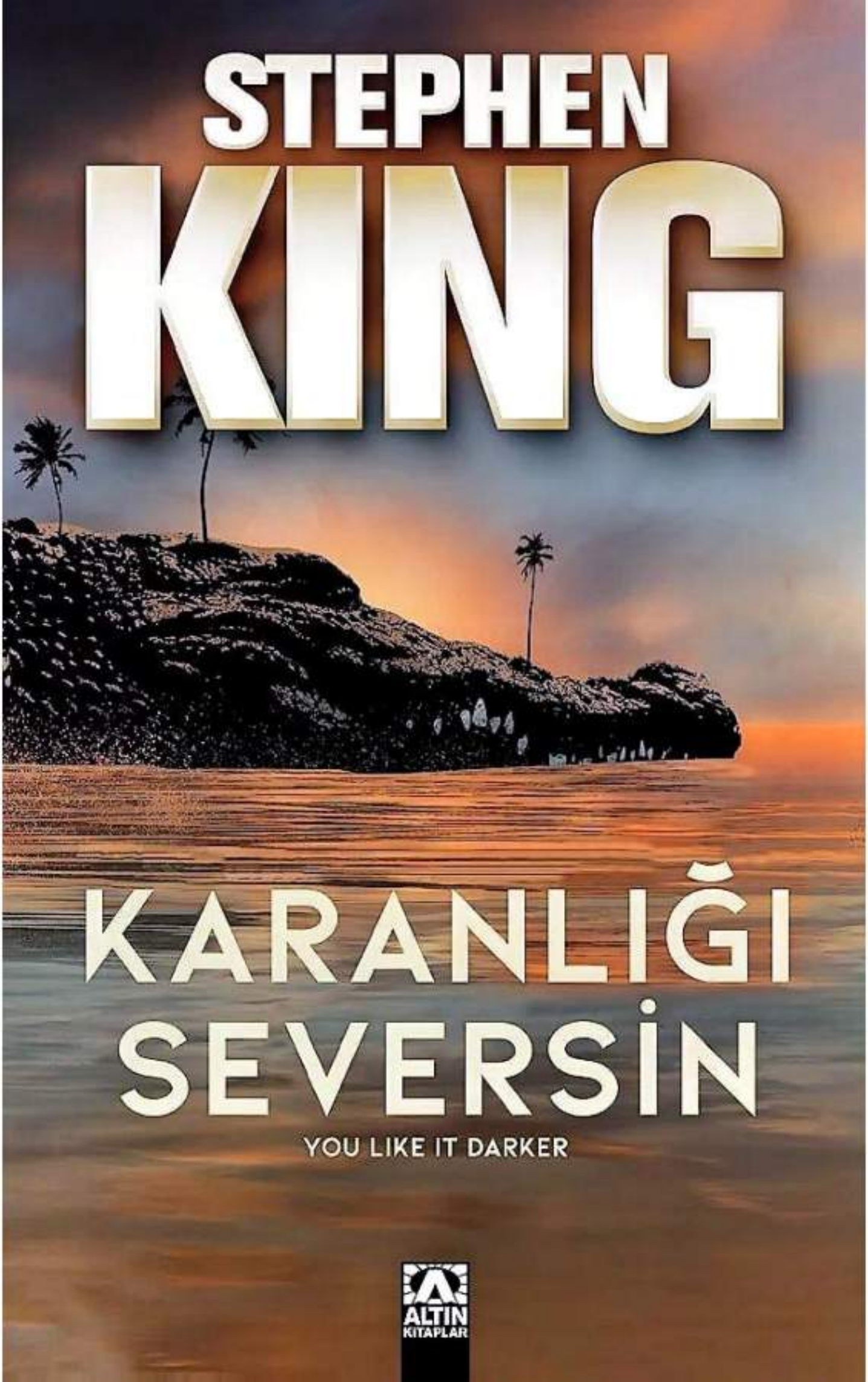

STEPHEN
KING
KARANLIĞI
SEVERSİN
YOU LIKE IT DARKER
ALTIN
KITAPLAR

ALTIN
KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı
YOU LIKE IT DARKER

Yayın Hakları
© 2024 Stephen King
Altın Kitaplar Yayınevi ve Ticaret AŞ
Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Editör
Elçin Kazancı

Kapak Tasarımı
Osman Selçuk Özdoğan

Baskı
1. Basım / Kasım 2025 / İSTANBUL
Altın Kitaplar Yayinevi ve Ticaret AŞ
Bağlar Mah. 62. Sok. Yıldızlar Plaza No: 10/A
34212 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.446 38 88 Sertifika No: 44011

Bu kitabın her türlü yayın hakları fikir ve sanat eserleri yasası gereğince
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'ye aittir.

ISBN 978 - 975 - 21 - 3073 - 9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

KARANLIĞI SEVERSİN

Türkçesi
Gökçe Yavaş

İÇİNDEKİLER

İKİ YETENEKLİ SERSERİ 9
BEŞİNCİ BASAMAK 81
BİR ACAYİP WILLIE 91
DANNY COUGHLIN'İN KÖTÜ RÜYASI 105
FINN 284
SIVIŞ HANI YOLUNDA 309
KIRMIZI EKRAN 333
TÜRBÜLANS UZMANI 344
LAURIE 360
ÇINGIRAKLI YILANLAR 387
RÜYA GÖRENLER 495
CEVAPÇI 535
SONSÖZ 593

İkizler için, Thomas ve Edward...

İKİ YETENEKLİ SERSERİ

1

Babam –benim *meşhur* babam– 2023'te, doksan yaşındayken öldü. Vefatından iki yıl önce Ruth Crawford adında serbest çalışan bir yazardan onunla röportaj yapmak istediğine dair bir e-posta aldı. O dönem tüm kişisel ve iş yazışmalarını ben yürüttüğümden e-postayı ona ben okudum, zira o sıra elektronik aletlerle ilişkisini çoktan kesmişti: önce masaüstü bilgisayarıyla, sonra dizüstü bilgisayarıyla, nihayetinde de sevgili telefonuyla. Görme yetisi son anına kadar yerindeydi ama iPhone ekranına bakmanın başını ağrıttığını söylüyordu. Doktor Goodwin cenazenin ardından yapılan törende bana, babamın büyük felçten önce bir dizi küçük felç geçirmiş olabileceğini anlattı.

Telefonunu kullanmayı bıraktığı dönemde –yani ölmeden beş altı yıl kadar önce, Castle County okul müfettişliğinden erken emekli oldum ve tam zamanlı olarak babamın yanında çalışmaya başladım. Yapacak bir sürü işim vardı. Babam evi temizleyen birini tutmuştu ama geceleyin ve hafta sonlarında o işler de bana kalıyordu. Sabah giyinmesine, gece soyunmasına yardım ediyordum. Yemeği çoğu zaman ben hazırlıyor, ara sıra gecenin bir yarısı babam banyoya yetişmeyi başaramayınca çıkan pisliği ben temizliyordum.

Bakım ve tamir işleriyle uğraşan biri de vardı ama Jimmy Griggs de o zamanlar artık seksen yaşına yaklaşmıştı, dolayısıyla babamın kıymetli çiçek tarhlarına malç sermekten, tıkanan giderleri açmaya kadar Jimmy'nin yapamadığı her şeyi ben yapıyordum. Eve bir yardımcı alma fikri hiç gündeme gelmedi, ki Tanrı biliyor babam bu hizmeti karşılayabilirdi; kırk yılda yazdığı bir düzine aşırı çoksatan roman sayesinde durumu bayağı iyiydi.

"Sürükleyici tuğlalarının" (Donna Tartt, *New York Times*) sonuncusu babam seksen iki yaşındayken yayımlanmıştı. Zorunlu röportajlarını verdi, zorunlu fotoğraflar için poz verdi, sonra da emekli olduğunu duyurdu. Basının önünde bunu zarafetle, "alamet-i farikası olan mizahıyla" (Ron Charles, *Washington Post*) yaptı. Bana ise, "Çok şükür bu saçmalıklar bitti," dedi. Ruth Crawford'la yaptığı gayriresmi, samimi sohbet dışında bir daha kimseyle röportaj yapmadı. Birçok kez sorsalar da hep reddetti, muhtemelen kendine saklaması gereken şeyler de dâhil olmak üzere söyleyeceği her şeyi söylediğini iddia ediyordu.

"Çok röportaj verince," dedi bir keresinde bana, "illa ki bir iki kere çam deviriyorsun. Unutulmayan sözlerin de işte onlar oluyor ve yaşlandıkça çam devirme ihtimalin artıyor."

Yine de kitapları satmaya devam etti, dolayısıyla işleri kesilmedi. Kitap sözleşmesi yenilemelerini, kapak fikirlerini ve ara sıra kitapların film ya da TV haklarını satma ihtimalini onunla

birlikte değerlendirdim ve kendisi okuyamaz hale geldiğinde röportaj tekliflerini ona özenle okudum. Her seferinde hayır dedi, buna Ruth Crawford'ın teklifi de dâhildi.

"Ona standart cevabımızı ver Mark. Gurur duydum ama istemiyorum, teşekkürler." Yine de tereddüt etmişti çünkü bu röportaj biraz farklıydı.

Crawford, babam ve çok eski arkadaşı David "Butch" LaVerdiere hakkında bir yazı yazmak istiyordu, David 2019'da ölmüştü. Babam ve ben onun Batı Yakası'ndaki cenazesine kiralık bir Gulfstream uçakla gittik. Babam parasına oldum olası düşkündü –cimri değildi ama parasına düşkündü– ve bu gidiş-dönüş uçak masrafı, babamın Butch amca diyerek büyüdüğüm bu adama olan hisleriyle ilgili çok şey anlatıyordu. İki adam on senedir, hatta daha uzun zamandır yüz yüze görüşmemişti ama aralarındaki bağ hâlâ çok güçlüydü.

Babamdan cenazede konuşma yapmasını istediler. Kabul edeceğini düşünmemiştim –göz önünde olmayı reddedişi röportajlarla sınırlı değildi, her alana yansıyordu– ama etti. Kürsüye çıkmadı, sadece bastonunun desteğiyle olduğu yerde ayağa kalktı. Oldum olası iyi bir konuşmacıydı, bu özelliği yaşla değişmemişti.

"Butch ve ben İkinci Dünya Savaşı'ndan önce tek göz odalı bir okula giden çocuklardık. Trafik lambası bile olmayan, içinden toprak yol geçen bir kasabada, araba tamir ederek, spor yapıp, sonra takım koçluğuna geçerek büyüdük. Yetişkinliğimizde kasaba siyasetine katıldık ve kasabanın çöplüğünü düzenledik: Şimdi düşününce ne benzer işler. Ava, balığa çıktık, yazın ot yangınlarını söndürdük, kışın kasabanın yollarını açtık. Bunu yaparken az posta kutusu da devirmedik hani. Kasabanın otuz kilometre ötesinde henüz kimse onun –ya da benim– adımı bilmeden önce tanıyordum onu. Şu son senelerde onu ziyarete gelmem gerekirdi ama kendi işlerimle meşguldüm. Daha zamanımız var diyordum. Hep öyle düşünürüz sanırım. Derken zaman

biter. Butch iyi bir sanatçıydı, ama aynı zamanda iyi bir insandı. Bence bu daha önemli. Belki bazılarınız böyle düşünmez ve bu da yanlış değil, kesinlikle değil. Mesele şu ki ben hep onun arkasını kolladım, o da beni kolladı."

Duraksadı, başını önüne eğdi, düşünüyordu.

"Bizim küçük Maine kasabasında böyle arkadaşlar için kullanılan bir laf vardır. Sıkı fıkıydık."

Evet, öylelerdi ve bu sıkılığa ağızları da dâhildi.

* * *

Ruth Crawford'ın sağlam bir dosyası vardı, baktım. Çoğu kişilik profili olan makaleleri yerel veya bölgesel yayınlarda (*Yankee, Downeast, New England Life*) çıkmıştı, ama *New Yorker*'da yayımlanan cahil Derry kasabasıyla ilgili bir yazısı da dahil olmak üzere birkaç ulusal yayında da yer almıştı. Laird Carmody ve Dave LaVerdiere konusunda onun önerdiği hikâyeyi iyi bir yere dayandırdığını düşünüyordum. Babam ya da Butch amca hakkında yazdığı başka yazılarda da bu tezine üstünkörü değinmişti ama şimdi derinlemesine araştırmak istiyordu: Maine'deki aynı küçük kasabadan çıkan ve farklı kültürel alanlarda ünlü olan iki adam. Bu kadarla da kalmıyordu, hem Carmody hem LaVerdiere şöhrete kırklı yaşlarının ortalarında kavuşmuştu, yani çoğu insanın gençlik heveslerinden vazgeçtiği bir dönemde. Bu yaştaki insanlar, babamın bir keresinde dediği gibi, kendilerine çoktan bir çukur kazmış, dayayıp döşemeye başlamış olurdu. Ruth böylesi imkânsız bir tesadüfün nasıl gerçekleştiğini araştırmak istiyordu... tabii gerçekten tesadüfse.

"Bir nedeni olmak zorunda mı?" diye sordu babam Bayan Crawford'ın mektubunu okumayı bitirdiğimde. "Bunu mu kastediyor? Farklı eyaletlerde yaşayıp da lotodan büyük ödülü kazanan ikiz kardeşleri hiç duymamış galiba."

"Eh, o olay tamamen tesadüf değildir belki," dedim. "Tabii bu hikâyeyi şimdi uydurmadıysan."

Bir yorum yapması için sessiz kaldım ama sadece gülümsedi, her anlama gelebilecek bir gülümsemeydi bu. Ya da hiçbir anlama gelmeyen bir gülümseme. O yüzden bastırdım.

"Yani o ikizler şans oyunlarını seven bir evde büyümüş olabilir. Bu olayı biraz daha makul kılar değil mi? Ayrıca satın aldıkları ama hiçbir şey kazanmayan piyango biletleri ne olacak?"

"Ne demeye çalışıyorsun anlamıyorum Mark," dedi babam. Hâlâ aynı gülümsemeyle. "Bir yere varacak mısın?"

"Diyorum ki bu kadının sen ve Dave'in, ikinizin birden, hiçliğin ortasından çıkıp ömrünüzün ortasında birden serpilmenizi neden araştırmak istediğini anlayabiliyorum." Ellerimi başımın yanında gazete manşeti atarcasına kaldırdım. "*Kader* mi acaba?"

Babam derin çizgilerle dolu yüzündeki beyaz kirli sakallarını bir eliyle sıvazlayarak bu dediklerimi düşündü. Fikrini değiştirip evet diyeceğini düşündüm bir an. Ama başını iki yana salladı. "Ona güzel mektuplarından birini yaz, pas geçeceğimi söyle ve gelecekteki işlerinde başarılar dile."

Ben de öyle yaptım ama o sırada babamdaki bir hal aklıma takılıp kaldı. Bu, o ve arkadaşı Butch'un şan ve şöhrete nasıl kavuştuğu hakkında söyleyecek bolca şeyi olan bir adamın duruşuydu... ama anlatmamayı tercih ediyordu. Ağzı sıkılığı seçiyordu.

* * *

Ruth Crawford babamın röportajı reddetmesiyle hayal kırıklığına uğramış olabilir ama projeden vazgeçmedi. Ben röportaj vermeyi reddettiğimde de vazgeçmedi, babamın kendisi hayır dedikten sonra benim röportaj vermemi de istemeyeceğini söyledim, hem bildiğim tek şey babamın oldum olası hikâyeleri sevdiğiydi. Çok okurdu, arka cebine bir kitap sıkıştırmadan hiçbir yere gitmezdi. Uyku vakti gelince bana harika masallar anlatır, bazen onları spiralli defterlere yazardı. Butch amcaya gelince? Yatak odama bir duvar resmi çizmişti; top oynayan oğlanlar,

ateşböceği yakalayan oğlanlar, olta taşıyan oğlanlar. Ruth tabii ki bu duvar resmini görmek istedi ama çok uzun zaman önce, ben böyle çocukça şeyleri aştığımda üstü boyanmıştı resmin. Babam ve Butch amca roket misali birden yükselişe geçtiklerinde Maine Üniversitesi'nde ileri eğitim lisansı alıyordum. Zira bir deyişe göre işi yapamayan öğretir, öğretmeyi de beceremeyen öğretmene öğretir. Babamın ve en yakın arkadaşının başarısı, dedim, benim için de kasabadakilere olduğu kadar sürpriz oldu. Bir başka deyiş daha vardır, çok kurcalanan işin sonu hayırlı bir şeye varmaz.

Bunları mektubumda Bayan Crawford'a yazdım çünkü ona röportaj vermediğim için kendimi –biraz– kötü hissediyordum. Mektupta onların da çoğu insan gibi hayalleri olduğunu ve çoğu insan gibi bu hayalleri kendilerine sakladıklarını yazdım. Ben babamın hikâyelerinin ve Butch amcanın neşeli resimlerinin ahşap oyma ya da gitar çalma gibi bir hobi olduğunu varsaymıştım, ta ki para akmaya başlayana dek. Bunları bilgisayarda yazdım, sonra da elde yazdığım bir not iliştirdim: *Aferin onlara!*

* * *

Castle County'de resmi kayıtlara göre yirmi yedi kasaba var. En büyüğü Castle Rock, ikincisi Gates Falls. Laird ve Sheila Carmody'nin oğlunun, yani benim büyüdüğüm Harlow ilk onun içinde bile değil. Benim çocukluğumdan beri kasaba çok gelişti ama, bazen –kendisi de tüm hayatını Harlow'da geçiren– babam kasabayı tanımakta güçlük çektiğini söylerdi. Tek odalı bir okula gitmişti, ben dört odalı okula gitmiştim (her odada iki sınıf vardı), şimdiyse jeotermal ısıtma ve soğutması olan sekiz odalı bir okul var.

Babam çocukken 9. Yol, Portland Yolu dışında tüm kasaba yolları asfaltsızmış. Benim zamanımda sadece Derin Yarık ve Metodist Yolu topraktı. Şimdi hepsi asfaltlı. Altmışlarda tek bir

dükkân varmış, Brownie's, yaşlı adamlar gerçek bir turşu fıçısının etrafında otururmuş. Şimdi iki üç tane dükkân var, bir de Quaker Tepesi Yolu'nda çarşımsı bir yer var (illa adını koymak istersen yani). Pizzacı, iki güzellik salonu ve –inanması güç ama gerçek– belli ki gayet iyi iş yapan bir tırnak salonu var. Lise yok ama, bu değişmedi. Harlow çocuklarının üç seçeneği var: Castle Rock Lisesi, Gates Falls Lisesi ya da Mountain View Okulu, daha çok bilinen adıyla Bağnaz Akademisi. Bir grup taşralıyız yani: kamyonet süren, *country* müzik dinleyen, brendili kahve içen, genelde Cumhuriyetçi kasaba taşralıları. Hakkımızda anlatacak pek bir şey yok, buradan çıkan iki adam dışında: babam ve arkadaşı Butch LaVerdiere. Babamın Ruth Crawford'la çitlerin üstünden yaptığı kısa sohbeti sırasında dediği gibi, iki yetenekli serseri.

Annen ve baban tüm hayatlarını orada mı geçirmiş? diyebilir şehirde yaşayan biri. *Sonra SEN de mi tüm hayatını orada geçirdin? Deli misin nesin?*

Hayır.

Robert Frost, ev gittiğinizde sizi içeri almak zorunda oldukları yerdir, demiş. Aynı zamanda hayata başladığınız ve şanslıysanız hayatı tamamladığınız yerdir. Butch, Seattle'da öldü, yabancı diyarlarda bir yabancı olarak. Belki o önemsememiştir ama her şey biterken, küçük toprak bir yolu ve gölün kıyısındaki 30 Mil Korusu denen ormanı tercih etmez miydi diye merak ediyorum.

* * *

Ruth Crawford'ın araştırması *–soruşturması–* konu aldığı kişilerin büyüdüğü Harlow çevresinde dönüyordu ama orada motel, hatta pansiyon bile yoktu, bu yüzden Ruth'un operasyon üssü Castle Rock'taki Gateway Motel'di. Ayrıca Harlow'da bir yaşlı yaşam merkezi *vardı* ve Ruth orada babam ve arkadaşıyla okula giden Alden Toothaker diye bir adamla röportaj yaptı.

Ona Dave'in lakabını nasıl aldığını anlatan Alden'dı. Dave arka cebinde hep bir tüp Lucky Tiger Butch Wax* taşırdı ve tepesi dümdüz olan, havaya diktiği saçları önden düzgün dursun diye sık sık kullanırdı. Saçlarını (kaldığı kadarını) hayatı boyunca hep öyle şekillendirdi. Bu onun alametifarikasıydı. Ünlü olduğunda Butch Wax taşımaya devam etti mi derseniz, ben de sizden fazlasını bilmiyorum. Hâlâ üretiliyor mu onu bile bilmiyorum.

"Okulda beraber takılırlardı," diye anlattı Alden ona. "Babalarıyla balığa, ava gitmeyi seven iki çocuk. Çok çalışılan bir düzende büyüdüler ve başka türlüsünü de beklemediler. Benim yaşımda olup, size o çocukların bir gün bir yerlere geleceği belliydi zaten diyen çıkabilir ama ben onlardan değilim. Gayet sıradan adamlardı, ta ki sıradan olmayana dek."

Laird ve Butch, Gates Falls Lisesi'ne gittiler. O zamanlar "genel eğitim" dersleri denen kısma alınmışlardı, burası üniversiteye gitme planı olmayan çocuklar içindi. Kimse çıkıp yeterince zeki değiller falan demedi, öyle varsaydılar sadece. Gündelik Matematik ve İş İngilizcesi diye bir ders aldılar, kitaplarının birkaç sayfası, bir iş mektubunu nasıl doğru biçimde katlayacaklarını şemalarla göstermeye ayrılmıştı. Ahşap atölyesinde, araba tamir atölyesinde bolca zaman geçirdiler. İkisi de futbol, basketbol oynuyordu, gerçi babam vaktinin çoğunu yedek kulübesinde bekleyerek geçiriyordu. İkisi de B ortalamayla okulu bitirdi ve birlikte 8 Haziran 1951'de mezun oldular.

Dave LaVerdiere tesisatçı olan babasının yanında çalışmaya başladı. Laird Carmody ve babası aile çiftliğinde araba tamiri yapıyor, bunları Gates Falls'daki Peewee Araba Pazarı'nda satıyorlardı. Bir de Portland Yolu'nda iyi para getiren bir sebze tezgâhları vardı.

Butch amca ve babası pek iyi geçinmiyordu, Dave sonunda kendi işini kurdu, Gates ve Castle Rock'ta giderleri açıyor, boru

* İng. Bir saç şekillendirici markası. Butch düzgün kesilmiş, askeri tarzda, erkeksi bir saç kesimidir. (ç.n.)

döşüyor, bazen de kuyu kazıyordu. (Harlow'un tüm işi babasındaydı ve paylaşmaya niyeti yoktu.) 1954'te iki arkadaş L&D Nakliye'yi kurdu, çoğu zaman yazlıkçıların pisliklerini çöplüğe taşımaktan ibaretti işleri. 1955'te çöplüğü *satın aldılar*, kasaba oradan kurtulduğu için memnundu. Orayı temizlediler, kontrollü yakmalar yaptılar, basit bir geri dönüşüm programı başlattılar ve haşarat barındırmadılar. Kasaba onlara maaş ödüyordu, bu da düzenli gelirlerine güzel bir katkı sağlıyordu. Hurda metal, özellikle de bakır teller daha da çok para getiriyordu. Kasabalılar onlara Çöpçü İkizler demeye başlamıştı ama Alden Toothaker (ve hafızası sağlam diğer ihtiyarlar) Ruth Crawford'a bunun zararsız bir takılma olduğu ve çocukların hiç alınmadığı konusunda güvence vermişti.

Çöplük belki beş dönümdü ve yüksek ahşap çitlerle çevriliydi. Dave çitleri kasaba hayatından sahnelerle boyamış, her yıl yenisini eklemişti. Çit çoktan kaldırılsa (ve çöplük artık büyük bir çöp sahası olsa) da fotoğrafları duruyor. O duvar resimleri insanlara Dave'in sonraki işlerini anımsatıyor. Beraber yorgan işi yapan insanlar beyzbol oyununa, beyzbol oyunu rahmetli Harlow sakinlerinin karikatürlerine, ilkbahar ekimi, sonbahar hasadı sahnelerine dönüşüyordu. Küçük kasaba hayatı tüm yönleriyle resimlerine yansıtılmıştı ama Butch amca, resmine İsa'yı ve peşinden havarileri (en son sırada yüzünde boktan bir sırıtışla Yahuda vardı) de eklemişti. Bu sahnelerin hiçbirinin olağanüstü bir yanı yoktu ama hayat dolu ve neşeliydiler. Gelecekteki işlerinin *habercisi* de diyebilirsiniz.

Butch amca öldükten kısa süre sonra Elvis Presley ve Marilyn Monroe'nun el ele küçük bir kasaba karnavalının talaşlı yolunda gezindiği bir LaVerdiere tablosu üç milyon dolara satıldı. Butch amcanın çöplük çiti resimlerinden bin kat daha iyiydi ama oraya koysan sırıtmazdı: alttan alta bir umutsuzluk ve –belki– küçümsemeden doğan aynı tuhaf mizah anlayışı. Dave'in çöplük resimleri tomurcuktu, *Elvis&Marilyn* ise açan çiçek.

Butch amca hiç evlenmedi ama babam evlendi. Sheila Wise lise aşkıydı, mezun olduktan sonra Vermont Devlet Öğretmen Koleji'ne gitmişti. Harlow İlkokulu'nda beş ve altıncı sınıflara ders vermeye geldiğinde babam onun hâlâ bekâr olduğunu öğrenince sevinmişti. Peşinde koştu ve onu tavladı. 1957'nin Ağustos ayında evlendiler. Dave LaVerdiere babamın sağdıcıydı. Ben bir sene sonra doğdum ve babamın en yakın arkadaşı, benim Butch amcam oldu.

* * *

Babamın ilk kitabı *Şimşek Fırtınası* hakkında bir eleştiri yazısı okudum, şöyle diyordu: "Bay Carmody'nin gerilim dolu hikâyesinin ilk yüz sayfasında pek bir şey olmuyor ama okur yine de kendini kaptırıyor çünkü kemanlar çalıyor."

Bunun zekice bir ifade olduğunu düşünmüştüm. Ruth Crawford'ın duyabileceği pek bir keman sesi yoktu; Alden ve kasabadaki diğer kişilerden edindiği genel izlenim, iki adamın düzgün, namuslu ve eğriye eğri doğruya doğru diyebilen, son derece dürüst insanlar olduklarıydı. *Country* hayatı süren *country* adamlardı. Biri evlenmişti, diğerine o günlerde "müzmin bekâr" deniyordu, tabii özel hayatına dair küçük bir skandal vardı.

Dave'in kız kardeşi Vicky röportaj vermeyi kabul etti. Ruth'a Dave'in bazen Lisbon Sokak'ın aşağısındaki bira ve dans kulüplerine uğramak için "şehre çıktığını" –yani Lewiston'a gittiğini– anlattı. "Holly'de lilili," dedi Holiday Barı kastederek (çoktan kapandı). "Minik Jonna Jaye orada çalıyorsa daha bir gidesi tutardı. Ah ya, nasıl da tutulmuştu ona. *Onu* eve hiç getirmedi –şansına küssün!– ama eve her zaman yalnız gelmezdi."

Ruth'un bana sonradan anlattığına göre Vicky orada durakşamış ve eklemiş. "Ne düşündüğünüzü biliyorum *Ham'fendi*, bugünlerde bir adam hayatını uzun süre bir kadınla paylaşmadıysa herkes böyle düşünüyor ama öyle değil. Abim ünlü bir ressam olabilir ama kesinlikle *eşcinsel* değildi."

* * *

İki adam da çevresinde seviliyordu, herkes öyle diyordu. *Komşulukları* da iyiydi. Philly Loubird tarlasının daha yarısı biçiliyken ve fırtına kapıdayken kalp krizi geçirdiğinde babam onu Castle Rock'taki hastaneye götürmüş, Butch da çöp toplayan arkadaşlarından birkaçını organize edip ilk damla düşmeden tarlanın işini bitirmişti. Yerel gönüllü itfaiye birimiyle beraber ot yangınlarıyla ve ara sıra çıkan ev yangınlarıyla mücadele ediyorlardı. Babam tamir edecek çok fazla arabası ya da çöplükte yapacak işi yoksa annemle birlikte o zamanlar Yoksul Fonu olarak adlandırılan fon için para topluyordu. Genç takımlara koçluk yapıyorlardı. İlkbaharda itfaiyenin domuz rostosu yemeğinde ve yazın sonunu belirleyen tavuk barbeküsünde yan yana yemek pişiriyorlardı.

Country hayatlar süren *country* adamlar.

Keman falan yok.

Her şeyiyle tam bir orkestra duyuluncaya dek.

* * *

Bunların büyük kısmını biliyordum. Çok daha fazlasını Gateway Motel'in karşısında ve postaneden bir sokak aşağıdaki Korner Koffee Kup'ta Ruth Crawford'ın kendisinden öğrendim. Babam postasını bu postaneden alıyordu ve genelde bayağı bir şey gelirdi. Postasını aldıktan sonra Koffee Kup'a hep uğrardım. Kup'un kahvesi gayet iyiydi, abartılacak bir yanı yoktu ama yabanmersinli *muffini*? Daha iyisini bulamazsınız.

Postayı karıştırıyor, gereksizleri önemlilerden ayırıyordum ki biri, "Buraya oturabilir miyim?" dedi.

Ruth Crawford'dı bu, beyaz pantolonu, kolsuz pembe bluzu ve ona uyan maskesiyle –Covid'in ikinci yılıydı– ince ve fit görünüyordu. Çoktan karşı koltuğa oturmaya meyletmişti, bu da beni güldürdü. "Hiç pes etmiyorsunuz değil mi?"

"Çekingenlikle Nobel Ödülü kazanılmaz," dedi ve maskesini çıkardı. "Buranın kahvesi nasıl?"

"Fena değil. Sokağın hemen karşısında kaldığınıza göre bunu biliyorsunuzdur zaten. *Muffinler* çok daha güzel. Ama hâlâ röportaj veremem. Üzgünüm Bayan Crawford, yapamam."

"Röportaj yok, tamam. Söyleyeceğiniz her şey kesinlikle kayıt dışı kalacak, tamam mı?"

"Bu dediklerimi kullanamayacağınız anlamına geliyor."

"Evet, bu anlama geliyor."

Garson geldi, Suzie McDonald. Ona gece derslerine devam edip etmediğini sordum. Maskesinin ardından gülümseyip ettiğini söyledi. Ruth ve ben kahve ve *muffin* söyledik.

"Bu üç kasabadaki herkesi tanıyor musun?" diye sordu Ruth Suzie gidince.

"Herkesi değil, hayır. Eskiden okul müfettişliği yaparken çok, çok daha fazla kişiyi tanırdım. Kayıt dışı kalacak değil mi?"

"Kesinlikle."

"Suzie'nin on yedi yaşındayken bir bebeği oldu ve ailesi onu evden attı. Aşırı dindarlar, Kurtarıcı Mesih Kilisesi'ndenler. Gates'te teyzesiyle yaşamaya gitti. O zamandan beri liseyi bitirdi ve Bates Üniversitesi'ne bağlı yüksek okuldan dersler alıyor. Veteriner olmak istiyor. Bence başaracak, küçük kızı da gayet iyi. Siz nasılsınız? Güzel zaman geçiriyor musunuz? Babam ve Butch amca hakkında çok şey öğrendiniz mi?"

Gülümsedi. "Annenizle evlenmeden önce babanız araba modifiye etmeye çok meraklıymış diye duydum, başınız sağ olsun bu arada."

"Teşekkürler." O 2021 yazında annemi kaybedeli beş yıl oluyordu aslında.

"Babanız ihtiyar bir çiftçinin Dodge kamyonetine çarpmış ve ehliyeti bir yıl elinden alınmış, biliyor muydunuz?"

Bilmiyordum ve bilmediğimi söyledim.

"Dave LaVerdiere'in Lewiston'daki barları sevdiğini ve kendini Minik Jonna Jaye olarak tanıtan yerli bir şarkıcıyı vurgun olduğunu öğrendim. Watergate meselesinden sonra Cumhuriyetçi Partiyi desteklemeyi bıraktığını ama babanın partiden hiç vazgeçmediğini öğrendim."

"Yok, babam ölene kadar cumhuriyetçilere oy verecek. Ama..." Öne doğru eğildim. "Hâlâ kayıt dışı mı?"

"Kesinlikle!" Gülümsüyordu ama gözleri meraktan parlamıştı.

Sesimi fısıltı sayılacak kadar alçalttım. "İkinci seferde Trump'a oy vermedi. Biden'a oy vermeye de eli gitmedi ama Donald'a artık karnı doymuştu. Bunu mezara götürmenizi bekliyorum."

"Götüreceğime yemin ederim. Dave'in 1960'tan yarıştan emekli olduğu 1966 yılına dek her yıl kasaba fuarı turta yeme yarışmasını kazandığını öğrendim. Babanızın 1972'ye dek Old Home Days'de* hedef vurulunca suya düşüren koltukta oturduğunu öğrendim. Eski moda mayo ve fötr şapkayla çok komik resimleri var... şapka su geçirmezdi herhalde."

"Öyle utanırdım ki," dedim. "Okulda benimle çok dalga geçerlerdi."

"Dave'in batıya giderken ihtiyacı olduğunu düşündüğü her şeyi Harley-Davidson motorunun yan çantalarına koyduğunu ve öylece yola çıktığını öğrendim. Anneniz ve babanız sahip olduğu diğer her şeyi bahçede satmış ve parasını ona göndermiş. Babanız onun evini de satmış."

"Bayağı da kârlı sattı," dedim. "Bu da iyi oldu. O sıra Butch amca artık tam zamanlı resim yapıyordu ve işlerini satmaya başlayana dek o parayı kullandı."

"O dönem artık babanız da tam zamanlı yazıyordu."

"Evet, çöplüğü de hâlâ işletiyordu. Doksanların başında kasabaya geri satana dek işletti. O zaman çöp sahasına dönüştürdüler."

---

* Özellikle ABD ve Kanada'da küçük kasaba veya toplulukların sakinlerinin bir araya geldiği geleneksel festival. (ç.n.)

"Peewee Araba Pazarı'nı da satın alıp sattı. Geliri kasabaya bağışladı."

"Gerçekten mi? Bana hiç anlatmadı." Gerçi annemin bildiğine emindim.

"Bağışladı, neden bunu yapmasın ki? Paraya ihtiyacı yoktu, değil mi? O noktada işi yazarlıktı ve kasabayla ilgili tüm işler sadece hobiydi."

"İyi işler," dedim, "asla hobi değildir."

"Bunu babanızdan mı öğrendiniz?"

"Annemden."

"Kaderinizin böyle birden değişmesi konusunda *o* ne düşünüyordu? Butch amcanızın kaderinin de tabii?"

Suzie *muffin* ve kahvelerimizi bırakırken sorusunu tarttım. Sonra, "Oralara girmek istemiyorum gerçekten Bayan Crawford," dedim.

"Ruth deyin lütfen."

"Ruth... yine de oralara girmek istemiyorum."

Muffinine yağ sürdü. Huzurumu kaçıran –başka nasıl tarif ederim bilmiyorum– her nasılsa hayret dolu ama keskin bakışlarla bakıyordu bana.

"Elimdeki bilgilerle güzel bir yazı yazıp *Yankee* dergisine satabilirim," dedi. "Yerel renklerle ve eğlenceli anekdotlarla dolu on bin kelime. İnsanların hoşuna giden tüm o Maine boklarını koyarım, bir sürü *heya* ve *aman o terelelli* eklerim. Elimde Dave LaVerdiere'in çöplük resimleri var. Babanızın –ünlü yazarın– kasabalılar onu su dolu tanka düşürmeye çalışırken 1920'ler tarzı mayoyla oturduğu fotoğrafları var."

"Vur Düşür'de üç atış iki dolar. Tüm kazanç çeşitli kasaba yardım kurumlarına bağışlanıyor. Babamın suya her düşüşünde alkışlar kopardı."

"İkisinin turist ve yazlıkçılara tavuk servis ederken çekilmiş fotoğrafları var, önlük ve üzerinde AŞÇIYI ÖPEBİLİRSİN yazan başlıklar giyiyorlar."

"Birçok kadın öpmüştür."

"Balıkçılık hikâyeleri, avcılık hikâyeleri, yaptıkları iyilikler –kalp krizi geçiren adamın tarlasını biçmek gibi– var bende. Laird'ın başkasının arabasıyla gezmeye çıkıp ehliyetini kaptırmasının hikâyesi de. Tüm bunlar var ama elimde *hiçbir şey* yok. Yani kayda değer bir şey. İnsanlar onlar hakkında hikâyeler anlatmaya bayılıyor. Laird Carmody'yi şu zamandan tanırım, Butchie LaVerdiere'i şu zamandan ama hiçbiri *dönüştükleri* şeyi açıklamıyor. Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun?"

Anladığımı söyledim.

"Sen bir şeyler biliyor olmalısın Mark. *Ne oldu?* Bana anlatmayacak mısın?"

"Anlatacak bir şey yok," dedim. Yalan söylüyordum ve sanırım o bunu biliyordu.

* * *

1978 sonbaharında bir telefon almıştım, yurt annesi (o zamanlar böyle şeyler vardı) nefes nefese Roberts Hall'un üçüncü katına çıkmış, annemin telefonda olduğunu ve sesinin kötü geldiğini söylemişti. Bir acele, duyacaklarımdan korkarak Bayan Hathaway'in küçük odasına indim.

"Anne? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. 30 Mil Korusu'nda ava çıktıklarında babana bir şey oldu." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Butch'a da."

Midem sanki yerinden düştü, testislerim onu karşılamak için yukarı doğru büzüştü. "Kaza mı oldu? İyiler mi? Yoksa..." Cümlemi bitiremedim, sanki biri öldü mü diye sorsam gerçek olacakmış gibi.

"İyiler. Fiziksel olarak iyiler. Ama bir şey olmuş. Baban hayalet görmüş gibi. Butch... o da aynı. Kaybolduklarını söylediler

ama martaval. O ikisi 30 Mil'i avuçlarının içi gibi bilir. Keşke eve gelsen Mark. Hemen değil de bu hafta sonu. Belki sen onu konuşturursun."

Ama sorduğumda babam sadece kaybolduklarını ve sonunda Jilasi Deresi'ne (Micmac dilinde merhaba kelimesinin bozulmuş, Amerikanlaşmış hali) geri dönmeyi başardıklarını, mis gibi Harlow Mezarlığı'nın arkasından çıktıklarını anlattı ısrarla.

O dandik hikâyeye ben de annem gibi inanmadım. Okula döndüm, Noel tatilinden önce aklıma korkunç bir fikir düştü: ikisinden biri başka bir avcıyı vurmuş –bu av döneminde her sene birkaç kez olurdu– ve öldürmüştü, sonra da onu ormana gömmüşlerdi.

Noel Arifesi'nde annem yattıktan sonra sonunda babama bu fikrimi açacak cesareti topladım. Oturma odasında oturmuş ağaca bakıyorduk. Babam korkmuş gibiydi... derken güldü. "Yok yahu! Öyle bir şey olsa bildirir, cezasını çekerdik. Kaybolduk sadece. Herkesin başına gelebilir evlat."

Annemin sözü geldi aklıma, az daha da söyleyecektim: martaval.

* * *

Babamın kuru bir espri anlayışı vardı ve onu en iyi sergilediği zaman muhasebecisinin New York'tan gelip –babamın son romanının yayımlandığı dönemdi– ona net değerin on milyon doların biraz üstünde olduğunu söylediği gündü. J. K. Rowling (hatta James Patterson) kadar yüksek rakamlar değildi ama hatırı sayılır bir miktardı. Babam şöyle bir düşündü ve "Kitaplar bir odayı donatmaktan çok daha fazlasını yapıyor anlaşılan," dedi.*

Muhasebeci şaşkın görünüyordu ama ben referansını anladım ve güldüm.

"Seni züğürt koymayacağım Markey," dedi babam.

---

* Antony Powell'ın *Books Do Furnish a Room* (Kitaplar Bir Odayı Donatır) romanına atıfta bulunuyor. (ç.n.)

Yüzümü buruşturduğumu görmüş olmalı ya da belki dediğinin ne anlama geldiğinin farkına vardı. Uzanıp çocukken bir şey canımı sıktığında yaptığı gibi elimi okşadı.

Artık bir çocuk değildim ama yalnızdım. 1988'de Susan Wiggins'le evlendim, bölge savcılığı ofisinde avukattı. Çocuk istediğini söylüyor ama erteleyip duruyordu. On ikinci yıldönümümüzden hemen önce (ona inci kolye almıştım) bana beni başka bir adam için terk ettiğini söyledi. Bu hikâyede anlatacak daha çok şey var tabii, sanırım böyle hikâyelerde hep olur ama bu kadarını bilseniz yeter çünkü bu hikâye benimle ilgili değil, pek sayılmaz. Ama babam beni parasız bırakmamakla ilgili konuşunca aklıma gelen –sanırım ikimizin de aklına gelen– benim zamanım gelince on milyonu ya da ondan geriye kalanı kime bırakacağımdı?

Maine 19. Okul İdare Bölgesi'ne muhtemelen. Okullarının her zaman paraya ihtiyacı vardır.

* * *

"Biliyor olmalısın," dedi Ruth o gün bana Koffee Kup'ta. "*Biliyorsundur*. Kayıt dışı bak."

"Kayıt dışı ya da değil, gerçekten bilmiyorum," dedim. Tek bildiğim 1978 Kasım'ında her yıl çıktıkları av gezisinde babamın ve Butch amcanın başına bir şey geldiğiydi. Ondan sonra babam eleştirmenlerin tuğla gibi dediği kalın romanlarıyla çoksatan bir yazar oldu, Dave LaVerdiere de önce bir illüstratör, ardından "Frida Kahlo'nun sürrealizmiyle Norman Rockwell'in Amerikan romansını birleştiren" (*ArtReview*) ressam olarak ün kazandı.

"Belki bir yol ayrımına gelmişlerdir," dedi.* "Hani Robert Johnson gibi. Şeytanla bir anlaşma yapmışlardır."**

---

* Robert Johnson'ın Crossroad (yol ayrımı, dönüm noktası) şarkısından bahsediyor. (ç.n.)

** Efsaneye göre Robert Johnson bir yol ayrımında Şeytan'la karşılaşmış, müzik yeteneği ve ünü karşılığında ruhunu satmıştır. (ç.n.)

Güldüm, gerçi aynı fikir benim de aklımdan geçmedi desem yalan söylemiş olurum, özellikle de gökgürültüsü yüzünden uyuyamadığım fırtınalı yaz gecelerinde. "Yaptılarsa da anlaşmaları yedi yıldan çok daha uzun süreliğine olmalı. Babamın ilk kitabı 1980'de basıldı, Butch amcanın John Lennon portresinin *Time*'ın kapağında yayımlandığı yıl."

"LaVerdiere için neredeyse kırk yıl," dedi düşünceli bir tavırla, "baban emekli oldu ama hâlâ sapasağlam."

"Sapasağlam fazla sağlam bir kelime oldu," dedim Rock'a yola çıkmadan önce daha o sabah değiştirdiğim çişli çarşafı düşünerek. "Ama iyi gidiyor. Sen peki? Carmody ve LaVerdiere'in kirli çamaşırlarını ortaya dökmek için bizim buralarda daha ne kadar zaman geçireceksin?"

"Yaptığım şeyin boktan bir tanımı oldu bu."

"Kusura bakma. Kötü bir şaka."

Muffinini yemiş (iyi olduklarını söylemiştim) kalan birkaç kırıntıyı işaretparmağıyla eziyordu. "Bir iki gün daha. Harlow'daki yaşlı bakım merkezine gitmek istiyorum, o da isterse belki LaVerdiere'in kardeşiyle konuşurum yeniden. Gayet satılabilir bir yazı çıkaracağım ortaya ama kesinlikle istediğim yazı olmayacak."

"Belki de istediğin bulunamayacak bir şeydir. Belki yaratıcılığın bir gizem olarak kalması gerekiyordur."

Burnunu buruşturup, "Metafiziğini kendine sakla. Hesabı ödeyebilir miyim?"

"Hayır."

* * *

Harlow'daki herkes bizim Benson Sokak'taki evimizi bilir. Bazen babamın kitaplarının uzaklarda yaşayan hayranları tatile falan çıktılarsa göz atmak için bir uğrarlar, gerçi çoğu zaman

gördükleri karşısında hayal kırıklığına uğrarlar; buna benzer evlerle dolu bir kasabada, önde iki, arkada tek katlı olan sıradan bir New England evi. Çoğundan biraz daha büyük, yer yer çiçek tarhlarıyla süslü oldukça büyük bir çimenliğin ardında. Çiçekleri annem ekti ve ölene dek de baktı. Şimdi yardımcımız Jimmy Griggs onları sulayıp buduyor. Tabii ön tarafta çitler boyunca büyüyen gündüz zambakları dışında. Babam onlarla kendisi ilgilenmek istiyor çünkü annem en çok onları seviyordu. Babam onları sularken ya da bastonuyla ağır ağır topallayarak çiçekler boyunca yürürken bence bunu her zaman "canım Sheila'm" dediği kadın için yapıyor. Bazen açan çiçeklerden birini, yapraksız dalların ucunda oluşan taç yaprakları okşamak için eğiliyor. Çiçekler sarı, pembe, turuncu, ama o en çok kırmızıları seviyor, ona annemin kızaran yanaklarını anımsattığını söylüyor. Halk arasında huysuz ve biraz alaycı bilinirdi –bir de o kuru espri anlayışı vardı tabii– ama özünde oldum olası bir romantikti ve bazen bu hali insanı bayardı. Bana bir keresinde bu yanını saklı tuttuğunu çünkü çok kolay incindiğini söylemişti.

Ruth tabii ki evin yerini biliyordu. Küçük Corolla'sıyla birkaç kez evin önünden geçtiğini görmüştüm, bir seferinde de durup hızlıca fotoğraf çekmişti. Babamın kuşluk vaktinde bizim çit boyu yürüyüp gündüz zambaklarına bakmaya meylettiğini de eminim biliyordu, şu noktada onun ne kadar kararlı bir kadın olduğunu bilmiyorsanız işimi doğru yapmamışım demektir.

Koffee Kup'taki kayıt dışı sohbetimizden iki gün sonra arabasıyla ağır ağır Benson Sokak'tan aşağı indi ve geçip gitmek yerine kenara çekip kapının iki tarafındaki minik tabelaların hemen yanında durdu. Birinde LÜTFEN MAHREMİYETE SAYGI GÖSTERİN yazıyordu. Diğerinde BAY CARMODY İMZA VERMİYOR. Ben de o gündüz zambaklarını incelerken genelde yaptığım gibi babamla yürüyordum, o 2021 yazında seksen sekiz yaşına girmişti ve bazen bastonla bile yalpalıyordu.

Ruth arabadan çıkıp çite yanaştı, ama kapıyı açmaya çalışmadı. Israrcıydı ama aynı zamanda sınırlara saygı duyuyordu. Onun bu tavrını seviyordum. Aman ya, onu seviyordum işte, o kadar. Çiçek baskılı bir maske takmıştı. Babam takmıyordu, nefes almasını güçleştirdiğini söylüyordu ama aşıya itirazı yoktu.

Babam ona merakla ama aynı zamanda hafif bir gülümsemeyle baktı. Hoş bir kadındı, hele de yaz sabahının ışığında. Kareli gömlek, kot etek, beyaz çoraplar ve spor ayakkabılar, saçları da liseli misali at kuyruğu yapılmış.

"Tabelada da yazıyor hanımefendi, imza vermiyorum."

"Ah, bence istediği şey bu değil," dedim. Onun bu cüreti beni keyiflendirmişti.

"Adım Ruth Crawford efendim. Size yazmış, röportaj talebinde bulunmuştum. Reddettiniz ama Boston'a doğru yola çıkmadan önce bir de yüz yüze şansımı denemek istedim."

"Aaa," dedi babam. "Ben ve Butch, değil mi? Hâlâ bir tesadüf olduğu üzerine mi yazıyorsunuz?"

"Evet. Ama meselenin kalbine inebildiğimi sanmıyorum."

"Karanlığın kalbine,"* dedi babam ve güldü. "Edebi şaka. Bir sürü var bunlardan bende ama röportaj vermeyi bıraktığımdan beri üzerleri toz tuttu. Vermemeye de kararlıyım, her ne kadar iyi birine benzeseniz ve Mark işinizde iyi olduğunuzu söylese de."

Babamın çitin üzerinden elini uzattığını gördüğüme hem şaşırmış hem de sevinmiştim. Ruth da şaşkın görünüyordu ama elini çok sıkmamaya özen göstererek babamla tokalaştı.

"Teşekkürler efendim. Denemek zorunda hissettim kendimi. Çiçekleriniz çok güzel bu arada. Gündüz zambaklarını severim."

"Gerçekten sever misiniz yoksa laf olsun diye mi dediniz?"

"Gerçekten severim."

"Eşim de severdi. Canım Sheila'mın sevdiklerine iltifatta bulunma nezaketini gösterdiğiniz için size masallardan fırlama

* Joseph Conrad'ın *Karanlığın Kalbi* (*Yüreği*) adlı romanına atıfta bulunuyor. (ç.n.)

bir anlaşma sunacağım." Gözleri parlıyordu. Ruth'un güzelliği –ve belki cüreti– birazcık suyun canı Sheila'nın çiçeklerini canlandırdığı gibi canlandırmıştı onu.

Ruth gülümsedi. "Nedir bu anlaşma Bay Carmody?"

"Üç soru hakkınız var ve cevaplarımı makalenize koyabilirsiniz. Nasıl geliyor kulağa?"

Memnun olmuştum, Ruth Crawford da öyle görünüyordu. "Kesinlikle müthiş," dedi.

"Sorun bakalım genç hanım."

"Bir dakika. Baskı yaratıyorsunuz üzerimde."

"Doğru ama baskı kömürden elmas yaratır."

Ruth babama sesini kaydedip kaydedemeyeceğini sormadı, ki bence akıllıcaydı. İşaretparmağıyla dudaklarına vurdu, bu sırada babamla göz temasını kesmemişti. "Tamam, birinci soru. Bay LaVerdiere'in en çok neyini severdiniz?"

Babam durup düşünmedi hiç. "Sadakat. Güvenilirlik. Sanırım aynı yere çıkıyorlar, hemen hemen. Erkekler bir tane iyi arkadaşı olsa şanslı sayılır. Kadınların sanırım daha çok oluyor... siz benden daha iyi bilirsiniz tabii."

Ruth düşündü. "Sanırım en derin sırlarımı açtığım iki arkadaşım var. Hayır... üç."

"O zaman şanslısınız. Sıradaki soru."

Ruth duraksadı çünkü muhtemelen en az yüz sorusu vardı ve çitin üstünden yaptığı ve hiç hazırlanmadığı bu kısa röportaj tek şansı olacaktı. Ve babamın yüzündeki gülümseme –pek de nazik sayılmazdı– onu düşürdüğü durumun farkında olduğunu gösteriyordu.

"Zaman geçiyor Bayan Crawford. Birazdan içeri girip yorgun bacaklarımı dinlendirmem gerekecek."

"Tamam. Arkadaşınızla geçirdiğiniz zamanlara dair en güzel anınız nedir? En kötüsünü de bilmek isterim ama son soru hakkımı saklamak istiyorum."

Babam güldü. "O da benden olsun çünkü bu ısrarcılığınız hoşuma gitti ve hoş görünüyorsunuz. En kötüsü Seattle'daydı, tahminimce ülkeyi boydan boya aştığım son yolculuğumda, bir tabuta bakıp eski dostumun onun içinde olduğunu bilmek. Yetenekli sağ eli bir daha hiç kıpırdamayacak halde."

"En güzeli?"

"30 Mil'de avlanmak," dedi babam hemen. "Ergenliğimizde Butch o gümüş atına binip de altın batıya yelken açana dek her kasımın ikinci haftası gittik. Ormanda, büyükbabamın inşa ettiği bir kulübede kaldık. Butch *kendi* büyükbabasının çatıyı yaptırırken katkıda bulunduğunu söylerdi, bu doğru olabilir de olmayabilir de. Jilasi Deresi'nin dört yüz metre kadar ilerisindeydi. Eski bir Willys cipimiz vardı; '54, '55 yılına dek ahşap köprüden karşıya sürdük onu, köprünün o tarafına park ettik ve çantaları, tüfekleri sırtımızda kulübeye taşıdık. Derken Willys'yle köprüden geçmeye gözümüz kesmedi çünkü akan su köprüyü aşındırmıştı, bu yüzden aracı kasaba tarafına bırakıp köprüden yürüyerek geçiyorduk."

Uzaklara bakarak iç çekti.

"Diamond Match kibrit firmasının yaptığı ağaç kesimleri ve eskiden Noonan yerinin olduğu Dark Score Gölü'ndeki konut projesi yüzünden 30 Mil Ormanı artık 20 Mil Ormanı gibi. Ama o zamanlar iki çocuğun... iki genç adamın... keyfince dolaşabileceği kadar orman vardı. Bazen geyik vururduk, bir keresinde bir hindi vurmuştuk, eti sert ve buruk çıkmıştı ama avlanmak değildi mesele. O beş, altı, bazen yedi gün boyunca tek başımıza olmayı seviyorduk sadece. Sanırım çoğu erkek içki, sigara içip belki bara gidip tek gecelik bir kadın kaldırabilmek için gidiyor ormana ama biz bunların hiçbirini yapmadık. Ah, tabii biraz içtik ama bir şişe viski götürsek bize tüm hafta yetiyor, hatta artıyordu, onu da alevlerin yükseldiğini izlemek için ateşe döküyorduk. Tanrı'dan, Red Sox'tan, siyasetten ve dünyanın sonunun nükleer bir yangınla gelebileceğinden konuşuyorduk.

"Hatırlıyorum da bir keresinde bir kütükte otururken bir erkek geyik, gördüğüm en büyük, boynuzu belki on sekiz kat uzamış, belki de *bir insanın* görüp görebileceği en büyük geyik, en azından bu bölgelerde... aşağımızdaki bataklıktan bize doğru yaklaştı, hem de inanılmaz bir zarafetle. Tüfeğimi kaldırdım ama Butch elini koluma koydu. "Yapma," dedi. "Lütfen yapma. O olmaz." Ateş etmedim.

"Bazı geceler şöminede ateş yakar, bir iki tek viski atardık. Butch defter getirir, çizim yapardı. Bazen çizerken benden ona bir hikâye anlatmamı isterdi, anlatırdım. O hikâyelerden biri sonunda ilk kitabım Şimşek Fırtınası'na dönüştü.

Ruth'un her şeyi hatırlamaya çalıştığını görebiliyordum. Bu anlatılanlar onun için altın değerindeydi, benim için de öyle. Babam kulübeden hiç bahsetmezdi.

"'Come Back to the Raft Ag'in, Huck Honey!'* makalesini okumamışsındır sanırım, okudun mu?"

Ruth başını iki yana salladı.

"Hayır mı? Tabii ki hayır. Artık kimse Leslie Fiedler okumuyor, çok yazık. Acayip biriydi, tabuları yıkar geçerdi, bu da onu eğlenceli biri yapıyordu tabii. Makalesinde homoerotizmin Amerikan edebiyatının motoru olduğunu iddia ediyor, erkeklerin bağ kurması üzerine hikâyelerin aslında bastırılmış cinsel arzu hikâyeleri olduğunu. Saçmalık tabii ki, muhtemelen erkek cinselliği hakkında değil de Fiedler'ın kendisi hakkında daha çok anlatıyor bu teori. Neden peki? İkinizden biri cevap verebilir mi?"

Ruth büyüyü bozmaktan korkuyor gibi görünüyordu (babamın onun üstünde kurduğu gibi kendi üstünde de kurduğu büyüyü), o yüzden ben konuştum. "Çok sığ. Erkek arkadaşlığını çirkin bir fıkraya çeviriyor."

"Aşırı basitleştirdin ama yanlış değil," dedi babam. "Butch ve ben arkadaştık, sevgili değil ve ormandaki o haftalarda arkadaşlığımızın tadını en saf haliyle çıkardık. Bu da bir çeşit aşktır.

* İng. Tekneye geri dön, Huck tatlım! (ç.n.)

Sheila'yı daha az sevdiğimden değil ya da Butch şehir gezilerinden daha az zevk aldığından –rock&roll müziğe delirirdi, çok havalı derdi– ama 30 Mil'de dünyanın tüm gürültüsü, patırtısı, karmaşası yok oluyordu."

"İç içeydiniz," dedim.

"Öyleydik. Son sorunuz hanımefendi."

Ruth tereddüt etmedi. "Ne oldu? Nasıl bir anda kasaba insanı olmayı bırakıp dünya insanı oldunuz? Kültürel ikonlar oldunuz?"

Babamın yüzünde bir şey değişti ve annemin ben üniversitedeyken yaptığı imdat çağrısını hatırladım: *Baban hayalet görmüş gibi.* Durum buysa şimdi de hayalet görmüş gibi duruyordu. Sonra gülümsedi ve hayalet yok oldu.

"İki yetenekli serseriydik sadece," dedi. "Burada bırakalım. Artık içeri girmem, bu yakan güneşten uzaklaşmam lazım."

"Ama..."

"Hayır." Sert bir karşılık olmuştu, Ruth biraz geri çekildi. "Konuşmamız bitti."

"Bence beklediğinden fazlasını aldın," dedim ona. "Yetinmelisin."

"Yetinmek zorundayım sanırım. Teşekkürler Bay Carmody."

Babam artritli elini ona karşılık verircesine kaldırdı. Onu eve geri götürdüm, veranda merdivenlerini çıkmasına yardım ettim. Ruth Crawford bir süre orada bekledi, sonra arabasına binip uzaklaştı. Onu bir daha görmedim ama tabii ki babam ve Butch amca hakkında yazdığı yazıyı okudum. Gerçek bir içgörü açısından eksikse bile çok canlı, eğlenceli anekdotlarla dolu bir yazıydı. *Yankee* dergisindeydi ve normalde izin verilen makalelerin iki katı uzunluktaydı. Kasabadan ayrılırken eve uğradığında gerçekten de umduğundan fazlasını aldığına eminim, buna yazının başlığı da dahil: "İki Yetenekli Serseri."

* * *

Annem –Sheila Wise Carmody, Gündüz Zambaklarının Anası– 2016'da, yetmiş sekiz yaşında öldü. Onu tanıyan herkes için büyük bir şok oldu bu. Sigara içmez, özel günlerde nadiren şarap içerdi, ne çok kilolu ne çok zayıftı. Onun annesi doksan yedi, büyükannesi doksan dokuz yaşına kadar yaşamıştı ama annem Castle Rock IGA marketten arabanın bagajında bir dünya alışverişiyle eve gelirken çok büyük bir kalp krizi geçirdi. Sirois Tepesi'nde bankete yanaştı, emniyet frenini çekti, motoru kapattı, ellerini kucağında kavuşturdu ve hayat dediğimiz bu parlak ışığı çevreleyen karanlığa daldı. Babam eski dostu Dave LaVerdiere'in ölümüyle sarsılmıştı ama eşinin ölümünden sonra teselli edilemez vaziyetteydi.

"Yaşamalıydı," dedi cenazesinde. "Büro işlerinden birileri korkunç bir hata yaptı." Pek dokunaklı değildi, bulabileceğinin en iyisi değildi ama sonuçta şoktaydı.

Babam altı ay boyunca alt kattaki çekyatta uyudu. Sonunda benim zorlamamla 21.000'den fazla gece geçirdikleri yatak odasını temizledik. Kıyafetlerinin çoğu en sevdikleri yardım kuruluşu olan Lewiston'daki Goodwill'e gitti. Takılarını annemin arkadaşlarına paylaştırdı, sadece nişan yüzüğünü ve alyansını sakladı, bunları ölene dek kotunun saat cebinde taşıdı.

Temizlik onun için (ikimiz için de) zor bir işti ama vestiyerin devamında bir dolaptan biraz büyükçe olan küçük çalışma odasını temizleme vakti gelince kesin olarak reddetti.

"Yapamam Mark," dedi. "Yapamam işte. Beni mahveder bu. Senin yapman lazım. Belgelerini kolile, bodruma kaldır. Elbet bakarım, ne saklanacak karar veririm."

Ama bildiğim kadarıyla hiç bakmadı. O koliler hâlâ koyduğum yerde, aşağıda annemin karşılayamadığı bir top vurduğum her sefer renkli küfürler ettiği heyecanlı maçlar yaptığımız masa

tenisi masasının altında duruyorlar. Onun deyişiyle küçük "düşünce odası"nı temizlemek zordu. Yeşil filesi sarkmış tozlu masa tenisi masasına bakmak daha da zordu.

Babamın Ruth Crawford'la çit röportajından bir iki gün sonra elimde boş iki kutuyla annemin düşünce odasına girmeden önce Valium'la güçlenmeye çalışmamı hatırlarken buldum kendimi. Masanın en alt çekmecesine geldiğimde bir yığın spiralli defter buldum, birini açınca babamın kendine has, geriye yatık yazısını gördüm. Defterler parlamasından önce yazılmıştı, o dönüm noktasından sonra her kitabı, ilki bile çok satan olmuştu.

Kelime işlemci ve bilgisayarlar yaygınlaşmadan önce yazdığı ilk üç romanı her akşamüstü Harlow Belediyesi'nden güçbela taşıdığı IBM Selectric daktilosunda yazılmıştı. Daktiloda yazılmış o metinleri bana vermişti, hepsini gayet net hatırlıyordum. Bazı kelimelerin üstünü çizdiği, satırların arasına yeni kelimeler eklediği yerler vardı, çok uzarsa bir iki paragrafın üstünü çizerdi. Delete tuşu icat edilmeden önce işler böyle yürüyordu. Bazen x tuşunu kullanıyordu, *Güzel, hoş bir gün* pekâlâ *xxxx hoş bir gün* olabilirdi.

Uzun uzun anlatıyorum çünkü *Şimşek Fırtınası, Berbat Nesil* ve *19. Karayolu*'nda çok az silinmiş ya da üstü çizilmiş yer vardı. Öte yandan spiralli defterler üstü çizilmiş yerlerle doluydu, bazıları öyle sert çizilmişti ki sayfalar yırtılmıştı. Bazı sayfalar sanki büyük bir öfke için tamamen karalanmıştı. *Tommy'ye ne oldu?, Ofisi unutma!!!* gibi kocaman yazılmış notlar vardı. Toplamda o defterlerden on, on iki tane vardı, en alttaki gayet bariz biçimde *Şimşek Fırtınası*'nın bir ön denemesiydi. Korkunç değildi... ama iyi de değildi.

Ruth'un son sorusunu –ve annemin 1978'deki imdat çağrısını– düşününce o eki defterlerin durduğu kutuyu buldum. İstediğim defteri çıkardım ve çıplak bir ampulün altında bağdaş kurup bir kısmını okudum.

Fırtına geliyordu!

~~Jason~~ Jack verandada durmuş batıda toplanan kara bulutları izliyordu. Gök gürledi! Şimşek ~~her bir yanda çaktı~~! yere ateşten koçbaşları misali vurdu! Rüzgâr ~~esmeye~~ ulumaya başladı. Jack korkuyordu ama gözünü alamıyordu. Yağmurdan önce ateş, diye düşündü. YAĞMURDAN ÖNCE ATEŞ!

Bu kelimeler bir sahne yaratıyordu, bir anlatı vardı ama en iyi ihtimalle basmakalıp kaçıyorlardı. O sayfada ve sonrakilerde babamın gördüğü şeyi dile dökmek için kendini zorladığını görebiliyordum. Sanki çok iyi iş çıkarmadığını biliyor da daha iyi hale getirmek için uğraşıyor, uğraşıyor, uğraşıyordu. Acı vericiydi çünkü iyi olmak *istiyordu*... ama değildi.

Aşağı inip babamın çalışma odasında kitaplarının durduğu raftan *Şimşek Fırtınası*'nın bir kopyasını aldım.

Fırtına yaklaşıyordu.

Jack Elway elleri cebinde verandada durmuş, batıda duman misali yükselip yıldızları yok eden kara bulutları izliyordu. Gök gürültüsü homurdandı. Şimşek bulutları aydınlattı, beyin gibi göründü bulutlar ya da ona öyle geldi. Rüzgâr kuvvetleniyordu. Yağmurdan önce ateş, diye düşündü çocuk. *Yağmurdan önce ateş*. Bu fikir onu dehşete düşürüyordu ama gözlerini alamıyordu.

Kötü (ama iyi olmak için aşırı çabalayan) el yazması kopyayla, bitmiş kitaptaki versiyonu karşılaştırınca önce Butch LaVerdiere'in çöplük resimlerini, sonra da üç milyon dolara satan Elvis ve Marilyn tablosunu düşünürken buldum kendimi. Bir kez daha birinin tomurcuk, diğerinin çiçek olduğunu düşündüm.

Ülkenin her yerinde –*dünyanın* her yerinde– insanlar resim yapıyor, hikâyeler yazıyor, enstrümanlar çalıyor. Bu işlere heveslilerden bazıları seminerlere, atölyelere, sanat derslerine gidiyor. Bazıları öğretmen tutuyor. Çalışmalarının meyveleri arkadaş ve akrabalarınca görev bilinciyle takdir ediliyor, *Vay be, çok iyi!* gibi şeyler söylüyor, sonra da unutuyorlar. Çocukken babamın hikâyelerini hep severdim. Beni çok etkilerlerdi ve *vay be, çok iyi baba!* diye düşünürdüm. Eminim Çöplük Yolu'ndan geçenler de Butch amcanın kasaba hayatına dair gösterişli ve kalabalık duvar resimlerine bakıp *Vay be, çok iyi!* diye düşünmüş, sonra da yollarına devam etmişlerdir. Çünkü birileri hep resim yapar, birileri hep hikâye anlatır, birileri hep gitarda "Call Me the Breeze" çalar. Çoğunu unutmak kolaydır. Bazıları yeterlidir. Çok azı kalıcıdır. Neden böyle bilmiyorum. O iki country adam nasıl iyiden, gayet iyiye, oradan da harikaya sıçradı, onu da bilmiyordum.

Ama öğrendim.

* * *

Ruth Crawford'la kısa röportajından iki yıl sonra babam yine çit boyu büyüyen gündüz zambaklarına bakıyordu. Bana çiçeklerin nasıl çitin diğer tarafında, hatta Benson Sokak'ın diğer tarafında da çıkmaya başladığını gösteriyordu ki boğuk bir çatırtı duydum. Yere düşmüş bir dala bastığını sandım. Bana kocaman gözlerle, ağzı açık vaziyette baktı ve (bunu çok net hatırlıyorum) *Babam çocukken böyle görünüyormuş,* diye düşündüm. Derken yana doğru eğildi. Çitlere tutunmaya çalıştı. Koluna uzandım. İkimiz de tutamadık. Çimlere düşüp bağırmaya başladı.

Cep telefonumu hep yanımda taşımıyordum –dışarı telefonsuz çıkacağına iç çamaşırsız çıkmayı yeğleyen nesilden değilim– ama o gün yanımdaydı. 911'i arayıp Benson 29 numarada ambulansa ihtiyacımız olduğunu, babamın bir kaza geçirdiğini söyledim.

Babamın yanına diz çöküp bacağını düzeltmeye çalıştım. Çığlık atıp yok-yok-yok, acıyor Markey, acıyor dedi. Yüzü yeni yağmış kar gibi, Moby Dick'in karnı, hafıza kaybı gibi beyazdı. Kendimi pek yaşlı hissetmezdim, büyük ihtimalle beraber yaşadığım adam benden çok daha yaşlı olduğu için ama o sırada bayağı yaşlı hissettim. Kendime bayılma dedim. Kalp krizi geçirme dedim. Harlow ilk yardım aracının (parasını babam ve Butch vermişti) yakınlarda olmasını umuyordum çünkü Gates Falls'dan ambulans gelmesi yarım saat sürerdi, Rock'tan bir ambulansın gelmesi daha bile uzun sürebilirdi.

Babamın çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum. Harlow aracı görünmeden biraz önce bayıldı. Bu içimi rahatlattı. Onu ambulans asansörüyle arkaya koydular ve St Stephen's Hastanesi'ne götürdüler, orada durumu kontrol altına alındı –doksan yaşında bir adamın hali kontrol altına ne kadar *alınabilirse* artık– ve röntgen çekildi. Sol kalçası kırılmıştı. Belirli bir nedeni yoktu, olmuştu işte. Sadece kırık da değil, dedi ortopedisti bana. Kemik patlamıştı.

"Nasıl ilerlemeliyim bilmiyorum," dedi Dr Patel. "Sizin yaşınızda olsa tabii ki kalça protezi önerirdim ama Bay Carmody ileri kemik erimesi hastası. Kemikleri cam gibi. Hepsi. Ve tabii ki yaşı çok ileri." Ellerini röntgenlerin üzerinde iki yana açtı. "Siz bana tavsiyede bulunmalısınız."

"Uyanık mı?"

Patel telefon açtı. Sordu. Dinledi. Kapattı. "Ağrı kesiciler yüzünden sersemlemiş halde ama bilinci yerinde ve sorulara cevap verebiliyor. Sizinle konuşmak istiyor."

* * *

Covid vakaları azalmaya başlasa da St. Stevie's'de oda bulmak çok zordu. Buna rağmen babama tek kişilik bir oda verildi.

Bunun nedeni bedelini ödeyebilecek olması ama aynı zamanda ünlü olmasıydı. Bir de Castle Rock'ta sevilmesi. Bir keresinde ona üzerinde ROCK STAR YAZAR yazan bir tişört vermiştim ve giymişti.

Artık Moby Dick'in karnı kadar beyaz değildi ama küçülmüş gibi görünüyordu. Yüzünde bitkin bir ifade vardı ve terden parlıyordu. Saçları darmadağındı. "Lanet kalçamı kırdım Markey." Sesi fısıltıdan çok az yüksekti. "O Pakistanlı doktor Butchie'nin cenazesine gittiğimizde kırılmamasının bir mucize olduğunu söylüyor. Hatırlıyor musun o günü?"

"Tabii hatırlıyorum." Yanına oturup cebimden tarağımı çıkardım.

Elini o otoriter *dur* hareketini yaparak havaya kaldırdı. "Yapma şunu, bebek yok karşında."

"Biliyorum ama deli gibi görünüyorsun."

El çarşafa düştü. "Tamam. Ama sırf ben de senin boklu bezlerini değiştirdiğim için."

Bunu yapmak muhtemelen anneme kalmıştı ama tartışmadım, sadece saçını elimden geldiğince düzelttim. "Baba doktor kalça protezi takılsa mı ona karar vermeye çalışı..."

"Sus bakalım," dedi. "Pantolonum dolapta."

"Baba, hiçbir yere gittiğin yok..."

Gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, onu biliyorum. Anahtarlığımı getir."

Anahtarlığı sol ön cebinde, şıngırdayan bozuklukların altında buldum. Titreyen elini kaldırıp (böyle titrediğini görmekten nefret ediyordum) anahtarlığı gözlerinin önünde tuttu ve küçük, gümüş bir anahtar bulana dek karıştırdı.

"Bu masamın alt çekmecesini açıyor. Bu rezillikten sağ çıkmazsam..."

"Baba iyi olacaks..."

Anahtarları tuttuğu elini havaya kaldırdı, yine o hareket. "Eğer sağ çıkmazsam benim –ve Butch'un– başarımın açıklamasını o çekmecede bulacaksın. O kadının... şimdi adını

hatırlayamıyorum... merak ettiği her şeyi. Öğrense inanmazdı, sen de inanmayacaksın ama doğru. Dünyaya son mektubum olsun."

"Tamam. Anladım. Ameliyata ne diyorsun şimdi?"

"Eh, bir bakalım. Güzelce bir düşünelim. Ameliyat olmazsam ne olacak? Tekerlekli sandalye? Yanıma bir hemşire herhalde. Güzel biri de değil, English Leather parfüm sıkan, kafası tıraşlı, iri yarı kıllı bir adam. Sen beni oradan oraya taşıyamazsın bu yaşında."

Sanırım bu doğruydu.

"Sanırım ameliyatı olacağım. Masada ölebilirim. Kurtulup altı hafta fizik tedavi yapabilir, sonra diğer kalçamı kırabilirim. Ya da kolumu. Ya da omzumu. Tanrı'nın pis bir espri anlayışı vardır."

Kemikleri kırılgandı ama zihni verilen ilaçlardan sarhoş haldeyken bile hâlâ gayet iyi çalışıyordu. Bu kararın –ve sonuçlarının– sorumluluğunu bana yüklemediği için sevinmiştim.

"Dr Patel'e söylerim."

"Söyle sen," dedi, "ağrı kesicileri hazırlayıp sıraya dizsin, onu da söyle. Seni seviyorum oğlum."

"Ben de seni seviyorum baba."

"Ameliyattan çıkarsam anahtarlarımı bana geri ver. Çıkmazsam çekmeceye bak."

"Tamamdır."

"O kadının adı neydi? Crockett?"

"Crawford. Ruth Crawford."

"Kadın bir cevap istiyordu. Bir açıklama. Yaratıcılığın Birleşik Alan Teorisi*, Tanrı Kraliçeyi korusun. Nihayetinde ona verebileceğim tek şey sadece daha da büyük bir gizemdi." Gözleri kayıp kapandı. "Bana ne verdilerse de çok güçlü olmalı. Henüz acı çekmiyorum. Acı geri dönecek ama sanırım şu an uyuyabilirim."

---

* *The Unified Field Theory of Creativity* terimi, yaratıcılığı farklı disiplinleri birleştirerek açıklamaya çalışan kavramsal bir çerçevedir. (ç.n.)

Uyudu ve bir daha uyanmadı. Uykusu komaya dönüştü. Yıllar önce bir DNR, yani diriltmeyin kararı imzalamıştı. Ertesi akşam saat 21:19'da kalbi durduğunda başucunda oturmuş elini tutuyordum. *New York Times*'da manşet ölüm ilanına konmadı bile çünkü aynı gece bir trafik kazasında eski dış işleri bakanı ölmüştü. Babam olsa bunun eski hikâye olduğunu söylerdi: Yaşamda olduğu gibi ölümde de siyaset sanattan üstündü.

* * *

Harlow'daki hemen herkes katıldı Grace Baptist Kilisesi'ndeki cenazeye, kalabalık bir basın grubu da tabii. Ruth Crawford gelmedi, Kaliforniya'daydı ama çiçek ve nazik bir başsağlığı notu gönderdi. Neyse ki cenaze yetkilisi nasıl bir şeyle karşılaşacağının farkındaydı, dışarı taşan kalabalık için kilise çimenlerine hoparlörler koydurdu. Ekran koymayı da önerdi ama ben bunun bir cenaze olduğu, rock konseri olmadığı gerekçesiyle reddettim. Defin daha kısa sürdü ve daha az kişi katıldı, bir hafta sonra elimde çiçeklerle (gündüz zambakları tabii ki) mezara gittiğimdeyse yalnızdım, Carmody aile ağacının son yaprağı, hem de artık bir sonbahar kahverengisine dönmekte. *Sic transit gloria mundi.**

Diz çöküp çiçek vazosunu mezar taşına yasladım. "Selam baba, verdiğin anahtar bende. Son arzuna saygı gösterip o çekmeceyi açacağım ama oradan herhangi bir şeyi açıklayan herhangi bir şey çıkarsa ben de... ne diyordun sen hep?.. maymunun taşakları olayım."

* * *

Çekmecede bulduğum ilk şey karton bir dosyaydı. Tilki babam ya dizüstü bilgisayarından tamamen vazgeçmemişti ya da kütüphanede birinden onun için çıktı almasını istemişti, zira

* Lat. İşte böyle geçer dünyanın görkemi. (ç.n.)

en üstteki sayfada 23 Mayıs 2022 tarihli *Time* dergisinden bir makale vardı. Başlıkta KONGRE SONUNDA UFOLARI CİDDİYE ALIYOR yazıyordu.

Şöyle bir göz attım ve UFOlara artık UAP dendiğini öğrendim: *unidentified aerial phenomena.** Adam Schiff'in başkanlığını yaptığı kongre görüşmeleri elli yıl önceki Project Blue Book'tan** beri bu konuda yapılan ilk görüşmelerdi ve söz alan herkes odak noktasının Mars'tan ya da başka bir yerden gelen küçük yeşil adamlar olmadığını vurgulama konusunda pek hevesliydi. Tüm tanıklar dünya dışından gelen araçların görmezden gelinemeyeceğini ama pek de olası olmadıklarını söyledi. Onları asıl endişelendiren başka bir ülkenin –Rusya, Çin– bizimkinden çok daha ileride hipersonik bir teknoloji geliştirmiş olması ihtimaliydi.

Çıktıların altında 1978 Eylül ve Ekim aylarından sararmış, yırtılmaya müsait gazete kupürleri vardı. *Press Herald*'dan olanın başlığı MARGİNAL YOLU'NDA GİZEMLİ IŞIKLAR GÖRÜLDÜ'ydü. *Castle Rock Call*'da CASTLE VİEW'UN ÜSTÜNDE PURO ŞEKLİNDE BİR "UFO" GÖRÜLDÜ yazıyordu. Yan tarafı boyunca zikzaklar çizen paslı İntihar Merdivenleriyle (Butch amcamın çöplük resimleri gibi o da yoktu artık) View'un bir fotoğrafı vardı. Uçan White Owl'dan*** eser yoktu ama.

Kupür dosyasının altında spiralli bir defter vardı. Babamın eski çalışmalarından birini –*Berbat Nesil* ya da *19. Karayolu*'nun bir taslağını– görmeyi bekleyerek açtım kapağını. Bu şüphesiz onun geriye yatık el yazısıydı ama üstü çizilmiş yerler, karalamalar ya da kendini ifade etmenin bir yolunu ararken yaptığı çiziktirmeler yoktu. Annem öldükten sonra bulduğum o ilk defterleriyle alakası yoktu. Harflerden birkaçı titrek görünse de bu yazma yeteneği üzerinde tam hâkimiyet kurmuş bir Laird

---

* İng. Tanımlanamayan hava olayları. (ç.n.)

** *Project Blue Book* (Mavi Kitap Projesi) 1952-1969 yılları arasında ABD Hava Kuvvetleri tarafından yürütülen bir UFO araştırma programıdır. (ç.n.)

*** İng. Beyaz Baykuş. Bir puro markası. (ç.n.)

Carmody'ydi. Emin olamıyordum ama bu yazıyı emekliliğini açıkladıktan sonra bir ara yazdığını sanıyordum.

Babam genelde hikâye anlatma yeteneğine saygı duyulan tam bir romancıydı, okuduğumun başka bir hikâye olduğunu anlamam sadece üç sayfa sürdü, tabii gerçek insanların –Laird Carmody ve Dave LaVerdiere– uydurma karakterler olduğu bir hikâye. Diğer bir deyişle üstkurmaca. Pek sıradışı bir şey değil, pek çok yazar bu türle (belki bu tür şeylere kavram deniyordur) ilgilenmiştir. Babam Dave'in kesinlikle itiraz edemeyeceğini düşünmüş olmalı, zira eski dostu ölmüştü. Babam hastane odasında burada yazanların doğru olduğunu iddia etse de bunun tek nedeni ilaç ve acıdan sersemlemiş halde olmasıydı. Böyle şeyler oluyordu. Hayatının sonunda Nathaniel Hawthorne kendini Rahip Dimmesdale sanmamış mıydı?* Emily Dickinson dünyadan, "İçeri girmeliyim, sis iyice arttı," diyerek ayrılmamış mıydı?**

Babam hiç fantastik ya da üstkurmaca yazmamıştı ve bu hikâye ikisi birdendi, yine de eski numaralarını sergiliyordu. Anında kendimi kaptırdım ve o defterin sayfalarını hiç ara vermeden okudum. Üstelik sadece insanları ve Harlow ortamını tanıdığımdan değil. Laird Carmody hikâye anlatmasını iyi bilirdi, en sert eleştirmenleri bile bunu kabul ediyordu ve bu iyi bir hikâyeydi. Ama doğru muydu?

Bana sorsalar hadi oradan be derim.

2

Eskiden, Butch'la beraber kasaba çöplüğünü işlettiğimiz dönemde Toplayıcı Salısı diye bir günümüz vardı. Butch'un fikriydi bu. (Bir de Fare Cumartesisi vardı ama o başka bir hikâye.)

---

* Nathaniel Hawthorne yaşamının sonlarında *Kırmızı Leke* romanındaki Peder Dimmesdale karakteri gibi suçluluk ve iç hesaplaşmalarla boğuşmuştur. (ç.n.)

** Emily Dickinson'ın ölmeden önce söylediği iddia edilen bu cümle ölümün yaklaştığını sezgisel ve şiirsel bir dille ifade ettiği şeklinde yorumlanır. (ç.n.)

"İlla çöpü karıştıracaklarsa," dedi Butch, "bunu yapacakları bir gün belirleyelim, onlara göz kulak olalım da ayyaş ya da esrarkeş birileri bacağını falan yarıp kangren olmasın."

Çoğu Salı gelen eski içicilerden biri Rennie Lacasse'tı. Maine sakinlerinin düşük çeneli dediklerindendi, muhtemelen uykusunda bile konuşuyordu. Ne zaman eski zamanlardan bahsetse lafa hep şu cümleyle başlardı. "O ağn bir ağn bile aklımdan çıksmadı."

Hayatlarımızı değiştiren o 1978 av gezisi bana da böyle hissettiriyor. O ağnlar bir ağn bile aklımdan çıksmadı.

* * *

O yıl 11 Kasım'da, bir cumartesi günü yola çıktık, plan 17 ya da 18'inde, ikimizden biri geyik vurursa belki daha erken dönmekti. Geyik vurabilirsek Gates Falls'daki Ordway's Kasap'ta eti hazırlatmak için bolca vaktimiz olacaktı. Şükran Günü'nde geyik eti yemeyi herkes seviyordu, özellikle de Mark, o da 21'inde üniversiteden eve gelecekti.

Butch ve ben ellilerin başlarında paramızı birleştirip askeriyeden ihtiyaç fazlası bir Willys cip almıştık. 1978 yılında cip artık ihtiyar bir hanımefendiydi ama malzeme, market alışverişlerini yüklemek ve tası tarağı toplayıp ormana gitmek için harikaydı hâlâ. Sheila bana her yıl NellyBelle'in motorunun pes edeceğini ya da 30 Mil'de bir yerde şanzımanı düşüreceğini söylerdi ama bunlar hiç olmadı. Butch batıya gidene dek o Willys'le gittik ormana. Ama 1978'den sonra pek ava çıkmadık. Bu konuyu açmaktan kaçındık hatta. Düşündük tabii. Aksi zor olurdu. O dönem artık ilk kitabımı satmıştım, Butch da karikatür ve grafik romanlardan para kazanıyordu. Daha sonra kazandığı paraların yanında harçlık kalır, derdi Rennie Lacasse olsa.

Ben Sheila'yı öptüm, Butch ona sarıldı ve yola çıktık. Kilise Yolu bizi Mezarlık Yolu'na çıkardı, oradan her biri daha da ormanın içinde kaybolmuş üç orman yoluna girdik. Artık 30 Mil'in

derinlerindeydik, kısa süre sonra Jilasi Deresi'nin sesini duymaya başladık. Bazı yıllar hafif bir kıkırtı gibi olurdu sesi ama o yaz ve güz bolca yağmur almıştık ve ihtiyar Jilasi gürlüyordu.

"Umarım köprü hâlâ oradadır," dedi Butch.

Oradaydı ama hafif sancak tarafına yatmıştı. Bir ayağına sarı bir tabela çivilenmişti, üzerinde tek bir kelime yazıyordu: TEHLİKELİ. Ertesi sene bahar akıntıları gelince köprü tamamen yıkıldı. Ondan sonra Jilasi'yi geçmek için akıntı yönünde otuz kilometre daha gitmek gerekti. Neredeyse Bethel'a kadar.

Tabelaya ihtiyaç yoktu. O köprüden arabayla geçmeye en son cesaret etmemizin üstünden yıllar geçmişti ve o gün yürüyerek geçmeye cesaret edebilir miyiz, ondan bile emin değildik.

"Eh," dedi Butch, "119. Yol'dan otuz kilometre aşağı sürüp sonra otuz kilometre geri gelirsem ne olayım."

"Denesen de kesin polis seni kenara çeker," dedim ve Willys'in yan tarafına vurdum. "NellyBelle'in üzerinde 1964'ten beri muayene etiketi yok."

Çantasını, uyku tulumunu aldı ve çatırdayan o eski ahşap köprünün başına yürüdü. Orada durup arkasına baktı. "Geliyor musun?"

"Ben bir bekleyeceğim, bir bakayım geçebilecek misin," dedim. "Köprü yıkılırsa seni çıkarırım. Akıntı seni benden önce yakalarsa artık durup el sallarım." Gerçekten de aynı anda köprüye çıkmayı istemiyordum. Bu ölüme meydan okumak olurdu.

Butch köprüde ilerlemeye başladı. Akan suyun sesiyle beraber botlarının tok sesini duyabiliyordum. Diğer tarafa varınca eşyalarını bıraktı, pantolonunu indirip bana kıçını gösterdi.

Karşıya geçerken köprünün canlıymış da acı çekiyormuş gibi titrediğini hissettim. Geri dönüp –teker teker– içinde yemeklerin durduğu kolileri aldık. Erkeklerin ormanda yedikleri şeylerle dolulardı: Dinty Moore konserve yahni, konserve çorba, sardalye, yumurta, pastırma, puding, kahve, bir sürü Wonder Bread ekmek, iki altılı bira ve her sene getirdiğimiz bir şişe Jack

Daniel's. İki tane de biftek. O günlerde çok yemek yerdik, ama pek sağlıklı yemekler değildi bunlar. Son turda tüfeklerimizi ve ilkyardım çantasını aldık. Büyük bir çantaydı. İkimiz de Harlow gönüllü itfaiye birimine üyeydik ve acil yardım teknisyenlerine verilen ilkyardım kursu mecburiydi. Sheila ilkyardım kitini av haftasında yanımıza almamız konusunda ısrar etmişti çünkü ormanda kaza olabilirdi. Bazen kötü kazalar.

Yağmurla dolmasın diye NellyBelle'in üstünü örterken Butch, "Bu sefer ikimizden biri suya düşeceğiz, bak da gör," dedi.

Düşmedik, hem de o son seferde on beş kiloluk, sandık boyutlarındaki ilkyardım kitinin iki ucundan tutarak beraber geçmek zorunda kaldığımız halde. Onu cipte bıraksak mı diye konuştuk ama nihayetinde bırakmadık.

Köprünün diğer ucunda küçük bir açıklık vardı. Balık tutmak için iyi bir yer olabilirdi ama Jilasi bize ulaşmadan önce Meksika ve Rumford'dan geçiyordu ve tuttuğumuz balıklar tekstil fabrikalarından suya karışan kimyasallar yüzünden zehirli olurdu. Açıklığın ötesinde yeşillikler arasında kaybolmuş bir patika vardı, dört yüz metre sonra kulübemize varıyordu. O zamanlar gayet düzgündü, iki yatak odası, salonun mutfak kısmında odun sobası ocak, arka tarafta da kompost tuvalet vardı. Elektrik yoktu tabii ama su için küçük bir pompa merkezi vardı. İki büyük avcının ihtiyaç duyabileceği her şey vardı yani.

Tüm malzemeleri kulübeye götürdüğümüzde hava artık kararmak üzereydi. Ben yemek hazırladım (Butch her zaman üstüne düşeni yapmaya hazırdı ama, o adam suyu bile yakar, derdi Sheila), Butch da şöminede ateş yaktı. Ben bir kitap alıp oturdum –ormandayken Agatha Christie okumak gibisi yoktur– Butch'un da Strathmore marka bir çizim defteri vardı, bunu karikatür ve orman manzaralarıyla dolduracaktı. Nikon kamerası yanındaki masadaydı. Tüfeklerimizi köşeye yaslamıştık, boşlardı.

Orada her zaman yaptığımız gibi biraz geçmişten, biraz geleceğe dair umutlarımızdan sohbet ettik. Bu umutlar artık yitip gitmeye başlamıştı –orta yaşlardaydık– ama ormandayken hep biraz daha gerçek, biraz daha ulaşılabilir geliyorlardı, her daim sessiz ve hayatın daha... sakin gibi geldiği ormanda diyebilir miyiz? Tam doğru değil ama. Daha az karmaşık diyelim. Çalan telefonlar yok, söndürmen gereken yangınlar yok. Mecazi olduğu kadar gerçek anlamda da. Ormana hiç avlanmak için gitmedik sanırım, pek sayılmaz, gerçi önümüze bir geyik çıkarsa kim hayır diyebilirdi ki? Ama bence oraya asıl en iyi halimizde olmak için gidiyorduk. Eh... en dürüst halimiz belki. Sheila'yla en iyi halimde olmaya çalıştım hep.

O gece yatağa yattığımı, örtüleri çeneme kadar çektiğimi ve rüzgârın ağaçların arasında iç çekişini dinlediğimi hatırlıyorum. Umutların ve hırsların yitip gitmesinin genelde acısız olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bu iyi bir şeydi ama aynı zamanda korkunç bir şeydi. Yazar olmak istiyordum ama iyi bir yazar olmanın beni aştığını düşünmeye başlamıştım. Durum buysa bile dünya dönmeye devam edecekti. Elini serbest bırakıyor... parmaklarını açıyordun... ve bir şey uçup gidiyordu. *Belki de bu kötü bir şey değildir,* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Pencereden, sallanan dalların arasından birkaç yıldız görebiliyordum.

O ağn bir ağn bile aklımdan çıksmadı.

* * *

On ikisinde turuncu yeleklerimizi giydik, turuncu şapkalarımızı taktık ve ormana daldık. Sabahleyin ayrıldık, öğle yemeği yemek ve notlarımızı karşılaştırmak –ne gördük ne görmedik– için yeniden buluştuk. Kulübede buluştuğumuz o ilk gün koca bir tencere peynirli makarna ve iki yüz elli gram pastırma hazırladım. (Bunun adına Macar gulaşı diyordum ama kendine

saygısı olan herhangi bir Macar yemeğe tek bir bakış atsa elleriyle gözlerini kapatırdı.) O öğleden sonra beraber avlandık.

Ertesi gün öğlen açıklıkta derenin ötesindeki –o gün daha ziyade nehir gibiydi– NellyBelle'e bakarak piknik yaptık. Butch sandviç hazırladı, bu konuda ona güvenebiliyorduk. İçecek olarak kuyudan çıkan tatlı su, tatlı olarak da Hosstess meyveli turtalardan vardı: benim için böğürtlenli, Butch için elmalı.

"Hiç geyik gördün mü?" diye sordu Butch, parmaklarındaki kremayı yalarken. Eh... o meyveli turtalar *kremalı* sayılmaz ama bayağı lezzetli bir şeker kaplamaları var.

"Yok. Bugün de, dün de görmedim. Ama eskiler ne der bilirsin, geyikler kasımın geldiğini anlar, saklanır."

"Bence bu gerçekten doğru olabilir," dedi Butch. "Cadılar Bayramı döneminden sonra ortadan kayboluyorlar genelde. Peki ya silah sesi? Hiç duydun mu?"

Bunu bir düşündüm. "Dün iki el. Bugün hiç."

"Yani 30 Mil'deki tek avcılar biziz mi diyorsun?"

"Yok canım. Burasıyla Dark Score Gölü arasındaki ormanlar muhtemelen buraların en iyi avlanma bölgesi, sen de biliyorsun. Dün sabah çıktıktan kısa süre sonra iki adam gördüm, ama onlar beni görmedi. Sanırım bir tanesi şu mal Freddy Skillins olabilir. Kendine marangoz diyen hani."

Başını salladı. "Şu kambur tepedeydim de diğer tarafında üç adam gördüm. L. L. Bean's kataloğu modelleri gibi giyinmişlerdi, ellerinde dürbünlü tüfekler vardı. Kesin başka eyaletten-ler. Gördüğümüz her bir kişiye karşılık muhtemelen beş on kişi daha var. Bir sürü silah sesi duymalıyız, *tüm* geyiklerin pılını pırtını toplayıp Kanada'ya gidecek hali yok herhalde, değil mi?"

"Pek sanmıyorum," dedim. "Geyikler buralarda bir yerde Butchie."

"O zaman neden görmedik onları? Hem dinle!"

"Neyi dinlemem gere..."

"Bir dakika çeneni kapat, duyacaksın. Yani duymayacaksın."

Çenemi kapattım. Gürleyen Jilasi'yi duyuyordum, kesin biz çimenlerde oturmuş turtalarımızın kalanını yerken bile köprünün desteklerine darbeler indiriyordu. Çok uzaklardan gelen bir uçak uğultusu duydum, muhtemelen Portland jet havaalanına gidiyordu. Bunların dışında hiç ses yoktu.

Butch'a baktım. Bana bakıyor, gülümsemiyordu. Ciddiydi.

"Kuşlar yok," dedim.

"Yok. Ormanın onlarla dolu olması gerekir."

Tam o sırada bir karga yüksek sesle gakladı.

"Al işte," dedim, içim gerçekten rahatlamıştı.

"Bir tane karga," dedi. "Aman ne önemli. Kızılgerdanlar nerede?"

"Güneye mi uçmuşlar?"

"Zamanı değil, hepsi gitmiş olamaz. Sıvacı kuşlarını ve kardinalleri duymamız gerekir. Belki bir saka kuşu ve bolca bülbül. Ama burada lanet bir ağaçkakan bile yok."

Genelde ormanın arka sesini pek duymazdım –insan alışıyordu– ama şimdi o deyince gerçekten *kuşlar* neredeydi? Bir şey daha vardı.

"Sincaplar," dedim. "Her tarafta koşturmaları, kışa hazırlanmaları gerekir. Sanırım bir iki tane gördüm..." Sonunu getiremedim çünkü bundan bile emin değildim.

"Uzaylılar," dedi Butch alçak, şaka yollu korkutucu bir sesle. "Tam da şu anda ormandan sinsice bize doğru yaklaşıyor olabilirler. Ellerinde parçalayacı ışın tabancalarıyla."

"*Call*'daki haberi görmüşsün," dedim. "Uçan daireyle ilgili olanı."

"Daire değilmiş, puroymuş," dedi Butch. "Uçan puro."

"X Gezegeni'nden gelen Tiparillo.*"

"Dünya kadınlarına duyduğu şehvetle!"

Birbirimize bakıp kıs kıs güldük.

---

* Bir puro markası. (ç.n.)

* * *

O öğleden sonra aklıma bir hikâye fikri geldi –çok sonraları *Berbat Nesil* adlı bir romana dönüştü– akşamında spiralli defterlerimden birine not alıyordum. Hikâyenin merkezindeki zalim genç adama güzel bir isim bulmaya çalışıyordum ki kulübenin kapısı güm diye açıldı ve Butch içeri daldı. "Gel Lare. Bunu görmen lazım." Kamerasını aldı.

"Neyi?"

"Gel işte!"

Onun kocaman olmuş gözlerine baktım, defterimi bir kenara kaldırdım ve peşinden dışarı çıktım. Açıklığa ve dereye giden dört yüz metreyi yürürken bana köprünün daha fazla eğilip eğilmediğine bakmaya gittiğini anlattı (tamamen çökse sesini duyardık). Derken gökyüzündeki şeyi görmüş ve köprüyü tamamen unutmuştu.

"Bak," dedi açıklığa vardığımızda ve gökyüzünü işaret etti.

Yağmur başlamıştı, çok hafif serpiştiriyordu. Hava tamamen kararmıştı, o yüzden alçalan bulutları görememem gerekirdi ama görebiliyordum çünkü yavaşça hareket eden, daire biçiminde parlak ışıklarla aydınlanmışlardı. Başta beş, sonra yedi, sonra dokuz. Boyutları farklı farklıydı. En küçüğü belki dokuz metre çapındaydı. En büyüğü belki otuz metre vardı. Işıklar parlak bir spot ışık ya da güçlü bir fenerden çıkıyormuş gibi vurmuyordu bulutlara, parlayan daireler bulutların *içindeydi sanki.*

"Ne bunlar?" diye sordum fısıldarcasına.

"Bilmiyorum ama Tiparillo olmadıkları kesin."

"Ya da White Owl," dedim ve gülmeye başladım. Bir şey komik olduğunda güldüğümüz gibi değil, tam anlamıyla şaşırıp kaldığımız zaman güldüğümüz gibi.

Butch fotoğraflar çekti. Bu çip teknolojisinin anında sonuç almanı sağlamasından yıllar önceydi ama fotoğrafların baskılarını sonradan, Butch onları yeni küçük karanlık odasında yıkadıktan sonra gördüm. Sonuç hayal kırıklığıydı. Ağaçların karanlık

girintili çıkıntılı tepelerinde dolaşan büyük ışık daireleri vardı sadece. O zamandan beri UFO (ya da tercih ederseniz UAP) resimlerine baktım, genelde hayal kırıklığı oluyorlar: Düzenbazların sahte fotoğrafları da dâhil olmak üzere herhangi bir şey olabilecek bulanık biçimler. Ne kadar harika ve ne kadar tuhaf bir şey olduğunu anlamak için orada olmanız gerekirdi: kocaman, sessiz ışıklar bulutların içinde dolaşıyor, adeta vals yapıyorlardı.

En net hatırladığım şey –bir huşu duygusu dışında– ışıkların göründüğü beş on dakika boyunca zihnimin nasıl da ikiye bölündüğüydü. O ışıkları neyin yaptığını görmek istiyordum... ama istemiyordum. Başka bir dünyadan gelen yapılara –hatta belki zeki varlıklara– yakın olmaktan korkuyordum. Bu beni çok heyecanlandırıyor ama aynı zamanda dehşete düşürüyordu. O ilk teması düşünüyorum da (çünkü kesinlikle ilk temastı o) bence elimizde sadece iki seçenek vardı ve onlar da gülmek ya da çığlık atmaktı. Yalnız olsaydım kesin çığlık atardım. Sonra da kaçıp bir çocuk misali yatağımın altına saklanır ve bir şey gördüğümü reddederdim. Beraber ve yetişkin adamlar olduğumuz için güldük.

Bence beş, on dakika kadar ama on beş de olabilir. Bilemiyorum. Çiseleyen yağmurun yoğunlaşıp gerçek bir yağmura dönmesine yetecek kadar bir süreydi. Parlak dairelerden ikisi küçülüp kayboldu. Peşinden ikisi üçü daha gitti. En büyüğü en uzun kalan oldu, sonra o da küçülmeye başladı. Yanlara doğru hareket etmedi, sadece bir tabak, sonra bir elli sent, sonra on, sonra da parlak bir nokta boyutuna gelene dek küçüldü... ve kayboldu. Dosdoğru yukarı fırlamış gibi.

Yağmurda öylece dikilip başka bir şey olmasını bekledik. Hiçbir şey olmadı. Bir süre sonra Butch omzumu tuttu. Ciyaklayıverdim.

"Pardon, pardon," diye mırıldandı. "Hadi içeri girelim. Işık şovu bitti, sırılsıklam oluyoruz."

Dediğini yaptık. Ceket giymeye zahmet etmemiştim, o yüzden köz haline gelen ateşi canlandırdım ve ıslak tişörtümü çıkardım. Kollarımı sıvazlıyor, titriyordum.

"Gördüklerimizi insanlara anlatabiliriz ama inanmazlar," dedi Butch. "Ya da omuz silkip çılgın bir hava olayı olduğunu söylerler."

"Belki de öyleydi. Ya da... Castle Rock Havaalanı ne kadar uzakta?"

Omuz silkti. "Buranın otuz kırk kilometre doğusunda olmalı."

"Uçak pistinin ışıkları... belki bulutlardan... nemden... bilirsin... belki prizmatik bir etkisi..."

Kucağında kamerasıyla kanepede oturmuş bana bakıyordu. Çok hafif gülümsüyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Söylemesine gerek yoktu.

"Saçmalıyorum değil mi?"

"Evet. Gördüğümüzün ne olduğunu bilmiyorum ama havaalanından gelen ışıklar değildi, boktan bir hava balonu da değildi. O şeylerden sekiz on tane vardı, belki bir düzine ve *büyüklerdi*."

"Ormanda başka avcılar da var. Freddy Skillins'i gördüm, sen de büyük ihtimalle düzlük eyaletlerden gelen o üç adamı gördün. Onlar da görmüş olabilir."

"Belki görmüşlerdir ama sanmıyorum. Ben sadece doğru zamanda doğru yerdeydim, derenin kıyısındaki o açıklıkta. Neyse de bitti. Ben yatıyorum."

* * *

Ertesi gün tüm gün yağmur yağdı, ayın 14'ü olmalı. İkimiz de dışarı çıkıp büyük ihtimalle hiç bulamayacağımız geyik için ıslanmak istemedik. Ben kitap okuyup hikâye fikrim üstüne çalıştım biraz. Kötü çocuk için güzel bir isim bulmaya çalışıyordum ama şansım yoktu. Belki de kötü çocuğun neden kötü olduğuna dair net bir fikrim olmadığındandı. Butch sabahın büyük kısmını defteriyle geçirdi. Bulutlardaki ışıkların üç ayrı resmini çizdi, sonra da tiksintiyle bıraktı.

"Umarım fotoğraflar iyi çıkar çünkü bunlar bok gibi," dedi.

Resimleri inceleyip iyi olduklarını söyledim ama değillerdi. Bok gibi değillerdi ama gördüğümüz şeyin ne kadar tuhaf olduğu hissini geçirmiyorlardı. Ne *muazzam büyüklükte olduğunu.*

Hikâyemdeki kötü adamın üstü çizilmiş isimlerine baktım. *Trig Adams.* Olmaz. *Vic Ellenby.* Olmaz. *Jack Claggart.* Çok alışıldık. *Carter Cantwell.* Of, işe yaramaz. Zihnimdeki hikâye değişkendi: Bir fikrim vardı ama detaylar belli değildi. Tutunacak bir şey yoktu. Dün gece gördüklerimizi hatırlattı bu bana. Orada bir şey vardı ama ne olduğunu anlamak imkânsızdı çünkü bulutların içindeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Butch bana.

"Siktirip gidiyorum. Biraz kestireceğim."

"Öğle yemeği?"

"İstemiyorum."

Bir düşündü, sonra camdan durmaksızın yağan yağmura baktı. Soğuk kasım yağmurundan daha soğuk bir şey yoktur. Birileri bununla ilgili bir şarkı yazmalı diye geçti aklımdan... ve nihayetinde birileri yazdı da.*

"Kestirmek tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyor kulağa," dedi Butch. Defterini kenara koyup ayağa kalktı. "Sana bir şey söyleyeyim mi Lare. Hayatım boyunca çizim yapacağım ama asla bir sanatçı olmayacağım."

* * *

Yağmur o öğleden sonra dört civarı durdu. Altıda artık bulutlar aralanmıştı, yıldızları ve incecik ayı görebiliyorduk, eskiler olsa bu aya Tanrı'nın tırnak ucu derdi. Akşam yemeğinde (beraberinde suyuna bandığımız bolca Wonder Bread ekmekle) bifteklerimizi yiyip açıklığa gittik. Üzerine konuşmadık, sadece gittik. Orada başımızı havaya kaldırmış halde belki yarım saat

* Guns N' Roses grubunun 1991'de çıkan November Rain şarkısına gönderme yapıyor. (ç.n.)

dikildik. Işık yoktu, daire yoktu, uçan puro yoktu. İçeri döndük, Butch oturma odasının dolabında Bicycles marka iskambil kâğıdı buldu, saat neredeyse ona kadar kâğıt oynadık.

"Jilasi'yi buradan bile duyabiliyorum," dedim son eli bitirirken.

"Farkındayım. O yağmurun köprüye pek bir faydası olmadı. Bu boktan köprü neden burada ki? Hiç bunu düşündün mü?"

"Bence altmışlarda birileri bölgeyi geliştirmeye yönelik fikirlere kapıldı. Ya da belki kâğıtçılar. I. Dünya Savaşı'ndan önce bu ormanları tamamen kesmiş olmalılar."

"Bir gün daha avlanıp dönmeye ne dersin?"

Aklında, büyük ihtimalle eli boş halde, eve dönmekten daha fazlasının olduğunu sanıyordum. Bulutlarda o ışıkları görmek ona bir şey yapmıştı. İkimize de bir şey yapmış olabilirdi. İmana geldiğimiz an demeyeceğim. Sadece bazen bir şey görürsün, gökyüzündeki ışıkları ya da günün belli bir saati bir gölgeyi, yoluna nasıl da düştüğünü. Bunu bir işaret sayıp yoluna devam etmeye karar verirsin. Kendi kendine ben çocukken çocuk gibi konuştum, çocuk gibi anladım, çocuk gibi düşündüm ama çocuksu şeyleri bir kenara bırakmanın zamanı geldi, dersin.

Ya da gördüklerinin hiç önemi yoktur.

"Lare?"

"Olur. Bir gün daha, sonra dönelim. Kar yağmadan olukları temizlemem gerekiyor, erteleyip duruyorum."

* * *

Ertesi gün hava serin ve açıktı, tam av havası ama ikimiz de tek bir beyaz kuyruğun tek bir kez savruluşunu bile görmedik. Kuş sesi duymadım, ara ara bir karga ötüyordu sadece. Sincap görmek için gözümü dört açmıştım ama hiç görmedim. Çizgili sincap bile görmedim ki ormanda koşturup duruyor olmaları gerekirdi. Silah sesi duydum ama uzaktan, gölün oradan geliyordu

ve avcıların ateş etmesi geyiğe ateş ettikleri anlamına gelmiyordu. Bazen adamlar sıkılıp bir iki tur sıkmak istiyordu, özellikle de etrafta korkutacak bir av hayvanı olmadığını düşünüyorlarsa.

Öğle yemeği için kulübede buluştuk, sonra beraber dışarı çıktık. Artık geyik görmeyi beklemiyorduk ve görmedik ama dışarıda dolaşmak için güzel bir gündü. Bir buçuk kilometre kadar derenin kenarından yürüdük, sonra düşmüş bir ağacın üstüne oturup Bud biraları açtık.

"Doğal değil bu," dedi Butch, "ve pek hoşuma gitmiyor. Bu akşamüstü gidelim derdim ama biz arabayı yükleyene kadar hava kararır ve orman yollarında NellyBelle'in farlarına güvenmiyorum."

Ani bir rüzgâr çıktı ve ağaçların yapraklarını hışırdattı. Sesi duyunca irkilip omzumun üstünden arkama baktım. Butch da öyle. Sonra birbirimize bakıp güldük.

"Gerginiz galiba?" dedim.

"Biraz. İddia için Spier'ın eski evine girmemizi hatırlıyor musun? 1946 falandı, değil mi?"

Hatırlıyordum. İhtiyar Spier Okinawa'dan bir gözünü kaybederek dönmüş ve salonunda bir tabancayla beynini dağıtmıştı. Tüm kasaba onu konuşmuştu.

"Ev sözde hayaletliydi," dedim. "Kaç yaşındaydık? On üç mü?"

"Herhalde. İçeri girip orada olduğumuzu arkadaşlarımıza kanıtlamak için birkaç eşya almıştık."

"Ben bir resim almıştım. Duvardan kaptığım eski bir manzara resmi. Sen ne almıştın?"

"Boktan bir kırlent," dedi ve güldü. "Salaklığa gel! Aklıma Spier evi geldi çünkü o zaman da şimdi hissettiğim gibi hissetmiştim. Geyik yok, kuş yok, sincap yok. O ev belki hayaletli değildi ama bu orman..." Omuz silkip birasından içti biraz.

"Bugün gidebiliriz. Farlar sorun çıkarmaz muhtemelen."

"Yok. Yarın. Bu gece toplanırız, erkenden yatarız, yarın da gün doğar doğmaz gideriz. Sana da uyarsa."

"Uyar."

NellyBelle'in farlarına güvensek hayat bizim için çok daha farklı olurdu. Bazen güvendik gibi geliyor. Bazen gölge yaşamlar süren bir Gölge Laird ve Gölge Butch var gibi geliyor. Gölge Butch Seattle'a gitmedi hiç. Gölge Laird bir düzineyi geç, hiç roman yazmadı. O gölgeler sıradan Harlow hayatları yaşayan düzgün adamlar. Çöplüğü işlettiler, taşımacılık firmaları vardı, kasabanın işlerini gerektiği gibi yerine getirdiler. Bu da belediye toplantısında hesapların tutmasını ve Yoksul Çiftlikleri* geri gelse sevinecek eski kafalıların daha az sızlanmasını sağlamak anlamına geliyordu. Gölge Butch Lewiston'ın bir barında tanıştığı bir kızla evlendi ve bir sürü gölge yavrusu oldu.

Şimdi kendime bunların gerçekleşmemesi iyi oldu diyorum. Butch da kendine aynını söylüyordu. Biliyorum çünkü telefonda ya da sonra Skype'tan veya FaceTime'la görüştüğümüzde birbirimize öyle dedik. Her şey güzeldi. Tabii ki güzeldi. Ünlü olmuştuk. Zengin olmuştuk. Hayallerimiz gerçek olmuştu. Bunların kötü bir yanı yoktu, hayatımın gidişatına dair şüphe duysam da herkes böyle şüphelere kapılmaz mı?

Sen kapılmıyor musun?

* * *

O gece Butch önceki günlerden kalanları bir tencereye atıp ortaya çıkan yemeğe de türlü dedi. Wonder Bread ekmekle yiyip kuyu suyuyla yuttuk, ki yemeğin en güzel yanı da bu suydu.

"Bir daha senin yemek yapmana izin vermeyeceğim," dedim Butch'a birkaç parça bulaşığı kaldırırken.

"Bu bulamaçtan sonra bu sözünü hatırlatırım zaten," dedi.

Getirdiklerimizi toplayıp kapının yanına koyduk. Butch büyük ilkyardım kitine spor ayakkabısıyla yandan şöyle bir vurdu. "Bu şeyi her seferinde ne diye getiriyoruz?"

---

* 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında Amerika'da yoksul ve yaşlı insanların barındığı, devlet tarafından işletilen çiftliklerdir. (ç.n.)

"Çünkü Sheila ısrar ediyor. İkimizden birinin bir çukura düşüp bacağını kıracağına ya da vurulacağına emin. Muhtemelen dürbünlü tüfeği olan, düzlük eyaletlerden gelen biri tarafından."

"Saçmalık. Bence sadece batıl inançlı. Kiti buraya sürüklemediğimiz ilk seferde ona ihtiyaç duyacağımızı düşünüyor. Gidip bir kere daha bakmak ister misin?"

Neyi kastettiğini sormama gerek yoktu. "Gidelim hadi."

Gökyüzüne bakmak için açıklığa gittik.

* * *

Yukarda ışık yoktu ama köprüde bir şey vardı. Daha doğrusu biri. Yüzüstü köprünün tahtalarında yatan bir kadın.

"Siktir!" dedi Butch ve köprüye koştu. Ben de peşinden. Üçümüzün birden aynı anda, bir de birbirimize yakın halde köprüye çıkmamız iyi bir fikir değildi ama kadını orada bilinçsiz, hatta belki ölü halde yatarken bırakmayacaktık. Uzun siyah saçları vardı. Esintili bir geceydi, rüzgâr sertçe estiğinde saçının, telleri birbirine yapıştırılmış gibi bir bütün halinde uçuştuğunu fark ettim. Oradan buradan kaçan incecik teller yoktu, sadece o toplu saç yığını.

"Ayaklarından tut," dedi Butch. "Lanet köprü lanet dereye düşmeden önce onu indirmeliyiz." Haklıydı. Köprü direklerinin inlediğini, Jilasi'nin yağmurla birlikte var gücüyle gürlediğini duyabiliyordum.

Kadının ayaklarını tuttum. Bot ve fitilli kadife pantolon giymişti, tuhaf bir yanı vardı giydiklerinin. Ama hava karanlıktı ve korkuyordum, o sırada tek istediğim ayağımı sağlam zemine basmaktı. Butch onu omuzlarından kaldırdı ve tiksinmiş gibi bağırdı.

"Ne?" diye sordum.

"Boş ver, hadi, çabuk ol!"

Onu köprüden indirip açıklığa götürdük. Sadece yirmi metrelik yoldu ama sanki sonsuza dek sürdü.

"Bırak onu, bırak. Tanrım! Siktir!"

Butch onun üst kısmını bıraktı ve kadın yüzüstü çakıldı ama Butch aldırmadı. Butch kollarını kavuşturup pis bir şeyden kurtulmaya çalışıyor gibi ellerini koltukaltlarına sürtmeye başladı.

Kadının bacaklarını yere bırakacaktım ki donakaldım, gördüğümü sandığım şeye inanamıyordum. Parmaklarım botlarının içine gömülmüş gibiydi, sanki deriden değil de kilden yapılmışlardı. Çekip elimi kurtardım ve botlarındaki gittikçe yumuşayıp kaybolan parmak izlerime salak salak baktım. "Tanrım!"

"Sanki... siktir, kadın sanki Play-Doh'dan falan yapılmış."

"Butch."

"Ne? Hassiktir, *ne*?"

"Kıyafetleri kıyafet değil. Sanki... vücut boyası. Ya da kamuflaj. Bir şey işte."

Kadına doğru eğildi. "Çok karanlık. Sende?..."

"Fener mi? Yok. Getirmedim. Saçları..."

Dokundum, sonra geri çekildim. Saç değildi. Katı ama yumuşak, bükülgen bir şeydi. Peruk değildi, oyma işi gibiydi daha çok. Ne olduğunu bilmiyordum.

"Ölmüş mü?" diye sordum. "Ölmüş, değil..."

Ama tam o sırada kadın uzun, hırıltılı bir nefes aldı. Bacaklarından biri attı.

"Onu çevirmeme yardım et," dedi Butch.

O tuhaf bükülgenliğine aldırmamaya çalışarak bacaklarından birini tuttum. Bir düşünce –*Gumby**– meteor misali zihnimden kayıp geçti ve yok oldu. Butch onu omzundan tuttu. Kadını çevirdik. Karanlıkta bile genç, güzel ve ölü gibi bembeyaz olduğunu görebiliyorduk. Başka bir şeyi daha görebiliyorduk. Bu mağaza mankenlerinin yüzüydü, pürüzsüz, çizgisiz. Gözleri kapalıydı. Sadece göz kapakları renkliydi, morarmış gibi duruyorlardı.

Bu bir insan değil, diye düşündüm.

---

* Yeşil oyun hamurundan yapılmış bir çizgi film karakteri. (ç.n.)

Hırıltılı bir nefes daha aldı. Nefesini verirken hava içinde kancalar varmışçasına boğazına takılıyordu. Bir daha nefes almadı.

Sanırım ben donakalmış vaziyette olduğum yerde durur, onun ölmesine müsaade ederdim. Onu kurtaran Butch oldu. Dizlerinin üstüne çöktü, iki parmağıyla çenesini araladı ve ağzını onun ağzına dayadı. Burnunu sıkıp kapattı ve ağzına üfledi. Kadının göğsü yükseldi. Butch başını bir yana çevirip tükürdü ve derin bir nefes daha aldı. Yine kadının ağzına üfledi ve yine kadının göğsü yükseldi. Başını kaldırıp yerinden uğramış gözlerle bana baktı. "Plastik bir şeyi öpmek gibi," dedi ve yine aynı şeyi yaptı.

O kadının üstüne eğilmişken kadının gözleri açıldı. Butch'un kısa kesilmiş dik dik saçlarının arasından bana baktı. Butch geri çekilince kadın yine hırıltılı, gırtlaktan bir nefes aldı.

"Kit," dedi Butch. "EpiPen.* Inogen de. Çabuk ol! Siktir, koş!"

Şöyle bir sallandım ve bir an bayılacağımı sandım. Zihnimi temizlemek için kendime bir tokat attım, sonra da kulübeye koşturdum. *Bu kadın, şey, her neyse de geri döndüğümde ölmüş olacak,* diye düşündüm (Söylemiştim, olanlar hiç aklımdan çıksmadı.) *İyi de olur.*

İlkyardım kiti üzerinde çantalarımızla hemen kapının girişindeydi. Çantaları kenara itip kiti açtım. Dışarı açılan iki çekmecesi vardı. Üsttekinde üç EpiPen iğnesi duruyordu. İkisini alıp çekmeceleri çat diye kapattım, o arada sağ işaret parmağımı sıkıştırdım. O tırnak sonradan siyaha dönüp düştü ama o sırada hiçbir şey hissetmemiştim. Başım zonkluyordu. Ateşim var gibi hissediyordum.

Inogen oksijen şişesi, maskesi ve kumandasıyla birlikte en altta, işaret fişekleri, bandajlar, gazlı bezler, plastik bir atel, ayak için bileklik, çeşitli tüpler ve merhemlerle bir aradaydı. Bir de

* Adrenalin olarak da bilinen epinefrin ilacı otoenjektörüdür. Alerjik reaksiyonlar, kalp durması, astım gibi durumların tedavisinde kullanılır. (ç.n.)

Penlite fener vardı. Onu da alıp önümde bir ileri bir geri sallanan ışıkla patikadan aşağı koşturdum.

Butch hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Kadın hâlâ kesik kesik nefes alıyordu. Gözleri hâlâ açıktı. Butch'un yanına diz çöktüğüm sırada kadın nefes almayı bıraktı.

Butch eğildi, ağzını onunkinin üstüne kapattı ve yine içine nefesini üfledi. Başını kaldırıp, "Uyluğuna, uyluğuna!" dedi.

"Biliyorum, kursu aldım."

"Yapsana o zaman!"

Derin bir nefes daha alıp kadının üstüne eğildi. Epi'nin kapağını açtım ve kadının uyluğuna dayadım –fitilli kadife pantolon gibi görünüyordu ama değildi, onun bacağıydı bu– ve klik sesini duymayı bekledim. Sonra ona kadar saydım. Beşte kadın sertçe sarsıldı.

"Dur Lare, tut daha!"

"Tutuyorum. Sence diğerini de kullanmalı mıyım?"

"Kalsın, nefes almaya başladı. Artık türü neyse de. Tanrım, tadı öyle *tuhaf* ki. Mobilyaların üstüne serilen şeffaf kılıflar gibi. Oksijeni getirdin mi?"

"Burada."

Maskeyi ve şişeyi ona verdim. Maskeyi kadının ağzını ve burnunu kapatacak biçimde taktı. Ben kumandadaki güç düğmesine bastım ve yeşil ışığın yandığını gördüm. "Yüksek akış mı?"

"Evet, evet, bas hepsini." Butch'un alnından damlayan bir damla terin plastik maskeye çarptığını ve kenarından gözyaşı misali aktığını gördüm.

Seviyeyi YÜKSEK AKIŞ'a ittim. Oksijen fıslamaya başladı. Yüksek akışta oksijen en fazla beş dakika yeterdi. Kitte hemen her şeyin yedeği vardı (o kadar ağır olması boşuna değildi) ama tek Inogen buydu. Kadının üstünden bakıştık.

"Bu bir insan değil," dedim. "Ne olduğunu bilmiyorum, belki aşırı gizli bir sayborgdur ama insan değil."

"Sayborg değil."

Başparmağıyla gökyüzünü işaret etti.

* * *

Butch oksijen bitince maskeyi çıkardı ve kadın –pekâlâ şey de diyebiliriz– kendi kendine nefes almaya devam etti. Hırıltı azalmıştı. Işığı onun yüzüne tuttum ve parıltısı karşısında gözlerini kapattı.

"Bak," dedim. "Yüzüne bak Butchie."

Baktı, sonra da bana baktı. "Şimdi farklı."

"Şimdi daha insani demek istiyorsun yani. Kıyafetlerine bak. Onlar da daha iyi duruyor. Daha... of, daha gerçekçi duruyor."

"Ne yapacağız onu?"

Işığı çat diye kapattım. Gözleri açıldı. "Beni duyuyor musun?"

Başını salladı.

"Kimsin sen?"

Gözlerini kapattı. Omzunu sarstım, parmaklarım artık içine gömülmüyordu.

"*Nesin* sen?"

Hiç tepki vermedi. Butch'a baktım.

"Onu kulübeye götürelim," dedi. "Ben taşırım onu. Diğer EpiPen'i al, boğulup hırıltılı nefesler almaya başlarsa yine elinde hazır dursun."

Onu kollarına aldı. Butch'un ayağa kalkmasına yardım ettim ama doğrulunca kadını kolayca taşıdı. Kadının koyu renkli saçları aşağı sarkmıştı, rüzgâr sertçe estiğinde saçları bu sefer normal saçlar gibi uçuştu. O yığın hali gitmişti.

Kulübenin kapısını açık bırakmıştım. Butch onu içeri taşıdı, koltuğa yatırdı, sonra ellerini dizlerine dayayıp eğildi, nefesini toparladı. "Fotoğraf makinemi istiyorum. Çantamda. Getirir misin?"

Makineyi iki tişörte sarılı halde buldum ve ona verdim. Kadın –artık gerçekten de bir kadın gibi *görünüyordu*– başını kaldırmış ona bakıyordu. Gözleri eskimiş kot pantolonların dizleri gibi soluk bir mavi renkteydi.

"Gülümse güzellik," dedi Butch.

Gülümsemedi. Butch yine de onun fotoğrafını çekti.

"Adın ne?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Butch bir fotoğraf daha çekti. Öne eğilip elimi kadının boynuna koydum. Çekilir sandım ama çekilmedi. Deri gibi görünüyordu (çok yakından bakmadığınız sürece) ama ele deri gibi gelmiyordu. Elimi belki yirmi saniye boyunca boynunda tuttum, sonra çektim. "Nabzı yok."

"Yok mu?" Sesi şaşırmış gibi değildi, ben de şaşırmamıştım. Şoktaydık, işlemcilerimiz aşırı yüklenmişti.

Butch elini kadının fitilli kadife pantolonunun sağ ön cebine sokmaya çalıştı ama sokamadı. "Gerçek cep değil," dedi. "Hiçbir şeyi gerçek değil. Sanki bir... kostüm. Bence *bu kadın* bir kostüm."

"Onunla ne yapacağız Butch?"

"Biliyorsam ne olayım."

"Polisi mi arayalım?"

Ellerini havaya kaldırıp sonra indirdi, hiç de Butch'luk olmayan bir kararsızlık hareketi. "En yakın telefon Brownie'nin Dükkânı. O da kilometrelerce uzakta. Hem Brownie yedide kapatıyor. Onu köprüden geçirip jipe kadar taşımam gerekir..."

"Ben de taşırım." Bunu cesur bir tavırla söyledim ama parmaklarımın nasıl da bot gibi görünüp bot olmayan şeyin içine gömüldüğünü düşünmeden duramıyordum.

"Köprüyü yeniden zorlamış oluruz," dedi. "Onun yerini değiştirmeye gelince, şu anda durumu stabil ama... ne? Neye gülüyorsun?"

Kanepedeki kadını –kadın gibi görünen şeyi– işaret ettim. "Nabzı yok Butchie. Klinik açıdan ölü. Bundan daha stabil bir durum olamaz."

"Ama nefes alıyor! Ve o..." Emin olmak için kontrol etti. "Bize bakıyor. Bak Laird, her bir gazetenin ön sayfasında, her televizyon kanalında ana haberde olmaya hazır mısın, sadece

Maine'de ya da Amerika'da da değil, tüm dünyada? Çünkü onu dışarı çıkarırsak sonu buna varacak. O bir *uzaylı*. Siktir, *uzaydan* geldi o. O eski hikâyelerdeki gibi Dünya kadınlarını arzuladığı da yok."

"Lezbiyen değilse tabii," dedim. "O zaman Dünya kadınlarını arzulayabilir."

Delirmemeye çalışırken nasıl gülünürse öyle güldük. Kadın hâlâ bize bakıyordu. Gülümsemiyordu, kaşlarını çatmamıştı, hiçbir ifade yoktu yüzünde. Kadın olmayan bir kadın, nabzı olmayan ama nefes alan bir kadın, kıyafet olmayan ama her dakika daha da kıyafete benzeyen kıyafetler giymiş kadın. Butch onun cebini şimdi denese elinin gireceğini düşündüm. Hatta orada biraz bozukluk ve yarısı yenmiş Life Savers şeker bile bulabilirdi.

"Neden o köprüye geldi? Sence ona ne oldu?"

"Bilmiyorum. Düşünüyorum da..."

Ne düşündüğünü asla öğrenemedim. Tam o sırada kulübemizin salonunun doğuya bakan penceresinden içeri ışık doldu. Aklıma birbirini domino taşı misali deviren fikirler doluştu. İlki zamanın her nasılsa akıp geçtiği ve güneşin doğduğuydu. İkincisi gün doğumunun kulübede hiç bu kadar parlak görülmediği çünkü dışarda çok fazla ağaç olduğuydu. Üçüncüsü bir devlet kuruluşunun kadın için geldiği ve bunların arama ışıkları olduğuydu. Dördüncüsü birisinin kesinlikle onun için geldiği... ama gelenin devlet olmadığıydı.

Işık gittikçe daha da parlaklaştı. Butch gözlerini kısıp elini yüzüne siper etti. Ben de aynını yaptım. Ağır dozda radyasyon alıp almadığımızı merak ettim. Işık aşırı parlaklaşıp görüşümü beyaza boyamadan hemen önce kanepedeki kadına baktım. İhtiyar Rennie Lacasse gibi, o ağnlar bir ağn bile aklımdan çıksmadı dediğimi hatırlıyor musunuz? Tek bir istisnası var. O korkunç parlaklıkta kadına baktığımda ne gördüğümü hatırlayamıyorum. Ya da belki özellikle sildim. Her neyse de bence *ona* bakmıyordum. Bence onun *içine* bakıyordum. Ne gördüğüme gelecek olursak, tek bir kelime düşündüğümü hatırlıyorum: *gangliyon*.

Ellerimle gözlerimi kapattım. İşe yaramadı. Işık ellerimin, kapalı gözkapaklarımın ardından parlıyordu. Sıcak değildi, yine de beynimi yakıp küle çevirecekti. Butch'un çığlık attığını duydum. O sırada bilincimi kaybettim, bundan çok da memnundum.

* * *

Kendime geldiğimde korkunç parıltı gitmişti. Kadın da öyle. Onun olduğu kanepede genç –belki otuz, muhtemelen daha küçük yaşta– bir adam vardı, sarı saçları düzgünce taranmıştı, saç ayrımı cetvelle çizilmiş gibiydi. Haki pantolon ve kapitone yelek giymişti. Göğsüne çapraz astığı küçük bir omuz çantası yan tarafında sarkıyordu. İlk düşündüğüm şey başka eyaletten gelmiş bir avcı olduğuydu, çantasında cephanesi, yakınlarda dürbünlü tüfeğiyle düzlük topraklardan gelmiş biri.

İkinci düşüncem *büyük ihtimalle avcı değil* oldu.

Altı tane pilli lambamız vardı ve o hepsini açmıştı. Bolca ışık veriyorlardı ama öncesinde kulübemizi (kelimenin tam anlamıyla) işgal eden doğaüstü ışıltıyla alakası yoktu. Ne kadar öncesinde olduğunun cevabını veremiyordum. Aynı gece olduğundan bile emin değildim. Saatime baktım ama durmuştu.

Butch doğruldu, etrafına bakındı, beni gördü, yeni misafiri gördü. Aynı anda hem delice hem de –içinde bulunduğumuz şartlarda– gayet mantıklı olan bir soru sordu. "O sen misin?"

"Hayır," dedi genç adam. "O gitti."

Ayağa kalkmayı denedim ve başardım. Akşamdan kalma ya da sersemlemiş hissetmiyordum. Hatta canlanmıştım. Ayrıca uzaydan gelen kötü istilacılar hakkında bir sürü film izlesem de bu genç adamın bize zarar vermek istediğini sanmıyordum. Köprüdeki kadının genç bir kadın olduğuna nasıl inanmıyorsam onun gerçekten genç bir adam olduğuna da o kadar inanmıyordum tabii.

Küçük soğutucumuzda bir sürahi su, üç kutu bira kalmıştı. Bir kararsız kalıp sonra bira aldım.

"Bana da ver bir tane," dedi Butch.

Bir tane attım, o da tek eliyle yakaladı. "Siz ister misiniz beyefendi?" diye sordum.

"Neden olmasın?"

Son kutuyu da ona verdim. Ziyaretçimiz normal görünüyordu –arkadaşları ya da babasıyla av gezisine çıkmış herhangi bir genç adam gibi– yine de parmaklarına dokunmamaya özen gösterdim. Yaşadıklarımı yazabilirim ama hissettiklerim... çok daha karmaşıktı. Tehdit altında hissetmediğimi söylemekten daha fazlası gelmiyor aklıma, sonrasında Butch da aynını söyledi. Tabii ikimiz de şoktaydık.

"İnsan değilsin, değil mi?" dedi Butch.

Genç adam birasını açtı. "Hayır."

"Ama sen ondan daha iyi görünüyorsun."

"O çok kötü yaralanmıştı. Hayatını kurtardınız. Sizin 'şans' dediğiniz şeydi bence ondaki. Pekâlâ ona onu öldürecek bir şey de enjekte edebilirdiniz."

"Ama EpiPen işe yaradı," dedim.

"Adı bu mu? Epi? EpiPen?"

"Epinefrin yani. Onu yere seren alerjiydi herhalde."

"Arı sokması olabilir," dedi Butch, sonra da omuz silkti. "Arı ne biliyor musun?"

"Evet. Ona nefesini de verdin. *Asıl o sayede* kurtardın onu. Nefes yaşamdır. Yaşamdan da ötesi."

"Ne öğrendiysek onu yaptım. Laird da yapardı aynını."

Bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum.

Genç adam birasından bir yudum aldı. "Giderken birayı da götürebilir miyim?"

Butch iki eski tekli koltuğumuzdan birinin koluna oturdu. "Eh, beni depozito parasından mahrum bırakmış olursun ihtiyar ama şu şartlar altında, tabii al. Sırf başka bir gezegenden olduğun için tabii."

Ziyaretçimiz insanların bir şaka yapıldığını anladığı ama şakayı anlamadığında gülümsediği gibi gülümsedi. Aksanı yoktu, genizden gelen güneyli aksanı yoktu kesinlikle ama adamın öğrendiği bir dili konuştuğunu kesin olarak hissediyordum. Çantasını açtı. Fermuarı yoktu. Parmağını çanta boyunca sürüdü ve açıldı sadece. Bud kutusunu içine bıraktı.

"Çoğu insan sizin yaptığınızı yapmazdı. Çoğu kaçardı."

Butch omuz silkti. "İçgüdü. Biraz da eğitim sanırım. Laird ve ben gönüllü itfaiye birimindeyiz. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Yanmaları yayılmadan önce durdurursunuz."

"Öyle de denebilir."

Genç adam elini çantasına soktu ve gözlük kutusuna benzer bir şey çıkardı. Griydi, kapağında sinüs dalgasına benzer gümüş bir kabartması vardı. Kutuyu kucağına koydu. Dediklerini tekrarladı. "Çoğu insan sizin yaptığınızı yapmazdı. Size minnettarız. Ylla için."

Bu adı biliyordum, adam *Yella* diye telaffuz etse de doğru yazılışını da biliyordum. Ve adamın gözlerinden benim bunu bildiğimi bildiğini anlamıştım.

"*Mars Yıllıkları*'ndan* bu isim. Ama siz Mars'tan değilsiniz, efendim, değil mi?"

Gülümsedi. "Alakam yok. Dünya kadınlarına şehvet duyduğumuz için de gelmedik."

Butch birasını sertçe koysa kutusu parçalanacakmış gibi dikkatlice bıraktı. "Aklımızı okuyorsunuz."

"Bazen. Her zaman değil. Şöyle." Bir parmağıyla gri kutunun üzerindeki dalganın üstünden geçti. "Düşüncelerin bizim için bir önemi yoktur. Gelir, geçerler, yerlerini başkaları alır. Kısa vadelidirler. Biz onları üreten makineyle daha çok ilgileniyoruz. Zeki varlıklar için... esas olanla? Güçlü olan? Anlamlı olan mı? Doğru kelimeyi bulamıyorum. Belki bunu karşılayacak kelime yoktur."

* 1950 yılında Ray Bradbury tarafından yazılmış bilimkurgu romanı. (ç.n.)

"Temel olan?" dedim.

Başını salladı, gülümseyip çantanın içine koyduğu biradan bir yudum aldı. "Evet. Temel olan. Güzel."

"Nereden geliyorsunuz?" diye sordu Butch.

"Önemi yok."

"Neden?" diye sordum. "Neden geldiniz?"

"Bu daha ilginç bir soru, Ylla'yı kurtardığınız için cevabını vereceğim. Topluyoruz."

"Ne topluyorsunuz?" diye sordum ve insan kaçırıp kıçlarına sonda soktuklarına dair okuduğum (ya da televizyonda gördüğüm) hikâyeleri düşündüm. "İnsan mı?"

"Hayır. Başka şeyler. Eşyalar. Ama bunun gibi değil." Çantasına uzanıp boş bira kutusunu gösterdi. "O bana özel ve bir anlamı yok. Bunun için bulunmuş güzel bir isim var. Neydi?"

"Hatıra," dedim.

"Evet. Bana bu olağanüstü geceden bir hatıra. Bahçe satışlarını ziyaret ediyoruz."

"Şaka yapıyorsun," dedim.

"Başka yerlerde başka adları oluyor bu yerlerin. İtalya'da *vendita in cantiere*. Samoa'da *fanua fa'tau*. Bazılarını hatıra olsun diye, bazılarını incelemek için alıyoruz. Elimizde sizin Kennedy'nin tüfekle vurulmasının görüntüleri var. Yargıcudinin imzalı fotoğrafı var."

"Bir dakika." Butch kaşlarını çatmıştı. "Yargıç Judy'den mi bahsediyorsun?"

"Evet, Yargıcudi. Emmett Till'in bir fotoğrafı var, yüzü yok edilen genç bir adam.* Mickey Mouse ve kulübü. Bir jet motorumuz var. Atılmış eşyalar deposundan geldi."

Çöp toplayıcılar onlar, diye düşündüm. *Rennie Lacasse'tan pek bir farkları yok.*

---

* Emmett Till 1955'te beyaz bir kadına saygısızlık yaptığı için vahşice dövülerek öldürülen 14 yaşında siyahi bir çocuktur. Ailesi vahşeti gözler önüne sermek için cenazeyi açık tabutla düzenlemiştir. (ç.n.)

"Bu nesneleri yakında yok olacak dünyanızı hatırlamak için topluyoruz. Başka dünyalardan da topluyoruz ama çok fazla gezegen yok. Evren soğuk. Zeki canlılar nadir."

Ne kadar nadir olduğu umurumda değildi. "Bizim dünyamız ne zaman yok olacak? Biliyor musunuz yoksa sadece tahminde mi bulunuyorsunuz?" O cevap veremeden ekledim: "Biliyor *olamazsınız*. Kesin olarak bilemezsiniz."

"Diyorsanız ya hani 'şanslıysanız' bir yüzyıl daha dediğiniz kadar. Bu zamanın akışında göz açıp kapayana dek geçer."

"Buna inanmıyorum," dedi Butch duygusuzca. "Sorunlarımız var ama intihara meyilli değiliz." Sonra belki de yakın zaman önce Vietnam'da kendini ateşe veren Budist keşişleri düşünerek ekledi. "Çoğumuz değiliz."

"Kaçınılmaz bu," dedi genç adam. Hüzünlü görünüyordu. Belki *Mona Lisa*'yı veya *piramitleri* düşünüyordu. Belki de artık bira kutusu, Yargıcudi'nin imzalı fotoğrafı olmayacak diye düşünüyordu. "Zekâ duygusal dengenin önüne geçtiğinde sonun gelmesi an meselesidir." Kulübenin köşesini işaret etti. "Silahlarla oynayan çocuklarsınız siz." Ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Bu sizin. Bir hediye. Ylla'yı kurtardığınız için teşekkür ediyoruz bu hediyeyle."

Gri kutuyu uzattı. Butch kutuyu alıp şöyle bir inceledi. "Nasıl açılıyor anlamadım."

Kutuyu aldım. Haklıydı. Menteşesi ya da kapağı yoktu.

"Dalganın üstüne üfle," dedi genç adam. "Şimdi değil, ben gittikten sonra. Sen Ylla'ya nefesini verdiğin için biz de size nefesten bir anahtar verdik. Ona hayatından bir parça verdin."

"Bu hediye ikimiz için mi?" diye sordum. Sonuçta bir tek Butch kadına suni teneffüs yapmıştı.

"Evet."

"Ne yapıyor peki?"

"Yaptığı şeyi açıklamak için bir kelime yok, *temel* diyebiliriz belki. Kullanmadığınız şeyleri kullanmanın bir yolu..." Öne eğildi,

kaşlarını çatmıştı, sonra başını kaldırdı. "*Hayatlarınızdaki gürültü* yüzünden kullanamadığınız şeyleri. *Düşünceleriniz* yüzünden. Düşünceler anlamsızdır. Daha da kötüsü tehlikelidir."

Hayretler içindeydim. "Dileklerimizi mi yerine getiriyor? Masallardaki gibi?"

Güldü, sonra yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti... sanki *gülebileceğini* bilmiyordu. "Hiçbir şey zaten sende olmayanı sana veremez. Kanıta ihtiyaç duymayan bir gerçektir bu."

Kapıya gitti, sonra arkasına döndü.

"Sizin adınıza üzgünüm. Dünyanız ölü ışıklarla dolu bir evrende canlı bir nefes."

Evden çıktı. Yeniden içeri ışık dolmasını bekledim ama olmadı. Şimdi Butch'un elinde tuttuğu gri kutu olmasa tüm bu karşılaşma pekâlâ yaşanmamış gibi gelebilirdi.

"Lare, bu olanlar gerçek miydi?"

Kutuyu işaret ettim.

Ta küçük bir çocukken Castle Rock'ta yere güm güm vurduğumuz spor ayakkabılarımızın altında sallanan İntihar Merdivenleri'nde yukarı aşağı koşturduğumuz dönemden kalma gözü kara gülümsemesiyle gülümsedi. "Deneyelim mi?"

"Eski bir deyiş vardır, armağan getiren düşmana güvenme..."

"Evet ama?"

"Siktir et, ben varım. Kıymetli nefesini üfleyiver Butchie."

Gülümsedi, başını iki yana salladı ve kutuyu uzattı. "Önden sen. Seni öldürürse falan söz Sheila ve Mark'a bakacağım."

"Mark kendine bakacak kadar büyüdü neredeyse," dedim. "Tamam, açıl susam."

Dalgaya doğru hafifçe üfledim. Kutu açıldı. Boştu. Ama nefes aldığımda burnuma hafif bir nane şekeri kokusu çalındı. Sanırım bu kadardı.

Kutu kendi kendine kapandı. Kapağın gövdeyle buluştuğu yerde çizgi falan yoktu, menteşe de yoktu. Tamamen bütün gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey olmadı mı?" dedi Butch.

"Olmadı. Sen dene." Kutuyu ona uzattım.

Alıp nazikçe dalgaya üfledi. Kutu pat diye açıldı. Butch eğilip çekingen bir tavırla havayı kokladı, sonra derin bir nefes aldı. Kutu kapandı. "Kekliküzümü mü?"

"Benim aklıma nane şekeri gelmişti ama benzerler sanırım."

"Armağan getiren düşman da bu kadarmış," dedi. "Lare... bir çeşit numara falan değildi bu değil mi? Bilirsin, bir kadın ve adam numara yapıp... bizi kandırıp..." Durdu. "Değildir ha?"

"Yok."

Gri kutuyu sehpaya, çizim defterinin yanına koydu. "Sheila'ya ne diyeceksin?"

"Hiçbir şey herhalde. Karımın delirdiğimi düşünmemesini tercih ederim."

Güldü. "İyi şanslar bakalım. Seni kitap gibi okuyor o."

Haklıydı tabii. Sheila ısrar ettiğinde –ki etti– ona evet, kaybolmadık, dedim, ormanda kıl payı hayatta kaldık dedim. Bir avcı geyik sanıp tüfeğini atmış, kurşun tam ikimizin arasından geçmişti. Kim olduğunu hiç görmedik, dedim ona... Butch'a sorduğunda o da beni destekledi. Muhtemelen buralı olmayan, düzlük yerlerden gelen biridir dedi. Butch birkaç kişi görmüştü, en azından bu kadarı doğruydu.

Butch esnedi. "Yatmaya gidiyorum."

"*Uyuyabilir* misin ki?" Sonra ben de esnedim. "Saat kaç hem?"

Butch saatine bakıp başını iki yana salladı. "Durmuş. Seninki?"

"Durmuş..." Yine esnedim. "... kurmalı aslında. Çalışmalıydı ama çalışmıyor."

"Lare? İçimize çektiğimiz şey... bence bir çeşit yatıştırıcıydı. Ya zehirliyse?"

"O zaman ölürüz," dedim. "Ben yatıyorum."

Öyle de yaptık.

Rüyamda ateşi gördüm.

* * *

Uyandığımda gün tamamen aydınlanmıştı. Butch ana salonun mutfak kısmındaydı. Kahve demliği ocakta tütüyordu. Butch kendimi nasıl hissettiğimi sordu.

"İyiyim," dedim. "Sen?"

"Boya gibi güzelim... bu ne demekse. Kahve?"

"Olur. O zaman köprü hâlâ yerinde mi gidip bakalım. Yerindeyse yola çıkarız. Planladığımızdan önce döneriz."

"Bazı yıllar öyle yapıyoruz zaten," dedi ve kahve koydu. Sade kahve, yoğun ve sert. Başka dünyadan canlılarla karşılaştıktan sonra tam da gereken şey. Gün doğduğunda tüm olanlar hayal gibi gelmeliydi ama gelmiyordu. Bana en azından, Butch'a sorduğumda o da aynını söyledi.

Wonder Bread bitmişti ama iki tane meyveli turta vardı. Sheila'nın başını iki yana sallayarak ancak ormandaki erkeklerin kahvaltıda Hostess Fruit Pies yiyeceğini söylediğini hayal edebiliyordum.

"Güzel," dedi Butch hapır hupur yerken.

"Evet. Harika. İçimize çektiğimiz o şey yüzünden rüya gördün mü Butchie?"

"Yok." Bir düşündü. "Hatırlamıyorum ya da. Ama şuna bak."

Defterini alıp orada geçirdiğimiz akşamlarda çizdiği resimleri geçti. Her zamanki karalamaları, karikatürleriydi, aralarında benim koca balon kafamla sırıtarak tavada krep çevirdiğim bir resim de vardı. Sonlara doğru durdu ve defteri kaldırıp bana gösterdi. Bir gece önceki genç misafirimizdi bu: sarı saçlar, yelek, haki pantolon, omuz çantası. Karikatür değildi, bire bir gerçek haliyle çizilmiş bir adamdı (adam diyebiliriz herhalde)... tek bir istisnayla. Butch onun gözlerini yıldızlarla doldurmuştu.

"Oha be, müthiş olmuş," dedim. "Ne zaman uyandın sen?"

"Bir saat olmuştur. Bunu yirmi dakikada çizdim. Ne yapacağımı biliyordum sadece. Sanki zaten oradaydı. Tek bir çizgiyi bile değiştirmedim. Delice ha?"

"Delice," diye ona katıldım.

Ona rüyamda yanan bir ahır gördüğümü anlatmayı düşündüm. İnanılmaz canlı bir imajdı. Bir süredir üzerine düşündüğüm deli bir fırtına hikâyesine girebilmek için birkaç farklı yol denemiştim. Bir süredir derken yıllardır aslında, hikâye ilk şimdi oğlumun olduğu yaşlardayken gelmişti aklıma. Bir o karakteri denedim, bir bunu, sonra olayın geçmesini istediğim kasabayı tanıtarak başladım, bir keresinde hikâyeyi bir hava durumu bülteniyle bile başlatmaya çalıştım.

Hiçbiri işe yaramadı. Kendimi şifreyi unuttuğu halde kasayı açmaya çalışan biri gibi hissediyordum. Sonra bu sabah, rüyam sağ olsun, ahıra düşen bir yıldırım gördüm. Horozlu bir rüzgârgülünün, ateşin parmakları ahırın çatısından aşağı uzanınca sıcaktan kızardığını gördüm. Diğer her şeyin bunun peşinden geleceğini düşündüm. Hayır, öyle olacağını biliyordum.

Gözlük kutusuna benzeyen şeyi bir önceki gece bıraktığımız yerden aldım, o elimden o elime attım. "Bu yaptı," dedim, sonra Butch'a fırlattım.

Yakalayıp, "Tabii. Başka ne olacaktı?" dedi.

* * *

Tüm bunlar kırk yıl önceydi ama üstünden zaman geçmesi bana bir kez olsun o geceye dair anılarımın yanlış olduğunu düşündürmedi. Bir kez olsun şüpheye kapılmadım ve o ağnlar bir ağn bile aklımdan çıksmadı.

Butch da olanları benim kadar iyi hatırlıyordu: Ylla, ışık, bayılmamız, genç adam, gözlük kutusu. O kutu bildiğim kadarıyla hâlâ kulübede. Butch batıya gitmeden önce birkaç kasım daha gittik kulübeye ve ikimiz de sırayla kabartı dalgaya üfledik ama

kutu bizim için bir daha hiç açılmadı. Eminim başka birisi için de açılmayacak. Birileri çalmadıysa –ki neden çalsınlar?– hâlâ şöminenin rafında, Butch'un oraya gittiğimiz son sefer koyduğu yerde duruyordur.

O gün kulübeden ayrılmadan önce Butch'un bana söylediği son şey artık defterine çizmek istemediğiydi, en azından bir süreliğine. "Tabloda resim yapmak istiyorum," dedi. "Binlerce fikrim var."

Benim tek bir fikrim vardı –Şimşek Fırtınası'nın ilk sahnesi olan yanan ahır– ama peşinden yenilerinin geleceğine emindim. Kapı açıktı. Tek yapmam gereken içeri yürümekti.

* * *

Bazen bir sahtekâr olduğum düşüncesi yakama yapışıyor. Ölmeden önce Butch da birkaç röportajında aynını söyledi.

Şaşırtıcı mı? Sanmıyorum. 1978 sonbaharında ormana girdiğimizde bir şeydik, sonrasında başka bir şey. Neye dönüştüysek dönüştük. Sanırım mesele yetenek meselesiydi, içimizde var mıydı, yoksa Ylla'nın hayatını kurtardığımız için bir kutu şeker misali bize verilmiş miydi? Başardıklarımızla gurur duyabilir miydik, kendi çabamızla mı bir yerlere gelmiştik, yoksa iki sahtekâr mıydık, o gece olmasa asla yapamayacağımız şeylerin övgüsünü mü topluyorduk?

Yetenek *nedir* ki zaten? Bazen tıraş olurken ya da –kitapların reklamını yaptığım eski günlerde– son hayal ürünümü satmak için televizyona çıkmayı beklerken veya rahmetli karımın gündüz zambaklarını sularken kendime bu soruyu soruyorum. Özellikle de o zaman. Yetenek nedir yahu? Başka birçokları çok çabalarken ve seçilmek için her şeylerini vermeye hazırken neden ben seçileyim? Neden piramidin tepesinde bu kadar az kişi var? Yetenek aslında cevap olmalı ama nereden geliyor ve nasıl büyüyor? *Neden büyüyor?*

Eh, diyorum kendi kendime, *yeteneğe armağan diyoruz, kendimize doğuştan yetenekli diyoruz ama bu doğuştan gelen armağanlar nadiren hak ederek kazanılır, değil mi? Onlar verilmiştir sadece. Yetenek gözle görülen bir lütuftur.*

Genç adam *Hiçbir şey zaten sende olmayanı sana veremez. Kanıta ihtiyaç duymayan bir gerçektir bu,* demişti. Bu dediklerine sığınıyorum.

Tabii o aynı zamanda bizim için üzüldüğünü de söylemişti.

3

Babamın hikâyesi burada bitiyordu. Belki de 1978'deki o av gezilerinin hayali versiyonuna ilgisini kaybetmişti ama öyle olduğunu sanmıyorum. O son birkaç satır bana olayların patlak vereceği kırılma noktası gibi gelmişti.

Masasının üstündeki raftan *Şimşek Fırtınası*'nın bir kopyasını aldım, belki de annemin ölümünden kısa süre sonra baktığımla aynı kopyayı.

> Zikzaklı bir yıldırım düştü ahıra. Battaniyeyle boğulmuş bir tüfek sesi misali tok bir gümlemeyle vurdu. Daha Jack olan biteni anlayamadan hemen peşinden gök gürledi. Rüzgârgülünün –demirden bir horozdu– sıcaktan kırmızıya döndüğünü ve yamulup erirken, ahırın çatısından ateşle yol yol aşağı doğru yayılırken bile döndüğünü gördü.

Elle yazılmış kopyaya tam uymuyordu ama yakındı. Daha iyi ayrıca, diye düşündüm.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor, dedim kendi kendime. *Bu satırları, aklındaki o* imajı *saklamış çünkü iyiymiş... ya da yeterince iyi. Buradan çıkan tek sonuç bu.*

Kasım '78'in o günü annemin beni aramasını düşündüm. Uzun yıllar önceydi ama dediği ilk şeyi net hatırlıyordum: *Ava çıktıklarında babana bir şey oldu... Butch'a da.* Eve hemen gitmemi istemediğini çünkü ikisinin de iyi olduğunu söylemişti. Ama o

hafta sonu gitmeliydim. Kaybolduklarını iddia ettiklerini söylemişti ama ikisi de 30 Mil'i kaybolamayacak kadar iyi biliyordu.

"Avuçlarının içi gibi," diye mırıldandım. "Öyle demişti. Ama..."

Babamın yazısına döndüm.

> Ona... ormanda kıl payı hayatta kaldık dedim. Bir avcı geyik sanıp tüfeğini atmış, kurşun tam ikimizin arasından geçmişti.

Hangisi doğruydu? Bu yazıya göre ikisi de doğru değildi. Sanırım o zaman babamın hikâyesine inanmaya başladım. Ya da... bu pek doğru sayılmaz çünkü hâlâ fazla fantastikti. Ama inanca kapı o noktada açıldı.

Anneme gerçek hikâye olduğunu düşündüğü şeyi hiç anlatmış mıydı? Söylemiş olabilir miydi? Olabileceğini düşündüm. Evlilik dürüstlüktür, aynı zamanda paylaşılan sırlar deposudur.

Spiralli defterin sadece yarısını doldurmuştu, sayfaların kalanı boştu. Defteri geri alt çekmeceye kaldırmaya niyetlenerek elime aldım, bir parça kâğıt son sayfayla arka kapak arasından çırpınarak düştü. Kâğıdı alınca Harlow Belediyesi'nin L&D Nakliye adına kestiği bir fatura olduğunu gördüm, bu firmayı en az elli, belki daha uzun zaman önce kapattıklarını sanıyordum. L&D 2010'dan 2050'ye kadar (2010 yılındaki mevcut tarifeye göre) TR-90 yönetimi sorumluluğundaki Jilasi Deresi'ne bitişik bir arazi için emlak vergisi ödemişti. Ödemeyi toplu olarak yapmışlardı.

Babamın koltuğunda oturup ödenen meblağa baktım. Sanırım *hassiktir* dedim. 2010 tarifesiyle önden ödemek muhtemelen müthiş bir anlaşmaydı ama çoğu insanın vergisini geciktirerek ödediği bir kasabada *kırk yıllık* miktarı önden ödemek duyulmuş şey değildi. Bu kâğıda göre L&D Nakliyat –diğer bir deyişle Laird Carmody ve Dave LaVerdiere– 110.000 dolardan fazlasını çıkmıştı. Tabii o dönem bu miktarı artık karşılayabiliyorlardı ama yine de, neden?

Tek bir cevabı vardı: Küçük av kulübelerini imara açılmaktan korumak istemişlerdi. Neden? Başka dünyadan gelen o gözlük kutusu hâlâ orada olduğu için mi? Pek muhtemel gelmiyordu bu bana, tahminimce yağmacılar kulübedeki azdan çoktan değerli her şeyi çoktan götürmüştü. Muhtemel –ve artık inanması daha kolay– gelen şey babamın ve arkadaşının başka dünyadan varlıklarla tanıştıkları yeri korumaya karar verdikleriydi.

Kulübeye gitmeye karar verdim.

* * *

Babam ve Butch amcanın Jilasi Deresi'ne gitmek için kullandıkları orman yolları çoktan yok olmuştu. Şimdi orada ikisinin adı da Hemlock Run olan bir site ve karavan parkı vardı. TR-90 da yoktu artık. Artık Vietnam'da ölen yerel bir kahramanın ardından Pritchard adını alan belediyeye aitti. Haritada ve GPS'te hâlâ 30 Mil Korusu olarak görünüyordu ama artık on millik bir orman kalmıştı. Hatta belki beş. Sarsak köprü çoktan yok olmuştu ama derenin biraz daha aşağısında –dar ama sağlam– başka bir köprü vardı. *Raison d'être*'i, yani var olma nedeni derenin Pritchard tarafındaki Grace of Jesus Baptist Kilisesi'ydi. O gün Jilasi uzun çizmelerimi giymeyi akıl etsem karşıya yürüyebileceğim kadar alçak olmasına rağmen köprüden sürüp kilisenin bahçesine park ettim.

Akıntının yukarısına doğru geri yürüdüm ve eski köprünün kırılmış ayaklarını ot ve yeşillerin içine batmış halde buldum. Dönünce kulübeye giden ve şimdi kendi halinde büyümüş çalılık ve dikenlerle kaplı yolu gördüm. AVLANMAK YASAKTIR MÜLKE GİRMEK YASAKTIR ORMAN MÜDÜRLÜĞÜ yazan bir tabela konmuştu. Çalılıkların arasından (zehirli sarmaşık veya zehirli meşeden korktuğumdan dikkatlice) geçtim. Dört yüz metre sonra, yazmıştı babam, ben de oraya ziyaretlerimden (sadece birkaç kez gitmiştim, bana geri ateş edemeyen canlılara

ateş etmek pek ilgimi çekmiyordu) az çok o kadar bir mesafe olduğunu biliyordum.

Hatırlamadığım kilitli bir kapıya geldim. Üzerine başka bir tabela konmuştu, bunda bir kurbağa ve şu sözler vardı: VRAK VRAK İÇERİ GİRMEK YASAK. Babamın anahtarlarından biri kapıyı açtı. Bir dönemeci döndüm ve kulübe karşımdaydı. Kimse kulübeyle ilgilenmemişti. Çatı yıllarca yağan kardan çökmemişti, kısmen yaşlı çam ve ladin ağaçlarının birbirine dolaşan dallarıyla korunduğundandı bu, yine de iyice yamulmuştu, artık uzun süre dayanmazdı. Bir zamanlar kahverengiye boyalı yan tahtaları artık soluk ve renksizdi. Camlar toz ve polene bulanmıştı. Kulübe terk edilmişliğin resmi gibiydi ama belli ki yağmalanmamıştı, ki ben bunun bir çeşit mucize olduğunu düşünüyordum. Muhtemelen lisede okuduğum eski bir şiirin satırları geldi aklıma: *Çevresini üç kez sar ve yum gözlerini yüce bir korkuyla.*[*]

Babamın anahtarlığından doğru anahtarı buldum ve içeri, küf, toz ve sıcağa daldım. Bir de ev sakinlerinin patırtılarına: farelerin veya sincapların. Belki ikisinin birden. Bir deste Bicycle iskambil kâğıdı yemek masasına ve yere dağılmıştı, muhtemelen bacadan gelen bir rüzgâr esintisiyle saçılmışlardı. Bir zamanlar babam ve arkadaşı tam da bu kartlarla oyun oynamışlardı. Şöminenin önü kül kaplıydı ama grafiti, boş bira kutuları ya da içki şişeleri yoktu.

Buranın çevresi sarılmış, diye düşündüm.

Kendime saçmaladığımı söyledim –kendimi *azarladım*– ama belki de saçmalamıyordum. Hemlock Run'ın iki kısmı da buraya yakındı. Çocuklar kesinlikle ormanda bu kadar ilerileri keşfe çıkmıştı ve VRAK VRAK İÇERİ GİRMEK YASAK kesinlikle onları dışarda tutamazdı. Ama anlaşılan *tutmuştu*.

Koltuğa baktım. Şimdi üstüne otursam bulut halinde bir toz kalkardı ve altından fareler kaçışabilirdi ama orada sarışın genç bir adamın, Butch amcamın gözleri yerine yıldızlar çizdiği bir

[*] Samuel Taylor Coleridge'in *Kubla Khan* adlı şiirinden bir alıntıdır. (ç.n.)

yabancının oturduğunu hayal edebiliyordum. Şimdi buraya, babamın ve Butch amcanın yüzyılın ortasına dek (sağlam olmasa bile) güvende tutmak için para verdiği yere gelince yazanların gerçekten yaşandığına inanmak daha kolay geliyordu.

Çok daha kolay.

İkisinden biri buraya yeniden gelmiş miydi, muhtemelen içinde gözlük varmış gibi görünen bir kutuyu almaya? Butch gelmemişti, en azından batı yakasına gittikten sonra... ama babamın da geldiğini sanmıyordum. Burayla işleri bitmişti, babamın vârisi olmama rağmen kendimi içeri zorla girmiş gibi hissediyordum.

Odayı boydan boya geçip şömine rafına baktım, bir şey bulmayı beklemiyordum ama gri kutu ince bir toz tabakasıyla kaplı halde işte oradaydı. Kutuya uzanıp elimi üstüne kapatırken elektrik verip beni çarpmasından korkuyormuşum gibi yüzümü buruşturdum. Çarpmadı. Üstündeki tozu sildim ve gri süet denebilecek kutunun üstündeki kabartmalı parlak altın rengindeki dalgayı gördüm. Kutu öyle görünse de süet hissi vermiyordu, tam metal gibi de hissettirmiyordu. Kutuda hiç kapak izi yoktu. Dümdüzdü.

Beni bekliyormuş, diye düşündüm. *Hepsi doğruymuş, her bir kelimesi ve bu şimdi benim mirasım.*

O zaman babamın hikâyesine inandım mı? İnandım sayılır. Kutuyu benim için mi bırakmıştı? Bunun cevabını vermek daha zordu. 1978 Kasımında avlanmak için buraya gelen iki yetenekli serseriye soramazdım çünkü ikisi de ölmüştü. Dünyaya izlerini –resimler ve hikâyeler– bırakmış ve gitmişlerdi.

İnsan olmayan genç adam hediyenin onlar için olduğunu söylemişti çünkü babam kadın olmayan kadına EpiPen vurmuştu, Butch amca da ona –alıntılıyorum– "kıymetli nefesini" vermişti. Ama *sadece* onlar için olduğunu söylememişti değil mi? Hem babamın nefesi kutuyu açtıysa benimki de açmaz mıydı? Aynı kan, aynı DNA. Ben de açıl susam diyebilir miydim? Denemeye cesaret edebildim mi?

* * *

Size kendim hakkında ne anlattım? Bir bakalım. Emekli olup babamın sekreterliğine... gece yatağını ıslatırsa nevresimlerini değiştiren kişi olmaya da tabii başlamadan önce yıllarca Castle County okul müfettişliği yaptığımı biliyorsunuz. Evlendiğimi ve karımın beni terk ettiğini biliyorsunuz. Çürüyen kulübede durup başka bir dünyadan gelen gri kutuya baktığım gün yalnız olduğumu biliyorsunuz: ebeveyni ölü, karısı yok, çocuğu yok. Bildikleriniz bunlar ama bilmediğiniz daha bir dünya şey var. Sanırım bu dünya üzerindeki her bir kadın ve erkek için geçerlidir. Size çok şey anlatmayacağım, sırf uzun süreceğinden değil, sizi sıkacağından. Susan beni terk ettikten sonra çok içtim desem umurunuzda olur mu? Bir süre internet pornosuna düştüğümü? Asla çok ciddi olmasa da intiharı düşündüğümü?

Size iki şey anlatacağım, her ne kadar ikisi de beni utancımdan ölecek –tam sayılmaz!– kadar utandırsa da. İkisi de üzücü şeyler. "Belli bir yaştaki" kadın ve erkeklerin gündüz düşleri hep üzücüdür sanırım, çünkü önümüzde uzanan basit, sade geleceğe taban tabana zıttırlar.

Biraz yazma becerim var (bu anıdan da görmenizi umuyorum), çağlar boyu okunacak büyük bir roman yazmayı hayal ederdim. Babamı severdim, hâlâ da seviyorum ama onun gölgesinde yaşamak çok yorucu bir hal aldı. Eleştirmenlerin, "Mark Carmody'nin romanının derinliğinin yanında babasının işleri yetersiz kalıyor. Boynuz kulağı geçmiş," dediğini hayal ediyordum. Böyle hissetmek istemiyorum ve çoğu zaman hissetmiyorum da, yine de bir parçam bunları hissediyor ve her zaman da hissedecek. O parçam çokça sırıtan ama hiç gülümsemeyen bir mağara adamı.

Piyano çalabiliyorum ama pek iyi değil. Sadece Bayan Stanhope şehir dışındaysa ya da hastaysa Congo kilisesinde ilahilere

eşlik etmem isteniyor. Ağır aksak ilerliyorum, tuşlara basıyorum işte. Müzik okuma becerim üçüncü sınıf düzeyinde. Sadece ezberlediğim üç dört parçayı iyi çalıyorum ve insanlar onları dinlemekten bıktı.

O büyük romanı yazma hayalleri kuruyorum ama en büyük gündüz düşüm o değil. Ne olduğunu söyleyeyim mi size? Buraya kadar gelmişken neden olmasın?

Bir gece kulübündeyim ve tüm arkadaşlarım orada. Babam da. Grup sahneden inmiş, piyanoda bir şarkı çalabilir miyim diye soruyorum. Grubun lideri tabii ki evet diyor. Babam homurdanıyor. *Of Tanrım, Markey, yine mi "Bring It On Home to Me"!* Ben (duruma uygun düşen bir alçakgönüllülükle), *Hayır, yeni bir şey öğrendim,* diyorum ve Albert Ammons'ın klasik "Boogie Woogie Stomp"ını çalmaya başlıyorum. Parmaklarım adeta uçuyor! Sohbetler kesiliyor! Hayranlıkla ve büyülenmiş halde bana bakıyor herkes! Baterist yerine oturup ritme uyuyor. Üflemeli çalan adam "Tequila"daki gibi yaramaz bir saksafon melodisi tutturuyor. İzleyenler alkışla eşlik etmeye başlıyor. Bazıları jitterbug dansı yapıyor. Jerry Lee Lewis gibi son kez sağ elimi tuşların üzerinde kaydırıp ayağa kalkarak bitirdiğimde izleyenler ayağa fırlayıp daha çok çalmam için bağırıyor.

Beni göremiyorsunuz ama bunları yazarken kızarıyorum.

En gizli saklı fantezim olduğundan değil, çok yaygın bir hayal olduğundan. Dünyanın her yanında, şu anda bile, kadınlar Joan Jett gibi gitar çalar gibi yapıyor, erkekler oyun odalarında Beethoven'ın beşinci senfonisinde orkestrayı yönetir gibi yapıyor. Bunlar seçilmek için her şeyini verecek ama seçilmemişlerin sıradan hayalleri.

* * *

Bir zamanlar iki adamın başka bir dünyadan bir varlıkla tanıştığı o tozlu, çökmek üzere olan kulübede "Boogie Woogie

Stomp"u bir kere olsun Albert Ammons gibi çalmak isteyeceğimi düşündüm. Yetmeyeceğini bilsem de bir kere olsun yeter, dedim kendi kendime. Asla yetmez.

Dalgaya üfledim. Kutunun ortasında bir çizgi belirdi... bir an durdu... sonra kayboldu. Bir süre elimde kutuyla orada öylece durdum, sonra kutuyu geri rafa koydum.

Genç adamın, *Hiçbir şey zaten sende olmayanı sana veremez* dediğini hatırladım.

"Önemli değil," dedim ve biraz güldüm.

Önemliydi, içimi acıtmıştı ama o acının zamanla geçeceğini biliyordum. Hayatıma geri dönecektim ve bu acı da geçecekti. Ünlü babamın toparlamam gereken işleri vardı, onlar beni meşgul ederdi, hem çok param vardı. Belki Aruba'ya giderim. Sahip olamayacağın şeyleri istemekte bir sakınca yok. Bu hisle yaşamayı öğreniyorsun.

Kendime böyle söylüyorum ve çoğu zaman bu dediklerime inanıyorum.

BEŞİNCİ BASAMAK

Bir zamanlar New York İl Sağlık Müdürlüğü'nde başmühendis olan Harold Jamieson emekliliğin tadını çıkarıyordu. Bazılarının emeklilikten pek keyif almadığını küçük arkadaş çevresinden biliyor, bu yüzden kendini şanslı sayıyordu. Manhattan'ın yukarısında kafa dengi birkaç bahçecilik severle paylaştığı bir dönümlük bir bahçesi vardı, Netflix'i keşfetmişti ve uzun zamandır okumaya niyetlendiği kitaplarda iyice yol almıştı. Karısını hâlâ özlüyordu –beş yıl önce göğüs kanserine yenik düşmüştü– ama hiç geçmeyen bu acı dışında hayatı dolu dolu geçiyordu. Her sabah kalkmadan önce günün tadını çıkar diye anımsatıyordu kendine. Altmış sekiz yaşındaydı, önünde daha epey yolu olduğunu düşünmek istiyordu ama yolun daralmaya başladığını da inkâr edemezdi.

Bu günlerin en güzel yanı –yağmur, kar yağmıyorsa ya da çok soğuk değilse– kahvaltıdan sonra Central Park'a dokuz sokak boyunca yürümekti. Cep telefonu ve tablet kullansa da (aslına bakarsanız tablet bağımlısıydı) *Times* gazetesinin basılı halini tercih ediyordu. Parkta en sevdiği banka yerleşip bir saatini böyle gazeteyi sondan başa okuyarak geçiriyor, önemli şeylerden gülünç şeylere ilerlediğini söylüyordu kendine.

Mayıs ortası bir sabah, havanın serince, ama bankta oturup gazete okumak için gayet uygun olduğu bir gün, gazetesinden başını kaldırınca orta yaşlı bir adamın, çevrede bir sürü boş bank olmasına rağmen, onun bankının diğer ucunda oturduğunu görmüş, canı sıkılmıştı. Jamieson'ın sabah keyfini istila eden bu adam kırklarının ortasında ya da sonlarında gibi görünüyordu, ne yakışıklıydı ne çirkin, aslında tamamen sıradandı. Kıyafeti için de aynısı geçerliydi: New Balance yürüyüş ayakkabısı, kot, Yankee kasket, kapüşonu arkaya atılmış Yankee *sweatshirt*. Jamieson ondan yana sıkkın bir bakış attı ve başka bir banka geçmeye yeltendi.

"Gitme," dedi adam. "Lütfen. Bir iyiliğe ihtiyacım olduğu için buraya oturdum. Büyük bir şey değil ama karşılığını vereceğim." *Sweatshirt*'ünün kanguru cebine elini atıp yirmi dolar çıkardı.

"Tanımadığım adamlara iyilik yapmam," dedi Jamieson ve kalktı.

"Ama amaç da bu zaten... birbirimize yabancı olmamız. Dinle beni. Hayır dersen sorun yok. Ama lütfen önce dinle beni. Benim..." Boğazını temizledi. Jamieson adamın gergin olduğunu fark etti. Belki gerginden de öteydi hali, belki korkuyordu. "Hayatımı kurtaracaksın belki."

Jamieson bir düşündü ve geri oturdu. Ama kıçının iki lobunu da bankta tutmaya özen göstererek diğer adamdan mümkün olduğunca uzağa. "Bir dakika veriyorum sana ama dediklerin bana delice gelirse kalkarım. Paranı da kaldır. İhtiyacım yok, istemiyorum."

Adam paraya hâlâ elinde olmasına şaşırmış gibi baktı, sonra kanguru cebine geri attı. Ellerini bacaklarına koydu ve Jamieson'a değil de ellerine baktı. "Ben bir alkoliğim. Dört aydır ayığım. Tam olarak dört ay, on iki gün."

"Tebrikler," dedi Jamieson. Tebriği içten dilediğini sanıyordu ama kalkıp gitmeye şimdi daha da hevesliydi. Gerekirse parktan ayrılmaya. Adam aklı başında duruyordu ama Jamieson terelelliliğin bazen hemen belli olmadığını bilecek yaştaydı.

"Daha önce üç kere denedim ve bir keresinde neredeyse bir yıl dayandım. Sanırım bu, başarıya ulaşmak için son şansım. AA'dayım. Yani..."

"Ne olduğunu biliyorum. Adın ne Bay Dört Aydır Ayık?"

"Jack diyebilirsin, sadece isim yeterli. Programda soyadı kullanmıyoruz."

Jamieson bunu da biliyordu. Netflix programlarında çoğu kişinin alkol sorunu vardı. "Senin için ne yapabilirim Jack?"

"İlk üç seferde programda bir rehberim yoktu; rehber, seni dinleyen, sorularına cevap veren, bazen sana ne yapacağını söyleyen kişi. Bu sefer var. Bowery Sundown toplantısında bir adamla tanıştım ve dedikleri cidden hoşuma gitti. Bir de hali tavrı işte. On iki yıldır ayık, ayakları yere basıyor, benim gibi satışta çalışıyor."

Dönmüş Jamieson'a bakıyordu ama bakışlarını yeniden ellerine çevirdi.

"Çok iyi bir satışçıydım, beş yıl boyunca satış bölümünü yönettim... eh, şirketin adının önemi yok ama büyük bir şirketti, kesin bilirsin. San Diego'daydı. Şimdiyse beş mahallenin bakkal ve büfelerine tebrik kartı ve enerji içeceği satıyorum. Merdivenin son basamağıyım dostum."

"Sadede gel," dedi Jamieson ama sert bir tavırla değil, kendine rağmen merakı kabarmıştı. Nihayetinde bir yabancının senin bankına oturup başına gelenleri sayıp dökmesi her gün başına gelecek bir şey değildi. Hele de New York'ta. "Ben Mets haberlerini okuyup kalkacaktım. Sezona iyi başladılar."

Jack avcuyla ağzını sıvazladı. "Sundown'da tanıştığım adamı sevdim, bir toplantıdan sonra cesaretimi toplayıp ondan rehberim olmasını istedim. Mart ayındaydı bu. Beni şöyle bir süzdü ve rehberim olacağını ama iki şartı olduğunu söyledi. Dediği her şeyi yapacaktım ve canım içki içmek isterse onu arayacaktım. 'O zaman seni her boktan akşam ararım ama,' dedim, o da, 'O zaman beni her boktan akşam ara, cevap vermezsem de telesekretere konuş,' dedi. Sonra bana Basamaklar'a başlayıp başlamadığımı sordu. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Az buçuk."

"Daha başlamadığımı söyledim. Rehberim olmasını istiyorsam başlamam gerektiğini söyledi. İlk üç adımın hem en zoru hem de en kolayı olduğunu söyledi. Özetle 'Kendi kendime alkolü kesemiyorum ama tanrının yardımıyla başarabilirim, o yüzden tanrının bana yardım etmesine müsaade edeceğim,' diyor ilk üç adım."

Jamieson homurdandı.

"Tanrıya inanmadığımı söyledim. Bu adam –adı Randy– bunun hiç umurunda olmadığını söyledi. Bana her sabah dizlerimin üstüne çöküp inanmadığım o tanrıdan bir gün daha ayık kalmam için bana yardım etmesini istememi söyledi. Ve o gün içmezsem yatmadan önce yine dizlerimin üstüne çökmemi, bu ayık gün için tanrıya şükretmemi söyledi. Randy bunu yapmaya hazır olup olmadığımı sordu, hazırım dedim. Yoksa onu kaybederdim. Anladın mı?"

"Tabii. Çaresizdin."

"Kesinlikle! 'Çaresizlik mucizesi' diyorlar AA'da. Randy dua etmeyip ettiğimi *söylersem* anlayacağını söyledi. Çünkü hayatının otuz yılını her konuda kıçından yalanlar sıkarak geçirmiş."

"Dua ettin yani? Tanrıya inanmamana rağmen?"

"Ettim ve işe yarıyor. Tanrı olmadığına dair inancıma gelirsek... ayık kaldıkça bu inancım sarsılıyor."

"Benden seninle beraber dua etmemi isteyeceksen unut gitsin."

Jack ellerine doğru gülümsedi. "Yok. Tek başımayken bile diz çöküp dua etme meselesi beni biraz utandırıyor. Geçen ay –nisanda– Randy bana Dördüncü Basamak'a geçmemi söyledi. Karakterinin –sözde detaylı ve cesur– ahlaki envanterini çıkarıyorsun bu basamakta."

"Yaptın mı?"

"Evet. Randy önce kötü şeyleri yazmam, sonra sayfayı çevirip iyi şeyleri listelemem gerektiğini söyledi. Kötü şeyleri yazmam on dakikamı aldı. İyi şeyleri yazmam bir saatten uzun sürdü. Başta aklıma iyi hiçbir şey gelmedi ama sonunda 'Hiç değilse espriden anlıyorum,' yazdım. Ki anlarım. Bunu yazınca birkaç başka şey daha ekleyebildim. Randy'ye karakterimin güçlü yönlerini bulmakta zorlandığımı anlattığımda bunun normal olduğunu söyledi. 'Neredeyse otuz yıl boyunca içtin,' dedi, 'Bu insanın kendi gözündeki imajını çok yaralar. Ama ayık kalırsan bu yaralar iyileşecek.' Sonra bana listeyi yakmamı söyledi. İyi hissettirecek dedi."

"Hissettirdi mi?"

"Tuhaftır ama evet. Neyse, bu da bizi Randy'nin bu ay istediği şeye getiriyor."

"İstekten çok emir sanırım," dedi Jamieson, hafiften gülümseyerek. Gazetesini katlayıp kenara koydu.

Jack de gülümsedi. "Rehber ve danışan dinamiğini çözdün sanırım. Randy Beşinci Basamak'a geçme zamanının geldiğini söyledi."

"Nedir o?"

"'Tanrıya, kendimize ve başka birine zaaflarımızı ve kusurlarımızı itiraf etmek,'" dedi Jack elleriyle tırnak işareti yaparak. "Ona tamam dedim, bir liste yapar sana okurum. Tanrı da o arada dinleyebilir. Bir taşla iki kuş."

"Hayır dedi herhalde."

"Hayır dedi. Bana hiç tanımadığım birine yanaşmamı söyledi. İlk önerisi bir rahip ya da papazdı, ama on iki yaşımdan beri

kiliseye adımımı atmadım, geri dönme hevesim de yok. İnanmaya başladığım her neyse –ki henüz ne olduğunu bilmiyorum– onu yüceltmek için kilise bankında oturmama gerek yok."

Kendisi de kiliseye gitmeyen Jamieson başını salladı.

"Randy dedi ki, 'Grant Park'ta, Washington Meydanı Parkı'nda ya da Central Park'ta birinin yanına git ve kusurlar listeni dinlemesini iste. Gerekirse ortamı yumuşatmak için birkaç dolar öner. Birileri dinlemeyi kabul edene dek sor insanlara.' Zor kısmın bu sorma kısmı olacağını söylemişti, haklıymış."

"Ben..." Aklına gelen ilk cümle *ilk kurbanın mıyım*'dı ama Jamieson bunun pek adil olmadığına karar verdi. "Sorduğun ilk kişi ben miyim?"

"İkinci. Dün mesaisi bitmiş bir taksiciyle denedim ama bana defolmamı söyledi."

Jamieson'ın aklına eski bir New York fıkrası geldi: Bir turist Lexington Caddesi'nde bir adama yanaşıp sorar. "Belediye binasına nasıl gidebilirim söyler misin, yoksa siktirip gideyim mi?" Yankee kıyafetleri giymiş adama siktir git dememeye karar verdi. Dinleyecekti ve arkadaşı Alex'le (o da emekliydi) bir sonraki öğle yemeği buluşmasında anlatacak ilginç bir şeyi olacaktı.

"Tamam, anlat bakalım."

Jack elini *sweatshirt*'ünün cebine atıp bir kâğıt çıkardı, kâğıdı açtı. "Dördüncü sınıfta..."

"Tüm hayat hikâyeni dinleyeceksek o yirmiliği bana versen iyi olur."

Jack yaptığı yanlışların listesini tutmadığı eliyle cebine uzandı ama Jamieson elini boşver dercesine sallayıp, "Şaka yapıyorum," dedi.

"Emin misin?"

"Evet. Ama çok uzun sürmesin. Sekiz buçukta bir randevum var." Bu doğru değildi, Jamieson alkol sorunu olmamasının iyi bir şey olduğunu düşündü, çünkü televizyon üzerinden katıldığı toplantılara bakılırsa alkol sorunu olanlar için dürüstlük büyük meseleydi.

"Hızlı ol diyorsun, tamamdır. Başlıyorum. Dördüncü sınıfta bir çocukla kavga ettim. Ağzını, burnunu kanattım. Müdürün odasına çağrılınca anneme kötü bir söz söylediği için dövdüğümü söyledim. Çocuk inkâr etti tabii ama ikimiz de eve ebeveynimize yazılmış notlarla gönderildik. Benim sadece anneme tabii çünkü babam ben iki yaşımdayken bizi terk etmiş."

"Kötü söz kısmı peki?"

"Yalandı. Kötü bir gün geçiriyordum ve sevmediğim o çocukla kavga edersem daha iyi hissedeceğimi düşündüm. Ondan neden hoşlanmadığımı bilmiyorum, bir nedeni vardır herhalde ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Yalnız bu olay bir yalan söyleme alışkanlığına neden oldu bende.

"Ortaokulda içmeye başladım. Annemin dolapta tuttuğu bir şişe votkası vardı. Ondan biraz aşırır, şişeye su eklerdim. Sonunda beni yakaladı, votka da dolaptan kayboldu. Nereye koyduğunu biliyordum –ocağın üstündeki yüksek rafa– ama ondan sonra şişenin peşine düşmedim. O noktada çoğu artık suydu zaten. Harçlığımı ve ev işlerinden kazandığım parayı biriktirip ihtiyar bir şarapçıya küçük şişelerden aldırıyordum. Dört tane alıyor, birini kendine saklıyordu. Onun içmesine çanak tutuyordum. Rehberim olsa böyle der."

Jack başını iki yana salladı.

"O adama ne oldu bilmiyorum. Adı Ralph'ti ama ben onu Sefil Ralph olarak biliyordum. Çocuklar acımasız olabiliyor. Tek bildiğim o öldü ve onun ölümünde benim payım var."

"Kendini kaptırıp abartma," dedi Jamieson. "Eminim şöyle olsaydı-böyle olsaydı diye düşünmeden de suçluluk duyabileceğin bir sürü şey vardır."

Jack başını kaldırıp sırıttı. Jamieson adamın gözlerinin gerçekten de yaşlarla dolduğunu gördü. Yaşlar akmıyordu ama parlıyordu. "Randy gibi konuşmaya başladın."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Sanırım. Seni bulduğum için şanslıyım."

Jamieson kendisinin de bulunduğu için şanslı hissettiğini fark etti. "O listede başka neler var? Zaman geçiyor."

"Brown'da okudum ve onur derecesiyle mezun oldum ama aslında okulu yalan ve sahtekârlıkla bitirdim. Bu konularda iyiydim. Son yılımda öğrenci danışmanım –büyük hikâye geliyor– kokain bağımlısıydı. Nasıl öğrendiğimi anlatmayacağım, dediğin gibi, zaman geçiyor, ama öğrendim ve onunla bir anlaşma yaptım. Bir ka kokain karşılığında benim için iyi yerlere tavsiyede bulunacaktı. Tabii kokainin parasını da o verecekti. Hayır işi yapma niyetim yoktu."

"Ka derken kilo mu?" diye sordu Jamieson. Kaşları nerdeyse saçlarına kadar kalkmıştı.

"Evet. Kanada sınırından getirdim, eski Ford'umun yedek lastiğinin içine sıkıştırdım. Ara tatili Toronto'da eğlenip sevişerek geçiren üniversiteli çocuklardan biriymişim gibi davranmaya çalışıyordum ama kalbim deli gibi atıyordu, tansiyonum kesin tavan yapmıştır. Kontrol noktasında benim önümdeki arabanın altını üstüne getirdiler ama beni ehliyetime bakıp hemen geçirdiler. O zamanlar kontroller çok daha gevşekti tabii." Duraksadı, "O ka için de ondan çok para aldım. Aradaki farkı da cepledim," diye ekledi.

"Ama sen kokainden hiç kullanmadın?"

"Yok, benim olayım olmadı hiç. Arada bir ot tüttürürdüm ama asıl istediğim –hâlâ istediğim– saf alkoldü. Patronlarıma yalan söyledim ama nihayetinde ortaya çıktı. Üniversite gibi değildi, kokain kaçakçılığı yapabileceğim kimse yoktu. En azından ben bulamadım."

"Tam olarak ne yaptın?"

"Satış belgeleriyle oynadım. İşe gidemeyecek kadar akşamdan kalma olduğum günleri açıklamak için olmayan randevular uydurdum. Masraf raporlarını değiştirdim. O ilk işim iyi bir işti. Sınırı yoktu. Ama mahvettim.

"İşten çıkarıldıktan sonra asıl ihtiyacım olanın mekân değişikliği olduğuna karar verdim. AA'da buna coğrafya tedavisi deniyor. Asla işe yaramıyor ama ben bunu bilmiyordum. Şimdi gayet basit geliyor; yavşağın tekini Boston'dan uçağa bindirirsen,

LA'de uçaktan inen yine yavşağın teki olur. Ya da Denver'a. Ya da Des Moines'e. İlki kadar iyi olmasa da iyi olan ikinci işimi de sikip attım. O iş San Diego'daydı. O dönem evlenip durulmam gerektiğine karar verdim. Sorunu *bu* çözebilirdi. Böylece benden çok daha iyilerini hak eden iyi bir kızla evlendim. İki yıl sürdü, ben içki sorunum konusunda baştan sona yalan söyledim. Eve neden geç geldiğimi açıklamak için olmayan iş görüşmeleri uydurdum, işe neden geç gittiğim ya da gitmediğimi açıklamak için olmayan grip semptomları uydurdum. Nane şekeri şirketlerinden –Altoids, Breath Savers– birinden hisse alsam olurdu ama eşim bunlara kandı mı?"

"Kanmadı diye tahmin ediyorum," dedi Jamieson. "Baksana, sona yaklaştık mı?"

"Evet. Beş dakika daha. Söz."

"Tamam."

"Tartışmalar başladı ve gittikçe daha da kötüleşti. Arada bir eşyalar fırlatılıyordu ve bunu yapan sadece o değildi. Bir gün gece yarısı civarı leş gibi sarhoş halde eve geldim, o da başladı saydırmaya. Bilirsin işte, her zamanki dırdır ama dediklerinin hepsi doğruydu. Sanki bana zehirli oklar fırlatıyor ve hiç ıskalamıyordu."

Jack yeniden ellerine bakmaya başlamıştı. Dudaklarının kenarları öyle bir aşağı sarkmıştı ki Jamieson onu bir an ünlü üzgün palyaço Emmett Kelly'ye benzetti.

"O bana bağırırken aklıma ne geldi biliyor musun? Glenn Ferguson, dördüncü sınıfta dövdüğüm çocuk. Nasıl da iyi hissettirmişti, iltihaplı bir çıbanı sıkıp patlatmak gibi. *Karımı* dövmenin de iyi olabileceğini düşündüm, hem kimse elimde anneme yazılmış bir notla beni eve gönderemezdi çünkü annem, ben Brown'dan mezun olduktan bir yıl sonra ölmüştü."

"Ooo," dedi Jamieson. Durduk yere karşısına çıkan bu itiraf konusunda iyi hissetmiyordu artık. O hissin yerini huzursuzluk almıştı. Sonrasında söyleyeceklerini duymak istediğinden emin değildi.

"Evden çıktım," dedi Jack. "Ama içki sorunum konusunda bir şey yapmak zorunda olduğumu anlayacak kadar korkmuştum. AA'yı ilk o zaman denedim, San Diego'da. New York'a döndüğümde ayıktım ama uzun sürmedi. Yeniden denedim, *o* da sürmedi. Üçüncü denemem de. Ama şimdi Randy var, bu sefer başarabilirim. Bir parça da senin sayende." Elini uzattı.

"Eh, önemli değil," dedi Jamieson ve onun elini sıktı.

"Bir şey daha var," dedi Jack. Elini sıkı sıkı tutuyordu. Jamieson'ın gözlerinin içine bakıyor, gülümsüyordu. "Evden çıktım ama çıkmadan önce o orospunun boğazını kestim. İçki içmeyi bırakmadım ama bunu yapmak bana kendimi iyi hissettirdi. Glen Ferguson'ı dövmenin iyi hissettirdiği gibi. Sana bahsettiğim o şarapçı var ya? Onu tekmelemek de iyi hissettirdi. Onu öldürdüm mü bilmiyorum ama ağzını burnunu dağıttığım kesin."

Jamieson geri çekilmeye çalıştı ama çok sıkı tutuyordu. Diğer eli bir kez daha Yankee *sweatshirt*'ünün cebindeydi.

"İçmeyi bırakmayı gerçekten istiyorum ve Beşinci Basamak'ı tamamlamak istiyorsam kabul etmem gerekiyor, ben..."

Sıcak ve beyaz bir ışık gibi gelen şey bir anda Jamieson'ın kaburgalarının arasına dalıverdi, Jack ucundan kan damlayan buz kırıcıyı geri çekip bir kez daha *sweatshirt*'ünün cebine tıkıştırdığında Jamieson nefes alamadığını fark etti.

"...insanları öldürmekten büyük keyif alıyorum. Bir karakter zayıflığı bu, farkındayım, büyük ihtimalle kusurlarımın en büyüğü."

Ayağa kalktı.

"Teşekkürler beyefendi. Adın ne bilmiyorum ama bana büyük yardımın dokundu."

Central Park'ın batısına doğru uzaklaşmaya başladı, sonra sanat ve eğlence sayfalarına şöyle bir göz atmak her şeyi yoluna koyacakmış gibi anlamsızca *Times*'ı tutmaya çalışan Jamieson'a döndü.

"Bu gece senin için de dua edeceğim," dedi Jack.

BİR ACAYİP WILLIE

Willie'nin annesi ve babası ölü kuşları dikkatle incelediği, ölü böcek koleksiyonu olduğu ve süzülen bulutlara bir saat ya da daha uzun süre boyunca baktığı için oğullarının tuhaf olduğunu düşünüyordu ama sadece Roxie bu fikri yüksek sesle dile getiriyordu. "Bir Acayip Willie," dedi bir gece yemek masasında, Willie gözler için yemek sosu kullanarak patates püresine palyaço suratı çizerken (çizmeyi denerken en azından). Willie on yaşındaydı. Roxie on iki yaşındaydı ve göğüsleri çıkmaya başlamıştı, bununla pek gururlanıyordu. Willie gözlerini göğüslerine diktiğinde değil ama, o zaman tüyleri ürperiyordu.

"Öyle deme," dedi anne. Adı Sharon'dı.

"Ama doğrusu bu," dedi Roxie.

Baba, "Eminim okulda bu tür davranışlara bolca maruz kalıyordur," dedi. Adı Richard'dı.

Bazen –sık sık– ailesi Willie hakkında o orada değilmiş gibi konuşurdu. Masanın ucundaki yaşlı adam hariç.

"Okulda sana böyle şeyler *diyorlar mı?*" diye sordu büyükbaba. Parmağıyla burnu ile üst dudağının arasını sıvazladı, bir soru sorduktan (ve cevapladıktan) sonra böyle yapardı. Büyükbabanın adı James'ti. Normalde aile yemekleri sırasında sessizce otururdu. Kısmen yapısı öyle olduğundan, kısmen de yemek yemek artık zahmetli bir işe dönüştüğünden. Bifteğini yavaş yavaş yiyordu. Dişlerinin çoğu dökülmüştü.

"Bilmem," dedi Willie. "Bazen diyorlar sanırım." Patates püresini inceliyordu. Palyaço şimdi diş yerine konmuş küçük yağ parçalarıyla ışıl ışıl kahverengi bir sırıtışla sırıtıyordu.

* * *

Yemekten sonra Sharon ve Roxie masayı topladılar. Roxie annesiyle bulaşık yıkamayı seviyordu. Cinsiyetçi bir iş bölümü olduğu kesindi ama bu sırada kimse araya girmeden önemli konulardan konuşabiliyorlardı. Willie gibi konulardan.

Roxie, "*Acayip* biri o. Kabul etmelisin. O yüzden özel çocuklar sınıfında."

Sharon yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı. Richard yürüyüşe çıkmıştı, Willie de Rich'in bazen ihtiyar bazen de pansiyoner dediği adamla büyükbabanın odasına çekilmişti. Richard ona asla baba demezdi.

"Willie diğer çocuklar gibi değil," dedi Sharon, "ama onu yine de seviyoruz. Değil mi?"

Roxie biraz düşündü. "Sanırım onu seviyorum ama ondan pek *hoşlanmıyorum*. Büyükbabamın odasında ateşböcekleriyle dolu bir şişesi var. Ölürken sönmelerini izlemeyi seviyormuş, öyle diyor. *Bu* tuhaf bir şey. *Seri Katillerin Çocukluğu* kitabından bir vaka geçmişi gibi."

"Böyle şeyler söyleme," dedi Sharon. "Çok tatlı oluyor isterse."

Roxie onun tatlılık dediği şeye hiç şahit olmamıştı ama bunu söylemese daha iyi olacağına karar verdi. Ayrıca hâlâ ateşböceklerini, teker teker sönen ışıklarını düşünüyordu. "Dedem de onunla beraber izliyor. Sürekli o odada konuşuyorlar. Dedem başka kimseyle konuşmuyor, neredeyse hiç."

"Büyükbabanın zor bir yaşamı oldu."

"O benim gerçek dedem değil zaten. Benim kanımdan değil yani."

"Pekâlâ öyle sayılır ama. Büyükbaban James ve büyükannen Elise babanı daha bebekken evlat edinmiş. Baban yetimhanede büyüyüp on iki yaşında falan evlat edinilmiş değil ki."

"Babam büyükannem Elise öldüğünden beri büyükbabamın onunla neredeyse hiç konuşmadığını söyledi. Bazı geceler birbirilerine üç beş kelime bile etmezlermiş, öyle diyor. Ama bizimle yaşamaya başladığından beri o ve Willie içeri kapanıp çene çalıyorlar."

"Böyle bir bağları olması güzel," dedi Sharon ama köpüklü suya çatık kaşla bakıyordu. "Bence büyükbabanı dünyaya bağlıyor. Çok yaşlı. Richard'ı çok geç bulmuşlar, James ve Elise çoktan ellilerindeymiş."

"O kadar yaşlı insanların evlat edinmesine izin verdiklerini düşünmezdim," dedi Roxie.

"O işler nasıl yürüyor bilmiyorum," dedi anne. Tıkacı çekti ve köpüklü su giderden aşağı lık lık aktı. Bulaşık makinesi vardı ama bozulmuştu ve baba –Richard– makineyi bir türlü tamir ettirmiyordu. Büyükbaba onlarla yaşamaya başladığından beri paraya sıkışıklardı çünkü o eve ancak çok düşük bir emekli maaşıyla katkıda bulunabiliyordu. Roxie anne ve babasının onun üniversite eğitimi için çoktan para biriktirmeye başladığını da biliyordu. Muhtemelen Willie için biriktirmiyorlardı ama, özel sınıfta falandı sonuçta. Willie bulutları, ölü kuşları, ölmek üzere olan ateşböceklerini seviyordu ama okula pek merakı yoktu.

"Babamın dedemden pek hoşlandığını sanmıyorum," dedi Roxie alçak sesle.

Annesi sesini daha da alçalttı, o kadar ki lavabodan gelen son birkaç lıkırtının arasında söyledikleri güçlükle duyuldu. "Hoşlanmıyor. Ama Rox?"

"Ne?"

"Aileler böyledir. Kendi aileni kurduğunda bunu unutma."

Roxie'nin çocuk sahibi olmak gibi bir niyeti yoktu ama çocuğu olursa ve biri Willie gibi çıkarsa onu en karanlık ormanın en derinlerine götürüp, arabadan atıp orada bırakma dürtüsüne kapılacağını düşünüyordu. Masallardaki kötü kalpli üvey anneler gibi. Kısa bir an acaba bu düşünce *onu* acayip biri yapıyor mu diye merak etti, sonra yapmadığına karar verdi. Bir keresinde babasının Anne'ye, Willie'nin kariyerinin Kroger'da alışveriş poşetlemek olabileceğini söylediğini duymuştu.

* * *

James Jonas Fiedler –namıdiğer Büyükbaba, namıdiğer dede, namıdiğer ihtiyar– (Sharon'ın mağarası, Richard'ın ini dediği) odasından yemek yemek, bazen de (günde üç kere) arka verandada oturup sigara içmek için çıkıyordu ama çoğu zaman geçen seneye kadar Anne'nin çalışma odası olan küçük arka odada oluyordu. Bazen şifonyerinin üstündeki küçük televizyonu seyrediyordu (üç kanal vardı, kablolu yayın yoktu). Çoğu zaman ya uyuyor ya da iki hasır koltuktan birinde oturup pencereden dışarı bakıyordu.

Ama Willie geldiğinde kapıyı kapatıp onunla konuşuyordu. Willie dinliyordu, soru sorduğunda Dede hep cevap veriyordu. Willie çoğu cevabın asılsız olduğunu biliyordu ve Büyükbaba'nın çoğu öğüdünün kötü olduğunun da farkındaydı –Willie ona daha önemli konular hakkında düşünecek zaman verdiği için özel sınıftaydı, salak olduğu için değil– ama bu cevap ve öğütler yine de hoşuna gidiyordu. Delice cevaplarsa daha da iyiydi.

O gece annesi ve ablası ikisi hakkında konuşurken Willie, Büyükbaba'ya yeniden –sırf önceki hikâyeleriyle tutarlı mı diye– Gettysburg'de havanın nasıl olduğunu sordu.

Büyükbaba bıyıkları çıkmış mı diye bakar gibi parmağıyla burnunun altını sıvazladı ve uzun uzadıya düşündü. "Birinci Gün, bulutluydu ve yirmi beş civarıydı. Fena değil. İkinci Gün, parçalı bulutluydu ve yirmi yedi dereceydi. Hâlâ fena sayılmaz. Üçüncü Gün, Pickett's Saldırısı'nda, otuz dereceydi, güneş çekiç gibi tepemize iniyordu. Unutma bak, üniformalarımız da yündendi. Hepimiz leş gibi ter kokuyorduk."

Hava durumu raporu tutuyordu. Buraya kadar iyiydi. "Gerçekten orada mıydın Dede?"

"Evet," dedi Büyükbaba hiç tereddütsüz. Parmağını burnunun altında, dudağının üstünde dolaştırdı, sonra sararmış tırnağıyla kalan dişlerini karıştırmaya başladı, lif lif biftek çıkardı. "Ve sağ kaldım, işte sana anlatıyorum. Çoğu sağ çıkmadı. 4 Temmuz, Bağımsızlık Günü'nü dinlemek ister misin? Savaş bittiği için insanlar onu unutuyor genelde." Willie'nin cevap vermesini beklemedi. "Bardaktan boşanırcasına bir yağmur, vıcık vıcık çamur, bebek gibi ağlayan adamlar. Lee atındaydı...*"

"Traveler'da."

"Evet, Traveler'da. Sırtı bize dönüktü. Şapkasında ve pantolonunun arkasında kan vardı. Ama kendi kanı değil. Yaralanmamıştı. O adam şeytanın ta kendisiydi."

Willie pencerenin kenarındaki kavanozu aldı (üzerinde solmuş bir Heinz Relish sos etiketi vardı) ve bir o yana bir bu yana yatırıp ölü ateşböceklerinin kuru hışırtısını dinledi. Sıcak bir temmuz günü mezarlıktaki otlara vuran rüzgârın sesine benzediğini hayal etti.

"Bayrak taşıyan çocuğu anlatsana."

Büyükbaba parmağını burnuyla dudağının arasına götürdü. "O hikâyeyi yirmi kere dinlemişsindir."

---

* Robert E. Lee (1807–1870), Amerikan İç Savaşı sırasında Konfederasyon Ordusu'nun başkomutanıydı. Traveler (Yolcu) onun sadık atıydı. (ç.n.)

"Sadece sonunu. O kısmını seviyorum."

"On iki yaşındaydı. Tepeyi benim yanım sıra çıkıyordu, bayrağın yıldız ve çizgileri üstümüzde uçuyordu. Bayrak direğinin ucu belindeki küçük teneke kaba sokulmuştu. O kabı arkadaşım Micah Leblanc yapmıştı. Mezarlık Tepesi'nin yarısına gelmiştik ki çocuk tam boğazından vuruldu."

"Kanı anlat!"

"Dudakları aralandı. Dişlerini sıkmıştı. Acıdan herhalde. Kan o dişlerin arasından fışkırdı."

"Ve parıldad..."

"Evet." Parmak burnunun altında hızlıca gezdi, sonra sinir bozucu bir et parçasının kaldığı dişlerine döndü. "Parıldıyordu, aynı..."

"Güneşin altındaki yakutlar gibi. Ve sen gerçekten oradaydın."

"Onu söylemedim mi? O çocuk vurulduğunda Güney'in bayrağını sırtlayan bendim. Bayrakla yirmi adım daha koştum ki geri dönmek zorunda kaldık, kaya bir duvarın ardına saklanmış mavi üniformalılar çok yakınımızdayken hem de. Biz tabanları yağlayınca bayrağı tepeden aşağı ben indirdim. Cesetlerin üstünden atlamaya çalıştım ama hepsini atlayamadım çünkü çok fazlaydılar."

"Şişkoyu anlat."

Büyükbaba yanağını sıvazladı –*hart hart*– sonra da yine burnunun altını –*hırt*–. "Ben sırtına basınca osurdu."

Willie'nin yüzü sessiz bir kahkahayla çarpıldı ve karnına sarıldı. Bir şeyi komik bulduğunda böyle yapıyordu, Roxie ne zaman bu buruş buruş suratı ve kendine sarılışını görse onun acayip biri olduğuna *emin oluyordu*.

"Aldım sonunda!" dedi Dede, sonunda uzun et parçasını çıkarmıştı. "Ateşböceklerine ver."

Eti Willie'ye verdi, o da Heinz kavanozundaki ölü ateşböceklerinin üstüne attı. "Şimdi Kleopatra'yı anlat."

"Hangi kısmını?"

"Mavnayı."

"Aaa, mavna öyle mi?" Büyükbaba dudağının üstünü kaşıdı, *–hart!*– bu sefer tırnağıyla. "Eh, olur tabii. Nil öyle genişti ki karşı kıyıyı zor seçiyorduk ama o gün su çarşaf gibiydi. Ben dümendeydim..."

Willie mest olarak öne eğildi.

* * *

Biftek ve patates püresinin palyaçoya dönüştüğü akşam yemeğinin üstünden çok zaman geçmemişti, Willie bir gün bir yağmur fırtınasının ardından kaldırıma oturmuştu. Eve giden otobüsü yine kaçırmıştı ama önemli değildi. Kaldırım oluğundaki ölü köstebeği seyrediyor, akan sular onu kanalizasyon girişine sürükleyecek mi diye bekliyordu. İki büyük çocuk geldi, birbirinin kolunu yumrukluyor, çeşitli çirkin şakalar yapıyorlardı. Willie'yi görünce durdular.

"Şu çocuğa bak, kendine sarılıyor," dedi biri.

"Çünkü aklı başında hiçbir kız ona sarılmaz," dedi diğeri.

"Şu ucube çocuk," dedi ilki. "Küçük pembe gözlerine baksana."

"Saç tıraşına," dedi ikincisi. "Sanki biri onu taştan oymuş. Hey özel sınıf çocuğu!"

Willie kendine sarılmayı bıraktı ve başını kaldırıp onlara baktı.

"Aa bak suratı benim kıçıma benziyor," dedi ilki ve elini kaldıran arkadaşına beşlik çaktı.

Willie ölü köstebeğe baktı. Kanalizasyona doğru ilerliyordu ama ağır ağır. Oraya varacağını sanmıyordu. En azından yeniden yağmur başlamazsa.

Bir Numara, kalçasına tekme atıp onu dövmeyi teklif etti.

"Onu rahat bırak," dedi İki Numara. "Ablasından hoşlanıyorum. Güzel vücudu var."

Yollarına gittiler. Willie onlar gözden kaybolana dek bekledi, sonra ayağa kalktı, yapışan nemli pantolonunu kıçından ayırdı ve eve yürüdü. Annesi ve babası hâlâ işteydi. Roxie yoktu, muhtemelen arkadaşlarından biriyleydi. Dede odasında, televizyonunda bir yarışma programı izliyordu. Willie içeri girdiğinde televizyonu çat diye kapattı.

"Ağır aksak yürüyorsun sanki," dedi Dede.

"Ne?"

"Topallıyorsun. Arka verandaya çıkalım. Sigara içmek istiyorum. Sana ne oldu?"

"Çocuk beni tekmeledi," dedi Willie. "Bir köstebeği izliyordum. Ölüydü. Kanalizasyona gidecek mi gitmeyecek mi diye bakıyordum."

"Gitti mi?"

"Yok. Ben kalktıktan sonra gittiyse bilmiyorum ama sanmıyorum."

"Tekmeledi ha?"

"Evet."

"Aaa," dedi Dede ve konu böylece kapandı. Verandaya çıktılar. Oturdular. Dede bir sigara yaktı ve ilk nefesi birkaç sefer öksürerek üfledi.

"Bana Yellowstone'un altındaki volkanı anlat," diye önerdi Willie.

"Yine mi?"

"Evet, lütfen."

"Eh, büyük bir volkan. Belki en büyüğü. Ve bir gün patlayacak. Patladığında tüm Wyoming eyaletini, Idaho'nun bir parçasını ve Montana'nın büyük bir kısmını da beraberinde götürecek."

"Ama o kadarla kalmayacak," dedi Willie.

"Kalmayacak." Dede sigaradan çekip öksürdü. "Atmosfere bir milyar ton kül salacak. Dünyanın her yanında mahsuller ölecek. Dünyanın her yanında *insanlar* ölecek. Herkesin pek gururlandığı internet gümleyip gidecek."

"Açlıktan ölmeyenler boğularak ölecek," dedi Willie. Gözleri parlıyordu. Boğazını kavrayıp *hıkkh* diye ses çıkardı. "Neslin tükenmesine neden olabilecek bir olay, dinozorları öldüren olay gibi. Ama bu sefer nesli tükenen *biz* olacağız."

"Doğru," dedi Büyükbaba. "Seni tekmeleyen çocuğun aklından birilerini tekmelemek geçmeyecek o zaman. Ağlayıp annesini isteyecek."

"Ama annesi ölmüş olacak."

"Doğru dedin," dedi Büyükbaba.

* * *

O kış akşam haberlerinde gördükleri bir sürü şeyden sadece biri olan Çin'deki hastalık, salgına dönüşüp dünyanın dört yanında insanları öldürmeye başladı. Hastane ve morglar taşıyordu. Avrupa'daki insanlar genelde evde kalıyor, dışarı çıktıklarında da maske takıyordu. Amerika'daki bazı insanlar da maske takıyordu, genelde markete giderken. Yellowstone Ulusal Parkı'ndaki muazzam volkanik patlama kadar iyi değildi ama Willie yine de bunun bayağı iyi olduğunu düşünüyordu. Telefonundan ölüm sayısını takip ediyordu. Okullar erken kapanmıştı. Roxie yıl sonu dansına gidemeyeceği için ağlamıştı ama Willie'nin umurunda değildi. Özel sınıfta olunca yıl sonu dansı olmuyordu zaten.

O yılın mart ayında Büyükbaba çok daha fazla öksürmeye başladı, bazen kan öksürüyordu. Baba onu hastaneye götürdü, insanları öldüren virüs yüzünden biri onları çağırana dek otoparkta oturmaları gerekiyordu. Anne ve Baba, Dede'nin virüsü kaptığına çok emindi, virüsü eve ya Roxie ya Willie getirmiş olmalıydı. Çoğu çocuk hasta olmuyordu bile ya da en azından çok hasta olmuyordu ama başkalarına bulaştırabiliyorlardı ve yaşlı insanlar virüse yakalandığında genelde ölüyordu. Haberlere bakılırsa New York'ta hastaneler cesetleri depolamak için frigorifik

kamyonlar kullanıyordu. Genelde de Dede gibi yaşlı insanların cesetlerini. Willie o kamyonların içinin nasıl göründüğünü merak ediyordu. Ölü insanlar çarşaflara mı sarılıydı, yoksa ceset torbalarına mı konmuşlardı? Ya aralarından biri hâlâ hayattaysa ama donarak öldüyse? Willie bundan iyi bir televizyon dizisi çıkacağını düşünüyordu.

Dede'nin virüsü kapmadığı ortaya çıktı. Kanser olmuştu. Doktor hastalığın pankreasında başlayıp ciğerlerine yayıldığını söylemişti. Anne bulaşıkları yıkarken Roxie'ye her şeyi anlatmıştı, Roxie de Willie'ye. Normalde böyle bir şey yapmazdı, akşam yemeklerinden sonra mutfak Vegas gibiydi, orada söylenen orada kalırdı ama Roxie, Bir Acayip Willie'ye pek sevgili dedesinin bir gözünün toprağa baktığını söylemek için sabırsızlanmıştı.

"Babam hastanede yatmalı mı diye sormuş," dedi Willie'ye, "doktor da altı ay ya da bir yıl yerine iki hafta içinde ölmesini istemiyorsanız onu eve götürün, demiş. Doktorun dediğine göre hastane mikrop yuvasıymış ve orada çalışan herkesin bilimkurgu filmlerindeki gibi giyinmesi gerekiyormuş. O yüzden hâlâ evde."

"Aaa," dedi Willie.

Roxie onu dirseğiyle dürttü. "Üzülmedin mi? Yani, senin tek arkadaşın o, değil mi? O okuldaki diğer acayiplerden bazılarıyla arkadaş değilsen tabii. Okul da..." *Vaa-vaa* diye hüzünlü bir trompet sesi çıkardı. "...kapalı zaten, benimki gibi."

"Artık tuvalete gidemediğinde ne olacak?" diye sordu Willie.

"Eh, ölene kadar çiş, kaka yapacak. Yatağa yapacak ama. *Bez* takması gerekecek. Annem mümkün olsa onu bir bakımevine yerleştireceklerini ama masrafını karşılayamadıklarını söyledi."

"Aaa," dedi Willie.

"*Ağlaman* gerekir," dedi Roxie. "Gerçekten de bir acayipsin."

"Dede eskiden Selma diye bir yerde polismiş," dedi Willie ona. "Siyahileri dövüyormuş. Aslında istemiyormuş ama buna mecburmuş. Emir demiri keser çünkü."

"Hı hı," dedi Roxie. "Çok çok eskiden de kulaklarının ucu sivri, ayakkabılarının burnu yukarı kıvrıkmış, Noel Baba'nın atölyesinde çalışıyormuş."

"Doğru değil bu," dedi Willie. "Noel Baba gerçek değil."

Roxie başını ellerinin arasına aldı.

* * *

Büyükbaba bir sene ya da altı ay, hatta dört ay bile dayanmadı. Hızla kötüledi. O baharın ortalarında yatalak olmuştu ve pijamasının altında yetişkin bezi vardı. Bezi değiştirmek tabii ki Sharon'ın işiydi. Richard kokuya dayanamadığını söylüyordu.

Willie ona nasıl yapılacağını gösterirse yardım edebileceğini söylediğinde annesi ona delirmiş gibi baktı. Annesi bezini değiştirmeye ya da artık mikserden geçirip püre halinde verdikleri azıcık yemeğini götürmeye odasına girdiğinde maske takıyordu. Virüs konusunda endişelendiğinden değildi çünkü onda virüs yoktu. Sadece koku yüzünden takıyordu. Leş diyordu bu kokuya.

Bu leş koku Willie'nin biraz hoşuna gidiyordu. Kokuyu *sevmiyordu*, o kadar ileri gitmezdi ama hoşuna gidiyordu; o çiş, Vicks, yavaş yavaş çürüyen Dede'nin karışımı olan koku, ölü kuşlara bakmak ya da ölü köstebeğin kanalizasyona doğru son yolculuğunu izlemek kadar ilginçti, ağır çekim bir cenaze gibi.

Dede'nin odasında iki hasır koltuk vardı ama artık sadece biri kullanılıyordu. Willie onu yatağın yanına çekip Büyükbaba'yla konuşuyordu.

"Ne kadar yaklaştın?" diye sordu bir gün.

"Çok yaklaştım," dedi Büyükbaba. Titreyen parmağını burnunun altında gezdirdi. Parmağı artık sarıydı. Cildinin her yeri sarıydı çünkü kanserin dışında bir de sarılık diye bir hastalıktan mustaripti. Sigarayı bırakması gerekmişti.

"Canın yanıyor mu?"

"Öksürdüğümde," dedi Dede. Sesi bir köpeğin hırıltısı gibi alçak ve sertti artık. "Haplar iyi geliyor ama öksürdüğümde sanki içim parçalanıyor."

"Ve öksürdüğünde kendi kakanın tadını alıyorsun," dedi Willie gayet ciddi bir tavırla.

"Doğru."

"Üzgün müsün?"

"Yok. Her şeyim tamam."

Dışarda Sharon ve Roxie bahçedeydiler, eğilmişlerdi, o yüzden Willie'nin gördüğü tek şey havaya kalkmış kıçlarıydı. Önemi yoktu.

"Öldüğünde bunu bilecek misin?"

"Uyanık olursam bilirim."

"Son düşüncelerinin ne olmasını istiyorsun?"

"Emin değilim. Belki de Gettysburg'de bayrak taşıyan çocuk."

Willie son düşüncesinin kendisi olmaması yüzünden biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama çok değil. "Seni seyredebilir miyim?"

"Burada olursan," dedi Dede.

"Çünkü seyretmek istiyorum."

Dede bir şey demedi.

"Sence beyaz bir ışık olacak mı?"

Dede bu soru üzerine düşünürken üst dudağına masaj yaptı. "Muhtemelen. Beyin kapanırken ortaya çıkan kimyasal bir reaksiyon. Işığın muhteşem bir öteki dünyaya açılan kapı olduğunu düşünenler kendilerini kandırıyor sadece."

"Ama bir öteki dünya *var*. Var değil mi Dede?"

James Jonas Fiedler uzun sarı parmağını bir kez daha burnunun altındaki o minik deride kaydırdı, sonra gülümseyip kalan birkaç dişini sergiledi. "İnanamazsın."

"Kleopatra'nın memelerini nasıl gördün, anlatsana."

"Hayır. Çok yorgunum."

***

Bir hafta sonra bir gece Sharon domuz pirzola servis etti ve ailesine afiyet olsun dedi, *her bir lokmanın tadını çıkarın* dedi hatta. "Bir süre pirzola yemeyeceğiz. Pastırma da. Domuz kesim merkezleri neredeyse tüm çalışanları virüs kaptığı için kapanıyor. Fiyatlar tavan yapacak."

"*Domuzların Ölmediği Bir Gün*!*" diye bağırdı Roxie, pirzolasını keserken.

"Ne?" diye sordu Baba.

"Bir kitap adı. Raporunu çıkarmıştım. B artı aldım." Ağzına bir lokma attı ve yüzünde bir gülümsemeyle Willie'ye döndü. "Son zamanlarda güzel bir *'ilk okuma kitabı'* okudun mu hiç?"

"İlk okuma mı?" diye sordu Willie.

"Onu rahat bırak," dedi Anne.

Baba kuş evi yapmaya sarmıştı. Yerel bir hediyelik eşya dükkânı kuş evlerini konsinye olarak almış ve birkaçını gerçekten satmıştı. Yemekten sonra yeni bir kuş evi yapmak için küçük garaj atölyesine gitti. Anne ve Roxie bulaşık yıkayıp gevezelik etmek için mutfağa gittiler. Willie'nin işi masayı temizlemekti. Bu iş bitince Dede'nin odasına gitti. James Fiedler artık derisi kafatasına yapışmış bir iskeletti sadece. Willie böcekler tabutuna girse yiyecek pek bir şey bulamazlar diye düşündü. Hasta odası kokusu havadaydı ama çürüyen Dede kokusu neredeyse kaybolmuştu.

Dede bir elini kaldırıp Willie'yi yanına çağırdı. Willie yatağın yanına oturduğunda Dede onu daha da yakına çağırdı. "Zaman geldi," diye fısıldadı. "Bugün büyük gün."

Willlie sandalyesini daha da yakına çekti. Dede'nin gözlerine baktı. "Nasıl bir duygu?"

---

* *A Day No Pigs Would Die* (1972), (Domuzların Ölmediği Bir Gün) Robert Newton Peck tarafından yazılmış, Amerikan kırsalında geçen yarı-otobiyografik bir roman. (ç.n.)

"Güzel," dedi Dede nefesini verirken. Willie, Dede onu geriye doğru uzaklaşıp bulanıklaşıyor gibi mi görüyor diye merak etti. Bir filmde görmüştü bunu.

"Yaklaş."

Willie sandalyesini daha yakına çekemiyordu, o yüzden neredeyse Dede'nin kuru dudaklarını öpecek kadar yakınına eğildi. "Gidişini izlemek istiyorum. Gördüğün son şey olmak istiyorum."

"Gidişini izlemek istiyorum," diye tekrar etti Dede. "Gördüğün son şey olmak istiyorum."

Eli yukarı uzanıp Willie'nin ensesini şaşırtıcı bir güçle kavradı. Tırnakları derisine battı. Onu kendine çekti. "Ölüm mü istiyorsun? Al sana ağız dolusu ölüm."

* * *

Birkaç dakika sonra Willie mutfak kapısının dışında durup dinledi. "Onu yarın hastaneye götüreceğiz," dedi Sharon. Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. "Ne kadar olduğu umurumda değil, artık dayanamıyorum."

Roxie halden anlar bir şeyler mırıldandı.

Willie mutfağa girdi. "Onu hastaneye götürmenize gerek kalmadı," dedi. "Öldü biraz önce."

Dönüp yüzlerinde birbirinin aynı şaşkınlık ve hafif bir umutla ona baktılar.

Anne, "Emin misin?" dedi.

"Evet," dedi Willie ve bir parmağıyla burnuyla dudağının arasını sıvazladı.

DANNY COUGHLIN'İN KÖTÜ RÜYASI

1

Kötü bir rüya. Danny daha önce de birkaç kötü rüya görmüştü, herkes arada bir kâbus görür ama bu en kötüsü. Başta kötü hiçbir şey olmuyor ama faydası yok, kötü bir şeyler olacağına dair öyle güçlü bir his var ki sanki ağzında tadını alabiliyor, bir yığın bozuk para emmiş gibi bir tat.

Toz kalkmasın diye sıkıştırılıp yağlanmış toprak bir yolun kenarından yürüyor Danny. Gece. Yarım ay yeni doğmuş. Danny'ye yandan bir sırıtış gibi geliyor. Ya da alaycı bir gülümseme. Üzerinde TAŞRA YOLU S yazan bir tabelanın yanından geçiyor, ama R ve A'nın üzerine sprey boyayla A ve K yazılmış, S'nin yanına da İK sıkıştırılmış, yani tabelada şimdi TAŞAK YOLU SİK yazıyor. Tam olsun diye üstünde iki de kurşun deliği var.

Yolun iki yanında da mısır var, bir filin göz hizasına çıkacak kadar büyümemişler ama belki yüz yirmi santim varlar, bu da yazın başında oldukları anlamına geliyor. Taşra Yolu S hafif bir yokuş boyunca (Kansas'ta çoğu yokuş hafiftir) dümdüz uzanıyor. Yokuşun tepesinde Danny'nin içini mantıksız bir korkuyla dolduran kapkara bir bina var. Teneke bir şey tıngır tıngır bir ses çıkarıyor. Danny durmak istiyor, o kare kapkara binaya bulaşmak istemiyor ama bacakları onu ileriye taşıyor. Durdurması mümkün değil. Kontrol onda değil. Bir esinti mısırları kemik misali tıkırdatıyor. Yanaklarını ve alnını üşütüyor rüzgâr, terlediğini fark ediyor. Rüyasında terliyor!

Yokuşun tepesine ("zirve" demek düpedüz salaklık olur) vardığında beton binanın üzerindeki tabelada HILLTOP TEXACO Benzin İstasyonu yazdığını görmesine yetecek kadar ışık var. Önünde bir zamanlar gaz pompalarının durduğu iki çatlak beton ada duruyor. Tıngır tıngır ses ön taraftaki bir direkte duran paslı tabelalardan geliyor. Birinde NORMAL $1.99, birinde ORTA OKTAN $2.19, en alttakinde de YÜKSEK OKTAN $2.49 yazıyor.

Burada endişe edecek bir şey yok, *diye düşünüyor Danny,* korkacak bir şey yok. *Endişeli değil zaten. Korkmuyor da. Dehşet içinde.*

Tıngır tıngır yapıyor, *çoktan biten gazın fiyatlarını gösteren tabelalar. Büyük ofis camı kırılmış, kapının camı da, ama Danny ay ışığını yansıtan kırık camların arasından büyüyen otları görebiliyor, camlar kırılalı uzun zaman olduğu belli. Vandallar –sıkılan taşra çocukları çok büyük ihtimalle–* eğlenmiş ve yollarına devam etmişler.

Danny de yoluna devam ediyor. Terk edilmiş istasyonun yan tarafına doğru. İstemiyor ama zorunda. Kontrol onda değil. Şimdi başka bir ses duyuyor: kazıma ve soluma sesi.

Bunu görmek istemiyorum, *diye düşünüyor. Yüksek sesle dile getirse düşüncesi bir inilti olarak çıkardı.*

Yan tarafa gidiyor, önüne çıkan iki boş motor yağı tenekesini (Havoline, Texaco markası) tekmeliyor. Paslı metal bir çöp varili var, devrilmiş ve etrafa daha çok teneke, Coors bira şişesi ve rüzgârın uçurmadığı

kâğıtlar saçılmış. İstasyonun arkasında yağ dökülmüş toprağı eşeleyen hastalıklı, kırma bir köpek var. Köpek Danny'yi duyuyor ve dönüp bakıyor, gözleri ay ışığında gümüş daireler. Burnunu buruşturup tek bir anlama gelebilecek bir hırıltı çıkarıyor: benim, benim.

"O senin değil," diyor Danny, keşke benimle de alakası olmasa ama var sanırım, *diye düşünüyor.*

Köpek üzerine sıçrayacakmış gibi arka bacaklarına çömeliyor ama Danny korkmuyor (köpekten en azından). Bugünlerde şehirli bir adam ama Colorado'nun kırsalında, her yerde köpeklerin olduğu bir yerde büyüdü, o yüzden boş tehditle karşılaştı mı anlıyor. Eğilip boş bir yağ tenekesi alıyor, rüya öyle gerçek, öyle detaylı ki, tenekenin yanına bulaşmış yağdan kalan tabakayı hissedebiliyor. Atmasına gerek bile yok, havaya kaldırması yetiyor. Köpek hemen kuyruğunu dönüp topallayarak kaçıyor, ya arka bacaklarından birinde sıkıntı var ya da patilerinden biri yarılmış.

Danny'nin ayakları onu ileri taşıyor. Köpeğin yerden bir el ve bir kolun bir kısmını çıkardığını görüyor. Parmaklardan ikisi kemiğine kadar sıyrılmış. Avucun etli kısmı da gitmiş, şimdi köpeğin karnında. Bilekte –yenilemez, dolayısıyla aç köpeğin hiç işine yaramayan– bir bileklik var.

Danny bir nefes alıyor, ağzını açıyor ve

2

çığlık atarak uyandı, yatağında dimdik oturuyordu, bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Tanrı'ya şükür yalnız yaşıyordu da onu duyacak kimse yoktu. Başta nerede olduğunu bile anlamadı, terk edilmiş benzin istasyonu gerçek, perdelerin arasından süzülen sabah ışığıysa rüya gibiydi. Hatta Havoline tenekesinin kenarından bulaşan yağı silmek için elini yatarken giydiği Royals tişörtüne sürtüyordu. Vücudunun her yerinde tüyleri diken diken olmuştu. Taşakları büzülmüş, ceviz kadar kalmıştı.

Sonra yatak odasını algıladı ve ne kadar gerçek gibi gelse de gördüklerinin hiçbirinin gerçek olmadığının farkına vardı.

Tişörtü çıkardı, baksırını indirdi ve tıraş olup bir duşla rüyadan arınmak için karavanın minik banyosuna yöneldi. Kötü rüyaların iyi yanı, diye düşündü yüzünü köpürtürken, asla uzun sürmüyorlar. Rüyalar pamuk şeker gibi: Eriyip gidiyorlar.

3

Ama bu rüya eriyip gitmedi. Duşta netliğini korudu, temiz Dickies giysilerini giyerken, anahtarlığını kemerine takarken ve kilometre sayacı çok yakında –belki o sonbahar– limite ulaşıp sıfıra geri döneceği halde iyi çalışan eski Toyota kamyonetiyle liseye sürerken de kaybolmadı.

Wilder Lisesi'nin öğrenci ve öğretmen otoparkları neredeyse tamamen boştu çünkü okul birkaç hafta önce kapanmıştı. Danny arka tarafa gidip her zamanki yerine, okul otobüsü sırasının sonuna park etti. Buranın okulun hizmetlisine ayrıldığını gösteren bir tabela yoktu ama herkes orasının onun yeri olduğunu bilirdi.

Yılın en sevdiği zamanıydı, iş yapıyordun ve yaptığın gibi kalıyordu... en azından bir süreliğine. Cilalanmış bir zemin bir hafta, hatta iki hafta sonra hâlâ parlıyordu. Kız ve erkek soyunma odalarında yerdeki sakızları kazıyordun (iş sakıza gelince kızlar en pis suçlulardı, neden bilmiyordu) ve ağustosa kadar bir daha yapman gerekmiyordu. Yeni temizlenen camlarda ergen parmak izleri olmuyordu. Danny'ye kalırsa yaz tatili çok güzel bir şeydi.

Komşu ilçedeki Hinkle Lisesi'nde yaz dersleri vardı, üç tane de tam zamanlı hizmetli vardı. Danny buna takılmıyordu. Onun yanında yaz döneminde çalışacak iki çocuk vardı. Danny malzeme odasına girdiğinde iyi olanı, Jesse Jackson da işbaşı yapıyordu. Diğerinden haber yoktu, zaten Danny'ye sorulursa o çocuk hilebazın tekiydi.

Hilebaz, diye düşündü, *Hill, Hilltop Texaco.*

"Pat nerede?"

Jesse omuz silkti. Siyahi bir çocuktu, uzun ve ince, zarif hareket ediyordu. Beyzbol ve basketbola uygun bir tipi vardı, futbola değil. "Bilmem. Arabası yok dışarıda. Belki de hafta sonuna bir gün önceden başlamaya karar vermiştir."

Bu kötü bir fikir olur, diye düşündü Danny ama Pat Grady'nin her türden kötü fikre kapılabilecek bir çocuk olduğunu sanıyordu.

"Yeni kanattaki odaları cilalayacağız. 12 numaralı odadan başla. Tüm masaları bir tarafa çek. İkişerli olarak üst üste diz. Sonra 10 numaraya geç ve aynını yap. Ben de cila makinesiyle peşinden geleceğim. Pat nihayet gelirse sana yardım etsin."

"Tamam Bay Coughlin."

"Bay demene gerek yok evlat. Danny de sadece. Bunu aklında tutabilir misin?"

Jesse sırıttı. "Evet efendim."

"Efendim de deme. Hadi bakalım. Tabii açılmak için önce bir kahve içmek istemiyorsan."

"Gelirken Total'de içtim kahve."

"İyi yapmışsın. Kütüphanede bir şeyi kontrol etmem gerekiyor, sonra başlayacağım."

"Makineyi çıkarmamı ister misiniz?"

Danny sırıttı. Bu çocuğu sevebilirdi. "Zam almaya mı çalışıyorsun?"

Jesse güldü. "Pek mümkün değil."

"Güzel. Burada, Wilder'da Cumhuriyetçilerin sözü geçiyor, onlar da cüzdanın ağzını sıkı tutuyor. Tabii, cila makinesini çıkar ve 12'nin önüne götür. Hep soracağım aklımda, adını diğer Jesse Jackson'dan mı alıyorsun acaba? Ünlü olan."

"Evet efendim. Pardon Danny."

"Başaracaksın oğlum. Sana inanıyorum."

Danny kahve termosunu kütüphaneye götürdü, yaz tatilinin bir iyi yanı da buydu.

4

Bilgisayarlardan birini çalıştırıp kütüphanecinin şifresiyle açtı. Çocukların kullandığı şifre pornoya benzeyen her şeye ve sosyal medyaya kapalıydı. Danny'nin Pornhub'a girmeye niyeti olduğundan değil ama Bayan Golden'ın şifresiyle her yere girebiliyordun. Firefox'u açıp *Hilltop Texaco* yazdı. Parmağı enter tuşunun üstünde asılı kaldı, sonra kesin olsun diye yanına *Taşra Yolu S* de ekledi. Rüya şimdi de aynı uyandığında olduğu kadar netti, bu durum canını sıkıyor (aslında pencerelerden içeri dolan sabah güneşine rağmen onu biraz korkutuyordu), hiçbir şey bulmamanın buna son vereceğini umuyordu.

Tuşa bastı, bir an sonra gri beton bir binaya bakıyordu. Bu fotoğrafta bina eski değil de yeniydi ve Texaco tabelası tertemizdi. Ofis penceresinin ve kapının camı sağlamdı. Gaz pompaları parlıyordu. Tabelalardaki fiyatlar normal için $1.09, orta oktan için $1.21'di. Fotoğraf çekildiğinde, ki çok eskiden çekilmiş olmalıydı, Hilltop Texaco'da yüksek oktan yoktu anlaşılan. Pompaların orada duran araba kocaman bir Buick'ti ve önünde uzanan yol yağlı toprak değil de iki şeritli asfalt yoldu. Danny, Buick'in 1980 gibi Detroit'te üretildiğini düşünüyordu.

Taşra Yolu S Gunnel kasabasındaydı. Danny orayı hiç duymamıştı ama bunun şaşırtıcı bir yanı yoktu, Kansas büyük bir yerdi ve hiç duymadığı yüzlerce kasabası olmalıydı. Gunnel pekâlâ Nebraska'da eyalet sınırının diğer tarafında da olabilirdi. Çalışma saatleri sabah 6'yla akşam 10 arasıydı. Kırsalda bir benzin istasyonu için gayet standarttı bu. Mesai saatlerinin altında kırmızıyla tek bir kelime yazıyordu: KAPALI.

Danny "gerçeğe dönen rüyasına" öyle derin bir endişeyle bakıyordu ki pekâlâ korku da sayılabilirdi. Kahretsin, belki de *korkuydu*. Tek istediği Hilltop Texaco'nun (ve yerden çıkan elin, eli unutma) uyuyan zihninin yarattığı bir saçmalık olduğunu görmekti ama şimdi şu işe bak. Bir bak.

Eh, belli ki bir zaman buraya gitmişim, diye mantık yürüttü. *Bu işte, öyle olmalı. Bir yerlerde beynin hiçbir şeyi unutmadığını okumamış mıydım? Eski bilgileri arka raflara kaldırıyor o kadar.*

Hilltop Texaco hakkında daha fazla şey bulmaya çalıştı ama bulamadı. Sadece Hilltop Bakery (Des Moines'de), Hilltop Subaru (Danvers, Massachusetts'te) ve New Hampshire'da bir evcil hayvan çiftliği de dâhil olmak üzere kırk yedi başka Hilltop vardı. Tüm bu sayfa linklerinde *Texaco Taşra Yolu S*'nin üstüne aramanın bu kısmının karşılanamadığını gösteren bir çizgi çekilmişti. Hem neden daha fazla bilgi olsun ki? Dağ başında bir benzin istasyonuydu sadece, babasının kuş uçmaz kervan geçmez dediği bir yerlerde. Belki de doksanlarda iflas eden bir Texaco işletmesi.

Ana tercihinin üstünde birkaç seçeneği daha vardı: HABERLER, VİDEOLAR, ALIŞVERİŞ... ve GÖRSELLER. Görsellere tıklayıp arkasına yaslandı, çıkan şey onu daha da endişelendirdi. Aralarında Texaco'nun da olduğu çeşitli Hilltopları gösteren bir sürü fotoğraf vardı. İlki ana sayfadakinin aynısıydı ama bir diğerinde istasyon terk edilmiş haldeydi: Pompalar gitmişti, pencereler indirilmişti, her tarafa çöpler saçılmıştı. Rüyasında ziyaret ettiği yer tam da burasıydı. Hiç şüphe yoktu. Tek soru arkasındaki yağ çekmiş toprakta bir ceset gömülü olup olmadığıydı.

"Boka batarım."

Danny söyleyecek başka söz bulamamıştı. Otuz altı yaşında, lise mezunu, üniversite diploması olmayan, boşanmış, çocuksuz bir adamdı, çalışkan bir işçiydi, beyzbolda Royals taraftarı, Amerikan futbolunda Chiefs taraftarıydı, Marjorie'yle ayrılmasına neden olan –en azından kısmen– pis bir içki alışkanlığının ardından barlardan uzak duruyordu. Eski bir pikap sürüyor, mesaisini yapıyor, parasını alıyor, ara sıra Netflix'e düşüp peş peşe dizi izlemeyi seviyor, arada bir kardeşi Stevie'yi ziyaret ediyor, haberlere bakmıyordu, siyasi eğilimi yoktu, psişik olaylar hiç ilgisini çekmiyordu. Hiç hayalet görmemişti, şeytanlar ve lanetler hakkındaki filmleri zaman kaybı olarak görüyordu ve gittiği

yere kestirmeden ulaşmasını sağlayacaksa karanlık çöktükten sonra bir mezarlıktan geçmeye hiç çekinmezdi. Kiliseye gitmezdi, Tanrı hakkında düşünmezdi, ölümden sonrasını düşünmez, bu hayatı geldiği gibi yaşardı, gerçekliği hiç sorgulamamıştı.

O sabah sorguluyordu. Çok hem de.

Egzoz susturucusu kötü (ya da hiç olmayan) bir araba gürültüsü onu o adeta hipnoz halinden çıkardı. Başını ekrandan kaldırınca öğrenci otoparkına giren eski bir Mustang gördü. Diğer yaz dönemi yardımcısı Pat Grady sonunda Wilder Lisesi'nin temizlik ekibini varlığıyla onurlandırmaya karar vermişti. Danny saatine baktı, sekize çeyrek vardı.

Sinirlerine hâkim ol, diye düşündü ayağa kalkarken. Bu iyi bir Kendine Tavsiye'ydi çünkü öfkesi daha önce başına bela açmıştı. Bu yüzden nezarethanede bir gece geçirmiş ve içmeyi bu yüzden bırakmıştı. Evliliğe gelince o her türlü biterdi... ama belki bir iki yıl daha sürünürdü.

Yeni kanadın sonundaki kapıya gitti. Jesse makineyi getirmişti, 12'deki sıraları çekip dizmekle meşguldü. Danny ona eliyle selam verdi, Jesse de hemen bu selamı karşıladı.

Pat sallana sallana kapıya doğru yürüyordu –hiç derdi sıkıntısı yoktu– kot ve kolları kesik bir tişört giymiş, Wilder Wildcats kasketini ters takmıştı. Danny onu kapıda karşıladı. Sinirini kontrol altında tutuyordu ama çocuğun kim takar tavrı canını sıkıyordu. Giydiği motor botları da yerde çizgi çizgi izlerden bırakacak gibiydi.

"Selam Dan, naber?"

"Geç kaldın," dedi Danny, "naberi o. İşbaşı yedi buçukta. Saat neredeyse sekiz olacak."

"Pardon'ya." Pat ona kusura bakma dercesine omuz silkti ve kalçasına düşen kotuyla yanından geçiverdi.

"Bu üçüncü oldu."

Pat arkasını döndü. Tembel sırıtışı yüzünden silinmişti. "Uyuyakalmışım, alarmımı kurmayı unutmuşum, ne diyeyim şimdi?"

"Bak *ben* ne diyorum şimdi. Bir kere daha geç kalırsan işin biter. Anladın?"

"Dalga mı geçiyorsun? Yirmi dakika geç kaldım diye mi?"

"Geçen çarşamba yarım saat geç kaldın. Ve hayır, dalga falan geçmiyorum. Kartını okut, sonra da Jesse'ye yeni kanattaki sıraları taşımasında yardım et."

"Aman örnek öğrenci," dedi Pat gözlerini devirerek.

Danny cevap vermedi, şu noktada ne derse desin yanlış olacağını biliyordu. Yaz dönemi yardımcılarının parasını okul veriyordu. Danny, Pat Grady'nin (ya da ailesinin) müdüre işi yaparken nasıl onunla uğraşıldığına dair bir şikâyetle gitmesini istemiyordu. O yüzden Pat'e tembel velet demeyecekti. Muhtemelen demesine gerek de yoktu zaten. Pat bunu onun yüzünden okudu ve kartını okutmak için bir eliyle kotunu yukarı çekiştirerek malzeme odasına yöneldi. Danny diğer elini orta parmağını havaya kaldırmış vaziyette göğsünde mi tutuyor bilmiyordu ama öyleyse şaşırmazdı.

O çocuk temmuza kalmaz, diye düşündü Danny. *Zaten benim de endişelenecek başka işlerim var. Değil mi?*

Jesse, 12 numaranın girişinde duruyordu. Danny ona bakıp omuz silkti. Jesse temkinle gülümsedi ve sıra taşımaya devam etti. Danny cila makinesini fişe taktı. Pat kartını okutup geldiğinde –yine o tembel salınmayla– Danny ona 10 numaradaki sıraları taşımaya başlamasını söyledi. Pat ukala tek bir laf ederse onu anında kovmaya karar verdi. Ama Pat çenesini kapalı tuttu.

Belki de o kadar salak değildi.

Danny telefonunu Tundra'sının torpido gözünde tutuyordu ki çalışma saatlerinde gözü telefona kaymasın (Pat'in de Jesse'nin de tam olarak bunu yaptığını görmüştü: Jesse'nin sadece bir kere, Pat'in birçok kez). Öğle yemeğine çıkınca Gunnel kasabasını araştırmak için kamyonetine gitti. Dart ilçesindeydi, yüz kırk kilometre kuzeyde. Nebraska sınırının öte yanında değildi ama sınıra dayanmıştı. Dart'a hayatı boyunca gitmediğine

yemin edebilirdi, Republic ilçesine kadar bile gitmemişti ama bir noktada gitmiş olmalıydı. Telefonunu torpido gözüne attı ve spor salonunun gölgesindeki piknik masalarından birinde –elinde telefonuyla– öğle yemeğini yiyen Jesse'nin yanına gitti.

"Kamyoneti kilitlemeyi unuttun. Biplemedi."

Danny sırıttı. "Arabadan bir şey çalmak isteyene iyi şanslar, tepe tepe kullansınlar. Ayrıca pikap payına düşen yolu yaptı. Üç yüz bin kilometre yol yaptı neredeyse."

"Seviyorsundur onu ama eminim. Babam eski Ford pikabını seviyor."

"Seviyorum tabii. Pat'i gördün mü?"

Jesse omuz silkti. "Muhtemelen arabasında yiyordur. O eski Mustie'yi seviyor. Bence ona daha iyi bakmalı ama bu benim fikrim tabii. Yeni kanadı bitirecek miyiz?"

"Bir deneriz," dedi Danny. "Olmadı pazartesi."

5

O gece eski karısını aradı, zaman zaman yaptığı bir şeydi bu. Nisanda doğum günü için Wichita'ya bile gitmişti, ona –gözlerine yakışması için mavi– bir fular almış, yeni sevgilisiyle beraber pasta ve dondurma kısmına kalmıştı. O ve Margie ayrıldıklarından beri çok daha iyi geçiniyorlardı. Danny bazen yazık ettiklerini düşünüyordu. Bazen de her şeyin tam olması gerektiği gibi olduğunu.

Biraz havadan sudan, tanıdıkları insanlardan, annesinin göz tansiyonundan, Danny'nin kardeşinin işinin nasıl gittiğinden (harika) konuştular, sonra Danny ona kuzeye gidip gitmediklerini sordu, belki Nebraska'ya, belki Franklin veya Beaver City'ye. Bir keresinde Beaver City'de öğle yemeği yememişler miydi?

Margie güldü, o Danny'yi çıldırtan, eski acımasız kahkahası değildi ama yakındı. "Seninle Nebraska'ya asla gitmezdim Danno. Kansas yeterince sıkıcı değil mi?"

"Emin misin?"

"Kesinlikleee," dedi Margie, sonra da Hal'in –yeni sevgilisinin– yakında büyük soruyu patlatacağını düşündüğünü anlattı. Düğüne gelir miydi?

Danny geleceğini söyledi. Margie kendine iyi bakıyor mu, yani içkiden uzak duruyor mu diye sordu. Danny durduğunu, ona karşıya geçmeden önce sağına soluna iyi bakmasını söyledi (aralarında bir espriydi bu) ve telefonu kapattı.

Seninle Nebraska'ya asla gitmezdim Danno, demişti.

Danny iki kere Lincoln'a, bir kere de Omaha'ya gitmişti ama o kasabalar Wilder'ın doğusundaydı, Gunnel ise tam kuzeydeydi. Ama oraya gitmiş ve unutmuş olmalıydı. Belki de içtiği zamanlarda? Ama götü başı dağıttığında asla arabaya binmezdi, ehliyeti kaptırmaktan ve birilerine zarar vermekten korkardı.

Oradaydım. Taşra yolu sıkıştırılmış toprak değil de asfalt olduğu dönemde oraya gitmiş olmalıyım.

O gün normalden daha geç yattı ve rüyayı yeniden görmekten korkarak yerinde dönüp durdu, sonunda uykuya daldı. Görmedi ama ertesi sabah rüya hâlâ çok netti: terk edilmiş istasyon, yarım ay, sokak köpeği, bileklik.

6

Onun yaşı ve konumundaki çoğu erkeğin aksine Danny içki içmiyor (en azından artık), sigara içmiyor, tütün çiğnemiyordu. Profesyonel sporu seviyordu ve sırf heyecan katmak için Super Bowl'da beş dolarla iddiaya giriyordu ama bunun dışında kumar oynamıyordu; maaş günü kazı kazan bile almazdı. Kadın peşinde de koşmazdı. Karavan parkında zaman zaman ziyaretine gittiği bir hanım vardı, Becky dul dedikleri kadınlardandı ama akşamüstü televizyon programlarında "ilişki" denen şeyden çok rahat bir arkadaşlıktı aralarındaki. Bazen Becky'de kalıyordu. Bazen ona bir poşet market alışverişi götürüyor ya da

Becky'nin halletmesi gereken işler veya akşamüstü kuaför randevusu varsa kızına bakıcılık yapıyordu. İyi geçiniyorlardı ama aşk yoktu aralarında.

Cumartesi sabahı sefer tasına iki sandviç ve eski Honda Civic'inin egzoz borusunu tamir ettikten sonra Becky'nin teşekkür olarak getirdiği kekten bir parça koydu. Termosuna kahve doldurdu ve kuzeye doğru yola çıktı. O terk edilmiş istasyonun arkasına bakıp hiçbir şey bulmazsa canının bir şeyler yemek isteyeceğini sanıyordu. Rüyasında gördüklerini görürse muhtemelen yiyemezdi.

Telefonundaki GPS'le on buçuk gibi Gunnel'a vardı. Tam bir Kansas günüydü, sıcak, parlak, açık ve sıradan. Kasaba bir market, çiftlik malzemeleri dükkânı, bir kafe, yan tarafında GUNNEL yazan paslı bir su kulesinden ibaretti. Oradan ayrıldıktan on dakika sonra Taşra Yolu S'ye vardı ve yola döndü. Asfalttı, sıkıştırılmış toprak değil. Yine de midesi kasılıyordu ve kalbi öyle bir atıyordu ki boynunda ve şakaklarında atışını hissediyordu.

İki tarafındaki mısır tarlaları yolu daralttı. Yemlik mısır, yemelik değil. Rüyasındaki gibi filin göz hizasına çıkacak kadar büyümemişlerdi ama haziran sonu için iyi görünüyorlardı, ağustos geldiğinde yüz seksen santim kadar olacaklardı.

Yol asfalt, lanet rüyadan farklı, diye düşündü ama üç kilometre sonra asfalt yol bitti ve toprak yol başladı. Bir buçuk kilometre sonra yolun ortasında durdu (trafik olmadığından sıkıntı yaratmadı bu). Hemen ilerde sağda bir yol tabelası vardı, sprey boyayla değiştirilmişti, o yüzden artık TAŞAK YOLU SİK yazıyordu. Rüyasında görmesi mümkün değildi ama görmüştü. Yol şimdi tırmanmaya başlamıştı. Bir dört yüz metre daha ilerleyince, hatta belki daha az, terk edilmiş istasyonun kare biçimini görecekti.

Dön, diye düşündü. *Oraya gitmek istemiyorsun, kimsenin seni zorladığı yok, dön ve evine git.*

Ama dönemezdi. Merakı çok daha güçlüydü. Ayrıca köpek vardı. Oradaysa eninde sonunda cesedi kazıp çıkaracak, zaten

öldürülüp şiddetlerin en büyüğüne maruz kalan bir kadına ya da genç kıza daha da saygısızlık edecekti. Buna müsaade etmek ona rüyadan daha beter –ve daha uzun süre– musallat olurdu.

Elin bir kadına ait olduğunu kesin olarak biliyor muydu? Evet, bileklik sayesinde. Öldürüldüğünü kesin olarak biliyor muydu? Başka neden onu tenhalardaki terk edilmiş bir benzin istasyonunun arkasına gömsünlerdi ki?

Yola devam etti. Benzin istasyonu oradaydı. Ön taraftaki paslı teneke tabelalarda normal için $1.99, orta oktan için $2.19, yüksek oktan için $2.49 yazıyordu, aynı rüyasındaki gibi. Yokuşun tepesinde hafif bir esinti vardı, tabelalar takıldıkları çelik direkte *tıngır tıngır* ses çıkarıyordu.

Danny kırılan camlardan uzak durmaya özen göstererek istasyonun aralarından otların fışkırdığı çatlaklarla dolu asfaltına park etti. Tekerleri yeni değildi, yedek lastiği de öyle aşınmıştı ki birkaç yerinden telleri görünüyordu. İsteyeceği son şey –şu dünyada isteyeceği en son şey– burada yolda kalmaktı.

Kamyonetinden çıktı, kapıyı vurup kapattı ve çıkan sesle irkildi. Aptalca ama elinde değildi. Ölümüne korkuyordu. Uzakta bir yerden bir traktörün gürültüsü geliyordu. Danny'ye kalırsa pekâlâ başka bir gezegende de olabilirdi traktör. Kendini hiç bu kadar, büsbütün yalnız hissetmemişti.

İstasyonun arkasına dolaşmak rüyasına yeniden girmek gibiydi, sanki bacakları kontrol odasından talimat almadan kendiliğinden hareket ediyordu. Atılmış bir yağ tenekesini tekmeleyip kenara savurdu. Havoline'dı tabii ki. Beton binanın köşesinde hiçbir şey ama hiçbir şey görmeyeceğini gözünde canlandırmaya yetecek kadar bir süre durmak istedi ama bacakları onu hiç durmadan binanın arkasına taşıdı. Aman vermiyorlardı. Paslı çöp varili oradaydı, devrilmiş, çöplerini saçmıştı. Köpek de oradaydı. Mısırların kenarında durmuş ona bakıyordu.

Lanet köpek beni bekliyormuş, diye düşündü Danny. *Geleceğimi biliyordu.*

Bu aptalca bir fikir olmalıydı ama değildi. Burada, en yakın insandan (*yaşayan* insanlardan yani) kilometrelerce uzakta dururken aptalca olmadığını biliyordu. O rüyasında köpeği görmüştü, köpek de onu. Bu kadar basit.

"Siktir git!" diye bağırdı Dan ve ellerini birbirine vurdu. Köpek ona pis bir bakış attı ve topallayarak mısırların arasına daldı.

Danny sol tarafına dönünce eli gördü ya da elden geriye kalanları. Ve daha fazlasını. Sokak köpeği boş durmamıştı. Kolun bir kısmını dışarı çıkarmıştı. Etin arasından kemik parıldıyordu, böcekler de vardı. Orada gömülü insanın beyaz olduğunu anlamasına yetecek kadar ten görünüyordu ve bilekliğin üstünde bir dövmesi vardı. Ya bir halattı ya da dikenli telden bir çember. Yaklaşırsa ne dövmesi olduğunu anlayabilirdi ama içinden hiç yaklaşmak gelmiyordu. İstediği, oradan def olup gitmekti.

Ama o giderse köpek geri gelirdi. Danny onu göremiyordu ama yakınlarda olduğunu biliyordu. İzliyordu. Erkenden yediği öğle yemeğiyle baş başa bırakılmayı bekliyordu.

Danny kamyonetine geri döndü, telefonunu torpido gözünden çıkardı ve öylece baktı. Kendi telefonunu kullanırsa tam bir suçlu gibi görünecekti. Ama o lanet köpek!

Aklına bir fikir geldi. Çöp varili yan dönmüştü. Tamamen ters çevirdi, içinden bir yığın çöp çıktı (neyse ki fare çıkmadı). Varil pasın altında sağlam çeliktendi; on, on beş kilo olmalıydı. Varili kucakladı ve yanaklarından ter akarken el ve kola doğru götürdü. Varili indirip geri çekildi, tişörtünde kalan pası silkeledi. Bu yeterli olur muydu, yoksa köpek varili devirmeyi becerebilir miydi? Cevap vermek zordu.

Danny istasyonun ön tarafına döndü ve ufalan beton briketlerden güzel boyutlarda iki parçayı aldı. Arka tarafa götürüp ters çevirdiği varilin tepesine koydu. Yeter mi? Öyle sanıyordu. En azından bir süreliğine. Köpek altındakine ulaşmak için varile saldırmaya karar verirse o parçalardan biri pekâlâ düşüp onun kafasına inebilirdi.

Buraya kadar tamam. Şimdi ne yapacağım?

7

Kamyonetine vardığında zihni biraz daha berraktı ve nasıl ilerlemesi gerektiğine dair bir fikri vardı. Motoru çalıştırdı ve bir kez daha kırık camların üzerinden geçmemeye dikkat ederek güneye doğru ilerlemek üzere geri geri çıktı. Yanından kuzeye doğru ilerleyen bir çiftlik kamyonu geçti. Kereste dolu küçük, açık bir römork çekiyordu. Kasketini kulaklarının üstüne kadar çeken sürücü asık bir suratla önüne bakıyordu, Danny'yi fark etmedi. Bu da iyi bir şeydi. Çiftlik kamyonu tepeyi aşınca Danny istasyondan çıktı ve geldiği yönde ilerlemeye başladı.

Thompson'ın hemen dışında Dollar General indirim mağazasında durdu ve kontörlü cep telefonu satıp satmadıklarını sordu, izlediği dizilerde tek seferlik dediklerinden. Daha önce hiç böyle bir şey satın almamıştı, çalışanın onu başka bir yere yönlendireceğini sanıyordu, belki Belleville'deki Walmart'a ama çalışan onu beş numaralı reyona yönlendirdi. Bir sürü vardı ama Tracfone en ucuzu gibi duruyordu, aktivasyon ücreti yoktu ve talimatlarıyla geliyordu.

Danny arka cebinden cüzdanını çıkardı, Visa kartıyla ödemeye hazırdı, sonra kendine mal mı doğdun, yoksa büyürken mi böyle oldun diye sordu. Kartı yerine geri koyup sol ön cebinden nakit parasını çıkardı. Ödemeyi parayla yaptı.

Çalışan sivilceli, pis bir cücük sakalı olan genç bir çocuktu. Danny'ye sırıtıp Tinder'da maceraya mı atılacaksın diye sordu. Danny'ye "dostum" dedi.

Danny'nin onun neden bahsettiğine dair en ufak fikri yoktu, o yüzden sadece poşet istemediğini söyledi.

Genç adam başka bir şey demedi, ürünü kasadan geçirip fişini verdi. Dışarı çıkınca Danny fişi el altındaki çöp kutusuna attı. Bu alışverişe dair bir kayıt kalmasını istemiyordu. Tek istediği cesedi polise bildirmekti. Kalanı hayatını soruşturma yürüterek kazanan insanlara kalmıştı. Bu işi ne kadar çabuk ardında

bırakırsa o kadar iyiydi. Bu işin peşini tamamen bırakmak bir an bile aklından geçmedi. Eninde sonunda o köpek –belki yanında başkalarıyla– altındaki ete ulaşmak için varili devirecekti. Buna müsaade edemezdi. Birinin eşi ya da çocuğu o terk edilmiş istasyonun arkasında gömülüydü.

8

Yolun üç kilometre aşağısında küçük bir dinlenme tesisinde durdu. İki piknik masası, bir de seyyar tuvalet vardı. Tüm tesis bundan ibaretti. Danny park edip Tracfone'un plastik ambalajını açtı, telefon yüzde elli şarjlı geliyordu. Danny söylemek istediklerini yazmayı düşündü ama gerek olmadığına karar verdi. Konuşmayı kısa tutacaktı ki kimse aramayı takip edemesin.

İlk düşüncesi Belleville Polis Merkezi'ni aramaktı ama orası başka bir bölgeydi ve Kansas Otoyol Devriyesi'nin acil durum numarasını biliyordu; Wilder Lisesi müdürlüğünde, hem eski hem yeni kanadın koridorlarında yazıyordu. Eyaletin her yanındaki okullarda olmalı, diye tahmin etti Danny. Kimse ateş açan biri çıkma ihtimaline karşı olduğunu söylemiyordu çünkü buna gerek yoktu.

*47'yi tuşladı. Tek bir sefer çaldı.

"Kansas Otoyol Devriyesi. Acil bir durumunuz mu var?"

"Gömülmüş bir cesedi bildirmek istiyorum. Bence bir cinayet kurbanı."

"Adınız ne efendim?"

Az daha adını söyleyecekti. Aptal. "Ceset Gunnel kasabasında, terk edilmiş bir Texaco benzin istasyonunun arkasında."

"Efendim, lütfen adınızı söyler misiniz?"

"Taşra Yolu S'den ilerleyin. Bir yokuşa varacaksınız. Benzin istasyonu yokuşun tepesinde."

"Efendim..."

"Dinle. Ceset benzin istasyonunun arkasında tamam mı? Oraya kim gömülüyse de bir köpek elini çiğniyordu. Bir kadın ya da belki genç bir kız. Elini çöp variliyle kapattım ama köpek onu kısa süre sonra devirir."

"Efendim, adınızı ve nereden aradığınızı öğrenmem gereki..."

"Gunnel. Taşra Yolu S, otoyoldan beş kilometre kadar içerde. Texaco benzin istasyonunun arkasında. Onu oradan çıkarın. Lütfen. Birileri onu özlüyor olmalı."

Aramayı sonlandırdı. Kalbi göğsünde ağır bir çekiç misali güm güm vuruyordu. Yüzü terden ıslanmış, tişörtü nemlenmişti. Kendini maraton koşmuş gibi hissediyordu, elindeki kullan at telefon radyoaktif gibi geliyordu. Telefonu piknik masalarının arasındaki çöp variline attı, sonra vazgeçip çöpten geri aldı, tişörtüyle her yerini sildi ve geri attı. Bir yedi sekiz kilometre ilerledikten sonra –yine bir televizyon dizisinden– SIM kartını da çıkarması gerektiğini hatırladı. Artık o her neyse. Ama artık geri dönmeyecekti. Polisin kullan at telefonlardan yapılan aramaları takip edebildiğini sanmıyordu zaten, hem suç mahalline geri dönme riskini almayacaktı.

Ne suçu? Sen bir suçu bildirdin, *Tanrı aşkına!*

Yine de tek istediği eve dönmek, televizyonun karşısına oturmak ve yaşananları tamamen unutmaktı. Yanında getirdiği öğle yemeğini yemeyi düşündü ama iştahı yoktu.

9

İçtiği günler ardında kaldığından Danny artık hafta sonları bile geç saatlere kadar uyumuyordu. Pazar sabah saat altı buçukta uyandı, bir kâse gevrek yedi, yedide KSNB Sabah Haberleri'ni açtı. Büyük haber Wilson'ın batısındaki I-70 Karayolu'nda gerçekleşen dokuz arabalık bir zincirleme kazaydı. Terk edilmiş bir

benzin istasyonunun arkasında bulunan bir cesede dair hiçbir haber yoktu. Tam televizyonu kapatacaktı ki barda bira almak için muhtemelen kimliğini göstermesi gereken pazar sabah sunucusu, "Son dakika. Aldığımız habere göre küçük Gunnel kasabasında, Nebraska eyalet sınırı yakınlarında boş bir binanın arkasında gömülü bir ceset bulundu. Polis kasabanın kuzeyindeki bir taşra yolunu kapattı ve bölge inceleme altında. Haberle ilgili gelişmeleri sitemizden ve akşam haberlerinden takip edebilirsiniz," dedi.

Danny sabah boyu birkaç kez kanalın sitesine girdi, Salina'nın KAAS kanalının da sitesine girdi. On ikiye çeyrek varken KAAS sitesi, Taşra Yolu S'nin girişini kapatan polis arabalarının kırk saniyelik bir videosunu koydu. Sabah haberinde anlatılanlara yeni bir bilgi eklenmişti: Ceset bir kadına aitti. Bu Danny için yeni bir haber değildi.

Becky'yi görmek için karavan parkını geçti. Dokuz yaşındaki sevimli kızı Darla Jean ona tatlı tatlı sarıldı. Becky gidip Snack Snack'ten burger almak ister mi diye sordu. "Benim arabamı alabilirsin," dedi.

"Ben de gelmek istiyorum!" dedi Darla Jean.

"Tamam," dedi Becky, "ama önce gidip üstünü değiştir. Bunun her yeri lekeli."

"Üstünü değiştirmesine gerek yok," dedi Danny. "Arabalıdan alırım."

Burger, bir de patates kızartması ve limonata aldılar, Becky'nin karavanının arkasındaki gölgelikte yediler. Hoş bir yerdi. Becky'nin sürekli sulaması gereken bir jakaranda ağacı vardı. Çünkü dediğine göre, "Bu tür bir ağaç Kansas'ta büyümeye uygun değil." Aklına takılan bir şey mi var diye sordu çünkü iki kere ona anlattığı şeyleri tekrar etmesi gerekmişti. "Ya öyle ya da bunamaya başladın."

"Önümüzdeki hafta neler yapmam gerektiğini düşünüyorum sadece," dedi.

"Margie'yi düşünmediğine emin misin?"

"Onunla dün konuştum," dedi Danny. "Erkek arkadaşının evlenme teklif edeceğini düşünüyor."

"Hâlâ ona karşı hisler mi besliyorsun? Bu mu?"

Danny güldü. "Mümkün değil."

"Danny!" diye bağırdı Darla Jean. "Çifte takla atmamı izle!"

O da izledi.

10

O gece KSNB ekranında bir muhabir vardı. Pek kendinden emin durmuyordu, kesin hafta sonu elemanıydı. Taşra Yolu S'ye dönüşü kapatan polis arabalarının önünde duruyordu.

"İsimsiz bir ihbarın ardından dün akşamüstünün ilerleyen saatlerinde KHP polisleri Gunnel kasabasındaki terk edilmiş bir benzin istasyonuna gönderildi. İstasyonun arkasında kimliği belirlenemeyen bir kadın cesedi bulundu, istasyon..." Notlarına bakıp gözüne düşen saçları kenara çekti. "... 119. Karayolu genişletilip dört şeride çıkarılınca 2012 yılında kapanmış. Kadının kimliği belirlendiyse bile KHP paylaşmıyor. Tabii ki kimliği önce yakınlarına haber verilene dek basınla paylaşılmayacak. Polis olayın bir cinayet olduğunu da söylemiyor ama bu ıssız yerde olduğu düşünülürse..." *Başka ne olabilir?* der gibi omuz silkti. "Söz sende Pete."

Yakında kimliği belirlenir, diye düşündü Danny. Önemli olan *kendisinin* kimliğinin belirlenmemesiydi. "İsimsiz ihbar"da bulunan biriydi sadece.

Bu yılki iyiliğim, diye düşündü. *Kim demiş hiçbir iyilik cezasız kalmaz diye?*

Ama yine de tedbiri elden bırakmayıp tahtaya vurdu.

11

Pat Grady sonraki hafta her gün işe zamanında geldi. Danny, Pat'in dersini aldığını ummaya başlamıştı ama çocuk asla Jesse Jackson kadar iyi bir çalışan olmayacaktı. Eskilerin dediği gibi genç adamın eli iş tutuyordu.

Bu sırada Danny'nin rüyasında gördüğü kız hakkında bilgiler artmaya başlamıştı. Adı verilmese de yirmi dört yaşında olduğu ve Oklahoma City'de oturduğu bildirilmişti. Bir arkadaşının anlattığına göre bu isimsiz kız ebeveynlerinden, üniversiteden bıkmıştı ve otostop çekerek Los Angeles'a gidip orada kuaförlük eğitimi almak niyetindeydi, belki dizi ve filmlerde figüranlık yapardı. Kansas'a kadar gidebilmişti. Ceset bir süredir oradaydı, KHP dedektifleri ne kadar zamandır olduğunu söylemiyordu ama "çok kötü çürüyecek" kadar uzun süredir oradaydı.

Köpeğin de buna katkısı olmuş olabilir, diye düşündü Danny.

Polis kaynaklarına göre "tekrar tekrar bıçaklanmış"tı. Ayrıca cinsel saldırıya uğramıştı, bu da tecavüze uğradı demenin yarı kibar yoluydu.

Danny'nin huzurunu kaçıran, yerel haberlerde perşembe gecesi programının sonuydu. Güvenilir muhabir hafta sonu çalışan kadından daha yaşlıydı, erkekti ve belli ki A takımındandı. Benzin istasyonunun önünde, asfalta geçişin polisin sarı şeritleriyle kapatıldığı yerde duruyordu. "Kansas soruşturma bürosu dedektifleri, cesedin yerini ihbar eden adamın izini arıyorlar. Kimliğini bilen biri varsa onlara ulaşmasını umuyorlar. Ya da sesini tanıyan biri olursa. Dinleyin."

Ekranda bazı insanların sosyal medya hesaplarında yüzlerini gizlemek için kullandığı siluetlerden belirdi. Sonra Danny kendi sesini duydu. Korkunç bir biçimde netti, neredeyse hiç bozulmamıştı: *Ceset Gunnel kasabasında, terk edilmiş bir Texaco benzin istasyonunun arkasında... Taşra Yolu S, otoyoldan beş kilometre kadar içerde. Texaco benzin istasyonunun arkasında. Onu oradan çıkarın. Lütfen. Birileri onu özlüyor olmalı.*

Keşke hiç karışmasaydım diye düşünmeye başlamıştı. Ama yerden fırlayan o çiğnenmiş el ve kolu düşününce karışmamanın mümkün olmadığını biliyordu. Televizyonu kapattı, boş karavana konuştu. "Asıl keşke o boktan rüyayı hiç görmeseydim." Durdu, sonra ekledi: "Umarım bir daha hiç görmem."

12

Cuma öğleden sonra Danny müdürlüğün tavanındaki floresanları uzun saplı bir paspasla temizlerken koyu mavi bir sedan okulun otoparkına girdi. Beyaz gömlekli, mavi pantolonlu bir kadın indi direksiyondan. Bir koluna büyükçe bir çanta takmıştı. Siyah spor ceket ve iyice bol kesim kot giymiş bir adam yolcu tarafından indi. Danny lisenin ön kapılarına doğru yürürken onlara bir bakış attı ve *yakalandım* diye düşündü.

Paspası köşeye yasladı ve onları karşılamaya gitti. Bu ziyarete dair onu şaşırtan tek şey şaşırmamasıydı. Sanki gelmelerini bekliyordu.

Spor salonundaki hoparlörlerden çalan hafif rock müziği sesini duyabiliyordu. Jesse ve Pat oradaydılar, tribünler her geriye itilip duvara yaslandığında çıkan pisliği temizliyorlardı. Plan bir sonraki hafta zemini yeniden verniklemekti, Danny'nin başına ağrılar sokan bir işti bu. Şimdi gelecek hafta acaba orada olacak mı diye merak ediyordu. Kendine bunun saçmalık olduğunu, yanlış hiçbir şey yapmadığını söylüyordu ama pek bir faydası olmuyordu. Eski bir komedi dizisinden meşhur bir laf geldi aklına: *Bir açıkla bakalım.**

Kadın dış kapıyı açıp adamın geçmesi için tuttu. Danny müdürlükten çıkıp girişe yürüdü. Misafirler girişte, üstünde mavi-altın renklerinde WILDCAT PRIDE pankartı asılı kupa dolabının yanında duruyorlardı. Kadın otuzlarında gibiydi, koyu saçlarını sımsıkı topuz yapmıştı. Kemerinin sol tarafında

* 1951 yapımı *I Love Lucy* dizisinden bir söz. *You got some 'splainin to do.* (ç.n.)

bir tabanca vardı, kabzası dışa dönüktü. Sağ tarafta bir rozet vardı. Ortasında KBI* harfleri olan mavi-sarı bir rozet. Kadın ciddi ve güzel görünüyordu ama en başta nedenini anlayamasa da Danny'nin asıl dikkatini çeken adam olmuştu. Sonraları baş düşmanı hayatına girince insanın onu içgüdüsel olarak tanıdığını anlayacaktı. Bu fikri saçmalık diye savuşturmaya çalışacaktı ama o an daha onlara yaklaşırken aklından ne geçtiğini gayet net biliyordu: *Bu adama dikkat et.*

Takımın erkeği kadından daha yaşlıydı ama ne kadar olduğu tartışılır. Danny normalde birkaç yıl yukarı birkaç yıl aşağı yaş tahmin etmekte iyiydi ama bu adamı bir kaba koyamıyordu. Kırk beş yaşında olabilirdi. Emekli olmak üzere de olabilirdi. Hasta ya da sadece yorgun olabilirdi. Kızıl ve kır renklerin eşit oranda karıştığı dalgalı saçları kaba bir yarımada biçiminde neredeyse alnının üst çizgisine kadar iniyordu. Yanlardan açılmış alnında saçları tepede kabartı yapacak biçimde geriye doğru taranmıştı. Alnı iki tarafta lekesiz kremsi bir beyaz renkte parlıyordu. Gözleri koyu renkliydi, çökmüşlerdi ve altları torbalıydı. Siyah spor ceketin dirsek yerleri onlarca kez kuru temizlemeden geçmiş gibi solmuştu. Onun da kemerinde KBI rozeti vardı ama silah taşımıyordu. Danny taşısa silahın ağırlığının o kotu bileklerine kadar indirip bol duran yaşlı adam baksırını sergileyeceğini düşündü. Ön tarafta göbeği, yanlarda kalçaları yoktu, arkasını dönse o kotun, Ortabatılı birçok zayıf tipli beyaz adamda olduğu gibi, dümdüz bir götten sarktığını göreceğini düşündü Danny. Tek eksiği alt dudağından çıkan Skoal çiğneme tütünüydü.

Polis elini uzatarak öne çıktı. "Daniel Coughlin? Ben dedektif Franklin Jalbert, Kansas Soruşturma Bürosu'ndan. Ortağım dedektif Ella Davis."

Jalbert'ın eli sertti, tutuşu da sıcak, ateşi varmış gibi. Danny elini şöyle bir sıkıp bıraktı. Kadın elini uzatmadı, sadece onu süzen bir bakış attı. Onu suçluların ifşa edildiği o hüzünlü yürüyüşü yaparken görebiliyormuş gibi bakıyordu ama onun bakışı

---

* *Kansas Bureau of Investigation*. Kansas Soruşturma Bürosu. (ç.n.)

Danny'yi Jalbert'ın bakışları kadar rahatsız etmiyordu. Onun bakışının puslu bir yanı vardı, sanki Danny gibilerini binlerce kez görmüştü.

"Neden burada olduğumuzu biliyor musunuz?" diye sordu Ella Davis.

Danny bunun doğru cevap veremeyeceğin türden –bir adama karısını hâlâ dövüp dövmediğini sormaları gibi– bir soru olduğunu biliyordu. "Neden siz söylemiyorsunuz?"

İkisinden biri cevap veremeden eski kanadın sonundaki kapı bir gıcırtıyla açılıp güm diye kapandı. Gelen Jesse'ydi. "Tribünlerin olduğu yerleri süpürmeyi bitirdik Danny. Bir görsen..." Solmuş siyah spor ceketli adamı ve mavi pantolonlu kadını görünce durdu.

"Jesse, siz hafta..."

Danny cümlesini bitiremeden kapı yeniden gıcırdayıp gümledi. Bu seferki Pat'ti, düşük belli pantolonu, ters taktığı şapkasıyla tam tarzındaydı. Hemen Jesse'nin arkasında durdu, başını bir yana eğmiş Danny'nin yanındakilere bakıyordu. Kadının silahını gördü, rozeti fark etti ve yüzüne hafif bir gülümseme yerleşmeye başladı.

Danny yeniden başladı. "Siz hafta sonuna erken başlayın. Ben kartlarınızı dörtte basarım."

"Cidden mi?" diye sordu Pat.

Jesse ona emin olup olmadığını sordu. Pat *sıçıp batırma bunu* der gibi vurdu onun omzuna. Hâlâ gülümsüyordu ve nedeni hafta sonunun bir saat erken başlaması değildi. Patronunun başının aynasızlarla dertte olması fikri hoşuna gitmişti.

"Eminim. Malzeme odasında bıraktığınız eşyanız varsa çıkarken alın."

Çıktılar. Jesse omzunun üstünden hızlıca bir bakış attı, o bakışta gördüğü endişe Danny'yi duygulandırdı. Kapı güm diye kapanınca tekrar Jalbert ve Davis'e döndü. "Neden siz söylemiyorsunuz?"

Davis bunu geçiştirdi. "Size birkaç sorumuz var sadece Bay Coughlin. Bizimle kısa bir yolculuk yapar mısınız? Manitou polisi dinlenme odalarını nezaket gösterip bize ayırdılar. Yirmi dakikaya orada olabiliriz."

Danny başını iki yana salladı. "O genç adamlara saat dörtte kartlarını basacağıma söz verdim. Gelin kütüphanede konuşalım."

Ella Davis, Jalbert'a hızlı bir bakış attı, o da omuz silkip gülümsedi, bir an beyaz dişleri göründü –*Skoal kullanmıyor demek,* diye düşündü Danny– ama dişler minicik, adeta güdüklerdi. *Dişlerini gıcırdatıyor,* diye düşündü. *Ondan böyle olmuş.*

"Kütüphane gayet iyi olur," dedi Jalbert.

"Şu tarafta."

Danny koridordan aşağı yola koyuldu ama başı çekmiyordu; Jalbert solunda, Davis sağındaydı. Kütüphane masalarından birine oturduklarında Davis kısa konuşmalarını kaydedip kaydedemeyeceğini sordu Danny'ye. Danny bir sakıncası olmadığını söyledi. Kadın elini çantasına atıp telefonunu çıkardı ve Danny'nin önündeki masaya koydu.

"Şunu bilmelisiniz," dedi kadın, "bizimle konuşmak zorunda değilsiniz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey..."

Jalbert masadan iki parmağını kaldırdı ve kadın anında durdu. "Bence bunları anlatmamıza gerek yok Bay Coughlin'e... Danny diyebilir miyim size?"

Danny omuz silkti. "Fark etmez."

"Bence ona Miranda haklarını okumamıza gerek yok. Daha önce de duymuş onları, değil mi Danny?"

"Duydum." *Suçlamalar düştü, Margie kabul etti, o dönem içmeyi ve onu rahatsız etmeyi kesmiştim,* diye eklemek istedi. Ama Jalbert'ın bunu çoktan bildiğini sanıyordu. Bu ikisinin o ihbarda bulunanın kim olduğunu bir süredir bildiğini düşünüyordu. Geçmişini deşecek, Margie'nin ona karşı uzaklaştırma emri çıkarttırdığını bilecek kadar süredir.

Daha fazlasını söylemesini beklediler. Söylemeyince Davis omuz çantasını karıştırıp elektronik tabletini çıkardı. Ona bir fotoğraf gösterdi. Plastik torbada bir Tracfone, üzerindeki etikete bulunduğu günün tarihi ve bulan polisin adı –*G.S.Laing, KBI Olay Yeri İnceleme*– yazılmıştı.

"Bu telefonu Thompson kasabasındaki Byfield Yolu'nda bulunan Dollar General mağazasından mı satın aldınız?" diye sordu Davis.

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Bu ikisi Dollar General'daki çalışana uzaklaştırma emrine uymayıp tutuklandığında çekilen sabıka fotoğrafını gösterirlerdi. İç çekti. "Evet. Herhalde şu kart zımbırtısını arkasından çıkarmam gerekiyordu."

"Bir şey değiştirmezdi," dedi Jalbert. Danny'ye bakmıyordu. Pencereden Jesse ve kıçıyla gülen Pat'e bakıyordu. Pat, Jesse'nin omzuna şöyle bir vurup arabasına yöneldi.

"Telefonunuzu açan polis ekranında telefonun numarasını ve bağlandığı baz istasyonunu görebiliyor."

"Aaa. Detaylı düşünmemişim bu işi, öyle değil mi?"

"Hayır, Danny, gerçekten düşünememişsiniz." Davis ona içten bir bakış attı, gülümsemiyordu ama biraz daha konuşursa *gülümseyebileceğini* gösteriyordu. "Adeta bulunmayı istiyormuşsun gibi. İstediğin bu muydu?"

Danny soruyu tarttı ve salakça buldu. "Yok. Düşünmemişim sadece."

"Ama aramayı yaptığınızı kabul ediyorsunuz, değil mi? Yvonne Wicker'ın konumunu bildiren aramayı? Adı buydu. Ölü kadının."

"Evet."

Başı belaya girmişti artık, bunun farkındaydı. Onu cinayetten tutuklayabileceklerini sanmıyordu, fikri bile saçmaydı, hayatında yaptığı en kötü şey yakında boşanacağı karısının evinin önünde durup karısı Wichita polisini arayan kadar ona bağırmaktı. İlk iki seferde onu sadece oradan uzaklaştırmışlardı.

Üçüncü seferde –Margie uzaklaştırma emrini çıkardıktan sonraydı bu– onu tutuklamışlardı ve bir gece nezarethanede kalmıştı.

Devam etmesini bekliyorlardı. Danny kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi. Bir açıkla bakalım zamanı gelmişti, ona şüphe yoktu ama hiç istemiyordu.

"Gunnel'daki Texaco'daydınız yani?" diye sordu Jalbert.

"Evet."

"Kaç kere gittiniz?"

İki kere, diye düşündü Danny. *Bir kere uyurken, bir kere de uyanıkken.*

"Bir kere."

"Zavallı kızın cesedini hayvan tahribatından korumak için çöp variliyle mi kapattınız?" Jalbert'ın sesi alçak ve nazikti, onu sırlarını paylaşmaya davet ediyordu.

Danny *tahribat* kelimesinden emin değildi ama içerik açıktı. "Evet. Bir köpek vardı. Ona ne olduğunu biliyor musunuz?"

"İtlaf edildi," dedi Ella Davis. "Olay yerine varan polisler onu uzaklaştıramamış, Belleville'den Hayvan Koruma'nın gelmesini beklemek de istememişler. O yüzden..."

Jalbert bir elini onun koluna koydu, nazik bir el, Davis anında durdu, hatta biraz kızardı. *Şüpheliyle bilgi paylaşılmaz,* diye düşündü Danny. *O bilmiyorsa da Jalbert biliyor bunu.* Sonra bir kez daha şu geçti aklından: *Bu adama dikkat et.*

Davis parmağıyla tabletin ekranını kaydırıp muhtemelen yeni bir fotoğraf açtı. "2010 model beyaz bir Toyota Tundra kamyonetiniz var mı?"

"2011 model. Arka tarafa, okul servislerinin yanına park ediyorum." Aracı dışarda görmemişlerdi ama tipini, modelini biliyorlardı. Danny de daha Davis göstermeden fotoğrafta ne göreceğini biliyordu. Bu onun kamyonetiydi, telefonu aldığı Dollar General'ın otoparkında duruyordu. Plakası gayet açık görünüyordu.

"Güvenlik kamerası mı?"

"Evet. Elimde sizin olduğunuz başka resimler de var. Görmek ister misiniz?"

Danny başını iki yana salladı.

"Tamam ama şu fotoğraf ilginizi çekebilir." Bu seferki Texaco'nun çatlak asfaltındaki teker izlerinin yüksek çözünürlüklü siyah beyaz bir fotoğrafıydı. "Bunları kamyonetinizin tekerleriyle karşılaştırsak birbirilerine uyarlar mı?"

"Sanırım uyarlar." Hiç arkasında iz bırakmış olabileceğini düşünmemişti ama düşünmesi gerekirdi. Çünkü asfaltın ilerisinde Taşra Yolu S toprak yoldu. İnsanın suç işlemediyse –kelimenin tam anlamıyla– izlerini kapatmak konusunda bayağı özensiz olabildiğini fark etti.

Davis başını salladı. "Ayrıca Delroy Ferguson adlı bir çiftçi o benzin istasyonunun önünde park etmiş beyaz bir kamyonet gördüğünü söyledi. Senin Thompson'dan o aramayı yaptığın gün. O da Otoyol Devriyesi'ni aramış, pis işler karıştıran birileri olabileceğini söylemiş. Ya da uyuşturucu alışverişi yapan."

Danny iç çekti. O çiftçinin kendisi dışında kimselerin olmadığı kasaba yolunda kereste yüklü römorkunu çekerken gözlerini bir an bile yoldan ayırmadığına emindi. Yine aynı şeyi düşündü. *Yakalandım.*

"Benim kamyonetimdi, oradaydım, telefonu aldım, aramayı ben yaptım. Neden bu saçmalıkları kısa kesmiyoruz? Bana neden orada olduğumu sorun. Anlatacağım." *İnanmayacaksınız,* diye eklemeyi düşündü ama bu bariz olanı dile getirmekten başka işe yaramazdı, değil mi?

Davis'in tam da bunu soracağını düşünüyordu ama siyah montlu adam araya girdi. "Ne ilginç. Telefondaki parmak izleri temizlenmişti."

"Evet, sildim. Ama bana anlattıklarınıza bakılırsa yine de bulurmuşsunuz."

"Hı hı, hı hı. Öte yandan telefonu nakit parayla almışsınız," dedi Jalbert, öylesine sohbet eder gibi. "Akıllıca. Güvenlik

kamerası görüntüleri olmasa sizi bulmamız uzun zaman alabilirdi. Belki de hiç bulamazdık."

"Detaylı düşünmedim. Size söyledim bunu." Kütüphane serindi ama o terlemeye başlamıştı. Yanakları renkleniyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz lafı kesinlikle doğruydu.

Jalbert Pat Grady'nin gürleyen motoruyla ve egzozundan fışkıran kötü motor yağıyla otoparkından çıkmasını izledi. Sonra her nasılsa puslu bakışlarını Danny'ye çevirdi. "Yakalanmak istiyordun, haksız mıyım?"

"Hayır," dedi Danny ama içinden merak ediyordu. Jalbert'ın bakışları güçlüydü. *Bildiklerimden eminim,* diyordu bu bakışlar. *Bu işi uzun süredir yapıyorum çaylak ve bildiklerimden eminim.* "Ben sadece o kadının orada olduğunu nasıl bildiğimi açıklamak istemedim. Kimsenin bana inanmayacağını düşündüm. Başa dönecek olsam isimsiz bir mektup yazardım."

Duraksadı, başını eğmiş ellerine bakıyor, dudaklarını yiyordu. Sonra başını kaldırdı ve gerçekleri söyledi.

"Hayır. Aynını yapardım. Köpek yüzünden. Kıza zarar vermiş. Daha da verecekti. Eli ve kolu topraktan çıkardıktan sonra belki başka köpekler de gelirdi. Kokusunu alırlardı, şeyin..."

Sustu. Jalbert ona destek oldu. "Cesedin. Zavallı Bayan Yvonne'un cesedinin."

"Böyle bir şeyin olmasını istemedim." Ada hâlâ alışamamıştı. Yvonne. Güzel bir isim.

Ella Davis ona bir hastalığı varmış gibi bakıyordu ama Jalbert'ın her nasılsa puslu gözleri hiç değişmemişti. "Anlat o zaman. Orada olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu.

İşte o zaman Danny onlara rüyasını anlattı. TAŞAK YOLU SİK yazdıkları tabelayı, ayı, direğe vuran fiyat tabelalarının tıngır tıngır sesini. Bacaklarının nasıl onu kendi kendilerine ileri taşıdıklarını anlattı. Eli, bilekliği, köpeği anlattı. Onlara her şeyi

anlattı ama rüyanın ne kadar *net* olduğunu, nasıl gerçek gibi geldiğini aktaramadı.

"Uyandıktan sonra yitip giden çoğu rüya gibi kaybolacağını sandım. Ama gitmedi. Ben de sonunda oraya gittim çünkü bunun sadece zihnimin uydurduğu delice bir film olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim. Ama... kız oradaydı. Köpek de. Ben de polisi aradım."

Sessizce durdular, ona bakıyorlardı. Onu tartıyorlardı. Ella Davis, *Bunu yutmamızı mı bekliyorsun cidden?* demedi. Ama demesine gerek de yoktu. Yüzü onun yerine söylüyordu.

Sessizlik uzayıp gitti. Danny sessizliği bozması gerektiğini biliyordu, daha çok detay vererek onları ikna etmeye çalışmalıydı. Ne diyeceğini bilememesi, lafı gevelemeye başlaması gerekiyordu. Sessiz kaldı. Çok zordu.

Jalbert gülümsedi. Ürkütücüydü çünkü başarılı bir gülümsemeydi. Sıcaktı. Gözleri dışında. Onlar aynı kaldı. Büyük bir gerçeği dile getiren bir adam gibi, "Medyumsunuz siz! Miss Cleo gibi!"* dedi.

Davis gözlerini devirdi.

Danny başını iki yana salladı. "Değilim."

"Evet! Evet, öylesiniz! Tanrı aşkına! Üç! Eminim polise başka soruşturmalarda da yardım etmişsinizdir, şu Nancy Weber ya da Peter Hurkos gibi. İnsanların düşüncelerini bile okuyor olabilirsiniz!" Kıvrık minik mavi bir damarın attığı, çökmüş şakağına vurdu parmağını.

Danny gülümsedi ve Ella Davis'i işaret etti. "Nancy Weber'ı da Peter Hurkos'u da tanımam bilmem ama *onun* ne düşündüğünü biliyorum. Saçmaladığımı düşünüyor."

Davis neşesizce gülümsedi. "Doğru tahmin."

Danny, Jalbert'a döndü. "Polise hiç yardım etmedim. Bundan önce yani."

"Etmedin mi?"

---

* 1990'larda ABD'de ünlü olmuş, sahte bir televizyon medyumudur. (ç.n.)

"Daha önce böyle bir rüya da görmedim."

"Hiç psişik görülerin olmadı mı? Belki bir arkadaşına bodrum merdivenlerine dikkat etmesini, yoksa birilerinin tepetaklak düşeceğini söylemişsindir?"

"Hayır."

"Tanrı aşkına sakın 12 Mayıs'ta evden çıkma? On iki?"

"Hayır."

"Kayıp yüzük banyodaki ecza dolabının üstünde?"

"Hayır."

"Yani tek bu sefer!" Jalbert sesi büyülenmiş gibi çıksın diye uğraşıyordu. Gözleri hiç de büyülenmiş gibi değildi. Danny'nin yüzünde bir oraya bir buraya sürünüyorlardı. Ağırlıkları vardı sanki. "Tek sefer!"

"Evet."

Jalbert başını iki yana salladı –daha da büyülenmiş halde– ve ortağına baktı. "N'apacağız bu adamı?"

"Yvonne Wicker'ın cinayeti için tutuklamaya ne dersin, kulağa iyi bir plan gibi geliyor mu?"

"Hadi ama ya! Cesedin nerede olduğunu size ben söyledim. Onu öldürsem bunu neden yapayım ki?"

"Reklam?" Kelimeyi adeta tükürdü. "Buna ne dersiniz? Kundakçılar hep yapıyor. Yangın çıkar, haber ver, yangınla savaş, gazetede resmin çıksın."

Jalbert birden öne eğilip Danny'nin elini yakaladı. Dokunuşu rahatsız ediciydi, çok kuru ve sıcaktı. Danny elini çekmeye çalıştı ama Jalbert sıkı tutuyordu. "Yemin eder misin?" diye sordu sır paylaşır gibi bir fısıltıyla. "Yemin, yemin, *yemin* eder misin –üç kere, bir kere ve iki kere daha– Bayan Yvonne Wicker'ı öldürmediğine yemin eder misin?"

"Evet!" Danny elini geri çekti. Başta utanmış ve korkmuştu, şimdiyse dehşet içindeydi. Franklin Jalbert'ın kafayı sıyırdığı bile geçti aklından. Muhtemelen rol yapıyordu ama ya yapmıyorsa? "Cesedinin nerede olduğunu rüyamda gördüm, o kadar!"

"Ne diyeceğim bak," dedi Ella Davis, "bir sürü berbat bahane duymuşumdur şu hayatımda ama bu birinciliği hak ediyor. Ödevimi Köpeğim Yedi'den bile daha iyi."

Bu sırada Jalbert başını iki yana sallıyordu, kederli bir hali vardı... ama gözleri değişmemişti. Danny'nin yüzünde sürünüp duruyorlardı. Bir ileri bir geri gidiyorlardı. "Ella bence bu adamı aklamalıyız."

"Ama cesedin nerede olduğunu biliyordu!"

Bir senaryoyu oynuyorlar, diye düşündü Danny. *Oynamıyorlarsa ne olayım.*

Jalbert başını iki yana sallamaya devam etti. "Hayır... hayır... adını aklamalıyız. Bu tek seferlik medyum hademeyi aklamamız lazım."

"Ben *okul hizmetlisiyim*!" dedi Danny ve anında kendini salağın teki gibi hissetti.

"Pardon, bu tek seferlik medyum okul hizmetlisini. Onu aklayabiliriz çünkü Bayan Yvonne'a tecavüz eden adam prezervatif takmamış, altın madeni gibi DNA bırakmış. Bir sürüntü örneği alabilir miyiz Danny? Seni soruşturmadan çıkarmak için? Zorlama yok, acı yok, sadece yanağının içine bir pamuk süreceğiz. Uygun mudur?"

Danny sandalyesine yaslanana dek nasıl çakı gibi, dimdik oturduğunun farkına varmamıştı. "Evet! Örnek alın!"

Davis anında elini yeniden çantasına daldırdı. Hazırlıklı gezen örnek izciler gibiydi. Bir paket sürüntü çubuğu çıkardı. Danny, Jalbert'a bakıyordu ve –belki de– kısacık bir an hayal kırıklığına kapıldığını gördü. Danny emin değildi ama Jalbert'ın blöf yaptığını tahmin ediyordu, tecavüzcü katil aslında prezervatif takmıştı.

"Ağzınızı açın Bay Medyum Okul Hizmetlisi," dedi Davis.

Danny ağzını açtı, Davis de pamuğu yanağının iç tarafına sürttü. Pamuğa onaylarcasına bakıp çubuğu kutusuna koydu. "Hücreler doğruyu söyler," dedi. "Her zaman."

"Araç geldi," dedi Jalbert.

Danny pencereden dışarı bakınca açık kasalı bir kamyonun otoparkına girdiğini gördü. Ella Davis, Jalbert'a bakıyordu. Adam ona başıyla onay verdi ve Davis yeniden çantasına daldı. Ataşla tutturulmuş iki ince kâğıt tomarı çıkardı. "Arama emirleri. Biri kamyonetin için, diğeri de evin için, adres..." Kâğıtlardan birine baktı. "919 Meşe Yolu. Emirleri okumak ister misin?"

Danny başını iki yana salladı. Başka ne bekliyordu ki?

Jalbert, "Dışarı çık da onlara kamyonetinin arka tarafta olduğunu söyle. Kamyoneti kamyona yüklerken videolarını çek ki okul hizmetlimiz sonradan araca bir şey yerleştirdiğimizi iddia etmesin."

Davis telefonunu alıp ayağa kalktı ama kararsız görünüyordu. Jalbert diş diye kullandığı minicik şeyleri göstererek gülümsedi ona ve elini kapıya doğru salladı. "Biz gayet iyiyiz, değil mi Danny?"

"Öyle diyorsan öyledir."

"Anahtarlar?" diye sordu.

"Koltuğun altında." Kemerine takılı anahtarlığa vurdu. "Bu okul için bir sürü anahtarım var, daha fazlasını eklemeye gerek yok. Kamyonet kilitli değil." Bir kereliğine mahsus, bu sefer telefonu yanındaydı.

Davis başını sallayıp çıktı. Kapı kapandığında Jalbert, "O kamyon arabanı Great Bend'e götürecek, orada kamyoneti tamponundan egzoz borusuna kadar arayacaklar. Bayan Yvonne'a ait bir şey bulacak mıyız?"

"Yerleştirmediğiniz sürece bulmazsınız."

"Bir saç teli? Tek bir sarı tel?"

"Yerleştirmediğiniz..."

"Yerleştirmediğimiz sürece bulmayız, evet. Danny, beraber bir yolculuğa çıkacağız nihayetinde, Manitou polis merkezine değil ama. Senin evine. Meraktan soruyorum, Meşe Yolu Karavan Parkı'nda hiç meşe var mı? Dört ya da beş tane? Belki sadece üç?"

"Yok."

"Ben de öyle tahmin ettim. Orada da polis ve olay yeri inceleme ekibi olacak. Ev anahtarın araba anahtarınla beraber mi?"

"Evet ama kapı kilitli değil."

Jalbert aynı kabarık saçı gibi kızıl ve kır renklerdeki kaşlarını kaldırdı. "Ne güvenli birisin öyle."

"Geceleri kilitliyorum. Gündüzler..." Danny omuz silkti. "Çalmaya değer hiçbir şeyim yok."

"Çok eşya taşımıyorsun öyle mi? Sadece medyum değil, Thoreau* destekçisi aynı zamanda!"

Danny, Tinder'ın ne olduğunu nasıl bilmiyorsa Thoreau'nun kim olduğunu da öyle bilmiyordu. Jalbert'ın bunu bildiğini tahmin ediyordu. Adamın gözleri üstünde sürünüyor, sürünüyordu. Danny adamın bakışlarının neden puslu olduğunu düşündüğünü fark etti. Gözlerinde bir parıltı, ışıltı yoktu, sadece bir doyumsuzluk vardı. *Arka plan sesi gibi bu adam,* diye düşündü. Tuhaf bir fikir ama bir şekilde doğru da. Jalbert'ın rüya görüp görmediğini merak etti.

"Sana bir sorum var Danny, benim daha önce sorduğum, senin de cevap verdiğin bir soru ama bu sefer sana önce haklarını okuyacağım. Sessiz kalma hakkına sahipsin. Benimle konuşmayı tercih edersen –zorunda değilsin ama edersen– söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Avukat bulundurma hakkına sahipsin. Avukatı karşılayamıyorsan devlet sana birini atayacak." Duraksadı. Minicik beyaz dişler yine göründü. "Eminim bu dediklerim tanıdık gelmiştir."

"Geldi." Danny o sırada o ve Jalbert karavanına vardıklarında polislerin çoktan orada olacağını düşünüyordu. İşe gitmeyen sakinler onları görecek ve diğerlerine anlatacaktı, *polisler Danny Coughlin'in karavanını arıyordu.* Hava karardığında haber tüm Meşe Yolu'na yayılmış olacaktı.

---

* Henry David Thoreau, sade yaşamı ve doğayla uyumu savunan Amerikalı bir yazardır. (ç.n.)

"Haklarını anlıyor musun?"

"Evet. Ama kaydetmiyorsun. Davis telefonu aldı."

"Önemi yok. Bu sadece ikimiz arasında." Jalbert ayağa kalkıp öne eğildi, parmak uçlarını kütüphane masasına dayamıştı, gözleri Danny'nin yüzünde dolaşıyordu. "Bir kez daha soruyorum. Yvonne Wicker'ı öldürdün mü?"

"Hayır."

Geldiğinden beri ilk defa Jalbert'ın gülümsemesi gerçekmiş gibi görünüyordu. Alçak, adeta onu okşayan bir sesle, "Bence öldürdün. Öldürdüğünü *biliyorum*. Bu konuda konuşmak istemediğine emin misin?" dedi.

Danny saatine baktı. "İstediğim bir şey var, o da şu çocukların kartını basmak. Kendiminkini de."

13

Meşe Yolu Danny'nin beklediği haldeydi. Karavanının önüne park etmiş iki polis arabası ve beyaz bir olay yeri inceleme minibüsü vardı. Beş altı komşusu dikilmiş olanları izliyordu. Ella Davis dört üniformalı polis ve beyaz tulumlar, eldiven ve botlar giymiş iki olay yeri incelemeciyle beraber oradaydı. Danny kamyonetini taşıyan kamyonla karavan parkına geldiğini tahmin ediyordu, yani komşular kamyonetini de görmüştü. Çok güzel. En azından Becky orada değildi, bu içini rahatlatmıştı. Pazartesi, çarşamba ve cumaları Freddy's Washateria çamaşırhanesinde yarı zamanlı çalışıyordu. Becky çamaşır makinelerini, kurutma makinelerini boşaltıp insanların paralarını bozar, giysileri katlarken Darla Jean de boyama yapıyor ya da kitap okuyordu.

Ama öğrenecek, diye düşündü Danny. *Birileri ona hevesle anlatacak. Muhtemelen şu çenesi düşük Cynthia Babson.*

Karavanı kilitli değildi ama yine de Jalbert'ı beklemişlerdi. Davis arabaya yaklaştı. Danny arka koltuktan değil de ön koltuktan indiğinde kaşlarını çatarak Jalbert'a baktı, o da omuz silkmekle yetindi.

"İçeride silah bulacak mıyız Bay Coughlin?" diye sordu Davis.

Danny demiyordu artık demek, etraftaki meraklıların duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. Danny Coughlin'in ciddi bir olayda şüpheli olduğunu anlamalarını mı istiyordu? Tabii ki istiyordu.

"Komodinde 38'lik bir yarı otomatik var. Colt Commander." Evini savunabileceği bir silah bulundurmaya pekâlâ hakkının olduğunu, daha önce hiçbir suçtan hüküm giymediğini de söylemek istiyordu ama çenesini kapalı tuttu. Bill Dumfries'ın adaleli kollarını göğsünde kavuşturmuş, ifadesiz bir yüzle karavanının yanında durduğunu görebiliyordu. Danny fırsat bulduğunda Bill'le konuşmaya karar verdi.

"Dolu mu?"

"Evet."

"İçerde uyuşturucu, şırınga ya da başka uyuşturucu gereçleri bulacak mıyız?"

"Sadece aspirin."

Davis başıyla olay yeri inceleme ekibine işaret verdi. Ellerinde çantalarıyla içeri girdiler. Peşlerinde de video çeken bir polis vardı. Bot ve nitril eldiven giymişti ama tulumu yoktu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Danny.

Davis başını iki yana salladı.

"Bırak da kapıda durup içeriyi izlesin," dedi Jalbert. "Bir zararı olmaz."

Davis, Jalbert'a yine kaşlarını çatarak baktı ama Danny bu gösteriyi daha önce de sergilediklerine emindi. İyi polis kötü polis değil de sert polis ve tarafsız polis. Ama Jalbert'ın tarafsız olduğundan şüpheliydi. Davis'in de.

Danny basamakları çıktı. Basamaklar betondandı, üç yıl geçmesine rağmen Meşe Yolu karavanının geçici olduğunu düşünüyordu ama iki yanında da çiçekler vardı. Tohum alması için Becky'ye para vermişti. O ve Darla Jean tohumları beraber ekmişti.

Kapıda durup ekibin onun özel alanını talan etmesini, çekmece ve dolapları açmasını izledi. Buzdolabına, fırınına, tezgâhın üstündeki mikrodalgaya baktılar. İnsanı çileden çıkarıyordu bu mesele. *Yardım etmeye çalıştın, karşılığı bu işte, karşılığı bu,* diye düşünüp duruyordu.

Jalbert arkasından yumuşak bir sesle, "Test etmek için aldıkları eşyalar karşılığında sana fiş verecekler," dedi.

Danny biraz sıçradı. Jalbert'ın geldiğini hiç duymamıştı. İtoğluit sessizdi.

Nihayetinde sadece silahını ve bir kasap bıçağını aldılar. Ekipten biri onları poşete koydu, diğeri fotoğraflarını çekti; belli ki video yeterli olmuyordu. Danny'nin üç biftek bıçağı vardı ama onları almadılar. Danny onların tırtıklı ağzının Yvonne Wicker'ın cesedinde buldukları yaralarla eşleşmediğini tahmin etti.

Danny basamakları indi. Davis ve Jalbert baş başa vermişlerdi. Kadın Jalbert'a mırıl mırıl bir şeyler anlatıyor, o da gözlerini Danny'den bir an olsun ayırmadan dinliyordu. Jalbert başını salladı, o da bir şeyler mırıldandı, sonra beraber Danny'nin yanına döndüler. Meraklı gözler onları seyrediyordu. Polis ziyaretleri karavan parkında alışık olmadıkları bir şey değildi ama Danny ilk defa ziyaret ediliyordu.

Ella Davis öylesine zaman geçiriyorlarmış gibi doğal bir tavırla, "Başkalarını da öldürdün mü Danny? Yaptıkların ağır gelmeye mi başladı? Reklam değil de suçluluk yüzünden mi bize geldin? Wicker son damla mı oldu?" dedi.

Danny onun gözlerinin ta içine bakarak, "Ben kimseyi öldürmedim," dedi.

Davis gülümsedi. "Yarın Manitou karakoluna gelmen lazım. Daha çok sorumuz var. Saat on nasıl geliyor kulağa?"

Cumartesi sabahımı tam böyle geçirmek istiyordum, diye düşündü Danny. "Reddedersem ne olur?"

Gözlerini iyice açıp baktı ona. "Eh, senin tercihin. En azından şimdilik. Ama cesedi bildirmek dışında hiçbir şey yapmadıysan bence bu durumu netleştirmek istersin."

"Tamamdır o halde, bitti bu iş," dedi Jalbert ve göstermek istercesine ellerini toz silkelercesine birbirine vurdu. "Saat on, tamam mı?"

"Fark etmediyseniz adamlarınız kamyonetimi aldı."

"Sana araba göndeririz," dedi Jalbert.

"Belki de Budget'tan bir araç kiralayıp faturayı size göndermeliyim."

"Ödemeyi onaylayacak birini bulmak konusunda iyi şanslar," dedi Jalbert. "Bürokrasi." Minicik dişleri göz kırptı, sonra yeniden kayboldu. "Ama deneyebilirsin."

Davis, "Bu gece buralarda ol. Kasabadan ayrılabilirsin ama ilçeden çıkma," dedi. Gülümsedi. "Gözümüz üstünde."

"Ona şüphem yok." Danny bir an tereddüt etti, sonra, "Birileri size iyilik edince böyle davranıyorsanız kötülük ettiklerinde nasıl davrandığınızı görmeyi hiç istemem," dedi.

"Şunu *biliyoruz ki*..."

Bu kadarı Danny'ye yetmişti. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz Dedektif Davis. Şimdi def olun. İkiniz de."

Davis hiç istifini bozmadan omuz çantasının yan cebinin fermuarını açtı ve ona bir kart verdi. "Cep numaram. Gece gündüz bana ulaşabilirsiniz. Yarın sabahki ikinci sorguya girmemeye karar verirseniz beni arayın. Ama öyle yapmanızı tavsiye etmem."

O ve Jalbert koyu mavi sedana bindiler. Karavan parkının girişine doğru sürüp YAVAŞLAYIN ÇOCUKLARIMIZI SEVİYORUZ tabelasının yanından geçtiler.

Danny, Bill Dumfries'ın yanına gitti. "Bu *neydi* şimdi?" diye sordu Bill.

"Uzun lafın kısası, buranın kuzeyinde küçük bir kasabada, Gunnel'da, öldürülmüş bir kızın cesedini buldum. İsimsiz ihbarda bulunmaya çalıştım. Onlar da bunu öğrendiler. Şimdi benim yaptığımı sanıyorlar."

"Tanrım," dedi Bill ve başını iki yana salladı. "Polisler ya!"

Sesi kulağa iyi gelmişti, belki de Danny, Bill'in gözlerinde gördüğü şüpheyi hayal etmişti sadece. Danny'nin umurunda değildi. Bill, Dumfries Müteahhitlik'ten üç yıl önce emekli olmuştu, Meşe Yolu'nda avukat tanıyan biri varsa o da Bill'di. O sordu, Bill telefonuna baktı, koyu mavi sedan daha otoyola çıkamadan Danny'nin elinde bir isim ve numara vardı. Bilgileri rehberine kaydetti.

"Telefonumu da almamalarına şaşırdım," dedi. "Her zaman yaptığım gibi kamyonetin torpido gözünde bıraksam ellerinde olurdu."

Bill onun için ayrı bir arama iznine ihtiyaçları olduğuna bayağı emin olduğunu söyledi. Sonra da ekledi: "Yarın teslim etmeni isteyebilirler. Telefonda görmelerini istemediğin bir şey varsa yerinde olsam atardım."

"Yok," dedi Danny biraz fazla yüksek bir sesle. İnsanlar hâlâ ona bakıyordu, karavanının kapısı da açık kalmıştı. Kendini saldırıya uğramış gibi hissediyordu, kendine bunun aptalca olduğunu söyledi ama o his geçmedi. Çünkü aptalca değildi.

"Billy!" Bayan Dumfries'dı bu, parktaki en havalı karavan olan çift üniteli karavanlarının kapısında duruyordu. "İçeri gel, yemeğin soğuyor!"

Bill arkasına bakmadı ama Danny'ye hızlıca başparmağıyla okey işareti yaptı. Hiç yoktan iyidir, diye düşündü Danny.

14

Karavana girip kapıyı kapatınca Danny aniden bir titreme nöbetine tutuldu ve oturması gerekti. İçtiği günlerden beri ilk defa nöbet geçiriyordu, içtiği gecelerin sabahında ilk kahvesini içene dek titrerdi. Bir de aspirin alırdı titreyince. Wichita nezarethanesinde uyanınca da titremişti tabii ama titremeyi dindirecek kahve ya da aspirin yoktu orada. İşte o zaman içkiyi bırakmaya karar vermişti, yoksa başını çok daha ciddi belalara sokacaktı. O

yüzden bırakmıştı ama şimdi şu haline bak. Hiçbir iyilik, falan filan...

Kahve yapmakla uğraşmadı, dolapta altılı Pepsi vardı. Birini kafaya dikti, yüksek sesli bir geğirti koyuverdi ve titremeleri dinmeye başladı. Avukatın adı Edgar Ball'du, oralı bir avukattı. Ball'a ulaşabileceğini sanmıyordu –cuma akşamı saat beşi geçmişti– ama telesekreter mesajından acil durumda arayabileceği bir numara öğrendi. Aradı.

"Alo?"

"Edgar Ball'la mı görüşüyorum? Avukat Edgar Ball?"

"Evet, eşimi Happy Jack's'e yemeğe çıkarmak üzereyim. Neden aradığınızı anlatın ve kısa tutun."

"Adım Daniel Coughlin. Sanırım polis bir kızı öldürdüğüme inanıyor." Yeniden düşünüp taşındı. "İnandıklarını biliyorum. Ben yapmadım, sadece onlara cesedin nerede olduğunu söyledim. Yarın sorgu için Manitou polis merkezine gitmem gerekiyor."

"Manitou polisi mi..."

"Onlar değil, KBI. Beni sorgulamak için Manitou polis merkezinde bir odayı kullanacaklar. Düşünüp gerileyim diye bu geceyi bana bıraktılar ama yarın beni tutuklayabilirler. Bir avukata ihtiyacım var. Adınızı Bill Dumfries'den aldım."

Arkadan bir kadın sesi geldi. Ball iki dakikaya geleceğini söyledi. Sonra Danny'ye, "Ben gayrimenkul avukatıyım, Bill onu da söyledi mi? Tabelamı astığım ilk yıldan beri suç davasına bakmadım, o zamanlar da daha çok alkollü araç kullanımı ve küçük hırsızlıklara bakmıştım."

"Başka avukat tanı..."

"Sorgunuz kaçta?"

"Onda orada olmamı istiyorlar."

"Rampart Sokak'ta Manipou polis merkezinde."

"Öyledir."

"Sorguda sizi ben temsil edeceğim, o kadarını yapabilirim."

"Teşekkür..."

"Sonrasında işin peşini bırakmazlarsa suç davalarına bakan bir avukat tutmanızı öneririm."

Danny yeniden teşekkür edecek oldu, belki Ball'dan onu polis merkezine götürmesini de rica edecekti ama Ball kapatmıştı.

Çok olmasa da bir şey yapmıştı en azından. Becky'yi aradı.

"Selam Beck," dedi kadın açınca. "Küçük bir sorunum var, acaba..."

"Küçük sorununu duydum," dedi Becky, "bana pek küçük gibi gelmedi. Demin Cynthia Babson'la telefondaydım."

Tabii ki, diye düşündü Danny.

"Polislerin kuzeyde buldukları şu kızı senin öldürdüğünü düşündüğünü söyledi."

Sonra sustu, Danny'nin bunu yapmadığını, tam bir saçmalık olduğunu söylemesini bekledi ama Danny bunu yapmak zorunda olmamalıydı. Onu üç senedir tanıyordu, haftada bir, bazen iki sevişiyorlardı, onun kızını okuldan alıyordu ve bunları söylemek zorunda olmamalıydı, işte o kadar.

"Yarın onlarla görüşmem gerekiyor, KBI'dan iki dedektifle, arabanı ödünç alabilir miyim diye soracaktım. Kamyonetimi Great Bend'e götürdüler ve ne zaman geri alırım bilmiyorum," dedi.

Uzun bir duraksama oldu, sonra Becky, "Yarın DJ'yi High Banks Hall of Fame'e* götürecektim. O komik arabaları seviyor biliyorsun."

Danny orayı biliyordu ama hiç gitmemişti. Darla Jean'in minik arabalar görmeye dair en ufak bir ilgi göstermediğini de biliyordu, en azından ona karşı. Oyuncak bebek müzesi olsa başka.

"Tamamdır. Önemli değil."

"O kızla hiçbir alakan yok değil mi Danny?"

İç çekti. "Hayır Beck. Nerede olduğunu biliyordum, o kadar."

---

* Kansas eyaletinde bulunan bir otomobil yarışı müzesidir. (ç.n.)

"Nasıl? Nerden biliyordun?"

"Rüyamda gördüm."

Becky heyecanlandı. "Inside View'daki Letitia gibi mi?"

"Evet. Aynı onun gibi. Kapatmam lazım Becky."

"Kendine iyi bak Danny."

"Sen de Beck."

En azından rüyamda gördüğüme inandı, diye düşündü. Öte yandan Becky en sevdiği süpermarket dergisinde okuduğu her şeye inanırdı, Kraliçe Elizabeth'in hayaletinin Balmoral Kalesi'ne nasıl musallat olduğundan Amazon yağmur ormanlarının derinliklerinde yaşayan zeki karınca insanlara kadar.

15

Ella Davis ortağını Lyons'daki oteline götürdü ve üstü kapalı yerin altına park etti. Jalbert eskimiş evrak çantasını –Kansas'ın dört bir yanında yürüttüğü soruşturmalarda yirmi yıldan uzun zamandır ona eşlik etmişti– alıp ona yarın dokuzda Manitou polis merkezinde olacağını söyledi. Onu almasına gerek yoktu, şahsi aracıyla gelecekti. Coughlin saat onda varmadan önce saldırı planlarının üzerinden bir kez daha geçebilirlerdi. Davis Great Bend'e gidiyordu, kız kardeşiyle kalacaktı. Büyük bir doğum günü partisi vereceklerdi yakında. Ella'nın kızı sekiz yaşına giriyordu.

"Onu tutuklayacak kadar şey var mı elimizde Frank?"

"Bakalım adli tıp kamyonetinde ne bulacak?"

"Onun yaptığından hiç şüphen yok mu?"

"Yok. Dikkatli git Ella."

Ella gitti. Jalbert ona el sallayıp odasına yöneldi, yolda Chevy Caprice'ine şöyle bir vurdu. Evrak çantası gibi Caprice de eyaletin bir ucundaki Kansas City'den diğer ucundaki Scott City'ye kadar birçok davada ona eşlik etmişti.

Hiç de lüks olmayan iki odalı süiti "Kansas sadeliği"ndeydi. Dezenfektan kokusu ve daha hafif bir küf kokusu vardı. Sifon çektikten sonra kolu birkaç sallamazsan tuvaletten kıkırtı misali bir ses geliyordu. Klima hafiften tıkırdıyordu. Daha iyi yerlerde kalmıştı ama daha kötülerinde de kalmıştı. Jalbert çantasını yatağa bıraktı, şifreyi çevirip girdi. Üzerinde WICKER yazan dosyayı çıkardı. Perdeleri kontrol edip iyice çekti. Kapının zincirini taktı ve kilitledi. Sonra çırılçıplak kalıncaya dek soyundu, her bir kıyafeti katlayıp evrak çantasının üstüne koydu. Kapının yanındaki sandalyeye oturdu.

"Bir."

Minik (adeta işe yaramaz) masanın oradaki sandalyeye geçip oturdu. "Bir artı iki, üç ekle: altı."

Yatağa gidip evrak çantasının ve katlanmış kıyafetlerin yanına oturdu. "Bir, iki, üç, dört, beş ve altı, yirmi bir eder."

Banyoya gidip kapalı klozet kapağının üstüne oturdu. Plastik cılız kıçına soğuk gelmişti.

"Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz ve on, elli beş eder."

İlk sandalyeye döndü, cılız penisi sarkaç misali sallanıyordu, oturdu. "Şimdi on bir, on iki, on üç, on dört ve on beş ekle, yüz yirmi yapar."

Böyle bir tur daha attı ve o kadarı ona yetti. Bazen zihninin ona yeter demesi için on, yirmi tur atması gerekiyordu. Uzun süredir tuttuğu çişini yaptı, sonra da on yediye kadar sayarak ellerini yıkadı. On yedinin el yıkamak için neden mükemmel sayı olduğunu bilmiyordu ama öyleydi. Diş fırçalamada da işe yarıyordu. Saç yıkamak yirmi beşti, ergenliğinden beri öyleydi.

Bavulunu yatağın altından çıkarıp temiz giysiler giydi. Çıkarıp katladıklarını bavula koydu. Bavulu da geri yatağın altına. Dizlerinin üstüne çöküp, "Tanrım, senin izninle Kansas halkına hizmet ediyorum. Yarın iznin olursa Bayan Yvonne'u öldüren adamı tutuklayacağım," dedi.

Dosyayı işe yaramaz masanın yanındaki sandalyeye götürdü ve açtı. Bayan Yvonne'un resimlerine baktı, beş kere göz gezdirdi (bir ve beş birleşirse on beş eder). Resimler korkunçtu, korkunç, korkunç. Bu fotoğraflar en taş kalbi bile acıtırdı. Dönüp dolaşıp takıldığı şey bilekliği –bilekliğe takılı süslerden bazıları kayıp gibi görünüyordu– ve saçındaki çamurdu. Zavallı Bayan Yvonne! Yirmi yaşında, tecavüz edilip öldürülmüş! Çektiği acı! Korku! Jalbert'ın papazı dünyevi tüm dehşetlerin, acıların cennetin mutluluğunda silinip gittiğini söylüyordu. Bu hoş bir fikirdi ama Jalbert o kadar emin değildi. Jalbert bazı travmaların ölümün bile ötesine geçtiğini düşünüyordu. Korkunç bir fikirdi bu ama ona doğru gibi geliyordu.

Patoloji uzmanının raporuna baktı, sıkıntılıydı. Rapora göre Bayan Yvonne cesedi Otoyol Devriyesi tarafından çıkarılmadan önce yağlı toprakta en az on gün kadar kalmıştı ve ne zaman öldürüldüğünü anlamanın bir yolu yoktu. Coughlin onu öldürür öldürmez terk edilmiş benzin istasyonunun arkasına gömmüş olabilirdi, cesedi belki nereye bırakacağına karar veremediğinden, belki de kendince psikopatça bir sebepten bir süre bekletmiş olabilirdi. Daha net bir ölüm saati olmadan Coughlin'in bahane bulmasına bile gerek yoktu; hareketli bir hedefti o.

"Öte yandan," dedi Jalbert, "yakalanmak istedi. O yüzden ortaya çıktı. Ağzıyla hayır hayır, gözleriyle evet evet diyen bir kız gibi." Başka birinin önünde böyle bir benzetmeyi asla yapmazdı, hele ki Ella Davis'in önünde. #kadınainan döneminde yapamazdı.

Ben Bayan Yvonne'a inanıyorum, diye düşündü.

Ellerinde daha fazla şey olmamasına üzülüyordu, sandalyeleri yeniden turlamayı düşündü ama yapmadı. Snack Shack'e inip bir çizburger ve *milkshake* aldı. Adımlarını sayıp topladı. Sandalyeler kadar işe yaramıyordu ama bayağı rahatlatıcıydı. Kansas sadeliğindeki süitinde oturdu, burayı da diğer pek çok geçici konak yerini unuttuğu gibi ayrıldığı anda unutacaktı.

Çizburgerini yedi. Sonunda pipetinden boş hüpürtü sesleri çıkana dek *milkshake*'ini içti. Coughlin'in Bayan Yvonne'un yerini rüyasında gördüğünü söylemesi geldi aklına. Bu onun itiraf etmek isteyen yanıydı. Kabul edecekti ve sonra işi bitecekti.

16

Danny görmeyen gözlerle Netflix'te bir şey izliyordu ki telefonu çaldı. Ekrana bakınca arayanın Becky olduğunu gördü, arabasını ona ödünç vermek konusunda fikrini değiştirdiğini düşündü. Ama konu bu değildi. Becky ona bir süre işleri ağırdan alsalar ve araya mesafe koysalar iyi olacağını söyledi. Polisler onu şu Wicker işinden aklayana kadar, ki tabii ki aklanacaktı.

"Mesele şu Danny. Andy yeniden mahkemeye gidip bana dava falan... neyse işte... açmaktan bahsediyor, Darla Jean'in velayeti için. Avukatı benim... işte, o kız konusunda... şüpheli biriyle zaman geçirdiğimi söylerse hâkimi ikna edebilir."

"Gerçekten mi Beck? Bana o adamın çocuk nafakasını ödemekte altı ay geciktiğini söylememiş miydin? Bir hâkimin DJ'in velayetini işe yaramaz bir babaya vereceğini pek sanmıyorum, sen?"

"Biliyorum ama... Danny, lütfen anlamaya çalış... Darla Jean'i alırsa çocuk için nafaka ödemek *zorunda* kalmaz. Hatta... bu işler nasıl yürüyor tam bilmiyorum ama *benim ona* para ödemem gerekebilir."

"DJ'i en son ne zaman hafta sonunu beraber geçirmek için aldı ki?"

Buna da bir cevabı vardı, fındık kabuğunu doldurmaz saçmalıklar, Danny ne diye üstelediğini bilmiyordu. Aralarındaki hiçbir zaman gerçek bir sevgi olmamıştı, sadece karavan parkında yaşayan, orta yaşa yaklaşmış iki bekâr insan arasındaki bir anlaşmaydı onlarınki. Bu işe karışmak istemiyor muydu? Tamam öyleyse. Ama Darla Jean'i özleyecekti, beton basamaklarını süslemek için çiçek ekmesine yardım etmişti o. DJ çok tatlıydı ve...

Birden aklına bir fikir düştü. Tatsızdı, mümkündü, tatsız bir biçimde mümkündü.

"DJ'e bir şey yapmamdan mı korkuyorsun Becky? Onu taciz etmemden falan? Mesele bu mu?"

"Hayır, tabii ki hayır!"

Ama sesinde duydu ya da duyduğunu düşündü, ikisi aynı yere çıkıyordu.

"Kendine iyi bak Beck."

"Danny..."

Telefonu kapattı, oturdu, televizyona baktı, avanak adam avanak kadına konunun karmaşık olduğunu söylüyordu.

"Öyle ya, değil mi?" dedi Danny ve televizyonu kapatıp programı hiçliğe gönderdi. Oturup boş televizyon ekranına baktı ve, *Kendime acımayacağım. Sadece bulduğum şeyi bildirirken sıçtım, kendime acımayacağım,* diye düşündü.

Sonra Jalbert'ın yüzünde adeta sürünen gözlerini düşündü.

"Ona dikkat et," dedi. İki yıldır ilk defa canı bira istiyordu.

17

Jalbert yatağında dümdüz yatmış dışarda esen ova rüzgârlarını dinliyor, ertesi günün sorgusunu düşünüyordu. Düşünmek istemiyordu, sabaha zinde olmak için uyuması gerekiyordu. Bu gece uykusuz kalması, yatakta dönüp durması gereken kişi *Coughlin*'di.

Ama bazen motoru kapatamazsın.

Bacaklarını yataktan sallandırdı, telefonunu alıp son yedi yıldır KBI adli tıbbın başında olan George Gibson'ı aradı. Gibson hâkim arama emirlerini imzaladığı anda Wichita'dan oraya uçmuştu, Coughlin'in kamyoneti teslim edildiğinde çalışmaya hazırdı. Onu aramak bir hataydı, bir şey çıkarsa Gibson onu ararda ama Jalbert kendine hâkim olamamıştı. Bazen –mesele şu an gibi– bağımlıların nasıl hissettiğini anlıyordu.

"George, ben Frank. Bir şey çıktı mı? Kızın onun kamyonetinde olduğuna dair herhangi bir şey?"

"Henüz bir şey çıkmadı," dedi Gibson, "ama hâlâ çalışıyoruz."

"Telefonumu açık bırakacağım. Kesin bir şey bulursanız beni ara. Ne kadar geç olursa olsun."

"Arayacağım. Şimdi işime dönebilir miyim?"

"Evet. Pardon. Sadece... o kız için çalışıyoruz George. Bayan Yvonne için. Biz onun..."

"Savunucusuyuz. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Pardon. Pardon. İşine dön sen."

Jalbert telefonu kapatıp uzandı. Saymaya ve toplamaya başladı. Bir ve iki, üç eder, üç daha altı, dört daha on, beş daha on beş. On yedi daha yüz elli üçe ulaştığında sonunda rahatlamaya başlamıştı. Yirmi sekiz daha dört yüz altıya vardığında uykuya daldı.

18

Saat ikide telefonu onu uyandırdı. Arayan Gibson'dı.

"İyi haberler ver bana George."

"Elimde olsa verirdim." Gibson'ın sesi bitkin geliyordu. "Kamyonet temiz. Gözlerimi hâlen açık tutabiliyorken eve gideceğim."

Jalbert yatakta dimdik oturuyordu. "*Hiçbir şey* yok mu? Şaka mı yapıyorsun?"

"Saat gece yarısını geçtikten sonra asla şaka yapmam."

"Asansöre koydun mu? Aracın altını kontrol ettin mi?"

"Tereciye tere satma Frank."

Gibson'ın sesi çileden çıkmak üzere gibiydi. Jalbert'ın susması gerekiyordu. Susamazdı.

"Yıkamış değil mi? İtoğluit yıkamış, muhtemelen detaylı temizlik yaptırmıştır."

"Yakın zamanda yaptırmamış. Gunnel'a seyahatinden bolca pislik var hâlâ. Aracın içinde ya da kasasında çamaşır suyu izine de rastlamadık."

Jalbert daha fazlasını bekliyordu. Bir şeyler bekliyordu. Gerçekten.

Gibson, "Parmak izleri, saç, kıyafetinden bir parça... bulmak ideal olurdu, müthiş olurdu ama bu kızı kaçırmadığı anlamına gelmiyor. Ya aracın içini temizlemek konusunda çok iyi iş çıkardı ya da..."

"Kız hiçbir zaman o araca binmedi." Jalbert başının ağrımaya başlayacağını anlamıştı, uyumaya devam etmek muhtemelen söz konusu değildi. "Onu taşımak için başka bir araç kullanmış olabilir. O karavan parkında bir kız arkadaşı var. Belki onun arabasını kullanmıştır. İtiraf etmezse onu da..."

"Üçüncü bir ihtimal de var," dedi Gibson.

"Ne?" diye patladı Jalbert.

"Masum olabilir."

Jalbert hayretten birkaç saniyeliğine sessizliğe gömüldü. Sonra güldü.

19

Jalbert –temiz bol kesim kotu, temiz gömlek, aynı şanslı siyah montla– ertesi sabah Manitou polis merkezine vardığında Ella Davis'i ön merdivenlerin orada sigara içerek onu beklerken buldu. Onun geldiğini görünce sigarayı yere atıp ucuna bastı. Davis ona yorgun göründüğünü söylemeyi düşündü ama bu fikirden vazgeçti, onun yerine Coughlin'in kamyoneti hakkında neler öğrendiğini sordu.

"Temiz," dedi Jalbert, evrak çantasını rahat siyah ayakkabılarının arasına koydu. "Bu da demek oluyor ki yapmamız gereken biraz daha iş var."

"Yvonne Wicker'ın ilk kurbanı olmadığı anlamına da gelebilir. Bunu düşündün mü?"

Tabii ki düşünmüştü. Seri katiller normalde ilk seferde işleri berbat ederdi ama yakalanmazlarsa hatalarından ders çıkarırlardı. Davis'e kamyonette çamaşır suyu kalıntısı olmadığını, yani Coughlin'in kan veya başka sıvıları, DNA'yı temizlemek için çamaşır suyu kullanmadığını söyleyebilirdi ama bu aklından bile geçmedi çünkü önemi yoktu. Coughlin öldürmüştü onu. Rüya hikâyesi ya baştan savma bir kendini kanıtlama çabasıydı –Davis'in bahsettiği kendi çıkardığı yangınla mücadele etmeye giden kundakçılar gibi– ya da suçluluk duygusu ona ağır gelmişti ve itiraf etmek istiyordu. Jalbert ikinci olduğunu düşündü, bu konuda Danny'ye memnuniyetle yardım ederdi.

"Bayan Yvonne 31 Mayıs gecesi Arkansas City'de bir sığınakta kalmış," dedi Jalbert. "Kayıt defterlerinde imzası var. Ertesi sabah bir Gas-n-Go'dan kahve ve sosisli almış, I-35 Yolu'yla... söylesene."

"166 numaralı eyalet yolunun kesişimine yakın bir yerde," dedi Davis. "Güvenlik görüntülerinde var. Gayet net, kocaman görünüyor. Tezgâhtar *Oklahoman*'da onun fotoğrafını görünce aramış. Aferini hak etmiş."

Jalbert başını salladı. "1 Haziran, sabah sekizi biraz geçe. 35'te otostop çekmeye gidiyor. Ve bu Bayan Yvonne'u son görüşümüz, ta ki Coughlin, Gunnel'a gidip cesedi bildirene dek. Buraya kadar tamam mıyız?"

Davis başıyla onayladı.

"O zaman Coughlin'i sorgularken ona 1 Haziran'la o aramayı yaptığı 24 Haziran tarihleri arasında nerede olduğunu ve neler yaptığını sormalıyız."

"Hatırlamadığını söyleyecek. Gayet makul olur bu. Ancak televizyondaki insanlar hatırlar nerede olduklarını. Bana 5 Haziran'da neredeydin desen... ya da 10'unda... cevap veremem. Kesin olarak yani."

"Çalıştığı lisede mesai kartı okutuyor, bir kısmı oradan çıkar."

Davis bir şey söyleyecek oldu, Jalbert iki parmağını havaya kaldırıp onun sözünü kesti.

"Ne düşündüğünü biliyorum, saat sabah kartı okuttuktan sonra ne yaptığını bilemez ama yanında çalışan iki çocuk var. Onlarla konuşuruz. Onları birkaç saatliğine, hatta tüm gün boyunca yalnız bırakıp bırakmadığını sorarız."

Davis büyük çantasından bir defter çıkarıp karalamaya başladı. Başını kaldırmadan, "Haziranın ilk haftası okullar açıkmış hâlâ. Takvime baktım internetten. Oradaysa birçok kişi onu görmüş olmalı."

"Herkesle konuşacağız," dedi Jalbert. "Sadece sen ve ben Ella. O üç hafta boyunca nerede olduğuna dair mümkün olan her şeyi bulacağız. Hikâyedeki boşlukları bulacağız. Tutarsızlıkları. Buna hazır mısın?"

"Evet."

"Tabii bu sabah itirafta bulunmazsa, içimde bulunacakmış gibi bir his var."

"Canımı sıkan tek bir şey var," dedi Davis. "Sapığın sperm bıraktığını söylediğindeki ifadesi. Yüzünde –bedeninde de– bir rahatlama gördüm. Memnun olmuştu neredeyse. Yanağından örnek vermek için sabırsızlandı resmen."

Jalbert ellerini bu fikri fiziksel olarak itermişçesine avuçları dışa bakacak biçimde kaldırdı. "DNA için ne diye endişelensin ki? Blöf olduğunu biliyordu çünkü ona tecavüz etmeden önce prezervatif taktı."

Davis cevap vermedi ama yüzünde Jalbert'ın kaşlarını çatmasına neden olan bir ifade vardı. "Ne?"

"Yüzündeki ifade rahatlamaydı," dedi tekrar. "Prezervatifi *bilmiyor* gibiydi. Bir DNA karşılaştırmasıyla bu beladan kurtulacağını düşünmüş gibi."

Jalbert güldü. "Bu kötü çocukların bazıları eşsiz aktörlerdir. Ted Bundy'nin bir kız arkadaşı vardı. Dennis Rader kendi karısını kandırdı. *Yıllarca.*"

"Olabilir ama kullan at telefon konusunda pek zekice davranmadı değil mi?"

Jalbert yeniden kaşlarını çattı. "Yapma ama Ella, onu bulmamızı istedi. Şimdi, bu sabah Bayan Yvonne için adaleti sağlayacak mıyız?"

Ella düşündü. Jalbert 20 yıldır KBI'da dedektiflik yapıyordu. Kendisi beş yıldır dedektifti. Jalbert'ın içgüdülerine güveniyordu. Ayrıca rüya hikâyesi bariz biçimde saçmalıktı.

"Sağlayacağız."

Jalbert onun omzunu sıvazladı. "İşte böyle ortak. Bunu aklından çıkarma."

20

Danny'nin istediği son şey karavanının önünde başka bir polis arabasının belirmesiydi, o yüzden dokuz buçukta Meşe Yolu'nun girişinde elleri ceplerinde durmuş aracını bekliyordu. İsimsiz arama işini nasıl fena sıçıp batırdığını, sadece her şeyin kendisi için daha da kötü görünmesini sağladığını düşünüyordu. Bir de Jalbert'ı düşünüyordu. Kadın onu korkutmuyordu. Jalbert korkutuyordu. Çünkü Jalbert kararını vermişti ve Danny'nin elindeki tek şey ancak birkaç kişinin (Becky gibi *Inside View* okurlarının) inanacağı bir rüya hikâyesiydi.

Eh, onun lehine olan bir şey daha vardı: Kızı o öldürmemişti.

Görünen o ki karavanında beklese de olurdu çünkü onu alan polis sivil araç kullanıyordu. Üzerinde üniforması vardı ama direksiyonda otururken şapkasını çıkarıp koltuğa koymuştu ve gömleğinin en üst düğmesi açıktı, pekâlâ sıradan bir vatandaş olabilirdi.

Yolcu tarafındaki camı indirdi. "Sen Coughlin misin?"

"Evet. Ön koltuğa oturabilir miyim?"

"Eh, bilemiyorum," dedi polis. Gençti, yirmi beşten fazla yoktu yaşı. Burası Kansas'tı ama onda tasasız sörfçü çocuk havası vardı. "Bana saldırıda bulunacak mısın?"

Danny gülümsedi. "En azından akşamüstü saatlerine dek kimseye saldırıda bulunmuyorum."

"Tamam, büyük bir çocuk gibi ön koltukta oturabilirsin ama bana bir iyilik yap da ellerini görebileceğim bir yere koy."

Danny bindi. Emniyet kemerini taktı. Polisin araç bilgisayar ekranı kapalıydı ama polis radyosu duyulamayacak kadar alçak sesle durmaksızın bir şeyler mırıldanıyordu.

"Eee," dedi polis. "Küçük polis merkezimizde KBI tarafından sorgulanacaksın. Ne heyecan verici, değil mi?"

"Benim için pek heyecan verici değil," dedi Danny.

"O kızı öldürdün mü? Gunnel'da bulduklarını? Aramızda kalacak tabii."

"Hayır."

"Eh, başka ne *diyeceksin* ki zaten?" diye sordu polis, güldü. Danny de onunla beraber gülerek kendini şaşırttı. "Onu sen öldürmediysen orada olduğunu nereden bildin?"

Danny iç çekti. Mesele ortaya dökülmüştü artık, Elvis'in dediği gibi, senin bebeğin bu, sallayacaksın artık.* "Rüyamda gördüm. Gidip gözümle göreyim dedim ve kız oradaydı."

Polisin bunun duyduğu en saçma hikâye olduğunu söylemesini bekledi ama polis bunu yapmadı. "Tuhaf şeyler oluyor," dedi. "Red Bluff'ı biliyor musun, buranın yüz kilometre kadar batısında?"

"Duydum ama hiç gitmedim."

"Yaşlı bir kadın polise gidip küçük bir çocuğun eski bir kuyuya düştüğüne dair bir görü gördüğünü söylemiş. Bu altı ya da sekiz yıl önceydi. Ve ne olmuş biliyor musun? Çocuk oradaymış. Hâlâ hayattaymış. Ulusal haberlere çıkmıştı. KBI'dan gelenlere bu olayı Googlelamalarını söyle. Red Bluff, kuyuya düşen çocuk. Bulurlar. *Ama.*"

"Ama ne?"

---

* Elvis'in "It's Your Baby, You Rock It" şarkısı. (ç.n.)

"O kızı sen öldürmediysen hikâyene bağlı kal. Sakın değiştirme, yoksa seni asarlar."

"KBI'a pek bayılmıyorsun galiba."

Polis omuz silkti. "Çoğu zaman iyiler. Bize çoğunlukla köylüymüşüz gibi davranıyorlar ama özüne inince öyle değil miyiz zaten? Altı adamlık polis gücü, kasabanın dışında küçük bir radar, bu kadarız. Amirimiz o ikisine seni sorgulamak için dinlenme odasını kullanabileceklerini söyledi. Gerektiğinde sorgular için orayı kullanıyoruz, kamera ve mikrofonu var."

Merkezin önüne çekti. Karakolun kapısı açıldı ve Jalbert çıktı. Dirsekleri solan siyah montuyla en üst basamakta durup aşağı baktı.

"Bir şey daha var Coughlin. Frank Jalbert'ı hepimiz tanıyoruz. Pes etmez. Otoyol Devriyesi ona tapıyor, onun bir efsane olduğunu düşünüyorlar. Ve tahminimce o, rüyalara inanan biri değil."

"O kadarını çoktan öğrendim," dedi Danny.

21

Danny basamakları çıktı. Jalbert elini uzattı. Danny tereddüt etse de sıktı. Eli dünkü gibi kuru ve ateşli gibiydi.

"Geldiğin için teşekkürler Danny. Hadi içeri girelim, bu işi netleştirelim, ne dersin? Görevli memur yeni kahve demledi."

"Henüz değil."

Jalbert kaşlarını çattı.

"Ona beş var daha," dedi Danny. "Birini bekliyorum."

"Aa?"

"Bir avukat."

Jalbert kaşlarını kaldırdı. "Avukat tutma ihtiyacı duyanlar suçlu olanlardır genelde."

"Ya da akıllı olanlar."

Jalbert buna bir karşılık vermedi.

Edgar Ball saat tam onda geldi. Devasa bir Honda Gold Wing motosiklet sürüyordu. Motor öyle sessizdi ki Danny radyosundan gelen eskilerden hafif müziği –REO Speedwagon'dan "Take It On the Run"– duyabiliyordu. Ball park edip motorunun ayağını açtı ve indi. Danny adamı anında sevdi, kısmen devasa motoru için, kısmen de erkek memelerini hiç saklamayan yakalı bir tişört ve dizlerine çarpan bol, eski haki şort giymiş orta yaşlı bir adam olduğundan. Bir gayrimenkul avukatı bir gayrimenkul avukatına bu kadar az benzeyemezdi.

"Siz Daniel Coughlin'siniz sanırım," dedi ve tombul bir el uzattı.

"Benim," dedi Danny onun elini sıkarak. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Ball dikkatini siyah montlu adama çevirdi. "Ben Eddie Ball, dava avukatı. Siz de...?"

"Dedektif Frankin Jalbert, Kansas Soruşturma Bürosu." Neredeyse kimsenin olmadığı Manitou'nun ana caddesine bakıyordu, Ball'un uzattığı elini görmemiş gibiydi. "Hadi içeri girelim. Danny'ye sorularımız var."

"Siz içeri geçin," dedi Ball, "biz de birazdan geleceğiz. Müvekkilimle baş başa bir konuşmak istiyorum."

Jalbert kaşlarını çattı. "Bütün gün bekleyemeyiz. Bu işi bitirmek istiyorum, eminim Danny de öyle istiyordur."

"Tabii ki ama bu ciddi bir mesele," dedi Ball, yine nazik bir tavırla. "Tüm günü alacaksa da varsın alsın. Siz onu sorgulamadan önce müvekkilimle konuşma hakkım var. KBI'dansanız bunu biliyor olmalısınız. Onu motorumun arkasında ofisime götürmek yerine polis merkezinin merdivenlerinde konuşmayı kabul ettiğim için sevinmelisiniz dedektif."

"Beş dakika," dedi Jalbert. Sonra Danny'ye döndü. "İşleri kendin için daha kötü hale getiriyorsun oğlım."

"Ah, lütfen," dedi Ball yine tüm nezaketiyle, "film çekmiyoruz burada."

Jalbert anlık bir sırıtışla minicik dişlerini gösterdi. *İçinde her zaman böyle görünüyor,* diye düşündü Danny.

Jalbert gidince Ball, "Tam bir Tatar değil mi?" dedi.

Danny bu kelimeyi bilmiyordu, kısa bir an Ball Jalbert'a tartar mı dedi diye merak etti, tartar sosu gibi. "Eh, tuhaf biri olduğu kesin. Açıkçası beni korkutuyor. En çok da ben o kızı öldürmediğim ama o öldürdüğüme emin olduğu için."

Ball elini havaya kaldırdı. "Hop, büyük açıklamalarda bulunmayın. Size müvekkilim dedim ama değilsiniz, en azından henüz. Bu sabah için ücretim dört yüz dolar. Sadece iki yüz almam gerekir çünkü suç hukukuna dair bildiğim çoğu şeyi unuttum ama cumartesi sabahı ve şu anda golf sahasında olmayı tercih ederim. Bu miktar uygun mu?"

"Uygun ama çek defterim yanımda..."

"Bir dolarınız var mı?"

"Evet."

"Avans olarak iş görür. Verin bakalım." Danny parayı verince, "Şimdi müvekkilimsiniz. Bana tam olarak neler olduğunu ve Dedektif Jalbert'ın neden size taktığını, bariz bir biçimde takmış çünkü, anlatın. Konu dışı hiçbir şey eklemeyin ve sonrasında başınıza bela olacak hiçbir şeyi atlamayın," dedi.

Danny ona rüyasını anlattı. Gunnel'a gittiğini ve Texaco istasyonunu bulduğunu anlattı. Ona köpeği anlattı. Ona eli ve çöp varilini anlattı. Tüm bunlar delice şeylerdi ama yanakları Ball'a isimsiz ihbarda bulunurken ne kadar salakça davrandığını anlatana dek kızarmadı.

"Bana sorarsanız bu sizin lehinize bir şey olmuş," dedi Ball. "Ne yaptığınızı bilmiyordunuz. Bu bilgiyi nasıl edindiğiniz düşünülürse isimsiz kalmayı istemeniz gayet anlaşılır."

"Biraz daha düşünmem gerekirdi," dedi Danny. "Ama varsayımda bulundum ve varsayımda bulunmak konusunda ne derler bilirsiniz..."

"Evet, evet, insanı salak durumuna düşürür. Eski ama doğru bir laf. Daniel, daha önce psişik bir deneyiminiz oldu mu?"

"Hayır."

"Dikkatli düşünün. Daha önce böyle bir olay yaşadıysanız bir zararı..."

"Hayır. Sadece bu."

Ball iç çekti, ileri geri sallandı. XL şortunun altına motor botları ve dizine dek uzanan varis çorapları giymişti, Danny bu halini komik buluyordu.

"Tamam," dedi. "Yapacak bir şey yok, bu da eski ama doğru bir laf."

Ella Davis çıktı dışarı. "Danny, Great Bend'e iki saatlik bir yolculuğa çıkmak ve sorularımızı orada cevaplamak istemiyorsan hadi şu işe başlayalım."

Ball ona gülümsedi. "Siz?"

"Dedektif Davis, KBI, sabrım tükenmeye başladı. Frank'in de öyle."

"Eh, *bunun* olmasını istemeyiz değil mi?" dedi Ball. "Sizin değerli vaktiniz müvekkilimin de değerli vakti olduğuna göre eminim Danny soruşturmanızda size memnuniyetle yardımcı olacaktır, böylece o da cumartesi gününe geri dönebilir."

22

Manitou polis merkezinin dinlenme odasında tıkırdayan bir gazlı içecek makinesi vardı. Üzerinde kahve makinesi ve birkaç tatlı duran bir tezgâh vardı. Tatlıların üzerindeki tabelada BİR DOLAR ATEŞLE yazıyordu. Duvarlardan birinde HİZMET EDER VE KORURUZ yazan bir plaket vardı. Diğer duvarda da O.J. Simpson ve Johnnie Cochran'ın olduğu bir poster. Altında da ELDİVEN UYMUYORSA BİR BOK ÇIKMAZ* yazıyordu. Odanın ortasında iki yanında ikişer sandalye, tam ortasında da

* O.J. Simpson davasında avukatı Johnnie Cochran'ın ünlü savunma sözünün argo uyarlamasıdır. Eldiven uymuyorsa suç ispatlanamaz anlamında kullanılmıştır. (ç.n.)

mikrofon olan bir masa vardı. İçecek makinesi ve tatlı tezgâhının arasında kırmızı gözü yanıp sönen tripoda takılı bir kamera vardı.

Jalbert iki eliyle iki sandalyeyi gösterdi. Danny ve yeni avukatı oturdular. Ella Davis karşılarına oturup defterini çıkardı. Jalbert ayakta kaldı, en azından başta. Tarihi, saati, odada olanların adını söyledi. Sonra Danny'ye yine Miranda uyarısında bulundu, haklarını anlayıp anlamadığını sordu.

"Anlıyorum," dedi Danny.

"*Spoiler* vereyim dedektifler, ben genelde gayrimenkul avukatlığı yapıyorum," dedi Ball. "Toprak işlerine bakıyorum, bir grup yerel bankayla çalışıyorum, alış satış işlerini koordine ediyorum, sözleşme yazıyorum, arada bir vasiyet yazıyorum. Perry Mason ya da Saul Goodman değilim.* Sadece saygılı ve açık fikirli davranmanız için buradayım."

"Saul Goodman kim?" diye sordu Jalbert şüpheli bir tavırla.

Ball iç çekti. "Televizyon dizisi. Kurgusal bir karakter. Unutun gitsin. Sorularınızı sorun."

Jalbert, "Saygı demişken, kim biraz saygı hak ederdi söylemek isterim. Yvonne Wicker. Onun yerine tecavüze uğradı, defalarca kez bıçaklandı ve öldürüldü," dedi.

Ball ilk defa kaşlarını çattı. "Bu davayı kovuşturmuyorsunuz beyefendi. Soruşturuyorsunuz. Bu konuşmaları kendinize saklayın ve sorularınızı sorun ki buradan çıkıp gidelim."

Jalbert gülümseme olduğunu sandığı şeyle bir kez daha minicik dişlerini gösterdi. "Anlayın diye söylüyorum Bay Ball. Anlayın ve unutmayın. Savunmasız genç bir kadının merhametsiz cinayetinden bahsediyoruz."

"Anlaşıldı." Ball gözü korkmuş gibi görünmüyordu –en azından Danny öyle olduğunu düşünmüyordu– ama hoş gülümsemesi kaybolmuştu.

---

* Perry Mason, aynı adlı televizyon dizilerinde yer alan kurgusal ve idealist bir savunma avukatıdır. Saul Goodman *Breaking Bad* ve *Better Call Saul* dizilerindeki kurnaz, kural tanımaz bir avukat karakteridir. (ç.n.)

Jalbert başıyla ortağına işaret etti. Ella Davis, "Bu sabah nasılsın Danny? İyi misin?" dedi.

Danny düşündü. İyi polis kötü polis olacaklar demek.

"Meşe Yolu'ndaki herkesin polisle başımın belaya girdiğini düşünmesi dışında iyiyim. Sen?"

"İyiyim."

"Çok yakında ne tür bir bela olduğunu da öğrenecekler öyle değil mi?"

"Bizden öğrenmeyecekler," dedi Davis. "Davalar sonuçlanana dek açıklamada bulunmayız."

Ama Becky anlatır, diye düşündü Danny. *Cynthia Babson'a anlattığı anda da herkese yayılır.*

"Telefonunuza bir göz atmak istiyoruz," dedi Davis. "Sadece rutin tarama. Olur mu?" Doğrudan gözünün içine bakıyor, ona gülümsüyordu. "Bulunduğun konumlara şöyle bir bakmak seni soruşturmadan çıkarmamızı sağlayabilir. Bizi boşa zaman harcamaktan, seni de bu dertten kurtarır."

"Kötü bir fikir," dedi Ball Danny'ye. "Telefonun için özel bir arama iznine ihtiyaçları var, yoksa çoktan alırlardı."

Davis ona aldırmayıp yüzünde hâlâ en iyi *bana güven* gülümsemesiyle, "Bizim için kilidini de açman gerekir tabii. Apple mahremiyet konusunda çok duyarlı," dedi.

Jalbert tatlı tezgâhına çekildi, iyi polisin gösteriyi yönetmesinden memnundu, en azından şimdilik. Kendine kahve koyarken, "Güven yaratmak açısından büyük bir adım olur bu Danny," dedi.

Danny az daha *nasıl ki bu masayı fırlatıp atamazsın bana da öyle güvenmiyorsun* diyecekti ama bu fikrini kendine sakladı. Sempatik ama belli ki boyundan büyük bir işin içinde olan Ball'un ona ne kadar az şey söylerse o kadar iyi olacağını söylemesine gerek yoktu. Saldırgan yorumlar bir işe yaramazdı, böyle yorumlarda bulunmayı ne kadar sevse de. Doğruları anlatabilirdi; doğrular başını belaya sokmazdı. Doğruları *açıklamaya* çalışmaksa sokabilirdi.

Danny telefonunu cebinden çıkarıp baktı. Çoktan 10.23 olmuştu. *Eğlenirken zaman nasıl da akıp geçiyor,* diye düşündü ve geri kaldırdı. "Bu konuşma nereye gidecek bir görelim, ona göre karar vereceğim."

"Aslına bakarsanız arama iznine ihtiyacımız yok," dedi Jalbert. Şimdi kahvesini almış, O.J. ve avukatının posterinin oraya çekilmişti yine.

"Bunun uydurmaca olduğuna bayağı eminim," dedi Ball, "ama kontrol etmek için bir arkadaşımı arayabilirim. Bunu yapmamı ister misiniz dedektif?"

"Danny'nin doğru kararı vereceğine eminim," dedi Davis. Jalbert'la beraber Wilder Lisesi'ne gelen o çakmak gözlü kadın gitmişti. Bu kadın daha genç, daha güzeldi ve "senin yanındayım" havası yayıyordu.

En azından yaymaya çalışıyor, diye düşündü Danny.

"Kamyonetinde veri kaydetme sistemi yok," dedi. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Danny başını salladı. "Lanet şeyin arka kamerası bile yok. Geri geri giderken ciddi ciddi arkaya dönüp arka pencereden bakmak gerekiyor."

Kadın başını salladı. "O zaman son birkaç haftadır yaptığın seyahatler konusunda bize yardım etmen gerekecek, bunu yapabilir misin?"

"Pek bir yere gitmedim. Okullar kapandıktan sonraki hafta sonu Boulder'daki kardeşimi görmeye gittim. Uçakla."

"Bu da herhalde...?"

Jalbert telefonuna bakıyordu. "3 ve 4 Haziran'a denk geliyor?"

"Doğru sanırım. Kardeşim Table Mesa'daki King Soopers markette çalışıyor." Daha fazlasını söylemek geliyordu içinden, Stevie'yle gurur duyuyordu ama lafı orada kesti.

Ella Davis içten bir tavırla, saf bakışlarla hâlâ gülümseyerek, "Kesin tarihlerle konuşmaya çalış Danny. Önemli bir nokta bu," dedi.

Bunun farkında değil miyim sence? demek istedi. *Hayatımla oynuyorsunuz.*

"Cuma akşamüstü gittim. United'la uçtum. Pazar günü döndüm, Great Bend'e uçağım rötarlı kalktı ve eve gece yarısından sonra ancak vardım. Yani yatağıma girdiğimde pazartesi sabahtı aslında."

"Teşekkürler, kontrol edeceğiz. Başka seyahatin oldu mu?"

Danny bir düşündü. "Bir pazar günü eski eşimi görmeye Wichita'ya gittim. Rüyayı görmeden önceydi bu."

Jalbert burnundan güldü.

Kendi telefonuna bakan Ball, "11 Haziran'da olabilir mi bu?" dedi.

Danny düşündü. "Öyle olmalı. Onun dışında hep buralardaydım. Okula gidip geldim, markete gittim, birkaç kere DJ'i okuldan aldım..."

"DJ?" diye sordu Davis.

"Darla Jean. Arkadaşım Becky'nin kızı. İyi bir çocuk." Söylemeden duramadı: "Sağ olun bu arada. Sayenizde onu bir süre pek göremeyeceğim sanırım."

Davis onu duymazdan geldi. "Netleştirmek için soruyorum, Wichita'ya eski eşin Marjorie Coughlin'i ziyaret etmek için gittin, 11 Haziran'da?"

"On bir," dedi Jalbert, sonra emin olmak ister gibi dediğini tekrar etti.

"Margie, evet. Ama aile soyadını aldı yeniden. Gervais." *Koh-koh-Coughlin'den sıkıldığını söyledi,* demedi tabii. İçindeki her şeyi dökmemeye karar verince ağzını tutmak kolaylaşıyordu.

"Onun peşini bırakmadığın için tutuklanmıştın, değil mi?" dedi Davis öylesine sohbet eder gibi.

Ball kıpırdandı ama o bir şey diyemeden Danny elini onun koluna koydu. "Hayır. Çıkarttığı uzaklaştırma kararına uymadığım için tutuklanmıştım. Huzuru bozduğum için. Suçlamalar düşürüldü. Onun tarafından."

"Tamam, güzel, şimdi iyi anlaşıyorsunuz!" dedi Davis yakın ve neşeli bir tavırla, bu Rusya ve Ukrayna arasında barışı sağlamak kadar büyük bir başarıymışçasına.

Danny omuz silkti. "Evli olduğumuz son seneden daha iyi anlaşıyoruz. O gün öğle yemeği yedik, onun arabasının sinyallerini tamir ettim. Sigortası atmış. Evet yani, iyi anlaşıyoruz."

"Tamam, bu güzel, güzel," dedi Davis hâlâ yakın bir tavırla ve saf bakışlarla. "Şimdi Yvonne Wicker'ın parmak izlerinin neden kamyonetinin ön panelinde bulunduğunu açıklayabilir misin?"

Danny bu soru üstüne kafa yordu ve hapishane hücresinde değil de sorgu odasında olduğunu hatırladı. Davis'e gülümseyip, "Burnun uzuyor," dedi.

"Çok akıllı olduğunu sanıyorsun değil mi?" dedi Jalbert posterin oradan.

Davis ona bir bakış attı. Jalbert omuz silkip iki parmağıyla ona devam etmesini işaret etti. Durup dururken (en azından Danny'nin anladığı kadarıyla), "Bir, üç, altı," dedi.

"Ne?"

"Yok bir şey. Devam et, anlat hikâyeni." *Hikâye*'yi hafif vurgulamıştı.

Davis, "Ufak bir öfke problemin var değil mi Danny?" dedi.

"Eskiden içerdim. Bıraktım."

"Bu soruyu tam karşılayan bir cevap değil." Bunu sitem edercesine söylemişti. "Eski eşine sorsak –ki soracağız– öfkene dair ne der bize?"

"Eskiden sizin dediğiniz şeye, öfke problemine sahip olduğumu söyler. Eskiden."

"Ah, yok olup gitti? Öyle mi?"

Bekledi. Danny hiçbir şey söylemedi.

"Ona hiç vurdun mu?"

"Hayır." Sonra kendini konuşmaya zorladı çünkü doğrusu buydu: "Bir kere onu kolundan tuttum. Morardı. Beni evden atmadan hemen önceydi bu."

"Boynundan hiç tutmadın mı?" Gülümseyip onu kendine güvenmeye davet ederek öne eğildi. "Doğruyu söyle de şeytanı utandır."

"Hayır."

"Ve ona hiç tecavüz etmedin?"

"Hey, hadi ama ya," dedi Ball. "Saygılı olacağız, unuttunuz mu?"

"Sormak zorundayım," dedi Davis. "Wicker'a tecavüz edilmişti."

"Eşime asla tecavüz etmedim," dedi Danny. Bir kez daha bu yaşadıklarının gerçek olamayacağı hissiyle sarsıldı, *ben size yardım ettim*, diye düşündü. *Ben olmasam o kız sokak köpeklerine yem olacaktı.*

"Arkansas City'ye en son ne zaman gittiniz?"

Soruların yönünün birden değişmesi kırbaç darbesi gibi geldi. "Ne? Arkansas'a hiç gitmedim."

"Arkansas City, *Kansas*. Oklahoma sınırı yakınında."

"Hiç gitmedim."

"Hayır mı? Eh, kamyonetinin EDR'sini kontrol edemeyiz değil mi? Toyota Tundra modellere bir yıl sonra eklenmiş bu özellik. Ama telefonunu kontrol *edebiliriz* değil mi?"

Danny, "Nasıl gidecek bir görelim," dedi yeniden.

"Hunnewell peki? O da Kan..."

Danny başını iki yana salladı. "Adını duydum ama hiç gitmedim."

"I-35'le SR 166 yollarının kesiştiği Gas-n-Go peki? Oraya gittin mi hiç?"

"Oradakine gitmedim sanırım ama benzin istasyonlarının hepsi neredeyse aynı, öyle değil mi?"

"*Sanırım* mı? Hadi ama Danny. Ciddi bir mesele bu."

"O Gas-n-Go Hunnewell'deyse oraya hiç gitmedim."

Davis not aldı, sonra ona sitemkâr bir bakış attı. "Telefonuna bir bakabilsek..."

Danny'ye bu kadarı yetmişti. Telefonu cebinden çıkarıp masada karşıya itti. Jalbert öne çıkıp Danny'nin fikrini değiştirmesinden korkuyormuş gibi telefonun üstüne atıldı.

"Şifre 7813. Geri aldığımda telefonu IT'cime kontrol ettireceğim, bir şey eklemediğinizden emin olmak için." Bu sadece blöftü. Danny'nin IT'cisi yoktu.

"Bizlik hareketler değil," dedi Davis.

"Hı hı, parmak izleri konusunda yalan da söylemezsiniz." Duraksadı. "Ya da sperm DNAsı konusunda."

Davis bir an boş yakalandı. Sonra yine öne eğilip ona *bana her şeyi anlatabilirsin* gülümsemesiyle baktı. "Rüyandan konuşalım, olur mu?"

Danny hiçbir şey demedi.

"Bu tür hayallere sık sık kapılır mısın?"

Ball, "Yapma ama. Kadının cesedi gerçekten orada çıktığına göre buna bir hayal diyemeyiz," dedi.

Jalbert yine burnundan güldü.

"Eh, kabul etmelisiniz ki çok iyi denk gelmiş," dedi Davis.

"Benim açımdan öyle değil," dedi Danny. "Nerede olduğuma baksana kadın."

"Bize bu... *rüyayı* yeniden anlatır mısın Danny?"

Rüyayı anlattı. Kolaydı çünkü rüya hâlâ canlıydı ve oraya seyahatiyle benzer olmasına rağmen rüya ve gerçek birbirine karışmıyordu. Rüya başlı başına bir şeydi, tatlıların üstündeki BİR DOLAR ATEŞLE tabelası kadar gerçekti. Jalbert'ın alnı iki yanından açık, tuhaf kabarık saçları ve canlı ama donuk gözleri gibi gerçekti.

Anlatmayı bitirdiğinde Davis daha önce psişik görüleri olup olmadığını sordu, Danny bunu resmi kayda geçmesi için sorduğunu tahmin etti çünkü daha önce sordukları bir soruydu. Danny olmadığını söyledi.

Jalbert ortağının yanına oturdu. Danny'nin telefonunu siyah montunun cebine attı. "Yalan testine girmeyi kabul eder misin?"

"Olur sanırım. Bunun için Great Bend'e gitmem lazım değil mi? Mesaim bitince gidebilirim ancak. Tabii kamyonetimi de geri almam gerekiyor."

"Şu anda camları ve yerleri silmek endişelerinin en küçüğü olmalı," dedi Jalbert.

"Burada işimiz bitti mi?" dedi Ball. "Bay Coughlin tüm sorularınızı cevapladı, şu durumda benim yapacağımdan çok daha nazikçe hem de. Telefonunu da en kısa zamanda geri istiyor."

"Birkaç soru daha," dedi Davis. "Colorado ve Wichita seyahatlerini kontrol edebiliriz Danny ama ayın biriyle yirmi üçü arasında çok fazla zaman kalıyor geriye. Öyle değil mi?"

Danny, "Telefonumdaki konumlara bakın. Evde değilsem telefon genelde kamyonetin torpido gözünde duruyor. Lisede beraber çalıştığım iki çocuk size her gün sabah yedi buçuktan akşam dörde kadar orada olduğumu söyler. Öğrenmek istediğiniz zamanın büyük bir kısmı bu zaten."

Edgar Ball ceza avukatı değildi ama salak da değildi. Jalbert'a, "Aman Tanrım. Kızın ne zaman öldürüldüğünü bilmiyorsunuz değil mi? Hatta ne zaman kaçırıldığını?" dedi.

Jalbert ona buz gibi bir bakış attı. Ella'nın yanaklarına kan yürüdü. "Bunun konuştuğumuz konuyla bir ilgisi yok. Danny'yi şüpheli listesinden elemeye çalışıyoruz."

"Hayır, elemeye çalışmıyorsunuz," dedi Ball. "Onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyorsunuz ama elinizde pek bir şey yok değil mi? Ölüm zamanı yoksa elinizdekiler bir işe yaramaz."

Jalbert, O.J. ve Johnnie Cochran posterinin yanına geri döndü. Davis Danny'nin beraber çalıştığı çocukların isimlerini sordu.

"Pat Grady ve Jesse Jackson. Yetmişlerdeki şu siyasetçi gibi."

Davis not defterine bir şeyler çiziktirdi. "Belki kız arkadaşın boşta kalan zamanları bulmamızda bize..."

"O benim arkadaşım, kız arkadaşım değil." *En azından arkadaşımdı.* "DJ'den de uzak durun. Daha çocuk o."

Jalbert kıkırdadı. "Bize emir vermek gibi bir hakkın yok."

"Danny beni dinle," dedi Davis.

Danny parmağını ona uzattı. "Ne diyeceğim bak, senin ağzından kendi adımı duymaktan bıkmaya başladım. Biz arkadaş değiliz *Ella*."

Bu sefer Ball elini Danny'nin koluna koydu.

Davis, Danny hiçbir şey dememiş gibi devam etti. Ona içtenlikle bakıyordu ama gülümsemesi kaybolmuştu. "Omzunda bir yük taşıyorsun. Görebiliyorum bunu. O yüzden şu rüya hikâyesini anlatıyorsun."

Danny hiçbir şey demedi.

"Çok zorlama bir hikâye, sen de kabul etmelisin. Yani, bir de bizim açımızdan bak. Bence avukatın bile sana inanmıyor, bir an için bile."

"O kadar emin olma," dedi Ball. "Dünyada ve cennette senin felsefenin hayal ettiğinden çok daha fazla şey var. Shakespeare."

"Saçmalığın daniskası," dedi Jalbert posterin oradan.

Danny gözlerini kadının gözlerinden ayırmadı. Jalbert ümitsiz vakaydı. Davis sert duruşuna rağmen öyle olmayabilirdi.

"Vicdan azabı duyuyorsun, biliyorum. Köpek ona ulaşamasın diye o varili Yvonne'un elinin ve kolunun üstüne kapatmak, vicdan azabıydı o."

Danny hiçbir şey demedi, Davis buna gerçekten inanıyorsa o da ümitsiz vaka olabilirdi. Vicdan azabından değil, merhametten yapmıştı. Parçalanmış bileğinde bileklik takılı ölü kadına karşı duyduğu merhametle. Ama Davis sazı eline almıştı, bırak çalsın.

"Omzundan bu yükü atmana yardımcı olabiliriz. Bir kere başladın mı kolaylaşacak. Bonusu da var. Suçunu itiraf edersen sana yardımcı olabiliriz. Kansas'ta idam cezası var ve..."

"Kırk yıldır hiç uygulanmadı," dedi Ball. "Truman Capote'nin üzerine kitap yazdığı Hickock ve Smith idam edilen son kişilerdi."

"Genç bir kız olan Wicker için bu cezaya gidebilirler," diye ısrar etti Davis. Danny *genç kadının genç kıza* dönüşmesini ilginç buldu. Ama savcı tabii ki öyle diyecekti: genç kız. Savunmasız genç kız. "Ama yaptıklarını üstlenirsen idam cezası neredeyse kesinlikle söz konusu olmaktan çıkar. Bizim ve senin için her şey kolaylaşır. Bize gerçekte olanları anlat."

"Anlattım," dedi Danny. "Bir rüya gördüm. Kendime bunun bir rüya olduğunu kanıtlamak için oraya gittim ama kız oradaydı. Polisi aradım. Bana inanmıyorsunuz. Bunu anlıyorum ama doğruyu söylüyorum. Şimdi bu saçmalıkları keselim. Beni tutuklayacak mısınız?"

Sessizlik. Davis ona bir an aynı sıcak içtenlikle bakmayı sürdürdü. Sonra yüzü değişti, soğuk değil ama boş bir ifade aldı. Profesyonel bir ifade. Arkasına yaslanıp Jalbert'a baktı.

"Bu sefer değil," dedi Jalbert. Puslu gözleri, *Ama yakında Danny, çok yakında,* diyordu.

Danny ayağa kalktı. Bacakları rüyasındaki bacakları gibiydi, sanki ona ait değillerdi ve onu istedikleri yere götürebilirlerdi. Ball da onunla ayağa kalktı. Beraber kapıya yürüdüler. Danny biraz dengesiz ya da çok soluk olduğunu düşündü çünkü Ball'un eli hâlâ onun kolundaydı. Danny'nin tek istediği bu odadan çıkmaktı ama arkasını dönüp Davis'e baktı.

"O kadını öldüren adam hâlâ dışarda," dedi. "Seninle konuşuyorum Dedektif Davis çünkü onunla konuşmanın bir faydası yok. O kararını çoktan vermiş. Senin ağzın iyi laf yapıyor ama henüz kararını verdiğinden emin değilim. Onu yakala olur mu? Bana bakmayı bırak ve onu öldüren adamı bul. Başka birini daha öldürmeden önce."

Kadının yüzünde bir şey görür gibi oldu. Görmemiş de olabilirdi.

Ball onu kolundan çekti. "Hadi Danny. Gidelim."

23

Onlar çıkınca Jalbert kamerayı ve ses kaydını kapattı. "İlginçti."

Davis başını salladı.

Jalbert gözlerini onun yüzüne dikti. "Şüphen var mı?"

"Hayır."

"Çünkü bir iki kere seni gerçekten ikna etmiş gibi durdu."

"Şüphem yok. Kızın nerede olduğunu biliyordu çünkü onu oraya o koydu. Mantık bu. Rüya hikâyesi televizyon saçmalığı."

Jalbert montunun cebinden Danny'nin telefonunu çıkardı. Şifreyi girdi, uygulamalar arasında dolaştı, sonra geri kapattı. "Bunu hemen adli tıbba gönderelim, sadece 1 Haziran'dan itibaren konumlarına değil, ne var ne yoksa bakarlar. E-mailler, mesajlar, fotoğraflar, arama geçmişi. Kopyala, yarın ya da pazartesi ona geri ver."

"Telefonu nasıl teslim ettiğine bakılırsa içinde pek bir şey bulacağımızı sanmıyorum," dedi Davis. "Vermesini beklemiyordum."

"Kendine güveniyor şerefsiz ama bir şeyler unutmuş olabilir. Tek bir mesaj bile yeterli olur."

Davis, Jalbert'ın Coughlin'in kamyonetinde bulunacak tek bir saç telinin yeterli olacağına dair de aynı şeyi ya da çok benzer bir şey söylediğini hatırladı. Ama hiçbir şey bulmamışlardı. "Gunnel'a yaptığı o tek seyahati bulacağız. Farkındasın bunun değil mi? Kızı öldürdüğünde ve gömdüğünde, bunlar aynı anda olsun ya da olmasın, telefonu karavanda bırakmıştır. Emin ol bak," dedi Davis.

Jalbert, "Dört," dedi.

"Efendim?"

"Yok bir şey. Yüksek sesle düşünüyorum sadece. Onu yakalayacağız Ella. O özgüveni... o kibri... onun sonunu getirecek."

"Yalan makinesi konusunda ne kadar ciddiydin?"

Jalbert neşesiz bir kahkaha attı. "Adam ya sosyopat ya da dümdüz psikopat. Sen de öyle hissettin mi?"

Davis bir düşündü, sonra, "Aslına bakarsan öyle hissettiğimi sanmıyorum," dedi.

"Ben *eminim*. Onun gibileri daha önce de gördüm. On kereden dokuzunda yalan makinesini yenebilirler. Bu da makineyi anlamsız kılıyor."

Odadan çıkıp koridor boyunca yürüdüler. Coughlin'i getiren genç polis onlara nasıl geçtiğini sordu.

"Onu köşeye sıkıştırıyoruz," dedi Davis. Bu Jalbert'ın hoşuna gitti, kızın kolunu sıvazladı.

Dışarı çıktıklarında Davis çantasını karıştırıp sigarasını çıkardı ve Jalbert'a uzattı, adam başını iki yana salladı ama ona buyurmasını, sigaraya yeşilin yandığını söyledi. Davis Bic çakmağını çaktı ve sigarasından derin bir nefes çekti. "Avukat haklı. Elimizde pek bir şey yok, öyle değil mi?"

Jalbert pek bir şeyin yaşanmadığı ana caddeye baktı, Manitou için gayet sıradan bir gündü. "Yakında olacak Ella. Emin olabilirsin. Her şey bir kenara, gerçekten itirafta bulunmak istiyor. Onu ikna etmek üzereydin. Bocalamaya başlamıştı."

Davis onun hiç de bocaladığını sanmıyordu ama bir şey demedi. Jalbert bu işi uzun zamandır yapıyordu ve Davis onun içgüdülerine daha çok güveniyordu.

"Canımı sıkan iki şey var," dedi.

"Ne?"

"Sen ona elimizde failin DNAsı olduğunu söylediğinde nasıl rahatlamış göründüğü ve kamyonetinin ön panelinde kurbanın parmak izlerini bulduğumuzu söylediğimde nasıl gülümsediği. Yalan söylediğimi biliyordu."

Jalbert geriye kalan kızıl kır saçlarından geçirdi elini. "*Blöf* yaptığını biliyordu."

"Ama DNA meselesi, öylesine..."

"Öylesine ne?"

"Öylesine *anlık* bir tepkiydi ki. Bir an kurtulduğunu sanmış gibi."

Jalbert ona döndü. "Rüyayı bir düşün Ella. O rüyaya bir saniye olsun inandın mı?"

Ella hiç tereddütsüz cevap verdi. "Hayır. Yalan söylüyordu. Rüya falan yok."

Jalbert başını salladı. "Bunu aklından çıkarma, sorun yaşamazsın."

24

Jalbert'ın Lawrence'ta beş odalı bekârlara layık küçük müstakil bir evi vardı, Kansas City'deki merkez ofisten bağırsalar duyacak mesafedeydi ama Coughlin tutuklanana, hakkında soruşturma açılana ve yargılanacağı kesinleşene dek oraya geri dönmeyecekti. Lyons'taki kutu gibi iki odalı süiti hem Manitou'ya hem de Great Bend'e yakındı. Eh... Kansas ölçütlerine göre yakındı. Büyük bir eyaletti Kansas, en büyük on üçüncü. Jalbert böyle şeyleri aklında tutmayı severdi.

Cumartesi gecesi pencerede durup alacakaranlığın karanlığa dönüşünü izlerken Coughlin'in o sabahki sorgusunu düşündü. Ella iyi iş çıkarmıştı, Jalbert daha iyisini yapamazdı, yine de yetersiz kalmıştı. Coughlin'in avukat tutmasını beklememişti, itiraf etmesini beklemişti.

Bir dahaki sefere, diye düşündü. *Baskıya devam etmek gerek o kadar.*

Baskı yapmak konusunda iyiydi ama bu gece baskı yapacak hiçbir şey yoktu. Yapacak hiçbir şey yoktu. Televizyon izlemiyordu, sandalyeleri iki kere dönmüştü. Sokağın karşısındaki marketten iki Hot Pockets hazır yemek almıştı, onları mikrodalgaya attı. Üç dakika, 180 saniye, 1'den 18'e tüm sayıları toplarsak artakalan 9. Jalbert artakalan sayıları sevmiyordu ama bazen onlarla yaşamak gerekiyordu. Hot Pockets yemekleri özellikle lezzetli

değildi ve Jalbert'ın masraf hakkı vardı ama oda servisinden yemek siparişi vermek aklından bile geçmedi. Ne anlamı vardı ki? Yemek sadece bedenin benziniydi.

Hiç evlenmemişti, hiç arkadaşı yoktu (Davis'i seviyordu ama o hep iş arkadaşı olarak kalacaktı), ev hayvanı yoktu. Bir keresinde çocukken bir muhabbet kuşu almıştı ama ölmüştü. Hiç kötü huyu yoktu, tabii mastürbasyon sayılmazsa, onu da haftada bir yapardı. Coughlin meselesi içine dert olmuştu. Kıvrılmış gazeteden kaçıp duran bir sinek gibiydi adam.

Jalbert yatmaya karar verdi. Sabah dörtte uyanacaktı ama olsun. Sabahın erken saatlerini seviyordu, hem Coughlin meselesine dair daha berrak bir fikirle uyanabilirdi. Yavaşça soyundu, her bir kıyafeti çıkarırken 11'e kadar saydı. İki ayakkabı, iki çorap, pantolon, iç çamaşırı, gömlek, atlet. 88 eder. İyi bir sayı değil, neo-faşistlerin sevdiği bir sayı. Yatağın altından bavulunu çıkardı, uyurken giydiği spor şortunu çıkardı ve üstüne giydi. Bu onu 99'a çıkardı. Bir daha eklemek için masanın yanındaki sandalyeye oturdu, böylece yüze ulaştı. Güzel bir sayıydı bu, güvenebileceğin bir sayı. Banyoya girdi. Tartı yoktu. Yarın bir tane isteyecekti. 17'den geriye hareketlerini sayarak dişlerini fırçaladı. Çişini yaptı, ellerini yıkadı ve yatağının ucunda diz çöktü. Zavallı Bayan Yvonne için adaleti sağlamasına yardım etsin diye Tanrı'ya dua etti. Sonra ellerini dar göğsünde kavuşturup karanlıkta yattı ve uykunun gelmesini bekledi.

Elimizde pek bir şey yok, demişti Ella ve haklıydı. Onun yaptığını biliyorlardı ama kamyonet temiz çıkmıştı, karavan temizdi ve adam avukatla gelmişti. Pek iyi bir avukat değil ama avukat nihayetinde. Telefondan bir şey çıkabilirdi ama Coughlin'in onu nasıl teslim ettiğine bakılırsa...

"Başta vermedi ama," dedi Jalbert. "Düşünmek istedi, değil mi? Güvenli olduğundan emin olmak istedi."

Neden avukat tutmuştu? Coughlin cesedin nerede gömülü olduğunu rüyasında gören medyum olarak on beş dakikalık

ününe kavuşana dek itirafta bulunmak istemiyor muydu gerçekten? Tanınmak mı istiyordu?

"İstediği buysa tanınmasını sağlarım ben de," dedi Jalbert ve çok geçmeden uyku onu aldı.

25

Danny için 4 Temmuz haftası cehennemden çıkma bir haftaydı.

Pat Grady pazartesi günü işe gelmedi. Danny, Jesse'ye Pat'in hasta olup olmadığını sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jesse. "Burada beraber çalışıyoruz ama onun dışında beraber takılmıyoruz. Belki yarın 4 Temmuz olduğundan bugün de çalışmayacağımızı düşünmüştür."

Bu Danny'yi hiç şaşırtmadı. Jesse Jackson önünde onu bekleyen bir geleceği olan bir genç adamdı. Pat Grady önünde onu bekleyen hiçbir şey olmayan bir genç adamdı. Belki içecek yaşa geldiğinde önünde Manitou barları olacak bir adam. Manitou'da bir sürü bar vardı. Danny zamanında hepsini ziyaret etmişti.

Pat saat on civarı teşrif etti ve babasına yardım etmesi gerektiğine dair bir hikâyeye başladı, Danny de ona kovulduğunu söyledi.

Pat şok olmuş halde ona bakakaldı. "Bunu yapamazsın!"

Danny, "Yaptım bile," dedi.

Pat ona inanamayan gözlerle baktı, yanakları kıpkırmızı olmuştu ve alnındaki sivilce adeta alev almıştı. Sonra kapıya yöneldi. Kapıya varınca da arkasını dönüp, "Siktir git!" diye bağırdı.

"Aynen," dedi Danny.

Pat kapıyı çarpıp çıktı. Danny dönünce Jesse'yi spor salonuna açılan kapıların orada temizlik kovasını iterken gördü. Çocuk kısa bir an durup Danny'ye başparmağıyla okey işareti yaptı, Danny sırıttı. Pat zavallı eski ve hor kullanılmış Mustang'inin

motorunu bağırtarak çıktı otoparktan. Yerde on metrelik lastik izi bıraktı. *Bunun lastiklerine pek bir faydası olmaz,* diye düşündü Danny. Ama en azından Pat Grady belasından kurtulmuştu.

O akşam eve gittiğinde (Jesse bırakmıştı onu) kamyoneti karavanının önünde duruyordu. Kamyonetin içinde her yere parmak izi tozu bulaşmıştı ve muhtemelen kan izi bulmak için kullandıkları şeyden dolayı havada etere benzer bir koku kalmıştı. Anahtarlar bardak tutacağında, telefonu da yolcu koltuğundaydı.

Salı günü –Şanlı 4 Temmuz'da– Danny evde kalıp uyudu. Geç kahvaltısını yaparken anahtarlarını aldığını ama telefonu kamyonette bıraktığını hatırladı. Telefonu aslında Margie'den mesaj gelmiş mi diye bakmak için aldı, havai fişekli falan bir mesaj belki. Margie 4 Temmuz'unu kutlamamıştı, mail de yoktu ama avukatından onu geri aramasını isteyen bir sesli mesajı vardı. Danny'nin konunun ne olduğuna dair gayet iyi bir fikri vardı. Ball'un bayramını kutladı. Ball da onunkini.

"Muhtemelen ücretiniz için arıyorsunuz ama kamyonetimi daha dün getirdiler." Aynı Pat gibi konuştuğunun acı bir biçimde farkındaydı. "Bu akşamüstü ofisinize uğrayıp çeki bırakırım."

"O yüzden aramadım. Gazeteye çıkmışsınız."

Danny kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsunuz? Belleville gazetesi mi?"

"*Telescope* değil. *Plains Truth.*"

Danny gevrek kâsesini itti. "Bedavaya dağıtılan mı? Kupon dolu olan? Ona hiç bakmam."

"Tam olarak o. Asistanım Sarah haber verdi, ben de sabah *donut*'ımla beraber bir tane aldım. Sadece reklam verenlerden para kazanıyor, o yüzden bedavaya dağıtılıyor. O reklamlardan bayağı iyi para geliyor olmalı çünkü dört ilçedeki her marketten, bakkaldan, yem dükkânından, benzin istasyonundan bedavaya alabiliyorsun. İçeriği –artık ne kadar varsa– yerel spor haberleri, sağ görüşten köşe yazıları ve çoğu esip gürleyen türden iki üç

sayfa okur mektubu. Haberlere gelirsek ne bastıkları umurlarında değil. En son sayıda ölen kadının adı geçiyordu."

"Basmışlar mı?"

"Evet, Oklahoma City'den Yvonne Wicker. Şunu dinle: 'Polis isimsiz bir ihbar aldı ve Nebraska sınırındaki küçük bir kasaba olan Gunnel'da terk edilmiş bir binanın arkasında talihsiz genç kadının sığ mezarını buldu. Güvenilir bir kaynağın *Plains Truth*'a anlattıklarına göre ihbarda bulunan kişi Wilder Lisesi'nde hademelik yapan Daniel M. Coughlin. Şimdi KBI dedektiflerine katili aramalarında yardımcı olduğu söyleniyor.'"

Danny hayretler içinde kalmıştı. "Bunu yapabilirler mi? Ben resmi olarak hiçbir şeyle suçlanmamışken adımı paylaşabilirler mi?"

"Kabul gören bir gazetecilik anlayışı değil ama *Plains Truth* da gerçek bir gazete değil zaten, tuvalette okunacak bir şey. Dahası var. 'Bay Coughlin'in cesedin yerini nasıl bildiğini sorduğumuzda kaynağımız sessiz kaldı,' diye devam ediyor. Okurlara noktaları birleştirmesini söylemiyor ama söylemesine gerek de yok, değil mi?"

"Jalbert," dedi Danny. Telefonu tutmayan elini sıkıp yumruk yapmıştı.

"Katılıyorum sana diyelim, ya o ya da Davis..."

"Davis değil, o."

"...ama kanıtla kanıtlayabilirsen. Manitou polis merkezindeki beş altı polis olanları biliyordu, bizi içeri girerken gördüler. Ayrıca seni karavan parkından sorgu için getiren polis de biliyor. Sonra karavan *parkındaki* insanlar var. Polislerin neden orada olduklarına dair gayet sağlam tahminlerde bulunmuş olabilirler."

Tabii, Becky de biliyordu. Ona rüyayı bile anlatmıştı. Yine de...

"Elinde beni tutuklayacak kadar şey yok, o yüzden bunu yaptı."

"Böyle emin olmadan kesin yargılara varmak..."

"Hadi ama. Onu gördün mü? Duydun mu?"

Ball iç çekti. "Danny, senin benden daha iyi tavsiyelerde bulunacak bir avukata ihtiyacın var. Bir ceza avukatına."

"Şimdilik seninle kalacağım. Belki unutulur gider bu haber."

"Olabilir tabii." İki kelimecikti ama Ball'un haberin unutulmasının pek mümkün olmadığını, hatta olanaksız olduğunu düşündüğünü Danny'nin anlamasına yetmişti.

26

Cehennemden çıkma haftanın çarşamba günü Danny işini kaybedeceğini öğrendi.

Öğlen sefer tasını alıp arkadaki piknik masalarından birinde Jesse'ye katılmayı düşünerek kamyonetine gitti. Torpido gözünden telefonunu çıkardı, maillerine baktı ve anında iştahı kaçtı. Üç mail almıştı. Biri Belleville *Telescope*'tandı, biri *Plains Truth*'tan, ikisi de Yvonne Wicker cinayetiyle bağlantısı konusunda yorumda bulunmasını istiyordu. *Plains Truth*'tan gelen mail "Bayan Wicker'ın gömülü olduğu yeri rüyanızda gördüğünüzü" kabul ya da reddetmesini istiyordu.

İki maili de sildi. Üçüncüsü Wilder İlçe Milli Eğitim Müdürü'ndendi. Bütçe kesintilerinden dolayı Wilder Lisesi'ndeki okul hizmetlisi pozisyonunun kaldırıldığını haber veriyordu. O hafta işi sürdürmesi talimatı verilmişti ama pazartesi gününden itibaren işsiz kalacaktı.

"Bu yeni düzenlemenin talihsiz aniliği sebebiyle," diye devam ediyordu mail, "temmuz ayı boyunca ve ağustosun ilk haftasında maaşınız ödenecek."

Sorusu varsa milli eğitim müdürü yardımcısı ve saymanı Susan Eggers'la iletişime geçebilirdi. Bir telefon numarası ve Zoom linki vardı.

Danny doğru anladığından emin olmak için bu basmakalıp siktirnameyi birkaç kez okudu. Sonra telefonu torpido gözüne geri attı ve spor salonundan piknik masalarına geçti.

"*Chili* ister misin?" diye sordu Jesse. "Annem hep çok koyuyor. Mikrodalgada ısıttım."

"Pas geçeyim. Bende ciğerli sosis ve peynir var."

Jesse kötü bir koku almış gibi burnunu buruşturdu.

"Ayrıca," diye devam etti Danny, "anlaşılan kovulmuşum."

Jesse plastik kaşığını bıraktı. "*Ne* dedin?"

"Duydun işte. Cuma son günüm."

"*Neden*?" Duraksadı, sonra, "Kızla ilgili bir şey mi?" dedi.

"Onu da biliyorsun, ha?"

"Herkes biliyor."

Tabii ki biliyorlar, diye düşündü Danny. "Eh, öyle demiyorlar ama diyemezler zaten, değil mi? Bir cesedi bildirmek dışında suçum olmadığından bütçe kesintisi diyorlar."

Jesse'den cesede ve onu nasıl bulduğuna dair daha çok soru sormasını bekledi ama Jesse, Wilder'da ya da Republic ilçesinde kötü rüyasını öğrenmeye hevesli olmayan tek kişi olabilirdi. Jesse'nin başka endişeleri vardı. *Sağ olsun, Tanrı onu korusun*, diye düşündü Danny.

"Of be! Spor salonunun zeminini cilalayacaktık! Onu tek başıma yapamam ki, nasıl yapılır bilmiyorum!"

"Atla deve değil. Yarın yaparız. Önemli kısmı şu, başlayınca durmaman lazım. Bandana ya da covid maskesi tak bir de. Pencereleri açarız ama yine de leş gibi kokacak."

"Beni burada yalnız bırakamazlar!" dedi Jesse mızırdanarak. "Hiç *anahtarım* yok! İstemiyorum da! Tanrım Danny, *siyahiyim* ben! Bir şey olursa –temizlik malzemeleri ya da kantinden bir şeyler kaybolursa– kimi suçlarlar sence?"

"Anlıyorum, planları neymiş öğreneceğim," dedi Danny. "Arayabileceğim bir numara var elimde. Elimden gelirse seninle ilgileneceğim."

"Bunu yapabilirler mi? Onları mahkemeye falan veremez misin?"

"Sanmıyorum," dedi Danny. "Kansas işverenin istediğini yapabileceği bir eyalet. Yani işverenin beni işten çıkarmak için haklı bir gerekçe göstermesine gerek yok."

"Haksızlık bu!"

Danny gülümsedi. "Kime?"

"İkimize de abi! Kahretsin ya!"

Danny, "O *chili*'den biraz alabilir miyim şimdi?" dedi.

27

O öğleden sonra Susan Eggers'a telefon etmedi, Zoom'la aradı. Onun yüzüne bakmak istiyordu. Ama önce Wilder'ın geçen seneki ve o seneki bütçesini kontrol etti. Aradığını da buldu.

Eggers şapka gibi kır saçları, yuvarlak, altın çerçeveli gözlükleri, ince bir yüzü olan orta yaşlı bir kadındı. Muhasebeci suratlı, diye düşündü Danny. Kadın masasındaydı. Arkasında *Küçük Ev** kitap kapağının devasa boyutlarda çerçevelenmiş bir posteri asılıydı, at arabasının arkasındaki iki küçük kız ölümüne korkuyor gibi görünüyordu.

"Bay Coughlin," dedi.

"Evet. Yeni kovduğunuz adam."

Eggers ellerini kavuşturup doğrudan bilgisayar kamerasına baktı. "İşinizi sonlandırdık Bay Coughlin. Ayrıca zorunda olmamamıza rağmen size geçerli bir neden de sun..."

"Bütçe kesintisi. Evet. Ama bu seneki okul bütçesi daha az değil, hatta yüzde on daha fazla. Kontrol ettim."

Kadın ona *cahilin tekisin* der gibi dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. "Enflasyon yüzünden bütçe azaldı."

Danny, "Lafı dolandırmayalım Bayan Eggers. İşime son vermediniz, beni kovdunuz. Neden de bütçe değil. İşlemediğim ve hüküm giymediğim bir suçla ilgili dedikodular. Lanet olsun, doğruyu söyleyin," dedi.

---

* Laura Ingalls Wilder'ın 19. yüzyıl Amerikan kırsalını anlattığı çocuk kitabıdır. (ç.n.)

Susan Eggers belli ki kendisiyle bu şekilde konuşulmasına alışık değildi. Yanakları kızardı ve daha önce dümdüz olan alnında dik bir çizgi belirdi. "Bu konuya girmek istiyor musunuz gerçekten? Tamam. Benimle sizin hakkınızda pek hoş olmayan bilgiler paylaşıldı Bay Coughlin. Şimdiki durumunuzun yanı sıra eski eşinizi takip etmiş, sonrasında çıkarılan uzaklaşma emrine karşı geldiğiniz için tutuklanmışsınız. Wichita'da nezarete atılmışsınız anladığım kadarıyla."

Nezaret kısmı doğruydu ama tek bir gece kalmıştı, o da sarhoş ve yaygaracı olduğu için. Ancak bunu söylemenin ona bir faydası olmayacaktı... kendini kanıtlayabileceği yoktu ya zaten.

"Jalbert adında bir adamla konuştunuz değil mi? Siz ya da müdür? KBI dedektifi? Siyah montlu, bol pantolonlu?"

Kadın cevap vermedi ama gözlerini kırptı. Bu yeterli bir cevaptı. "Bay Coughlin, bana sorarsanız okul bölümü size gayet cömert davrandı. Temmuz ayı boyunca maaşınızı ödeye..."

"Ağustosun ilk haftasını da unutmayın."

"Evet, temmuz ayı boyunca ve ağustosun ilk haftasında yapmadığınız iş için ödemenizi yapacağız." Duraksadı, belli ki daha ileri gitmenin akıllıca olup olmayacağını tartıyordu ama Danny ona laf sokmuştu. Lanet gerçekleri istiyorsa alabilirdi. "Şunu diyebiliriz ki şu anki... durumunuzun... bu konu üzerinde bir etkisi oldu. Adınız gazetelerde, korkunç bir suçla bağlantılı olarak geçti. Bölgenizdeki bir okul hizmetlisinin, her okul günü genç kızlarla çevrili bir adamın, eşini istismar eden ve şimdi de polis tarafından tecavüz ve cinayetle suçlanan biri olduğunu öğrenseniz *siz* ne yapardınız?"

Ona Margie'nin kendisini hiçbir zaman istismarla suçlamadığını, sadece sabahın ikisinde çimenlerinde bağırmayı kesmesini istediğini söyleyebilirdi; *geri dön Margie, değişeceğim.* Ona Yvonne Wicker'ı kimin öldürdüğüne dair en ufak bir fikri olmadığını söyleyebilirdi. Adını o beleş paçavraya Dedektif Jalbert'ın

verdiğinden neredeyse emin olduğunu çünkü Jalbert'ın bu gazetenin haberi yayımlamakta hiç tereddüt etmeyeceğini bildiğini söyleyebilirdi. Bunların hiçbirinin kadının gözünde üç kuruşluk değeri olmayacaktı.

"Konuşmamız bitti mi Bay Coughlin? Yapmam gereken işler var da."

"Henüz değil, ben gidince lisede işlerin nasıl yürüyeceğini düşünmemişsiniz sanırım. Nasıl denir, ince detayları. Benim yerime kim geçecek? Yaz elemanım var bir tane, Jesse Jackson adlı bir çocuk. İyi bir çocuk, çok iyi bir çalışan ama işi tek başına yapamaz. Bir kere nasıl yapılacağını bilmiyor. Ayrıca on yedi yaşında. Sorumluluk alamayacak kadar küçük. Üçüncüsü eylülde tam zamanlı okuluna dönmesi gerekiyor."

"O da işten çıkarılacak," dedi Eggers. "Cuma günü okulu kilitlediğinizde anahtarlar okul müdürü Bay Coates'a teslim edilmeli. Manitou'da yaşıyor o da sanırım."

"Jesse de temmuz ve ağustosun ilk haftası için ödemesini alacak mı?" Danny bu sorunun cevabını biliyordu ama kadının ağzından duymak istedi.

Duymayı umduğu şey utanmaysa istediğini alamadı. Onun yerine hoşgörülü bir gülümsemeyle karşılaştı. "Korkarım hayır."

"O paraya ihtiyacı var. Eve destek oluyor."

"Başka bir iş bulacağına eminim." Sanki Wilder'da her yer iş kaynıyordu. Masasından bir kâğıt alıp inceledi, yerine geri koydu. "Sanırım yanınızda bir çocuk daha vardı, Patrick Grady. Ailesi bir şikâyette bulundu. Bay Coates'u arayıp oğullarının siz onu tehdit ettiğiniz için işten ayrıldığını söylemişler."

Danny bir an öyle şaşırdı ve sinirlendi ki konuşamadı. Sonra, "Pat Grady sürekli geç kaldığı ve özensiz çalıştığı için kovuldu. Tehdit edilmedi, bildiğiniz tembel tenekenin teki. Sorsanız Jesse de size aynını söyler. Ama soracağınızı sanmıyorum."

"Sormamıza gerek yok. Hiç hoş olmayan bir resmin başka bir parçası bu da sadece. Sizin karakterinizin resminin Bay

Coughlin. Bütçe sebepleriyle çıkarıldığınız için mutlu olmalısınız. Yeni iş aradığınızda özgeçmişinizde daha iyi görünür. Şimdi, meşgul olduğum..."

"Okul yazın geri kalanı boyunca boş mu kalacak?" Her şey bir yana Danny bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Bu lise yaşlı bir kadındı ve okul yılı boyunca çok hırpalanıyordu. Temmuz ayındalardı ve o işlere daha yeni başlamıştı. "Peki ya sonbaharda?"

"Sizi ilgilendirmiyor," dedi Eggers. "Aradığınız için teşekkürler Bay Coughlin. Umarım sorunlarınız çözülür. İyi günler."

"Bir dakika dur be..."

Ama anlamı yoktu çünkü Susan Eggers kapatmıştı.

28

Cehennemden çıkma haftanın perşembe akşamı erken saatlerde Danny, Manitou'daki IGA markette haftalık alışverişini yapıyordu. Bu işi perşembe günü yapmayı seviyordu çünkü çoğu çalışanın maaşı cuma günü eline geçiyordu, dolayısıyla market nispeten boş oluyordu. Kendi haftalığı –son beş altı maaşından biri– ertesi gün doğrudan yatırılıp Citizens National hesabına geçecekti. Birikim ve çek hesabına kenara koyduğu üç binin biraz üzerinde parası vardı ama uzun süre dayanmazdı. Eski eşine nafaka ödemiyordu ama her hafta ya da hafta aşırı elli altmış dolar atıyordu. Başına açtığı belalar düşünülürse ona bu kadarını borçluydu. Ama artık ona para gönderemeyecekti ve onu arayıp halini açıklamayı hiç istemiyordu. Gerçi muhtemelen çoktan biliyordu. İyi haberler kağnıyla, kötü haberler jet uçakla gider. Artık Stevie'ye destek olmasına da gerek yoktu. Danny'nin küçük kardeşi hâlâ Melody Heights'ta destekli yaşam evinde yaşıyordu ama muhtemelen Danny'nin haftalığından daha fazla para kazanıyordu.

Belki o bana destek çıkar, diye düşündü Danny. *İşte o komik olur.*

Et reyonunda yarım kiloluk ve bir kiloluk kıyma (en ucuzu oydu) arasında karar vermeye çalışırken arkasından biri yüksek sesle, "Daniel Coughlin? Sana birkaç soru sormam gerekiyor," dedi.

Jalbert'tı. Tabii ki oydu. O akşam bol siyah montunun yerine göğsünün sol tarafında KBI logosu olan mavi bir rüzgârlık giymişti. Danny rüzgârlığın sırtını göremese de aynı harflerin daha büyük harflerle orada da olduğunu biliyordu. Jalbert yanına gelip daha normal bir ses tonuyla konuşabilirdi, otoparkında konuşmayı da tercih edebilirdi. Et reyonundaki diğer insanlar ona bakmaya başladılar, Jalbert'ın istediği de buydu.

"Sorularına cevap verdim zaten." Danny sepetine bir paket kıyma attı; yarı fiyatına yarım kilo, ekonomi yapma zamanıydı şimdi. "Daha çok soru sormak istiyorsan avukatımın da yanımda olmasını istiyorum."

"Böyle bir hakkın var," dedi Jalbert aynı yüksek sesle. Danny adamın kızılımsı kabarık saçlarının adeta bir ok başı gibi göründüğünü düşündü ya da paslı bir mızrağın ucu gibi. Çukur gözlerini yeni bir böcek türüne bakar gibi Danny'nin üzerine dikmişti. "Avukat tutma hakkın. Ama o polis merkezine gelene dek beklemen gerekecek."

Yine o aynı yüksek ses. İnsanlar et reyonunun başında, sonunda toplanmaya başlamıştı, bazıları arabasıyla dolaşıyor, bazıları sadece bakıyordu. "Ya da burada yapabiliriz. Senin tercihin."

Herkes dinlerken, diye düşündü Danny. *Bu hoşuna giderdi, değil mi?*

"Ortada buluşalım. Dışarı çıkalım."

Danny, Jalbert'a karşı çıkma fırsatı vermedi, yanından geçti (geçerken omuz atma dürtüsünü kontrol altında tutması gerekmişti) ve kapıya yöneldi. Dedektif onu zapt edecek değildi, Danny ondan yirmi beş, otuz kilo ağırdı ve Jalbert'ın silahı yoktu, sadece belindeki rozeti vardı. Bir de bir iple boynuna astığı kimliği. Danny, Jalbert peşinden geliyor mu diye arkasına bakmadı.

Kasadaki kadınlar kasalarını işletmeyi bırakmıştı. Kadınlardan ikisini liseden tanıyordu. Liseden bir sürü insanı tanıyordu çünkü Wichita'dan ayrıldığından beri lisede çalışıyordu. ÇIKIŞ kapıları kayarak açıldığında ve o ılık Kansas gecesine çıktığında aralarında iki öğretmenin de olduğu birkaçını tanımasına rağmen reyonlarda yanından geçtiği kimsenin ona selam vermediğini fark etti.

Marketin ön vitrininden kaldırıma vuran beyaz ışığı geçince Jalbert'a döndü. "Beni resmen avlıyorsun, sıkıştırıyorsun."

"Ben davama bakıyorum. Avlanan biri varsa o da zavallı Bayan Yvonne. Onu ölümüne avladın. Değil mi?"

Danny bir televizyon dizisini hatırlayıp, "Bu soru soruldu ve cevabı verildi," dedi.

"Telefonunu inceledik. Konum bilgilerinde bir sürü büyük boşluk var. Her birini açıklaman gerekecek. Yapabilirsen tabii."

"Hayır."

Jalbert'ın kaşları –gittikçe açılan saçları kadar kabarık ve karışıklardı– havaya fırladı. Danny'nin aklına tuhaf bir fikir geldi: *O beni avlıyor olabilir ama belki ben de karşılığını veriyorumdur. Gözaltları daha da çukur ve koyu sanki.*

"Hayır mı? *Hayır mı*? Şüpheli listesinden çıkmak istemiyor musun Danny?"

"Bunu istemeyen sensin. İstediğin son şey bu." Jalbert'ın rüzgârlığının göğsünde parlak sarı KBI logosunu işaret etti. "Bilbord giysen de olurmuş. Kilo mu verdin sen?"

Jalbert bu beklenmedik soru karşısında şaşırdığını belli etmemek için elinden geleni yaptı ama Danny şaşırdığını düşünüyordu. Hüsnükuruntu belki? Belki.

"O boşlukları doldurman gerekiyor Danny. Elinden geldiğince..."

"Hayır."

"O zaman beni daha çok göreceksin. Bunun farkındasın değil mi?"

"Yalan makinesi ne oldu? Kamyonetim geldi, önümüzdeki hafta her gün uyar bana, işimi kaybetmem için gerekeni yaptın ya o yüzden."

Jalbert diş diye kullandığı o minicik şeyleri gösterdi. *Hep yumuşak şeyler yiyor olmalı,* diye düşündü Danny. "Senin gibilerin – sosyopatların– başlarına gelen tüm talihsizlikler için başkalarını suçlamaları çok ilginç."

"Yalan makinesi dedektif. Yalan makinesi ne oldu?"

Jalbert bir elini canını sıkan bir sineği kovar gibi havada salladı. "Sosyopatlar yalan makinesini hemen her seferinde kandırır. Kanıtlanmış bir gerçek bu."

"Ya da belki doğruyu söylediğimi göstermesinden korkuyorsundur."

"Yirmi bir," dedi Jalbert.

"Ne?"

"Yok bir şey."

"İyi misin?" Bu soruyu sormak Danny'ye büyük zevk vermişti. Ucuz ve acımasızcaydı ama tüm kasabasının önünde küçük düşürülmüştü. Eski kasabasının demek daha doğru.

Jalbert, "Onu sen öldürdün," dedi.

"Öldürmedim."

"Hadi ama. Sahiplen. Yükü omzundan at Danny. Daha iyi hissedeceksin. Sadece sen ve ben varız burada. Üzerimde dinleme cihazı yok, sonra inkâr edebilirsin yine. Benim için yap bunu, kendin için. At içinden."

"İtiraf edecek bir şey yok. Rüya gördüm. Gömülü olduğu yere gittim. Polise söyledim. Bu kadar."

Jalbert güldü. "Dayanıklısın Danny. Kabul. Ama ben de öyleyimdir."

"Şu fikri bir dinle. Benim yaptığımı düşünüyorsan beni suçla ve tutukla."

Jalbert hiçbir şey demedi.

"Yapamazsın, değil mi? Eminim Wilder City'deki ilçe savcısıyla görüşmüşsündür, o da sana elinde yeterli kanıt olmadığını söylemiştir. Adli tıp kanıtı yok, video kaydı yok, şahit yok. Beni Texaco'da gören o ihtiyar adam var ama o da cesedi ihbar ettiğim gündü, yani sana bir yardımı dokunmaz. Yani dedektif, sıçmışsın."

Ne komik, diye düşündü Danny, çünkü kendisi de sıçmıştı. Jalbert bunu sağlamıştı.

Jalbert sırıtıp parmağını Danny'ye uzattı. Sırıtışı Danny'ye rüyasındaki ayı anımsattı. "Sen yaptın. Bunu biliyorum, sen de biliyorsun, yirmi sekiz."

Danny, "Ben içeri girip alışverişimi bitireceğim. İstersen peşimden gelebilirsin. Sana engel olamam, olan oldu zaten. Adımı o paçavraya sızdırdığında oldu," dedi.

Jalbert inkâr etmedi ve Danny'nin peşinden IGA'ya girmedi. İşi bitmişti. Alışveriş yaparken herkes Danny'ye bakıyordu. Bazıları geldiğini görünce arabalarını onun önünden çektiler.

29

Meşe Yolu'ndaki karavanına döndü. Aldıklarını kaldırdı. Kendini bir kutu Nabisco Pinwheels –en sevdiği kurabiye– alarak şımartmıştı, televizyon izlerken bir iki tane yemek niyetindeydi. Ama şimdi televizyon izlemek istemiyordu, kurabiye yemeyi hiç istemiyordu. Bir tane yemeye kalksa boğulurdu herhalde. Ortaokulda büyük bir çocuk ona zorbalık ettiğinden beri hiç bu kadar sinirli hissetmemişti, hiç bu kadar... bu kadar...

"Köşeye sıkıştırılmış hissetmedim," diye mırıldandı.

Bu gece uyuyacak mıydı? Sakinleşmezse uyuyamazdı. Sakinleşmek istiyordu, toparlanmak istiyordu. Jalbert uyumuyor gibi görünüyordu ve Danny'nin de ona katılmasını istiyordu. *Biraz dağıt Danny, aptalca bir şey yap. Bana bir yumruk salla mesela? Nasıl iyi hissedersin bir düşün! Dene hadi!*

Bu gerginliği azaltmanın bir yolu var mıydı? Olabilir.

Cüzdanını çıkarıp karıştırdı. İki dedektif de ona KBI numaralarının ve önünde sabit, arkasında cep numaralarının olduğu kartlarını vermişti. İnanılmaz rüya hikâyesinden bıkar da onlara gerçekte olanları anlatmaya karar verirse diye. Jalbert'ın kartını cüzdanına geri koydu ve Davis'in cebini aradı. İlk seferde açtı kadın, alo demesi yanındaki, muhtemelen etrafındaki seslerin arasında kaybolup gitti. Genç seslerin uyumsuz bir "İyi ki Doğdun" yorumlamasıydı bu.

"Merhaba Dedektif Davis. Ben Danny Coughlin."

Kadının tarafında başşüphelisinden akşam 7'de gelen bu aramaya nasıl karşılık vereceğini bilemiyormuş gibi bir an sessizlik oldu. Jalbert onu nasıl gafil avladıysa kendisinin de Davis'i öyle gafil avladığını düşündü, gayet adildi bu... en azından şu tepesi atmış halinde öyle geliyordu. Duraksaması Danny'nin *iyi ki doğdun Laurie, iyi ki doğdun Laurie* kısmını duymasına yetecek kadar uzun sürdü, derken Davis döndü. "Bir dakika." Sonra partiye gelenlere (Danny bir parti olduğunu tahmin ediyordu) "Konuşmam lazım," dedi.

Beklenmedik aramayla çalan telefonu daha sessiz bir yere götürürken şarkı sesi giderek azaldı. Danny'nin kelimeleri seçmesine yetecek kadar uzun bir süreydi bu. *Konuştu?* Hayır. *Görüştü?* Hayır, bu tamamen yanlıştı. *Sorguladı?* Doğru... ama yanlış da. Sonra buldu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Danny?"

"Yarım saat önce ortağınız beni süpermarkette alışveriş yaparken tuzağa düşürdü."

Bir duraksama daha. Sonra, "O üç haftadaki konumlarına dair sorularımız var hâlâ. Kardeşinle konuştum ve haziranın ilk haftası orada olduğunu doğruladı. Spektrumda biri mi?" dedi.

Danny, Davis'in Stevie'yi üzüp üzmediğini merak ediyordu –konfor alanından çıkınca hemen üzülürdü– ama Davis'in konuyu dağıtmasına, anlatmak istediklerine engel olmasına müsaade etmeyecekti.

"O siyah spor montun yerine önünde ve arkasında KBI logosu olan bir rüzgârlık giymişti. Megafonu yoktu ama gerek de yoktu zaten, yeterince ses çıkardı. Perşembe akşamı alışveriş yapan çok kişi olmaz ama orada olan herkes güzelce dinledi. Güzelce izledi."

"Danny paranoyaya kapılmış gibisin."

"Biri seni sorguya çekerken otuz kişi izliyorsa bu paranoya falan değildir. Ne yapmaya çalıştığını anlayınca peşimden dışarı çıkmasını sağladım. Ne oldu biliyor musun? Sorusu falan yoktu. Dışarı çıkınca aynı teraneyi okumaya başladı; yaptığını itiraf et, daha iyi hissedeceksin."

"Hissedeceksin ama," dedi Davis içtenlikle. "Gerçekten."

"Ben *sana* iki soru sormak için aradım."

"Benim işim senin sorularını cevaplamak değil Danny. Senin işin benimkileri cevaplamak."

"Ama bu sorular dava hakkında değil. En azından doğrudan alakalı değil. Daha çok usule dair sorular. İlki şu. *Sen olsan,* üzerinde polis rüzgârlığınla peşimden IGA'ya gelip sorduklarını herkes duysun diye uğraşır mıydın?"

Davis cevap vermedi.

"Hadi, basit bir soru bu. Beni komşularımın önünde utandırır mıydın?"

Bu sefer hemen cevap verdi, alçak ve öfkeli bir sesle, "Sen Yvonne Wicker'a utandırmaktan çok daha fazlasını yaptın. Ona *tecavüz* ettin. Onu öldürdün!" dedi.

"Kişi suçluluğu kanıtlanana dek masumdur lafına ne oldu Dedektif Davis? Ben sadece onu buldum. Ama bunu defalarca kez konuştuk zaten ve sorduğum sorunun bununla bir alakası da yok. Sen olsan Jalbert'ın yaptığı gibi mi yapardın, hele de bana soracak yeni hiçbir sorusu yokken?"

Danny çok hafiften parti seslerini duyabiliyordu. Davis konuşmadan önce bayağı uzun bir sessizlik oldu. "Her dedektifin kendi yöntemleri vardır."

"Cevabın bu mu?"

Davis kısa, tükenmiş bir kahkaha attı. "Kürsüde değilim. Beni çapraz sorguya çekme hakkın yok. Bana söyleyecek önemli bir şeyin olmadığı için telefonu kapa..."

"Peter Andersson adı size tanıdık geliyor mu? Andersson'da iki s var."

"Neden gelmeli?"

"*Plains Truth* denen bedava bir gazetenin yazarı. Bayan Wicker'ın adını bastılar. *Normal* prosedürünüz mü bu? Yakınlarına haber vermeden kurbanların adını paylaşmak?"

"Ben... yakınlarına *haber verildi*!" Ella Davis'in sesine sonunda telaş karışmıştı. "Geçen hafta!"

"Ama *Telescope*'a verilmedi adı. Verildiyse de basmadılar. *Plains Truth* bastı. Peki ya benim adım? Onu da bastılar. Suçtan hüküm giymemiş kişilerin adını paylaşmak KBI prosedürü dâhilinde mi?"

Yine sessizlik. Danny hafif bir patlama sesi duydu. Doğum günü balonu olabileceğini düşündü.

"Senin adın mı basılmış? Bunu mu iddia ediyorsun?"

"Bir kopyasını al da kendin gör. Adımı kimin sızdırdığını biliyoruz değil mi? Neden yaptığını da biliyoruz. Elinde sağlam hiçbir şey yok, sadece inanmayı reddettiği, inanamadığı bir hikâye var. Aynısı senin için de geçerli ama en azından sen adımı hiç umursamadan basacak tek paçavraya vermedin. O yüzden seni aradım."

"Danny ben..." Belki de özür dilerim demeden önce sustu. Danny dilinin ucuna gelen bu mu değil mi bilmiyordu ama öyle olduğuna bayağı emindi.

Geriye sardı. "Adını gazeteye herhangi biri vermiş olabilir. Çok büyük ihtimalle karavan parkındaki komşularından biridir. Frank Jalbert'ın seni taciz ettiği fikri çok saçma."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Sana *Plains Truth* hakkında bildiklerimi bir anlatayım," dedi Danny. "İşten eve dönerken bir tane aldım. Yarın son günüm. İşten çıkarıldım. Bunun için de size teşekkür etmem gerekir."

Davis cevap vermedi.

"Çoğu reklamdan oluşan, araya yerel haberlerin serpiştirildiği bir gazete... bir de suç hikâyelerinin, insanlar bayılıyor bu hikâyelere. Şakalaşmalardan kundaklamaya her şey. İnsanların lanet gazeteyi eline almasını sağlıyor bu hikâyeler."

"Danny, gerçekten bu konuşmanın fazla uzadığını düşünüyorum."

Danny üsteledi. "*Plains Truth* çalışanları arasında mücadeleci muhabirler yok. Araştırıp soruşturmuyorlar. Andersson ve bir iki tanesi daha kıçlarının üstüne oturup haberlerin onlara gelmesini bekliyorlar. Bizim durumumuzda Wicker'ın ve benim adlarımızın. Birisi telefon açıp adlarımızı onlara vermiş."

"Benden bunu kimin yaptığını bulmamı isteyeceksen rüya görüyorsun. Muhabirler kaynaklarını korur."

Danny güldü. "Paçavra için çalışan insanlara *muhabir* demek matematikte ek ders alan çocuklara Einstein demek gibi bir şey. Bence Peter Andersson elinde bir isim varsa sizinle paylaşır. Onu biraz zorlayın sadece. Beni zorladığınız gibi."

Sessizlik ama telefonu kapatmamıştı. Çok hafif parti seslerini duyuyordu hâlâ. Laurie onun kızı mıydı? Yeğeni mi?

"Bir isim yani, *gerçek* ismi değil ama," dedi Danny. "Andersson ismini istediyse bile Jalbert, Manitou polis merkezinden ya da Otoyol Devriyesi'nden olduğunu söyleyip kapatmıştır. Saygıdeğer bir gazete bir kaynaktan daha doğrulamadan isimsiz bir ihbarı basmazdı ama onlar bastılar, memnuniyetle. Adımı veren oydu dedektif. Bunu biliyorum, bence sen de biliyorsun."

"Görüşürüz Danny. Beni bir daha arama. İtiraf etmeyeceksen tabii."

Gözü kapalı bir atış. "Öylesine sayılar mı söylüyor arada? Alakasız, gelişigüzel sayılar?"

Ses yoktu.

"Bu konuda konuşmak istemiyor musun? Tamam. Doğum günü kızına..." diye başladı ama Davis telefonu kapatmıştı.

Hemen Boulder'daki Stevie'yi aradı. Kardeşi telefonu her zamanki gibi açtı, kaydedilmiş bir telesekreter mesajı gibi. "Steven Albert Coughlin'i aradınız."

"Selam Stevie, ben..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Stevie gülerek. "Danny- Danny-o-piti-piti, karamela sepeti. Nasılsın abi?"

Bu Danny'nin öğrenmek için aradığı her şeyi anlatıyordu. Ella Davis, Stevie'ye abisinin cinayet şüphelisi olduğunu söylememişti. O... dikkatli miydi? Belki daha fazlası. Belki de aradığı kelime *diplomatikti*. Danny kadını sevmek istemiyordu ama bu davranışı için biraz sevmişti. Stevie'nin özel bir yeteneği vardı ve –yavaş yavaş– bazı sosyal yetenekler de geliştirmişti ama duygusal açıdan kırılgandı.

"Gayet iyiyim Stevie. Arkadaşım Ella Davis seni aradı mı?"

"Evet, hanımefendi. Dedektif olduğunu, senin onlara bir davada yardım ettiğini söyledi. Onlara bir davada yardım mı ediyorsun Danny-o-piti?"

"Etmeye çalışıyorum," dedi, sonra konuyu değiştirdi. Stevie'nin hafta sonları doğa yürüyüşü yapmaya gittiği Nederland'den konuştular. Stevie'nin arkadaşı Janet'la gittiği danstan, dans bittikten sonra eve dönerken nasıl üç kez öpüştüklerinden konuştular. Birileri yüksek sesle müzik çalıyordu, Stevie sesi kısmaları için onlara bağırdı, ergenliğinde böyle bir şeyi asla yapamazdı, o zamanlar birileri onu durdurana dek kafasının yan tarafına vururdu sadece.

Danny kapatması gerektiğini söyledi. Öfkesi neredeyse tamamen dinmişti. Stevie'yle konuşmak bu etkiyi bırakıyordu. Stevie tamam dedi, sonra da her zamanki gibi: "Sorsana bir tane!"

Danny hazırdı. "Folgers Özel Kavrulmuş kahve."

Stevie güldü. Çok güzel, neşe dolu bir sesti bu. Mutlu olduğunda gerçekten mutlu oluyordu. "5. reyon, et tezgâhına doğru giderken sağda en üst rafta, fiyatı on iki dolar dokuz sent. Adı Klasik Kavrulmuş aslında." Sesini sır verir gibi alçaltıp, "Folgers Özel Kavrulmuş üretimden kaldırıldı," dedi.

"Çok iyi Stevie. Kapatmam lazım."

"Tamam, Danny-o-piti. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Stevie'yle konuşanın Davis olmasına sevindi. Jalbert'ın onunla konuştuğunu –kardeşine yaklaştığını– düşünmek bile Danny'nin içini ürpertiyordu.

30

Ella Davis telefonunu pantolonunun cebine koydu ve partiye geri döndü. Kız kardeşi parti şapkası takmış on, on iki küçük kıza kek ve dondurma dağıtıyordu. Davis'in kızı, doğum günü kızı, bu gecenin yıldızı büfedeki hediye yığınına hevesli bakışlar atıyordu. Laurie bugün sekiz yaşına girmişti. Hediyeler yakında açılacak ve yakında unutulacaktı, Davis'in emek verip kazandığı bir kırk doları gömdüğü Adora bebek dışında belki. Şekerle gaza gelmiş ve coşkuyla eğlenmeye hazır kızlar oturma odasında oyunlar oynayacak, çığlıkları kardeşinin evini dolduracaktı. Saat sekizde *Karlar Ülkesi* televizyonda bilmem kaçıncıya dönerken uykuya dalmaya hazır olacaklardı.

"Kimdi o?" diye sordu kardeşi. "Dava için mi aradılar?"

"Evet." Bir tabak dondurma çoktan dökülmüştü. Mitzi, Regina'nın Beagle cinsi köpeği, hemen o konuyla ilgilenmeye başladı.

"*O* değildi, değil mi?" diye sordu Regina fısıldayarak. "Coughlin?" Sonra, "Çatalını kullan Olivia!" diye bağırdı.

"Yok," diye yalan söyledi Davis.

"Onu ne zaman tutuklayacaksınız?"

"Bilmi..."

"*KİMİ tutuklayacaksınız?*" diye bağırdı küçük bir kız. Adı Mary ya da Megan'dı, Ella hangisi olduğunu hatırlayamıyordu. "*KİMİ tutuklayacaksınız?*"

"Kimseyi," dedi Regina. "Sen işine bak Marin."

"Bilmiyorum Reg. Benim rütbemi aşıyor."

Kek ve dondurmalar servis edilip tüm kızlar yemeye başlayınca Davis izin isteyip sigara içmek için arka verandaya çıktı. Frank'in markette Coughlin'e yaklaşması, onu özellikle parmakla göstermesi, bu yüzleşmeye şahit olanlara *bu o, cinayeti işleyen adam bu, iyice bir bakın* demesi fikri canını sıkmıştı.

Jalbert'ın Coughlin'in adını bu haberi basacak tek yayına vermesi fikri daha da canını sıkmıştı. Bunu yapacağına inanmak istemiyordu ve pek inanmıyordu da ama Frank'in Coughlin'e kitlendiğine şüphe yoktu. Onu kafaya takmıştı.

Yanlış kelime, dedi kendi kendine. *Doğrusu kendini* işine adamış.

En çok da Coughlin'in kendisi canını sıkıyordu. Frank ellerinde DNA örneği olduğunu söylediğinde *rahatlamıştı* ve karşılaştırma için örnek vermeye hazırdı. Davis'in kamyonetin ön panelinde kızın parmak izlerini bulduklarına dair yalan söylediğini biliyordu. Ama bunun nedeni parmak izlerini silmesi de olabilirdi. Zavallı Wicker –Jalbert'a göre zavallı Bayan Yvonne– aracın içine hiç binmemişti belki de, cansız bedenini muşambaya sarıp kamyonetin arkasına atmış da olabilirdi. Muşambadan kurtulduysa bu neden kamyonetin arkasında hiç saç, parmak izi ya da DNA kalıntısı bulmadıklarını da açıklardı. Ama neden onu *muşambayla* gömmemişti ki o zaman?

Ya da belki Yvonne Wicker hiçbir zaman o kamyonete binmemişti.

Hayır. Bunu kabul etmiyorum.

Coughlin yalan makinesine girmeyi de teklif etmiş, hatta bunun için adeta yalvarmıştı. Frank o konuyu kapatmıştı, haklı gerekçelerle ama...

Kız kardeşi yanına dışarı çıktı. "Laurie hediyelerini açıyor," dedi, sesinde hafiften bir iğneleme vardı. "Bize katılır mısın?"

Kişi suçluluğu kanıtlanana dek masumdur lafına ne oldu Dedektif Davis?

"Evet," dedi Ella sigarasını söndürüp. "Tabii ki."

Reggie onu omuzlarından tuttu. "Canın sıkkın gibi görünüyorsun tatlım. Arayan *o muydu*?"

Davis iç çekti. "Evet."

"Masum olduğunu mu iddia ediyor..."

"Evet."

"O içeri girince daha iyi hissedeceksin değil mi?"

"Evet."

İlerleyen saatlerde pijamalı kızlar oturma odasının yerinde bir araya toplanmış, Elsa ve Anna'nın "For the First Time in Forever" söylemesini her seferinde olduğu gibi büyülenmiş halde seyrederken Ella, Reggie'ye psişik bir deneyimi olup olmadığını sordu. Gerçek olan bir rüya gibi.

"Benim yok ama arkadaşım Ida Horst'ün kalp krizi geçireceğini görmüştü rüyasında ve iki hafta sonra geçirdi."

"Gerçekten mi?"

"Evet!"

"Yani böyle şeylerin mümkün olduğuna inanıyorsun."

Reggie bunu bir tarttı. "Eh, Ida'nın yalancı olduğunu sanmıyorum ama bunu bana Horst kalp krizi geçirmeden önce anlatsa daha çok inanırdım. Hem o kadar şişmanken krize davetiye çıkarıyordu resmen. Kızına bak Els! O bebeğe bayılıyor!"

Laurie kumral saçlı Adora bebeği göğsüne bastırmıştı, Davis birden kendi bir görüye kapıldı: Danny Coughlin, Yvonne Wicker'ı tekrar tekrar bıçaklıyor, sonra mısır tarlasında üzerine

çıkıp o kan kaybından ölürken kıza tecavüz ediyordu. Mısır tarlası olduğunu biliyorlardı çünkü saçında mısır püskülü bulunmuştu.

Eğer bunu yaptıysa Frank'in ona yaptığı her şeyi hak ediyor, diye düşündü. Sonra, kapı eşiğinde kardeşinin yanında dururken o ölümcül (ve de hain) dört harfli kelimenin ilk defa düşüncelerine girdiğini fark etti.

Başka bir şey daha vardı, onu asıl sarsanın bu olduğunu itiraf etmeye –kendine ve yalnızca kendine– hazırdı. Öylesine sayılar mı söylüyor arada? Alakasız, gelişigüzel sayılar? Frank'i birkaç kez bunu yaparken duymuştu, Wicker cinayetini soruşturmaya başladıklarından beri daha çok, büyük ihtimalle hiçbir anlamı yok ama Frank kilo kaybetmişti ve kafayı Coughlin'e takmıştı...

Bu kelimeyi kullanma! Kafayı takmadı, kendini işine adamış biri o. *Wicker'ın savunucusu, onun için adaleti sağlamak istiyor.*

Ama ya *eğer* doğru kelimeyse?

31

Jalbert, Lyons'a dönüş yolunu yarılamışken terk edilmiş yol üstü bir alışveriş merkezinin çatlak ve çukurlu otoparkına girdi. Arabadan çıkıp biraz sayı saymazsa patlayacak gibi hissediyordu. Gün hâlâ aydınlıktı ve saat dokuza kadar aydınlık kalacaktı. Çok da uzakta olmayan bir yerde kikirdek bir grup kız *Karlar Ülkesi* seyrediyordu.

"Zamanı geçirmeye çalışıyor," diye fısıldadı Jalbert. "Orospu çocuğu zamana oynamaya çalışıyor."

Ah, başı! Zonkluyordu! İki elini birden ok başı misali saçlarından geçirdi. İki yandan açık alnında minik boncuk terlerini hissedebiliyordu. Sayması gerekiyordu. Saymak onu yatıştıracaktı. Hep yatıştırırdı, Celebration Center'daki iki odalı süitine döndüğünde sandalyeleri dönebilirdi. Bunu yapana dek uyuyamazdı. Bir zamanlar vakit geçirmek için oyun olan şey şimdi bir gereklilikti.

Arabasından terk edilmiş rehinci dükkânının önüne yürüdü. Otuz üç adım, on yedi ve on altı. Geri yürüdü, on beş ve on dört. Yeniden dükkâna yürüdü: on üç, on iki, on bir; son üç adım bebek adımları çünkü bu üçlünün toplamı otuz altı eder ve tam tutmas: lazım. Kendini daha iyi hissetmeye başlıyordu. On, dokuz, sekiz, yedi ve arabasına geri dönmüştü. Elini yumruk yapıp fısıldayarak sayıp kaputa yirmi bir kere vurdu.

Coughlin'i henüz tutuklayamazdı. İlçe savcısını geç, KBI müdürü ona engel olurdu. Ve Jalbert da kabul etmek zorundaydı, müdür haklıydı. Rüya hikâyesi saçmaydı ama ellerinde başka bir şey yokken o küçük kasaba avukatı Edgar Ball bile davanın düşmesini sağlayabilirdi.

Ya da belki *düşüremezdi*. İlçe savcısı böyle aptalca bir davayı mahkemeye çıkaracak kadar salak olsa bile Coughlin masum bulunurdu ve yeniden mahkemeye verilemezdi: çifte tehlike, dava kapanır. Jalbert'ın Coughlin'in içyüzünü ortaya çıkarması lazımdı ki dünya o saf masumiyet iddialarının altındaki psikopatı görebilsin. Baskı yapmalıydı. Onu köşeye sıkıştırmalıydı.

Jalbert birden başlayıp özenle sayarak alışveriş merkezinin etrafını dolaşmaya karar verdi. Ön tarafa döndüğünde yirmi altıya ulaşmıştı (toplamda 351 yapar), kendi sivil Ford'unun yanına park etmiş, ışıkları yanıp sönen bir Otoyol Devriyesi aracı gördü. Bir polis omuz mikrofonundan plakasını kontrol ettiriyordu. Jalbert'ın geldiğini duyunca döndü, eli hemen Glock'unun kabzasına gitti. Sonra Jalbert'ın KBI rüzgârlığını görüp rahatladı.

"Merhaba efendim. Buraya park ettiğinizi gördüm ve..."

"Siz görevinizi yaptınız. Gerekeni yaptınız. Yirmi altı. Aferin. Cebime uzanıp kimliğimi göstereceğim."

Polis başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Gerek yok. Frank Jalbert değil mi?"

"Evet." Elini uzattı. Polis üç kere salladı, tam da doğru sayıda. "Adınız nedir memur bey?"

"Henry Calten efendim. Ölü kızın davasını mı araştırıyorsunuz?"

"Bayan Yvonne, evet." Jalbert başını iki yana salladı. "Zavallı Bayan Yvonne. Bacaklarımı esnetip bir sonraki adımımı düşünmek için durdum."

"Cesedi bildiren adam role uygun gibi," dedi Memur Calten. "Benim fikrim tabii."

"Benim fikrim de o yönde memur bey ama çok iyi saklanmış." Jalbert başını iki yana salladı. "Doğruyu söylemek gerekirse bize gülüyor resmen."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Baskı yapmamız lazım. Onu köşeye sıkıştırmanın bir yolunu bulmamız lazım."

"Sizi bırakayım da düşünün," dedi Calten, "ama bakın, yardım edebileceğim bir şey varsa, biliyorum pek mümkün değil ama..."

"Gayet mümkün," dedi Jalbert. "Bu dünyada her şey mümkündür. On altı."

Calten kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Hoş bir sayı, o kadar. Numaralardan bahsetmişken bana numaranızı versenize."

Calten hevesle, "Tabii, olur," dedi. Göğüs cebinden devriye kartviziti çıkarıp arkasına kendi özel numarasını yazdı. "Biliyor musunuz, ben de KBI'ya başvurmayı düşünüyordum."

"Kaç yaşındasınız?" Jalbert kartı aldı.

"Yirmi dört."

"Sekizin üç katı, güzel. Bir tavsiye vereyim mi? Çok uzun beklemeyin. Ertelemeyin. Ve iyi geceler."

"Size de. Yardım edebileceğim herhangi bir şey olursa..."

"Bir kenara yazdım. Sizi arayabilirim."

Memur Calten arabasına binerken duraksadı, yüzünde küçük pis bir sırıtışla arkasına baktı. "Yakalayın onu dedektif."

"Planım o."

32

Jalbert otele varınca resepsiyona uğrayıp katlanır sandalyeleri olup olmadığını sordu. Görevli otelin iş merkezinde olduğunu sandığını söyledi. Jalbert 521 numaralı odaya üç tane göndermesini istedi.

"Tekrar düşündüm de ben kendim alırım," dedi Jalbert ve dediğini yaptı. Duvara yaslanmış bir düzine, belki daha fazla sandalye vardı, dördünü aldı. Dört iyi bir sayıydı, üçten daha iyiydi. Nedenini söylemek zordu ama çift sayılar tek sayılara hep bin basardı. İki eline ikişer tane alıp resepsiyon görevlisinin sorgulayan bakışlarına aldırmadan asansöre taşıdı.

İkisini küçük oturma odasında, ikisini yatak odasında açtı. Şimdi sekiz sandalyesi vardı (yatak ve klozet de sayılıyordu). Birden sekize otuz altı ederdi, birden yirmi dörde üç yüz, birden kırka sekiz yüz yirmi. İnsanlar (çoğu insan) anlamazdı ama çok güzel bir şeydi, yukardan aşağı işleyen bir saadet zinciri gibiydi ama getirisi para değil, netlikti.

Beşinci sandalye turunun sonuna yaklaşırken bir sonraki adımının ne olacağını biliyordu. Konferans salonundan aldığı sandalyeleri toplayıp minik masasının yanına dizdi. Sonra işe yarayabilirlerdi. Bavulunu yatağın altından çıkarıp açtı. Esnek kısmından bir çift ince lastik eldiven alıp taktı. Baskı yapma zamanı gelmişti. Sonra Memur Calten'ı aradı. Onu biraz daha köşeye sıkıştırma zamanı.

33

Cehennemden çıkma haftanın cuma günü erken saatlerde Danny yüksek sesli metalik bir gümbürtüyle uyandı, peşinden de ya egzoz susturucusu kötü olan ya da hiç olmayan bir araba motoru gürültüsü geldi. Komodinindeki saat 02:19'u gösteriyordu. Yataktan kalkıp elektrik kesilirse diye sakladığı feneri aldı ve

oturma odasının ön camına gitti. Dışarda karavan parkı ofisi ve çamaşırhanesi arasındaki uzun sokak lambasının etrafında dönen güve bulutu dışında kıpırdayan bir şey yoktu. Meşe Yolu (hiç meşenin olmadığı) uykudaydı. O yüksek gümbürtü ondan başka kimseyi uyandırmamıştı çünkü ses özellikle *onun için* çıkarılmıştı.

Danny kapıyı açtı. Geceleri kapıyı kilitlemeyi unutuyordu bazen ama Plains Truth ve Jalbert'ın dün gece IGA'da yaptığı şovun ardından bu huyunu değiştirmesi gerekecekti herhalde. Beton basamakları indi ve feneri yakıp gürültünün kaynağını aradı. Bulması uzun sürmedi. Karavanın alüminyum dış yüzeyinde, buzlu banyo camının hemen altında bir çöküntü vardı. Danny gece ziyaretçisinin camı hedeflediğini tahmin etti.

Çöküntünün en derinde kalan kısmında kırmızı bir leke vardı. Danny ışığını karavanın yan tarafı boyunca gezdirdi ve çakıllı yolda bir tuğla gördü. Tuğlaya sarılıp telle tutturulmuş bir not vardı. Danny notta ne yazacağını biliyordu ama yine de çömelip notu çıkardı. Mesaj kısaydı, ya siyah pastelle ya da keçeliyle yazılmıştı.

BURADAN DEFOL SİKİK KATİL. YOKSA GÖRÜRSÜN.

Bunu okuyunca Danny'nin aklına ilk gelen şey, *Hayatta olmaz*'dı. İkincisi de *Ah, öyle mi? Film mi bu? Sen Clint Eastwood musun?*

Sabahın ikisinde elinde bir tehdit notu, ayağının dibinde notu teslim eden tuğlayla dururken Manitou'dan gitmek sadece mantıklı değil çekici geliyordu. Arkadaşı Becky –menfaate dayalı bir arkadaşlık– onunla işini bitirmişti, hıyarcıklı vebaya tutulmuş gibi küçük tatlı DJ'i ondan uzak tutacaktı ve işini de kaybetmişti. Üstüne bir de kasabanın yarısı Covidliydi. Kardeşini öldürdükten sonra kovulan Kabil gibi kovulma fikrinden hoşlanmıyordu ama bu karavan parkı da kimsenin cenneti değildi. Kolorado'ya bir şans vermenin vakti gelmiş olabilirdi. Stevie'nin de buna sevineceğini düşünüyordu.

Giderken duyduğu o gürültülü arabanın Pat Grady'nin Mustang'i olup olmadığını merak etti. Pekâlâ olabilirdi ama ne önemi vardı ki?

Danny içeri girip yatağına yattı ama öncesinde karavanın kapısını kilitledi.

34

Danny, Wilder İlçe Milli Eğitim çalışanı olarak son gününde depo odasından öğretmenler odasına kitap taşıdı, öğretmenler odası tarih ve İngilizce bölümlerine ait gibiydi daha çok. Kitaplar buraya dizilecek, eylülde okul yeniden başladığında öğrencilere dağıtılmaya hazır olacaklardı... o vakitlerde Danny Coughlin Wilder'dan çok uzaklarda olmayı umuyordu.

Jesse yeni kanatta süpürgelikleri fırçaladığı koridordan hafiften koşarak geldi. Kütüphanenin dışında Danny'nin yanına ulaşınca, "Haberin olsun, geçen günkü polis seni görmeye geliyor. Hani komik saçlı olan?.." Jesse iki parmağını alnına götürüp Jalbert'ın iki yanından açılmış saçını tarif etti. "Arka tarafa park etmiş."

"Kadın da yanında mı?"

"Yok, tek başına."

"Sağ ol Jesse."

"Adam sana abayı yakmış resmen değil mi?"

"Bu kitapları yerleştirince hemen aşağı sana yardıma geleceğim."

Jesse üsteledi. "Seni tutuklamayacak değil mi?"

Danny bunu duyunca gülümsedi. "Tutuklayabileceğini sanmıyorum, onu deli eden de bu. Hadi bakalım. Son günümüz iyi bir gün olsun."

Jesse gitti. Jalbert girişteydi, bir kez daha kupa dolabını inceliyordu. Bir elinde rulo yapılmış gazeteye benzer bir şey vardı.

Belki de onunla burnuma vurası vardır, diye düşündü Danny.

Bu Jalbert'ı yeniden görmenin verdiği korku ve endişenin arasında hoş karşıladığı komik bir düşünceydi. Korku ve endişenin tam da Jalbert'ın ona hissettirmek istediği şey olduğunu biliyordu. Danny elinden gelse bu hissini değiştirirdi ama yapamıyordu. Jalbert kapıdan girdiği sırada koridordan aşağı ilerlemeye başladı. "Ayın dördü güzel geçti mi?" diye sordu.

Danny cevap vermeye tenezzül etmedi. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Jalbert onu şaşırtarak bu sorusuna cevap verdi. "Ortağımın kızı hasta. Çok fazla pasta ve dondurmadan olduğunu sanıyor. Bu akşamüstü Great Bend'e gelmen lazım."

"Tutuklanıyor muyum?"

Jalbert minik dişlerini gösterdi. "Henüz değil. Resmi bir ifade vermen gerekiyor. Kayıtlara geçmesi için. Gördüğün şu *rüya* hakkındaki her şeyin. *Rüyan* kamuya açıldığında kesin televizyona falan çıkarsın. *Hayal ettiğin* üne kavuşursun. Ne yazık ki Jerry Springer öldü, fahişe ve aylakların arasında hiç sırıtmazdın."*

"Adımı gazetelere sızdıran sensin ama beni ün kovalamakla mı suçluyorsun? Bu sana göre bile çok boktan bir hareket."

"Ben yapmadım," dedi Jalbert, hâlâ gülümsüyordu. "Ben öyle bir şey yapmam. Komşularından biri olmalı."

Danny, Jalbert'a komşularından birinin (ya da belki Pat Grady'nin) dün gece karavanına bir tuğla attığını anlatabilir, hatta ona notu gösterebilirdi –cebindeydi– ama bir işe yaramazdı.

Onun yerine Danny, Jalbert'a ifade vermesini istemekte neden bu kadar geciktiğini sordu. "Çünkü daha iyisini umuyordun değil mi? Bir ifade değil de itiraf. Ama patronların benim itirafımı yeterli bulmazdı. Düşün bir Dedektif Jalbert. Onun nerede, kaç kez ya da neyle bıçaklandığını bilmiyorum."

"Gözün dönmüştü," dedi Jalbert. Danny'nin rahmetli annesi kurtarıcı İsa Mesih'e nasıl inanıyorsa Jalbert da Danny'nin suçlu

* *Jerry Springer* tartışmalı konuklarıyla ünlü bir Amerikan *talk show* sunucusuydu. (ç.n.)

olduğuna öyle tutkuyla inanıyordu. "*Cinayete meyilli manyaklarda* sık görülür. Eski bir terim bu, politik açıdan doğru değildir kesin ama hoşuma gidiyor. Seni çok iyi tarif ediyor."

"Onu ben öldürmedim. Sadece buldum."

Jalbert dişlerinden kalanları sergiledi. "Bana Noel Baba'yı anlat Danny. O hikâyeyi seviyorum."

"İşten saat dörtte çıkıyorum. Yani hız sınırlarına uyarsam, ki uyma niyetindeyim, ancak altı buçukta Great Bend'de olabilirim."

"Seni bekleyeceğim. Ella Davis de öyle. Ya da bugün son günün olduğundan biraz erken çıkabilirsin."

Danny bu adamdan bıkmıştı.

"Bunu görmek hoşuna gider diye düşündüm." Jalbert rulo gazeteyi açtı. *Oklahoman* gazetesiydi. Jalbert iç sayfalardan birini çevirip gazeteyi Danny'ye verdi. Haberin başlığı CİNAYETE KURBAN GİDEN KIZ EVİNE DÖNDÜ'ydü. Bir fotoğraf vardı. Jalbert bunu görmesini istemişti. Danny, Jalbert'ın asıl bunu göstermek için geldiğini düşündü.

Fotoğraf yas hakkında bilinmesi gereken her şeyi tek bir karede anlatıyordu. Yvonne Wicker'ın babası karısına sarılmıştı, kadının yüzü göğsüne gömülüydü. Babanın başı göğe çevriliydi. Dudakları acı bir ifadeyle aşağı sarkmıştı. Boynundaki kaslar seçiliyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Arkasında HEARST CENAZEEVİ yazan uzun, siyah Cadillac'ın yanında lise takımının spor ceketini giymiş genç bir çocuk duruyordu. Beyzbol şapkası takmıştı. Şapkanın önü aşağı eğdiği yüzünü gizliyordu. Danny onun Yvonne'un kardeşi olduğunu tahmin etti.

Danny filmlerin, televizyon dizilerinin nadiren ifade edebildiği, hatta anlayabildiği bir şeye baktığını düşündü: insanın ödediği bedel. Yasın indirdiği çekiç ve kaybın ne aptal bir şey olduğu. Kalan enkaz.

Gözleri yaşlarla doldu. Fotoğrafa ve CİNAYETE KURBAN GİDEN KIZ EVİNE DÖNDÜ başlığına baktı, sonra da Jalbert'ın yüzüne. Adamın *gülümsediğini* görünce hayretler içinde kaldı.

"Ah, bak hele! Katil ağlıyor! Şu İtalyan operalarındaki gibi!"

Danny az daha ona vuracaktı. İçinde *vurdu da,* Jalbert'ın burnunu bir yana ezip kanı ağzının iki yanından Fu Manchu* bıyığı misali akıttı. Onu bunu yapmaktan alıkoyan tek şey Jalbert'ın bunu istediğini bilmesiydi. Onun yerine bir eliyle gözlerini sildi.

"Bana en azından ailesinin köpeği bilmediğini söyle. En azından bu kadarını söyle."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jalbert adeta neşeyle. "Haberi veren ekipte değildim, Oklahoma'dan bir dedektif verdi. Benim işim davaya bakmak Danny. Yani *sana* bakmak."

Gazete Danny'nin elindeydi hâlâ. Buruşuktu. Onu iyice düzeltip Jalbert'ın görebilmesi için kaldırdı. "Fotoğraftaki gibi başka anne babalar görmek istiyor musun? Çünkü onu her kim öldürdüyse işi henüz bitmemiş olabilir. Sen kafayı bana takmışken iki üç kişiyi daha öldürebilir."

Jalbert, Danny suratına elini sallamış gibi geriye çekildi. "Kafayı takmadım ben, kendimi işime adadım. Senin yaptığını biliyorum Danny. Rüya falan yok. Gömüldüğü yere gitmek için rüyaya ihtiyacın yoktu çünkü onu sen gömdün. Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim yeter. Saat altı buçukta Great Bend'de ol, yoksa adını ve plakanı karayolu devriyesine veririm. İstersen avukatını da getir. Gazete de sende kalsın. Ailesine yaptıklarını zevkle seyredersin. Bir fiyatına dört kurban."

Siyah spor ceketinin kuyruğunu havalandırarak arkasını döndü ve girişe doğru yürüdü.

"Dedektif Jalbert!"

Döndü, kaşlarını havaya kaldırmıştı, o tuhaf saç yığınının iki yanında pürüzsüz kafatası bembeyazdı.

"Dişlerinizi mi sıkıyorsunuz?"

Jalbert kaşlarını çattı. "Ne?"

---

* 1913 yılında Sax Rohmer tarafından yazılan *The Insidious Dr. Fu-Manchu* adlı romandan bir karakterdir. Uzun, aşağıya sarkan bıyığı ile tanınır. (ç.n.)

"Dişleriniz. Hep erimiş. Belki de şu lastik plaklardan takmanız gerekiyordur. Walgreens'te satılıyor."

"Dişlerimin konumuzla hiç lakası yo..."

"Sayı saymak iyi mi geliyor?"

Jalbert ilk defa gerçekten şok olmuş gibi görünüyordu.

"Bu sabah işe gelmeden önce araştırdım," dedi Danny. "Aritmomani deniyor. Bu mu var sende? Dişlerini sıktığın için geceleri uyandığında bunu mu yapıyorsun?"

Ayrıca Danny ilk defa Jalbert'ın sağ şakağında atan bir damar gördü: tık-tık-tık. "Onu sen öldürdün akıllı çocuk. Bunu ikimiz de biliyoruz. Yakalanacaksın."

Gitti. Danny olduğu yerde kaldı, buruşuk gazete elindeydi, kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Jalbert'la her bir karşılaşma bir öncekinden daha kötüydü. İş gömleğinin koluyla gözlerini sildi. Sonra kitapları taşıma işine döndü. Son gün, hakkıyla çalış.

35

Öğle yemeğinde telefonunu almaya kamyonetine gitti. Margie'yi araması gerekiyordu, işinden çıktığını ve Kansas'ın, en azından onun için, cazibesini yitirdiğini anlatması gerekiyordu. Boulder vardı aklında. Margie anlardı, Stevie'yi severdi. Paraya ihtiyacı varsa Danny biraz gönderebileceğini düşünüyordu... ama çok değil. Yeni bir işe girene kadar elindekilerle yaşayacaktı. Ayrıca Margie evleniyordu değil mi?

Edgar Ball'a ödeme yapması gerektiğini kendine hatırlatarak yolcu kapısını açtı ve torpido gözünden telefonunu aldı. Başı önde mesajlarına bakarak yeniden okula yöneldi, derken durdu. Jesse'nin dediği bir şeyi düşünüyordu: *Arka tarafa park etmiş.* Okula en yakın otopark öğretmen parkıyken Jalbert neden böyle bir şey yapmıştı ki? Danny'nin aklına bir neden geliyordu.

Tundra'ya döndü. Kamyonetin arkasına şöyle bir göz attı. Asma kilit taktığı alet kutusu dışında boştu. Öte yandan araç

kilitli değildi. Hep açık bırakırdı, Jalbert da görmüş olmalıydı. Danny ona ve ortağına kendisi söylemiş bile olabilirdi bunu. Hatırlayamıyordu.

Hiçbir şey bulmayacağını düşünerek torpido gözünde biriken –böyle çok şeyin birikmesi tuhaftı– ıvır zıvırları karıştırdı ve hiçbir şey bulmadı. Jalbert oraya bir şey koymazdı. Danny'nin telefonunu oraya koyduğunu gördükten sonra bunu yapmazdı. Orta konsol ona daha olası geldi ama orada da bir şey yoktu... yüksek not aldığı bir sınavını gösterdiği bir sonraki sefer Darla Jean'e vermeye niyetlendiği bir paket M&M buldu. DJ'in sınavları hep iyi olurdu, akıllı bir yumurcaktı.

Yan gözlere baktı. Bir şey yoktu. Yolcu koltuğunun altına baktı, bir şey bulamadı. Sürücü koltuğunun altına baktı ve işte, içinde ancak kokain, eroin ya da fentanil olabilecek beyaz bir toz olan şeffaf kâğıttan bir zarf. Kansas ağır uyuşturuculara karşı sertti, Danny bunu biliyordu; çocuklar konferanslarda sürekli bu konuda ders alıyordu. Bu "dağıtma amacıyla" sayılmayacak kadar az bir miktardı ama Kansas'ta uyuşturucu bulundurmak bile iki yıl hapis yatmana neden olabilecek ağır bir suçtu.

Jalbert onun uyuşturucu suçundan iki yıl –daha büyük ihtimalle ilçe hapishanesinde doksan gün– yatmasını mı istiyordu? Hayır ama içeri düşmesini istiyordu. Çünkü o zaman onu zorlayabilirdi. Zorlardı. Zorlardı. Gardiyanlar da zorlardı. Jalbert isterse.

Koltuğun arkasında buruşmuş McDonald's paketi dâhil olmak üzere her türden çöpün biriktiği bir yer vardı. Paketin içinde bir hamburger kâğıdı, bir de *fast food* elmalı turta kutularından vardı. Tam da doğru boyutlardaydı. Danny uyuşturucu zarfını kenarlarından tutup kutunun içine kaydırdı, zarf kenarlara değip üzerinde olabilecek parmak izlerini dağıtmasın diye kutuyu eğdi. Parmakizi kaldığını sanmıyordu ama olabilirdi de. Kutuyu geri McDonald's paketine koydu, paketi de sefer tasına. Okula geri döndüğünde Jesse piknik masasındaydı.

"Birazdan yanına geliyorum," dedi Danny ve içeri girdi. Paketi depodaki yüksek raflardan birine, temizlik malzemelerinin arkasına koydu. Sonra Edgar Ball'u aradı.

"Hâlâ avukatım mısın?"

"Profesyonel birine ihtiyacın olana dek avukatınım," diye cevap verdi Ball. "İlginç bir iş bu."

Bir süre konuştular. Edgar Ball saat iki gibi liseye uğrayacağına ve o akşam altıyı çeyrek geçe Danny'yle Great Bend'deki KBI merkezinde buluşacağına söz verdi. Danny de ona dört yüz dolarlık bir çek vereceğine söz verdi.

"Beş yüz de, benden yapmamı istediğin şeyi düşünürsek," dedi Ball.

Danny tamam dedi. Adil bir anlaşmaydı ama biriktirdiklerinden büyük bir ısırık alacaktı bu ödeme. Margie'yi arayıp bir süre ona destek olamayacağını çünkü işten çıkarıldığını söyledi. Margie anladığını söyledi.

"Polislere söyle benimle konuşsunlar," dedi. "Bağırır falan ama kimseyi bıçaklamaz derim. Senin birini öldürdüğün fikri saçmalığın daniskası."

Danny onun harika biri olduğunu söyledi. Margie –Stevie olsa Margie-Margie-o-piti-piti derdi– harikayım tabii, ne sandın dedi. Danny sandviç ve termosunu alıp piknik masasına gitti ve Jesse'yle güzel bir yemek yedi.

"Burayı özleyeceğim," dedi Jesse. "Tuhaf ama gerçekten. Seninle çalışmayı da özleyeceğim. Sen iyi bir patronsun Danny."

"Bir yere girersin," dedi Danny. "Sana referans mektubu yazardım ama biliyorsun... şu şartlarda..."

"Evet," dedi Jesse ve güldü. "Anlıyorum."

Edgar Ball ikiyi çeyrek geçe geldi. Danny ona çeki ve McDonald's paketini verdi. "Bu şekilde ilerlemek istediğine emin misin?" diye sordu Ball. "Başın derde girebilir."

"Başım zaten dertte," dedi Danny. "Her an daha da derde giriyor."

36

Her zamanki çıkış saatlerinden yarım saat önce üç buçukta paydos ettiler. Danny okulun kapılarını son kez kilitledi, yedisini birden. Jesse, Danny'ye erkeklere has bir tavırla sarıldı, Danny de ona sırtına birkaç kez vurarak karşılık verdi. Kendine iyi bakmasını ve iletişimde kalmasını söyledi. Jesse de Danny'ye aynılarını.

Danny Meşe Yolu'na sürdü, bir gözüyle dikiz aynasından polislere bakınıyordu. Hiç kimseyi görmedi. Eve vardığında kapısına yapıştırılmış bir not buldu. Kısa ve özdü: *Taşın. Seni Burada İstemiyoruz.* Notu kapıdan söktü, mutfak çöpüne attı, hızlıca bir duş aldı ve temiz kıyafetler giydi. Sonra Ella Davis'i aradı.

"Yine Danny Coughlin dedektif."

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana birazcık güvenerek." Danny ona ne yapmasını istediğini anlattı. Evet demedi... ama hayır da demedi.

Great Bend'e doğru yola koyuldu, elli kilometre kadar ilerlemişti ki bir karayolu devriyesi aracı çiftlik yolundan çıkıp yanıp sönen ışıklarıyla peşinde takıldı. Memur bir an sirenini açtı, aşırı gereksiz bir hareketti çünkü Danny çoktan kenara çekmeye ve penceresini indirmeye başlamıştı. Pencereyi indirince iki elini de görülecek biçimde direksiyona koydu.

Memurun adı H. Calten'dı. Bir eli Glock'unda Danny'ye yaklaştı. Tabancanın kayışını açmıştı.

"Ehliyet ve ruhsat lütfen."

"Ehliyetim cüzdanımda," dedi Danny. "Arka cebime uzanıp alacağım." Çok yavaş hareket ederek dediğini yaptı. Ehliyetini Memur Calten'a verdikten sonra, "Şimdi torpidoya uzanıp ruhsatımı alacağım," dedi.

"Torpidoda silah var mı?"

"Hayır."

"Orta konsolda?"

"Hayır."

"Al bakalım."

Danny yine ağır çekimde torpido gözünü açtı ve ruhsatını çıkardı.

"Sigortanız var mı?"

"Evet." Yine torpido gözüne uzanacak oldu.

"Sigorta kartını boş verin. Burada oturun Bay Coughlin."

Calten aracına geri dönüp telsiziyle konuştu. Danny olduğu yerde oturdu. Beş dakika geçti. Great Bend'e gecikecekti ama önemli değildi. Jalbert oraya varmasını beklemiyordu zaten.

Kenara çektiği 2011 model Tundra'nın gerçekten de Daniel Coughlin'e ait olduğunu doğrulayan –Danny Calten'ın bunu çoktan bildiğine emindi– memur Danny'nin belgeleriyle beraber sürücü tarafına döndü. Ama belgelerini teslim etmedi. "Sizi neden durdurdum biliyor musunuz Bay Coughlin?"

Danny bilmediğini söyledi.

"Yolda bir o tarafa bir bu tarafa savruluyordunuz."

Danny bunun doğru olmadığını biliyordu ama sesini çıkarmadı.

"Bugün bir şey içtiniz mi Bay Coughlin?"

"Alkolü kastediyorsanız cevap hayır."

"Alkolmetre testine girmeye ne dersiniz? Test yapalım mı?"

"Evet."

"Peki ya uyuşturucu? Uyuşturucu kullandınız mı? Esrar? Ekstazi? Kokain?"

"Hayır."

"Kamyonetinizin aranmasını kabul eder misiniz?"

"Bunun için arama iznine falan ihtiyacınız yok mu?"

"Tehlikeli bir biçimde araç kullandığınızı gördüysem yok. Aramayı kabul edersiniz ya da aracınızı bağlarım."

"Tamam," dedi Danny kapıyı açıp. "Bir randevum var, arayın o yüzden."

Memur Calten aracı arama şovunu yaptı ve sürücü koltuğunun altını en sona sakladı. Koltuğun altını uzun uzun aradı, gidip aracından fener alıp bile baktı. Sonra kapıyı çarparak kapatıp ifadesiz bir yüzle Danny'ye baktı.

"Alkolmetre diyordunuz?" diye sordu Danny.

"Ukalalık mı ediyorsunuz beyefendi?" Danny polisin yanakları mı kızardı, yoksa yandığından mı kızarık görünüyordu, anlayamadı.

"Hayır. Ama bir o tarafa bir bu tarafa savrulmuyordum ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Tedbirsizce araba kullandığınız için size ceza yazacağım Bay Coughlin."

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım," dedi Danny. "Yaparsanız sizinle mahkemede görüşürüz. Avukatım size beni kenara çekmeden önce KBI'dan Dedektif Jalbert'la görüşüp görüşmediğinizi sorar. Siz de doğruyu söylemek mi, yoksa yalan beyanda bulunmak mı istediğinize karar verirsiniz. Bu karar ileride başınıza bela olabilir de olmayabilir de. Bunları yaşamak ister misiniz?"

Calten üstelemek isteyip istemediğine karar vermeden önce bir an durup düşündü. Yanık değildi, kesinlikle kızarmıştı. Danny bir kez olsun savunmada oynamamanın güzel olduğunu düşündü. Calten ehliyet ve ruhsatını ona geri verdi. "Bundan sonra yolun kendinize ait tarafında kalmaya çalışın beyefendi."

Danny az kalsın biraz daha ileri gidecek, az kalsın Calten'a ona en azından bir uyarı vermek istemiyor mu diye soracaktı, ama bu kadarının yettiğine karar verdi. Calten silahlıydı ve beylik silahının kabzasındaki kayışı hâlâ kapatmamıştı.

"Öyle yapacağım memur bey."

"Defol buradan."

Calten yaklaşık on kilometre daha Danny'nin neredeyse tamponuna dayanarak onu takip etti, sonra döndü. Danny'nin Great Bend'e yolculuğunun geri kalanı olaysız geçti.

37

Edgar Ball onu KBI merkezinin otoparkının sonunda bekliyordu. Danny'ye yolculuğunun nasıl geçtiğini sordu. Danny ona Memur Calten'ı anlattı.

"İnanılmaz," dedi Ball. "O uyuşturucuyu geri götürmek istediğine emin misin?"

"Artık güvenli olmalı, Jalbert şansını denedi." Danny bu konuda haklı olduğunu umuyordu, daha sonra Müfettiş Davis tarafından tutuklanmamayı da umuyordu.

Ball arabasının bagajını açıp McDonald's paketini Danny'ye verdi. Danny paketi orta konsola koyup bu sefer kamyonetini kilitledi.

"Hadi içeri girelim," dedi Danny. "Beni görünce Jalbert'ın yüzünün haline bir bak. İlginç olacak."

Ama olmadı. Gördükleri şey çok hafif bir şaşkınlık kıpırtısıydı, bir an sonra kaybolmuştu. Görsel ve işitsel kayıt cihazlarıyla donanımlı oda kalabalıktı. Jalbert ve Davis'in dışında Albert Heller adında tıknaz, kel bir adam, Vernon Ramsey adında takım elbiseli bir kas yığını vardı. Heller, Wilder ilçe savcısıydı. Ramsey Oklahoma'daki dedektifti. İçeri altı kişi tıkılınca oda büsbütün klostrofobik hissettiriyordu. Bu tesiste bir yerlerde muhtemelen daha geniş bir konferans salonu vardı ama Jalbert ve Heller'ın aklında konferans vermek yoktu. Onların aklında Danny'yi itirafa zorlamak vardı. Hazır buraya gelmişken.

Tanışmalar yapıldı. Tokalaşıldı (Danny ve Jalbert zahmet etmediler). Miranda uyarısı okundu, bu sefer savcı okudu. Heller kayıtlara geçmesi için sözünü, "Bay Coughlin avukatıyla beraber burada," diyerek bitirdi.

Süreci Heller yönetti, Danny'nin son ifadesindeki aynı konuların üzerinden geçti. Karşılıklı oturuyorlardı, Edgar Ball, Danny'nin tarafında, Ella Davis Heller'ın tarafında. Ramsey duvara yaslanmıştı, yüzü ifadesizdi. Jalbert kollarını göğsünde kavuşturmuş bir köşede duruyordu.

Sorguda Danny rüyasını yeniden anlattı. Dart'taki terk edilmiş benzin istasyonuna yolculuğunu yeniden anlattı. Beceriksiz isimsiz ihbarda bulunma çabasını yeniden anlattı. Heller neden aradığını sorduğunda Danny ona köpeği anlattı. "Onu kazıp yerden çıkarıyordu. Çiğniyordu. Fotoğrafları görmüşsünüzdür."

Heller, Danny'nin haziranın ilk üç haftası boyunca nerelerde olduğuna dair çok daha fazlasını öğrenmeleri gerektiğini söyledi. Danny elinden geldiğince yardım edeceğini söyledi ama günlük tuttuğu falan yoktu.

Heller'ın soruları bitince Oklahoma polisi Vernon Ramsey öne çıktı. "Yvonne Wicker'ı sen mi öldürdün?"

"Hayır."

Ramsey geri çekildi. Başka sorusu yoktu. Jalbert onun kulağına bir şey fısıldadı ve Ramsey hiç ifadesiz kafasını salladı.

Heller, Danny'ye ilçeden çıkmamasını söyleyerek lafı toparladı.

Danny başını iki yana salladı. "Aslına bakarsanız hem ilçeyi hem eyaleti terk etmeyi planlıyorum. Adım bedava dağıtılan bir gazetede çıktı. Baş şüpheli benim, birileri Kansas'taki herkesin bunu öğrenmesini sağladı." Danny'nin gözleri bir an Jalbert'a kaydı. Jalbert sakin sakin ona baktı.

"Cinayet soruşturmasına dahil olan kimsenin adını basına vermediği konusunda güvence verebilirim," dedi Heller. "Talihsiz bir olay ama yine de Kansas'ı bırak Manitou'dan ayrılman bile çok kötü bir fikir. Sonuçlarıyla yüz..."

"Tutuklayın beni," dedi Danny. "Beni Kansas'ta tutmak istiyorsanız tutuklayın."

Heller ona baktı. Ella Davis masada kavuşturduğu ellerine baktı. Ramsey tavanı inceliyor gibiydi. Jalbert ise açık açık ona gözünü dikmişti.

"Tutuklayamazsınız," dedi Danny. "Yvonne Wicker'ı öldürdüğüme dair kanıtınız yok, çünkü onu ben öldürmedim. Ben sadece cesedin yerini bildirdim. O yüzden hiç bana sonuçlarıyla yüzleşirsin demeyin."

"Ama sonuçları olur," dedi Ball özür dilercesine. "Bir uygunsuz tutuklama davası açılır. Benim tarafımdan."

"Şiddetle olduğun yerde kalmanı öneriyorum," dedi Heller. "Gitmek sadece daha suçlu görünmene yol açar."

Köşeden yumuşak bir sesle, "*Suçlu* zaten," dedi Jalbert.

Danny arka cebinden katlı bir parça kâğıt çıkardı ve masanın karşısına uzattı, Heller'a değil de Davis'e. "'Defol buradan sikik katil. Yoksa görürsün,' yazıyor. Tuğlayı gecenin bir yarısı karavanın yan tarafına attılar. Bu adımın gazetede çıkmasının bir *sonucu* Bay Heller. Burada bana huzur yok artık." Yine gözlerini Jalbert'a çevirdi. "Bir sonraki tuğlayı kafama atabilirler."

Ramsey, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Kolorado'yu düşünüyorum. Orada bir kardeşim var, onu pek göremiyorum."

"Nereye gittiğinin bir önemi yok," dedi Jalbert. "Bayan Wicker seni kötü bir koku misali izleyecek. Yıkayıp kurtulamayacağın bir koku."

Danny bunun büyük ihtimalle doğru olduğunu biliyordu. Ramsey'ye baktı. "Başka şüphelileri de araştırıyor musunuz? Herhangi birini? Belki ayrıldığı bir sevgili bu durumdan memnun değildi? Evde işler kötüydü?"

Ramsey, "Oklahoma soruşturma bürosu şüphelilerle bilgi paylaşmaz," dedi.

Danny de başka türlüsünü beklemiyordu zaten. Oklahoma'da hiçbir şüphelinin peşinde olmadıklarını sanıyordu, iyi sebeplerle hem de. Yvonne Wicker'la katili arasında bir bağ olmadığını tahmin ediyordu. Kız otostop çekiyordu ve yanlış insanın arabasına binmişti, bedelini hayatıyla ödemişti.

Ayağa kalktı. "Ben gidiyorum."

Kimse durdurmadı onu ama Jalbert, "Geri döneceksin," dedi.

38

Danny otoparkta Manitou'dan koca Honda'sıyla gelen avukatla tokalaştı. Avukat çok az şey söylemişti... uygunsuz tutuklamaya dava açma hakkındaki iğneli sözü dışında tabii. O iyiydi. Onun dışında söyleyecek ne vardı ki?

"Davis'le şansını denemek istediğine emin misin?" diye sordu Ball.

Danny omuz silkti. "Ona kokaini gösterdiğimde beni uyuşturucu bulundurmaktan tutuklayacağını mı düşünüyorsun? Neyle karşı karşıya olduğum düşünülürse bu küçük bir risk."

Ball ayaklarının üzerinde öne arkaya sallandı. "Onu sen öldürmediysen karşılaştığım en müthiş yalancısın. Red amcamdan bile iyisin, ki sorsalar imkânsız derdim."

"Öldürmedim," dedi Danny. Söylemekten yorulmaya başlamıştı artık.

39

Ella Davis'le buluşacağı yer KBI merkezinden üç dört kilometre uzaktaydı ama Danny kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için elinden geleni yaparak dikiz aynasından baka baka Great Bend'in dandik çarşısını dolaşıp uzun yoldan gitti. Sonunda Coffee Hut'a vardığında saat sekiz buçuktu. Ön tarafında taş döşeli bir otopark vardı, arka tarafı topraktı. Danny oraya park etti, RAV4 bir cipin yanına çekti. Bu arabanın Davis'in olduğuna bayağı emindi. Yolcu koltuğunda Darla Jean sayesinde tanıdığı bir oyuncak vardı. *Karlar Ülkesi*'nden Elsa Oldenburg.

İçeri girdi. Davis ana otoparktan görünmeyen, tezgâhın kenarından dönünce fark edilen bir masadaydı.

"Gelmeyeceksin sandım," dedi. "Kalkmaya hazırlanıyordum."

"Takip edilmediğimden emin olmak istedim. Elimden geldiğince en azından."

Davis kaşlarını kaldırdı. "Cidden paranoyaksın ha?"

"Kendi iyiliğim için olduğu kadar senin iyiliğin için de. Jalbert'ın onun arkasından benimle buluşmandan hoşlanacağını sanmıyorum."

Garson gelince Davis cevap vermekten kurtuldu. Öğlenki sandviçinden beri hiçbir şey yemeyen Danny soslu jambon ve kola söyledi.

"Damarların tıkanacak," dedi Davis garson gidince.

"Kafama tuğla yemekten iyidir."

"Frank Jalbert o notu senin yazdığını düşünüyor."

"Düşünür tabii."

"Neden buradayız Danny? Bebek bakıcım beni bekliyor ve bekledikçe hesap kabarıyor."

Danny ona Jalbert'ın sözde resmi ifade vermesi gerektiğini bildirmek için okula ziyaretini anlattı. Bir de *Oklahoman*'daki yas tutan Wicker ailesini göstermek için.

"Ama gelmek için bir nedeni daha varmış. Jesse –beraber çalıştığım çocuk– Jalbert'ın, yazın boş olan öğretmen otoparkı ön kapıya sadece birkaç adım uzaktayken, arka tarafa park ettiğinden bahsetmese anlamazdım. Bunu duyunca şüphelendim. Arabayı kontrol edince sürücü koltuğumun altında küçük bir zarf buldum." Turta kutusunu masada ona doğru itti. "Burada. Eroin olabilir ama bence kokain."

Tanıştıklarından beri ilk defa Davis'in profesyonel maskesi düştü. Kutunun uçlarından birinin kulağını kaldırıp içine baktı.

"Zarfı sadece yanlarından tuttum. Parmak izi bıraktığını sanmıyorum, fazla akıllı ama belki de hata yapmıştır, belki bir kontrol etmek istersin."

Davis hızla toparlandı. "Şunu bir netleştirelim. Frank Jalbert'ı, yirmi yıldan uzun süredir KBI dedektifi olan, ikisi cesaret için olmak üzere altı nişanesi olan bir adamı kamyonetine uyuşturucu yerleştirmekle suçluyorsun."

"Aşırı iyi bir polistir eminim ama o kadını benim öldürdüğüme emin." Ama bu doğru kelime değildi, yeterli değildi. "Beni takıntı haline getirmiş, bunu görmüyorsan çok şaşırırım."

"Bunu kendin yerleştirmiş olabilirsin Danny."

"Sözüm bitmedi." Ona otoyolda yalandan durdurulmasını, Memur Calten'ın nasıl uzun uzun sürücü koltuğunun altına baktığını anlattı. "Diğer her yere şöyle bir bakıp geçti çünkü nerede olacağını biliyordu. Benim yerleştirmeme gelecek olursak... Jesse Jackson'a Jalbert'ın arkaya park edip etmediğini sor. O anlatır."

Garson Danny'nin yemeğini getirdi. Davis turta kutusunu elinin yan tarafıyla çantasına ittiriverdi. Garson gittiğinde Ella Danny'nin tabağını işaret etti. "Köpek kusmuğu gibi duruyor."

Danny gülüp yumuldu. "Oh be! Şimdi insan gibi konuştun."

"İnsanım zaten. Aynı zamanda Kansas Soruşturma Bürosu için çalışıyorum ve şüpheci davranmak zorundayım."

"Adımı o paçavraya Jalbert verdi. *Plains Truth*'a."

"*Sen* öyle diyorsun. O nasıl kafayı sana taktıysa sen de ona takmışsın."

"Zorundayım ben ama, beni işlemediğim bir suçtan tutuklamaya çalışıyor. Karşı koymak için ne yapabilirim ki? Tekerlerinin havasını mı indireyim? Giydiği o siyah ceketin arkasına BENİ TEKMELE yazan postit mi yapıştırayım? Tek yapabileceğim şey seninle konuşmak, bu da bir risk. Avukatım beni uyuşturucu bulundurmaktan tutuklayabileceğini söyledi."

"Böyle bir şey yapmayacağım."

Danny'nin yemek yemesini seyredip boynuna taktığı minik altın haçla oynadı. "Farz edelim ki Frank adını basacak tek gazeteye verdi ve kamyonetine kokain yerleştirdi. Talk pudrası ya da Mannitol değilse. Şimdi bir farz edelim, varsayalım bunu. Bunlardan herhangi biri Yvonne Wicker'a tecavüz etmediğini ya da onu öldürmediğini kanıtlıyor mu? Benim kitabıma göre hayır."

Danny bununla tartışamazdı.

"Küçük zarfındaki şeyi test ettireceğim ve *Plains Truth*'taki şu adamla, Andersson'la konuşacağım. Genç yardımcının telefonunu mesaj at, onunla da iletişime geçeceğim. Artık gitmeliyim." Ayağa kalkacak oldu.

"O küçük haç, öylesine mi, yoksa inanıyor musun?"

"Ayinlere gidiyorum," dedi Ella temkinle.

"Yani Tanrı'ya inanıyorsun ama benim Wicker'ın cesedinin yerini rüyamda gördüğüme inanmıyorsun. Doğru mu anlıyorum?"

Ella bir anlığına küçük altın haçına dokundu. "İsa'nın otuz mucizesi var Danny. Sen sadece bir rüya gördün. Ya da gördüğünü söylüyorsun. Hesap sende. Ben sadece kahve içtim."

Danny, "Hanımefendi, o boktan –yok, *siktiriboktan*– rüyayı görmemiş olmayı nasıl isterdim hiç bilmiyorsun," dedi.

Ella Davis duraksadı. Gülümsüyordu neredeyse. "Sempatik bir adamsın Danny. Makul. Cana yakın. En azından dünyaya bu yüzünü gösteriyorsun. Altında başka neler var bilmiyorum. Ama sana bir sır vereceğim." Danny'nin üzerine doğru eğildi, parmakları masada yayılmış, küçük altın hacı havada sallanıyordu. "Sana inanmak *istiyorum*. Belki inanabilirdim de ama *gördüğün tek boktan psişik rüya bu*. Neden sen diye soruyorum kendime?"

"Harika soru," dedi. "Lotoyu tutturan adamlar da muhtemelen kendilerine aynı şeyi soruyorlardır. Ama bu onun tam tersi. Neden ben bilmiyorum. Sizin için onu benim öldürdüğüme inanmak daha kolay değil mi?"

"Açık ara farkla."

"Bana bir iyilik yap. Jalbert'a dikkat et. Bence tehlikeli biri olabilir. Sadece uyuşturucu yerleştirip adımı gazetelere vermesi değil. O sayma işi de tuhaf. Araştırdım. Şey diyorlarmış..."

"Aritmomani," dedi Davis, söylediğini geri alabilmeyi diler gibi bir hali vardı. Arkasına bakmadan, kolunda sallanan koca çantasıyla çıktı. Garson gelip, "Yabanmersinli keke yer ayır tatlım," dedi.

"Denerim," dedi Danny.

40

Jalbert otele geri dönüş yolunda kullan at telefonla bir arama yaptı.

"Kamyonetinde uyuşturucu yoktu," dedi Calten ona. "Koltuğun altında, hiçbir yerde yoktu."

"Önemli değil," dedi Jalbert önemli olmasına rağmen. "Bulup kurtulmuş, o kadar. Tuzağın kokusunu alan bir kurt gibi. Sen hiçbir şey bilmiyorsun, tamam mı? Onu yolda sağa sola savrulduğu için durdurdun."

"Evet," dedi Calten.

"Bu aramayı silmek akıllıca olabilir."

"Tamamdır Dedektif. İşe yaramadığı için üzgünüm."

"Çabalaman yeter."

Jalbert telefonu kapatıp koltuğun altına koydu. Bu telefonu bir süre, belki bir on gün kadar daha (beş beş daha, dört altı daha falan) saklayacak, sonra çöpe atıp yerine yenisini alacaktı.

Coughlin uyuşturucuyu onun yerleştirdiğini biliyor muydu? Tabii ki. Bu konuda bir şey yapabilir miydi? Hayır. Polis kendisinin koyduğunu söylerdi. Ama bulması... Jalbert bunu beklemiyordu. Coughlin gerçekten de kurt gibiydi, ne kadar gizli saklı olursa olsun bir tuzağın kokusunu alabilen bir kurt. Durdurulmazsa yeniden öldürecekti. Durdurulması gerekiyordu, sadece zavallı Bayan Yvonne için değil, onunla yolu kesişecek kadar şanssız olan başka kızlar için de.

Kolorado'ya giderse, diye düşündü Jalbert, *onu gözden kaybederiz. Hayvanlar saklanmayı iyi bilir. Otların arasına girip kaybolmayı.*

Burada, Kansas'ta durdurulması gerekiyordu.

"Tutuklayın beni," diye fısıldadı Jalbert ve yumruğunu direksiyona indirdi: *güm.* "Kibre bak. Şu cürete. Ama ne var biliyor musun Bay Coughlin? Bu iş burada bitmedi. Daha çok yolu var." Coughlin'in yüzünü düşündü. Sürekli inkâr etmesini. *Yüzsüzlüğünü.*

Tutuklayın beni.

Jalbert'ın bir sonraki adımını düşünmeden önce sakinleşmesi gerekiyordu. Sayması gerekiyordu.

41

Celebration Center'daki resepsiyon görevlisi Dünyada Neler Oluyor adlı tuhaf bir ürün kataloğunu karıştırıyordu. O sırada AYILAR İÇİN UYKU TULUMUNDAKİ İNSANLAR YUMUŞAMIŞ TACO GİBİDİR yazan tişörtten almayı düşünüyordu. Uzun adımlarla masaya yürüyen bir misafir onu böldü... herhangi bir misafir de değil, şu KBI dedektifi. Öfkeli de görünüyordu, cidden öfkeli. Tepesindeki kabarık saçlarının iki yanında da suratı kıpkırmızı kesilmişti, saçları komik sayılacak bir biçimde karışıktı... gülesi yoktu ya. Dedektifin gözleri kocaman ve pörtlemişti, kan çanağına dönmüşlerdi. Resepsiyon görevlisi alışveriş pornosu kataloğu masanın altına sakladı ve nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Sandalyeler gitmiş."

"Hangi sandalyeler efendim?"

"*Katlanan* sandalyeler. Konferans salonundan ya da iş merkezinden ya ne diyorsanız işte oradan dört katlanan sandalye almıştım. Onları tam da istediğim gibi yerleştirmiştim, hepsi gitmiş!"

"Temizlikçiler almış olma..."

"*Kapıma Rahatsız Etmeyin yazısı asmıştım!*" diye bağırdı Jalbert. Hediye dükkânına giden bir kadın ona ürkek bir bakış attı.

"O yazılar bayağı eski," dedi görevli, dedektifin silahlı olup olmadığını merak ederek. "Bazen yere düşüyor, temizlikçiler de görmüyor..."

"*Yere falan düşmedi!*" Jalbert düştü mü düşmedi mi bilmiyordu aslında, canı aşırı sıkkındı. O sandalyelere ulaşmayı dört gözle beklemişti.

"Odanıza göndert..."

"Zahmet etme, kendim alırım." Jalbert sesini alçaltmaya çalıştı, biraz ileri gittiğinin farkındaydı, yine de küçük süitine girip sandalyeleri aldıklarını görmek! Tam bir şoktu.

İş merkezine gidip beş sandalye aldı. Ama bir elinde iki, diğer elinde üç sandalye olması yanlış geliyordu. Dengesiz. Altıncıyı almayı ya da birini geri bırakmayı düşündü. Zor bir tercihti çünkü Coughlin'in, *Beni Kansas'ta tutmak istiyorsanız tutuklayın,* derken nasıl da küstah göründüğünü düşünüp duruyordu. Sonra da taçlandıran, çileden çıkaran son dokunuş: *Tutuklayamazsınız.* Çileden çıkarıyordu çünkü doğruydu.

Şimdilik, diye düşündü.

Jalbert dört sandalyede karar kıldı ve asansöre giden yolu fısıldayarak dörtlü adımlarla saydı: "*Bir* iki üç dört, *iki* iki üç dört, üç iki üç dört." Sayma işinin garip olduğunu biliyordu ama zararı yoktu ya. Zarar veren düşünceleri yatıştırıp zihnini temizlemenin bir yoluydu. Masaya ulaştığında *dokuz* iki üç dörde gelmişti, toplam otuz altı. Resepsiyon görevlisine, "Haddimi aştım. Özür dilerim," dedi.

"Önemli değil," dedi görevli ve Dedektif Jalbert'ın asansörlere yürüyüşünü izledi. Bir şeyler mırıldanıyor gibiydi. Görevli, bir dünya yaratmak için her türden insanın gerekli olduğunu düşündü. Ona göre bu yeni bir fikirdi. Bu lafın tişörtte iyi duracağına emindi.

42

Kutu gibi düz Kansas süitinde Jalbert sandalyeleri dizip döndü. Son zamanlarda bunu çok yaptığını biliyordu, belki çok fazla ama işe yarıyordu. Gerçekten yarıyordu. Belki Coughlin'den önce de çok yapıyordu, belki de bu bir sorundu; sandalyeler ve sayma. Son günlerde sayıların zihninden neredeyse hiç çıkmadığının farkındaydı –sayıları topluyordu, bölüyordu– ve bu bir

bağımlılık olabilirdi. Bazen sayarken bir sayı ağzından kaçıveriyordu, kutusundan fırlayan palyaço oyuncak gibi. Calten'layken olmuştu, gerçi tam hatırlayamıyordu, aşağıdaki görevlinin yanında da olmuş olabilirdi. Görevlinin katlanan sandalyeler konusunda tuhaf davrandığını düşündüğü kesindi. Bu alışkanlık kontrolden çıkmadan önce bir şeyler yapmalıydı –belki hipnoz?– Coughlin Bayan Yvonne'un cinayetinden hüküm giyer giymez yapacaktı ama bu sırada bir sonraki hamlesini planlamalıydı. Saymak iyi geliyordu. Sandalyeleri turlamak iyi geliyordu.

Katlanan sandalyeden yatağa geçti, dört adım. Yataktan kapalı klozete, on bir adım daha. Toplamda on beş, 1'den 5'e kadar sayıları toplayınca. Sonra oturma odasında masanın yanındaki sandalyeye. On dört adım daha. Yani toplamda...

Bir an kaç ettiğini bulamadı ve bir panik duydu içinde. Zavallı Bayan Yvonne ona güveniyordu, ailesi ona güveniyordu, basit bir aritmetik işlemi yapamıyorsa nasıl olacak da...

Yirmi dokuz, diye düşündü, içi huzurla doldu.

Sıkıntısı tamamen Coughlin'in suçuydu. "Tutuklayın beni," diye mırıldandı Jalbert, katlanan sandalyelerden birinde dimdik oturup. "Tutuklayamazsınız. Tutuklayamazsınız."

Coughlin eyaletten ayrılacaktı ha? Jalbert istediği kadar sayabilirdi ama bu işi hiç akıl kârı saymıyordu. Coughlin tasını tarağını toplayıp giderse o, Dedektif Frank Jalbert, nasıl üzerinde baskı kurmaya devam edebilirdi?

Saydı. Topladı. Arada bir böldü. Coughlin'i öldürme fikri geliyordu aklına, ilk kez de değil; dikkatli davranırsa paçayı sıyırabileceğinden emindi, hem zavallı Bayan Yvonne'un kaderinden mustarip olacak kızları kurtarabilirdi. Ama Coughlin'in suçlu olduğuna dair kesin bir kanıt –hatta bir itiraf daha iyi olurdu– olmadan itoğluit masum bir adam olarak ölürdü.

Kabul edilemezdi bu.

Jalbert bir oda sandalyesinden diğerine, oradan yatağa, katlanan sandalyeye, klozet kapağına, başka bir katlanan sandalyeye geçti. Bir süre uyumayı, en azından biraz dinlenmeyi umarak

uzandı ama gözlerini kapatınca Coughlin'in küstah yüzünü gördü. *Tutuklayan beni. Tutuklayamazsınız, değil mi?*

Yerinden fırlayıp yine sandalyeleri turlamaya başladı.

Son artık bu, dedi kendine. *Sonra uyuyabileceğim. Uyandığımda ne yapacağımı bileceğim.*

Klozette yüzünü elleriyle örtüp, "Senin için Bayan Yvonne. Hepsi senin için," diye fısıldadı.

Ki bu bir yalandı, o da bunu biliyordu. Bayan Yvonne yardım edemeyeceği bir yerdeydi. Danny Coughlin hayattaydı. Ve özgürdü.

43

Cumartesi sabahı Ella Davis arabayla Manitou'ya gitti. Kızı arka koltukta kemeri bağlı oturmuş, doğum gününde aldığı iPad Mini'ye gömülmüştü. Ella, Danny Coughlin'e bakıcı tuttuğunu ve bekledikçe hesabın kabardığını söylemişti. Yalandı bu ama kendini yalan söylediği için kötü hissetmiyordu. O da Yvonne Wicker hakkında yalan söylüyordu sonuçta ve onun yalanı çok daha büyüktü.

Yalan söylediğine emin misin? Kesinlikle emin misin?

Ella ve Laurie, Great Bend'de Regina'nın yanında kalıyordu. Reggie'nin Laurie'nin yaşında bir kızı vardı ve doğum günü partisi aslında Reggie'nin fikriydi. Laurie'ye çıldırıyordu ve Davis'in çalışması gerektiğinde ona memnuniyetle bakıyordu.

Yüzde yüz emin misin?

Kendi kendine emin olduğunu söyledi. Kızın cesedinin yerini vicdan azabı ve bu korkunç suç için cezalandırılma arzusu duyduğu için bildirdiği konusunda o kadar emin değildi artık. Durum öyle olsa çoktan itiraf ederdi. Şimdi düşününce kibirli bir hareketti aslında.

"Bizimle restleşiyor," diye mırıldandı.

"Ne dedin anne?"

"Yok bir şey tatlım."

"Varmak üzere miyiz?"

"Beş altı kilometre kaldı."

"Tamam. Bira pongunda çok iyiyim."

"*Ne* pongu?"

"Parmağımla küçük topları bira bardaklarına atıyorum. Girince cups sesi çıkarıyor ve puan kazanıyorum."

"Ne güzel Laurie."

Halbuki şunları düşündü: *Bira pongu. Sekiz yaşındaki kızım bira pongu oynuyor.* Düşündü: *Ya doğruyu söylüyorsa? Ya gerçekten rüya gördüyse?*

Her seferinde aynı hikâyeyi anlatıyordu, ne büyük değişiklikler ne de eğitimini aldığı yalan belirtileri vardı: gözlerini sola kaçırma, dudaklarını yalama, yüksek sesle konuşma, onu ikna edecekmiş gibi sesini yükseltme. Uzun uzun açıklamıyordu ama, kendi yalanlarına takılma riskini almıyordu. Kendini bile ikna etmiş olabilir miydi? Mantıklı zihni, derinlerindeki timsahın yaptıklarıyla dehşete düşüp kendi alternatif gerçekliğini mi kurmuştu?

Doğru söylüyor olabilir miydi?

Bu sabah Manitou'daki Jacksonları aramış, Jesse'ye onunla konuşmaya gönüllü olup olmadığını sormuştu. Çocuk hiç tereddütsüz evet demişti ve Davis de şimdi Jackson'ların garaj yoluna giriyordu işte. Danny'nin rüyasına inandığı için burada değildi. Jalbert konusunda ona *neredeyse* inandığı için buradaydı. Frank Danny'nin yaptığını söylediği şeyi yapıyorsa olayı kanıtlama şanslarını tamamen mahvedebilirdi. Dahası, yanlıştı bu yaptığı. Kötü polislikti. Ortağı konusundaki huzursuzluğu artıyordu. Ona kızmaya hazırdı adeta.

Hadi oradan, ona kızgınsın zaten.

"Doğru," dedi.

"Ne dedin anne?"

"Yok bir şey Lore."

Bayan Jackson dışarda çamaşır asıyordu. Laurie'nin yaşlarında gibi görünen küçük bir oğlan yakındaki bir salıncakta şu korkunç "Baby Shark" şarkısını söylüyordu. Davis arka kapıyı açıp Laurie'yi dışarı çıkarınca çocuk salıncaktan atlayıp onlara doğru koştu ve yeni gelenleri incelemeye başladı. Laurie bir elini annesinin bacağına koymuş, annesinin dibinde duruyordu. Bayan Jackson Ella'ya dönüp merhaba dedi.

"Merhaba. Ben Dedektif Davis, Jesse'yle görüşmeye geldim ama?"

"Hemen evde. *Jesse! Misafirin geldi!*"

Küçük çocuk, "Ben Luke. Elindeki iPad mini mi?" dedi.

"Evet," dedi Laurie. "Doğum günü hediyem."

"Müthiş!"

"Benim adım Laurie Rose Davis. Sekiz yaşındayım."

"Ben de," dedi Luke. "Salıncağa binmek ister misin?"

Laurie, Davis'e baktı. "Olur mu anne?"

"Evet ama dikkatli ol. iPad'ini kırma."

"Kırmam!"

Salıncaklara doğru koştular.

"Çok tatlı bir kız," dedi Bayan Jackson. "Ben oğlan annesiyim. Kızım olması için üstüne para verirdim."

"Bazen ele avuca sığmıyor," dedi Ella.

"Luke'u bir görsen, ele avuca sığmayan neymiş dersin." Çamaşır asmaya döndü.

Jesse üstünde kot ve düz beyaz tişörtle evden çıktı. Hiç duraksamadan Davis'in yanına yürüdü ve elini sıktı. "Konu Danny'yse sizinle memnuniyetle konuşurum. Önden söyleyeyim ama polislerin yaptığını söylediği şeyi yaptığını düşünmüyorum. O iyi bir adam."

Davis bu lafı birkaç kere duymuştu, Danny'nin arada takıldığı kız arkadaşı Becky Richardson'dan bile. Richardson artık onunla ilişkisini kesmişti, tabii ki, ama, "Görüp görebileceğiniz en iyi adama benziyor," deyip duruyordu. Bir de Richardson, rüya hikâyesine inanıyordu.

"Hakkında konuşmak istediğim kişi Danny Coughlin değil, en azında doğrudan," dedi Davis. "Dedektif Frank Jalbert'ın dün okula onu görmeye geldiği doğru mu?"

"Evet. Ondan hoşlanmadım."

"Aa? Neden?"

"Kararını vermiş. Sadece Danny'ye bakışından bile anlaşılıyordu."

Eh, diye düşündü Davis, *ben de kararımı verdim. Değil mi?*

"Danny Dedektif Jalbert'ın arka tarafa park ettiğini gördüğünü söyledi."

"Doğru. Neden?"

"Danny'nin kamyonetinin yanına mı park etti?"

"Yok, okul servislerinin yanına ama yine bayağı yakınına. Aa, Danny'nin kamyonetine bir şey mi koymuş? Ona tuzak kurmaya mı çalışmış? Hiç şaşırmam. Hedefe kilitlenmiş gibiydi."

"Onu Danny'nin kamyonetine bir şey koyarken *gördün* mü?"

"Hayır..."

"Onu Danny'nin kamyonetine giderken gördün mü? İçini kolaçan ettiğini? Hani bazı adamlar kamyonetlere bakar ya?"

"Hayır, onun arabadan indiğini görür görmez Danny'ye söyledim. Sonra da işimin başına döndüm. Danny sırf son günümüz diye kaytarmamamız gerektiğini söyledi."

"Coughlin yüzünden işini kaybettiğin için üzgünüm."

Jesse'nin yüzü karardı. "Onun yüzünden değil ki. Ödlek okul yönetimi Danny'nin gönderilmesi gerektiğini, benim de onunla beraber gönderileceğimi söyledi. Bir sürü boktan sebep uydurdular..."

"Jesse, diline sahip çık," dedi annesi. "Bir polis memuruyla konuşuyorsun."

"Sinirimi bozuyor sadece. Onu kızın başına gelenler yüzünden kovamayacakları için salakça sebepler uydurdular büyük ihtimalle. Suçlu olduğu kanıtlanana dek masumdur lafına ne oldu?"

Herkes de bunu söylüyor, diye düşündü Ella.

"O çıkarıldı, ben de çıkmak zorunda kaldım," dedi Jesse. "Anlıyorum, çocuğum sadece. Ama o paraya üniversite için ihtiyacım vardı."

"Başka bir iş bulursun," dedi Davis.

"Çoktan buldum. Kereste fabrikasında." Jesse yüzünü buruşturdu. "Parası daha iyi, elimi falan kesmediğim sürece tabii."

"Kesmesen iyi olur," dedi annesi. "O ele ihtiyacın var."

Laurie ve Luke salıncaklardan ayrılmıştı. Küçük bahçenin tek ağacının altında oturmuş, baş başa vermiş, iPad miniye bakıyorlardı. Davis onlara doğru baktığı sırada iki çocuk ekranda ne varsa ona kıkırdamaya başladılar. Davis bir anda geldiğine çok sevindi. Jalbert'la o kadar çok zaman geçirdikten sonra basık bir odadan açık havaya çıkmak gibiydi.

"Doğru anladım mı bakalım," dedi Davis defterini çıkararak. "Dedektif Jalbert'ın arka tarafa park ettiğini gördün..."

"Evet, ön taraftaki otopark binaya çok daha yakın olmasına rağmen."

"Danny Coughlin'in kamyonetine yaklaştığını ya da ona dokunduğunu görmedin ama."

"Dedim ya işimin başına dönmem gerekti."

"Tamam, anlaşıldı." Gülümseyip ona kartvizitini verdi. "Aklına gelen başka bir şey olursa..."

"Onu görmeniz lazımdı!" diye patladı Jesse. "O gazeteyi Danny'nin suratına sallıyordu. Rezil! Hem de Danny polislere iyilik ettikten sonra! Bence o adam katilin kim olduğunu umursamıyor bile, sadece Danny'yi içeri atmak istiyor."

"Yeter Jesse," dedi annesi. "Terbiyeli davran."

"Jalbert denen o adam hiç terbiyeli davranmadı ama," dedi Jesse ve Davis bunun doğru olduğunu tahmin etti. Ama mazur görülebilirdi. Karşınızda tecavüzcü bir katil dururken terbiyeli davranma fikri aklınızdan uçup gidiyordu.

"Zaman ayırdığın için teşekkürler. Hadi Laurie, gitmemiz gerekiyor."

"Daha *yeni* geldik!" diye homurdandı Laurie. "Luke'la Corgi Hop oynuyoruz! Çok komik!"

"Beş dakika," dedi Ella. Eski eşi kızı şımarttığını iddia ediyordu, Ella onun haklı olduğunu düşündü. Ama Laurie onun *her şeyiydi,* onu çok seviyordu. Coughlin'in kan lekeli ellerini ona –herhangi bir kıza– sürdüğü fikri Ella'nın buz kesmesine neden oluyordu.

"Bayan Jackson, çocukların oyunlarını bitirmesini beklerken çamaşırları asmanıza yardım edeyim mi?"

"İsterseniz," dedi Bayan Jackson, sesinde hem şaşkınlık hem de memnuniyet vardı. "Mandallar filede."

İki kadın son iki çarşafı birlikte asıp işi hızlıca bitirdiler. Davis, Jalbert'ın arabasını Coughlin'in kamyonetine yakın bırakmasını düşündü. Danny Coughlin'in öldürülen kızın gömüldüğü yeri rüyasında gördüğüne inanmıyor –inanamıyordu– ama Frank Jalbert'ın, madalyalı bir dedektifin, uyuşturucu yerleştirip sonra da Great Ben yolunda bir polise Danny'yi durdurttuğuna inanmaya şimdi çok daha yakındı. Kanıtlayamazdı ama, nasıl ki Danny Coughlin'in Yvonne Wicker'ı öldürdüğünü kanıtlayamıyorlarsa.

Bırak bu işin peşini, dedi kendine son çarşafın üstüne son mandalı takarken.

İyi bir tavsiyeydi büyük ihtimalle ama bunu yapmayacaktı. Jalbert sınırı aşarken o öylece durup bekleyemezdi. Sorgulaması gereken biri daha vardı hem. Muhtemelen bir şey çıkmayacaktı ama en azından kendine denediğini söyleyebilecekti.

"Bir bardak soğuk çay ister misiniz?" diye sordu Bayan Jackson çamaşır sepetini yerden alırken.

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Ella ve onun peşinden eve doğru ilerledi.

Tek bir şeyden emindi: Bu Frank'le son davası olacaktı. Her şey bir yana, Danny bir konuda kesinlikle haklıydı. Şu sayma işi, aritmomani ürperticiydi. Ve kötüye gidiyordu.

44

Pazar sabahı on buçukta biri Danny'nin karavanının kapısını çaldı. Jalbert ya da Davis'i görmeyi beklemişti ama gelen onu Edgar Ball'la tanıştıran emekli müteahhit Bill Dumfries'dı. Huzursuz görünüyordu, kollarını iri göğsünde kavuşturmuştu, göz teması kurmuyordu. Danny buraya onu akşam yemeğine davet etmeye gelmediğinden bayağı emindi.

"Selam Danny."

"Selam. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Dumfries iç çekti. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden dosdoğru söyleyeceğim. Parktakilerin çoğu buradan ayrılsan iyi olacağını düşünüyor."

Danny zaten ayrılmayı planlıyordu, yani bu mesele sorun olmamalıydı –artık ne kadar olmazsa– ama sorundu işte. "İçeri girip kahve içmek ister misin? Biraz konuşuruz bu konuda?"

"Gelmesem daha iyi." Dumfries karavanına doğru baktı, Danny Althea Dumfries'in en üst basamakta durmuş, onları seyrettiğini gördü. Büyük ihtimalle Danny'nin cinayet bıçağını çıkarıp kocasını bıçaklamaya başlamadığından emin olmak istiyordu. Bu da bir bakıma komikti, Danny Bill'e saldıracak olsa adam onu ikiye bölerdi.

"Dün gece toplantı gibi bir şey yaptık," dedi Dumfries. Bir kızarıklık boynundan yukarı tırmanıp yanaklarını boyadı. "İnsanlar imza toplamaktan bahsediyordu, ben de sikerler, ben konuşurum dedim. Rüzgârın hangi yönde estiğini söylerim."

Danny her duruma uygun bir lafı olan annesini düşündü. Biri de *pis bir rüzgâr bu, iyi haber getirmez* lafıydı. O rüzgârdandı bu ve Danny rüzgârı yaratan kötü büyücünün adını iyi biliyordu. Jalbert'a ne kadar kızgın olsa da Danny adama zarar vermek istemiyordu. Bu durumunu çok daha kötü hale getirirdi. Tek istediği onun etki alanından çıkmaktı. Ne kadar erken o kadar iyi.

"İnsanlara söyle endişelenmesinler." Danny, Althea Dumfries'e el hareketi yapma içgüdüsüne karşı koyarak el salladı.

Kadın geri el sallamadı. "Yakında gideceğim. Burada olmamı istemiyorsunuz, ben de kalmak istemiyorum. Annem olsa bunun hiçbir iyiliğin cezasız kalmadığını bir kez daha kanıtladığını söylerdi."

"Onu gerçekten öldürmedin."

"Evet Bill. Onu gerçekten öldürmedim. Bana inanmaya en yakın insan da senin tavsiye ettiğin avukat. Buna ironi der misin bilmiyorum artık."

"Nereye gideceksin?"

Bill Dumfries'in Danny'nin bu işi hâlâ kesinleştirmediğini bilmesine gerek yoktu ama Bill en azından onunla yüzleşecek (göz teması kurmasa da) cesareti gösterdiği için Danny karavanın kapısını Bill'in yüzüne çarpmak yerine nazikçe kapattı.

Oturma alanına dönünce Stevie'nin molada olduğunu bildiğinden FaceTime'la aradı. Stevie düzenli bir programa uyuyor, bir şey düzenini bozarsa canı sıkılıyordu. *Bu açıdan,* diye düşündü Danny, *Jalbert'ın daha neşeli bir versiyonu gibi.*

Stevie bir Charmin kutusunun üstüne oturmuş Twinkie yiyordu. Danny'yi görünce yüzü aydınlandı.

"Naber Danny-o-piti?"

"Kolorado'ya taşınmayı düşünüyorum," dedi Danny. "Ne düşünürsün bu konuda?"

Stevie hem mutlu hem de endişeli görünüyordu. "Şey... olabilir. Ama neden? Neden taşınıyorsun?"

"Kansas'tan sıkıldım," dedi Danny. Gerçeğin ta kendisiydi bu. Sonra Stevie'nin neden endişeli göründüğünü ve atıştırmalığını kemirmeyi kestiğini anladı. Bir rutin yaratığı o, Stevie Coughlin, rutin onu güvende tutar. Mottosu şudur: Eski tas, eski hamam, düzenim bozulmasın. King Soopers'ta bilgi işlem müdürüydü ve bunu gösteren bir plaketi bile vardı, odasını ve evdeki arkadaşlarını seviyordu.

"Beraber yaşamaktan bahsetmiyorum," dedi Danny. "Boulder'da bile yaşamam belki. Longmont'ta birkaç yere baktım, internetten işte..."

Stevie rahatlayıp sırıttı. "Longmont çok güzel!"

Danny, Stevie'nin oraya gittiğinden şüpheliydi. "Ben de öyle duydum, hem kiralar da ucuz. Eh... nispeten. Arada bir beraber akşam yemeği yeriz... belki film izleriz... beni yürüyüşlerine götürebilirsin..."

"Batı Magnolia! Çamur Gölü! Sana oraları gösteririm! Çok iyi yürüyüş yolları! Vahşi yaşam! Öyle çok fotoğraf çekiyorum ki inanamazsın. Çamur Gölü adı çirkin bir isim biliyorum ama orası gerçekten çok güzel!"

"Kulağa harika geliyor," dedi Danny, sonra da gerçeğin ta kendisi olan bir şey söyledi: "Seni özledim Stevie."

Artık evinden –ve belki Janet'tan– ayrılması gerekmediğini bilen Stevie sevinçten havalara uçmuş gibiydi. "Ben de seni özlüyorum Danny-o-piti. Gelmen lazım! Rocky Mountain High, Kol-o-*raaado.*"*

"Güzel geliyor kulağa. Belli olunca sana haber veririm."

"Tamam. Çok güzel. Sor bir tane. Ama çabuk, molam bitti neredeyse."

Danny yine hazırdı. "King Oscar sardalye."

Stevie güldü. "Altıncı reyonun sonunda, solda en üst rafta, en uçta. Dörtlü paket, dokuz dolar doksan dokuz sent."

"Bu işte en iyisi sensin Stevie. Sana sahip oldukları için şanslılar."

"Biliyorum," dedi Stevie. Kıkırdadı.

45

Pazartesi günü Jalbert, Yvon Wicker davasının raporunu vermek için Wichita'ya çağrıldı. Amirleri orada olacaktı, Wilder'dan ilçe savcısı da. Dart'ın savcısı *yok*, demişti Jalbert Davis'e.

"Seninle gelmemi ister misin?"

---

* Kolorado'nun doğal güzelliklerini anlatan, John Denver'a ait ünlü bir şarkıdır. (ç.n.)

"Hayır. Benim *isteğim* haziranın ilk üç haftasındaki boşluklarda nerede olduğu konusunda Coughlin'i sıkıştırman. O karavan parkında birkaç kapıyı çalman gerekecek. Becky Richardson'la konuş..."

"Konuştum..."

Jalbert bir elini bir şeyi keser gibi savurdu, ona hiç uymayan bir hareketti bu. "Yeniden konuş. Kızıyla da konuş. Coughlin onu hiç rahatsız etmiş mi sor. Bilirsin, dokunmuş mu falan."

"Tanrım, Frank!"

"Tanrım *ne*? Sence Bayan Yvonne'a yaptıklarını öyle durduk yere mi yaptı? Başka işaretleri olmalı. Bu işte benimle misin değil misin?"

"Evet, tabii."

"Güzel. On dokuz."

"Ne?"

"Güzel bir asal sayı," dedi Jalbert, sonra yine kesme hareketini yaptı. "Boş ver. Kapıları çal. *Bir şeyler* bul. Onun eyaleti bırak, Wilder'dan ayrılmasına izin veremeyiz. Wichita'yla ben ilgileneceğim."

"Onları Coughlin'i tutuklamaya ikna edebilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Jalbert, "ama çok şey bekleme."

Gitti. Davis Meşe Yolu'na gidip kapıları çalmaya başladı, tabii Danny Coughlin'in kapısını değil; Coffee Hut'taki konuşmalarından sonra onunla yeniden konuşmaya henüz hazır değildi. Becky Richardson evdeydi ama çıkmak üzereydi, Davis'e arkadaşına yardım etmesi gerektiğini söyledi. Söyleyecek yeni bir şeyi yoktu zaten, sadece o ve Coughlin'in bir ilişkisi vardı zamanında ama bitirmişlerdi. Kızı Darla Jean televizyonun önünden koca gözlerle Davis'e baktı. Ella onu sorgulamaya çalışmadı bile.

Saat on birde, ona Danny'nin parktan ayrılmayı kabul ettiği dışında yeni bir şey anlatmayan bir dizi işe yaramaz görüşmenin ardından *Plains Truth*'u aradı. Sesli mesajla karşılaşmayı bekliyordu bir parça ama telefonu genç bir adam açtı. "*Alllo.*"

"Peter Andersson'la görüşmek istiyorum."

"Benim."

"Bay Andersson, ben Dedektif Ella Davis, Kansas Soruşturma Bürosu'ndan. Sizinle Daniel Coughlin hakkında konuşmak istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Davis Andersson'a hâlâ hatta olup olmadığını soracaktı ki adam yeniden konuştu, sesi daha da genç geliyordu şimdi. "İyi bir haber aldım ve yayımladım tamam mı? Adını vermenin yanlış bir yanı varsa bile bilmiyordum."

Yasayı bilmemek bahane değil, diye düşündü Davis ama bu durumda yasa yoktu zaten, sadece kabul görmüş yöntemler vardı.

"Ama devam haberinde bir sıkıntı varsa geri çekmeye yönelik bir yazı basabilirim sanırım. Doğru değilse yani."

Hangi devam haberi? diye düşündü Davis ve *Plains Truth*'un son kopyasından almayı aklına yazdı.

"Benim bilmek istediğim Bay Andersson size bu bilgiyi kimin verdiği?"

"Bir polis verdi." Andersson bir an duraksadı, sonra döküldü. "Bir polis olduğunu söyledi yani, ben de inandım çünkü soruşturmaya dair içeriden birinin bileceği şeyler söyledi. Adamın adını basmanın, bilirsin işte, itiraf etmesi için üzerinde baskı yaratacağını söyledi."

"Bu gizemli polis sana bir isim vermedi mi?"

"Hayır..."

"Ama hikâyeyi yine de bastınız."

"Eh, doğru değil mi ama?" Andersson kışkırtıcı bir tavırla konuşmaya çalışıyordu. "Bu Coughlin o kızın cinayetiyle suçladığınız adam değil mi?"

"Bay Andersson, oraya gelip sizinle yüz yüze konuşsam daha iyi olacak," dedi Davis.

"Of Tanrım," dedi daha da genç bir sesle.

"Saat kaç uygun olur?"

"Ofiste kalabilirim. Şimdi oradayım. Adres var mı sizde? Cathcart'tayız."

"Var."

"*Gerçek*, tek kişinin bileceği bir şey. Bana sadece şunu söyleyin hanımefendi. Adını basarak yasaları mı çiğnedim?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Davis. "Yasadışı değil, boktan bir hareket sadece. Öğleden sonra orada olurum."

46

Danny bir sonraki durağının neresi olacağını bilmiyordu – belki Denver, belki Longmont, belki Arvada– ama Meşe Yolu'nda geçirdiği neredeyse üç yılın ardından iki küçük bavulu yanına almaya niyetlendiği eşyalarına yetmeyecekti. Manitou Fine Liquors tekele gidip kıyafetleri için boş koli sormaya karar verdi. Orada yüzünü tanımıyor olabilirlerdi çünkü içtiği zamanlarda bile genelde biradan giderdi.

Öğlen vaktini biraz geçe karavan kapısını açtı ve en üst basamağa çıktı. Darla Jean Richardson bebek evini Meşe Yolu ofis binasının gölgesinde asfalta kurmuştu. Büyük bir evdi, neredeyse bir malikâneydi. Onu karavanından buraya taşımak çok zor bir iş olmalıydı. Becky bu evi DJ'in yedinci doğum günü için Amazon'dan sipariş etmiş, kendisinin kurması gerektiğini anlayınca ellerini çaresizlikle havaya savurmuştu. Evi Danny kurmuş, DJ ona çeşitli parçalarını uzatmış, ikisi birden radyodaki şarkılara eşlik etmişlerdi. Güzel bir gündü.

Şimdi dokuz yaşındaydı, Danny Marigold's DreemHouse evini yaklaşık bir yıldır hiç görmemişti. Onunla yatak odasında oynadığını sanıyordu. Ya da artık evden sıkıldığını. Ama karavanından buraya bunca yol evi taşıdıysa bunun tek bir nedeni olabilirdi.

"Selam DJ, naber?"

Böyle deyince hep bir gülümsemeyle karşılanırdı ama bugün değil. Ona ciddi bir bakış attı. "İçerde durmanın nedeni buysa o gitti."

Danny'nin DJ'in kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Ella Davis sabah parktaydı, kapıları çalıyor, evde olanlarla konuşuyordu. Karavanını da ziyaret etmesini beklemişti ama Davis gelmemişti, Covid maskesini çıkarıp gitmişti sadece.

"Annen nerede?"

"Restoranda Marielle'in yerine bakması gerekti. Marielle'de impetigo hastalığı var." DJ bu kelimeyi çok dikkatlice, hece hece söyledi. "Tek başıma kalabileceğimi, bana bir dilim kek getireceğini söyledi. Kek istemiyorum, bir daha hiç kek yemesem umurumda olmaz. Bana senin kapını çalamayacağımı söyledi, ben de buraya geldim. Dışarı çıkınca seni görebilmek için."

Danny merdivenleri indi, DJ'e doğru yolun yarısını yürüdü, sonra durdu. Bebek evinin kapısı menteşelerinden açılmıştı, içerde mutfak masasında oturan Barbie ve Ken'i görebiliyordu. Barbie bacakları tuhaf bir açıyla dışarı fırlamış biçimde oturuyordu çünkü dizleri pek iyi bükülmüyordu. DJ ve Danny bunu ve çeşitli bebeklerin başka gerçekçi olmayan özelliklerini –plastik cilt, garip saç– uzun uzun konuşmuşlardı bir kere.

"Neden orada duruyorsun?" diye sordu DJ.

Çünkü üzerindeki gözleri hissedebiliyordu, tabii ki. Suçlu katil ve savunmasız küçük kız. Çoğu kişi işteydi ama bazıları evdeydi –Dedektif Davis'in konuştuğu kişiler– ve izliyorlardı. Belki umursamamalıydı ama umursuyordu.

O ne cevap vereceğini düşünemeden DJ konuştu. "Annem beni *taciz* edip etmediğini sordu. Ne anlama geldiğini biliyorum, yabancı tehlikesi, ben de Danny beni asla *taciz* etmez, o benim *arkadaşım* dedim."

Darla Jean ağlamaya başladı.

"DJ, Tanrım, ağlama..."

"Sen o kızı öldürmedin. *Di mi.*" Bu bir soru değildi.

İzleyenleri siktir et. DJ'in oturduğu yere gidip yanına çömeldi. "Hayır. Benim yaptığımı düşünüyorlar çünkü gömülü olduğu yeri rüyamda gördüm ama onu öldürmedim."

DJ koluyla gözlerini sildi. "Annem artık senin karavanına gelemeyeceğimi söyledi, sen de artık beni okuldan alamazmışsın. Ya seni tutuklayacaklarını ya da senin gideceğini söyledi. Seni tutuklayacaklar mı?"

"Tutuklayamazlar çünkü ben yanlış hiçbir şey yapmadım."

"Gidiyor musun?"

"Gitmek zorundayım. İşim yok artık ve çoğu kişi beni burada istemiyor."

"*Ben* istiyorum! Ya annem Bobby'nin yine erkek arkadaşı olmasını isterse? Bozulursa arabaları tamir edemez ki o! Nefret ediyorum ondan, bir keresinde beni akşam yemeği yemeden odama göndermişti, annem de ona engel olmadı!"

Hıçkırıklarla ağlamaya başladı, sikerler siktir et izleyenleri, Danny koluyla onu sarıp göğsüne çekti. Kızın tişörtüne gömülen yüzü sıcak ve ıslaktı ama iyiydi. İyiden de öteydi.

"Bob'a geri dönmeyecek," dedi. "Akıllandı."

Bunun doğru olup olmadığına dair en ufak fikri yoktu ama doğru olmasını umuyordu. Selefiyle hiç tanışmamıştı, Danny'nin bildiği kadarıyla küçük kızları odalarına göndermekten zevk alan cılız, gözlüklü bir muhasebecinin teki olabilirdi ama gözünün önüne asker tıraşlı, bir sürü dövmesi olan iriyarı biri geliyordu. Küçük bir kızın gerçekten korkacağı biri.

"Beni de götür," dedi DJ yine tişörtüne.

Danny gülüp kızın koyu sarı saçlarını şöyle bir karıştırdı. "O zaman beni kesin tutuklarlar."

DJ başını kaldırıp ona çekingen bir gülümsemeyle baktı. Tam o sırada Althea Dumfries karavanından çıktı. "O çocuğu rahat bırak!" diye bağırdı. "Hemen bırak o çocuğu yoksa polis çağırırım!"

DJ gözlerinden hâlâ yaşlar akarken ayağa fırladı. "*Siktir git! SİKTİR GİT ŞİŞKO KALTAK!*"

Danny dehşete düşmüş ama aynı zamanda hayran kalmıştı. Darla Jean'in başına bir dünya bela aldığını bildiği halde kendisinin daha iyi bir karşılık veremeyeceğini düşünmeden edemedi.

47

Ella Davis artık Cathcart gibi kasaba kalmadığını düşünüyordu, aşırı cumhuriyetçi merkez Kansas'ta bile. Manitou'nun altmış beş kilometre kuzeyinde tek trafik lambası olan toz tutmuş bir yerdi. Paslı su kulesinin (CATHCART'A HOŞ GELDİNİZ, BURADA TÜM HAYATLAR DEĞERLİDİR) karşısında bir Kwik Shop market vardı. Davis kendine bir RC kola aldı ve kasanın arkasındaki raftan bir *Plains Truth* kaptı. Danny Coughlin ön sayfaya çıkmıştı, Royal Tires Lastik ve İndirimli Mobilya Deposu, Burada Her Gün İndirim Var reklamları arasında sandviç olmuştu. Haberin başlığında ŞÜPHELİ HER ŞEYİ "RÜYASINDA GÖRDÜĞÜNÜ" İDDİA EDİYOR yazıyordu.

Davis arabasında klimayı kökleyip ana caddeden aşağı ilerlemeden önce haberi okudu. Haber Peter Andersson imzası taşıyordu (yerel spor haberleri dışında tüm *Plains Truth* haberlerini Andersson yazıyordu anlaşılan) ve Davis *New York Times*'ın onu yakın zamanda arayacağını hiç sanmıyordu. Andersson'ın niyeti ironiyse bile hiç beceremeyişti, ancak hantal bir tür şüphecilik yakalayabilmişti. Onu aksine hikâyenin Danny versiyonuna inanmaya itiyordu. Sefil sözde gazete parçasını arkasına fırlattı.

Plains Truth ana caddenin ortalarına doğru beyaz ahşap iskeletli bir binanın giriş katındaydı. Dollar Tree marketle, uzun zamandır çalışmayan bir Western Auto yedek parçacının arasına sıkışmıştı. Boyanması gerekiyordu. Tahtaları gevşemişti, kırmızı pas çivilerinden kan misali akmıştı. Kapı kilitliydi. Davis ellerini gözlerine siper edip cama dayandı ve eski bir masaüstü bilgisayarın antik bir tanrı misali üstünlük kurduğu büyük dağınık odaya baktı. Bilgisayarın önündeki sandalye yeni görünüyordu ama mobilyaların geri kalanı ya bir bahçe satışından ya da çöplük karıştırırken bulunmuş gibiydi. Uzun bir pano, reklam örnekleri ve eski kopyaların altına gömülmüştü, bazıları sararmış, uçları eskilikten kıvrılmıştı.

"Merhaba, merhaba, merhaba, siz Davis misiniz?"

Davis dönünce karşısında çok uzun, belki iki metre, genç bir adam buldu. İskambil kartı gibi inceydi çocuk. Aynı zamanda çoğu Kansaslının en azından bir ton karardığı yılın şu vakti için şaşırtıcı biçimde solgundu. Bir gözünün üstüne Hitlervari bir tutam saçı dökülüyordu. Çocuk saçını geriye itti ve saç hop geri düşüverdi.

"Evet," dedi Davis.

"Bir dakika, bir dakika, kapıyı açayım." Açtı ve içeri girdiler. Davis oda parfümü kokusu aldı, onun altında çok hafif bir esrar kokusu. "Annemi görmeye caddenin aşağısına gittim. Diyabeti var. Geçen sene bir ayağını kaybetti. Soğuk bir şey içmek ister misiniz? Sanırım dolapta..."

Davis kola şişesini kaldırdı.

"Ah. Doğru, doğru, tamam, harika. Atıştırmalık olarak bir şey yok sanırım dolapta." Güldü –kıkırdadı aslında– ve saçını geriye itti. Tutam anında geri düştü. "Kusura bakmayın, burası çok sıcak. Klima arızalı. Hep bir sıkıntı çıkar değil mi? Kayayı yukarı itiyoruz sürekli, Sisifos* misali."

Davis'in onun neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama çocuğun ölümüne korktuğunu anlamıştı. Güzel.

"Buraya atıştırmalık yemeye gelmedim."

"Hayır, tabii ki. Coughlin için, Coughlin hakkındaki haber için geldiniz."

"İki hikâye varmış anlaşılan."

"İki, evet, doğru, tamam. Telefonda da dediğim gibi, soruşturmanın içinde birinden bilgi aldığımı sanıyordum. Bir polisten. Hatta Kansas Karayolu Devriyesi'ndenim dedi."

"KBI'dan değil mi? Kansas Soruşturma Büro..."

"Yok, yok, Karayolu Devriyesi'nden, eminim, kesinlikle eminim, evet." Saçı önüne düştü. Andersson geriye itti.

---

* Yunan mitolojisinde, tanrılar tarafından sonsuza dek bir kayayı tepeye yuvarlamaya mahkûm edilen kral. (ç.n.)

"Sana rüyadan da mı o bahsetti?"

"Evet, kesinlikle, şüphesiz, hatta bu bilgiyi bir sonraki sayıya saklamamı da o önerdi. Beklesem de haberi normal gazetelerden önce çıkaracağımı söyledi. Çok iyi bir fikir olduğunu düşündüm."

"İsimsiz beyanda bulunanların önerilerini hep kabul eder misiniz Bay Andersson?"

Çocuk tedirgin eden o kıkırtısını koyverdi. Davis Coughlin'dense bu adamın Yvonne'u öldürdüğünü hayal edebiliyordu; dizide olsalar Muhabir gibi bir takma adı olan bir seri katil çıkardı.

"Nadiren böyle tüyolar *alıyorum* Bayan Davis. Biz reklam temelli çalışan..."

"*Dedektif* Davis olacak," diye düzeltti onu, unvanına bayıldığından değil de adama gücün kimin elinde olduğunu hatırlatmak için.

"Yeniden soracağım ama doğru olmayan bir şey bastım mı ben Dedektif Davis?"

"Bunu söyleme yetkim yok, hem mesele bu değil. Gerçi yaptığınız şey o kadar sorumsuzca ki kendim okumasam inanmakta güçlük çekerdim."

"Hadi ama bu kadarı da..."

"Bu isimsiz aramanın kaydı yoktur sizde herhalde, var mıdır?" Pek umudu yoktu.

Adam ona kocaman gözlerle ve tedirgin eden kıkırtısıyla karşılık verdi. "Ben *her şeyi* kaydederim."

Davis yanlış duymuş olabileceğini düşündü. "Her şeyi? Gerçekten mi? Gelen her aramayı mı?"

"Zorundayım. Bu iş yeri ucu ucuna yürüyor Bayan... Dedektif. Yarı zamanlı olarak kasabanın dışındaki kereste deposunda da çalışıyorum. Buraya gelirken yanından geçmiş olmalısınız. Kurt Kereste?"

Davis geçti mi geçmedi mi hatırlayamıyordu. Jalbert'ı düşünüyordu. Andersson'a devam etmesini işaret etti.

"Ben depodayken ya da annemi görmeye gittiğimde –ki sık sık gitmem gerekiyor– gelen her arama –çoğu reklamlar için ama bazıları da spor kısmına bakan Hurd Conway'den oluyor– kaydediliyor ve doğrudan Cloud'a aktarılıyor."

"Silmiyor musunuz?"

Kıkırdadı. "Neden zahmet edeyim ki? Cloud'da bolca yer var. İncil'de de söylendiği gibi, çok yer var.* Ruhum artık özgürce dolaşabilir.** Shakespeare. Bizim düzenimiz büyük bir şehir gazetesinde yürümeyebilir ama bizim için iyi. Bakın, göstereyim."

Andersson bilgisayarını açıp şifreyi girdi. Davis düzen konusunda takıntılı değildi ama masaüstü ekranı öyle çok ikonla kaplıydı ki bakınca gözleri yandı. Andersson telefon ikonunu bulup tıkladı. Odanın iki yanındaki hoparlörden bir mesaj gürlemeye başladı. Yüzünü buruşturup sesi kıstı.

"*Plains Truth*'u aradınız, merkez Kansas'ın sesi, reklam bütçeniz için en doğru tercih. Altı ilçede altı binden fazla noktada *bedelsiz* dağıtılan, haftalık ya da iki haftada bir çıkan ücretsiz haber ve spor gazetesiyiz."

Altı bin doğruysa ben de bir şey bilmiyorum, diye düşündü Ella.

"Haber bildirmek için aradıysanız 5'e basın. Spor skoru bildirmek için aradıysanız 4'e basın. Bir kaza bildirmek için aradıysanız 3'e basın. Reklam vermek için aradıysanız 2'ye basın. Fiyat bilgisi için aradıysanız 1'e basın. Telefon kapanır diye endişelenmenize gerek yok!" Davis'in artık çok iyi bildiği o kıkırtı yine. "*Plaaaiiins Truth,* burada gerçekler önemlidir!"

Andersson ona döndü. "İyi değil mi? Hiçbir detayı atlamadan. Her şeyi düşünerek."

---

* Yuhanna 14:2'den bir alıntı. (ç.n.)

** *Kral John* oyunundaki 5. perde 7. sahneden bir replik. (ç.n.)

Başka şartlar altında –doğası gereği meraklı olan– Davis Andersson'a *Plains Truth*'un reklamlardan ne kadar kazandığını sorabilirdi. Ama bu şartlar altında olmazdı. "O isimsiz aramayı bulabilir misiniz?"

"Evet, tabii. Hangi tarihe bakmam gerektiğini söyleyin yeter."

Davis bilmiyordu. "30 Haziran'la 4 Temmuz arasına bak."

Andersson bir dosya açtı. "Çok arama var ama belki..." Kaşlarını çattı. Saç tutamı sallandı. "Bir adam baca yangını için aramıştı, sanırım ondan sonraydı. Emin gibiyim."

Andersson tıkladı, dinledi, başını iki yana salladı, biraz daha tıkladı. Sonunda 17 numaralı çiftlik yolunda *bağca yağngını* gördüğünü söyleyen bir çiftçinin ağır ağır konuşmasını buldu. Andersson Davis'e başparmağıyla tamam işareti yapıp sonraki mesaja geçti. Davis onun yanına bir sandalye çekmişti.

"Sesi tuhaf geliyor çünkü..."

"Şşş!"

Andersson parmağını dudaklarından geçirip fermuar çeker gibi kapadı.

Sesi tuhaf geliyordu çünkü arayan ses değiştiren bir cihaz kullanıyordu, belki bir ses kodlayıcı. Önce erkek gibi geliyordu sesi, sonra kadın, sonra yine erkek.

"Merhaba, *Plains Truth*'u aradım. Kansas Karayolu Devriyesi'ndenim. Yvonne Wicker cinayetini soruşturan ekipte değilim ama raporları gördüm. Okurların cesedi bulan kişinin Daniel M. Coughlin olduğunu öğrenmek isteyebilir. Wilder Lisesi'nde hademe. Manitou'da Meşe Yolu Karavan Parkı'nda..."

"Adresini basmadım hiç," dedi Andersson. "Bunu çok..."

"Şşş! Geri sar."

Andersson irkilip fareyle bir şey yaptı.

"...Wilder Lisesi'nde hademe. Manitou'da Meşe Yolu Karavan Parkı'nda yaşıyor. Bunu hemen basmalısınız." Bir duraksama oldu. "KBI'nın baş şüphelisi çünkü cesedin yerini rüyasında

gördüğünü söylüyor. Bunu devam haberine saklayabilirsiniz. Benden tavsiye." Bir duraksama daha oldu. Sonra sürekli değişen ses, "On beş. İyi günler," dedi.

Bir klik sesi duyuldu ve *Plains Truth*'a, üzgünüz ama, Wilder'daki 4 Temmuz kutlamalarının 8 Temmuz'a ertelendiğini bildirmek isteyen, biri konuşmaya başladı. Andersson sesi kapatıp Davis'e baktı. "İyi misiniz hanımefendi?"

"Evet," dedi. İyi değildi. Midesi kalkmıştı. "Baştan oynat."

Telefonunu çıkardı ve kaydetmeye başladı.

48

Davis arabasına dönünce, klimayı sonuna kadar açıp kaydı yeniden dinledi. Sonra telefonunu kapatıp ön camından Cathcart'ın tozlu ana caddesine baktı. Baharda Jalbert'la beraber baktığı kundaklama davasını düşünüyordu. Lindsborg adlı taşra bir kasabadaydı. Alana giderken birkaç ineğin otladığı bir tarladan geçmişlerdi. O gün ön koltukta oturan Ella öylesine, yüksek sesle inekleri saymıştı.

"Yedi," demişti.

"Yirmi sekiz," diye karşılık vermişti Jalbert hiç beklemeden.

Davis ona sorar gibi bakınca birden yediye kadar sayıları toplayınca yirmi sekiz yaptığını söylemişti. Sayıları toplayarak saymanın zaman geçirmesini sağladığını ve zihnini keskin tuttuğunu söylemişti. Davis ortağında bir parça OKB olduğunu düşünmüştü. Telefonundan bu takıntının adına bile bakmış, sonra aldırmamıştı. Herkesin küçük takıntıları olur değil mi? Kendisi tüm bulaşıklar yıkanıp kaldırılana kadar uyuyamıyordu mesela... ama bulaşıkları *saymayı* düşünmemişti hiç.

Şimdi arabasında otururken Peter Andersson'ın otomatik mesajını düşünüyordu. Beş seçenek sunuyordu, bir iki üç dört beşi topladığında...

"On beş eder," dedi. "Arayan kesin *oydu*. Siktir. *Siktir*!"

Bir süre daha oturdu, kendini yanıldığına ikna etmeye çalışıyordu. Edemedi. Asla edemedi. O da Kansas Karayolu Devriyesi C bölüğünü aradı, kendini tanıttı, Memur Calten'ın onu en kısa zamanda geri aramasını istedi.

Aranmayı –hiç istemeden– beklerken öğrendikleriyle ne yapacağını sordu kendine.

49

Danny Manitou Fine Liquors'dan istediği kadar boş koli aldı. Bir de yetmiş beşlik Jim Beam. O akşamüstü dörtte koliler yatak odasında üst üste yığılmıştı ve viski şişesi de mutfak masasında duruyordu. Oturup ellerini önünde kavuşturmuş şişeye bakıyordu. Viski içtiği son seferi hatırlamaya çalışıyordu. Margie'nin çimenlerinde durup evine doğru bağırdığı için tutuklandığı gece değildi, o gece bira sarhoşuydu. Manitou'dan Wichita'ya giderken neredeyse bir kasa Coors bira içmişti. Onu koydukları hücrenin paslanmaz çelikten klozetine nasıl kustuğunu unutmamıştı hâlâ, sonra da ranzada değil de yerde uyumuştu, betonda uyumak bir nevi kefaret ödemekmiş gibi.

Ağır alkollü şeylere bulaştığı son seferin Deke Mathers'la balığa çıktığı gün olduğuna kanaat getirdi. İkisi öyle bir içmişlerdi ki 327 numaralı yoldan çıkışı hava kararana kadar bulamamışlardı, o noktada artık ikisi de içki yorgunluğunu yaşamaya, bir daha asla, bir daha asla demeye başlamıştı. Deke'in sonrasında ne yaptığını bilmiyordu, Danny Meşe Yolu'na taşındığından beri onunla kopmuştu ama o zamandan beri ağır içkilere elini sürmemişti. Son iki senedir bira da içmiyordu.

Jim Beam sorunlarını çözmeyecekti, bunu biliyordu. Salı sabahı uyandığında sorunları hâlâ sürüyor olacaktı, sadece sefaletine bir de akşamdan kalmalık eklenecekti. Ama işe yarayacağı şey şu olacaktı, DJ'in hüzünlü yüzünü zihninden silecekti, en azından bir süreliğine. *Ya annem Bobby'nin yine erkek arkadaşı olmasını*

isterse? demişti. *Bozulursa arabaları tamir edemez ki o!* demişti. *Kek istemiyorum, bir daha hiç kek yemesem umurumda olmaz,* demişti.

"Şu rüya," dedi. "Siktiriboktan rüya."

Ama aslında sorun rüya değildi. Sorun Jalbert'tı. Jalbert tüm hayatına kendine has Portakal Gazı'nı* sıkmıştı. Hayatının az çok iyi gittiğini düşünen küçük bir kız dahil olmak üzere her şeyi zehirlemeye çalışıyordu. Annesi sonunda Darla Jean'in sevdiği, bağırmayan, onu yemeğini yemeden masadan göndermeyen bir erkek arkadaş bulmuştu.

Jalbert.

Hepsi Jalbert yüzünden.

Danny şişenin kapağını açtı, şişeyi kendine doğru eğip uzun uzun kokladı. Deke Mathers'la nehir kenarında nasıl güldüklerini hatırladı, her şey yolundaydı. Sonra yola çıkmak için son böğürtlen çalılarını iterken nasıl lanetler okuduklarını hatırladı, her yerleri çizilmişti, çiziklere ter akınca daha da beter yanıyordu.

Jalbert sarhoş olmanı çok ister, diye düşündü. *Sarhoş olup salakça bir şey yapmanı.*

Banyoya gitti, viskiyi tuvalete döküp sifonu çekti. Sonra kıyafetlerini kolilere toplamaya başladı. Jalbert'ı ancak buradan ayrılarak yenebilirdi, o da öyle yapacaktı. Table Mesa King Soopers marketteki her şeyin yerini bilen Stevie'yle zaman geçirecekti. Darla Jean'e gelince... o da kendi yolunu bulacaktı. Nihayetinde çoğu çocuk bulur. En azından Danny kendini böyle kandırdı.

50

Öfkeli değilim, diye düşündü Jalbert arabayla Lyons'taki oteline dönerken. *Sadece canım sıkkın.*

Wichita'daki toplantı iyi gitmemişti. Coughlin'i içeri almaları için ısrar etmişti. Kırk sekiz saat, demişti. Koruma amaçlı

* Vietnam Savaşı sırasında ABD tarafından kullanılan, ormanları ve tarım alanlarını yok etmek amacıyla geliştirilmiş zehirli bir kimyasaldır. (ç.n.)

gözaltı deriz. İzin verin de onu biraz zorlayayım. Onu konuşturacağım. Hazır. Biliyorum.

Kimden koruma amaçlı? Bunu söyleyen Tishman'dı, sorumlu müdür. Yardımcı müdür Neville onun yanında oturup kukla gibi başını sallamıştı. *Katilden mi? Coughlin onu tanıdığını söylemedi. Sadece rüyasında gördüğü için cesedin yerini bildiğini söyledi.*

Jalbert odadakilere –tepkisiz, ağzını bıçak açmayan Oklahomalı dedektif Ramsey de dâhil olmak üzere– Coughlin'in rüya hikâyesine inanıp inanmadıklarını sordu. Ortak fikir kimsenin inanmadığı yönündeydi. Katil Coughlin'di. Ama itiraf olmadan, onu suçla ilişkilendiren fiziksel bir kanıt olmadan...

Falan filan.

Jalbert'ın biraz sayması gerekiyordu. Bu onu yatıştırırdı. Sakin kafayla bir sonraki hamlesine karar verebilirdi. Otele dönünce sandalyeleri turlar, bir duş alır, Ella'yı arardı. Belki o karavan parkında bir ipucu bulmuştu. Belki de Coughlin bir şeyleri açık etmişti ama büyük ihtimalle olmamıştı bu. Sinsi bir adamdı –uyuşturucudan kurtulmuştu değil mi?– ama bedelini de ödüyordu. İşsiz kalmıştı, komşuları ona cephe almıştı. Öfkelenmiş olmalıydı ve öfkeli insanlar hata yapar.

Ama ben *öfkeli değilim. Canım sıkkın sadece, neden? Çünkü kızı o öldürdü ve yeniden öldürecek.*

"Bunu göremiyorlar mı?" diye sordu ve direksiyona bir tane vurdu. "Gerçekten bu kadar körler mi?"

Cevap: Hayır, değiller.

Bayan Yvonne'un son gecesini geçirdiği Arkansas City'den, son kez görüldüğü Gas-n-Go'daki her bir kamera kaydı incelendi. Birkaç Tundra araç görüldü ama hiçbiri beyaz değildi ve hepsi Danny'ninkinden yeniydi.

Onu kaçırırken başka bir araç kullanmış olmalı, diye düşündü Jalbert. *Bu yüzden kamyonetinde hiç DNA izi ya da kanıt bulamadık. Zekice, çok zekice.*

Jalbert –ve Ella da– başta Danny'nin medya yıldızı olmak ya da itiraf etmek istediğini sanmıştı. Ella bunlara hâlâ inanıyor

olabilirdi ama Jalbert artık inanmıyordu. *Onun için bir oyun bu. Gözümüzün dibine sokup kanıtlasana, kanıtla, tutukla beni, tutukla, ha-ha, yapamazsın ki, yapabilir misin diyor. Hikâyemin saçmalık olduğunu biliyorsun ama bu konuda yapabileceğin hiçbir bok yok.*

Jalbert yine vurdu direksiyona.

On beş yıl önce, hatta belki on, farklı kuralları olan farklı bir sahadalardı. Coughlin şu anda Jalbert ve Davis'le küçük bir odada olurdu, pes edene dek terletirlerdi onu. On, on iki saat fark etmezdi. Devam, devam, bum bum bum. Onlar zavallı Bayan Yvonne'un ve belki ondan sonraki kızların savunucularıydı, saati olmayan bir odada yorulmak bilmeden üzerine gideceklerdi.

Acıkmış olmalısın. Bize bir şeyler ver, biz de yemek almaya birilerini gönderelim. Burger King sever misin? Hemen sokağın başında bir tane var. Burger, patates, çikolatalı milkshake, kulağa nasıl geliyor? En azından onu ne zaman gömdüğünü söyle. Gündüz mü gece mi? Hayır mı? Tamam, yeniden başlayalım, en baştan.

İşte böyle.

Jalbert zaman geçirmek için ambar, depo ve çiftlikleri saymaya başladı. Yirmi üçe geldiği sırada (aritmetik olarak toplandığında 276 eder) telefonu çaldı. Arayan Ella'ydı. Wichita'nın nasıl geçtiğini sormasını bekledi ama sormadı. Onun yerine otele ne zaman döneceğini sordu. Sesi kesik kesik ve gergin geliyordu, hiç kendi sesine benzemiyordu. Bir şey bulmanın heyecanından olabilir miydi?

Tek bir ipucu, başka bir şey istemiyorum. Peşine düşeriz. Gerekirse peşinden cehenneme kadar gideriz.

"Kırk dakikaya orada olurum. Ne buldun?"

"Ben de şimdi Manitou'dan çıktım. Orada buluşuruz."

"Hadi, söyle." Elini saçının yarımadasından geçirdi. "Coughlin bir şey mi anlattı?"

"Telefonda olmaz."

"Yarım saate diyelim," dedi Jalbert ve hızlandı.

51

Frank içeri girdiğinde Ella lobide bekliyordu. Onu bekleyen konuşmaya başlamayı hiç istemiyordu ama gerekeni yapacaktı. Frank'ten hoşlansa daha kötü olurdu. Bunu yapmayı denemiş ve başarısız olmuştu ama son birkaç güne dek ona saygı duyuyordu. Bir bakıma hâlâ duyuyordu. İşine, "zavallı Bayan Yvonne" dediği kadın için adaleti sağlama isteğine derinden bağlıydı. Sorun bu bağlılığın sınırı aşması ve aşınca da başka bir şeye dönüşmesiydi.

Jalbert ona acilen kaplama yapılması gereken erimiş dişlerini göstererek gülümsedi. Tepedeki saçının kalın üçgen kısmı elini oradan geçirmiş, belki de saçlarını çekiştirmiş gibi karışıktı. "Hadi benim sözde süitime gidelim. Pek iyi bir oda değil –tek manzarası otopark– ama gider hesabına uygun."

Ella onun peşinden gitti. Jalbert'ın Wickerlı kızla neden bu kadar derin bir bağ kurduğunu bilmiyordu –yoksa Coughlin'le mi bir bağ kurmuştu?– ama bu olay Jalbert'ın karakterindeki temel çatlaklardan birine baskı yapıyordu. Eskiden ince çizgi olan şey şimdi bir yarıktı.

Kapının kilidini açtı. Davis ondan önce içeri girip durdu, süitin kutu gibi küçük oturma odasına baktı. "Katlanan sandalyeler ne alaka?"

"Hiç. Ben sadece... boş ver."

Oturma odasındaki iki sandalyenin yanına gidip onları tak diye kapattı. Yatak odasına girip elinde iki tane daha sandalyeyle geri döndü. Onları televizyonun yanında duvara yasladı. "Bunları iş merkezine geri götürmem gerekiyor. Aklımdaydı. Meşrubat ister misin? Minibarda bir sürü şey var."

"Yok, teşekkürler."

"Konu Coughlin mi? Bir şey mi kaçırdı ağzından?"

"Onunla konuşmadım."

Jalbert kaşlarını çattı. "Senden özellikle onunla yeniden görüşmeni istedim Ella." Sonra çattığı kaşları biraz rahatladı. "Becky'yle mi konuştun? Kız arkadaşıyla? Yoksa onun kızı mı! Yoksa..."

"Dinle Frank. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Bu davadan çekilmen lazım. Buradan başlayalım."

Jalbert ona şaşkın ve meraklı bir gülümsemeyle baktı. Neden bahsettiğine dair en ufak fikri yoktu.

"Sonra da emekli olmalısın. Yirmi yılın doldu. Yirmiden çok daha fazlası."

"Ben..."

"Ayrıca profesyonel yardım al."

Küçük gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Saçmalıyorsun Ella. Emekli olmayacağım. Düşünmüyorum bile. Ben ne yapacağım biliyor musun –*biz* ne yapacağız– Danny Coughlin'i yakalayıp hayatı boyunca kalması için parmaklıkların ardına tıkacağız."

Hiddeti Davis'i şaşırttı ama sonraları en başından beri orada olduğunu düşünecekti. "Senin *yaptığın* şey ona karşı bir dava yürütme şansımızı tehlikeye atmak! Adamın adını *Plains Truth*'a vermişsin Frank!"

Jalbert'ın gülümsemesi soluyordu artık. "Bu delice fikre nereden kapıldın?"

"Delice değil, gerçek bu. Onun adını sen verdin, sayma huyundan kendini ele verdin. Bıraktığın mesajın sonunda on beş demişsin. Konuyla hiçbir alakası yok... sadece menüdeki seçeneklerin sayısını birden beşe toplayınca on beş ediyor."

Artık gülümsemiyordu. "*Sırf bir sayı* yüzünden çat diye böyle bir sonuca mı..."

"Bazen ağzından öylesine bir sayı kaçırıyorsun, çoğu zaman yaptığın şeyin farkına varmıyorsun bile. Peter Andersson'ın bana dinlettiği kayıtta da öyle oluyor. İstersen sen de dinleyebilirsin. Telefonumda var."

Jalbert'ın dudakları bir sırıtmayla aralandı ve erimiş dişleri göründü. *Dişlerini sıkıyor*, diye düşündü Davis. *Tabii ki.*

"Seni bu asılsız suçlamalar yüzünden şikâyet etmek istemem Ella. İyi bir ortak oldun, daha iyisini bulamazdım. Ama ısrar edersen şikâyet etmek zorunda kalacağım. O aramayı yapan sesi tanımanın –*herhangi birinin* tanımasının– imkânı yok çünkü bir cihazla değiştirilmişti ses."

"Evet. Öyle. Peki *sen* bunu nereden biliyorsun?"

Jalbert gözlerini kırptı ve kısa bir an tereddüte düştü. Sonra, "Çünkü ona sordum. Andersson'a. Onunla görüştüm," dedi.

"Ben yanındayken böyle bir şey yapmadın."

"Hayır, buradan aradım. Telefonla görüştüm."

"Bunu onaylar mı?"

"Ben şu anda anlatıyorum ya."

"Yine de ona soracağım. Zorunda kalırsam tabii. Ve ikimiz de ne cevap vereceğini biliyoruz, değil mi?"

Jalbert cevap vermedi. Davis'e yabancı biriymiş gibi bakıyordu. *Büyük ihtimalle şu anda tam da öyle hissediyor.*

"Bence gitsen iyi olur."

"Sayarken bazen dudaklarının oynadığını görüyorum. Adı var bunun. Aritmomani."

"Çık dışarı. Dediklerini bir düşün, senin bu... kurulmuş halin geçince konuşuruz."

Davis birden kendini ayakta duramayacak kadar yorgun hissetti. Bu tür bir yüzleşmenin böylesi yorucu olacağını kim bilebilirdi? Oturup küçük çantasını küçük masaya koydu. Telefonu çantadaydı, kayıt alıyordu.

"Coughlin'in kamyonetine uyuşturucu yerleştirmişsin bir de. Lisede."

Jalbert, Davis ona yumruk atmış gibi geriye çekildi. "Bu çok çirkin bir suçlama!"

"Bunu yapman çok çirkin. Yanında çalışan çocuk senin öğretmen otoparkı yerine arka tarafa park ettiğini görünce Coughlin şüphelenmiş. Kamyonetini aramış ve uyuşturucuyu bulmuş, bana teslim etti."

"*Ne*? Ne zaman?"

"Bize onu tutuklamamız için meydan okuduğu gün görüşmemizin ardından Great Bend'de bir kahvecide buluştum onunla. Onu o zaman tutuklayamıyorduk, şimdi de tutuklayamıyoruz, eminim Wichita'da sana bunu söylemişlerdir."

"Yalancı o! Sen de arkamdan iş çevirdin! Sağ ol *ortak*!"

Davis kızardı. Elinde değildi.

Jalbert elini açılan alnındaki iki yanı dökülmüş gür saçlarından geçirdi. "Kamyonetinde uyuşturucu varsa da kendisi yerleştirmiştir. Sinsi, of Tanrım, hem nasıl. Sen de onun hikâyesine inandın mı?" Jalbert başını iki yana salladı. Sesi acır gibiydi ama Davis'in onun gözünde gördüğü çıplak bir hiddetti. *Bu adama dikkat et,* diye düşündü. *Danny bu konuda haklıydı.*

"Bu kadar saf olduğunu bilmezdim Ella. Seni rüya hikâyesine de ikna etti mi? Artık onun tarafında mısın?"

"Memur Calten'la konuştum."

Bunu duyunca sustu.

"Coughlin onun yaka kartını görmüş. Calten'ı arayıp ona uyuşturucuyu ve aramayı kimin ayarladığını bildiğimi söyledim. Bu işteki rolünü açıklarsa bu işe karıştığını kimseye duyurmayacağımı söyledim. O da açıkladı."

Jalbert pencerenin kenarına gidip dışarı baktı, sonra Davis'e döndü. "Onu uyuşturucu için almak istemedim. Bayan Yvonne için istedim. İçeri girsin istedim ki üstüne gidebileyim. Uyuşturucu nerede şimdi?"

"Güvenli bir yerde." Bu son sorusu bir parça korkutucuydu. Davis, Frank'in kendisine zarar vereceğini düşünmüyordu aslında ama adam kendinde değildi. Buna şüphe yoktu.

Yine pencereye gidip yine yanına geldi. Dudakları kıpırdanıyordu. Sayıyordu. Bunu yaptığının farkında mıydı ki? Davis sanmıyordu.

"Onu öldürdü. Tecavüz edip öldürdü. Coughlin. Onun yaptığını biliyorsun."

Davis kendisine haçını soran Coughlin'i düşündü. Öylesine mi takıyordu, yoksa gerçekten inanıyor muydu? Sonra da ona Tanrı'ya inanıyorsun ama rüyama inanmıyor musun diye sormuştu.

"Frank, dikkatlice dinle. Şu durumda onu öldürmüş ya da öldürmemiş fark etmez. Şu an bu odada önemli olan tek şey, senin bana Don Tishman'a özel nedenlerle izin isteyeceğini ve emekli olmayı planladığını bildiren bir e-posta yazacağını söylemen."

"Asla!" Yumruklarını bir sıkıp bir gevşetiyordu.

"Ya bunu yaparsın ya da ben Tishman'a gidip yaptıklarını anlatırım. Andersson'ı araman kovulmana neden olmaz belki ama uyuşturucu yüzünden kovulacağın kesin. Üstelik bu yaptıkların Danny Coughlin'e karşı davamızı öyle bir bulandırır ki o küçük şehir avukatı Ball bile onun paçasını kurtarabilir."

"Bunu yapar mısın?"

"Bunu *sen* yaptın!" diye bağırdı Davis ayağa kalkarak. "Davanın içine sıçtın, kendinin de, benim de! Neden olduğun şu rezilliğe bak!"

"Kaçmasına izin veremeyiz," dedi Jalbert. Odada bir oraya bir buraya bakıyor, gözleri hiçbir yere sabitlenmiyordu. "O öldürdü."

"Buna inanıyorsan onu yakalama şansımızı herhangi bir biçimde baltalama. Ben gidiyorum artık. Büyük bir karar, farkındayım. Uyu, düşün."

"Uyu mu?" dedi ve kahkaha attı. "Uyu!"

"Seni yarın sabah ararım. Nasıl hissediyorsun bir bak. Ama bence tercih ortada. Çekilirsen Coughlin'e karşı bir dava sürdürebiliriz. Kanıt yerleştirmeye dair pis rezillikler çıkmaz karşımıza, sen de emekli maaşını alabilirsin."

"*Sence emekli maaşı umurumda mı?*" diye bağırdı. Boynundaki damarlar kabarmıştı. Ella gözlerini onunkilerden ayırmadı. Gözlerini kaçırmaya korkuyordu.

"Şu anda, olayın sıcağıyla umurunda olmayabilir ama sonra umurunda olacak. Yvonne Wicker'ı da hâlâ önemsediğini biliyorum. Dikkatlice düşün Frank. Davadan çekilirsen yaptıklarına göz yumacağım ama çekilmezsen her şey ortaya dökülür ve of, nasıl leş kokar."

Kapıya yürüdü. Hayatının en uzun yürüyüşlerinden biriydi bu çünkü Frank'in peşinden gelmesini bekleyip duruyordu. Gelmedi. Koridorda, kapıyı kapatınca, tuttuğunun farkında olmadığı nefesini bıraktı. Çantasını fermuarını çekip kapatacağı sırada arkasından bir şangırtı duydu. Bir şeyler kırılmıştı. Ne olduğunu bilmek istiyor muydu? İstemiyordu. Ella yavaşça ve durmadan koridorda ilerledi.

Arabasına binince başını eğip ağladı. İçerde bir an, kısacık bir an, Frank'in kendisini gerçekten öldürebileceğini düşünmüştü.

52

Franklin Jalbert dedektif olarak kariyeri boyunca Kansas'ın kuzeyinden güneyine, doğusundan batısına yüzlerce motel odasında kalmıştı. Bu odaların neredeyse hepsinde üzerine GÜVENLİĞİNİZ İÇİN DEZENFEKTE EDİLDİ gibi sloganlar basılmış küçük paketlerde plastik bardaklar olurdu. Celebration Centre'ın bu küçük süitinde, minibarın üzerindeki bardaklar gerçek camdandı. Bardağın ağırlığını artık duramayacağı bir noktaya geldiğinde fark etmişti, ama zaten durmazdı da muhtemelen. Bardağı Davis'in biraz önce çıktığı kapıya fırlattı, bardak parçalandı.

Ona olacağına bardağa olsun, diye düşündü. *Ona asla zarar vermezdim zaten ama yine de.*

Tabii ki zarar vermezdi. Bir hain olabilirdi ama beraber güzel zamanlar geçirmişlerdi. Kötü adamları ve kadınları yakalamışlardı. Ella'ya çok şey öğretmişti, öğrenmeye hevesliydi. Ama

görünen o ki yeterince şey öğrenmemişti. Coughlin'in ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyordu. Kafedeki hain buluşmalarından sonra başka bir yerlere gittiler mi merak etti. Belki bir motele?

Hayır, hayır, bunu asla yapmaz. Bir cinayet davasının baş şüphelisiyle olmaz.

Asla mı? Gerçekten? *Asla?*

Coughlin'in tipi fena değildi, masum *ben doğruyu söylüyorum* havası vardı bir de. Bazıları bunu çekici bulabilirdi. Onun... ve Coughlin'in... belki Stockholm Sendromu'nun tuhaf bir versiyonuyla bir araya gelmesi... gerçekten ihtimal dahilinde bile olamaz mıydı?

Onu sırtından bıçaklamasına rağmen bunu yapacağına inanamıyordu. Hem boşver Ella'yı. O artık işin içinde değildi. Mesele Coughlin konusunda ne yapacağıydı.

Cevap... hiçbir şey gibi görünüyordu. Ella onu köşeye sıkıştırmıştı. *O lanet omurgasız memur her şeyi ortaya dökmek zorundaydı değil mi?*

Onun önerdiği gibi emekli olma fikri korkunçtu. Bir uçurumun kıyısına itilmek gibiydi. Boşluğa adım attığını hayal edemiyordu. Günlük gazete bulmacası çözmek ve ara sıra yapboz yapmak dışında bir hobisi yoktu. Tatilleri kiralık bir karavanla amaçsızca gezinip hiç umrunda olmayan manzaralara bakmak ve sonra nadiren baktığı fotoğraflar çekmekten ibaretti. Her bir saat üç saat uzunluğunda geliyordu. Emeklilik bu uzun saatleri binle, sonra iki binle, sonra on binle çarpardı. Her bir saatine masanın karşısından ona masum, bir sineği bile incitmem bakışıyla bakan, *Tutuklayın beni. Tutuklayamazsınız, değil mi?* diyen Danny Coughlin musallat olurdu. Danny Coughlin'in başka bir eyalette sırtında çantasıyla başparmağını havaya kaldırmış bekleyen başka bir genç kız için durduğu düşünceleri.

Peki ne yapabilirim?

Eh, bir şey yapabilirdi, kırık camları toplayabilirdi. Bir çöp kovası alıp diz çöktü, toplamaya başladı. Çok geçmeden 57 parça toplamıştı, toplayarak gidince 1653.

Onu incitmezdim, asla yapmazdım. Ama bir an...

Başparmağına keskin bir acı saplandı. Boncuk bir damla kan göründü. Jalbert kaçta kaldığını kaçırdığını fark etti. Yeniden saymaya başlamayı düşündü.

53

Danny Coughlin'in Manitou, Kansas'taki son haftası hem üzücü hem de rahatlatıcıydı.

Salı günü posta kutusunda koca bir yığın köpek boku buldu. İş eldivenlerini takıp pisliği aldı ve içini yıkayıp temizledi. O gittikten sonra birileri o posta kutusunu kullanmak isteyecekti.

Çarşamba günü, cuma günü bir veda yemeği olarak yiyeceği biftek de dahil olmak üzere son birkaç malzeme almak için Food Town'a gitti. Markette uzun süre kalmadı ama çıktığında kamyonetinin arka iki tekeri indirilmişti.

En azından delinmemişler, diye düşündü ama bunun nedeni büyük ihtimalle bu işi yapanın yanında bıçak taşımamasıydı. Jesse'yi aradı çünkü Jesse'nin numarası rehberinde vardı ve aklına ona yardım edecek başka kimse gelmiyordu. Jesse babasının ailesini terk ederken ardında birçok şey bıraktığını, bunlardan birinin de Hausbell lastik pompası olduğunu söyledi. "Yirmi dakika ver bana," dedi.

Danny beklerken kamyonetinin yanında dikilip pis bakışları üzerinde topladı. Jesse eski püskü Caprice'iyle geldi ve çok geçmeden Tundra'nın arka tekerleri yola çıkmaya hazırdı. Danny gözlerinin dolmak üzere olduğunu hissedip endişeyle ona teşekkür etti.

"Önemli değil," dedi Jesse ve elini uzattı. "Bir dinle, tekrar söylemem lazım. O kızı öldürmediğini biliyorum."

"Bunun için de teşekkürler. Kereste fabrikası nasıl? Yanından geçiyordum da seni kamyonetle kereste taşırken gördüm."

Jesse omuz silkti. "Para kazandırıyor işte. Sende ne var ne yok Danny? Ne yapacaksın?"

"Bu hafta sonu kasabadan ayrılıyorum. Nederland'de giderim önce herhalde. Kamp yapacağım, malzemelerim var, iş arayacağım. Bir de kalacak yer."

Jesse iç çekti. "En iyisi bu olur herhalde, olanları düşününce. Bir yer tutunca bana mesaj at." On yedi yaş kokan utangaç bir bakış attı Danny'ye. "İşte, irtibatta kalmak için."

"Atarım," dedi Danny. "Fabrikada parmağını falan kaptırma."

Jesse kocaman sırıttı. "Annem de aynısını söylüyor. Evin erkeği benmişim artık, öyle diyor."

Perşembe günü eşyalarının çoğu kolilenmiş, gitmeye hazırdı ve karavan bir şekilde çıplak görünüyordu, günün ilk kahvesini içerken Edgar Ball aradı. "Kötü haberim, iyi haberim ve çok iyi haberim var. En azından bence. İlk hangisini duymak istersin?" dedi.

Danny bardağını güm diye vurup koydu. "Yakalamışlar mı? Onu öldüren adamı?"

"O kadar iyi haber değil ne yazık ki," dedi Ball. "Kötü haber şu ki artık sadece *Plains Truth*'da değilsin. *Telescope, Wichita Eagle, Kansas City Star* ve *Oklahoman* da basmış haberi. Fotoğrafınla beraber."

"Siktir," dedi Danny.

"İyi haber bastıkları fotoğraf en az on sene önce çekilmiş. Saçların omzuna kadar, pala bıyıkların var. Bir barın önünde duruyor gibisin ama belki iki elinde de bira tuttuğun için bana öyle gelmiştir.

"Kingman'daki Golden Rope barıdır. Margie'yle evlenmeden önce orada çok içerdim. Yandı sanırım."

"Onu bilmem," dedi Ball neşeyle, "ama bu fotoğraf senin şu anki haline hiç benzemiyor. Çok iyi habere hazır mısın?"

"Gönder gelsin."

"Karayolu Devriyesi'nin F bölüğünde yazmanlık yapan bir arkadaştan duydum. Wichita yakınlarındaki Kechi'de bölük. Söz konusu hanımefendiyle sevgiliydik eskiden ama başka zamanlardı tabii. Beni tuttuğunu biliyordu. Dün gece aradı ve Frank Jalbert'ın izne çıkacağını söyledi. Dedikodulara bakılırsa emekli olacakmış."

Danny yüzüne koca bir sırıtışın yayıldığını hissetti. O lanet rüyadan uyandığından beri ilk gerçek gülüşüydü bu. Jalbert aklından bir an olsun çıkmıyordu. Stevie'yle konuşmak bile dedektifin tamamen aklından çıkmasını sağlamıyordu. Danny'ye bir hayvanı anımsatıyordu –belki bir porsuğu?– ölse bile çenesini açıp ısırdığı şeyi ağzından bırakmayacak bir şeyi.

"Gerçekten çok iyi haber."

"Kutlamak için Dabney's'e gitmek ister misin? Şöyle büyük bir kahvaltı, ben ısmarlayacağım."

Dabney's iki kasaba ötedeydi, yeterince güvenli sayılırdı, hele de gazetelerde Danny'nin Foghat grubundan Yalnız Dave Peverett'a benzemeye çalıştığı günlerden kalma bir fotoğrafı basıldıysa.

"Kulağa güzel geliyor. Yanımda bir arkadaş getirebilirim. Beraber çalıştığım bir çocuk."

Ama Jesse ne kadar istese de gelemeyeceğini söyledi. Sekizde mesaisi başlıyordu. "Ayrıca annem dün sana yardım etmeye geldiğimi öğrenince çok kızdı. Ona söyledikleri şeyi yapmadığını anlattım ama önemi olmadığını söyledi, ben genç siyahi bir çocuk sen de... anladın işte."

"Cinayetle suçlanan beyaz bir adam olduğum için," dedi Danny. "Anlıyorum."

"Eh, evet. Ama çalışmak zorunda olmasam yine de gelirdim."

"Teşekkürler Jess ama annen büyük ihtimalle haklı."

Dabney's'e gitti. Ball oradaydı. Büyük bir kahvaltı söyleyip son lokmasına kadar yediler. Danny hesabı bölüşmeyi önerdi ama Ball dinlemedi bile. Danny'ye şimdi ne yapacağını sordu. Danny ona kardeşine yakın yaşamak için Kolorado'ya gitme planından bahsetti, kardeşi spektrumdaydı ama ergenliğinin sonlarına doğru onu muayene eden bir psikoloğun "bütünsel farkındalık" dediği yeteneğe sahipti. Her şeyin yerini görüyordu özetle. Bir süre bu konuda sohbet ettiler.

"Aklımda bir şey var," dedi Ball restorandan ayrılırlarken. "O leş Jalbert'la ilk takışmamızdan beri düşünüyordum ama sonra *Eagle* ve *Telescope*'taki yorumları okumaya başladım ve evet, belki olabilir dedim."

"Neden bahsettiğine dair en ufak fikrim yok. Ne yorumu?"

"Sanırım sen okumadın. Eski zamanlarda editöre yazılan mektuplar gibi. Haberi okumayı bitirince altına yorum yazabiliyorsun. Senin hakkındaki haberlerin altında bir sürü yorum var."

"Hemen asın, başını kesin," dedi Danny.

"Öyle yorumlar da var tabii ama cesedin yerini gerçekten rüyanda gördüğüne inanan ne kadar çok insan var görsen şaşarsın. Herkesin –inananların yani– büyükannelerinin mutfak tüpünün patlayacağını nasıl da anladığına ve herkesi evden çıkardığına ya da uçağın düşeceğine, o yüzden sonraki uçağa bindiklerine dair hikâyesi var..."

"Bunlar uyarı niteliğinde rüyalar ama," dedi Danny. O da bir şeyler okumuştu. "Aynı şey değil."

"Evet ama kayıp bir yüzüğün ya da köpeğin, bir tanesinde kayıp bir çocuğun yerini rüyasında gören insanların yorumları da var. Kadın rüyasında komşu çocuğun eski bir kuyuya düştüğünü gördüğünü iddia ediyor ve çocuk kuyudan çıkmış. Bir tek sen değilsin Danny. Hem insanlar böyle şeyleri sever çünkü onlara dünyada gördüğümüzden daha fazlası olduğu fikrini verir."

Duraksadı. "Tabii palavracının önde gideni olduğunu düşünen insanlar da var."

Danny buna güldü.

Danny'nin kamyonetine varınca Ball, "Tamam, aklımdaki şu. Biraz para kazanman için de iyi olur ama o ikinci planda. Savaşman, karşılık vermen için bir yol bu," dedi.

"Aklındaki... ne? Dava açmak mı?"

"Tam olarak bu. Taciz edildiğin için. Birileri karavanına tuğla attı değil mi?"

"Evet..."

"Posta kutunda köpek boku buldun, tekerlerini indirdiler..."

"Çok küçük şeyler," dedi Danny. "Hem polislere bu tür şeylerin işlemediğini sanıyordum. Jalbert emekli olabilir ama peşime düştüğünde itibar sahibi bir polisti."

"Ama arabana uyuşturucu yerleştirdi," dedi Ball, "seni tutuklamaya çalışan memuru mahkemeye çıkarıp yemin ettirebilirsek... karavanına gidip bu meseleyi konuşabilir miyiz? Yani, başka bir işin var mı?"

"Pek bir şey yok," diye kabul etti Danny. "Tabii, sanırım gidip konuşabiliriz."

Meşe Yolu'na sürdü geri, Ball da Honda'sıyla ardındaydı. Danny karavanının önüne çekince beton blok basamaklarda birinin oturduğunu gördü, başını öne eğmişti, elleri dizlerinin arasında sallanıyordu. Danny kamyonetinden inip kapıyı kapattı ve bir an *deja vu*'ya kapılıp, adeta çarpılarak olduğu yerde durdu. Ziyaretçisinin üzerinde lise takımının spor ceketi vardı. Danny bunu daha önce nerede görmüştü? Ball'un Honda Gold Wing'i kamyonetinin arkasında durdu. Çocuk ayağa kalkıp başını kaldırdı. Danny o anda anladı. Gazetede gördüğü fotoğraftaki çocuktu bu, cenaze arabasının önünde, yas içindeki ebeveyninin arkasındaki çocuk.

"Şerefsiz, ablamı öldürdün," dedi çocuk. Ceketinin sağ cebine uzanıp bir revolver çıkardı.

Danny'nin arkasında Gold Wing'in motoru sustu ve Ball motordan indi ama o artık başka bir evrendeydi.

"Dur oğlum. Ben yapmadım..."

Bu kadarını söylemişti ki çocuk ateş etti. Danny'nin karnına bir yumruk indi. Bir adım geriledi, derken acısı başladı, şimdiye dek çektiği en korkunç mide yanması. Acı yukarı boğazına, aşağı bacaklarına doğru yayıldı. Arkasındaki Tundra'nın kapı kolunu arandı ama bulduğunda tam hissedemedi bile. Bacakları boşanmıştı. Onlara bükülmemelerini emretti. Sıcaklık midesinden aşağı yayılıyordu. Tişörtü ve kotu kırmızıya boyanıyordu.

"Hey!" diye bağırdı Ball diğer evrenden. "Hey, *silahı var!*"

Hadi ya, diye düşündü Danny. Tüm ağırlığıyla yüklenince Tundra'nın sürücü kapısı savrulup açıldı. Danny sırf Dabney's'den dönüş yolunda camını açtığı için durduğu yere düşmedi. Sabah havası nasıl da serin ve temizdi. Başka bir hayattı sabah sanki. Dirseğini camdan sokup kapıya geçirdi ve direkteki bir striptizci gibi döndü. Çocuk yine ateş etti, kurşun açık camın altında kapıya isabet edince *klang* diye bir ses çıktı.

"*Silah! SİLAH!*" diye bağırıyordu Edgar Ball.

Sonraki kurşun açık pencereden girip Danny'nin sağ kulağının yanından geçti. Danny çocuğun yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını gördü. Althea Dumfries karavanının en üst basamağında duruyordu, *parkın en lüks karavanı,* diye düşündü Danny. Vurulunca insanın aklından ne saçma şeyler geçiyor. Althea elinde bir ısırık alınmış kızarmış ekmek tutuyordu.

Danny dizlerinin üstüne çöktü. Karnındaki acı dayanılmaz düzeydeydi. Başka bir kurşun Tundra'nın açık kapısına vurunca bir *klang* sesi daha duydu. Sonra tamamen yere düştü. Çocuğun ayaklarını görebiliyordu. Converse giymişti. Ball hâlâ bağırıyordu. *Ball böğürüyor,* diye düşündü, sonra dünya karanlıkta kayboldu.

54

Sedyede kendine geldi. Edgar Ball kocaman gözlerle aşağı ona bakıyordu. Yanaklarına ve alnına çamur bulaşmıştı. Bir şeyler söylüyordu, *dayan dostum* gibi bir şey olabilirdi, derken sedye bir yere çarptı ve acı resmen patladı, acı tüm dünyası oldu. Danny çığlık atmayı denedi ama ancak inleyebildi. Üzerinde bir an gökyüzü vardı, sonra tavana dönüştü, *ambulans olmalı, nasıl bu kadar hızlı gelmiş, ne kadar zamandır baygınım,* diye düşündü.

Birileri, "Küçük bir ısırık hissi, sonra daha iyi hissedeceksin," dedi.

Isırık hissi. Peşinden karanlık.

55

Karanlık dağılınca üzerinden kayıp giden ışıklar gördü. Film karesi gibiydi. Hoparlörden Dr. Broder'a seslendiler. *Doktor Broder, acil durum,* dediler. Danny konuşmaya çalıştı, *televizyonda Good Doctor mı var* demeye çalıştı, sırf şakasına, öyle olmadığını biliyordu, ama ağzı ve burnu maskeyle örtülü olduğundan sadece boğuk sesler çıkarabildi. Kapılar çarpılıp açıldı. Daha parlak ışıklar ve yeşil karolu duvarlar göründü. Burasının ameliyathane olduğunu tahmin etti, işini kaybettiği için ameliyat ücretini karşılayabileceğinden emin olmadığını söylemek istedi. Eller onu kaldırdı, of Tanrım, nasıl acıttı.

Isırık hissi. Peşinden karanlık.

56

Şimdi yataktaydı. Hastane yatağı olmalı. Işık vardı ama o yeşil odadaki "seni kesip içini açacağız" diyen acımasız ışıklar yoktu. Hayır, bu gün ışığıydı. Eski karısı Margie başucunda

oturmuştu. Süslenip püslenmişti, Danny onun için süslendiğine göre büyük ihtimalle öleceğini anladı. Karnı kaskatıydı. Tahta gibi. Bandajlıydı belki, askıya takılı bir serum vardı, *bana bir şeyler veriyorlarsa belki de ölmem* diye düşündü. Margie, "Nasıl hissediyorsun Danno?" dedi, hâlâ iyi geçindikleri eski günlerdeki gibi, *tutukla şunları Danno** gibi. Cevap vermeye çalıştı ama başaramadı.

Karanlık.

57

Gözlerini açtı, Edgar Ball oturuyordu başucunda. Yüzünde çamur yoktu, temizlenmiş olmalıydı. Ne kadar zaman geçmişti? Danny'nin hiçbir fikri yoktu. "Kıl payı kurtardın ama iyileşeceksin," dedi Ball ona, Danny, *hep böyle derler,* diye düşündü. Öte yandan belki de doğruydu.

"Kamyonetin kapısının arkasına geçmen iyi oldu. Daha büyük kalibreli bir silahla ateş etse kapıyı delip geçerdi. Ama 32'likmiş."

"Çocuk," demeyi başardı.

"Albert Wicker," dedi Ball. "Yvonne Wicker'ın kardeşi."

Anlamıştım, demeye çalıştı Danny.

"Üç dört el ateş etti, silahı yere attı, yanımdan yürüyüp geçti. Sokağa çıktı, kaldırıma oturup polislerin gelmesini bekledi. Filmde falan olsak onun üstüne atlardım ama işin aslı ilk kurşunda motorumun yanına yere yattım. Kusura bakma."

"İyi," dedi Danny. "Sen... iyi."

"Teşekkürler. Şimdi elimizde gerçek bir dava var Danny. Sen iyileşir iyileşmez."

Danny gülümsemeye çalıştı. Gözlerini kapattı.

Karanlık.

---

* 1968 yapımı *Hawaii Five-O* adlı polis dizisinden meşhur bir replik. (ç.n.)

58

Sonra Jesse'yi mi gördü? Rüya mıydı? Çok ilaç veriyorlardı, o yüzden emin olamıyordu. Ama beyaz elinin üstünde koyu kahverengi bir el gördüğüne emindi (*neredeyse* emin).

59

Bir sonraki kendine gelişinde yanında Ella Davis vardı. Danny biraz daha güçlüydü ve kadın soluk kotu ve kayık yaka tişörtüyle daha genç görünüyordu. Saçları açıktı. Ve gülümsüyordu.

"Danny? Uyanık mısın?"

"Evet." Kuru bir hırıltı. "Su. Var mı..."

Davis ona bir bardak uzattı. İçinde kıvrık bir pipet duruyordu. Danny içti ve boğazı bayram etti.

"Danny, onu yakaladık."

"Çocuğu?" Sesi biraz daha güçlenmişti. "Sanırım Edgar polislere..."

"Çocuğu değil, *onu*. Yvonne Wicker'ı öldüren adamı. O... anlıyor musun? Sana dediklerimi anlıyor musun?"

"Evet." Kendini rahatlamış hissediyor muydu? Anlayamıyordu. Ne kadar kötü yaralandığını bile anlamıyordu ya da bir daha iyi olup olamayacağını. Ya hayatının geri kalanını bir torbaya sıçarak geçirmesi gerekirse?

"İtiraf etti Danny. Wicker ve başka iki kişi için. Illinois ve Missouri'deki polisler cesetleri arıyor."

"Tamam," dedi Danny. Çok yorgundu. Davis'in gitmesini istiyordu.

"Ayine gittim ve senin için dua ettim."

"İnanınca işe yarıyor," dedi Danny.

Davis'in elini tuttuğunu hissetti, teni soğuktu. Danny onu suçlamadığını söylemesi gerektiğini düşündü ama suçlama fikri bile o anda gereksiz gelmişti. Başını çevirdi. Dalıp gitti.

Karanlık.

60

Üçüncü gün canı çok yanıyordu ama dünyaya dönmüştü. Great Bend'de Regional Hastanesi'nde olduğunun ve en az bir hafta, belki on gün burada kalacağının farkındaydı. Kurşun midesini delmişti. Toparlanmış, dikilmişti ama onun dosyasına bakan doktor, Broder, banyoya kadar bile yürümeye kalkarsa dikişlerin yeniden açılma ihtimali olduğunu söylemişti. "Merminin yumuşak uçlu ya da daha büyük kalibrede olmadığına şükret. Öyle olsa çok zarar verirdi. Bir süre sadece sıvı besleneceksin. Umarım çırpılmış yumurta ve yoğurt seviyorsundur."

Yatakta kalmak lazımlık kullanmak anlamına geliyordu ama bu ne kadar onur kırıcı olsa da sonda ve kolostomi torbası takılmaması bu hissi hafifletiyordu. Margie'nin onu erkenden görmesine izin vermişlerdi çünkü eşi olduğunu iddia etmişti, ki bu doğru değildi. Edgar Ball'un onu görmesine izin vermişlerdi çünkü avukatı olduğunu iddia etmişti, ki bu doğruydu. Ella Davis'e de izin vermişlerdi çünkü KBI polisiydi ve iyi haberleri olduğunu söylemişti, gerçekten iyi haberler. Peki Jesse? O ilaç kaynaklı bir halüsinasyon olabilirdi ama Danny öyle olduğunu sanmıyordu. Jesse'nin bir şekilde içeri sızıp elini tuttuğunu düşünüyordu. Bir noktada ona sorması gerekecekti.

Stevie bilmiyordu, çok iyi. Üzülürdü. Danny'nin bir noktada ona anlatması gerekecekti ama sonranın işiydi bu.

Hastanedeki dördüncü günü akşama doğru odasındaki pencerenin yanına oturmasına müsaade edildi, iki hastane görevlisinden destek alarak iki adım attı. Yüzüne vuran güneşin tadını çıkarırken Edgar Ball yine onu görmeye geldi. Yatağa oturup Danny'ye nasıl hissettiğini sordu.

"Fena değil. İlaçlar son kalite."

"Ne öğrenmek istersin?"

"Her şeyi."

"Özetleme yeteneklerimi biraz zorlayacak bu. Sadece yirmi dakika verdiler bana. Sonra seni yatağa yatırıp lavaj yapmaları gerekiyormuş." Ball yüzünü buruşturdu. "Bu ne demek bilmek bile istemiyorum."

"Davis, Yvonne Wicker'ı öldüren adamı yakaladıklarını söyledi ama detay veremeden bayılmışım. Oradan başla."

"Adı Andrew Iverson, sabit adresi yok. Gezici bir Bay Tamirci. Yan tarafında ANDY I, TESİSAT VE ISITMA yazan minik mavi kamyonetiyle batıya gidiyormuş. Kamyonet hem Wicker'ın en son kaldığı Arkansas City videolarında hem de en son görüldüğü Gas-n-Go kayıtlarında görünüyor. Great Bend, Manitou ve Cawker'da da görüntü kaydı var."

"Cawker Dart'a yakındı değil mi?"

"Evet. Oradan geçtiği sırada Wicker büyük ihtimalle kamyonetin arkasında ölü yatıyordu. Onu gömecek ıssız bir yer arıyordu."

"Ve buldu."

"Iverson'ın resmi ansiklopedilerde seri katilin karşılığı olarak kullanılmalı. Arabayla gidiyor, bir süreliğine duruyor, birkaç iş hallediyor. Sadece nakit kullanırım demiş polislere çünkü nakit konuşmaz."

"Bunları Davis'ten mi öğrendin?"

"Evet. Uzun uzun konuştuk. Tüm bu mesele konusunda kendini çok kötü hissediyor."

Bir tek o değil, diye düşündü Danny.

"Iverson, Illinois'de ve Missouri'de iki kız daha öldürmüş. Kırsal yerlere gömmüş. Polisler birini buldu, diğerini hâlâ arıyorlar. Wyoming'den, Glenrock denen küçük bir kasabanın dışından otostop çeken dördüncü bir kız almış. Bir taşra yoluna çekip kıza tecavüz etmeye kalkmış. Kızın çizmesinde bıçak varmış. O pantolonunu indirirken kız onu dört kere bıçaklamış."

"Aferin ona," dedi Danny. Yvonne Wicker'ın kolunu çiğneyen köpeği düşündü. "Çok iyi etmiş."

"Davis çetin bir kız olduğunu söyledi. Adamı kamyonetten atıp telefonu çekene kadar Casper'a doğru sürmüş, sonra da polisi aramış. Adam kızın dediği yerde değilmiş ama kan izlerini takip ederek onu yakınlardaki bir ahırda bulmuşlar. At bölmesindeymiş, kan kaybından baygınmış. Davis iyileşeceğini söyledi."

"İtiraf etmiş mi? Bana itiraf ettiğini söyledi. Tabii o kısmı rüyamda görmediysem."

"Görmedin. Yaralanmalar acıtır, sen de biliyorsun sanırım. Sen bir yerinden vuruldun. Iverson dört yerinden bıçaklandı, biri yanağında, biri omzunda, biri yan tarafında, biri de bacağında. Ağrı kesici istemiş. Polisler de bilgi istemiş. İkisi de istediklerini almış."

"Davis mi anlattı sana bunları?"

"O anlattı ve sana anlatmamı istedi. Sanırım seninle yeniden yüzleşmeye korkuyor."

"Anlıyorum ama nihayetinde işini yaptı."

"Kastettiğin buysa eğer Jalbert'a karşı koydu ama o hikâye başka zamana kalsın. Yirmi dakikam neredeyse doldu. Wicker'ın kolundaki süsler takılı bilekliği hatırlıyor musun?"

Danny hatırlıyordu. İki kere görmüştü, bir kere rüyasında bir kere de gerçek hayatta.

"Iverson süslerden ikisini cinayet-torbasına koymuş. Ödül gibi. Torbada başka şeyler de vardı. Diğer iki kızdan."

"Beni vuran çocuk nerede?"

"Albert Wicker ailesiyle Manitou'da bir motelde. Kefaletle çıktı. Daha doğrusu ailesi çıkardı. Sorgusu sırasında onu temsil eden avukatı tanıyorum. Wickerların parayı bulmak için evlerini ipotek ettirdiğini söyledi."

Danny bir düşündü. Kızları ölü, oğulları cinayete teşebbüs suçuyla yargılanıyor, ebeveynler büyük ihtimalle batmak üzere. *Ben de midemde bir delikle hastanede yatıyorum.* Gezici tesisatçı bayağı bir zarar vermişti, hem de bu sadece Jalbert'ın ısrarla "zavallı

Bayan Yvonne" dediği kızın etrafında yayılan acı çemberiydi. Danny keşke kaçan kızın, efsanevi Son Kız Iverson'ı işi tamamen bitsin diye taşaklarından da bıçaklasaydı diye düşündü.

"Şikâyetçi olmak istemiyorum," dedi Danny.

Edgar Ball gülümsedi. "Şaşırdım mı? Hayır. Ama bu sadece sana bağlı değil. Wicker bir süre içerde yatacak ama hafifletici nedenlerle uzun sürmeyebilir."

Bir hemşire başını kapıdan içeri uzattı. "Beyefendi, dostum Danny'yi bırakın da dinlensin artık. Hem birtakım şeylere ihtiyacı var, görmek istemesiniz."

"Lavaj," dedi Danny somurtarak. "Televizyonda birileri vurulunca böyle şeyler olmuyor."

"Beş dakika daha," dedi Ball. "Lütfen."

"Üç dakika olur," dedi hemşire ve gitti.

"Don Tishman'la bir toplantı yaptım, teknik olarak KBI soruşturmasının başındaki kişi. Jalbert'la ilgili kısmı açıkça anlattım ama seni durdurup uyuşturucu arayan memurun adını paylaşmamak akıllıca olur gibi geldi."

"Gayrimenkul kontratlarında uzmanlaşan küçük bir kasaba avukatı için bayağı yoğun çalışmışsın."

Danny öylesine, şaka yapar gibi söylemişti ama Ball kızardı ve başını eğip ellerine baktı. "O çocuğu yere sermem gerekirdi. Yapabilirdim, dikkatini tamamen sana vermişti. Ama ben onun yerine yere yattım."

Danny onu tekrar edip işlerin televizyondaki gibi olmadığını söyledi.

Ball başını kaldırdı. "Anlıyorum ama hoşuma gitmesi gerekmiyor. Hiç kimse ödlek olduğunu düşünmek istemez, hele de belalı bir motor süren biri."

"Honda Gold Wing'e belalı demezdim Edgar. Harley Softail mesela, o belalı işte."

"Peki öyle diyelim, nihayetinde bir uzlaşmaya vardık. Sanırım. İlgilenmemiz gereken birkaç detay var hâlâ ama... evet,

iyi görünüyor. Jalbert hakkında –emeklilik dilekçesini gerçekten vermiş– sessiz kalmanın karşılığında hastane masraflarını ayçiçeğinin başkenti Kansas karşılayacak, üstüne de bir miktar para kalacak. Çok büyük değil ama sağlam. Beş basamaklı bir miktar. Yine de gitmeye karar verirsen Kolorado'ya taşınmana yeter."

Hemşire bu sefer sadece başını uzatmadı. Parmağını Ball'a uzattı. "Artık rica etmiyorum. Söylüyorum."

"Gidiyorum," dedi Ball ve ayağa kalktı. "İşini geri başlayabilirsin istersen. Çalışacak kadar iyileşince."

"Bunu öğrenmek güzel," dedi Danny.

Kalmak gibi bir niyeti yoktu. Biri karavanına tuğla fırlatmıştı. Biri posta kutusuna bok koymuştu. Bill Dumfries ona Meşe Yolu'nun iyi sakinleri adına Dodge'dan defolmasını söylemişti resmen. Bunların karşısında duran tek şey bebekevinin yanına yere oturmuş yanaklarından yaşlar akan Darla Jean'di. Ama Danny terazinin dengesini değiştirecek kadar ağır bastığını sanmıyordu. Kolorado'da bir kardeşi vardı, vurulmak hiçbir işe yaramıyorsa, sevdiklerinizle geçireceğiniz ne kadar az zamanınız kaldığını anımsatıyordu.

"Hepsi bir rüya yüzünden," dedi ters ters. "Adamı yakalamalarına bile yaramadı."

"Ama şu yaşadığın maceraları bir düşün."

Danny ona ortaparmağını gösterdi.

"Eh, o zaman kalkayım artık," deyip odadan çıktı Ball.

61

Albert Wicker ne yaptığının pek de farkında olmadan –son birkaç günü hayal meyal hatırlıyordu, o sabah hiç yaşanmamış gibiydi– Wilder hapishanesinde ilk akşamüstünü geçirirken, Frank Jalbert bornozuyla salonunda oturmuş bin parçalık bir yapboz yapıyordu.

Bitirince film posterlerinden bir kolaj çıkacaktı ortaya, *Kasablanka, Şahane Hayat, Denizin Dişleri* gibi toplamda iki düzine kadar klasik film. Jalbert kaç parça taktığını takip ediyordu. 10 parçanın ardından bir adım attı (yerinde sayar gibi, yeniden oturabilmek için). 20 parçanın ardından iki adım attı, biri sandalyesinden uzağa, sonra geri. 800 parçaya gelmiş, neredeyse bitirmişti ki telefonu çaldı. Ekrana bakınca H. Allard adını gördü. Hank Allard arkadaşıydı, Kansas Karayolu Devriyesi'nde başkomiserdi. Jalbert açmakla birden seksene kadar sonraki adımlarını atmak arasında kaldı.

Adımlarını atmaya karar verdi. 3240, bayağı çok! 80'den başlayıp geriye saydı. Adımları onu küçük çiftlik evinin küçük arka bahçesine çıkarıp geri getirdi. Önceki ziyaretlerinin çimenlerde bir yol açtığını fark etti: derin bir iz hatta. Adım sayma işinin – sandalyeleri turlamanın da tabii– Danny Coughlin'i tutuklamayı başaramadığından beri daha da kötü bir hal aldığının farkındaydı. Davis adına aritmomani diyordu. Jalbert yapbozuyla bağlantılı adımlarını atarken sık sık çarkında koşan bir hamstera benzediğini düşünüyordu, gidiyor gidiyor, koşarken sıçıyor, hiçbir yere varamıyordu. Ama önemli değildi. Davis'in anlayamadığı şey bu küçük deliliklerin onu işinin içinden alındığı bir geleceği düşünmek gibi büyük bir delilikten alıkoyduğuydu. Daha kaç yapboz yapabilirdi, hayatının bundan böyle ne kadar anlamsız olacağıyla yüzleşmeden ve beylik silahını ağzına sokmadan önce? Bum, giderdi. Tanrı biliyor ya bunu yapan ilk kişi olmazdı. Tanrı biliyor, bunu düşünmüştü. Düşünüyordu.

Beşe indiğinde basamaklara ulaşmıştı. Sıfıra geldiğinde mutfaktaydı. 10 parça daha koyacaktı şimdi, sonra da 81'den geriye sayacaktı. Muhtemelen önce tek sayıları, sonra çiftleri. Ondan sonra öğle yemeği vakti gelmiş olurdu, bir de kestirme vakti. Kestirmeyi seviyordu. Kolayca unutuş!

Telefonu neredeyse bitmiş yapbozun (o sırada kesinlikle bir klasik saymadığı *On Emir* yapbozunu yapıyordu) yanında duruyordu. Hank Allard sesli mesaj bırakmıştı ve sesi heyecanlı geliyordu.

"Ara beni, haberlerim var. Bilmek istersin."

Jalbert bilmek istediği herhangi bir haber hayal edemiyordu ama aramaya döndü. Allard ilk çalışta açtı ve hiç zaman kaybetmedi. "Senin Coughlin vuruldu."

"*Ne?*" Jalbert ayağa kalktı, masaya sertçe çarptı, bitmek üzere olan yapbozu neredeyse masanın kenarına kadar kaydırdı. Birkaç parça pıtır pıtır yere düştü.

Allard güldü. "Wicker'ın kardeşi itoğluiti vurmuş. Adalet mi diyordun? Hop, işte burada."

"Öldü mü?"

"Öyle umabiliriz. Olay yerine giden ilk polis çok kan olduğunu ve şerefsizin kamyonetinde birkaç kurşun izi olduğunu söyledi. Onu Manitou'daki sözde hastanede tedavi etmek yerine ambulansla Regional'a götürdüler, kötü olmalı yani. Belki yolda ölmüştür."

Jalbert, *bu olay kapandı, nasıl tatlı kapandı,* diye düşünerek yumruğunu tavana doğru salladı. "Tanrı benim yapamadığımı yaptı." Sesi hafif titriyordu.

"Katılmıyorum diyemem," dedi Allard.

"Beni haberdar et. Biliyorsun, işin dışındayım."

"Siktiriboktan dünyadaki başka bir siktiriboktan şey bu da," dedi Allard. "Tabii ki haberdar ederim."

O gece Jalbert Bullwinkles'a gitti ve yirmi yıldır ilk kez sarhoş oldu. Adımlarını saymadı, bu da bir rahatlamaydı. Adımlarını saymak ve sandalyeleri turlamak zorlu bir işti. İzlemen gereken çok fazla sayı vardı ve kaldığın yeri kaybetmek çok kolaydı. Kimse buna inanmazdı herhalde ama doğruydu. Nerede kaldığını unutursan yeniden başlaman gerekiyordu.

Jalbert ikinci viski sodasını içerken Allard yeniden aradı. Televizyon, müzik kutusu ve eğlenmeye gelmiş bir grup Kansas Üniversitesi yaz öğrencisi yüzünden Jalbert'ın bağırması gerekti. "Ölmüş mü?"

"Hayır! Durumu ciddi! Midesinden vurulmuş!"

Jalbert önce hayal kırıklığına uğradı, sonra mutlu oldu. Bu Coughlin'in günde üç öğün yemek yiyeceği, hücresinde televizyonun olduğu, egzersiz bahçesinde zaman geçirebildiği hapishane hayatından daha iyi değil miydi? Karnından vurulmak çok acıtırdı. Jalbert'ın duyduğu kadarıyla acısı dayanılmaz olurdu, hem –merminin kalibresine bağlı olarak– bu belki de Coughlin'in toparlanamayacağı bir yaraydı.

"*Belki de daha iyi olmuştur*!" diye bağırdı.

"Neden böyle dediğini anlıyorum dostum," dedi Allard. "Seslere bakılırsa nerede olduğunu da anlıyorum. Bir tane de benim için iç."

"İki tane içerim," dedi Jalbert ve güldü. Uzun süredir ilk defa gerçek bir kahkaha atıyordu ve ertesi günkü akşamdan kalmalığına kesinlikle değmişti. Coughlin'in yaşamasını ama ciddi bir tür enfeksiyon falan kapmasını umarak –adeta bunun için dua ederek– adımlarını saymadan uzun bir yürüyüş yaptı. Belki de midesini almaları gerekirdi. Böyle bir şey olursa yaşaması mümkün müydü? Tüpten falan mı beslenmen gerekiyordu? Öyleyse bu çok daha büyük bir ceza olmaz mıydı?

Jalbert evet diye düşündü.

Öğlen akşamdan kalmalığı geçmişti artık. Sağlam bir yemek yedi ve Klasik Filmler Posteri yapbozunu yapmak için salona girmek aklından bile geçmedi. Couglin'e (üzerinde *umarım yakında iyileşmezsin* yazan bir kartla) çiçek gönderme fikrini tartıyordu ki telefonu çaldı. Arayan eski ortağıydı.

"Frank, harika haberlerim var."

"Biliyorum. Bizim Coughlin karnından vurulmuş. Hastane..."

"Onu yakaladılar!"

Jalbert başını iki yana salladı, onu anladığından emin değildi. "Yvonne Wicker'ın kardeşini mi diyorsun, yoksa Coughlin aleyhine bir kanıt mı buldun? Buldun mu? Öyle mi?" Umut edebilirdi. Silahla yaralanma, üstüne hapis, ne harika olur...

"Onu öldüren adamı! Onu Iowa'da yakaladılar! Adı Andrew Iverson!"

Jalbert kaşlarını çattı. Baş ağrısı sinsice geri geliyordu. "Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok. *Coughlin* öldürdü zavallı Bayan..."

"Iverson başka bir kız kaçırıyormuş! Kız onu bıçaklayıp kaçmış!" Davis tüm hikâyeyi dökülüverdi, en güzel kısmını en sona sakladı: Yvonne Wicker'ın bileklik süslerinden ikisi Iverson'ın cinayet torbasından çıktı.

"Masum bir adama yok yere musallat olduk," diye bitirdi sözünü. "Çünkü ona inanamadık."

Jalbert oturduğu yerde doğruldu. Başağrısı her zamankinden beterdi şimdi. Bu konuda bir şey yapması gerekecekti. Aspirin falan alması. Sonra sandalyeleri turlaması. "Ona musallat olmadık Ella. Onun *peşine düştük* biz. Elimizdeki bilgiler düşünülürse bunu yapmakta haklıydık da. Bizim görevimiz buydu."

"*Biz* demeyi kes Frank." Şimdi sesi sadece yorgun geliyordu. "Ben onun adını bedava gazetelere vermedim ve kamyonetine uyuşturucu yerleştirmedim. Sen onları kendi başına yaptın. Ve ben onun vurulmasına neden olmadım."

"Düzgün düşünmüyorsun."

"Düzgün düşünemeyen sensin, ben değilim. Ona ayine gidip onun için dua ettiğimi söyledim, o ne dedi biliyor musun? 'İnanınca işe yarıyor.' Bundan böyle bunu aklımda tutacağım."

"O zaman polisliği bırakıp bir... vudu rahibesi ya da öyle bir şeyler ol."

"Ufacık bir parça bile suçluluk duymuyor musun Frank?"

"Hayır. Artık kapatıyorum Ella. Beni bir daha arama."

Telefonu kapattı. Sandalyeleri turladı. Yapbozuna on parça taktı, sonra arka bahçesinde adımlarını saydı: 81'den 1'e. Toplamda 3321. Güzel bir sayı ama başı hâlâ ağrıyordu.

62

Edgar Ball'un ziyaretinin ardından Danny'nin akşam yemeği sıvılaştırılmış sümüğe benzeyen yeşil bir bulamaçtı ve tadı biraz V8 marka sebze sularına benziyordu. Tabii V8'lerin tadı berbatsa. Yine de tüm yemeği mideye indirdi çünkü hastanede uyandığından beri ilk defa gerçekten acıkmıştı. Aslına bakılırsa Dart'taki Gunnel'a ilk yolculuğundan beri ilk kez. Her şey değişmişti. Kendini kurtulmuş gibi hissediyordu.

Saat dokuzda elinde iki ağrı kesiciyle bir hemşire geldi. Danny ona ilaca, en azından henüz, ihtiyacı olmadığını söyledi. Kadın kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Uyuyabilecek misin?" dedi.

"Sanırım. Komodine bırakın, belki sonra içmek isterim."

Kadın öyle yaptı, sızıntı var mı diye bandajlarını kontrol etti, hiçbir şey bulamadı, ona iyi geceler diledi. Danny de ona. Midesi ağrıyordu ama ani bir hareket yapmadığı sürece acısı cansız bir zonklama gibiydi. Televizyon kumandasını alıp birkaç kanalda gezindi, sonra kapattı. İsterse muhtemelen eski işine dönebileceğini söyleyen Edgar Ball'u düşündü. Bu fikir gerçekten canını yakıyordu. Manitou'da her zaman *bir şeylerden* suçlu olduğunu düşünecek insanlar vardı. Dedikodu radyoaktif atık gibiydi. Uzun ve zehirli bir yarı ömrü vardı.

Stevie ona ekinde Nederland ve Longmont'tan kiralık dairelerin olduğu bir e-posta göndermişti. Bir hafta önce onun için erişilmez yerlerdi ama Edgar onun küçük bir miktar para alacağı konusunda haklıysa...

Hâlâ bunu düşünürken o açıklanamaz rüyayı görmesinden önceki akşamdan sonra ilk güzel uykusuna daldı.

Uykusu 01:20'ye kadar sürdü, ikinci rüyayı görmeye başlayana kadar.

63

Bir dava üzerinde çalışmıyorsa –Ella Davis sağ olsun o işler bitmişti artık– Jalbert her gece dokuz buçukta yatıyordu. İnternette okuduğuna göre en sağlıklı vakit buydu ama bu gece bir türlü yatamıyordu.

Sadece bu gece mi? Keşke. Gezici tesistaçı Andrew Iverson'ın Yvonne Wicker ve iki kişinin daha cinayetinden tutuklandığını öğrendiğinden beri birkaç hafif kestirme dışında hiç uyuyamamıştı.

Tüm bu hikâyedeki kötü adam kimdi? Frank Jalbert! Peki her şeyi kaybeden ezik kimdi? Frank Jalbert!

Yirmi güzel yıl, yarım düzine takdir, hepsi boşa gitmişti. Hayatını adadığı her şey gitmişti. Adına çamur sürülmüştü. Danny Great Bend'de gayet güzel uyurken Jalbert Lawrence'ta gözünü kırpamıyordu. Zihni kendine dönmüş, kan akıtana kadar kendini ısırıp çiğneyen uyuz bir köpek misali saldırıyordu.

Yatakta dönüp durduğu doksan dakikanın ardından örtüleri üstünden atıp kalktı. Yürümesi gerekiyordu, sayması gerekiyordu. Saymazsa delirecekti. Silahını ağzına sokma fikri aklına gelmişti ve çekici bir fikirdi ama bunu yaparsa Coughlin'e mutlak zaferi vermiş olmaz mıydı? Ve Ella'ya! *Masum bir adama yok yere musallat olduk...* çünkü *ona inanamadık* diyen Ella'ya. Saçmalıktı bu, her şey olup bittikten sonra ahkâm kesmesi de cabası. Sırf bir lise hademesi *rüya* gördüğünü söylediği için yıllar içinde yerleşmiş, kanıtlara dayalı polis çalışmasını çöpe mi atacaklardı? Covid Amerika'nın dört bir yanını sarmışken bilimi izleyin diyorlardı. Polis olunca da mantığı izliyordun. Mantıklı olan bu değil miydi, yoksa dünyadaki herkes kafayı sıyırmış mıydı?

"Ella onu öldürdüğüne inandı," dedi bu sıcak yaz gecesi evinden çıkarken. "En az benim kadar inandı."

Ev terlikleriyle 6. Batı Sokak'ta yürüdü, kapalı ve karanlık olan Walgreens, Hy-Vee marketleri, Dillons marketi ve Starbucks'ı,

Big Biscuits restoranı geçti. Six Mile Chop House restoranın ve bir keresinde bir katili yakaladığı Alvadora Evleri'nin yanından geçti, adam şimdi El Dorado'da hapis yatıyordu. 40 numaralı karayolu kavşağına kadar yürüdü. Adımlarını saydı. 154'e, toplayarak gidince 11935'e varmıştı. Derken bir anda farkındalık – *mantık*– zihnini aydınlattı.

Wyoming'deki kız Andrew Iverson'dan kaçmayı başarmış mıydı? Tesisat ve ısıtma kamyonetindeki Andrew Iverson'dan?

Evet. Jalbert bunu kabul ediyordu.

Andrew Iverson biri Illinois, biri Missouri'den iki kızı daha öldürmüş müydü?

Bunu da kabul ediyordu.

Andrew Iverson'ın cinayet torbasından zavallı Bayan Yvonne'un bilekliğindeki iki süs çıkmış mıydı?

Tamam, diyelim çıktı. *Ve diyelim onları oraya Danny Coughlin koydu.*

Ruhani zırvalıkları bir kenara atınca böylesi aşırı mantıklıydı. Ella artık o boklara inanıyor olabilirdi ama Jalbert asla inanmamıştı ve inanmayacaktı. Bilimi izle, mantığı izle.

Coughlin ve Iverson tanışıyordu. Bundan emindi. Mantıklıydı bu. Jalbert aralarındaki bağı ortaya çıkaracak iyi bir polis çalışmasının asla yapılmayacağından da emindi. Her şey çözümlenmişken bir KBI dedektifi neden bununla uğraşsındı ki? Danny Coughlin bu işin sonunda sadece vatandaşlık görevlerini yerine getirmeye çalışan bir kahraman gibi görünecekken? *Medyum* bir kahraman!

Durmuş 40 numaralı karayolunda geceleyin dolaşan arabalara bakan Jalbert'ın aklındaki tek soru Iverson'ın mı Coughlin zavallı Bayan Yvonne'a tecavüz ederken kızı tuttuğu, yoksa Coughlin tutarken Iverson'ın pis işini mi gördüğüydü.

İlk katil ikili onlar mı olurdu sanki? Hayır, tabii ki. Başkaları da vardı. Ian Brady ve Myra Hindley. Kenneth Bianchi ve Angelo Buono. Dick Kickock ve Perry Smith, o ikisi hem de Kansas'taydı.

6. Cadde'de yanından bir araba geçti ve genç biri, "Babalık, *pijamanla* geziyorsun!" diye seslendi.

Giderek uzaklaşan kahkahalar duyuldu. Jalbert fark etmedi bile. Aynı Klasik Film Posterleri yapbozunun parçaları gibi parçaları bir araya getiriyordu ve her şey yerine oturuyordu.

Iverson artık zavallı Bayan Yvonne'u nereden aldıysa oradan Coughlin'i aramıştı –güneydeki o Gas-n-go'nun yakınlarında bir yerden– ve Coughlin'e biraz eğlenmek isteyip istemediğini sormuştu. İşleri bitince Coughlin zavallı Bayan Yvonne'un bileğinden iki süsü çıkarmış ve Iverson'a demişti... ona demişti ki...

"Al, bunlar sende kalsın," diye mırıldandı Jalbert. "Attırırken bakarsın."

Rüyalara dair saçmalıklar yoktu, sadece dümdüz mantık.

Coughlin, sadece ona tecavüz edip onu öldürme zevkini tatmayacağım, onu bulan kişi olmanın şanını da yaşayacağım, diye düşündü.

Çok mantıklıydı. *Aşırı* mantıklıydı. Çünkü Coughlin o gülünç isimsiz ihbar aramasının kaynağını bulacaklarını hep biliyordu değil mi? Nasıl bilmezdi ki?

Jalbert –saymayı unutmuş eve yürüyordu şimdi– bu işi kendi başına araştırabileceğini fark etti. Biraz kurcalardı. Coughlin ve Iverson'ın hayatlarının nerede kesiştiğini bulurdu. Okulda belki. Sonrasında da e-posta ve mesajlar. Iverson başkalarını öldürmüştü, Coughlin'in de öldürmüş olması muhtemel görünüyordu.

Muhtemel mi? *Kesin* de sen şuna.

Ama gerçekçi olursa: Bu tür bir soruşturma yürütmek için yeterli kaynağı yoktu, olsa da dikkat çekerdi ve –KBI ve gazeteler– onu engellerdi. Hikâyeleri belliydi, –aman Tanrım rüya– kısmıyla tamamdı, kimse ona inanmazdı. *Emekli maaşını al ve sesini kes,* derlerdi. *Yaptıklarından sonra sana emekli maaşı verdiğimiz için şanslısın.*

Geriye ne kalıyordu? Zavallı Bayan Yvonne'un adaleti neredeydi? Onu kim savunacaktı?

Bunun cevabı da Jalbert'a gayet açık geliyordu.

Danny Coughlin'le onun ilgilenmesi gerekecekti. Tam da bu gece. Yarın sabah Coughlin'in iyileşmek için yattığı hastane insanlarla dolup taşacaktı ama önlerindeki sabahın en erken saatleri hastanenin en tenha zamanı olacaktı. Coughlin'in başında polis yoktu, neden olsundu ki, KBI'daki kör salaklar zavallı Bayan Yvonne'un katilinin Wyoming'de kendi yatağına kelepçeli halde yattığını sanıyorlardı. Coughlin tam bir medyum *kahramandı*!

Eve varınca Jalbert kotunu ve iş başındayken hep giydiği siyah ceketini giydi. Rozetini kemerine taktı, artık emekli olduğundan bu teknik olarak yasadışıydı ama gece vardiyası çalışanlarından biri ona soru sorarsa içeri girmesine faydası olurdu.

Rozetle beraber beylik silahını da aldı.

64

Sabah ikiyi çeyrek geçe Regional Hastanesi'nde üçüncü kat hizmetlisi olan Charles Beeson telefonundan Fruit Ninja oynuyordu.

"Chuck? Chuck!"

Dönüp ona doğru topallayarak ilerleyen Danny Coughlin'i görünce ürktü. Danny'nin hastane önlüğü dizlerinin etrafında dalgalanıyordu. Yalınayaktı. Bir elini karnına bastırmıştı. Yanaklarından yaşlar akıyordu. Acı gözyaşlarıydı bunlar ama aynı zamanda dehşet gözyaşlarıydı da.

"Bay Coughlin doktordan izin alana dek yataktan..."

"Telefonum," dedi Danny. Sesi boğuktu, nefes nefeseydi. "Çekmecemde ama şarjı bitmiş. Lütfen, şarj etmem lazım. Birini aramam lazım."

Uykuya dalarken acısı kötü değildi ama koridorda yürümek acıyı iyice uyandırmıştı. Yüzünü buruşturdu, az daha düşecekti.

Chuck bir koluyla ona destek oldu ama yetmedi. Danny'yi kucağına alıp odasına geri taşıdı. Yatağına yatırınca Chuck kendi telefonunu uzattı. "Al. Önemliyse benimkini kullan."

Danny başını iki yana salladı. Saçları alnına yapışmıştı. Yanaklarından terler akıyordu. "Rehberim lazım. Onu rehberime kaydettim. Yüzde iki şarj bile yeter. Onu aramam lazım."

65

Danny'nin telefonu hemşire masasında şarj olurken Jalbert da 56 numaralı karayolundan Great Bend'e doğru ilerliyordu. Eyaletlerarası otoyol daha kısa sürerdi ama 56'da Karayolu Devriyesi'yle karşılaşma ihtimali daha düşüktü ve gazı köklemişti. GPS'ine göre Lawrence'tan yolculuk hız sınırlarına uyarsa üç buçuk saat sürecekti. Ama sabah saatlerinde tamamen boş olan yolda 140'la gidiyordu. O yola çıkarken saat neredeyse on iki buçuktu. En geç 3 gibi orada olacağını düşünüyordu. 150 dakika, 1'den 17'ye kadar sayıları topladığında 150 eder. Üç artar tabii ama kim sayacak ki?

Coughlin'e aksi halde kaçacağı adaleti vermesi çok önemliydi, hiçbir şey önünde durmamalıydı. Bu onun diğer türlü Coughlin'in karşısına çıkabilecek tüm genç kız ve kadınlar için yapabileceği en büyük fedakârlıktı.

Andersson'ı aramak için kullandığı kullan at telefon arabanın orta konsolundaydı. Evden son kez çıkarken Great Bend Polis Merkezi'nin numarasını önceden girmişti. 2.15'te gözlerini koni biçiminde uzanan farlarından hiç ayırmadan polisi aradı. Andersson için kullandığı ses değiştiren cihazı kullanmadı, gece memuru telefonu açtığında –"Great Bend Polis Merkezi, nasıl yardımcı olabilirim?"– Jalbert sadece sesini biraz tizleştirdi. Sesinin ergen gibi çıkmasını umuyordu ama çok da önemi yoktu, onu ciddiye alacaklardı. Bu tür aramaları ciddiye almak *zorundalardı*.

"Lisede bir patlama olacak. Büyük bir patlama. Çocukların okula gelmeye başladığı sırada olacak." Sonra ağzından kaçıverdi. "Üç."

"Beyefendi, nereden arıyorsunuz..."

"Üç bomba," dedi doğaçlayarak. "Üç. Bütün okulu havaya uçurmak istiyorlar."

"Beyefendi..."

Jalbert telefonu kapattı. Hiç yavaşlamadan telefonu sürücü camından dışarı attı. Telefonu bulabilirlerdi ve bulurlarsa tozla kontrol ettiklerinde parmakizlerini de bulacaklardı ama önemi yoktu. Bu işin geri dönüşü yoktu onun için ve bu onu rahatlatıyordu.

66

Hizmetli Chuck, Danny'ye telefonunu geri getirdiğinde telefon yüzde beş şarj olmuştu. Bu kadarı yeterliydi.

"Beni dinle Chuck. Gece hemşirelerini buradan çıkarmanı istiyorum –Karen'ı ve diğerini, sarışın olanı, adını hatırlayamıyorum– sonra da ikinci kata inin."

"Ne? Neden?"

"Bana güven sadece. Çok zaman kalmadı." Danny komodinindeki saate bir göz attı. 2.10. Chuck hâlâ kapıda duruyor, kaşlarını çatmış vaziyette ona bakıyordu. "Git hadi. Ölüm kalım meselesi bu. Dalga geçmiyorum."

"İlaçlara kötü bir reaksiyon falan vermiyorsun değil mi?"

İnanmak, diye düşündü Danny. *"Her şey inanmaktan geçiyor. Öyle değil mi?"*

"Hayır. İkinci kat. Hepiniz. Bu iş öyle ya da böyle bir saate bitecek. O vakte kadar buradan çıkın. Güvenli bir yere gidin."

Rehberine girdi. Bir an Davis'in numarasının olmadığını, sırf kartını verdiği için numarasını kaydettiğini *sandığını* düşünüp dehşete düştü. Ama numara vardı, arayıp telefonunun kapalı olmadığını umdu.

Telefon dört kere çaldı, sonra beşinciye. Tam umutsuzluğa kapıldığı sırada açtı. Uykuluyken sesi her zamankinden daha insani geliyordu. "Alo? Kim..."

"Danny Coughlin," dedi. "Uyan Dedektif Davis. Beni dinle. Yeni bir rüya gördüm. Bu sefer geleceğe dair uyarı niteliğinde bir rüya. Anlıyor musun?"

Bir an sessizlik oldu. Davis cevap verdiğinde sesi daha uyanık geliyordu. "Yani..."

"Beni haklamaya geliyor. Bir şeyler değişmezse koridorda ateş açacak, sanırım hemşire masasının orada. Bir çığlık sesi. Sonra burada. Okula ilk geldiğiniz günkü gibi giyinmiş. Siyah ceket, mavi kot. Ama o zaman silahlı değildi. Bu sefer silahlı."

"Polisi arayacağım," dedi, "bu tuhaf bir şakaysa..."

"Şaka mı yapıyorum sence?" dedi Danny adeta çığlık atarak. "Polis gelmeyecek, onları olmayacak bir işin peşine göndermiş, bunu nereden bildiğimi sorma, rüyada yoktu ama..."

"Öyle yapar tabii," dedi Davis. "Seni yakalamaya niyetliyse... evet, böyle yapar." Artık tamamen uyanmıştı. "Dundee ve Pawnee Rock'taki polisleri ararım, ben de geleceğim. Kardeşimin evindeyim, hastaneye on kilometre."

Bu ikinci rüya hafızasında Taşra Yolu S, Texaco istasyonu ve paslı direğe vuran fiyat tabelalarının *tıngır tıngır* sesi kadar canlıydı. Köpek ve topraktan çıkan kol kadar canlıydı. Hemşire masasının oradan silah sesleri geliyordu –*gelecekti*– sonra da tek bir çığlık sesi. Bir erkek çığlığı, muhtemelen hizmetli Chuck. Sonra siyah ceketli, bol kesim kotlu adam kapıya geliyordu... *gelecekti*. Kapıda *belirecekti*. O tuhaf yarımada biçimindeki saçını bembeyaz bir ten çevreliyordu, o çökmüş, yorgun gözler.

Zavallı Bayan Yvonne için, diyecekti silahını kaldırırken. Tam ateş ettiği sırada Danny yastıkta başını çeviriyordu. Komodindeki saate bakıyordu.

"Hizmetliye herkesi ikinci kata göndermesini söyledim ama gitmiyorlar. Koridordan seslerini duyabiliyorum. Bana inanmıyorlar. Aynı onun gibi. Aynı senin gibi."

Rüyasında saate bakıyordu, şimdi de baktı.

"Dundee ve Pawnee Rock polislerini boşver Dedektif. Çok uzaktalar. Üçe bir kala ateş etmeye başlayacak. Bir şeyler yapmak için otuz dokuz dakikan var."

67

Ella'nın kardeşi Regina büyük yatak odasında yalnızdı. Kocası sık sık gittiği iş seyahatlerinden birindeydi. Davis'in bu seyahatlere dair şüpheleri vardı, Regina'nın da olduğunu sanıyordu ama bu başka bir zamanın konusuydu. Regina'nın yatağının yanındaki dijital saat 2.24'ü gösteriyordu.

"Reg! Reggie! Uyan!"

Regina kıpırdanıp gözlerini açtı. Davis'in üzerinde kot, çorapsız giydiği spor ayakkabılar ve belli ki sutyensiz giydiği Kansas Üniversitesi tişörtü vardı. Ama Regina'yı tamamen uyandıran şey kalçasındaki silah ve boynuna takmakta olduğu rozetiydi.

"Ne..."

"Gitmem gerekiyor. Hemen şimdi. Laurie uyanmadan dönmüş olurum." En azından öyle umuyordu. "Bir sorun var."

"Ne sorunu?"

"Açıklayamam şimdi Reg. Umarım önemsiz bir şeydir." Buna inanmıyordu, artık inanamazdı. Coughlin'e inanıyordu. Her konuda. Ancak çok geç kalmadığını umut edebilirdi. "Halledince arayacağım."

Ablası giderken Reggie hâlâ sorular soruyordu. Ella merdivenleri ikişer ikişer indi, kapının oradaki sepetten anahtarlarını kaptı. Şahsi arabasını garaj yoluna park etmişti ve kahretsin, Regina kendi arabasını hemen onun arkasına koymuştu. Davis park kamerası ikazı çığlıklar atana ve tamponu verandaya vurana kadar öne ilerledi. Direksiyonu iyice çevirip Regie'nin Subaru'sunun etrafından dolaştı, Subaru'nun tamponuna arabayı

sallayacak kadar sertçe vurdu. Geri geri sokağa inerken posta kutusuna çarpmaktan santimle kurtardı. Gösterge panelinin saatine baktı. 2.28.

Sokaklar boştu, dur tabelalarına aldırmadı, sadece iki taraftan gelen far var mı, onu görmek için yavaşladı. 7. Cadde'ye girdi ki bu bir hata oldu. Yolda çalışma vardı, büyük ihtimalle menfez için açılmış bir çukurun önüne bir dizi aydınlatma konmuştu. Gecede dumanlı bir turuncu renkte parlıyorlardı. Davis birinin garaj yoluna girip geri döndü, bu yüzden zaman kaybettiği için sinirle 8. Cadde'ye girdi. Cebinden telefonunu çıkardı, McKinley sokağı kavşağında yanıp sönen kırmızı ışığa gelince Siri'ye Great Band polis merkezini aramasını söyledi.

Davis kendini tanıtıp memura muhtemelen silahlı olan bir saldırganın Regional Hastanesi'ne yaklaştığını, müsait tüm polisleri oraya göndermesini söyledi. Memur ona gönderecek kimsenin kalmadığını söyledi. Birisi lisede bomba ihbarında bulunmuştu –üç bomba hatta– gece vardiyasında çalışan birkaç polis de binaya giden yolları kapatmaya gitmişti. Bomba imha ekibi Wichita'dan yola çıkmıştı.

"Bomba yok," dedi Davis. "Bu adam aklındaki işi bitirene kadar polisleri oradan uzak tutmak istiyor."

"Hanımefendi... Dedektif... bunu nereden biliyorsunuz?"

Göstergedeki saat 2.39'u gösteriyordu. Ella inanç eksikliğinin zekânın laneti olduğunu düşündü. Telefonu kapatmadan yolcu koltuğuna attı ve McKinley'ye döndü. Gazı kökledi, sonra gece vakti ağır aksak gezinen bir serseri market arabasıyla sokağa fırlayınca iki ayağıyla birden frene bastı. İki eliyle birden kornaya yüklendi. Adam tembel tembel orta parmağını gösterdi ona, yoluna devam ederken parmağı bir o yana bir bu yana sallandı. Davis onun etrafından dönüp gaza yüklendi, yerde on beş metrelik bir lastik izi bıraktı.

Sonunda Cleveland Sokak'a gelmiş, hastanenin siluetini görmüştü. Sütunlu girişin üzerindeki kırmızı ACİL tabelası ona

yön gösteriyordu. Saat 2.46'ydı. *Ondan önce git,* diye düşündü Davis. *Danny saat konusunda haklıysa ondan önce...*

Kırmızı bir SUV belirdi dikiz aynasında. Yanına doğru kaydı, az daha sürterek geçiyordu, sonra ileri fırladı. Davis sürücüyü sadece bir anlığına gördü ama bir an yetmişti. İki yanı açık o gür saç tutamı kim olduğunu anlamasına yeterdi. SUV ana girişin önüne yanaşırken arka lambaları parladı. Jalbert arabadan indi: siyah ceket, bol kesim kot. Dehşetine ve kendisinin de rüya gördüğüne dair hissine rağmen –sonuçta telefonla ağır bir uykudan uyanalı daha bir saat olmamıştı– adeta mucizevi bir hayranlık da uyandırıyordu. Çünkü Danny her konuda haklı çıkmıştı, şimdi onun Texaco istasyonunda rüyasının gerçek olduğunu gördüğünde nasıl hissettiğini anlayabiliyordu.

Yavaşlamadı, Jalbert'ın aracına arkadan geçirdi. Jalbert arkasını döndü, gözleri kocaman halde silahına uzandı. Ella sağ eliyle kornaya basıp –*uyanın, herkes uyansın*– sol eliyle kapıyı açtı.

Arabadan inerken iki şeyi umarak –eski ortağını vurmayacağı ve eski ortağının da onu vurmayacağını– kendi silahını çıkardı. Geri dönmesi gereken küçük bir kızı vardı.

"Frank! Dur! İçeri girme!"

"Ella? Senin burada ne işin var?"

Çok dağılmış görünüyor, diye düşündü Ella. *Çok kayıp.* Ve çok tehlikeli.

"Silahını indir Frank."

İnsanlar dışarı çıkıyordu şimdi. Pembe ve mavi üniformalı hemşireler, beyazlar içinde iki hizmetli, yeşil önlüklü bir doktor, yataklı bakımdan biri kolu askıda iki hasta.

"Yalan söylüyor Ella. Tabii ki yalan söylüyor, görmüyor musun?"

Bir Western filminin sonundaki silahşorlar gibi Glockslarını birbirilerine doğrultmuşlardı. O silahlardan çıkacak 40'lık S&W mermiler bu kısa mesafeden ölümcül olurdu. Ateş etmeye başlarlarsa biri ya da ikisi birden neredeyse kesinlikle ölecekti.

"Hayır Frank. Faili Wyoming'de yakaladılar. Adı Andrew..."

"Iverson, evet." Jalbert başını salladı. "Buna inanıyorum ama bu işte birliktelerdi. Görmüyor musun? Mantığı izle Ella, onlar bir cinayet ikilisiydi! Beynini kullan. Onun hikâyesine nasıl inanırsın? Bunun için fazla zekisin! On altı kat daha zeki! On sekiz kat daha zeki!"

Daha çok insan vardı artık dışarda. Merdivenlerde toplanmışlardı. Davis onlara içeri girmelerini söylemek istedi ama gözlerini Jalbert'tan ayırmaya cesaret edemiyordu. Şimdi siren seslerini duyabiliyordu. Yaklaşıyordu ama çok uzaktaydı, çok uzakta.

"Frank, sence ben neden buradayım? Sence ben buraya nasıl *geldim*?"

Jalbert ilk kez şaşkın göründü. "Ben... bilmem."

"Danny aradı beni. Geldiğini biliyordu. Rüyasında gördü."

"Saçmalık! Yalan! Çocuk masalı!"

"Ama buradayım işte. Başka nasıl açıklayabilirsin bunu?"

Bir hemşire –mavi üniformalı iri bir kadın– acilden çıkmış, Jalbert'ın arkasından sessizce yaklaşıyordu. Ella ona bunun kötü, *korkunç* bir fikir olduğunu söylemek istedi ama cesaret edemedi. Jalbert onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını düşünüp ateş ederdi.

"Açıklayamam," dedi Jalbert. "Burada olmamalısın. Burada *olduğunu* sanmıyorum. Sen bir halüsi..."

İri kadın kollarını Jalbert'ın etrafına sarıp onun kollarını sıkıştırdı. Ondan otuz kilo kadar ağır olmalıydı kadın ama Jalbert anında tepki verdi. Kadının ayağına sertçe bastı. Kadın çığlık attı. Tutuşu gevşedi. Jalbert bir kolunu kurtarıp dirseğiyle geriye doğru kadının boğazına vurdu. Hemşire boğulup öğürerek geriye doğru sendeledi. Jalbert kadına doğru, Davis'e arkasına döndü.

"Frank, silahı bırak! BIRAK BIRAK BIRAK!"

Onu duymuyor gibiydi. Hemşire iki büklüm olmuştu, eli boğazındaydı. Jalbert silahı kaldırdı. Çok yavaşça yaptı bunu. Ella'nın Kansas yollarında teptikleri onca yolu, Kansas restoranlarında yedikleri onca yemeği düşünecek zamanı oldu. İfade vermeden önce birbirilerini hazırlamalarını. Sonu gelmeyen toplantılar boyu oturmalarını. Onu vuracak zamanı vardı ama vurmadı. Vuramadı. Jalbert silahını kaldırırken ancak seyredebildi ama Jalbert silahı hemşireye doğrultmadı. Kafasına dayadı.

"Frank, yapma. Lütfen yapma."

"Ben her şeyi zavallı Bayan Yvonne için yaptım," dedi, sonra da, "Üç, iki, bir." Ve tetiği çekti.

68

Ancak bir saat kadar sonra Ella'nın Danny Coughlin'in odasına girmesine izin verdiler. İki polis kapısının önünde nöbet tutuyordu. Bunun iş işten geçtikten sonra önlem almanın mükemmel bir örneği olduğunu düşündü. Hizmetli Chuck oradaydı, bir de doktor. Ella son yüzleşme sırasında merdivenlerde gördüğü doktor olduğunu düşündü onun ama yanılıyor olabilirdi. Yeşil önlükleriyle hepsi aynı görünüyordu. Hastane önlüğüyle Danny de yirmi kilo vermiş gibi duruyordu. Ölmeden önce Jalbert'ın olduğu gibi dağılmış görünüyordu ama yüzünde ondan farklı bir duruluk vardı.

Ella hiç tereddüt etmedi. Onun yanına gidip sarıldı. "Özür dilerim. Her şey için."

"Önemli değil," dedi Danny. Onun saçını okşadı. Bu yanlış bir hareket gibi gelmişti. Ama doğruydu da.

Davis geri çekildi.

"Hanımefendi," dedi doktor, "bu adam bir gece için yeterince heyecan yaşadı. Dinlenmesi gerekiyor."

"Biliyorum, gideceğim. Ama Danny... neden gördün bu rüyayı? *Neden*? Bir fikrin var mı?"

Danny güldü. Üzgün bir kahkahaydı bu. "Neden bir adamı iki kez yıldırım çarpar?"

Davis başını iki yana salladı. "Bilmem."

"Ben de bilmiyorum." Eliyle boynunu gösterdi. "Bakıyorum da hacını takmışsın."

Davis kolyeye dokundu. "Hep takıyorum."

"Tabii. Ama inanmak zor değil mi?" Yastığına uzandı, ellerini gözlerinin üstüne koydu –birini gördüğümüz, biri nadiren ortaya çıkan onun ötesindeki iki dünyayı da yok etmek ister gibi– ve yeniden aynı şeyi söyledi. "İnanmak zor."

Ellerini indirdi. Konuşmadan bakıştılar. Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

FINN

Finn daha en başından itibaren çok zorlandı hayatta. Yüzlerce bebeği dünyaya getiren ebenin ellerinin arasından kaydı ve doğum çığlığını yere düştüğünde attı. Beş yaşındayken yan evde bir ev partisi vardı. Müziği dinlemek için (direklere takılmış hoparlörlerden The Pogues çalıyordu gümbür gümbür) dışarı çıkmasına ve sokağın kendilerine ait tarafında durmasına izin vermişlerdi. Yazdı, yalınayak duruyordu, partiye gelenlerden coşkulu birinin attığı torpil, cızırdayan fünyesiyle bir yay çizerek düştü ve sol ayağının küçük parmağını uçurdu.

Şu olay bin yılda bir olur, dedi büyükannesi.

Yedi yaşındayken o ve kız kardeşleri Pettingill Park'ta oynuyorlardı, büyükannesi de yakınlarda bir bankta oturmuş örgü örüyor, bulmaca çözüyordu. Finn salıncağı pek sevmiyor, tahteravalliye aldırmıyor, dönencelere hiç bakmıyordu. Onun sevdiği

şey dönen kaydıraktı, yedi metre yüksekliğinde, mavi plastikten büyüleyici kıvrımlar. Merdivenleri vardı ama Finn elleriyle dizlerinin üstünde kaydırak kısmından tırmanmayı seviyordu, döne döne yukarı, döne döne yukarı. En tepeye varınca oturup toprak zemine kayardı. Dönen kaydırakta başına hiçbir kaza gelmemişti.

"Biraz ara ver olmaz mı?" dedi büyükannesi bir gün. "Sürekli o eski kaydırağın tepesindesin. Yeni bir şey dene. Tırmanma barlarını dene. Bana bir numara göster."

Kız kardeşleri Colleen ve Marie tırmanma barlarındaydı, tırmanıyor... eh, maymun gibi sallanıyorlardı. O da büyükannesini memnun etmek için barlara gitti, baş aşağı asılı dururken kayıp düştü ve kolunu kırdı.

O seneki öğretmeni güzel Bayan Monahan her günü, *Bugün ne öğrendik çocuklar?* diye bitirmeyi seviyordu. Acil'de kolunu alçıya alırlarken (sonrasında verdikleri lolipop çektiği acıyı telafi etmeye yaklaşamazdı bile) Finn o gün şunu öğrendiğini düşündü: *Kaydıraktan cayma.*

On dört yaşında, ortalığı kasıp kavuran bir fırtınada arkadaşı Patrick'in evinden kendi evine koşarken bir yıldırım hemen arkasındaki sokağa düştü, saçlarını eleklendirip ceketinin arkasını çizgi halinde dağlayacak kadar yakındı. Finn öne doğru düşüp kafasını kaldırıma çarptı, beyin sarsıntısı geçirdi ve yatağında bilinçsiz yattı, ancak iki gün sonra uyanıp neler olduğunu sordu. Onu görüp bilincini kaybeden Finn'i kaldırım oluğundan çıkaran, sokağın karşısında oturan (ve çok eskilerde kalan Pogues günü partiye katılan, ama torpil atmayan) Deirdre Hanlon'dı. "Zavallı Finn kesin öldü dedim," diyordu.

Rahmetli babası Finn'in uğursuz bir günde doğduğunu söylerdi. Büyükannesinin (tırmanma barları günü için asla özür dilememişti) farklı bir bakış açısı vardı. Finn'e Tanrı'nın insanın karşısına çıkardığı her kötü şansa karşılık iki iyi şans verdiğini söylemişti. Finn bunu bir düşündü ve başına gelen hiç iyi bir

olay olmadığını söyledi, tabii yıldırımın tam tepesine düşmemesi iyi şans değilse.

"Şanslı olmadığın için *sevinmelisin*," dedi büyükannesi. "Belki tüm şansın bir anda gelir de piyangoyu kazanırsın. Ya da zengin bir akraban ölür ve her şeyi sana bırakır."

"Zengin akrabam yok ki."

"*Bildiğin* kadarıyla," dedi büyükannesi. Sonsözü kimselere bırakmayan kadınlardandı. "İşler ters gittiğinde şunu hatırlat kendine, şöyle de: 'Tanrı'nın bana *borcu var*.' Ve Tanrı borcunu her zaman öder."

Finn'i memnun edecek kadar yakın bir zamanda ödemeyecekti ama. Onu daha kötü şanssızlıklar bekliyordu.

* * *

On dokuzuncu yaşında bir akşam Finn kız arkadaşının evinden kendi evine koşarak döndü, yağmur yağdığından değil de maviye dönen taşaklarına rağmen tüm o sarılmalar, dokunmalar, öpüşmeler onu çok heyecanlandırdığından. Koşmak zorundaydı, yoksa patlayacaktı. Deri bir ceket, kot pantolon giymiş, Cabinteely kasket takmıştı, içinde de eski bir müzik grubunun –Nazareth– logosunu taşıyan *vintage* bir tişört vardı. Peeke Sokak'ın köşesini döndü ve diğer yöne koşan genç bir adamla çarpıştı. İkisi de düştüler. Finn toparlanıp özür dilemeye başladı ama genç adam çoktan yola koyulmuş koşuyordu, dönüp omzunun üstünden Finn'e baktı. O da kot, logolu bir şapka ve tişört giymişti, bunlar Finn'e öyle aşırı tesadüfi gelmedi. Bu şehirde gençlerin üniforması gibi bir şeydi bu, hem erkeklerde hem kadınlarda.

Finn, Peeke boyunca koşmaya devam etti, bir yandan da sıyrılan dirseğini ovalıyordu. Siyah ticari bir araç ona doğru yaklaştı, farları yanmıyordu. Finn hemen yanında durana kadar ona aldırmamıştı bile, derken daha araç tam durmadan arkasından en az dört adam inip koştu.

İkisi onu kollarından yakaladı. Finn ancak, "N'oluyor!" diyebildi.

Üçüncü bir adam, "Sana n'oluyor!" dedi ve başına bir torba geçirdi.

Sıyrılan dirseğinin hemen üzerinde bir batma hissetti. Onu karga tulumba götürdüklerinin farkındaydı, ayakları kaldırıma değmiyordu bile, derken dünya kayıp gitti.

* * *

Finn kendine geldiğinde yüksek tavanlı küçük bir odada katlanır bir karyolada yatıyordu. Bir köşede altında masa olmayan bir masa lambası vardı. Diğer köşede bir komodin. Komodin mavi plastiktendi, Pettingill Park'taki kaydırakla birebir aynı tondaydı. Hiç mobilya yoktu. Bir tavan penceresi vardı ama öylesine, özensizce siyaha boyanmıştı.

Finn doğrulup yüzünü buruşturdu. Başı ağrımıyordu aslında ama boynu kaskatı kesilmişti ve kolu da Covid aşısını olduktan sonra ağrıdığı gibi ağrıyordu. Koluna bakınca birilerinin sıyrılan dirseğinin üst kısmına bir yara bandı yapıştırdığını gördü. Yara bandını çıkarınca da etrafı hale halinde kızarmış minicik deliği fark etti.

Finn kapıyı denedi ama kilitliydi. Kapıyı tıklattı, sonra yumrukladı. Ona cevap verircesine bangır bangır AC/DC çalmaya başladı: "Dirty Deeds Done Dirt Cheap" çalıyordu, sanki iki bin desibelle. Finn elleriyle kulaklarını kapattı. Müzik yirmi ila otuz saniye kadar sürdü, sonra kesildi. Başını kaldırınca yukarı takılmış üç hoparlör gördü. Ona Bose modelleri gibi gelmişti, yani pahalı olmalıydılar. Masası olmayan masa lambasının durduğu köşede biraz daha yukarıda bir kamera lensi ona çevrilmişti.

Az daha tepesine yıldırım düştüğü zamankinden farklı olarak Finn bu sefer geçici süreliğine dünyadan kopmuştu ve öncesinde olanları hatırlıyor, ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu.

Saçmaydı ama inanılmaz değildi. Kaçırılmak da Finn Murrie talihsizliğine başka bir örnekti sadece.

Kapıyı yumruklayıp birilerinin gelmesi için bağırmaya devam etti. Kimse gelmeyince geri çekilip kameraya baktı.

"Kimse var mı? Beni izleyen birileri? İzliyorsanız lütfen gelin ve beni çıkarın. Sanırım büyük bir hata yaptınız. Siz diğer adamı istiyorsunuz."

Koca bir dakika boyunca hiç yanıt gelmedi. Finn tam birileri gelip bu bariz hatayı telafi edene kadar uzanmaya karar vermiş, karyolaya dönüyordu ki hoparlör yeniden gürledi. Finn, Ramones severdi ama kapalı bir odada böylesine kıyamet gibi yüksek sesle değil. Sesli saldırı bu sefer iki dakika kadar sürdü, sonra da aniden kesildi.

Karyolaya yatmış tam dalıyordu ki Cheap Trick çaldı. Yirmi dakika sonra da Dexys Midnight Runners.

Bu böyle uzun bir süre devam etti. Belki saatlerce. Finn'in zamanı kesin olarak anlaması mümkün değildi. Onu kaçıranlar bilinci kapalıyken saatini almışlardı.

* * *

Uykuya dalmak üzereyken kapı açıldı. İçeri iki adam girdi. Finn bunların onu kollarından yakalayan adamlar olduğundan emin değildi ama bayağı emindi de. Bir tanesinin bir gözkapağı düşüktü. "Sorun çıkaracak mısın Bobby-O?"

"İşleri yoluna koyacaksanız hayır," dedi Finn. Ona Bobby-O demesine pek aldırmamıştı, herkes için kullanılan lakaplardan olduğunu düşünmüştü, Babalık gibi ya da babasının ne zaman sokakta sendeleyen bir sarhoş görse, "Bay Yampiri'ye bak," demesi gibi.

"O sana bağlı," dedi diğer adam. Bir sansar gibi ince bir yüzü ve kara gözleri vardı.

Kapıdan çıktılar, Finn iki adamın arasındaydı, adamların ikisi de kumaş pantolon ve beyaz tişört giymişti. İkisinde de silah yoktu, bu Finn'i biraz rahatlatmıştı, gerçi sorun çıkarmaya kalksa onu kolayca haklayacaklarından hiç şüphesi yoktu. Fit görünüyorlardı. Finn uzun ama sıskaydı.

Girdikleri odada sıra sıra raflar vardı, hepsi boştu. Finn buranın kiler olduğunu düşündü ya da belki büyüklüğüne bakılırsa büyükannesinin ambar diyeceği bir yerdi. Büyükannesi genç bir kadınken "hizmet" işlerinde çalışmıştı.

Kilerden Finn'in hayatında gördüğü en büyük mutfağa geçtiler. Tezgâhta içinde kaşık kalmış iki boş kâse duruyordu. İçlerinde kalan artıklara bakılırsa konserve çorba içmişlerdi. Karnı guruldadı. En son yemek yediğinden beri ne kadar zaman geçti bilmiyordu. Öpüşmeler başlamadan önce Ellie ona çırpılmış yumurta yapmıştı ama Finn onu çoktan sindirdiğini düşünüyordu. Tabii sindirim bilincin kapalıyken de devam ediyorsa. Devam ediyor olmalı diye düşündü. İnsanın vücudu hep işine bakar.

Sonra üzerinde *shuffleboard* oynanabilecek kadar uzun görünen parlak, maun bir masanın olduğu yemek odasına girdiler. Ağır mürdüm eriği rengi perdeler tamamen çekilmişti. Finn dışardan trafik sesi duymak için kulak kesildi ama bir şey duyamadı.

Bir koridordan geçtiler ve gözkapağı düşük olan adam sağda bir kapıyı açtı. Sansar, Finn'i hafifçe itti. Odada gösterişli bir masa vardı. Duvarlar kitap ve dosyalarla kaplıydı. Bu sefer koyu, cansız kırmızı renkli perdeler, masanın ardındaki pencere boyunca çekilmişti yine. Cliff Richard'ın gençlik zamanlarındaki gibi arkaya taranmış, beyaz saçlı bir adam masanın arkasında oturuyordu. Yanık yüzü çizgilerle doluydu. Finn'in babasının öldüğü yaştan pek de büyük görünmüyordu.

"Otur."

Finn beyaz saçlı adamın karşısına oturdu. Bay Düşük Gözkapak bir köşede durdu. Bay Sansar da diğer köşede. Ellerini kemer tokalarının önünde kavuşturmuşlardı.

Beyaz saçlı adamın önünde bir dosya vardı, karmakarışık raflara tıkıştırılanlardan daha ince bir dosyaydı. Adam dosyayı açtı, bir kâğıdı kaldırıp baktı ve iç çekti.

"Kolay da olabilir zor da Bay Feeney. Bu tamamen size bağlı."

Finn öne eğildi. "Bakın işte, benim adım bu değil. Yanlış kişiyi yakaladınız."

Beyaz saçlı adam meraklanmış gibiydi. Kâğıdı ince dosyaya geri koyup dosyayı kapattı. "Bobby Feeney değilsin? Öyle mi?"

"Benim adım Finn Murrie. Murrie *ie* ile bitiyor, *ay* ile değil." Sadece bu detayın bile beyaz saçlı adamı ikna etmeye yetmesi gerektiğini düşünüyordu. Çok ince bir detaydı.

"Öyle mi?" dedi beyaz saçlı adam. "Bu sürprizler hiç bitmeyecek mi!"

"Size olanları anlatayım. Yani *bence* olanları. Peeke Sokak'ın köşesini döndüğümde diğer yönde koşan bir adamla çarpıştım. Birbirimizi yere serdik. O kalkıp koşmaya devam etti. Ben de kalkıp koştum. Bu adamlar..." Köşelerdeki adamları işaret etti. "...diğer adamı arıyor olmalı, Bobby Feeney'yi. Benimle aynı giyinmişti."

"Aynı giyinmişti öyle mi? Cabinteely şapka? Nazareth tişört? Deri ceket?"

"Tişörtünün üstünde ne vardı bilmiyorum ama şapkasını hatırlıyorum. Her şey çok hızlı oldu ama aradığınız kişinin o olduğu kesin. Böyle şeyler benim başıma çok gelir."

Beyaz saçlı adam öne eğildi, ince dosyayı elleriyle (Finn yaralı ya da belki yanık olduklarını fark etti) sımsıkı kavradı. Öncekinden de meraklı görünüyordu. "Sürekli rehin alınırsın öyle mi?"

"Hayır, şanssızımdır. Başıma çok şanssızlık gelir." Beyaz saçlı adama doğumunda düşürülmesini, torpili, büyükannesi onu kaydırağı bırakmaya ikna edince kolunu kırmasını, yıldırımı anlattı. Ekleyebileceği başka şeyler de vardı ama yıldırımın

ve sonucunda beyin sarsıntısı geçirmesinin durmak için iyi bir yer olduğunu düşünüyordu. Bir öykünün en heyecanlı yeri gibi. "Görüyorsunuz işte, aradığınız kişi ben değilim."

"Hıı." Beyaz saçlı adam arkasına yaslandı, bir elini canı yanıyormuş gibi karnına bastırıp iç çekti.

Finn'in aklına parlak bir fikir geldi. "Düşünsenize efendim. Sizin bu adamlarınızdan kaçıyor olsaydım, uzaklaşır kaçardım. Ama öyle yapmadım değil mi? Onların kollarına koştum resmen, yani lafın gelişi. Uzaklaşıp kaçan diğer adamdı, sizin Bobby Feeney'ydi."

"Sen Bobby Feeney değilsin?"

"Hayır efendim."

"Sen Finn Donovan'sın."

"Fin *Murrie*. Sonu *ie*." Bu iş şimdiye bitmeliydi. Bitmemesi Finn'e kötü bir his veriyordu.

"Kimliğin var mı? Çünkü cüzdanın varsa bile kıçına sokmuş olman lazım. Bir tek oraya bakmadık."

Finn ciddi ciddi arka cebine uzandı, derken hatırladı.

"Kız arkadaşımın evinde bıraktım. Kanepede oturuyorduk..." Yatıyorlardı aslında, Ellie üstündeydi. "...kıçıma batıyordu, ben de çıkarıp biralarımızın durduğu sehpaya koydum. Orada unuttum herhalde."

"Unuttun," dedi Bay Sansar sırıtarak.

"Çok yerinde olmuş," dedi Bay Düşük Gözkapak. O da sırıtıyordu.

"Görüyorsun ya şimdiden bir sorun var ortada," dedi beyaz saçlı adam.

Finn'in aklına bir fikir daha geldi. İçinde bulunduğu nahoş durum –inanılmaz durum aslında ama inanmaktan başka seçeneği yoktu– peş peşe fikirler ürettiriyordu ona. "Cebimde Odeon kartım vardı, ayrı tutuyordum onu, Ellie ister de Royale'e..."

Kartı arandı. Yoktu.

Beyaz saçlı adam dosyasını açtı, içindeki birkaç sayfayı karıştırdı ve turuncu bir kart çıkardı. "Bu kart mı?"

"Evet, bu. Adımı gördünüz mü?" Karta uzandı. Beyaz saçlı adam arkasına yaslandı. Bay Sansar ve Bay Düşük Gözkapak, üzerine atlamaları gerekirse hazır olmak için ellerini çözdüler.

Beyaz saçlı adam yakını göremiyormuş gibi kartı yüzüne yaklaştırdı. "Finn Murray yazıyor burada. Sonu *ay*."

Finn yalanı ortaya çıkmış gibi yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Yalan söylememişti ama öyle hissediyordu. "İnsanlar isimleri hep yanlış yazar. Babamın adı Stephen'dı, insanlar adını hep *v* ile hatta *f* ile yazıyordu, Stefan gibi."

Beyaz saçlı adam Odeon kartı dosyaya geri koydu. "Odana yerleştirdiğimiz hoparlörden çalan müziği sevdin mi?"

"Bunu neden yaptığınızı biliyorum. Televizyonda gördüm. Taktik gibi bir şey. İnsanı diken üstünde tutmak için."

"Oo, *o yüzden* mi yapıyoruz? Pando, bu yüzden yaptığımızı biliyor muydun?"

"Cevap vermek zor," dedi Bay Sansar omuz silkerek. "Müziğin vahşi hayvanları yatıştırdığını söylerler ama bu sorunuza cevap veriyor mu emin değilim."

"Nazareth ayarlarız sana istersen," dedi beyaz saçlı adam. "Hayranısın falan ya." Garip bir biçimde gururlu bir tavırla, "Spotify var bizde!" diye ekledi.

"Eve gitmek istiyorum." Finn sesinin titremesinden rahatsız oldu ama titremeye engel olamadı. "Bir hata yaptınız ve ben eve gitmek istiyorum. Hişbişey söylemem." Bu söz ağzından çıktığı an Finn pişman oldu. Kaçırılan kurbanlar hep böyle derdi ama hiçbir işe yaramazdı. Bunu da televizyonda görmüştü.

"Eve gitmeni de ayarlarız, çok kolay. Ama önce bir soruya cevap vermen gerekiyor. Evrak çantasını ne yaptın Bobby? İçinde kâğıtların olduğu çantayı. Buraya getirildiğinde yanında olmadığı kesin."

Finn'in gözleri yanmaya, dolmaya başlamıştı. "Efendim..."

"Bana Bay Ludlum de istersen. Eskiden Bay Deighton adını kullanırdım ama sıkıldım."

"Bay Ludlum, ben Bobby Feeney değilim ve evrak çantam yok. Hiç olmadı. Aradığınız kişi ben değilim, siz burada benimle boşa zaman harcarken *aradığınız* adam kaçıyor."

"Demek adın Bobby Murrie. Sonu *ie*."

"Evet. Yani hayır. Adım Finn Murrie. *Finn*."

"Doc." Beyaz saçlı adam –Bay Ludlum– gözkapağı düşük adama işaret etti. "Delikanlıya adını hatırlaması konusunda yardımcı ol."

Doc öne çıktı. Pando, namıdiğer Bay Sansar, Finn'i omuzlarından tuttu. Doc kalın bir yüzüğünü çıkardı, pantolonunun cebine koydu ve Finn'in suratına sert ve sağlam bir tokat attı. Sonra diğer taraftan daha da sert bir tokat. Finn'in ağzının kenarından tükürükler uçtu. Bayağı acıdı ama o an asıl hissettiği şey hayretti. Ve utanç. Utanacak hiçbir şeyi yoktu ama utanıyordu işte.

"Şimdi," dedi Bay Ludlum geriye yaslanıp ellerini karnında kavuşturdu. "Adın ne?"

"Finn! Finn Mur..."

Bay Ludlum Doc'a başıyla işaret etti, o da iki hızlı tokat daha indirdi. Finn'in kulakları çınlıyordu. Yanakları yanıyordu. Gözyaşları aktı. "Bunu yapamazsınız! Neden yapıyorsunuz ki? *Hata yaptınız!*"

"*Yapabilirim.*" Bay Ludlum dosyasını açtı ve masanın karşısına bir broşür attı. "Açık elle tokat dünyaca onaylanmış bir ileri sorgulama yöntemi. Bence bir sonraki konuşmamızdan önce onu dikkatlice okumalısın. Başka hangi yöntemleri kullanmaya karar verebiliriz bir bak. Onu geri götürün. Bay Bobby Donovan'ın yapması gereken ödevleri var."

"Bilmiyorsun bile kimi..."

Ayağa kaldırıldı, bir yanında Pando, bir yanında Doc vardı. Pando broşürü aldı ve Finn'in kotunun beline sıkıştırdı. "Hadi gel Bobby-O," dedi.

"Bay bay," dedi Bay Ludlum. "Sen herkese dost ol ki herkes de sana dost olsun."

Bunun ardından yanakları yanan ve gözlerinden yaşlar akan Finn çalışma odasından karga tulumba çıkarıldı.

* * *

Odasına –*hücresine*– dönünce Finn broşürü kotundan çıkarıp baktı. Sayfalar birbirine dikilmemişti, zımbalanmamıştı bile. Bir arada katlanan birkaç sayfa kâğıttı sadece. Ön tarafına mürekkebi dağılmış ve hafif yamuk biçimde söyle basılmıştı: DÜNYACA ONAYLANMIŞ İLERİ SORGULAMA TEKNEKLERE

"Dalga mı geçiyorsunuz?" dedi Finn. Fısıldamıştı ki mikrofonlar –ona bakan kameranın dışında mikrofonlar da vardı tabii ki– sesini alamasın. Aklına gelen ilk şey "broşürün" bir şaka olduğuydu. Ama tokatlar şaka değildi. Yüzü hâlâ yanıyordu.

Broşürün ilk sayfası: AÇIK ELLE TOKAT, **ONAYLI!**

İkinci sayfa: UYKUSUZ BIRAKMA TEKNEKLERE (YÜKSEK SESLİ MÜZİK, SES VS), **ONAYLI!**

Üçüncü sayfa: TEHDİTLER (AİLE ÜYELERİNE, SEKS PARTNERLERİNE VS) **ONAYLI!**

Dördüncü: LAVMAN, **ONAYLI!**

Beşinci: STRES POZİSYONLARI, **ONAYLI!**

Altıncı: SU İŞKENCESİ, **ONAYLI!**

Yedinci: YUMRUKLAMA, FALAKA, YAKMAK (SİGARA VEYA ÇAKMAKLA), TECAVÜZ, CİNSEL İSTİSMAR, **ONAYLI DEĞİL!**

Sekizinci: ÖZELLİKLE BELİRTİLMEDİYSE, **MUHTEMELEN ONAYLI!**

Sayfaların kalanı boştu.

"Doğru düzgün yazmayı bile beceremiyorlar," diye fısıldadı Finn. Ama hata ya da birinin korkunç espri anlayışı değilse bu,

psikopatların eline düştüğü anlamına geliyor olabilirdi. Bu fikir yanlış kişiyi kaçırdıklarına inanmaktan daha dehşet vericiydi. O çözülebilecek bir durumdu.

Büyükannesinin özlü sözlerinden biri (bir sürü vardı) geldi aklına: *Sakin konuşur ve fırsat verirsen çoğu insan makul davranır.*

Daha iyi bir fikri olmadığından broşürü yere bıraktı, ayağa kalktı ve kameraya döndü. Yumuşak bir sesle konuştu. "Adım Finn Murrie. Rowan Tree Yolu, 19 numarada büyükannem ve kız kardeşlerim Colleen ve Marie'yle oturuyorum. Annem işi yüzünden başka bir yerde ama ona telefonundan ulaşabilirsiniz..." Finn numarayı ezberden okudu. "Hepsi size söylediğim kişi olduğumu anlatacaktır. Sonra..."

Sonra ne?

Parlak fikir geldi. Ya da mantık. Belki ikisi birden.

"Sonra başıma bir torba geçirip, hatta gerektiğini düşünüyorsanız beni yine bayıltıp öylesine bir sokak köşesinde bırakabilirsiniz. Bunu yapabilirsiniz çünkü kim olduğunuzu, burasının neresi olduğunu bilmiyorum. Çanta yok bende, kâğıtlar yok. Sadece makul olun. Lütfen."

Kaç kere lütfen dedi sayamıyordu artık. Bayağı demişti kesin.

Finn karyolaya geri dönüp uzandı. Dalacak gibi oldu. Tam uyuyacakken Anthrax gürledi hoparlörden: "Madhouse."

Az daha karyoladan düşecekti. Kulaklarını kapattı. Çok daha uzun gelen iki dakikanın ardından müzik kesildi. Artık uykusu yoktu ama bayağı acıkmıştı. Ona yemek verecekler miydi? Belki vermezlerdi. Tutsağı aç bırakmak özellikle belirtilmemişti, yani **MUHTEMELEN ONAYLI!**

Uyudu.

Ona dört saat verdiler.

Sonra onun için geldiler.

* * *

Finn gelen Doc mu Pando mu, yoksa diğerlerinden biri mi görmedi. Neler olduğunu anlayamadan hâlâ neredeyse uyur vaziyette apar topar ayağa kaldırıldı. Başına bir torba geçirildi. Hafif tavuk pisliği kokuyordu. Öne doğru itildi ve kapının kenarına çarptı.

"Tüh, pardon!" dedi biri. "Yoldan çıktın biraz Bobby."

Geriye çekilip yine öne itildi. Burnu kanıyordu, belki kırılmıştı. Burnunu çekince içine kan doldu ve nefessiz kalıp öksürmeye başladı. Onu umursamazca tehlikeli bir hızla yürütüyorlardı, öyle ki çırptığı ayakları neredeyse yere değmiyordu bile. Merdivenlere vardılar, Finn kesimhaneye giden bir domuz misali merdivenlerden aşağı sürüklendi. Merdivenlerin sonuna yaklaştıklarında onu bıraktılar ve adamlardan biri onu sertçe itti. Finn torbanın içinde çığlık attı, otuz, altmış, doksan metreden düşeceğini, yere vurunca tüm kemiklerinin kırılacağını ve öleceğini hayal etmişti.

Ama sadece iki üç basamaktı önündeki. Ayağı son basamağa takıldı ve yere serildi. Yeniden tuttular onu. Ne zaman nefes alsa torba ağzına giriyor, kendi kanının tadını alıyordu, taze ve hâlâ sıcaktı, beraberinde bir parça tavuk pisliği tadı da vardı.

"Kesin şunu!" diye bağırdı. *"Kesin, nefes alamıyorum!"*

"Bırak bu numaraları Bobby," dedi bir tanesi. "Nefes alamama kısmı daha sonra gelecek."

Dizleri sert bir şeye çarptı. Biri ensesine tokadı indirdi ve öne doğru, banka benzer bir şeyin üstüne düştü.

"Omleti çevirelim de yanmasın," dedi biri neşeyle ve onu çevirdiler. Savrulan ellerinden biri yumuşak bir şeye çarptı.

"Kasıklarımdan uzak dur ibne," dedi yeni bir ses ve torbanın üstünden tokatlandı. "O sadece kız arkadaşımın malı."

"Lütfen," dedi Finn. Ağlıyor, şimdi boğazından aşağı akan kandan boğulmamaya çalışıyordu. Burnu iltihaplı bir diş gibi

zonkluyordu. "Lütfen yapmayın, lütfen durun, aradığınız ben değilim, Bobby Donovan ben değilim..."

Biri yüzünün yan tarafına korkunç bir darbe indirdi. "Bobby *Feeney* aptal piç."

Torbanın üstüne bir kumaş serdiler. İlk ses, "Başlıyoruz Bobby! Şuşş!" dedi.

Ilık su kumaşı, sonra torbayı, sonra da Finn'in yüzünü ıslattı. Suyu içine çekti, sonra geri dışarı püskürttü. Nefesini tuttu. Su durmaksızın akıyordu. Sonunda nefes almak zorunda kaldı. Hava yerine su çekti içine. Genzine kaçtı, boğuldu, tükürdü, daha çok su yuttu. Hava yoktu. Hava bitmişti. Hava çok eskilerde kalmıştı, geçmişten bir anıydı. Boğuluyordu.

Finn çırpındı. Su torbanın üzerinden akmaya devam ediyordu. İçi geçecek gibi hissetmiyordu, hiç huzur yoktu, sadece durmaksızın akan suyun dehşeti vardı. Sadece daha çok su vardı.

Sonunda kesildi. Onu yan çevirdiler. Torbaya kustu. Adamlardan biri torbanın her yanına hafifçe dokundu. "Kusmuklu yüz bakımı!" diye bağırdı. "Hem de bunun için senden para almayacağız bile!"

Onu sırtüstü çevirdiler ve torbayı başından çıkardılar. Bir elini serbest bıraktılar da yüzünü silebildi. Silerken bir yandan da öksürüp durdu. Sonunda yeterince düzgün görmeye başladı ve eğilmiş ona bakan Bay Ludlum'u görebildi. Bankın baş tarafında olduğundan başaşağı görüyordu onu.

"Bobby Feeney misin, yoksa Finn Murrie mi?" diye sordu Bay Ludlum.

Finn başta cevap veremeyecek kadar çok öksürüyordu. Biraz hafifleyince, "Hangisini istersen. Yemin ederim. Ama lütfen bir daha bunu yapma. Lütfen yapma," dedi.

"Araştırmalarımız senin Feeney değil de Murrie olduğunu tatmin edici biçimde kanıtladı diyebiliriz. Nerede o?"

"Kim?"

Bay Ludlum başını salladı. Adamlardan biri –Doc ya da Pando değil, onlar yoktu– ona korkunç bir tokat aşk etti. Kusmuk ve su karışımı sıçradı her yana.

"Feeney, Feeney, *Feeney*! Nerede o?"

"Bilmiyorum!"

"Bomba fabrikası nerede? Son şans oğlum, yoksa bir kere daha vaftiz edileceksin."

Finn öksürdü, tıkandı, başını yana çevirdi, öğürdü ve tükürdü. "Dedin ki... kâğıtlar. Evrak çantasındaki kâğıtlar."

"Lanet olsun kâğıtlara. Bomba fabrikası nerede?"

"Hiçbir şey bilmiyorum ki..."

Bay Ludlum başını salladı. Islak kumaşı Finn'in yüzüne koydular. Su akmaya başladı. Biraz sonra ölmek istedi. Her şeyden çok istedi. Ama ölmedi. Sonunda bilinci yarı kapalı, kusmuklu torba bir kez daha başına geçirilmiş halde hücresine geri götürüldü. Artık aç değildi. En azından bu iyiydi.

Kapıyı kapatmadan önce Bay Ludlum'un söylediği son şey şu oldu. "Böyle olmak zorunda değil Finn. Bize Feeney'nin mimari planları ne yaptığını söyle ve her şey bitsin."

* * *

Bangır bangır müzik çalmadı ama Finn yine de uzun bir süre uyuyamadı. Ne zaman dalacak olsa yeni bir öksürük kriziyle sarsılıp uyanıyordu. Sonuncusu öyle şiddetliydi ki bayılacağını sandı, ki bayılsa hoş karşılardı. Bu kâbustan kaçmasını sağlayacak her şey kabulüydü. Tavan penceresinin rasgele siyah boyasının aralarından hafif ışık huzmeleri iniyordu. Dışarıda, artık onun olmayan bir dünyada, sabah olmuştu. Saat belki erkendi, belki geç. Saat kaç olursa olsun dışarıda işine gücüne bakan ve bu hücrede tek şansı talihsizliği olan bir gencin ciğerlerindeki suyu öksürerek çıkarmaya çalıştığını bilmeyen insanlar vardı.

Tanrı insanın karşısına çıkardığı her kötü şansa karşılık, demişti büyükannesi, *iki iyi şans verir.*

"İnanmıyorum buna," diye hırladı Finn ve sonunda uykuya daldı.

Rüyasında Pettinghill Park'ı gördü. Colleen dönencedeydi. Marie tırmanma barında baş aşağı asılmış burnunu karıştırıyordu, bırakamadığı bir alışkanlıktı bu. Büyükannesi Marie'nin ölüm döşeğinde bile burnunu karıştıracağını söylerdi. Yaşlı kadın da yakınlarda bir banka oturmuş, kucağında örgüsü, kaşlarını çatmış bulmacanın son kelimesine bakıyordu. Finn dönen kaydırağın kıvrımlarını elleri ve dizlerinin üstünde tırmandı, sonra oturup tekrar tekrar kaydı.

* * *

Bu hoş rüyasını bölen müzikal bir ara olmadı ve rüya nihayetinde çoğu rüya gibi hissettirmeden kayıp gitti. Neden sonra Doc ve diğerlerinden çok daha yaşlı bir adam uyandırdı onu. Onu karyoladan çekip kaldırdılar ve mutfaktan, yemek salonundan geçirip çalışma odasına sürüklediler, beyaz saçlı Bay Ludlum onu orada bekliyordu. Beyaz saçlı Bay Ludlum o sabah (Finn için sabahtı en azından) biraz hırpanlanmış görünüyordu, gözleri kızarmıştı ve gömleğinde hardal lekesi gibi bir şey vardı. Ellerini yine masasında kavuşturmuştu, Finn yaralı eklemlerinin şişmiş gibi durduğunu fark etti. Lekeler vardı bir de. Kan mıydı o?

Bay Ludlum ona bakıyordu. Finn de ona baktı, aklına televizyonda gördüğü başka bir şey geldi. Finn'in annesinin onun, kız kardeşlerinin ve büyükannesinin (o *Coronation Street, EastEnders* ve *Doctor Who* seviyordu) asla anlam veremediği nedenlerden sevdiği BBC kanalındaki sıkıcı ve bitmek bilmeyen tartışma panellerinden biri. O panelde ileri sorgulama tekniklerinden (yani işkencelerden) söz ediliyordu ve konuşmacılardan biri –bir

yıl boyunca karanlık bir odada *milkshake* içip duble burgerler yemiş bir Prens Andrew'a* benzeyen, gıdılı bir adam– bunların asla işe yaramadığını söylemişti.

"Çünkü zavallı adam... *mmm... muhataplarının* ne öğrenmek istediğini bilmiyorsa... *mmm...* bir şey uyduracaktır. Gayet mantıklı!"

Gayet mantıklıydı, Finn yaratıcı bir delikanlıydı, evde, okulda, mahallede çıkan küçük sıkıntılardan sıyrılacak kadar yaratıcıydı. Ama yaratıcı olsun olmasın, Bay Ludlum'u tatmin edecek ve onu bir kez daha boğulmanın eşiğine gelmekten kurtaracak bir şey gelmiyordu aklına. Finn kayıp çanta hakkında bir hikâye uydurabilirdi, mimari planları bile eklerdi hikâyeye ama kayıp planların evrak çantasının içinde bomba fabrikasına saklandığını mı söylemesi gerekiyordu? Cluedo masa oyunundan bir şey gibi geliyordu bu kulağa. Sonra sırada ne vardı? Kayıp denizaltı parçaları mı? Rus oligarkların banka hesaplarının kırılmış şifreleri mi?

Bu arada Bay Ludlum ona bakmaya devam etti.

"Açım," deyiverdi Finn. "Bir şeyler yiyebilir miyim acaba efendim?"

Bay Ludlum ona bakmaya devam etti. Tam Finn konuşmayacağına, bir nevi transa girdiğine ikna olmuşken Bay Ludlum, "Şöyle sağlam bir İrlanda kahvaltısına ne dersin Bay Herlihy?" dedi.

Finn ona bakakaldı. Bay Ludlum kahkaha attı.

"Dalga geçiyorum Finn. Şimdi Finn, hep Finn. Şöyle tam bir sofraya ne dersin? Yumurta, pastırma, mantar ve şöyle dolgun bir sosis. Güzel görünsün diye domatesle!"

Finn'in karnı guruldadı. Bay Ludlum bir kahkaha daha attı. "Soru soruldu, cevabı verildi bence, küçücük, minicik bir cevap ama. Değil mi minicik Finncik. Ha? Ha?"

---

* Birleşik Krallık Kralı III. Charles'ın kardeşi ve Kraliçe II. Elizabeth'in ikinci oğludur. (ç.n.)

"İyi misiniz Bay Ludlum?" İçinde bulundukları durum göz önüne alındığında tuhaf bir soruydu bu, ama adam yarışma programlarında biri doğru cevabı bulamadığında ve zaman akıp gittiğinde büyükannesinin dediği gibi *soyukkanlılıyını kaybetmiş* gibiydi.

"*Harikayım,*" dedi Bay Ludlum. "Harika bir adamım ben. Kahvaltını edeceksin Finn ama bana rahmetli Elvis Presley'nin üç şarkısının adını söyleyebilirsen."

Finn neden diye sormaya zahmet etmedi –adam belli ki deliydi– onun yerine büyükannesinin geniş plak koleksiyonunu düşündü. En sevdiklerinden biri, çalınmaktan olukları tebeşirle kaplanmış gibi tuhaf beyazımsı bir renk alan plaktı, adı *50.000.000 Elvis Hayranı Yanılıyor Olamaz*'dı. Colleen ve Marie milyonlarca hayranın yanılıyor olabileceğini düşünüyordu. Plağı çalınca yüzlerini buruşturup elleriyle kulaklarını kapatıyorlardı ama büyükanneleri umursuyor muydu? Umursamıyordu.

"Bana gerçekten kahvaltı verecek misiniz?" dedi.

Bay Ludlum elini kalbinin üstüne koydu, evet, eklemlerinde bulaşmış kan lekeleri vardı kesinlikle. "Söz veriyorum."

Finn, "Tamam. 'I Got Stung.' Bu bir. 'One Night of Sin.' İki. 'A Bigga-Bigga-Hunka Love.' Bu da üç," dedi.

"Çok iyi!" Yaşlıca adam köşede durmuş, ellerini pantolonunun önünde kavuşturmuştu. Bay Ludlum ona dönüp, "Dostumuz Finn'e kahvaltı getir Marm! Doğru cevabı verdi!" dedi.

Marm çıktı. Doc kaldı. Finn, Doc'un yorgun ve –belki– üzgün göründüğünü düşündü.

"Elvis şarkılarını iyi biliyorsun," dedi Bay Ludlum. Öne eğilip Finn'e baktı, gözleri sadece kızarmamıştı, kan çanağına dönmüştü. "Ama *Elvis*'i tanıyor musun? Rock and Roll'un Kralı'nı tanıyor musun?"

Finn başını iki yana salladı. Elvis hakkında bildiği tek şey eski zamanlardan bir herif olduğu ve tuvalette öldüğüydü. Bir de büyükannesinin onu sevdiği. Gençliğinde muhtemelen adam için çığlıklar atmıştı.

"İkizi vardı," dedi Bay Ludlum nefesini vererek, alkol kokusu –belki Scotch, belki viski– masanın karşısından Finn'e doğru süzüldü. "İkizi var ama tek çocuk doğmuş. Bu paradoksu nasıl açıklarsın?"

"Bilmem."

"O zaman sana anlatayım. Rock and Roll'un gelecekteki Kralı ikiz kardeşini anne karnında kendine katmış. Cenin yamyamlığıyla yemiş onu!"

Finn öyle bir şoke oldu ki bir an kendi dertlerini unuttu. Elvis'in ikiz kardeşinin de çalınmış kâğıtlarla dolu çanta ya da sözde bomba fabrikası kadar uydurma olduğuna emindi (*bayağı* emindi) ama cenin yamyamlığı fikri tuhaf bir biçimde büyüleyiciydi.

"Böyle bir şey gerçekten olabilir mi?"

"Olabilir ve oldu," dedi Bay Ludlum. "Canım annem çok dikkatli ve kuralcı bir kadındı ama Bay Presley hakkında kaba bir şakası vardı. Onun Pelvis Elvis olduğunu, ikizinin de doğsa Penis Enos olacağını söylerdi. Anladın mı Finn?"

Finn başını sallayıp, *Bir bomba fabrikasının yerini bildiğime ve Elvis Presley'nin anne karnındayken ikiz kardeşini yediğine inanan bir adam tarafından rehin tutulup işkence görüyorum,* diye düşündü.

"Elvis'i hep biraz gey bulmuşumdur," dedi Bay Ludlum düşünceli bir ses tonuyla. "Bazı şarkıları var... 'Teddy Bear' bir tanesi, 'Wooden Heart' başka bir tanesi... fısıltılı bir falsettoyla söylüyor. İnsan onu stüdyoda şakırken kollarını iki yana açmış, parmaklarını nazikçe sallayarak *dans ederken* hayal edebiliyor neredeyse, belki rugan ayakkabılarla. Elvis ve Nick Adams hakkındaki o hikâyeye hiç inanmadım, tam bir saçmalık ama son zamanlarına doğru giydiği çakma elmaslı kıyafetler... fularlar... *korse* dedikoduları çıkmıştı... evet, bir şey vardı kesin, *gizli, görünmez* diyebileceğimiz bir şey ve..." Durdu, iç çekti ve kısa bir an kapadı yüzünü. Ellerini tekrar indirdiğinde, "İki adamım

beni bıraktı Finn. Sıvıştılar. Tüydüler. Basıp gittiler. Onları kalmaya ikna etmeye çalıştım ama düşmanlarımızın yaklaştığını düşünüyorlar. *Putain de bougnole** yani," dedi.

Kan çanağına dönmüş gözlerinden birini kırptı.

"Yani zamanımız azaldı. Şimdi kahvaltını etmen için seni odana göndereceğim ama çok dikkatlice düşün. Daha fazla rahatsızlık yaşamak istemediğine eminim. Bilmek istediğimiz tek şey çeviriyi nereye koyduğun. Bir de şifrenin anahtarı tabii. Onu da istiyoruz. Doc, genç arkadaşımıza eşlik eder misin?"

Doc kapıya gidip Finn'i eliyle yanına çağırdı, o da kalkıp kapıya gitti. "Uslu davranacak mısın?" diye sordu Doc.

Aklında mantarlı pastırmalı yumurta ve dolgun bir sosis olan Finn uslu olacağını göstermek için başını salladı. Kesinlikle olacaktı. Doc'un yanında mutfağa yürüdü, yaşlıca olan adam –Marm– maşayla çok güzel kızarmış bir sosisi hâlihazırda iki yumurta (çok pişmiş, tam da Finn'in sevdiği gibi), dört parça pastırma, hâlâ yağında cızırdayan mantar ve bir dilim domatesin olduğu tabağa koyuyordu. Finn manyetik kuzeye dönen bir pusula iğnesi misali tabağa yöneldi. Doc onu geri çekti.

"Dur," dedi. "Elinle alma oğlum." Marm'a döndü. "Ben buradan devralırım. Seni yanında ister."

Marm başını salladı ve Finn'e göz kırpıp Bay Ludlum'un çalışma odasına yöneldi.

Doc kolesterol yüklü leziz şeylerle dolu tabağı aldı ama Marm çıktığı anda geri koyup Finn'i sağa, kiler ve ötesindeki odadan uzağa çekti.

"Hey!" dedi Finn. "Kahvaltım!"

Doc'un eli Finn'in dirseğini canını yakacak kadar sertçe sıktı. Finn'i lavaboyla buzdolabı arasındaki bir kapıya sürükledi. Dar bir sokağa çıktılar. Finn benzin kokusu karışmış temiz havayı kokladı. Siyah ticaret aracı oradaydı, motoru çalışıyordu. Bay Sansar direksiyondaydı. Onları görünce koltukların arasından arkaya geçti. Arka kapılar savrulup açıldı.

* Fransızca ırkçı bir küfür. (ç.n.)

"Sıçayım, acele etsenize," dedi Pando.

"Korkma, tuvalettedir," dedi Doc.

"Evet ama bugünlerde tuvalette pek uzun kalmıyor, hem hâlâ bile aptal değil. Gir içeri oğlum."

Finn sokağın üstünde görünen incecik mavi gökyüzüne tek bir an hayranlıkla bakabildi, sonra sendeleyerek aracın arkasına bindi. Bacakları kaskatıydı, o yüzden yere seriliverdi, yarısı içerde yarısı dışarda kalmıştı. Pando onu tutup geri kalanını içeri çekti. Arka cebinden siyah bir torba çıkardı.

"Bunu başına geçir. Tartışma istemiyorum. Zamanı değil."

Finn torbayı başına geçirdi. Elleri titriyordu. Aralarından biri –Doc diye düşündü– ona bir omuz attı ve Finn kıçının üstüne düştü, başını torbanın içinde yıldızlar görmesine yetecek kadar sertçe arabanın yan tarafına vurdu. Kapılar güm diye kapandı.

"Gidelim," diye hırladı Doc. "Sakın bizi talihsiz bir kazaya sürükleme."

Finn, Pando'nun sürücü koltuğuna döndüğünü, oturduğunda yayların gıcırdadığını duydu. Araç hareket etmeye başladı. Sokağın sonunda duraksadılar, sonra keskin bir sağ yaptılar.

Doc bir iç çekişle kendini Finn'in yanına bırakıverdi. "Siktir, bir de suçlu olacağım," dedi.

Eee, diye düşündü Finn, *sen suçlu değilsen kim suçlu?*

"Beni öldürmek için bir yere mi götürüyorsunuz?" Bu fikir o kadar kötü gelmedi ona. Yüzünde sırılsıklam bir havluyla sırtüstü boğulma tahtasında yatmakla karşılaştırılınca.

Doc kahkahaya benzer kısa bir homurdanma koyverdi. "Ölmeni istesem kahvaltı etmene izin verirdim. Mantarlar zehirliydi."

"Ne..."

"Zehir, zehir! Hiç duymadın mı kalınkafalı mal?"

"Beni nereye..."

"Kes sesini."

Sola döndüler, sağa, sonra en az iki döner kavşağı dönerken bir sağa bir sola. Uzun bir duraksama oldu –trafik ışığı olduğunu tahmin etti Finn– arabalar onun istediği kadar hızlı hareket etmeyince Pando kornaya yüklendi.

"Bırak şunu beyinsiz herif," dedi Doc.

Yola devam ettiler. Daha çok sol ve sağ. Sonra araba hızlandı, yani daha hızlı akan bir yoldalardı ama Finn bunun otoyol olduğuna inanacak kadar gürültü duymadı. Zaman geçti. Bir çakmak sesi oldu, sonra sigara kokusu.

"İşteyken sigara içmemize izin vermiyor," dedi Doc.

Finn sessiz kaldı. Zehirli mantarları düşünüyordu. *Zehirliyseler* tabii.

Biraz sonra –belki on beş, belki yirmi dakika– Doc bir sigara daha yaktı ve, "Sadece iki kişiyi kaybettiğini sanıyor ama kalanlar da dün gece gitti. Ben ve Pando sonuncularız. Marm dışında. Marm onu bırakmaz," dedi.

Pando ön taraftan, "Marm da onun kadar deli," dedi.

"Seni çıkarmak için hayatımızı riske attık Finn," dedi Doc. "Teşekkür etmeni beklemiyorum ama yaptık bunu."

Finn yine de ona teşekkür etti. Sesi titriyor, bacakları zangırdıyordu. *Shake, shake, sugar, but you'll never shake me**, diye düşündü. Elvis'ten "Stuck On You"ydu bu. Büyükannesi Elvis'in ikiz kardeşi Enos'u yediğini biliyor muydu acaba?

"Çok teşekkürler."

"Birileri için bir bok ederin var mı bilmiyorum ama sırf o şimdi bu halde diye ölmeyi hak etmiyorsun. O pek gururlandığı broşürü gördün mü? Kendisi yazmış, değil mi? Ama her zaman böyle değildi. Yok. Bir zamanlar iyi işler yaptık, değil mi Pando?"

"2017'de siktiğimin dünyasını kurtardık," dedi Pando, "on on iki kişi ancak bilir bunu. Ama *biz* biliyoruz oğlum. Kurtardık."

---

* İng. Salla salla şekerim ama benden asla kurtulamazsın. (ç.n.)

"Feeney bir şeyin peşinde," dedi Doc. "Ondan hiç şüphem yok. Sen bu işin bir parçası değilsin ama peşini bırakmadı. *Hiçbir şey* hatırlamamasına rağmen."

"O..."

"Kes sesini," dedi Doc. "İyi bir çocuk ol ve lanet çeneni kapalı tut. Başının daha büyük belalara girmesini istemiyorsan tabii."

Pando ön taraftan, "Yok, hep böyle değildi. Hatırlıyorum da... aman boşver. Biraz para verseler lanet kafana kurşunu ben sıkardım," dedi.

* * *

İki saat sonra –en az iki– başka bir kasabaya geldiler, araba, kamyon ve Finn'in trafik ışıklarında duyduğu seslere bakılırsa daha büyük bir yerdi. Sesler ve kahkahalar, ona yabancı sesler.

Sonunda araç kenara çekti ve Doc, Finn'in başındaki torbayı çekip çıkardı. "Senin durağına geldik oğlum. Bu da çektiklerin için." Finn'in kotunun ön cebine bir şey sıkıştırdı. Sonra aniden –Doc da yapana kadar böyle bir şey yapacağını bilmiyormuş gibiydi– Finn'i alnından öptü. "Bana dua et. Siktir, çok ihtiyacım olacak."

Arka kapıları açtı. Finn yarı sendeleyerek indi. Doc daha kapıları çekerken araç hareket etti. Finn çok canlı bir rüyadan uyanan bir adam misali etrafına bakındı. Bisiklet süren biri zilini çalıp, "Sol, sol tarafındayım!" dedi.

Finn beyaz bıyıkları ve savaş gemisi pruvası misali bir burnu olan ihtiyar herifin ona yandan bindirmemesi için kaldırıma çıktı. Sağ tarafında Randolph Sokak gazete bayii vardı, büyükannesinin bulmacalarını ve bazen –cömert hissediyorsa– kız kardeşlerine *OK!* ya da *Heat* dergilerini buradan alıyordu. Hemen yanında Yor Best balıkçı lokantası vardı. Finn son on yılda orada az para harcamamıştı. Evden sadece bir buçuk kilometre kadar uzaktaydı.

Etrafına bakınarak, diğer yayalarla bakışarak (çoğu deli bir evsizle göz göze olduklarını düşünüp hemen bakışlarını kaçırıyordu), gökyüzüne bakarak, her bir pencereye bakarak yavaş yavaş eve doğru yürüdü. *Hayattayım,* diye düşündü. *Hayatta, hayatta, hayatta.* Birkaç kez siyah ticari araçtan bir iz olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden arkasına baktı.

Peeke Sokak köşesinde durdu ve kendisine çarpmak üzere koşan, gizli belgeler ya da planlar taşıyan veya bomba fabrikasına giden Bobby Feeney oralarda mı diye bakındı. Kimse yoktu. Cebine uzanıp bir tomar parayı çıkardı: yeşil Eurolar, kırk tane, belki daha çok. Tomarı cebine geri soktu.

Her kötü şansa karşılık, iki iyi şans, demişti büyükannesi. Eh, en az dört bini olmuştu, bu bir şanstı. Bir de hayattaydı, bu da ikincisi.

Ev sadece iki bina ve bir sokak ötedeydi. Onun için endişelenmiş olmalılardı, annesi kesin büyük iş şeyinden eve erken dönmüştü ama biraz daha bekleyebilirlerdi. Peeke Sokak'tan Emberly'ye döndü, Emberly'den Jane Sokak'a. Jane Sokak'ın ortasında Pettingill Park vardı. Okul günü olmalıydı ve öğleden sonra, zira park annelerinin ya da bakıcıların ittiği dönencede yavaş yavaş dönen iki küçük çocuk dışında boştu. Finn bir banka oturdu.

Kaydırağa bakınca aklına korkunç bir anı geldi. Okuldaki son senesinde Bay Edgerton onlara Ambrose Bierce'in bir hikâyesini ödev vermişti. Hepsi okuduktan sonra (tahminen tabii, Finn'in sınıf arkadaşlarının hepsi okumayı seven tipler değildi) Bay Edgerton onlara bu hikâyeden esinlenen kısa bir film izletmişti, konusu Amerika İç Savaşı'nda köle sahibi olan birinin asılmasıydı. Köle sahibi bir köprüden itiliyordu ama ipi kopuyor ve o da güvenli bir yere yüzüyordu. İlginç kısmı şuydu: Şans eseri kaçışı tamamen zihnindeydi, köprüden *gerçekten* itilip infaz edilmeden önce gördüğü küçük bir rüya gibi.

Bana da böyle olmuş olabilir, diye düşündü Finn. *Su işkencesinde fazla ileri gittiler ve boğuluyorum. Ama tüm hayatım gözümün önünden geçmiyor da Doc'un beni çıkardığını, Pando'nun bizi uzaklara getirdiğini hayal ediyorum, işte buradayım, küçük bir çocukken çok sevdiğim parkta. Çünkü cidden bu kaçışım mümkün mü ki? Gerçekçi mi? Bir hikâye olsa inanırsın belki ama gerçek hayatta?*

Gerçi gerçek hayat mıydı ki bu? Gerçek miydi?

Finn yanaklarından birini tuttu, Doc'un (beklenmedik) değişiminden önce attığı tokatlar yüzünden hassastı hâlâ. Sertçe sıktı. Acıdı ve bir an Pettingill Park bir serap gibi dalgalandı. Ama bunun nedeni acıdan kaynaklı gözyaşlarıydı.

Değil mi?

Tuhaf olan sadece Doc'un değişimi değildi. Eskiden Bay Deighton olan Bay Ludlum... kötü basılmış (ve kötü yazılmış, onu da unutmayalım) broşür... Elvis'in ikiz kardeşi meselesi...bunların hepsi rüya gibi değil miydi? Ya Bobby Feeney onu sadece kıçının üstüne değil de kafasının üstüne düşürdüyse? Ya Finn söz konusu kafasını yıldırımın onu savurduğu o unutulmaz günde (hatırladığından değil) çatlattığı aynı yere vurduysa? Tam da Finn Murrie'nin şansına uygun olmaz mıydı? Ya bir yerlerde bir hastane yatağında komadaysa ve hasar görmüş beyni delice alternatif gerçeklikler yaratıyorsa?

Finn ayağa kalkıp ağır ağır kaydırağa yürüdü. Yıllardır, büyükannesinin dediği gibi *bacak kadar* olduğu zamanlardan beri kaydırağa tırmanmamıştı. Şimdi yükseltili yanlarına tutunarak tırmandı. Sıkışıyordu ama başardı.

Anne ya da bakıcı dönencedeki çocukları itmeyi bırakmıştı. Ellerini gözlerine siper etmişti. "Ne yapmaya çalışıyorsun tanrı aşkına? Kıracaksın kaydırağı aptal herif!"

Finn cevap vermedi ve kaydırağı kırmadı. Tepeye erişti, arkasını döndü, bacaklarını ilk dönemece uzatıp oturdu. *Kaydırağın sonuna vardığımda ya hâlâ burada olurum ya da olmam. İşte o kadar basit,* diye düşündü.

Kadına bakıp, "Elvis binayı terk etti," dedi. Sonra da kendini itti.

SIVIŞ HANI YOLUNDA

Dedenin dinozor Buick'i toprak yolda saatte otuz kilometreyle adeta sürünerek ilerliyordu. Frank Brown gözlerini kısmış, ağzı incecik beyaz bir çizgi halinde dudaklarını sıkmış arabayı sürüyordu. Karısı Corinne kucağında iPad'iyle ön koltukta oturuyordu, Frank ona doğru yolda olduklarından emin olup olmadığını sorduğunda Corinne her şeyin yolunda olduğunu, böyle devam etmesini, on en fazla on iki kilometre sonra anayola çıkacaklarını, oradan da hop hop hop otoyola çıkacaklarını söyledi. Konumlarını gösteren, yanıp sönen mavi noktanın beş dakika önce kaybolduğunu ve haritanın da donduğunu söylemek istemiyordu. On dört senedir evliydiler ve Corinne kocasının ağzının şu duruşunu biliyordu. Zıvanadan çıkmak üzereydi.

Geniş arka koltukta Billy Brown ve Mary Brown eski ve kocaman siyah ayakkabılarını şaft tünelinin iki yanına dayayan dedelerinin iki yanında oturuyordu. Billy on bir yaşındaydı. Mary

dokuz. Dedeleri yetmiş beş yaşındaydı, oğluna sorulursa başında koca bir dertti ve bu kadar küçük torunları olamayacak kadar yaşlıydı ama durum buydu işte.

Dedenin ölmek üzere olan ablasını görmek için Falmouth'tan Derry'ye doğru yola çıktıklarından beri dede aralıksız konuşuyordu, en çok da arkadaki seyahat çantası hakkında. İçinde Nan'in beyzbol hatıraları vardı. Beyzbola delirirdi, dedi onlara. Bir servet değerinde olduğunu söylediği beyzbol kartları vardı (Frank Brown buna hiç inanmıyordu), üniversitede kullandığı softball eldivenini Dom DiMaggio imzalamıştı ve en ama en güzeli de Ted Williams'ın imzaladığı Louisville Slugger beyzbol sopasıydı. Splendid Splinter* sporu bırakmadan önceki yıl Jimmy Fund yardım çekilişinde kazanmıştı onu.

"Topçu Teddy, Kore'ye uçtu biliyor musunuz?" dedi dede çocuklara. "Çekikleri deli gibi bombaladı."

"Çocuklar bu kelimeyi bilmese daha iyi olur," dedi Corinne ön koltuktan, kale alınacağını pek de düşünmeden. Kayınpederi yanlış görüşlerin rahatça paylaşıldığı bir dönemde yetişmişti ve bu görüşleri hâlâ savunuyordu. Corinne, ona ölmek üzere, yarı komada olan seksenlerindeki bir kadının sopa ve eldivenle ne yapacağını sormayı da düşündü ama bu konuda da sesini çıkarmadı. Donald Brown ablası hakkında iyi ya da kötü pek konuşmazdı ama ona karşı bir şeyler hissediyor olmalıydı, yoksa bu ziyaret konusunda bu kadar ısrarcı olmazdı. Eski Buick'ini kullanmaları konusunda da ısrar etmişti. Çünkü genişti ve çünkü biraz zorlu olabilecek kestirme bir yol bildiğini söylemişti. İki konuda da haklıydı.

Çantaya eski çizgi romanlarından da tıkıştırmıştı. "Yolda gençler okusun diye," demişti. Billy eski çizgi romanları hiç kıçına takmıyor, telefonunda bir oyun oynuyordu ama Mary dizlerinin üstüne çöküp dedesinin çantasını açtı ve bir yığın çizgi romanı çıkardı. Çoğu berbattı ama bazıları bayağı iyiydi. Şimdi

* Ted Williams'ın lakabı. Şahane Sopacı anlamına gelir. (ç.n.)

okuduğu romanda Betty ve Veronica, Archie için kavga ediyor, birbirinin saçını falan çekiyordu.*

"Bak ne diyeceğim, eskiden Fenway'e üç dolarlık gazla gidiliyordu," dedi dede. "Maça gidip, sosisli alıp, bira alıp..."

"Yine de beşliğin üstünü alıyordun," diye homurdandı direksiyondaki Frank.

"Evet!" diye bağırdı dede. "Alıyordun tabii! Ablamla izlediğim ilk oyunda Ellis Kinder atışı yapıyordu, Hoot Evers da orta sahadaydı. Vay vay, o çocuk ne iyi vururdu topa! Vurup topu sahanın sağ çitlerinden öteye uçurdu, Nan öyle bir tezahürat yaptı ki patlamış mısırları her yana saçtı!"

Billy Brown beyzbolu da hiç kıçına takmıyordu. "Dede neden böyle ortada oturmayı seviyorsun? Bacaklarını açık tutman gerekiyor."

"Toplarımı havalandırıyorum," dedi dede.

"Ne topu?" diye sordu Mary, Billy kıs kıs gülünce de kaşlarını çattı.

Corinne omzunun üstünden onlara bir bakış attı. "Bu kadar yeter dede," dedi. "Ablanı görmeye götürüyoruz seni ve istediğin gibi senin eski arabanla gidiyoruz, o yüzden..."

"Ve benzini öyle bir içiyor ki inanamazsın," dedi Frank.

Corinne buna aldırmadı, gözlerini hedefe dikmişti. "Sana yaptığımız bir iyilik bu. Sen de bana bir iyilik yap ve ağzı bozuk konuşmaları kendine sakla."

Dede öyle yapacağını söyledi, özür diledi, sonra da canı ne bok isterse onu yapacağını söyleyen pis bir sırıtışla takma dişlerini sergiledi.

"Ne topu?" dedi Mary ısrarla.

"Beyzbol topu," dedi Billy. "Dedemin aklında beyzbol var şu an. Komik kitabını oku ve sesini kes. Dikkatimi dağıtma. Beşinci *levele* geldim."

* *Betty and Veronica, Archie Comics* tarafından yayımlanan popüler bir çizgi roman serisinde yer alan karakterlerdir. Archie Andrews'a duydukları ilgi nedeniyle sık sık rekabete girerler. (ç.n.)

"Nan toplu doğsa profesyonel oyuncu olabilirdi," dedi. "Kahpe çok iyiydi."

"Donald!" diye neredeyse bağırdı Corinne Brown. "Yeter!"

"Eh, öyleydi ama," dedi yaşlı adam asık bir suratla. "Maine Üniversitesi'nin ana takımında softball oynadı, Kadınlar Turnuvası'na katıldılar. Oklahoma City'ye kadar gittiler, az daha bir hortuma yakalanacaklardı!"

Frank sohbete katılmıyordu, sadece asla girmemesi gereken bu yolda önüne bakıyor ve babasına karşı çıkıp Volvo'yu almadığına şükrediyordu. Yol daralıyor muydu? Öyle olduğunu sanıyordu. Engebeli bir hal mi alıyordu? Öyle olduğunu biliyordu. Yolun adı bile Frank'e uğursuz geliyordu. Kim bunun gibi boktan olsa bile bir yola Sıvış Hanı Yolu adını koyardı ki? Dede bu yolun 196. Karayolu'na çıkan bir kestirme olduğunu söylemiş, Corinne de iPad'ine danıştıktan sonra ona hak vermişti, Frank kestirmelere pek bayılmasa da (bir bankacı olarak genelde insanın başına bela açtıklarını biliyordu) başta pürüzsüz olan asfalt yol onu tavlamıştı. Ancak çok geçmeden asfalt yerini toprağa bıraktı, iki üç kilometre sonra da toprak yolun yerini iki yanında yüksek otlar, altınbaşaklar ve yukarı bakan ayçiçekleri olan teker izleriyle kaplı sert bir zemin aldı. Buick'i yıkanmış bir köpek misali silkeleyen bozuk bir yoldan geçtiler. Kilometresi yüksek, benzini resmen içen, Detroit aptallığının bu her konuda abartıya kaçan eseri, ölümüne sallansa Frank'in umurunda olmazdı, tabii hiçliğin ortasında bozulma ihtimali olmasaydı.

Şimdi bir de, hey Tanrım, tıkanmış bir menfez, yolun yarısını sular altında bırakmıştı, Bay Brown'ın hendeği soluna alıp ağır ağır ilerlemesi gerekiyordu, kendi tarafında tekerler hendeği sıyırıp geçti. Dönecek alanı olsa lanet olsun deyip geri dönerdi ama yer yoktu.

Geçmeyi başardılar. Ucu ucuna.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Corinne'e.

"Sekiz kilometre kadar." MapQuest donduğundan, hiçbir

fikri yoktu aslında ama umudunu koruyordu. Bu iyi br şeydi. Frank'le evliliğin, Billy ve Mary'ye anneliğin beklediği gibi olmadığını yıllar önce öğrenmişti, şimdi bir de boktan bir bonus olarak bu sevimsiz yaşlı adam onlarla yaşıyordu çünkü onu huzurevine yerleştirecek maddi güçleri yoktu. Umut idare etmesini sağlıyordu.

Kanserden ölmek üzere olan yaşlı bir kadını görmeye gidiyorlardı ama Corinne Brown, bir gün Carnival *cruise* gemi seyahatine çıkıp içinde kâğıttan şemsiye olan bir şeyler içmek istiyordu. Çocuklar sonunda büyüyüp kendi yollarına gidince daha zengin, daha dolu dolu bir hayat yaşamayı umuyordu. Kaslı, bronz ve göz kamaştıran bembeyaz bir gülümsemesi olan bir cankurtaranla sevişmek de istiyordu ama umut ve fantezi arasındaki farkı biliyordu.

"Dede," dedi Mary, "Buraya neden Sıvışanı Yolu diyorlar? Kim sıvışmış?"

"Sıvış Hanı," dedi dede. "Eskiden burada güzel bir konak yeri vardı, golf sahası bile vardı ama yanıp kül oldu. Yol buradan son geçtiğimden beri kötülemiş. Bebek poposu gibi pürüzsüzdü eskiden."

"Ne zamandı bu baba?" diye sordu Frank. "Ted Williams'ın hâlâ Red Sox'ta oynadığı zamanlarda mı? Çünkü yol şu an pek iyi durumda değil." Büyük bir çukura denk geldiler. Buick sarsıldı. Frank dişlerini sıktı.

"Hop-dedik-canım!" diye bağırdı dede, Billy ona bunun ne demek olduğunu sorduğunda dedesi ona bir tümsekten geçince böyle dendiğini söyledi. "Değil mi Frank? Hep böyle derdik değil mi?"

Bay Brown cevap vermedi.

"Değil mi?"

Frank cevap vermedi. Direksiyonu tutan parmaklarının eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Değil mi?"

"Ha baba. Bok-dedik-canım!"

"Frank," dedi Corinne azarlarcasına.

Mary kıkırdadı. Billy kıs kıs güldü. Dede yine pis bir sırıtışla takma dişlerini gösterdi.

Ne eğleniyoruz, diye düşündü Frank. *Tanrım, keşke bu yolculuk daha uzun sürse. Keşke sonsuza dek sürse.*

Alçak ihtiyarla ilgili sorun şu, diye düşündü Corinne, hâlâ hayattan keyif alıyor ve hayattan keyif alanların öbür dünyayı boylaması uzun sürüyor. Bu dünyayı seviyorlar.

Billy oyununa döndü. Altıncı *levele* gelmişti. Daha yedinci *levele çıkamamıştı.*

"Billy," dedi Frank, "telefonun çekiyor mu?"

Billy oyunu durdurup baktı. "Tek bar var ama o da gidip geliyor."

"Harika. Muhteşem."

Yine bozuk yola girince Buick baştan sona titredi ve Frank hızını yirmi beşe düşürdü. Adını değiştirip, ailesini terk edip Avustralya'da bir kasabada küçük bir bankada iş bulabilir miydi acaba? İnsanlara Avustralya aksanıyla *dosdum* ve *eygünler* derdi.

"Şuna bakın çocuklar!" diye haykırdı dede.

Öne eğilmişti ve bu pozisyonda hem oğlunun sağ kulağını hem de gelininin sol kulağını sağır etmeyi başarabilirdi. İkisi de zıt yönlerde kaçtılar, sadece sesten değil nefesinden de. Ağzında küçük bir hayvan ölmüş, ölürken de altına sıçmıştı sanki. Çoğu sabaha safra geğirerek ve sonrasında lezzetli bir şeymiş gibi ağzını şapırdatarak başlıyordu. İçinde neler oluyorsa da iyi değildi, yine de korkunç bir yaşam gücü saçıyordu. Corinne bazen, *onu öldürebilirim,* diye düşündüyordu. *Gerçekten öldürebilirim. Ama sanırım çocuklar onu seviyor. Tanrı bilir neden ama seviyorlar.*

"Şuna bakın, tam şuraya!" Artritli yumru yumru bir parmak Bay ve Bayan Brown'ın arasından uzandı. Parmağın ucundaki toynak gibi tırnak az daha Bayan Brown'ın yanağını yırtıyordu.

"Eski Sıvış Hanı işte, ondan geriye kalan yani! Şurada! Oraya gitmiştim ben. Ben, ablam Nan, bizimkiler. Odamızda kahvaltı etmiştik!"

Çocuklar görevmiş gibi Sıvış Hanı'ndan kalanlara baktılar: birkaç yanmış kiriş ve bodrum katın temeli. Bayan Brown otların ve ayçiçeklerinin arasına park etmiş eski kamyonet tipi bir araba gördü orada. Dedenin Buick'inden bile eski duruyordu, yan tarafları pasla kaplıydı.

"Çok iyi dede," dedi Billy ve yine oyununa döndü.

"Çok iyi dede," dedi Mary ve kitabına döndü.

Otelin kalıntıları arkalarında kaldı. Frank sahiplerinin orayı bilerek yakıp yakmadığını merak etti. Sigorta parası için. Çünkü cidden, kim buraya hafta sonunu geçirmeye ya da Tanrı korusun balayına gelirdi ki? Maine'de bir sürü güzel manzaralı yer vardı ama burası onlardan biri değildi. Burası başka bir yere gitmek için geçeceğiniz bir yer bile değildi, tabii uzak durmayı başaramazsanız. Ve onlar başarabilirlerdi. Bu yüzden burnundan soluyordu.

"Ya Büyükanne Nan biz oraya varamadan ölürse dede?" diye sordu Mary. Çizgi romanını bitirmişti. Sırada *Küçük Lulu** vardı ama hiç ilgisini çekmiyordu. Küçük Lulu elbise giymiş bir pislik gibi görünüyordu.

"Eh, o zaman gerisingeri döneriz," dedi dede. "Cenazeden sonra tabii ki."

Cenaze. Ah Tanrım, cenaze. Frank halasının çoktan ölmüş olabileceğini düşünmemişti bile. Onların ziyareti sırasında bile nalları dikebilirdi, o zaman ihtiyarın cenazesine de kalmaları gerekirdi. Tek bir yedek kıyafet almıştı yanına...

"Dikkat et!" diye bağırdı Corinne. "Dur!"

Frank durdu, hem de tam zamanında. Tıkanmış başka bir menfez ve tepede sular altında kalmış başka bir yer vardı. Ama

* Marjorie Henderson Buell tarafından yaratılan, 1935'ten itibaren çizgi roman ve çizgi filmlerle tanınan popüler bir karakterdir. Küçük, kıvırcık saçlı ve kırmızı elbiseli bu kız zeki ve yaramaz oluşuyla tanınır. (ç.n.)

bu kez su tüm yolu kaplamıştı. Yarık en az bir metre boyunda görünüyordu. Tanrı bilir derinliği ne kadardı.

"Ne oldu baba?" diye sordu Billy oyununu durdurup.

"Ne oldu baba?" diye sordu Mary başka bir komik Archie çizgi romanı aramayı bırakıp.

"Ne oldu Frankie?" diye sordu dede.

Frank Brown bir an elleri Buick'in direksiyonunda ona iki konumunda, Buick'in uzun kaputuna bakarak oturdu. Eskiden arabayı nasıl yapacaklarını iyi bilirlerdi, diye fikrini belirtirdi babası arada. Tabii o eski günler onurlu bir kadının korselere sarınıp çorabını jartiyere tutturmadan alışverişe çıkmadığı günlerdi, gey insanların can korkusuyla yaşadığı günlerdi, her ucuzluk mağazasında zenci bebek denen bir şeker satılan günlerdi. Eski günler gibisi yok, çok doğru efendim!

"Sikeyim senin boktan kestirmeni," dedi. "Başımıza açtığı işe bak."

"Frank," diye başladı Corinne ama o cümlesini bitiremeden Frank arabadan inip yolun çatlayıp yarıldığı yere bakmaya başladı.

Billy dedesinin kucağının üstünden eğilip kardeşinin kulağına fısıldadı: "Sikeyim senin boktan kestirmeni." Mary elleriyle ağzını kapatıp kıs kıs güldü. Ne güzel. Dede kıkırdadı, daha da güzel. Onu sevmelerinin belli nedenleri vardı.

Corinne arabadan inip Buick'in alaycı ön ızgarasının önünde kocasına katıldı. Yoldaki derin yarığa baktı ve iyi hiçbir şey göremedi. "Ne yapmalıyız sence?"

Çocuklar da yanlarına geldi, Mary annesinin, Billy babasının yanında durdu. Derken dede koca siyah ayakkabılarını sürüyerek neşeli bir tavırla yanlarına geldi.

"Bilmiyorum," dedi Frank, "ama bu tarafa gitmeyeceğimiz kesin."

"Geri geri gitmen lazım," dedi dede. "Bizim eski Sıvış Hanı'na kadar geri geri. Onun önünde dönebilirsin. Hiç sıkıntı olmaz."

"Tanrım," dedi Frank ve elini seyrelen saçlarından geçirdi. "Tamamdır. Ana yola çıkınca Derry'ye devam mı edeceğiz, yoksa eve mi döneceğiz karar veririz."

Dede geri dönme fikri karşısında öfkelenmiş gibiydi ama oğlunun yüzünü –özellikle de yanaklarındaki kırmızı noktaları ve alnındaki kırmızı çizgiyi– görünce çenesini kapalı tuttu.

"Herkes arabaya," dedi Frank, "ama bu sefer iki taraftan birine otur baba. Kenara otur ki başın görüşümü kapatmasın, arkamı görebileyim."

Volvo'yla gelseydik, diye düşündü, arka kamerayı kullanabilirdim. Onun yerine bu büyük boy dangalaklıkla geldik.

"Ben yürürüm," dedi dede. "İki yüz metre yok."

"Ben de," dedi Mary, hemen peşinden de Billy.

"Tamam," dedi Frank. "Sakın düşüp bacağını kırma baba. Harika ötesi bir güne muhteşem bir son olur."

Dede ve çocuklar tepeden aşağı yanmış hanın ön tarafına doğru yürümeye başladılar, Mary ve Billy yaşlı adamın ellerini tutmuşlardı. Frank onların bir Norman Rockwell* tablosu olabileceğini düşündü: *Kokuşmuş İhtiyar Pisliğin Teki Onlara Yol Göstersin.*

Buick'in direksiyonuna geçti. Corinne de yolcu tarafına. Elini Frank'in koluna koyup en tatlı gülümsemesiyle baktı ona, *seni seviyorum seni iri güçlü adam,* diyen gülümsemesiyle. Frank iri değildi, özellikle güçlü olduğu da söylenemezdi, evliliklerinin gülü artık tazeliğini yitirmişti (biraz solmuştu gül, yapraklarının kenarları kahverengiye çalıyordu) ama onu yatıştırıp kırmızı bölgeden çıkarması gerekiyordu ve deneyimleri ona bunu nasıl yapacağını öğretmişti.

Frank iç çekip Buick'i geri vitese taktı.

"Dikkat et de ezme onları," dedi Corinne, omzunun üstünden arkaya bakarak.

* Norman Rockwell (1894-1978), Amerikalı ressam ve illüstratör. Özellikle *The Saturday Evening Post* dergisi için yaptığı kapak resimleriyle tanınır. Çalışmaları genellikle idealize edilmiş Amerikan yaşamını yansıtır. (ç.n.)

"Girme aklıma," dedi Frank ve Buick'i ağır ağır geriye sürmeye başladı. Dar yolun iki yanındaki hendekler de derindi, arka taraf bu hendeklerden birine girerse hadi bakalım, uğraş dur.

Frank daha tepenin yarısına inemeden dede ve çocuklar otelin önüne varmıştı. Yaşlı adam otların ezildiği yerlerde teker izleri gördü. Kamyonet yıllardır orada duruyor gibi görünüyordu ama dede aslında öyle olmadığını tahmin etti. Belki birileri birkaç gün kamp yapmaya karar vermişti. Aklına gelen tek seçenek buydu. İçerde yağmalanacak bir şey kalmış olamazdı, aptal olan anlardı bunu.

Donald Brown oğlunu seviyordu ve Frankie'nin iyi becerdiği bir sürü şey vardı (gerçi dedenin o anda aklına gelen bir örnek yoktu) ama Buick Estate Wagon'la geri geri gelmek konusunda fıs çıkmıştı. Arabanın arkası ihtiyar ve yorgun bir köpeğin kuyruğu misali sallanıp duruyordu. Az daha soldaki hendeğe giriyordu, fazla topladı, bu sefer de az daha sağdakine giriyordu, yine fazla topladı.

"Tanrım, pek iyi gitmiyor," dedi Billy.

"Sus bakalım," dedi dede. "Gayet iyi."

"Mary'yle gidip Sıvan Han'a bakabilir miyiz?"

"Sıvış Hanı," dedi dede. "Tabii, bir dakikalığına çıkın. Koşun ve geri dönmeye de hazır olun. Baban pek havasında değil."

Çocuklar aşırı büyümüş otlarla kaplı girişten yukarı doğru koştular.

"Temele düşmeyin!" diye haykırdı dede arkalarından, göz önünde durmalarını da söyleyecekti ama o ağzını açamadan bir çatırtı, kısa bir korna sesi oldu, sonra da oğlu bir küfür savurdu. İşte. İyi olduğu şeylerden biri buydu.

Dede ne olduğunu görmek için koşturan çocuklara arkasını döndü, tepeden aşağı yoldan çıkmadan geri geri inmeyi başaran Frank, burnunu çevirmeye çalışırken arabayı çukura sokmuştu.

"Kes sesini Frankie!" diye bağırdı dede. "Küfretmeyi bırak da stop etmeden motoru kapat!" Egzoz borusunun yarısını

parçalamıştı muhtemelen ama ona bunu söylemenin bir anlamı yoktu.

Frank motoru kapatıp indi. Corinne de indi ama güçbela. Kapının arkasındaki otları bir yay halinde parçaladı ve sonunda çıkmayı başardı. Arabanın arka tarafı sağ tarafta tampona kadar aşağı düşmüştü, önü de sol tarafta havaya kalkmıştı.

Frank babasının yanına yürüdü. "Ben dönerken zemin çöktü!"

"Çok içeriden aldın," dedi yaşlı adam. "O yüzden sadece sağ arka tekerin düştü."

"Zemin çöktü diyorum sana!"

"İçeriden aldın."

"Çöktü be, lanet olsun!"

Öyle yan yana dururlarken Corinne birbirilerine ne kadar benzediklerini fark etti, bu benzerliği daha önce çok kez görse de o boktan yaz sabahı bir aydınlanma gibi geldi. Kocasının zamanın taşıma bandında ilerlediğini, bant onu öbür tarafa atmadan önce gerçekten babasına *dönüşeceğini* anladı, tabii dedenin tatsız ama arada bir sevimli gelen mizah anlayışı olmayan haline. Corinne bazen çok yoruluyordu. Frank'ten evet ama kendinden de. Çünkü o daha iyi miydi ki? Öyle olduğunu düşünmek güzeldi ama buna gerçekten inanmıyordu.

Billy ve Mary'nin biraz önce durduğu yere baktı, sonra dedeye baktı. "Donald? Çocuklar nerede?"

* * *

Çocuklar bir zamanlar Sıvış Hanı'nın olduğu yerin yakınındaki tepede kamyoneti inceliyorlardı. Şoför tarafındaki teker patlaktı. Mary plakasına bakmak için ön tarafına geçti (hep yeni plakalar arıyordu, dedesinin ona öğrettiği bir oyundu bu), Billy de bir zamanlar hanın durduğu uzun boşluğun kenarına

yürüdü. Aşağı bakınca çukurun koyu renkli bir suyla dolu olduğunu gördü. Yanmış kirişler sudan dışarı fırlamıştı. Onlar, bir de bir kadın bacağı. Ayakta parlak mavi bir spor ayakkabısı vardı. Billy başta donmuş vaziyette bakakaldı, sonra geriye çekildi.

"Billy!" diye seslendi Mary. "Delaware plakası! İlk Delaware plakam!"

"Evet, öyle tatlım," dedi biri. "Delaware plakası."

Billy başını kaldırdı. İki adam temel çukurunun diğer ucunu dolaşarak onlara doğru yürüyordu. Gençtiler. Biri uzundu, kızıl saçları yağlanmış ve keçeleşmişti. Bir sürü sivilcesi vardı. Diğeri kısa ve şişmandı. Bir elinde dedenin yan tarafında solmuş mavi harflerle FIRTINA yazan eski bovling çantasına benzeyen bir çanta taşıyordu. Bunun üzerinde yazı yoktu. İki adam da gülümsüyordu.

Billy de onlara gülümsemeye çalıştı. Gerçekten gülümseme gibi mi görünüyor, yoksa çığlık atmamaya çalışan bir çocuk gibi mi bilmiyordu ama gülümsediğini umuyordu. Bu iki adamın çukura baktığını bilmesini istemiyordu.

Mary küçük beyaz aracın tekeri patlak tarafına geldi. Onun gülümsemesi gayet doğal görünüyordu. Tabii, neden görünmesin ki? O küçük bir kızdı ve bildiği kadarıyla herkes küçük kızları severdi.

"Merhaba," dedi. "Ben Mary. O da abim Billy. Arabamız çukura girdi de." Tepenin aşağısını, babasıyla dedesinin Buick'in arkasına, annesinin de yukarı, onlara baktığı yeri işaret etti.

"Merhabalar Mary," dedi kızıl olan. "Tanıştığımıza sevindim."

"Seninle de Billy." Şişman genç bir elini Billy'nin omzuna koydu. Dokunuşu ürkütücüydü ama Billy sıçrayamayacak kadar korkuyordu. Var gücüyle gülümsemesine tutundu.

"Hı evet, küçük bir sorun çıkmış orada," dedi şişman genç adam aşağı bakarak, Corinne –temkinlice– bir elini kaldırıp selam verdiğinde şişman da karşılık verip elini kaldırdı. "Sence yardım edebilir miyiz Galen?"

"Eminim edebiliriz," dedi kızıl. "Bizim de başka bir sorunumuz var, görüyorsunuz ya." Patlak lastiği gösterdi. "Yedeğimiz yok." Billy'nin üstüne eğildi. Gözleri parlak maviydi. Bu gözlerin içinde hiçbir şey yoktu sanki. "Çukura baktın mı Billy? Çok büyük bir çukur ha."

"Hayır, bakmadım," dedi Billy. Sesinin doğal, sorudan rahatsız olmamış gibi çıkması için çabaladı ama sesi öyle miydi değil miydi bilmiyordu. Bayılacağını sanıyordu. Keşke, Tanrım keşke hiç aşağı bakmasaydım diyordu içinden. Mavi spor ayakkabı. "Düşerim diye korktum."

"Akıllı çocuk," dedi Galen. "Öyle değil mi Pete?"

"Akıllı," dedi şişman olan da ve Corinne'e yeniden el salladı. Şimdi dede de tepeye doğru bakıyordu. Frank hâlâ omuzları düşük vaziyette Buick'in çukura giren arka tarafına bakıyordu.

"Şu sıska olan baban mı?" diye sordu kızıl Galen Mary'ye.

"Hı hı, diğeri de dedemiz. Yaşlı o."

"Deme, hiç anlamadık ya," dedi Pete. Eli hâlâ Billy'nin omzundaydı. Billy o ele baktı ve Pete'in işaretparmağının tırnağının altında kan olabilecek bir leke gördü.

"Ne diyeceğim bak," dedi Galen, eğilmiş ona gülümseyerek bakan Mary'yle konuşuyordu. "O eski koca boku o çukurdan itip çıkarabiliriz bence. Sonra belki baban bizi tamirci olan bir yere kadar götürür. Küçük kamyonetimize yeni bir lastik almaya."

"Delawareli misiniz?" diye sordu Mary.

"Eh, oradan geçtik," dedi Pete. Sonra o ve Galen bakıştılar ve kahkaha attılar.

"Hadi sizin şu arabaya bir bakalım," dedi Galen. "Seni aşağı taşımamı ister misin tatlım?"

"Hayır, gerek yok," dedi Mary, gülümsemesinde hafif bir tereddüt vardı şimdi. "Kendim yürüyebilirim."

"Abin pek konuşmuyor, ha?" dedi Pete. Bovling çantasını (buysa tabii) taşımadığı eli hâlâ Billy'nin omzundaydı.

"Genelde onu susturamazsınız," dedi Mary. "Dili ağzının ortasında asılı, bir o yana koşuyor, bir bu yana, dedem öyle der."

"Belki de onu korkutup susturan bir şey görmüştür," dedi Galen. "Dağsıçanı ya da tilki. Ya da başka bir şey."

"Hiçbir şey görmedim," dedi Billy. Ağlamaya başlayacak gibi hissediyordu, kendine ağlayamazsın, ağlayamazsın, dedi.

"Eh, hadi," dedi Galen. Mary'nin elini tuttu –Mary buna izin verdi– ve otlarla kaplı yoldan aşağı inmeye başladılar. Pete eli hâlâ Billy'nin omzunda Billy'nin yanında yürüyordu. Onu tutmuyordu ama koşmaya çalışsa tutacağını düşünüyordu Billy. Adamların onu su dolu çukura bakarken gördüğüne bayağı emindi. Başlarının büyük belaya girdiğini sanıyordu.

"Merhaba beyler! Merhaba hanımefendi!" Galen'in sesi temmuz günü gibi neşeliydi. "Küçük bir sorununuz varmış galiba. Yardım ister misiniz?"

"Ah, harika olur," dedi Corinne.

"Müthiş," dedi Frank. "Arabayı döndürürken lanet yol çöküverdi."

"İçeriden aldı," dedi dede.

Frank ona pis bir bakış attı, sonra yeni gelenlere dönüp yüzüne bir sırıtış oturttu. "Siz ikinizle arabayı itip çıkarırız bu çukurdan."

"Kesin," dedi Pete.

Frank elini uzattı. "Frank Brown. Eşim Corinne ve babam Donald."

"Pete Smith," dedi şişman genç.

"Galen Prentice," dedi kızıl.

Herkes el sıkıştı. Dede, "Memnun oldum," diye mırıldandı ama onlara bakmadı bile. Billy'ye bakıyordu.

"Hanımefendi," dedi Galen, "neden siz direksiyona geçmiyorsunuz? Siz yön verirken ben, Pete ve yakışıklı eşiniz arabayı itebiliriz."

"Ah, bilmiyorum ki," dedi Corinne.

"Ben yaparım," dedi dede. "Benim arabam. Eski günlerden kalma. O zamanlar araba nasıl yapılır iyi biliyorlardı." Sesi huysuzdu, bir an umutlanan Billy yine umutsuzluğa kapıldı. Dedesinin bu adamların ne olduğunu anlayacağını düşünmüştü ama anlamamıştı herhalde.

"Dedecik senin en zor işi, dışarıdan bakma kısmını üstlenmen lazım. Eminim Frank'in hanımı arabayı sürebilir. Değil mi?"

"Sürerim sanırım..." dedi Corinne sesi gittikçe azalarak.

Galen iki elini de kaldırıp tamam işareti yaptı ona. "Tabii sürersiniz! Çocuklar siz dedecikle kenarda bekleyin."

"Dede o," dedi Mary. "Dedecik değil."

Galen sırıttı. "Neden olmasın," dedi. "Dede deriz. Dede tey tey."

Corinne, Buick'in direksiyonuna geçti ve koltuğu öne çekti. Billy çukurun karanlık sularından fırlamış o bacağı düşünmeden duramıyordu. Mavi spor ayakkabıyı.

Galen ve Pete, Buick'in eğik arka tarafında sağlı sollu yerlerini aldılar. Frank ortadaydı.

"Arabayı çalıştırın hanımefendi!" diye seslendi Galen, çalıştırınca üç adam öne eğildiler, ayaklarını yere sabitlediler ve ellerini steyşın arabanın düz arka kısmına dayadılar. "Tamam! Biraz gaza basın! Çok değil, hafif hafif!"

Motorun devri yükseldi. Dede, Billy'ye doğru eğildi. Nefesi her zamanki gibi ekşiydi ama dedesinin nefesiydi bu, Billy aldırmıyordu. "Ne oldu oğlum?"

"Ölü bir kadın," diye fısıldadı Billy ve bu sefer gözyaşları döküldü. "Yukardaki çukurda ölü bir kadın var."

"Biraz daha!" diye bağırdı şişman Pete. "Vurun kahpeye!"

Corinne gaza daha çok bastı, adamlar da itti. Buick'in arka tekerleri dönmeye başladı, sonra yola tutundu. Steyşın yola çıktı.

"Hop, hop, hop!" diye bağırdı Galen.

Billy allak bullak halde birden annesinin sürüp uzaklaşmasını, onları bırakmasını, gitmesini ve güvende olmasını umdu.

Ama annesi durdu, Buick'i park etti ve elbisesinin eteğini avucunun içiyle tutarak arabadan indi.

"İşte bu kadar!" diye bağırdı Galen. "Yola çıkardık, yeni gibi! Ama bizim hâlâ küçük bir sorunumuz var. Değil mi Pete?"

"Var ya," dedi Pete. "Kamyonetin tekeri patladı, yedeği de yok. Yukarı sürünce yolda çivi girdi galiba." Şimdi terden parlayan kirli sakallı yanaklarını şişirip patlak lastik sesi çıkardı: *Purfff!* Arabayı itmek için çantasını yere koymuştu, geri aldı. Ve fermuarını açtı.

"Tüh," dedi Frank. "Yedek yok ha?"

"Çok kötü değil mi?" dedi Galen.

"Ne yapıyordunuz yukarıda?" diye sordu Corinne. Buick'i çalışır vaziyette bırakmıştı, kapısı da açıktı. Kocaman bankacı gülümsemesini takınmış kocasına, sonra iki çocuğuna baktı. Kızı iyi görünüyordu ama Billy'nin yüzü kül gibiydi.

"Kamp," dedi Pete. Eli bovling çantası olmayan çantasının içinde kayboldu.

"Hı," dedi Frank. "Ne..."

Cümlesini bitirmedi, belki nasıl bitireceğini bilmiyordu, başka kimse de sohbeti tekrar nasıl başlatacağını bilmiyor gibiydi. Ağaçlarda kuşlar öttü. Çekirgeler tüm evrenleri olan yüksek otlarda ince bacaklarını birbirine sürttü. Yedi kişi boşta çalışan Buick'in arkasında dağınık bir çember halinde durdular. Frank ve Corinne burada neler oluyor dercesine bakıştılar.

* * *

Dede biliyordu. Böyle adamları Vietnam'da görmüştü. Fırsatçılar, kaçaklar. Sahip olmak için çok yaşlı olduğu torunlarının tarih kitaplarında büyük ihtimalle hiç okumayacağı o boktan Tet Taarruzu'nun* bitiminde bunlardan birini çitlerin önüne dikmişlerdi ve adamlarından biri onu vurmuştu.

* Vietnam Savaşı sırasında, Kuzey Vietnam Ordusu ve Vietkong gerillaları tarafından Güney Vietnam'a karşı başlatılan büyük çaplı bir saldırıdır. (ç.n.)

Bu arada Frank kurulmuş bir oyuncak gibi canlandı. Krediniz onaylandı gülümsemesi yeniden belirdi yüzünde. Arka cebinden cüzdanını çıkardı. "Keşke sizi tamirciye falan götürebilsek ama araba tam dolu, görüyorsunuz ya..."

"Eşiniz kucağıma oturabilir," dedi Pete kaşlarını yukarı aşağı oynatarak.

Frank bunu duymazdan gelmeyi seçti. "Ama ne diyeceğim bak, gördüğümüz ilk yerde durup yardım göndeririz. Şimdilik bir onluk versem ne dersiniz? Yardım ettiğiniz için."

Cüzdanını açtı. Gayet nazik, Galen cüzdanı elinden alıverdi. Frank onu durdurmaya çalışmadı. Sadece cüzdanı hâlâ duruyormuş gibi kocaman gözlerle ellerine baktı. Ağırlığını hâlâ hissedebiliyormuş ama cüzdan görünmez olmuş gibi.

"Ben onun hepsini alayım," dedi Galen.

"Geri ver onu!" dedi Corinne. Mary'nin elinin yavaşça eline tutunduğunu hissetti ve parmaklarıyla onun elini sardı. "Senin değil o!"

"Artık öyle." Sesi de cüzdanı alan eli kadar nazikti. "Bakalım burada ne varmış?"

Cüzdanı açtı. Frank öne doğru bir adım attı. Pete bovling çantası olmayan çantadan elini çıkardı. Elinde bir revolver vardı. Dede 38'lik olduğunu tahmin etti.

"Geri çekil Frankie-Mrankie," dedi Pete. "İş yapıyoruz burada."

Galen cüzdandan küçük bir tomar para çıkardı. Katlayıp kotunun cebine koydu, sonra da cüzdanı Pete'e attı, o da çantaya koydu. "Dede, seninkini de alalım."

"Haydutlar," dedi dede. "Siz busunuz işte."

"Doğru," diye ona katıldı Galen nazik sesiyle, "bu çocuğun kafasının içinden geçmemi istemiyorsan cüzdanını bana ver."

Bu kadarı Billy'ye yetti, mesanesi boşaldı ve bacaklarının arası ıslandı. Yarı utançtan yarı korkudan ağlamaya başladı.

Dede eski, bereli Lord Buxton cüzdanını bol pantolonunun sol ön cebinden çıkarıp verdi. Şişkindi cüzdan ama daha çok kart, fotoğraf ve beş yıl ya da çok daha öncesinden kalma faturalarla. Galen bir yirmilik ve birkaç birlik çıkarıp cebine tıktı, Lord Buxton'ı Pete'e fırlattı. O da çantaya girdi.

"Arada bir temizlemen lazım dedecik," dedi Galen. "Bayağı yollu bir cüzdan seninki."

"Bunu diyen de saçını en son Şükran gününde yıkamış bir adam," dedi dede ve Galen çalılıktan saldıran bir yılan misali hızla onun yüzüne tokadı indirdi. Mary gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü annesinin kalçasına dayadı.

"Kes şunu!" dedi Frank sanki iş çoktan bitmemiş, babasının ağzı burnu kanamıyormuş gibi. Sonra aynı nefeste, "Sus baba!" dedi.

"İnsanların benimle küstahça konuşmasına müsaade etmem," dedi Galen, "yaşlı adamların bile. Hem yaşlıların daha çok yol yordam bilmesi gerekir. Şimdi Corinne. Çantanı arabadan çıkar bakalım. Küçük kızın bizimle gelebilir." Mary'yi kolundan tuttu, parmakları onun azıcık etine gömüldü.

"Onu rahat bırak," dedi Corinne.

"Burada idare sende değil," dedi Galen. "Bana bir kez daha ne yapacağımı söylersen suratını dağıtırım. Pete, Frank ve babası yan yana dursun. Omuzları birbirine değsin. Aralarından biri kımıldarsa..."

Pete revolverle işaret etti. Dede ayaklarını sürüyerek oğlunun yanına gitti. Frank burnundan hızlı küçük küçük nefesler alıyordu. Bayılsa dede şaşırmazdı.

"Gördün değil mi?" diye sordu Pete, Billy'ye. "İtiraf et."

"Ben hiçbir şey görmedim," dedi Billy gözyaşlarının arasından. Bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve kendine engel olamıyordu. Mavi spor ayakkabı.

"Yalancı yalancı sana kimse inanmaz," dedi Pete. Gülüp çocuğun saçlarını karıştırdı.

Galen geri döndü, yine paraları katlayıp cebine koydu. Mary'yi bıraktı. Kız şimdi annesine resmen yapışmıştı. Corinne sersemlemiş görünüyordu.

Dede kendi ailesine bakmakla zaman kaybetmedi. Pete'in yanına giden Galen'i izliyordu, aralarında ne geçeceğini görmesi gerekiyordu, az çok beklediği şeyi gördü, başka türlüymüş gibi davranmanın bir manası yoktu. Buick'i alıp Brown ailesini bırakacaklardı ya da Buick'i alıp Brown ailesini öldüreceklerdi. Yakalanırlarsa bu ikisi zaten kaç suç işlerse işlesinler ömür boyu hapse mahkûm olacaklardı, onlar için fark etmezdi.

"Dahası var," dedi dede.

"Ne var?" diye sordu Galen. Konuşmacı olan oydu. Haydut arkadaşı şişman sessiz tiplerdendi.

"Daha çok para. Bayağı var. Bizi rahat bırakırsanız parayı size veririm. Arabayı alın ve bizi bırakın."

"Ne kadar var?" diye sordu Galen.

"Tam bilmiyorum ama üç bin üç yüz dolar kadar. Yol çantamda."

"Senin gibi bir moruk neden üç bin küsur dolarla hiçliğin ortasına gelir ki?"

"Ablam Nan için. Ölmeden önce onu görebilmek için Derry'ye gidiyorduk. Ölmesi yakındır, henüz ölmediyse tabii. Kanser hastası. Her yerine yayılmış."

Pete bovling çantası olmayan çantasını yine yere bıraktı. İki parmağını birbirine sürtmeye başladı ve "Dünyanın en küçük kemanıyla 'Kalbim Senin İçin Mor Çiş Ağlıyor' çalıyorum," dedi.

Dede buna aldırmadı. "Sigortamın büyük bir kısmını cenaze masraflarını ödemek için bozdurdum. Nan'in hiç parası yok ve nakit ödersen indirim yapıyorlar." Billy'nin omzunu sıvazladı. "Bu oğlan her şeyi benim için internetten araştırdı."

Billy böyle bir şey yapmamıştı ama göğsünü yerinden hoplatan bir iki hıçkırık dışında sessiz kaldı. Keşke o ve Mary hiç Sıvış Hanı'nın oraya çıkmasalardı, bulanık gören gözlerle babasına

bakınca saf bir nefret doldu içine. *Senin suçun bu baba,* diye düşündü. *Arabayı çukura soktun ve bu adamlar paramızı çaldı, şimdi de bizi öldürecekler. Dedem biliyor. Bildiğini görebiliyorum.*

"Seyahat çantan nerede?" diye sordu Galen.

"Diğer bavullarla birlikte bagajda."

"Çıkar."

Dede, Buick'in yanına gitti. Bagaj kapağını kaldırırken bir homurtu koyverdi, kasılmaya başlayan sırtı yüzünden. İlk sırt gider, en son da çük, diğer her şey araya dizilir, derdi kendi babası.

Çanta aynı Pete'inkine benziyordu, üst kısmı boyunca uzanan bir fermuar vardı, ama daha uzundu bu çanta, bovling çantasından çok silindir çantalara benziyordu. Fermuarı çekip çantanın ağzını açtı.

"Çantada silah yok değil mi dede?" diye sordu Galen.

"Yok, yok, silahlar senin gibi çocuklar için ama şuna bak." Dede eskimiş bir softbol eldiveni çıkardı. "Bahsettiğim ablam var ya? Bu onundu. Henüz vefat etmediyse görsün diye getirdim. Ya da komaya girmediyse. Okie City'de Kadınlar Turnuvası'nda takmıştı bunu. Softbol turnuvası. Kısa topçu olarak oynardı. İkinci Dünya Savaşı'ndan önce, inanır mısın? Bir de şuna bak!" Eldiveni ters çevirdi.

"Dede," dedi Galen, "kusura bakma ama hiç sikimde değil."

"Evet ama bak arkasında," diye ısrar etti dede. "Gördün mü? Dom DiMaggio imzalı. Jolting Joe'nun* kardeşi ha."

Eldiveni bir kenara attı ve yine çantaya gömüldü. "İki yüz kadar beyzbol kartım var, bazıları imzalı ve para eder..."

Pete, Billy'nin kolunu tutup büktü. Billy çığlık attı.

"Yapma!" diye bağırdı Corinne de. "Oğluma zarar verme!"

"Oğlun yüzünden başınız böyle belaya girdi," dedi Pete. "Meraklı piç." Sonra dedeye, "Boktan beyzbol kartlarını istemiyoruz!" dedi.

---

* Efsanevi beyzbol oyuncusu Joe DiMaggio'nun (1914-1999) lakabıdır. Şimşek Joe gibi bir anlama gelir. (ç.n.)

Mary ağlıyordu, Corinne ağlıyordu, Billy babasının bayılmak üzere gibi göründüğünü fark etti, dedesi hiçbirine aldırmıyor gibiydi. Dede kendi dünyasına çekilmişti. "Çizgi romanlar peki?" dedi. Bir dolu çıkarıp salladı. "Archie, Casper çizgi romanları para etmez ama birkaç eski Süpermen var... bir iki de Batman, birinde Joker'le savaşıyor..."

"Oyalanmayı kesmezsen Pete'e oğlunu vurmasını söyleyeceğim sanırım," dedi Galen. "Para var mı yok mu?"

"Tamam tamam," dedi dede, "çantanın dibinde para ama ilginizi çekebilecek başka bir şey daha var."

"İlgimi çeken bir şey olmayacak artık," dedi Galen. Öne doğru bir adım attı. "Parayı kendim alırım. Para varsa tabii. Çekil önümden."

"Ah, gözünü aç," dedi dede. "Bu elimdeki nakitin iki katı para eder." Louisville beyzbol sopasını çıkardı. "Ted Williams imzalı, Splendid Splinter'ın ta kendisi. eBay'e koy, yedi bin dolar para eder. En az yedi."

"Ablanın eline nasıl düşmüş bu?" diye sordu Galen, sonunda ilgisi kabarmıştı. Tutma yerindeki solmuş ama hâlâ okunaklı imzayı görebiliyordu.

"Fotoğraf çekilme alanına gelince adama gülümseyip göz kırpmış sadece," dedi dede ve sopayı savurdu. Sopa Galen'in şakağına indi. Kafatası jaluzi misali açılıverdi. Kan saçıldı etrafa. Galen gözlerini acı ve şaşkınlıkla sımsıkı kapamıştı. Bir elini öne uzatmış çırpınır, dengesini korumaya çalışırken sendeledi.

"Diğerini tut Frankie!" diye bağırdı dede. "Hakla onu!"

Frank kıpırdamadı, ağzı açık vaziyette orada öylece durdu.

Pete şoke olmuş vaziyette kıymetli bir an boyunca Galen'e baktı ama derken an bitti. Silahı dedeye çevirdi. Billy onun üstüne atladı.

"Hayır!" diye bağırdı Corinne. "Billy, hayır!"

Billy, Pete'in kolunu tutup aşağı çekti, Pete ateş edince kurşun ayaklarının arasında yere saplandı. Galen bir eliyle arabanın

kaldırılmış bagaj kapağına tutunarak doğruldu. Dede sırtından gelen itiraz çığlığına aldırmadan gerildi ve sert Kentucky dişbudak ağacından bir kiloluk sopayı kızılın kaburgalarına geçirdi. Galen'in dizleri boşaldı ve nefesi kesildiğinden, "Pete vur şu şerefsizi!" dese de sesi fısıltı gibi çıktı. Dede sopayı havaya kaldırdı. Bir silah sesi daha duyuldu ama vurulmamıştı (en azından vurulmadığını sanıyordu), sopayı Galen'in eğdiği başına indirdi. Galen yüzüstü Buick'in yolda bıraktığı teker izinin üstüne düştü.

Pete, Billy'den kurtulmaya çalışıyordu ama Billy patlamış gözleri, alt dudağına geçmiş dişleriyle dağgelinciği misali tutunuyordu. Silah bir oraya bir buraya savruluyordu, üçüncü bir kez patladı ve gökyüzüne bir kurşun gönderdi.

"Sıra sende it oğlu it," diye hırladı dede.

Pete sonunda Billy'yi savurmayı başardı ama o silahı kaldıramadan dede sopayı bileğine vurdu ve bileğini kırdı. Silah yere düştü. Pete arkasını dönüp bovling çantası olmayan çantasını yerde bırakarak kaçtı.

İki çocuk dedenin üstüne atılıp ona sarıldılar, az daha onu yere devireceklerdi. Dede onları itti. Yaşlı kalbi küt küt atıyordu, şimdi pes etse hiç şaşırmazdı.

"Billy şişmanın çantasını al. İçinde eşyalarımız var ve ben eğilebileceğimi sanmıyorum."

Oğlan almadı, belki de silah sesleri onu biraz sağır etmişti ama kız aldı. Çantayı Buick'in arkasına fırlatıp ellerini önünde tekboynuzlu at olan tişörtüne sildi.

"Frank," dedi dede, "kızıl çocuk ölmüş mü?"

Frank kımıldamadı; Corinne, Galen'in yanına diz çöktü. Birkaç saniye sonra başını kaldırdı, solan alnının altında gözleri aşırı mavi görünüyordu. "Nefes almıyor."

"Eh, dünya için büyük bir kayıp değil bu," dedi dede. "Billy silahı al. Elini tetiğe değdirme."

Billy yere düşen revolveri aldı. Babasına uzattı ama Frank sadece baktı ona. Dede silahı alıp normalde cüzdanını koyduğu

cebine koydu. Frank öylece duruyor, kafasının tepesi içe göçmüş halde yüzüstü otlarda yatan Galen'e bakıyordu.

"Dede, dede!" dedi Billy ihtiyarın kolunu çekerek. Dudakları titriyor, yanaklarından yaşlar akıyordu, üst dudağında sümükleri köpük köpüktü. "Ya şişman olanın kamyonette başka bir silahı daha varsa?"

"Ya biz buradan hemen defolup gidersek?" dedi dede. "Corinne, arabayı sen sür. Ben süremem. Çocuklar, binin." Oturabileceğinden bile emin değildi, sırtını bir güzel sikip atmıştı ama ne kadar acırsa acısın arabaya oturmak zorundaydı.

Corinne bagajı kapattı. Çocuklar Pete geri geliyor mu diye otlarla kaplı han yoluna baktılar, sonra arabaya koştular.

Dede oğlunun yanına gitti. "Eline bir şans geçti ve sen kımıldamadan durdun. Senin yüzünden öldürülebilirdim. Hepimiz öldürülebilirdik." Dede Frank'i tokatladı, aynı şimdi ayaklarının dibinde ölü yatan adamın dedeyi tokatladığı gibi. "Arabaya bin oğlum. Belki de olduğun şeyi değiştirmek için çok geçtir artık, bilmiyorum."

Frank rüyadaymış gibi ön yolcu tarafına yürüdü ve bindi. Dede onun arkasındaki kapıyı açtı, eğilemediğini anladı. O yüzden koltuğa gerisingeri bıraktı kendini, sonra da küçük acı inilti-leriyle bacaklarını çekti içeri. Mary kapıyı çekmek için onun üzerinden uzandı ve bu da canını yaktı. Sorun sadece sırtı değildi, bağırsaklarını da patlatmış gibi hissediyordu.

"Dede iyi misin?" diye sordu Corinne. Arkasına bakıyordu. Frank dümdüz karşısına, ön cama bakıyordu. Elleri dizlerindeydi.

"İyiyim," dedi dede, iyi olmasa da. Ablasının onkoloğundan kesin aldığı ağrı kesicilerden altı tane falan içmek istiyordu ama Nan yüz altmış kilometre uzaktaydı ve bugün onu göreceklerini pek sanmıyordu. Hayır, bugün görmeyeceklerdi. "Sür."

"Öyle bir paran var mıydı gerçekten dede?" diye sordu Billy, annesi arabayı Frank'in cesaret edebildiğinden çok daha hızlı

geldikleri yoldan geriye sürerken. Sıvış Hanı'nı arkalarında bırakmayı istediğinden. Sıvış Hanı Yolu'nu da tabii.

"Tabii ki yok," dedi dede. Mary'nin yüzündeki yaşları sildi ve onu kendine çekip yandan sarıldı. Canı yanıyordu ama yine de sarıldı.

"Dede," dedi Mary. "Nan halanın beyzbol sopasını orada bıraktın."

"Doğru," dedi dedesi saçını okşayarak. Kızın saçları ter içinde kalmış, darmadağın olmuştu. "Belki sonra alırız."

Frank sonunda konuştu. "196. Karayolu'ndan buraya dönmeden önce küçük bir dükkânın yanından geçmiştik. Polisi oradan ararım." Dönüp yaşlı adama baktı. Yanağında tokadın kırmızı izi duruyordu. "Senin suçun bu baba. Hepsi senin yüzünden. Senin lanet arabana binmemiz gerekiyordu değil mi? Volvo'yu alsak..."

"Kes sesini Frank," dedi Corinne. "Lütfen. Hiç değilse bu sefer."

Ve Frank sustu.

Flannery O'Connor'ı düşünerek

KIRMIZI EKRAN

Wilson kötü bir sabah geçiriyordu. Tıraş yaparken yüzünü kesmişti, bir peçeteyle sızan kanı çenesinden sildiği sırada Sandi başını içeri uzatıp klozetin ve diş macununun kapağını açık bıraktığı için onu azarladı. Kravatına meyve suyu döktü ve değiştirmesi gerekti. İşe kaçamadan birkaç azar daha yedi: Bira şişelerini geri dönüşüme değil de çöpe atmıştı, dondurma kâsesini sudan geçirmeden bulaşık makinesine koymuştu. Bir azar daha vardı ama bir kulağından girip hiçbir yere uğramadan diğerinden çıkmıştı. Bu kötü bir şeydi ama. Son zamanlarda unutkan ve bir parça özensiz miydi, yoksa Sandi son altı ila sekiz aydır daha mı asabiydi? Bilmiyordu ve bu tip sorular için henüz çok erkendi.

Ama arabaya binip geri geri garaj yolundan çıkarken onu yükselten bir fikir geldi aklına. Kötü karma diye bir şey varsa bugünlük payına düşen kısmı bitmişti ve şu andan itibaren...

"Her şey yolunda gidecek!" diye bağırdı ve torpido gözünden paketi çıkarıp kendine bir sigara ikram etti.

Bu iyimser fikir onu on beş dakika götürdü. Sonra onu Queens'de 34. Cadde'ye gönderen bir telefon aldı. Polislerle görüşmesi söylendi ki bu hiçbir zaman iyi karma değildi.

* * *

Beş saat sonra öğle yemeğini düşünmesi gerekirken Wilson tek taraflı bir camdan küçük sorgu odasına bakıyordu. Bir masa, iki sandalye vardı. Sandalyelerden birinde Leonard Crocker adında bir adam oturuyordu. Masanın onun tarafındaki metal bir halkaya kelepçelenmişti. Haki iş pantolonunun üstüne atlet giymişti. Bunun üstüne giydiği tişört şimdi etiketlenmiş plastik bir çantada adli tıpa gidiyordu. Sırası geldiğinde (biraz sürecekti çünkü adli tıpta hep birikmiş iş olurdu) üzerindeki kan izleri raporlanacak ve DNA eşlemesi yapılacaktı. Formaliteydi bu sadece. Crocker cinayeti çoktan itiraf etmişti. Yakında atlet ve pantolonunun yerini krem hapishane üniforması alacaktı.

Wilson kimlik kartını boynuna astı. Odaya girerken yüzüne de bir gülümseme yerleştirdi. "Merhaba Bay Crocker. Beni hatırladınız mı?"

Leonard Crocker kelepçesiyle falan gayet rahat görünüyordu. "Dedektif."

"Doğru!" Wilson oturdu. "Len mi, Lennie mi, yoksa Leonard adını mı kullanıyorsunuz?"

"Genelde Lennie. Tesisat dükkânındakiler bana Lennie der."

"Lennie o zaman. Şu an yapacağımız şey –siz de kabul ederseniz tabii– bir tür ön görüşme. Haklarınız okunmuştu değil mi?"

Lennie hileli bir soruyla karşı karşıya olduğunu anlayan biri misali gülümsedi. "Önce olay yerindeki polisler, sonra da siz söylediniz. Onları ben aradım, biliyor musunuz? Polisleri."

"Harika! Kısa bir hatırlatma, söyleyeceğiniz her şey-"

"Aleyhimde delil olarak kullanılabilir."

Wilson'ın gülümsemesi genişleyip bir sırıtışa dönüştü. "Bingo! Avukat peki? Onu hatırlıyor musunuz? Kaydedildiğimiz için söylüyorum."

"İstediğim zaman avukat tutabilirim. Eğer kendim karşılayamıyorsam siz bana bir avukat ayarlayacaksınız. Kanun böyle."

"Çok doğru. İstiyor musunuz peki? Söyleyin yeter." *Ben de yemeğimi yiyebilirim böylece,* diye düşündü Wilson.

"Sizinle konuşmaktan memnunum Dedektif ama mahkemede bir avukata ihtiyacım olacak, değil mi?"

"Kendi kendinizi savunmak istemiyorsanız evet. Ama kendini savunan adamın-"

Lennie bir parmağını havaya kaldırıp başını yana eğdi, bir tesisatçıdan ziyade akademisyene yakışan bir hareketti bu. "-müvekkili salaktır."

Wilson gülüp başını salladı. "Nerede bu adamın ödülü." Sonra ciddi bir tavır takındı, ellerini çenesinin altında kavuşturdu ve dosdoğru Lennie'ye baktı. "Hemen sadede gelelim olur mu? Bu sabah karınızı öldürdünüz, değil mi? Üç kez karnından bıçakladınız, kan kaybederek öldü. Polislere böyle anlattınız değil mi? Ve bana."

Lennie başını iki yana salladı. "Hatırlarsanız aslında şöyle dedim, *ben yaptım.*"

"Yani karınızı siz öldürdünüz. Arlene Crocker'ı."

"Karım değildi o."

Wilson ceketinin iç cebinden defterini çıkarıp notlarına baktı. "Eşiniz Arlene Crocker değil mi?"

"Bugün değildi. Geçen sene boyunca da." Düşündü. "Belki daha uzun süredir. Emin olmak zor."

"Tanımadığınız birini mi öldürdüğünüzü söylüyorsunuz? Tesadüfen dokuz senelik eşinize benzeyen birini?"

"Evet." Lennie sabırla Wilson'a bakıyordu, yüzünde *eninde sonunda doğru soruyu bulacaksın ama sana yardımcı olmayacağım* diyen bir ifade vardı.

"Yani... mutfak zeminindeki ve tişörtündeki kanı inceleyip DNA testi yaptığımızda ölen kadının kanıyla eşleşmeyecek?"

"Ah, muhtemelen eşleşecek." Lennie tedbirli bir tavırla başını salladı. "Eşleşeceğine eminim neredeyse. Ama umarım biliminsanlarınız tuhaf... şey..." Doğru kelimeyi aradı. "Tuhaf *bileşenler* var mı diye bakar. Bir şey bulacağınızı sanmıyorum ama kontrol etmek akıllıca olur. O şeyi öldürdüğüm için hapse atılmayı bekliyorum ama atılmamayı kesinlikle tercih ederim."

Wilson şimdi anlıyordu. Crocker şimdiden akıl sağlığı yerinde değil savunması yapmayı planlıyordu.

"Ne demeye çalışıyorsunuz Lennie? Eşiniz ele mi geçirilmişti? Anlamama yardımcı olun."

Lennie bir düşündü. "Ele geçirilmek denemez sanırım. Biri ele geçirildiğinde –yanlışsam düzeltin Dedektif– bir ruh veya belki bir iblis gelip bedenini alıyor ama o insan hâlâ bedenin içinde kalıyor. Esir tutuluyorlar. Aklınızdaki bu mu?"

Wilson *Şeytan*'ı ve benzeri birkaç filmi izlemişti, o yüzden başını salladı. "Az çok evet. Ama eşinize olan bu değil miydi?"

"Hayır. O şey geldiğinde öldü eşim. Hepsi ölüyorlar."

"Hepsi mi? Hepsi kim?"

"Henüz çok kişi değil, dünyanın nüfusu göz önünde bulundurulursa, ki şu an sekiz milyar –googlelayabilirsiniz– ama sayıları gittikçe artıyor. Devralıyorlar Dedektif. Mükemmel kamuflaj. *Biz mükemmel kamuflajız.*"

Wilson bu dedikleri üzerine düşünüyor gibi yaptı. Asıl düşündüğü şeyse bu görüşmenin Bölge Savcısı'nın hiçbir işine yaramayacağıydı. Önlerine bir dünya prosedür çıkacaktı şimdi, bir iki savcılık psikiyatristi, bir de Crocker'ın kendi psikoloğu. Crocker'ın hızlı arama kayıtlarında hâlihazırda bir psikolog varsa Wilson hiç şaşırmazdı.

"Uzaylılar mı?"

Crocker'ın yüzünde *jeton şimdi düştü* diyen bir ifade vardı. "Evet. Uzaylılar. Uzaydan mı yoksa paralel bir dünyadan mı geliyorlar bilmiyorum. İnternet siteleri bu konuda ikiye bölünüyor. Bence uzaydan. Mantıklı geliyor çünkü..." Öne eğilip içtenlikle konuştu. "Işık hızı, bilirsiniz."

"Ne olmuş ışık hızına?" Wilson'ın umurunda olduğundan değildi. İlgisini an be an kaybediyordu. Onun ilgisini çeken şey sokağın aşağısındaki şarküteriden alacağı jambon ve hindili sandviçti. Peşinden de bir Marlboro.

"Uzay gemileri ışık hızını aşamaz yoksa zamanda geriye gider ya da belki parçalanıp yok olurlar. İşin bilimi böyle. Ama saf *zihin*. Dedektif... işte *o* bu sıçramayı yapabilir. Ama buraya vardıklarında bedene ihtiyaç duyuyorlar. Bedenleri olmazsa muhtemelen ölürler. Şu an istilanın ilk aşamasındayız ama dünya devletleri aklını başına almazsa binlercesi, yüz binlercesi, *milyonlarcası* gelecek."

Crocker kelepçeli, zincirli ellerinin üzerine eğilmişti, şimdi geri yaslandı. "Hepsi internette var."

"Eminim vardır Lennie. Eminim Kamala Harris de o işgalcilerden biridir, Amtrak Joe'nun* tahtalı köyü boylamasını bekliyordur ki gücü eline geçirebilsin." Ayağa kalktı. "Bence mahkemeye çağrılmadan önce hücrenize dönüp bunu güzelce bir düşünün. Benden size bir öneri, bence iyi bir avukata ihtiyacınız var. Çünkü ancak iyi bir avukat jüriyi bu dediklerinize ikna edebilir."

"Oturun," dedi Lennie sessizce. "Bunları duymak isteyeceksiniz."

Wilson saatine bakıp Leonard Crocker'a beş, hatta belki on dakika daha vermeye karar verdi. Belki adam gerçekten deli mi yoksa onu oyuna getirmeye mi çalışıyor anlardı. Anlaması gerekirdi, sonuçta o bir dedektifti.

---

* Joe Biden için kullanılan bir lakaptır. Bu takma ad uzun yıllar boyunca Amtrak trenlerini kullanarak Delaware'den Washington, D.C.'ye gidip gelmesinden gelir. (ç.n.)

"Beş altı yıl önce birileri neler döndüğünü anlamış. Dark Web'de Dedektif, oradan yayılıyor. Suya düşen mürekkep gibi."

"Eminim öyledir." Wilson artık gülümsemiyordu. "Kan içen demokratlar, Covid tedavisi için çamaşır suyuyla lavman, hayvan ezme videoları ve çocuk pornosu da var Dark Web'de. Karını öldürdün Lennie. Saçmalamayı kesip biraz bunu düşünmeniz lazım. Onu kasap bıçağıyla bıçaklayıp ölmesini izlediniz."

"Değişiyorlar. Çabuk sinirlenmeye, insanı eleştirmeye başlıyorlar. Sadece burada olmakla yetinmiyorlar, üstünlük kurmak istiyorlar. Ama bir şansımız var artık, bir bilgisayar dehası onları tespit etmenin bir yolunu buldu. Hayatta kalırsak her ülkede, dünyanın her yanında onun bir heykeli olacak. Uzaylılar içten gelen bir emri tetikliyor, tamam mı? Otomatik. Kusursuz. Şimdi sadece birkaç kişi biliyor ama bilgi yayılıyor. İnternet bu konuda iyi, bilgiyi yaymakta."

Bir de akıl hastalığını tabii, diye düşündü Wilson.

"Bir yarış bu." Lennie'nin gözleri kocaman olmuştu. "Zamana karşı bir yarış."

"Bir dakika, geri sar, tamam mı? Karını çabuk sinirlendiği ve seni eleştirdiği için mi öldürdün?"

Lennie gülümsedi. "Abartmayın Dedektif. Çoğu kadın dırdır eder, onu biliyorum. Erkekler de eder. İlk belirtileri görmezden gelmek kolay." Kelepçeler izin verdiği ölçüde ellerini iki yana açtı. Pek açamadı yani.

Wilson, "Bence sizinle evliyken Arlene için çabuk sinirlenecek ve eleştirecek şeyler bulmak o kadar zor olmamıştır," dedi.

"Kavga çıkarmaya başladı," dedi Lennie. "Saldırdı, saldırdı, saldırdı. Başta sadece moralim bozuldu"

"Özsaygına darbe aldın ha?"

"Sonra şüphelenmeye başladım."

"Benim eşim de arada kavga çıkarır," dedi Wilson. "Arabamın yürüyen bir ahır gibi olduğunu söyler, klozetin kapağını indirmezsem sinirlenir. Ama ona kasap bıçağıyla saldırmaktan çok uzağım ben."

"Kırmızı ekran çıktı. Sadece bir iki saniyeliğine, *onlar görmesin diye. Ama görünce anladım.*"

"Benim anladığım da bu görüşmenin sonuna geldiğimiz." Wilson solunda kalan duvardaki aynaya döndü ve elini boğazından geçirdi: *Kaydı kes.*

"Azar azar," dedi Lennie. Wilson'a hem acıyan hem de üstten bir tavırla bakıyordu. "Sıcaklığı yavaş yavaş arttırarak kurbağayı kaynattıkları o hikâyedeki gibi. Senden çalıyorlar. Özsaygını alıyorlar ve zayıf düştüğünde..." Ellerini zincir boyunda yukarı savurdu ve bir şeyi boğar gibi yaptı. "...hayatını da alırlar."

"Kadınlar ha?"

"Kadınlar ya da erkekler. Cinsiyetçi bir şey değil bu, öyle bir fikre kapılmayın."

"Şeytan değil de *Merihten Saldıranlar* yani."

Karısının katili kocaman sırıttı. "*Tam olarak öyle!*"

"Devam et böyle Lennie. Bak bakalım işine yaracak mı?"

* * *

Wilson yediyi çeyrek geçe eve vardı. Sandi oturma odasında akşam haberlerini izliyordu. Mutfak masasında tek bir servis vardı. Yalnız görünüyordu.

"Selam tatlım," diye seslendi.

"Yemeğin fırında. Tavuk kurmuştur muhtemelen. Beşte geleceğini söylemiştin."

"Bir şeyler çıktı."

"Hep çıkıyor zaten."

Sandi'ye eve beş gibi geleceğini *söylemiş* miydi? Gerçekten hatırlayamıyordu. Ama –şimdi muhtemelen Metropolitan Cezaevi'nde tutulan– Crocker'ın *azar azar* deyişini hatırlıyordu.

Fırından tavuk ve patatesi çıkardı, ocaktaki buharda pişirme tenceresinden de fasulyeyi aldı. Patateslerin iyi olacağını düşünüyordu ama tavuk ve fasulyeler geçmiş ve iştah kaçırıcı duruyordu.

"Kuru temizlemedekileri aldın mı?"

Duraksadı, bir parça tavuk göğsünün yarısı kesik kaldı. Yarısı *parçalanmış* daha doğrusu. "Ne kuru temizlemesi?"

Sandi ayağa kalkıp kapıda durdu. "*Bizim* kuru temizlemedeki kıyafetlerimiz. Sana dün gece söyledim Frank. Tanrım!"

"Ben..." Telefonu çaldı. Kemerinden çıkarıp ekrana baktı. Arayan ortağıysa reddedecekti. Ama o değildi. Başkomiser Alvarez'di. "Açmam lazım."

"Tabii lazımdır," dedi Sandi ve Corona virüsten ölenlerin son sayısını kaçırmamak için oturma odasına döndü. "Hey Yarabbim."

Sandi'nin peşinden gidip ortamı yumuşatmaya çalışmayı düşündü ama arayan patronuydu, o yüzden açtı. Alvarez'in dediklerini dinledi, sonra oturdu. "Benimle *dalga mı geçiyorsun? Nasıl* yani?"

Sesini duyan Sandi yeniden kapıya geldi. Çökmüş duruşunu –telefon kulağında, başı öne eğik, bir kolu bacağına dayalı– görünce masaya geldi.

Wilson bir süre daha dinleyip telefonu kapattı. Tabağını lavaboya götürüp içindeki her şeyi çöp öğütücüye attı. "Siktiriboktan bir güne siktiriboktan bir son."

"Ne oldu?" Sandi elini onun koluna koydu. Dokunuşu hafifti ama Wilson çok hoş karşılamıştı.

"Karısını öldüren bir adamı gözaltına almıştık. Olay yerine gittim, çok fenaydı. Mutfağın her yanı kan içinde, kadın kanlar içinde yatıyor. Merkeze geçince ön sorguyu ben yaptım. Fail kafayı sıyırmış. Kadının uzaylı olduğunu, işgalci bir gücün parçası olduğunu iddia ediyordu."

"Aman Tanrım."

"Adam intihar etmiş. Cezaevine girişi yapılıyormuş. Bir kalem alıp zincirinden koparıp şahdamarına sokmuş. Alvarez belki keriz şansıdır diyor ama girişi yapan polis kalemi nereye sokacağını çok iyi biliyor gibiydi demiş."

"Belki tıbbi eğitimi vardır."

"Sandi, adam *tesisatçıydı.*"

Bu Sandi'yi güldürdü, onun gülüşü de Wilson'ı güldürdü. Alnını onunkine yasladı.

"Komik değil," dedi Sandi, "ama öyle bir söyledin ki. *Tesisatçıydı.*" Yeniden güldü.

"Onları kendine yanaştırmamış diyor Alvarez. Kanları akarken –kanları *fışkırırken*– onlarla itişmiş. Bayılınca hastaneye götürmüşler ama artık çok geçmiş. Çok kan kaybetmiş."

"Televizyonu kapatsana," dedi Sandi. "Sana bir yumurta kırayım."

"Pastırmalı?"

"Kolesterolüne iyi gelmez ama bu gecelik... olur."

* * *

O gece... belki haftalar sonra ilk kez seviştiler. Yok, daha da uzun. Hiç değilse bir ay sonra. Bittiğinde Sandi, "Hâlâ sigara içiyor musun?" dedi.

Wilson yalan söylemeyi düşündü. Artık rahmetli olan tesisatçının dediklerini düşündü. *Kavga çıkarmaya başladı. Saldırdı, saldırdı, saldırdı.* Bu gecenin nasıl güzel geçtiğini düşündü. Son altı, sekiz aydan ne kadar farklı olduğunu.

Değişiyorlar, demişti Lennie. Çabuk sinirlenmeye, insanı eleştirmeye başlıyorlar.

Yalan söylemedi. Hâlâ içtiğini ama az içtiğini söyledi. En fazla günde yarım paket içiyordu, Sandi'nin *o bile seni öldürebilir* demesini bekledi.

Demedi. "Kolayda var mı? Varsa bana bir tane versene," dedi.

"Ne zamandır sigara içmiyorsun..."

"Sana söylemem gereken bir şey var. Erteliyordum hep."

Of Tanrım, diye düşündü Wilson.

Başucu lambasını yaktı. Anahtarları, cüzdanı, telefonu ve birkaç bozukluk komodinin üstüne saçılmıştı. Beylik silahını çekmeceye koymuştu. Hep oraya koyardı. Silahın arkasında bir paket Marlboro ve Bic çakmak vardı. Sandi'ye bir tane verdi, *bunca yıl içmedi, tek fırt onu bitirecek muhtemelen* diye düşündü.

"Kendine de al bir tane."

"Kül tablam yok. Sigara içmek istediğimde genelde misafir banyosuna gidiyorum."

"Benim su bardağımı kullanırız."

Sandi'nin sigarasını, sonra da kendi sigarasını yaktı. Yeni evlendikleri, iki çocuk yapıp sonsuza dek mutlu yaşayacaklarını düşündükleri zamanlardaki gibi yatakta sigara içiyorlardı. On iki yıl sonra ortada çocuk falan yoktu ve Wilson kendini fazlasıyla ölümlü hissediyordu.

"Bana boşanmak istediğini falan söylemeyeceksin değil mi?" Şaka yapıyordu. Şaka yapmıyordu.

"Hayır. Sana bu bahardan beri neden bu kadar huysuz ve güç biri olduğumu anlatmak istiyorum."

"Tamam..."

Sigarasından bir fırt aldı ama içine çekmedi. "Sallantıdayım."

"Bu ne demek bilmiyorum Sandi."

"Menopoza giriyorum demek Frank. Çok yakında menozort olacak."

"Emin misin?"

Sandi ona ters bir bakış attı ama sonra burnundan güldü. "Bilirim herhalde değil mi?"

"Tatlım... daha otuz dokuz yaşındasın."

"Benim ailemde bu işe erken başlayıp erken bitiriyoruz. Kardeşim Pat otuz altı yaşında girdi. Duygularım altüst durumda. Sen de fark etmişsindir."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü o zaman kendime de itiraf etmem gerekirdi." İç çekti. "Son reglimin üstünden dört ay geçti, o zamandan beri sadece lekeleniyor. Kapattığında musluktan akan son birkaç damla gibi." Yanağından bir damla yaş süzüldü, sadece bir damla. Yarısı içilmiş sigarasını su bardağına atıp bir eliyle gözlerini kapattı. "*Kuru* hissediyorum Frank. Yaşlı, bitmiş tükenmiş, sevilemeyecek biri gibi hissediyorum. Sana çok kötü davrandım, özür dilerim."

Frank kendi sigarasını söndürdü. Bardağı komodinine koyup Sandi'yi kollarına aldı. "Seni seviyorum Sandi. Her zaman sevdim, her zaman seveceğim."

"Teşekkürler canım."

Sandi onun üzerinden uzandı, göğsü Frank'in yanağına yaslanmıştı. Işığı söndürdü. Bir an, en fazla bir saniye, Frank'in cep telefonunun ekranı kırmızı parladı.

Karanlıkta, Sandi Wilson gülümsedi.

TÜRBÜLANS UZMANI

1

Craig Dixon, Four Seasons junior süitindeki oturma odasında oturmuş pahalı oda servisi yemeklerinden yiyor, paralı platformdan film izliyordu ki telefon çaldı. Sakin olan kalp atışları o büyüden sıyrıldı ve hızlanmaya başladı. Dixon'ın kimseyle bir bağı yoktu, o daldan bu dala tek tabanca dolaşırdı, Boston Common Parkı'nın karşısındaki bu pahalı otelde olduğunu bilen tek bir kişi vardı. Telefonu açmamayı düşündü ama aracı olarak gördüğü adam yeniden arar ve o cevap verene dek aramaya devam ederdi. Telefonu açmayı reddederse bir bedeli olurdu.

Cehennemde değilim, diye düşündü, konaklama yerleri fazla güzel, ama araftayım. Ve uzun bir süre emeklilik ihtimalim yok.

Televizyonun sesini kısıp telefonu eline aldı. Alo demedi. Şöyle dedi: "Haksızlık bu. Seattle'dan daha iki gün önce geldim. Hâlâ iyileşme sürecindeyim."

"Anlıyorum ve çok üzgünüm ama bir iş çıktı ve uygun olan tek kişi sensin." Üzgünüm, üsgünüm, diye çıkmıştı.

Aracının sesi radyo djlerinin yatıştıran, "uyku getiren" seslerine benziyordu, arada bir hafif peltek konuşmasıyla bozuluyordu sadece. Dixon onu hiç görmemişti ama onu ince uzun, mavi gözlü, yüzünde çizgiler olmayan ve yaşı anlaşılmayan biri olarak hayal ediyordu. Gerçek hayattaysa muhtemelen şişko, kel, esmer bir tipti ama Dixon hayalindeki adamın asla değişmeyeceğinden gayet emindi çünkü aracıyı hiçbir zaman göreceğini sanmıyordu. Firmada –bu bir *firmaysa* tabii– geçirdiği yıllarda birçok türbülans uzmanıyla tanışmıştı ve hiçbiri adamı görmemişti. Onun için çalışan hiçbir uzmanın yüzü çizgisiz değildi tabii, yirmilerinde otuzlarında olanlar bile orta yaşlı görünüyordu. Bazen geç saatlere kadar uzayan ama ağır olmayan işleri yüzünden değildi. Onları bu işi *yapmaya* uygun kılan şey yüzünden oluşmuştu yüzlerindeki çizgiler.

"Söyle hadi," dedi Dixon.

"Allied Airlines Uçuş 19. Boston'dan Sarasota'ya doğrudan uçuş. Bu akşam 20.10'da kalkıyor. Ancak yetişirsin."

"Yapabilecek başka *kimse* yok mu?" Dixon adeta sızlandığını fark etti. "Yoruldum dostum. *Yorgunum*. Seattle'dan uçuş çok kötüydü."

"Her zamanki koltuktasın," dedi aracı, *kolsuksasın* diye telaffuz etmişti. Sonra telefonu kapattı.

Dixon artık canının hiç istemediği kılıçbalığına baktı. Televizyondaki asla bitiremeyeceği Kate Winslet dizisine baktı, en azından Boston'dayken bitiremeyeceği. Pılısını pırtısını toplayıp bir araba kiralayıp kuzeye, önce New Hampshire'a, sonra da Maine, oradan da sınırı geçip Kanada'ya gitmek geçti içinden. Hem de ilk kez değil! Ama onu yakalarlardı. Bunu biliyordu. Kaçan TU'lara olanlara dair dedikodular elektrik verme, bağırsaklarını

çıkarma, canlı canlı kaynatılma gibi şeyler içeriyordu. Dixon bu dedikodulara inanmıyordu... ama inanıyordu da.

Toplanmaya başladı. Pek bir eşyası yoktu. Türbülans uzmanları az eşyayla seyahat ederdi.

2

Bileti veznede onu bekliyordu. Her zamanki gibi görevi gereği ekonomi sınıfına, uçağın sancak kanadının hemen arkasında, orta koltuğa yerleştirilmişti. Bu koltuk nasıl hep boş oluyor, o da ayrı bir gizemdi, tıpkı aracının kim olduğu, nereden aradığı ya da ne tür bir kurum için çalıştığı gibi. Bilet gibi, koltuk da hep onu hazır bekliyordu.

Dixon çantasını başlarının üstündeki dolaba koydu ve o geceki komşularına, seyahat edenlere baktı: koridor tarafında gözleri kızarmış, nefesi cin kokan bir iş adamı, pencere tarafında bir kütüphaneci gibi görünen orta yaşlı bir kadın. Dixon bir özür mırıldanarak yan yan önünden geçince iş adamı anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Adam *Patronunun Seni S*klememesine Müsaade Etme* diye sevimli bir adı olan bir kitap okuyordu. Kütüphaneci pencereden dışarıya, hayatında gördüğü en büyüleyici şeylermiş gibi ileri geri gidip gelen çeşitli araçlara bakıyordu. Kucağında örgü vardı. Dixon kazağa benzetti.

Kadın ona dönüp gülümsedi ve elini uzattı. "Merhaba, ben Mary Worth. Aynen şu çizgi romandaki kadın gibi."

Dixon Mary Worth adından bir çizgi roman kahramanı bilmiyordu ama onun elini sıktı. "Craig Dixon. Tanıştığıma memnun oldum."

İş adamı homurdanıp kitabının sayfasını çevirdi.

"Dört gözle bekliyorum," dedi Mary Worth. "On iki senedir gerçek bir tatile çıkmadım. Siesta Adası'nda küçük bir yerin kirasını iki ahbapla paylaşacağız."

"Ahbap," diye homurdandı iş adamı. Homurdanmak onun doğal hali gibiydi.

"Evet!" dedi Mary Worth gözleri parıldayarak. "Üç haftalığına kiraladık. Aslında hiç tanışmadık ama gerçek ahbaplar. Hepimiz duluz. İnternette bir sohbet odasında tanıştık. İnternet harika bir şey. Ben gençken hiç böyle şeyler yoktu."

"Pedofiller de interneti harika bulur," dedi iş adamı ve bir sayfa daha çevirdi.

Bayan Worth'ün gülümsemesi solar gibi oldu, sonra daha da güçlü geri döndü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Dixon. İş için mi seyahat ediyorsunuz, tatile mi?"

"İş için," dedi.

Hoparlörden ding-dong sesi geldi. "İyi akşamlar hanımefendiler ve beyefendiler, ben Kaptan Stuart. Kapıdan ayrıldık, 3. Pist'e doğru taksimize başlıyoruz, üçüncü sırada kalkış yapacağız. SRQ Havaalanı'na uçuş süremiz yaklaşık iki saat kırk dakika, saat on bir olmadan sizleri palmiye ve kumsal diyarına indireceğiz. Gökyüzü açık, sorunsuz bir yolculuk bekliyoruz. Şimdi lütfen kemerlerinizi bağlayın, açtıysanız masalarınızı toplayın..."

"Sanki masaya *koyacak* bir şey verdiler de," diye homurdandı iş adamı.

"...kullandığınız kişisel eşyaları sağlama alın. Bu gece Allied ile uçtuğunuz için teşekkürler. Birçok seçeneğiniz olduğunun farkındayız."

"Kıçım," diye homurdandı iş adamı.

"Kıçını falan boş ver, kitabını oku," dedi Dixon. İş adamı ona şaşkın bir bakış attı.

Dixon'ın kalbi şimdiden deli gibi atıyordu, midesi düğümlenmişti, boğazı beklentiyle kurumuştu. Kendine her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilirdi, *her zaman* girerdi ama bunun bir faydası olmuyordu. Yakında hemen altında açılacak derinliklerden korkuyordu.

Allied, 19 saat 20.13'te, programın sadece üç dakika gerisinde kalktı.

3

Maryland'in üzerinde bir yerlerden geçerken hostes yiyecek-içecek arabasını koridor boyunca itiyordu. İş adamı kitabını bir kenara bıraktı, sabırsızlanarak kadının ona ulaşmasını bekledi. Kadın varınca da bir kutu Schweppes tonik, iki küçük cin, bir paket Fritos cips aldı. Kız Mastercard'ını geçti ama kart çalışmadı, adam American Express kartını verip ilk kartının işe yaramaması kızın hatasıymışçasına ters ters baktı ona. Dixon acaba Mastercard kartın limiti doldu da Bay İş Adamı, Amex kartını "acil durumda camı kırın" anlarına mı sakladı diye merak etti. Olabilirdi, adamın saç kesimi kötüydü ve genel olarak yıpranmış görünüyordu. Öyle ya da böyle Dixon için fark etmezdi ama hafiften ve durmaksızın hissettiği dehşet dışında düşünecek bir şeydi bu da işte. O beklenti. 34000 feet yukarıda uçuyorlardı, aşağı doğru uzun bir mesafeydi bu.

Mary Worth şarap istedi ve becerikli bir tavırla küçük plastik bardağa koydu şarabı.

"Siz bir şey almayacak mısınız Bay Dixon?"

"Hayır. Uçaktayken bir şey yiyip içmem."

Bay İş Adamı homurdandı. İlk cin toniğini çoktan bitirmiş, ikinciye geçiyordu.

"Siz de diken üstünde uçanlardansınız değil mi?" diye sordu Mary Worth anlayışla.

"Evet." Kabul etmemesi için bir sebep yoktu. "Korkarım öyleyim."

"Saçma," dedi Bay İş Adamı. İçkisiyle tazelendiğinden şimdi homurdanmak yerine gerçek kelimelerle konuşuyordu. "İcat edilen en güvenli ulaşım biçimi. Sittin senedir yolcu uçağı kazası olmadı. En azından bu ülkede."

"Ben rahatsızlık duymuyorum," dedi Mary Worth. Küçük şişesini yarılamıştı, yanakları hafiften kızarmıştı. Gözleri parlıyordu.

"Beş yıl önce eşimi kaybettiğimden beri uçağa binmedim ama ikimiz senede üç dört kez bir yerlere uçardık. Burada Tanrı'ya daha yakın hissediyorum."

Tam da o anda bir bebek ağlamaya başladı.

"Cennet bu kadar kalabalık ve gürültülüyse," diye belirtti Bay İş Adamı 737'nin kalabalık ekonomi sınıfına göz gezdirerek, "ben gitmek istemiyorum."

"Otomobil yolculuğundan elli kat daha güvenli olduğunu söylüyorlar," dedi Mary Worth. "Hatta belki daha da fazla. Belki yüz kat."

"Beş yüz kat daha güvenli desek daha doğru." Bay İş Adamı, Dixon'ın üzerinden eğilip elini Mary Worth'e uzattı. Cin o geçici mucizesini göstermiş, adamı huysuz birinden cana yakın birine çevirmişti. "Frank Freeman."

Kadın gülümseyerek onunla tokalaştı. Craig Dixon dimdik ve sefil bir halde aralarında oturuyordu ama Freeman elini uzatınca sıktı.

"Vay canına," dedi Freeman ve inanılmaz ama güldü. "Korkuyorsun *cidden*. Ama ne derler bilirsin, eli soğuk olanın kalbi sıcak olur." İçkisinin kalanını kafasına dikti.

Dixon'ın kredi kartları hep çalışırdı. Birinci sınıf otellerde kalır, birinci sınıf yemekler yerdi. Bazen geceyi güzel bir kadınla geçirir, Mary Worth'ün muhtemelen hiç ziyaret etmediği bazı internet sitelerine bakılırsa pek de tuhaf olmayan tuhaf heveslerini tatmin etmesi için fazladan para öderdi. Türbülans uzmanı olan başka arkadaşları da vardı. Birbirine kenetlenmiş bir gruplardı, sadece meslekleriyle değil korkularıyla da birbirilerine bağlılardı. Aldıkları para iyiden de öteydi ve bir sürü yan hakları vardı... ama böyle anlarda bunların hiçbirinin önemi yok gibi geliyordu. Böyle anlarda sadece korku duyuyordu.

İyi olacaktı. *Hep* iyi olurdu.

Ama kıyametin kopmasını beklerken bu düşüncenin hiçbir gücü yoktu. Ki bu da tabii ki onu bu işte iyi kılan şeydi.

34000 feet. Uzun bir mesafe.

4

CAT, yani açık hava türbülansı.

Dixon türbülansı çok iyi bilirdi ama hiçbir zaman hazırlıklı hissetmezdi. Türbülans vurduğunda Allied 19, Güney Carolina'nın üstünde bir yerlerdeydi. Bir kadın uçağın arka tarafındaki tuvalete gidiyordu. Kot giymiş ve son moda kirli sakal bırakmış genç bir adam eğilmiş iskele tarafının koridor koltuğunda oturan bir kadınla konuşuyordu, ikisi bir şeye gülüyorlardı. Mary Worth başını pencereye yaslamış uyukluyordu. Frank Freeman üçüncü içkisini ve ikinci Fritos'unu yarılamıştı.

Yolcu uçağı aniden iskele tarafına yattı ve gümbürdeyip çatırdayarak yukarı doğru koca bir sıçrayış yaptı. Tuvalete giden kadın iskele tarafındaki son koltuklara doğru uçtu. Kirli sakallı genç adam başının üstündeki bölmeye doğru uçtu, bir elini tam zamanında kaldırıp alacağı darbeyi hafifletti. Kemerlerini açan birkaç kişi havalanmış gibi koltuklarından yükseldi. Çığlıklar koptu.

Uçak kuyuya atılmış bir taş misali düştü, güm diye durdu, sonra geri yükseldi, şimdi de diğer yana eğiliyordu. Freeman bardağını kaldırdığı sırada yakalanmıştı, şimdi tüm içkisi üzerindeydi.

"Siktir!" diye bağırdı.

Dixon gözlerini kapattı ve ölmeyi bekledi. İşini yaparsa ölmeyeceğini biliyordu, buraya bu yüzden gelmişti ama hep aynı şey oluyordu. Hep ölmeyi bekliyordu.

Ding-dong sesi duyuldu. "Kaptanınız konuşuyor." Stuart'ın sesi –bir spor spikerinin meşhur ettiği o laf gibi– yastığı serin tarafı kadar rahattı.* "Beklenmedik bir türbülansla karşılaştık arkadaşlar. Kemer..."

Uçak bir kez daha dehşet verici biçimde yükseldi, altmış ton metal şöminede yanmış kâğıt gibi yukarı fırladı ve o çatırtılı

* Amerikalı bir spiker olan Stuart Scott tarafından popülerleştirilen bir deyiştir. (ç.n.)

gümlemelerden biriyle geri düştü. Yine çığlıklar yükseldi. Tuvalete giden kadın ayağa kalkmayı başarmışken geriye doğru sendeledi, kollarını havada çırptı ve sağ taraftaki koltuklara düştü. Bay Kirli Sakal koridorda çömelmiş, iki taraftaki koltuk kollarına tutunuyordu. Başüstü dolaplarından ikisi üçü açıldı ve bavullar saçıldı.

"Siktir!" dedi Freeman yeniden.

"Kemer ikaz ışıklarını yaktım," diye devam etti pilot. "Kusura bakmayın arkadaşlar, birazdan sakin havaya..."

Uçak gölde kaydırılmış taş misali bir dizi sarsılmayla yükselip alçalmaya başladı.

"...çıkacağız, dayanın."

Uçak düştü, sonra yeniden yukarı fırladı. Koridordaki el çantaları yükseldi, düştü, yuvarlandı. Craig Dixon gözlerini sımsıkı yummuştu. Kalbi artık öyle hızlı atıyordu ki sanki tek tek atışlar söz konusu değildi. Ağzında adrenalinden ekşi bir tat vardı. Bir elin onun eline kaydığını hissedince gözlerini açtı. Mary Worth ona bakıyordu, yüzü kâğıt gibiydi. Gözleri kocaman olmuştu.

"Ölecek miyiz Bay Dixon?"

Evet, diye düşündü. *Bu sefer öleceğiz.*

"Hayır," dedi. "Gayet iyi..."

Uçak duvara çarpmış gibi oldu, öne, kemerlerine doğru savruldular, sonra sol tarafa doğru yatmaya başladı: otuz derece, kırk, elli. Tam Dixon uçağın tamamen ters döneceğini düşünürken düzeldi. Dixon insanların bağırışını duydu. Bebek ciyak ciyak ağlıyordu. Bir adam, "Sorun yok Julie, normal bu, sorun yok!" diye bağırıyordu.

Dixon yeniden gözlerini kapattı ve dehşetin onu tamamen ele geçirmesine müsaade etti. Korkunçtu, tek yolu buydu.

Yeniden döndüklerini gördü, uçak bu sefer durmayıp ters döndü. Uçağın daha önce sabit kalmasını sağlayan termodinamik gizem içindeki yerini yitirdiğini gördü. Burnun hızla yükseldiğini, sonra yavaşlayıp inişe geçmek üzere olan rollercoaster

tren misali aşağı doğru indiğini gördü. Uçağın son dalışa hazırlandığını gördü, kemerini açan yolcular şimdi tavana yapışmıştı, sarı oksijen maskeleri havada son deli bir dans tutturmuştu. Bebeğin hâlâ ciyak ciyak ön tarafa doğru uçtuğunu, birinci sınıf bölmesine girip gözden kaybolduğunu gördü. Uçağın çarptığını gördü, burnu ve birinci sınıf bölmesi ekonomi sınıfına doğru açan bükülmüş çelikten bir buketti sanki, alevler patlarken bile içinden kablolar, plastikler ve kopmuş uzuvlar filizleniyordu, Dixon son bir nefes aldı, ciğerlerini kâğıt misali tutuşturan bir nefes.

Tüm bunlar saniyeler içinde oldu –belki otuz, en fazla kırk– ve öyle gerçekti ki gerçekten yaşanmış olabilirdi. Sonra son bir tuhaf sıçrayışın ardından uçak durdu ve Dixon gözlerini açtı. Mary Worth ona bakıyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Öleceğimizi sandım," dedi. "Öleceğimizi *biliyordum. Gördüm.*"

Ben de, diye düşündü Dixon.

"Saçmalık!" Sesi güçlü çıksa da Freeman resmen yeşile dönmüştü. "Bu uçaklar öyle bir yapılmış ki kasırganın içinden geçerler. Bunlar..."

İçtiklerinden kaynaklı bir geğirme nutkunu yarıda kesti. Freeman önündeki koltuğun arkasından kusmuk torbasını çıkarıp açtı ve ağzına dayadı. Peşinden Dixon'a küçük ama etkili bir kahve öğütücüyü anımsatan bir ses duyuldu. Durdu, sonra yeniden başladı.

Ding-dong sesi geldi. "Kusura bakmayın arkadaşlar," dedi Kaptan Stuart. Sesi hâlâ yastığın serin tarafı kadar rahattı. "Zaman zaman yaşıyoruz bunu, açık hava türbülansı dediğimiz küçük bir hava olayı. İyi haber şu ki türbülansı bildirdim, diğer uçaklar bu sorunlu bölgenin etrafından dolaştırılacak. Daha da iyi haber şu, kırk dakika içinde ineceğiz, geri kalan yolu sorunsuz alacağımızı garanti ediyorum."

Mary Worth titrek bir kahkaha attı. "Daha önce de böyle demişti."

Frank Freeman kusmuk torbasının tepesini katlıyordu, bunu deneyimli biri gibi yapıyordu. "Korkudan olmadı, yanlış anlamayın, bildiğin devinimden kaynaklı mide bulantısı. Arabanın arka koltuğunda giderken bile midem bulanır."

"Boston'a trenle döneceğim," dedi Mary Worth. "Bu iş bitmiştir, sağ olun, ben almayayım."

Dixon hosteslerin önce kemerini takmamış yolcular iyi mi diye kontrol etmesini, sonra da koridordaki düşen bavulları toplamalarını seyretti. Uçak sohbet uğultusu ve gergin kahkahalarla doluydu. Dixon izledi ve dinledi, kalp atışı normale dönüyordu. Yorulmuştu. Yolcularla dolu bir uçağı kurtardıktan sonra hep yorgun oluyordu.

Uçuşun geri kalanı normal geçti, aynı kaptanın söz verdiği gibi.

5

Mary Worth bavulunu almaya koştu, aşağıdaki 2 numaralı bagaj bekleme alanına gelecekti. Sadece küçük bir çantası olan Dixon bir şeyler içmek için Dewar's Clubhouse'a uğradı. Bay İş Adamı'nı da davet etti ama Freeman başını iki yana salladı. "Yarının akşamdan kalmalığını Güney Carolina-Georgia arası bir yerde kustum, sanırım burada bırakacağım. Sarasota'daki işinizde başarılar Bay Dixon."

İşini aslında aynı Güney Carolina-Georgia hattında bitiren Dixon başını sallayıp teşekkür etti. O viski sodasını bitirirken bir mesaj geldi. Aracıdandı, sadece üç kelime: İyi iş çıkardın.

Aşağı yürüyen merdivenle indi. Koyu takım elbiseli, şoför şapkası takmış bir adam merdivenin sonunda bekliyordu, elinde onun adı yazan bir tabela vardı. "Benim," dedi Dixon. "Nerede kalacağım?"

"Ritz-Carlton," dedi şoför. "Çok güzeldir."

Tabii ki çok güzeldi, güzel bir süit onu bekliyor olmalıydı, muhtemelen koy manzaralı. Yakınlardaki bir sahile ya da görülecek yerlere gitmek isterse diye onu otelin otoparkında bekleyen bir kiralık araç da olmalıydı. Odasında çeşitli kadın hizmetleri listesinin konduğu bir zarf bulacaktı ama bu akşam bu hizmetlerden faydalanmayı düşünmüyordu. Bu gece tek istediği şey uyumaktı.

Şoförler beraber dışarı çıkınca tek başına duran ve biraz perişan bir hali olan Mary Worth'ü gördü. İki yanında bavulları vardı (tabii ki takım ve ekoseli). Telefonu elindeydi.

"Bayan Worth," dedi Dixon.

Kadın başını kaldırıp gülümsedi. "Merhaba Bay Dixon. Hayatta kaldık ha?"

"Kaldık. Birini mi bekliyorsunuz? Ahbaplardan biri mi?"

"Bayan Yeager –Claudette– beni alacaktı ama arabası bozulmuş. Şimdi Uber çağırıyordum."

Türbülans –dört saat gibi gelen kırk saniye– sonunda bittiğinde kadının dediklerini düşündü: Öleceğimizi *biliyordum. Gördüm.*

"Çağırmanıza gerek yok. Sizi Siesta Adası'na götürebiliriz." Biraz aşağıdaki uzun limuzini gösterdi, sonra şoföre döndü. "Değil mi?"

"Tabii ki efendim."

Kadın şüpheyle baktı. "Emin misiniz? Saat çok geç oldu."

"Benim için bir zevk olur," dedi. "Hadi gidelim."

6

"Ahh, çok iyi," dedi Mary Worth deri koltuğa yerleşip bacaklarını uzatınca. "Her ne iş yapıyorsanız o işte epey başarılı olmalısınız Bay Dixon."

"Craig deyin. Siz Mary, ben Craig. Birbirimize adımızla hitap etmeliyiz çünkü sizinle konuşmak istiyorum." Bir düğmeye bastı ve onları şoförden ayıran cam yükseldi.

Mary Worth bunu biraz gerilerek seyretti ve Dixon'a döndü. "Bana asılmaya kalkmayacaksınız değil mi?"

Dixon gülümsedi. "Hayır, yanımda güvendesiniz. Trenle geri döneceğinizi söylediniz. Bu konuda ciddi misiniz?"

"Kesinlikle. Uçarken Tanrı'ya daha yakın hissettiğimi söylemiştim hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Yerden dokuz on kilometre yukarıda sağa sola savrulurken Tanrı'ya pek yakın hissetmedim. Hiç hem de. Sadece ölüme yakın hissettim."

"Bir daha uçağa biner misiniz?"

Kadın Tamiami Yolu'nda güneye giderken palmiyelerin, araba bayilerinin, *fast food* restoranların akıp gitmesini seyredip bu soruyu dikkatle düşündü. "Sanırım binerim. Birileri ölüm döşeğindeyse mesela ve oraya hemen varmam gerekiyorsa. Ama bu kişi kim olur bilmiyorum çünkü ailem diyeceğim pek birileri yok. Rahmetli eşimle çocuk yapmadık, anne babam öldü, geriye görüşmeyi geç, sadece arada bir mailleştiğim birkaç kuzen kalıyor."

Daha da iyi, diye düşündü Dixon.

"Ama korkarsınız."

"Evet." Yeniden ona baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Gerçekten öleceğimizi sandım. Uçak parçalanırsa havada, parçalanmazsa yerde. Bizden geriye kömürleşmiş küçük parçalardan başka bir şey kalmayacaktı."

"Şimdi bir varsayımda bulunalım," dedi Dixon. "Gülmeyin, ciddi olarak düşünün."

"Tamam..."

"Diyelim ki işi uçakları güvende tutmak olan bir kurum var."

"Var zaten," dedi Mary Worth gülümseyerek. "Sanırım adı federal havacılık idaresi."

"Onu boş verin, diyelim ki hangi uçakların hangi uçuşta ciddi ve beklenmedik türbülanslarla karşılaşacağını öngören bir kurum bu."

Mary Worth küçük bir alkış tutarak ellerini çırptı, şimdi kocaman gülümsüyordu. Kendini kaptırmıştı. "Şüphesiz kahinleri alıyorlardır işe! Şu..."

"Geleceği gören insanları," dedi Dixon. Olamaz mıydı? Gayet muhtemel değil miydi hatta? Aracı bu bilgiyi başka nasıl edinecekti? "Ama diyelim ki görü yetileri bu tek şeyle sınırlı."

"Neden ki? Neden seçimleri... futbol skorlarını... Kentucky at yarışlarını da öngöremesinler?"

"Bilmem," dedi Dixon, belki de görebildiklerini düşünerek. Belki de bu varsayımsal odadaki aracı kahinler birçok şeyi öngörebiliyorlardı. Belki. Umurunda değildi. "Şimdi biraz daha ileri gidelim. Diyelim ki Bay Freeman yanılıyordu ve bu gece karşılaştığımız türden türbülanslar insanların –havayollarının da– inandığından ya da kabul etmeye hevesli olduğundan çok daha ciddi. Diyelim ki bu tür türbülanslar ancak o uçakta en az bir tane yetenekli ve çok korkan yolcu varsa atlatılabiliyor." Duraksadı. "Ve diyelim ki bu geceki uçuşta o yetenekli, çok korkan yolcu bendim."

Kadın çınlayan neşeli bir kahkaha koyverdi ve ancak Dixon'ın ona katılmadığını fark edince kendini toparladı.

"Peki ya kasırgalara uçan uçaklar Craig? Sanırım Bay Freeman kusmuk torbasını kullanmadan hemen önce öyle uçaklardan bahsetmişti. *O uçaklar bizim bu akşam yaşadığımızdan muhtemelen çok daha kötü türbülansları atlatıyordur.*"

"Ama o uçakları uçuranlar neyin içine girdiklerini biliyorlar," dedi Dixon. "Zihnen buna hazırlar. Aynısı birçok yolcu uçağı için de geçerli. Pilot yola çıkmadan önce duyuru yapıp, 'Arkadaşlar, üzgünüm ama bu gece biraz zorlu bir yolculuk yapacağız, lütfen kemerleriniz bağlı kalsın,' diyor."

"Anladım," dedi Mary. "Zihnen hazırlanan yolcular... sanırım birleşik bir telepatik güç kullanarak uçağı havada tutabilir. Sadece *beklenmedik türbülanslar önceden hazırlıklı birinin varlığını gerektiriyor. Çok korkan bir... mmm... bu kişiye ne denir bilmiyorum.*"

"Türbülans uzmanı," dedi Dixon sessizce. "Böyle denir. Bana böyle diyorlar."

"Ciddi olamazsınız."

"Ciddiyim. Şu anda ciddi bir sanrı içindeki bir adamla aynı arabada olduğunuzu düşündüğünüze ve arabadan inmek için sabırsızlandığınıza da eminim. Ama aslında işim *bu* benim. Çok iyi para karşılığında..."

"Kim veriyor bu parayı?"

"Bilmiyorum. Bir adam arıyor. Ben ve diğer türbülans uzmanları –birkaç düzine kişi var– ona aracı diyoruz. Bazen telefonlar arasında haftalar oluyor. Bir keresinde iki ay aramadı. Bu sefer sadece iki gün vardı. Boston'a Seattle'dan, Rocky dağlarını aşıp geldim..." Eliyle ağzını sildi, hatırlamak istemiyordu ama yine de hatırladı. "Sadece kötüydü diyelim. İki kişinin kolu kırıldı."

Yolda döndüler. Dixon pencereden bakınca SIESTA ADASI, 2 km yazan bir tabela gördü.

"Dediklerіniz doğruysa," dedi Mary, "bunu neden yapıyorsunuz ki?"

"Parası iyi. İmkânlar iyi. Seyahat etmeyi seviyorum... ya da severdim, beş on yıl sonra her yer aynı görünmeye başlıyor. Ama en önemli neden..." Öne eğildi ve iki eliyle kadının bir elini tuttu. Kadının elini çekeceğini sandı ama çekmedi. Büyülenmiş halde ona bakıyordu. "Hayat kurtarmak. Bu gece o uçakta yüz elliden fazla insan vardı. Ama havayolları onlara insan deyip geçmiyor, *ruh* diyorlar ve doğrusu da bu. Bu gece yüz elli ruh kurtardım. Bu işi yapmaya başladığımdan beri binlerce ruh kurtardım." Başını iki yana salladı. "Hayır, on binlerce."

"Ama her seferinde çok korkuyorsunuz. Bu gece sizi gördüm Craig. Ölümüne dehşete kapılmıştınız. Ben de öyle. Bay Freeman öyle değildi, o sadece midesi bulandığı için kustu."

"Bay Freeman bu işi asla yapamaz," dedi Dixon. "Türbülansın başladığı her seferde öleceğine ikna olmuyorsan bu işi yapamazsın. Ölmemenizi sağlayacak kişinin sen olduğunu bilmene rağmen öleceğinden emin olman gerek."

Şoför alçak sesle interkomdan konuştu. "Beş dakika kaldı Bay Dixon."

"Büyüleyici bir sohbet oldu doğrusu," dedi Mary Worth. "Bu güzide işi nasıl bulduğunuzu sorabilir miyim?"

"Teklifte bulundular," dedi Dixon. "Benim şu an size teklifte bulunduğum gibi."

Mary gülümsedi ama bu sefer kahkaha atmadı. "Tamam, oynarım. Diyelim ki beni işe aldınız? Sizin bundan kârınız ne? Bonus mu?"

"Evet," dedi Dixon. Hizmetinden iki yıl düşülecekti, bonus buydu. Emekliliğine iki yıl daha yaklaşacaktı. Fedakârlığa dayalı nedenleri olduğu konusunda doğru söylemişti –hayat kurtarmak, *ruhları* kurtarmak– ama seyahat etmenin nasıl eninde sonunda yorucu bir hal aldığı konusunda da doğru söylemişti. Kurtarmanın bedeli yerin onca yukarısında sonsuz dehşet anları olunca aynısı ruhları kurtarmak için de geçerliydi.

Bir kere bu işe girdin mi çıkamadığını da söylemeli miydi ona? Bildiğin şeytanla anlaşma gibi olduğunu? Söylemeliydi. Ama söylemeyecekti.

Denize sıfır bir apartmanın daire biçimindeki garaj yoluna girdiler. İki kadın –şüphesiz Mary Worht'ün ahbapları– orada bekliyordu.

"Bana telefon numaranızı verir misiniz?" diye sordu Dixon.

"Neden? Beni arayabilesiniz diye mi? Yoksa patronunuza mı vereceksiniz? Aracıya?"

"İkincisi," dedi Dixon.

Kadın durdu, düşündü. Bekleyen ahbapları heyecanla dans ediyordu neredeyse. Mary çantasını açıp bir kartvizit çıkardı. Dixon'a verdi. "Cep numaram. Bana Boston Halk Kütüphanesi'nden de ulaşabilirsiniz."

Dixon güldü. "Kütüphaneci olduğunuzu *biliyordum*."

"Herkes bilir," dedi. "Biraz sıkıcı, ama derler ya, kiramı ödüyor." Kapıyı açtı. Ahbaplar onu görünce rock grubu hayranları misali ciyakladılar.

"Daha heyecanlı işler var," dedi Dixon.

Mary ciddiyetle baktı ona. "Anlık heyecanla ölüm korkusu arasında büyük bir fark var Craig. Sanırım bunu ikimiz de biliyoruz."

Bu konuda onunla tartışamazdı ama kadın hayır da dememişti sonuçta. Arabadan indi ve Mary Worth internet sohbet odasında tanıştığı iki dula sarılırken şoförün çantalarını indirmesine yardımcı oldu.

7

Mary, Boston'a geri dönmüş ve Craig Dixon'ı neredeyse unutmuştu ki bir gece telefonu çaldı. Arayan hafif peltek konuşan bir adamdı. Uzun bir süre konuştular.

Ertesi gün Mary Worth, Jetaway Uçuş 694'teydi, Boston'dan Dallas'a doğrudan uçuş, ekonomi sınıfında sancak kanadının hemen arkasında oturuyordu. Orta koltukta. Herhangi bir şey yemek, içmek istemedi.

Türbülans Oklahoma'nın üstünde başladı.

LAURIE

1

Kırk yıllık karısı öldükten altı ay sonra Lloyd Sunderland'in kız kardeşi, Boca Raton'dan Çıngıraklı Yılan Adası'na onu ziyarete geldi. Yanında Border Collie-Mudi kırması olduğunu söylediği koyu gri bir de yavru köpek getirmişti. Mudi nedir Lloyd'un hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi.

"Köpek istemiyorum Beth. Köpek şu dünyada istediğim son şey. Ben kendime zor bakıyorum."

"Orası belli," dedi Beth yavru köpeğin oyuncak boyunda tasmasını çıkarırken. "Kaç kilo verdin?"

"Bilmem."

Beth onu şöyle bir süzdü. "Bence yedi sekiz. Ki o kadarını vücudun kaldırır ama daha fazla verme. Sana sosisli yumurta yapacağım. Yanına da kızarmış ekmek. Yumurtan var mı?"

"Sosisli yumurta istemiyorum," dedi Lloyd gözünü köpeğe dikip. Hayvan beyaz tüylü halıda yatıyordu, Lloyd köpeğin halıya kartvizitini ne zaman bırakacağını merak ediyordu. Halının güzelce bir süpürülmesi gerekiyordu, muhtemelen yıkanması da ama en azından üzerine işenmemişti hiç. Köpek kehribar gözleriyle ona bakıyordu.

"Yumurtan var mı, yok mu?"

"Var ama..."

"Sosis? Hayır, tabii ki yok. Eggos dondurulmuş waffle ve Campbell's çorbalarla yaşıyorsun herhalde. Publix'ten alırım. Dolabın envanterini çıkarır, başka ne lazım bakarım."

Beş yaş farkla onun ablasıydı, anneleri öldükten sonra onu o yetiştirmişti ve çocukken Lloyd ona hiç karşı çıkamamıştı. Şimdi yaşlanmışlardı ve hâlâ karşı çıkamıyordu, hele de Marian gitmişken. Lloyd'a Mare gittiğinden beri karnında, cesaretinin olduğu yerde koca bir delik varmış gibi geliyordu. Delik geçebilirdi, kalabilirdi. Altmış beş yaş yenilenmek için biraz geç bir yaştı. Ama köpek... İşte ona karşı çıkacaktı. Bethie ne düşünüyordu Tanrı aşkına?

"Köpeğe bakmayacağım," dedi leylek bacaklarıyla kararlı adımlar atarak mutfağa giren Beth'in sırtına konuşarak. "Sen satın aldın, geri götürebilirsin."

"Satın almadım. Annesi safkan Border Collie, kaçıp komşunun köpeğiyle çiftleşmiş. Mudi olan o. Köpeğin sahibi diğer üç yavruyu verebilmiş birilerine ama bu az gelişmiş, kimse onu istemedi. Sahibi –küçük tarlalı bir bostancı– onu barınağa götürdüğü sıra denk geldim, telefon direğine asılı bir ilanda gördüm. KİM KÖPEK İSTER, yazıyordu."

"Senin de aklına ben geldim." Gözü hâlâ köpeğin üzerindeydi, köpeğin gözü de onun. Köpeğin en büyük yeri dik kulaklarıydı.

"Evet."

"Ben *yastayım* Beth." Vaziyetini böyle açık açık söyleyebileceği tek kişi oydu.

"Onu biliyorum." Açık buzdolabında şişeler tıngırdadı. Duvardaki gölgesinden Beth'in eğilip dolabı düzenlediğini görebiliyordu. Gerçekten de leylek, diye düşündü, insan bir leylek, muhtemelen sonsuza dek yaşayacak. "Yas tutan insan aklını meşgul tutacak bir şeylere ihtiyaç duyar. İlgilenecek bir şeye. İlanı görünce bunu düşündüm. Mesele kimin köpek istediği değil, kimin köpeğe ihtiyaç duyduğu. Senin ihtiyacın var. Tanrım, bu dolap küf yuvası. Bilimsel bir deney. Midem kalktı."

Yavru köpek ayağa kalktı, Lloyd'a doğru temkinli bir adım attı, sonra fikrini değiştirip (tabii bir fikri varsa) geri oturdu.

"Sende kalsın."

"Asla olmaz. Jim alerjik."

"Bethie, iki kedin var. Onlara alerjisi yok mu?"

"Evet. Var. Ve kediler yeter de artar. Eğer böyle olsun istiyorsan köpekçiği Pompano Beach'teki barınağa götürürüm. Ötenazi yapmadan önce üç hafta bekliyor onlar. Duman rengi kürküyle nasıl da tatlı minik bir şey. Zamanı dolmadan birileri onu alabilir."

Lloyd ablası onu göremese de gözlerini devirdi. Sekiz yaşındayken Beth ona odasını temizlemesini yoksa kıçına badminton raketini yiyeceğini söylediğinde de aynını yapardı. Bazı şeyler hiç değişmez.

"Çantalarınızı toplayın," dedi, "Beth Young'ın tüm masrafları karşılanmış 'suçluluk duysana' turuna çıkıyoruz."

Beth dolabı kapatıp oturma odasına geri döndü. Köpek ona şöyle bir göz atıp Lloyd'u incelemeye devam etti. "Ben Publix'e gidiyorum, yüz doların bayağı üstünde para harcarım sanırım. Sana fişi getiririm, bana geri ödersin."

"Ben o arada ne yapacağım peki?"

"Gaz odasına göndereceğin savunmasız köpeği tanımaya çalış mesela?" Eğilip köpeğin başını okşadı. "Şu umut dolu gözlere bir bak."

Lloyd'un o kehribar gözlerde gördüğü tek şey kendisinin değerlendirildiğiydi.

"Halıya işerse ne yapacağım? Marian bu halıyı hastalanmadan hemen önce yaptırmıştı."

Beth puftaki oyuncak gibi görünen tasmayı gösterdi. "Dışarı çıkar onu. Marian'in aşırı büyümüş çiçek tarhını göster. Hem bu arada o halı leş gibi."

Çantasını kapıp kapıya yöneldi, incecik bacakları her zamanki kendini beğenmiş tavrıyla bir açılıp bir kapanıyordu.

"Ev hayvanı birine verebileceğin en kötü hediye," dedi Lloyd. "İnternette okudum."

"İnternette yazan her şey doğrudur ya."

Duraksayıp ona baktı. Florida'nın batı yakasının sert eylül ışığı vurmuştu yüzüne, ağzının etrafındaki küçük kırışıklara dolan rujunu, sarkmaya başlayan gözaltlarını, şakağının boşluğunda atan narin, kıvrım kıvrım damarlarını göz önüne seriyordu. Yakında yetmiş olacaktı. Güçlü, dik kafalı, atletik, tartışmayı seven, kendinden asla ödün vermeyen ablası yaşlanmıştı. Kendisi de öyle. Hayatın aslında bir yaz öğleden sonra görülen kısa bir rüya olduğunun kanıtıydı onlar. Ama Bethie'nin kocası vardı hâlâ, iki çocuğu, dört torunu: doğanın hoş çoğalımları. Onun Marian'ı vardı ama Marian gitmişti ve çocukları yoktu. Eşinin yerine kırma bir köpek mi koymalıydı? Bu fikir Hallmark tebrik kartları kadar klişe ve bir o kadar gerçekdışıydı.

"Köpeğe bakmayacağım."

Beth ona on üç yaşında bir kızken attığı bakışı attı, kendine çekidüzen vermezse badminton raketini birazdan eline alacağını söyleyen bakışı. "Ben Publix'ten dönene kadar bakacaksın hiç değilse. Yapmam gereken başka işler de var ve köpekler sıcak arabalarda ölür. Özellikle de yavrular."

Kapıyı kapattı. Emekli, altı aydır dul, şu günlerde yemekle (veya hayatın diğer zevkleriyle) pek arası olmayan Lloyd

Sunderland tüylü halısındaki davetsiz misafire gözünü dikip oturdu. Köpek de ona bakıyordu. "Neye bakıyorsun sersem?" diye sordu.

Yavru köpek kalkıp ona doğru yürüdü. Yüksek otların arasından geçer gibi paytak paytak ilerledi daha doğrusu. Sol ayağının dibine gelip geri oturdu, başını kaldırıp baktı. Lloyd elini dikkatlice uzattı, küçük bir ısırık almaya çalışmasını bekliyordu. Köpek bunun yerine onu yaladı. Lloyd oyuncak tasma ipini aldı ve yavrunun küçük pembe yaka tasmasına bağladı. "Hadi. Çok geç olmadan seni şu lanet halıdan uzaklaştıralım."

Tasmayı çekti. Yavru öylece oturup ona bakmaya devam etti. Lloyd iç çekip onu kucağına aldı. Köpek yine elini yaladı. Onu dışarı taşıyıp çimene bıraktı. Çimleri biçmek gerekiyordu, köpek otların arasında neredeyse gözden kaybolmuştu. Beth çiçekler konusunda da haklıydı. Korkunç görünüyorlardı, yarısı Marian kadar ölüydü. Bu düşünce onu gülümsetti, gerçi böylesi bir benzetmeye gülümsemek kendini kötü bir insan gibi hissetmesine yol açtı.

Köpeğin paytaklığı çimlerde daha da fenaydı. On on iki adım ilerledi, sonra kıçını eğip işedi.

"Güzel, yine de burada kalmayacaksın."

Ama Beth, Boca'ya dönerken köpeğin de onunla gideceğine dair şimdiden şüpheleri vardı. Hayır, bu davetsiz misafir burada, adayı anakaraya bağlayan asma köprüden yedi yüz metre ilerdeki evinde onunla kalacaktı. Olacak şey değildi, hayatı boyunca hiç köpeği olmamıştı ama onu alacak birini bulana dek, köpek ona televizyon izlemek, bilgisayarın başında oturup solitaire oynamak ve –ilk emekli olduğunda ona ilginç gelen ama şimdi onu ölesiye sıkan– sitelerde dolaşmak dışında yapacak bir şeyler verebilirdi.

Beth yaklaşık iki saat sonra döndüğünde Lloyd televizyon koltuğuna dönmüştü, köpek de yine halıda uyuyordu. Sevdiği ama tüm hayatı boyunca sinirini bozan ablası bugün beklediğinden çok daha fazlasıyla eve dönerek daha da canını sıktı. Koca

bir paket köpek maması almıştı (organikti tabii), koca bir kutu da yoğurt (köpeğin mamasına ekleyince o anten çanağı gibi kulaklardaki kıkırdakları güçlendirecekti). Beth çiş pedi, köpek yatağı, üç çiğneme oyuncağı (ikisi sinir bozucu biçimde cikliyordu) ve çocuklar için ev oyun alanı da almıştı. Oyun alanı yavrunun geceleyin ortalıkta dolaşmaması için, demişti.

"Tanrım Bethie, bu oyun alanı ne kadar tuttu?"

"Target'ta indirimdeydi," dedi, soruyu Lloyd'un alışık olduğu bir tavırla savuşturarak. "Sen ödemeyeceksin. Benden. Şimdi tüm bunları almışken onu yine de geri götürmemi istiyor musun? İstiyorsan bunların iadesini yapmak sana düşer."

Lloyd ablası tarafından oyuna getirilmeye alışıktı. "Bir deneyeceğim ama üzerime bu şekilde sorumluluk yüklenmesinden çok rahatsızım. Oldum olası zorba biriydin sen."

"Evet," dedi Bethie. "Annem yokken ve babam hayatta olsa da çaresiz bir ayyaşken öyle olmak zorundaydım. Şimdi, yumurtaya ne dersin?"

"Olur."

"Halıya işedi mi?"

"Yok."

"İşeyecek." Bu fikir Beth'in hoşuna gitmiş gibiydi. "Adını ne koyacaksın?"

Ad koyarsam benim olur, diye düşündü Lloyd, ama çoktan onun olduğundan şüpheleniyordu, o temkinli ilk yalayıştan beri. İlk öpücükten sonra Marian'ın onun olması gibi. Yine salakça bir benzetme ama insan zihninin olayları nasıl sınıflandırdığını kontrol edebilir mi? Belki ancak rüyalarını kontrol edebildiği kadar.

"Laurie."

"Neden Laurie?"

"Bilmem. Aklıma geldi öyle."

"Eh," dedi, "tamam."

Laurie onların peşinden mutfağa ilerledi. Paytak paytak.

2

Lloyd beyaz tüylü halıyı çiş pedleriyle kapladı ve oyun alanını yatak odasına kurdu (kurarken de parmaklarını sıkıştırıp durdu), sonra çalışma odasına girdi, bilgisayarını açtı ve **Demek Yavru Köpeğiniz Var!** başlıklı bir yazı okumaya başladı. Yarısına geldiği sırada Laurie'nin ayakkabısının yanına oturmuş ona baktığını gördü. Ona mama vermeye karar verdi ve mutfakla oturma odası arasındaki yolda, en yakın çiş pedine on beş santim uzakta bir çiş birikintisiyle karşılaştı. Laurie'yi kucağına aldı ve çiş birikintisinin yanına koydu, "Burası olmaz," dedi. Sonra onu tertemiz pedin üstüne koydu. "Burası."

Köpek ona baktı ve sonra yavrulara özgü paytaklığıyla mutfağa girdi, burnunu bir patisine yaslayıp ocağın yanına kıvrıldı ve onu izlemeye başladı. Lloyd bir avuç dolusu kâğıt havlu aldı. Gelecek haftalarda bunlardan bolca kullanacaktı herhalde.

Birikintiyi temizleyince (çok küçüktü en azından) bir kâseye yoğurtla birlikte çeyrek ölçek köpek maması koydu. **Demek Yavru Köpeğiniz Var!** yazısına göre önerilen doz buydu. Yavru gayet hevesli, kâseye gömüldü. Lloyd onun yemesini izlerken telefonu çaldı. Arayan Beth'ti, Timsah Yolu* üzerinde bir yerdeki mola yerinden arıyordu.

"Onu bir veterinere götürmen lazım," dedi. "Söylemeyi unuttum."

"Biliyorum Bethie." **Demek Yavru Köpeğiniz Var!**'da yazıyordu.

Beth o bir şey dememiş gibi konuşmaya devam etti, bu da iyi bildiği bir huyuydu. "Vitamine de ihtiyacı olur sanırım, kalp kurdu ilacına tabii, bir de pire ve keneler için bir şeye. Sanırım yemekle birlikte yedikleri bir hap var. Bir de kısırlaştırılması gerekecek. Ama muhtemelen iki ay sonra falan."

* Florida eyaletinde, Everglades bataklıkları boyunca uzanan, I-75 otoyolunun doğu-batı yönündeki bir kesimine halk arasında verilen isimdir. İsmini, çevresindeki doğal yaşam alanında sıkça görülen timsahlardan alır. (ç.n.)

"Evet," dedi Lloyd. "Bakmaya karar verirsem."

Laurie mamasını bitirmişti, oturma odasına yollandı. Karnı doyunca paytaklığı daha da artmıştı. Lloyd biraz sarhoş gibi göründüğünü düşündü.

"Onu gezdirmeyi unutma."

"Tamam." **Demek Yavru Köpeğiniz Var!**'a göre dört saatte bir. Ki bu gülünçtü. Gecenin ikisinde uyanıp davetsiz misafirini dışarı çıkarmaya hiç niyeti yoktu.

Zihin okumak ablasının başka bir özelliğiydi. "Muhtemelen gecenin bir yarısı kalkmak güç olur diye düşünüyorsun."

"Aklımdan geçti."

Bu dediğine ancak Bethie'nin yapabileceği gibi aldırmadı. "Ama Marian öldüğünden beri uykusuzluk çektiğin konusunda doğruyu söylüyorsan senin için zor bir iş olacağını hiç sanmıyorum."

"Çok anlayışlı ve yardımsever birisin."

"Nasıl gidecek bir bak, başka bir şey demiyorum ki. Küçük kıza bir şans ver." Duraksadı. "Senin için endişeleniyorum Lloyd. Yaklaşık kırk yıl bir sigorta şirketinde çalıştım, senin yaşındaki erkeklerin eşleri öldükten sonra hastalanma riski çok daha yüksek. Ve ölüm riski tabii."

Lloyd buna karşılık vermedi.

"Verecek misin?"

"Ne verecek miyim?" dedi bilmiyormuş gibi.

"Ona bir şans verecek misin?"

Beth, Lloyd'un vermeye hevesli olmadığı bir bağlılık sözünü zorluyordu. İlham almak ister gibi etrafına bakındı ve bir parça kaka gördü –tek küçük bir sosis– aynı çiş birikintisinin olduğu yerde, en yakın çiş pedinden on beş santim ötede.

"Eh, küçük kız şu an burada," dedi. Ona verebileceği en iyi söz buydu. "Dikkatli sür."

"Tüm yolu yüz kilometreyle gideceğim. Çok sollandım, birileri bana korna çaldı ama daha hızlı gidince reflekslerime güvenmiyorum."

Lloyd vedalaştı, biraz daha kâğıt havlu kapıp sosisi aldı. Laurie kehribar gözleriyle izledi onu. Lloyd onu yine dışarı çıkardı, Laurie hiçbir şey yapmadı. Yirmi dakika sonra yavru bakma yazısını bitirdiğinde koridorda bir çiş birikintisi daha buldu. En yakın çiş pedine on beş santim ötede.

Ellerini dizlerine dayayarak eğildi, sırtı dikkatli ol dercesine sızladı. "Günlerin sayılı köpek."

Köpek ona baktı.

3

O akşamüstü –bu sefer biri mutfağa en yakın pedin üstüne olmak üzere iki işemeden sonra– Lloyd oyuncak boyutlarındaki tasmayı bağlayıp Laurie'yi futbol topu misali kolunun altında taşıyarak dışarı çıkardı. Küçük sitenin arkasından dolaşan yolda ilerlemesi için yere bıraktı. Yol devamında asma köprünün altından geçen sığ bir kanala çıkıyordu. Köprüde o sırada trafik vardı, birilerinin teknesinin Oscar Koyu'ndan Meksika Körfezi'ne geçmesini bekliyorlardı. Yavru köpek her zamanki yan yan paytak yürüyüşüyle ilerliyor, arada bir durup onun gözüne aşılamaz orman çalıları gibi görünen küme küme otları kokluyordu.

Altı Mil Yolu (Lloyd bu ada anlam veremiyordu çünkü en fazla bir mil uzunluğundaydı) olarak bilinen harap vaziyetteki ahşap bir iskele kanal boyunca uzanıyordu, Lloyd'un yan komşusu şimdi orada, ÇÖP ATMAYINIZ ve BALIK TUTMAK YASAKTIR tabelalarının arasında duruyordu. Biraz daha aşağıda TİMSAHLARA DİKKAT EDİN yazması gereken ama TİMSAHLARA kısmının üstü boyanıp UZAYLILARA yazılmış bir tabela daha vardı.

Don Pitcher'ı gösterişli maun bastonuna dayanmış fıtık bağını çekiştirirken görmek Lloyd'a oldum olası küçük ama inkâr edilemez bir şekilde kötücül bir keyif verirdi. Adam can sıkıcı politik görüşlerin otomatik plağı, ayrıca uslanmak bilmez bir

felaket meraklısıydı. Mahallede biri ölse ilk bilen Don olurdu. Mahallede biri ekonomik sıkıntılar yaşasa onu da ilk o bilirdi. Lloyd'un sırtı artık eskisi gibi değildi, gözleri ve kulakları da öyle ama baston ve fıtık bağına daha yılları vardı. En azından öyle umuyordu.

"Şu yata bak," dedi Don Lloyd iskelede ona katılınca (Laurie belki de sudan korktuğundan tasmasını sonuna kadar çekmiş arkada duruyordu). "Sence Afrika'da kaç aç insanı doyururdu?"

"Aç insanların bile bir tekneyi yiyebileceğini sanmıyorum Don."

"Ne demeye çalıştığımı... biliyorsun, o da ne öyle? Yavru bir köpek mi? Çok tatlı bir oğlan değil mi?"

"Dişi," dedi Lloyd. "Ablam için bakıyorum."

"Merhaba tatlım," dedi Don öne eğilip elini uzatarak. Laurie geri çekildi, Beth onu getirdiğinden beri ilk kez havladı: iki yüksek, tiz havlama, sonra sessizlik. Don yine doğruldu. "Pek arkadaş canlısı değil ha?"

"Seni tanımıyor."

"Etrafa sıçıyor mu?"

"Çok kötü değil," dedi Lloyd, bir süre yatı izlediler, sahibi muhtemelen Çıngıraklı Yılan Adası'nın kuzeyindeki Richie Richlerden biriydi. Laurie parçalanan iskelenin kenarına oturup Lloyd'u izledi.

"Karım köpek istemiyor," dedi Don. "Dağınıklık ve beladan başka bir şey değiller diyor. Küçükken bir köpeğim vardı, tatlı bir Collie. Bir kuyuya düştü. Kuyunun kapağı çürümüş tamamen, köpek düşüverdi. Şu zımbırtılarla çekip çıkarmamız gerekti."

"Öyle mi?"

"Evet. Yol kenarlarında dikkat et ona. Bir koşturursa işin biter. Şu lanet teknenin boyutuna bir bak! Her şeyine iddiaya varım karaya oturacak."

Yat karaya oturmadı.

Asma köprü kapanınca trafik yeniden akmaya başladı, Lloyd yavruya bakınca onun yan tarafında yatmış uyuduğunu gördü. Kucağına aldı onu. Laurie gözlerini açıp onun elini yaladı ve yeniden uykuya daldı.

"Geri dönmem ve akşam yemeğini hazırlamam gerek. Kendine iyi bak Don."

"Sen de. Köpeğe de sahip çık, yoksa sahip olduğun her şeyi çiğner atar."

"Çiğneme oyuncakları var."

Don gülümsedi, Lloyd'un tüylerini ürperten bir dizi çarpık çurpuk dişi göründü. "Senin mobilyalarını tercih edecektir. Bak da gör."

4

O gece televizyonda haberleri izlerken Laurie koltuğunun yanına geldi ve yine o tiz sesle iki kere havladı. Lloyd onun parlak bakışlarını tarttı, artılarını eksilerini gözden geçirdi, sonra da onu alıp kucağına yerleştirdi.

"Üzerime işersen ölürsün."

Üzerine işemedi. Burnunu kuyruğunun altına saklayıp uyudu. Lloyd Belçika'daki bir terörist saldırısının cep telefonu kayıtlarını seyrederken dalgın dalgın onu okşadı. Haberler bitince Laurie'yi bir kez daha futbol topu gibi taşıyarak dışarı çıkardı. Tasmasını bağladı ve Oscar Yolu'nun kenarına yürümesine müsaade etti, köpek orada çömelip işini gördü.

"Çok iyi düşündün. Aman aklından çıkarma bunu."

Saat dokuzda oyun alanına iki kat çiş pedi serdi –yarın daha çok çiş pedi alması gerektiğini görebiliyordu, kâğıt havlu da– ve köpeği oraya koydu. Köpek oturup onu izlemeye başladı. Ona bir fincanda biraz su verince şapır şupu içti bir süre, sonra onu izlemeye devam etti.

Lloyd iç çamaşırına kadar soyundu ve örtüyü kaldırmaya zahmet etmeden kendisi de uzandı. Örtüyü üzerine alırsa sabahında bir o yana bir bu yana dönmesinin sonucu olarak yerde bulacağını deneyimlerinden öğrenmişti. Ancak bu gece neredeyse anında uykuya daldı ve ancak gece ikide tiz çığlıklarla uyandı.

Laurie hücre hapsindeki yalnız bir mahkûm misali burnunu oyun alanının parmaklıkları arasından uzatmış yatıyordu. Çiş pedlerinde birkaç sosis vardı. Lloyd böyle geç bir saatte Oscar Yolu'nda bir adamı baksırı ve atletiyle görüp rahatsız olacak birilerinin, hatta kimsenin olmayacağını düşünerek Crocslarını giydi ve misafirini (Laurie'yi hâlâ misafiri olarak görüyordu) dışarı çıkardı. Onu deniz kabuklu garaj yoluna bıraktı. Köpek bir süre etrafta paytak paytak dolaştı, yere yapışmış kuş kakasını kokladı, üzerine işedi. Lloyd ona yine bunu aklından çıkarmamasını söyledi. Köpek oturup boş yola baktı. Lloyd yıldızlara baktı. Hayatında hiç bu kadar yıldız görmediğini düşündü, sonra görmüş olması gerektiğine karar verdi, sadece son zamanlarda görmemişti. En son ne zaman gece ikide dışarda olduğunu hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Adeta büyülenmiş halde Samanyolu'na baktı, sonunda ayakta uyuyakalmak üzere olduğunu fark etti. Yavruyu içeri taşıdı.

Laurie üzerine sıçtığı pedleri (ikisinde küçük sarı lekeler de vardı) değiştirirken sessizce Lloyd'u izledi. Ama Lloyd, Laurie'yi oyun alanına koyar koymaz sızlanması yeniden başladı. Lloyd onu yanına, yatağa almayı düşündü ama **Demek Yavru Köpeğiniz Var!**'a göre bu çok kötü bir fikirdi. Yazar (Suzanne Morris, doktoralı bir veteriner) tartışmaya yer bırakmayan bir biçimde, "Bu yola girerseniz geri dönmesi çok zor olacaktır," diyordu. Ayrıca uyanıp da o küçük kahverengi sosislerden birini eşinin uyuduğu tarafta görme fikri hiç hoşuna gitmiyordu. Sadece kendisine saygısızca geleceği için değil, nevresimleri de değiştirmesi gerekirdi, ki bu hiç sevmediği bir işti.

Marian'ın mağaram dediği odaya gitti. Eşyalarının çoğu hâlâ oradaydı çünkü ablasının şiddetli önerilerine rağmen Lloyd henüz kendinde odayı temizleyecek gücü bulamamıştı. Marian'ın ölümünden beri odadan uzak durmuştu genelde. Duvarlardaki resimlere bakmak bile canını yakıyordu, özellikle de gecenin ikisinde. Günün ilk saatlerinde insanın daha da hassas olduğunu düşünüyordu. Sabah beşte, günün ilk ışıkları doğuda görünene dek de hassas kalıyordu.

Marian hiç iPod'a geçmemişti ama haftada iki kez katıldığı grup egzersizlerine götürdüğü CD çalar küçük albüm koleksiyonunun üstündeki raftaydı. Pil yerini açtı ve pillerde paslanma olmadığını gördü. CD'lerini karıştırdı, Hall and Oates'ta duraksadı, sonra *Joan Baez'in En İyi Şarkıları*'nı seçti. CD'yi taktı, CD çaların kapağını kapatınca CD hoş bir biçimde döndü. CD çaları yatak odasına götürdü. Laurie onu görünce mızırdanmayı bıraktı. Lloyd çal tuşuna bastı ve Joan Baez "The Might They Drove Old Dixie Down" şarkısını söylemeye başladı. CD çaları yeni koyduğu çiş pedlerinden birinin üzerine bıraktı. Laurie onu kokladı, sonra da yanına yattı, burnu MARIAN SUNDERLAND'İN MALI yazan etikete değecek kadar yakındı.

"Bu işe yarar mı? Umarım yarar."

Yatağa dönüp elleri yastığın altında yattı, orası serindi. Müziği dinledi. Baez "Forever Young" şarkısını söyleyince ağladı. Her hareketin belli, diye düşündü. Çok klişe. Sonra uyuyakaldı.

5

Eylül yerini ekim ayına bıraktı, emekli olana dek Marian'la beraber yaşadıkları New York'un kuzeyinde yılın en iyi ayıydı bu ve Lloyd (Facebook'ta dedikleri gibi şahsi görüşünce) güneyde, Florida'nın batı yakasında da en iyi ay olduğunu düşünüyordu. En pis sıcaklar bitmişti ama hava hâlâ ılıktı ve ocak ile şubatın soğuk geceleri bir sonraki takvimi bekleyecekti. Kışın soğuktan

kaçıp sıcak yerlere gidenler de bir sonraki takvimdeydi, Oscar Asma Köprüsü günde elli kez açılıp kapanacağını trafiği sadece on on iki defa bölüyordu. Hem bölünen trafik de çok daha azdı.

Çıngırak Balık Evi, üç aylık bir aradan sonra yeniden açıldı, "Köpek Terası" denen yere köpeklerin girmesine izin veriliyordu. Lloyd, Laurie'yi sık sık oraya götürüyordu, ikisi birlikte kanalın yanındaki Altı Mil Yolu'ndan gidiyorlardı. Lloyd iskelede sazların çok büyüdüğü yerlerde köpeği kucağına alıyordu, Lloyd'un daha önce başına böyle bir olay gelmese de her seferinde saçına ağaç faresi düşmesinden korkarak başı eğik halde, kollarını uzatıp sık bitki kümelerini iterek zorla geçmeye çalıştığı sarkan cüce palmiye yapraklarının altından kolayca geçiveriyordu köpek. Restorana varınca güneşin altında ayağının yanında sessizce oturuyordu, arada bir uslu davrandığı için Lloyd'un kızarmış balık ve patates sepetinden bir patates kızartmasıyla ödüllendiriliyordu. Garsonlar ona ölüp bitiyordu, eğilip dumanlı gri kürkünü okşuyorlardı.

Karşılama hostesi Bernadette ona ayrı bir bayılıyordu. "Şu surata bak," diyordu hep, bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Laurie'nin yanına diz çöküyordu, ki bu Lloyd'a kadının çatalından müthiş ve her zaman takdir ettiği bir manzara sunuyordu. "Ah, şu surat!"

Laurie bu ilgiyi kabul ediyor ama ilgiye pek aç görünmüyordu. Sadece oturup yeni hayranını inceliyor, sonra da dikkatini yeniden Lloyd'a çeviriyordu. Ona odaklanması kısmen patates kızartmasıyla ilgili olabilirdi, ama tamamen bu yüzden değildi. Televizyon izlerken de ona aynı incelikle bakıyordu. Tabii uyuyana kadar.

Tuvalet eğitimini hızla kapmıştı ve Don'un tahminlerine rağmen mobilyaları çiğnemedi. Oyuncaklarını çiğnedi, oyuncakların sayısı üçten altıya, sonra on ikiye çıktı. Lloyd onları koymak için eski bir sandık buldu. Laurie sabahları bu sandığa

gidip ön patilerini kenarına koyuyor, içindekileri Publix'te alışveriş yaparken ürünleri inceleyen biri gibi inceliyordu. Sonunda birini seçip köşeye götürüyor, canı sıkılana dek onu çiğniyordu. Sonra sandığa dönüp başka bir oyuncak seçiyordu. Günün sonunda oyuncaklar yatak odasının, oturma odasının ve mutfağın dört bir köşesine saçılmış oluyordu. Lloyd'un yatmadan önceki son işi onları toplayıp geri sandığa koymaktı. Dağınıklık olmasın diye değil, köpek her sabah biriken ganimetine bakmaktan büyük keyif alıyor gibi göründüğü için.

Beth sık sık arıyor, yemek yiyip yemediğini soruyor, eski dost ve yaşlı akrabaların doğum günü ve yıldönümlerini hatırlatıyor, kim öldü haberdar ediyordu. Telefonu her seferinde Laurie hâlâ deneme süresinde mi diye sorarak kapatıyordu. Lloyd da hep evet diyordu, ta ki ekim ortasında bir güne dek. Balık Evi'nden yeni gelmişlerdi, Laurie oturma odasının ortasında, bacakları pusulanın dört ana yönünü gösterircesine açılmış vaziyette sırtüstü yatıyordu. Havalandırmadan gelen esinti karnındaki tüyleri dağıtıyordu, Lloyd onun güzel olduğunu fark etti. Bu bir duygu değildi, doğanın bir gerçeğiydi. Onu gecenin son çişi için dışarı çıkardığında yıldızlar konusunda da aynını hissetti.

"Hayır, sanırım deneme süresi bitti. Ama benden uzun yaşarsa Bethie, onu ya geri alacaksın –siktir et Jim'in alerjisini– ya da ona iyi bir ev bulacaksın."

"Anlaşıldı Rubber Duck." Rubber Duck* yetmişlerden eski bir yol şarkısından kaptığı bir laftı ve o gün bugündür kullanırdı. Beth'e dair hem tatlı hem de aşırı can sıkıcı bulduğu başka bir şeydi bu da. "İyi gitmesine sevindim." Sesini alçalttı. "Aslına bakarsan gideceğini sanmıyordum."

"O zaman onu neden getirdin?"

"Şansımı denedim. Japon balığından daha çok işçilik gerektiren *bir şeye* ihtiyacın olduğunu biliyordum. Havlamayı öğrendi mi?"

---

* C.W. McCall'un 1970'lerde popüler olan *Convoy* adlı kamyoncu şarkısındaki karakterin takma adıdır. (ç.n.)

"Hivliyor daha çok. Postacı, kargocu geldiğinde ya da Don bir bira içmeye uğradığında yapıyor. İki kere sadece. Hiv-hiv, o kadar. Ne zaman geleceksin buralara?"

"En son ben geldim. Gelme sırası sende."

"Laurie'yi de getirmem gerekir. Onu Don ve Evelyn Pitcher'la bırakmam asla." Uyuyan yavru köpeğine bakınca onu herhangi biriyle asla bırakmayacağını fark etti. Kısa süpermarket ziyaretlerinde bile Laurie konusunda geriliyordu, eve döndüğünde onu kapıda beklerken görünce hep rahatlıyordu.

"O zaman onu da getir. Nasıl büyümüş görmek isterim."

"Jim'in alerjisi ne olacak?"

"Siktir et alerjisini," dedi ve gülerek telefonu kapattı.

6

Beth, Laurie'yi –mesanesini rahatlatmak için verdikleri bir mola dışında Boca'ya kadar tüm yol boyunca arka koltukta uyumuştu– sevgi seline boğduktan sonra ablalık görevlerine döndü. Birçok konuda başının etini yiyebilecek olsa da (bu konuda bir üstattı) bu seferki ana konusu Dr. Albright ve Lloyd'un zamanı çoktan geçmiş bir check-up için onu görmesi gerektiğiydi.

"İyi görünüyorsun ama," dedi. "Söylemesem olmaz. Yanmışsın sanki. Tabii bu sarılık değilse."

"Güneşten. Laurie'yi günde üç kere dışarı çıkarıyorum. Uyanınca sahile, Altı Mil Yolu'ndan öğle yemeğimi yediğim Balık Evi'ne, akşam da yine sahile. Günbatımını görmek için. Onun umurunda değil –köpeklerin estetik anlayışı yok– ama benim hoşuma gidiyor."

"Onu kanal iskelesinde mi gezdiriyorsun? Tanrım Lloyd, o şey harap halde. Bir gün çöküverip seni de kanala düşürecek, yanında bu prensesle beraber." Laurie'nin başını okşadı.

"Kırk senedir, belki daha uzun zamandır duruyor. Bence beni gömer."

"Doktor randevunu aldın mı?"

"Hayır ama alacağım."

Telefonunu havaya kaldırdı. "Şimdi alsana, olmaz mı? Seni alırken görmek istiyorum."

Ablasının bakışlarından bu dediğini yapmasını beklemediğini anlayabiliyordu, bu da yapmasının nedenlerinden biri oldu. Ama tek neden değildi. Geçmiş yıllarda doktora gitmekten çekinmiş, ödü kopmuştu, (şüphesiz çok fazla televizyon dizisi yüzünden) doktorun ona ciddiyetle bakıp, "Kötü haberlerim var," demesini bekliyordu hep.

Ama şimdi iyi hissediyordu. Sabah uyandığında bacakları kaskatı oluyordu, büyük ihtimalle çok yürüdüğündendi, sırtı da her zamankinden daha çok kütürdüyordu ama gözünü içine çevirdiğinde endişe verici hiçbir şey bulamıyordu. Kötü şeylerin yaşlı bir adamın bedeninde hiç hissettirmeden uzunca bir süre büyüyebileceğini biliyordu –saldırma vakti gelene dek sinsice ilerlerdi– ama dışarı vuracak kadar ilerlememişti hiçbir şey: Kanlı dışkı ya da balgam yoktu, karnında ağrı, yutkunma güçlüğü, idrar yaparken acı yoktu. Bedenin doktora gitmen için bir nedenin olmadığını söylediğinde doktora gitmenin çok daha kolay olduğunu düşündü.

"Neden gülümsüyorsun?" dedi Beth şüpheci bir tavırla.

"Yok bir şey. Ver telefonu."

Beth'in telefonuna uzandı. Beth telefonu çekti. "Gerçekten arama niyetindeysen kendi telefonunu kullan."

7

Check-up'ından iki hafta sonra Dr Albright sonuçların üzerinden geçmek için gelmesini istedi. Sonuçlar iyiydi.

"Kilon az çok olması gerektiği gibi, tansiyonun iyi, reflekslerin de. Kolesterol değerlerin kanını almamıza müsaade ettiğin son seferden daha iyi..."

"Bayağı zaman geçti farkındayım," dedi Lloyd. "Muhtemelen çok uzun zaman."

"Muhtemelenlik bir yanı yok. Neyse kolesterol için lipid almana gerek yok artık, ki bunu bir zafer olarak görmelisin. Senin yaşındaki hastalarımın hiç değilse yarısı alıyor bu ilacı."

"Çok yürüyorum," dedi Lloyd. "Ablam bana bir köpek verdi. Yavru."

"Yavru köpekler Tanrı'nın bizlere sunduğu mükemmel bir egzersiz programıdır. Onun dışında nasılsın? Alışabildin mi?"

Albright'ın daha açık konuşmasına gerek yoktu. Marian de onun hastasıydı ve altı ayda bir check-upları konusunda kocasından çok daha itinalıydı –her konuda çok proaktifti şu Marian Sunderland– ama önce zekâsını çalan, sonra da onu öldüren tümör proaktifliğin çok ötesindeydi. Çok derinlerde yuvalanmıştı. Glioblastoma, diye düşündü Lloyd, Tanrı'nın bizlere sunduğu 45 kalibrelik bir mermidir.

"Gayet iyiyim," dedi Lloyd. "Yeniden uyumaya başladım. Çoğu gece yatağa yorgun giriyorum, faydası oluyor."

"Köpek yüzünden mi?"

"Evet. Büyük oranda."

"Ablanı arayıp ona teşekkür etmelisin," dedi Albright.

Lloyd bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Hemen o akşam arayıp teşekkür etti. Beth ona hiç ama hiç önemli olmadığını söyledi. Lloyd, Laurie'yi sahile götürdü ve onu gezdirdi. Günbatımını seyretti. Laurie ölü bir balık bulup üzerine işedi. İkisi de hallerinden memnun, eve döndüler.

8

O yılın 6 Aralık günü, sahilde yürüyüş, peşinden kahvaltıyla –Laurie için Gaines-Burger, Lloyd için çırpılmış yumurta ve bir dilim kızarmış ekmek– normal başladı. Tanrı'nın 45'liğiyle nişan aldığına dair bir gösterge yoktu. Lloyd *Today* programının

ilk bir saatini izledi, sonra da Marian'in mağarasına girdi. Balık Evi'nden ve Sarasota'daki bir oto galeriden küçük bir muhasebe işi almıştı. Yormayan kolay işlerdi, stresi yoktu ve ekonomik açıdan bir ihtiyacı olmasa da yeniden çalışmak güzeldi. Marian'ın masasını kendi masasından daha çok sevdiğini fark etmişti. Onun müziklerini de daha çok seviyordu. Hep sevmişti. Marian çalışma odasının kullanıldığını bilse sevinirdi.

Laurie sandalyesinin yanında oturup düşünceli düşünceli oyuncak tavşanını çiğnedi, sonra da kestirdi. Saat on buçukta Lloyd yaptığı işleri kaydedip bilgisayarın başından kalktı. "Atıştırma zamanı kızım."

Laurie peşinden mutfağa geldi ve deriden çiğneme çubuğunu kaptı. Lloyd süt ve Beth'in erken yeni yıl hediyesi olarak gönderdiği paketten çıkan kurabiyelerden yedi. Kurabiyelerin altı yanmıştı (yanık Noel kurabiyeleri de Beth'e has başka bir şeydi) ama yenilebilir vaziyetteydiler.

Bir süre kitap okudu –John Sandford'ın kalın eserini okuyordu– nihayetinde tanıdık bir çıngırtıyla kendine geldi. Laurie'ydi bu, ön kapıdaydı. Tasması kapının koluna takılıydı, o da burnuyla çelik tokasını ileri geri itiyordu. Lloyd saatine baktı ve on ikiye çeyrek kala olduğunu gördü. "Tamam, olur."

Tasmasını taktı, cüzdanı yanında mı emin olmak için sol ön cebini yokladı, Laurie'nin öne düşüp gün ortasının parlak ışığına çıkmasına müsaade etti. Altı Mil Yolu'nda ilerlerken Don'un her zamanki korkunç plastik Noel dekorasyonu koleksiyonunu yerleştirmeye başladığını gördü: İsa'nın doğum sahnesi (kutsal), koca plastik bir Noel Baba (kutsallığa aykırı), elf gibi görünmeleri için süslenmiş bahçe cüceleri (gerçekdışı). Yakında Don bir merdivene tırmanıp yanıp sönen ışıklar takmak için hayatını riske atacaktı, Pictther bungalovunun dünyanın en küçük, en zevksiz tekne kumarhanesi gibi görünmesine neden olacaktı. Geçmiş yıllarda Don'un dekorasyonları Lloyd'a hüzün vermişti ama o gün kahkaha attı. Şerefsize hakkını vermek gerekiyordu. Artriti

vardı, gözü görmüyordu, sırtı tutmuyordu ama asla pes etmiyordu. Don için ya Noel'di ya Noel.

Evelyn, Pitcherların arka verandasına çıktı. Düğmeleri yanlış iliklenmiş pembe bir sabahlık giymiş, yanaklarına beyazımsı sarı bir krem sürmüştü, saçı da darmadağındı. Don, Lloyd'a sırrını açıp eşinin kafasının hafiften gitmeye başladığını söylemişti ve bugün kadın kesinlikle durum buymuş gibi görünüyordu.

"Onu gördün mü?" diye seslendi.

Laurie başını kaldırıp ona alametifarikası selamını verdi: *Hiv, hiv.*

"Kimi? Don'u mu?"

"Yok, John Wayne'i! Tabii ki Don'u, kimi olacak?"

"Görmedim," dedi Lloyd.

"Eh, görürsen söyle de ortalıkta osurup gezmeyi bıraksın da lanet dekorasyon işini bitirsin. Işıklar asılmadı, Bilgeler de hâlâ garajda! *Aklı havada* bu adamın!"

"Görürsem söylerim."

Evelyn korkuluğun üzerinden endişe verecek kadar sarktı. "Ne tatlı bir köpeğin var öyle! Adı neydi?"

"Laurie," dedi Lloyd ona daha önce birçok kez yaptığı gibi.

"Ooo, bir kancık, kancık, kancık!" diye bağırdı Evelyn Shakespearevari bir coşkuyla, sonra bir kahkaha patlattı. "Lanet olası Noel biterse sevineceğim, bunu da söyle ona!"

Doğruldu (Lloyd'un içi rahatladı, düşse onu tutabileceğini sanmıyordu) ve içeri girdi. Laurie ayağa kalkıp iskelede pıtır pıtır ilerledi, Balık Evi'nden yayılan kızarmış yemek kokularına doğru dönmüştü. Lloyd da onunla döndü, pilav üstü ızgara somon yemek için sabırsızlanıyordu. Kızarmış şeyler midesini bozmaya başlamıştı.

Kanal kıvrıla kıvrıla aktı, Altı Mil Yolu da onunla birlikte, tembel tembel bir o yana bir bu yana dönüyor, yabani otlarla sarılı kıyı kısmını kucaklıyordu. Arada kayıp tahtalar vardı. Laurie durup bir pelikanın dalmasını ve keseli gagasında kıvranan bir

balıkla çıkmasını izledi. Bükülüp ayrılan iki tahtanın arasından fışkıran sazlarda durdu. Lloyd onu karnından tutup kaldırarak sazların üzerinden geçirdi, futbol topu gibi taşınmak için biraz büyüktü artık. Biraz ilerde, bir sonraki dönüşten hemen önce, cüce palmiye yaprakları iskelenin üstüne doğru büyümüş, alçak bir kemer oluşturmuştu. Laurie bunun altından geçebilecek kadar küçüktü ama duraksadı, başını öne uzatmış ve yana eğmişti. Lloyd ona yetişti ve neye baktığını anlamak için eğildi. Bu Don Pitcher'ın bastonuydu. Sert maundan yapılmasına rağmen plastik ucundan bastonun ortasına kadar bir çatlak uzanıyordu.

Lloyd bastonu aldı ve ahşabı lekeleyen üç dört damla kana baktı. "Bu hiç iyi değil. Gidelim de..."

Ama Laurie öne fırladı, tasmayı elinden koparıp aldı. Yeşil kemerin altında kayboldu, tasmanın tutma yeri ardı sıra tıkırdıyor, savruluyordu. Sonra havlamalar başladı, her zamanki iki hivleme değil, yaylım ateşi misali haykırışlar. Endişelenen Lloyd cüce palmiyenin altından eğilip geçti, yaprakları kenara itmek için bastonu sağa sola sallıyordu. Dallar da geri savrulup yanaklarını, alnını çiziyordu. Bazı dallarda kan damlaları ve izleri vardı. Tahtalarda daha da çok kan vardı.

Palmiyeyi geçince diğer tarafta, Laurie ön patilerini açmış, sırtını eğmişti, burnu tahtalara değiyordu. Bir timsaha havlıyordu. Koyu yeşildi timsah, en az üç metre boyunda tam gelişmiş bir yetişkin. Donuk ölü gözleriyle Lloyd'un havlayan köpeğine bakıyordu. Don Pitcher'ın cesedinin üzerinde yatıyordu, küt ve düz burnu Don'un yanık ensesindeydi, kısa, pullu ön pençesi Don'un kemikli omuzlarını sahiplenircesine kavramıştı. Lloyd'un Marian'la Sarasota'daki Jungle Gardens'a gittiklerinden beri gördüğü ilk timsahtı, ki o da yıllar önceydi. Don'un başının tepesi neredeyse tamamen yok olmuştu. Lloyd komşusunun saçından arta kalanların arasından parçalanmış kemiğini görebiliyordu. Sızan kanı, hâlâ ıslak, yanağında kurumaya başlamıştı. İçinde yulaf ezmesine benzer parçalar vardı. Lloyd Don

Pitcher'ın beyninden bir parçaya baktığını fark etti. Don'un belki sadece birkaç dakika önce tam da o parçayla düşündüğünü bilmek tüm dünyayı manasız kılıyordu.

Laurie'nin tasmasının tutma yeri iskelenin kenarından kanala sarkmıştı. Laurie havlamaya devam ediyordu. Timsah ona bakıyor, henüz hareket etmiyordu. Aşırı aptal görünüyordu.

"Laurie! Sus! Kes sesini!"

Evelyn Pitcher'ın arka verandasında durmuş, sahnedeki bir oyuncu misali, *Ooo, bir kancık, kancık, kancık!* diye bağırışını düşündü.

Laurie havlamayı kesti ama boğazının derinlerinden hırlamaya devam etti. Boyutu sanki iki katına çıkmıştı, bulut gibi koyu gri kürkü sadece boynunda değil, bedeninin her yanında kabarmıştı. Lloyd gözlerini bir an bile timsahtan ayırmadan bir dizinin üstüne çöktü ve sol elini kanala uzatıp tasmayı arandı. İpini buldu ve tutma kısmını çekip kavradı, tekrar ayağa kalktı. Tasmayı çekti. Başta zemine sabitlenmiş bir direği çekmek gibiydi onu çekmek –Laurie o kadar gerilmişti– ama sonra Lloyd'a doğru döndü. O dönünce timsah kuyruğunu kaldırıp güm diye vurdu, etrafa sular saçıldı, iskele titredi. Laurie korkuyla koşup Lloyd'un ayakkabılarının üstüne atladı. Lloyd eğilip onu kucağına aldı, gözlerini bir an bile timsahtan ayırmıyordu. Laurie'nin bedeni üzerinden elektrik akımı geçiyormuşçasına titriyordu. Gözlerini öyle bir açmıştı ki her yanında beyazları görünüyordu. Lloyd ölü komşusunun cesedinin üstünde yatan timsahı görünce korkamayacak kadar çok şaşırmıştı ama duyguları geri döndüğünde hissettiği şey korku değil korumacı bir tür öfkeydi. Laurie'nin yakasından tasmayı çözdü ve attı.

"Eve git. Anladın mı? Eve git. Hemen peşinden geliyorum."

Eğildi, gözü hâlâ timsahtaydı (timsah da gözlerini ondan hiç ayırmıyordu). Laurie'yi küçükken futbol topu gibi çok taşımıştı, şimdi de onu Amerikan futbolunda yaptıkları gibi bacaklarının arasından palmiye kemere doğru fırlattı.

Gitti mi diye bakacak vakti yoktu. Timsah onun üzerine saldırdı. İnanılmaz bir hızla hareket ediyordu, arka bacaklarıyla Don'un cesedini tekmeleyip birkaç metre geriye iterek öne atıldı. Ağzı açıldı, pis bahçe çitlerini andıran dişleri göründü. Lloyd derimsi, pembemsi siyah dilinde Don'un gömleğinin parçalarını görebiliyordu.

Bastonu yandan savurarak timsaha vurdu. Baston timsahın başının yan tarafına, tuhaf bir biçimde ifadesiz gözlerinden birinin altına vurdu ve maundaki çatlaktan kırıldı. Kırık parça dönerek uçtu ve kanala düştü. Timsah bir an şaşırmış gibi durdu, sonra yine saldırdı. Lloyd onun pençelerinin tıkırtısını duyabiliyordu. Ağzı açıldı, alt çenesi iskele boyunca kayarak ilerliyordu.

Lloyd hiçbir şey düşünmüyordu. Daha derinlerinde bir parçası kontrolü ele almıştı. Don'un bastonundan geriye kalanı bıçak gibi sapladı, kırık ucunu timsahın kürek gibi kafasının yan tarafındaki beyazımsı ete soktu. Bastonu iki eliyle kavrayıp öne eğildi, tüm ağırlığını verdi ve elinden geldiğince sert ittirdi. Timsah bir an yan döndü. O kendini toparlayamadan bir dizi çatırtı duyuldu, yarışları başlatan kuru sıkı tabanca sesi gibi. Eski iskelenin bir kısmı çöktü ve timsahın ön tarafını kanala düşürdü. Kuyruğu savrulup çarpık tahtalara vurdu, Don'un cesedini yerinden zıplattı. Su fokurduyordu. Lloyd dengesini korumaya çalıştı ve tam timsahın başı sudan çıkıp havadan bir ısırık aldığı sırada geriye çekildi. Hedef almadan yeniden sapladı bastonu ama bu sefer kırık uç timsahın gözüne girdi. Timsah geriye çekildi, eğer Lloyd bastonun kıvrık tutma yerini bırakmasa o da timsahla beraber suya düşerdi.

Döndü ve kollarını öne uzatarak cüce palmiye yapraklarının arasına daldı, her an arkasından ısırılmayı ya da timsahın iskelenin altından yüzüp, çamurlu zeminden atılarak onu yukarı hoplatmasını bekliyordu. Yaprakların diğer tarafından çıktı, üzerine Don'un kanı sıçramıştı ve kendi sıyrıklarından kan akıyordu.

Laurie eve gitmemişti. Üç metre ilerde duruyordu, onu görünce koşturdu, arka bacaklarında çömelip sıçradı. Lloyd onu yakaladı (hava pasıyla gelen bir futbol topu gibi) ve koştu, Laurie'nin kollarında kıpırdandığının, sızlandığının ve yüzünün her tarafını delice yaladığının pek farkında değildi. Ama bunu daha sonra hatırlayacak ve adına öpücük diyecekti.

İskeleden inip deniz kabuğu patikaya çıkınca arkasına baktı, timsahın tuhaf ve beklenmedik bir hızla iskele boyunca peşlerinden koşturduğunu görmeyi bekliyordu. Patikada evine giden yolu yarılamayı başardı ve bacakları boşanıverdi, yere oturdu. Ağlıyor, tüm bedeni sarsılıyordu. Arkasına bakıp timsahı gözleyip durdu. Laurie yüzünü yalamaya devam ediyordu ama titremesi dinmeye başlamıştı. Yeniden yürüyebilecek gibi hissettiğinde eve giden yolun kalanı boyunca Laurie'yi kucağında taşıdı. İki kere halsiz hissedip durmak zorunda kaldı.

O arka kapısına doğru güçbela yürürken Evelyn arka verandasına çıktı yeniden. "Köpeği hep böyle kucağında gezdirirsen sürekli onu taşımanı bekler ha. Don'u gördün mü? Noel dekorasyonlarını yerleştirmeyi bitirmesi lazım."

Kanı görmedi mi, diye merak etti Lloyd, yoksa görmek mi istemedi? "Bir kaza olmuş."

"Ne tür bir kaza? Biri lanet asma köprüye mi çarptı yine?"

"İçeri gir," dedi Lloyd.

Kadın girdi mi bakmadan kendisi içeri girdi. Laurie'ye temiz bir kâse su doldurdu, köpek hevesle içti. O içerken Lloyd 911'i aradı.

9

Polis Don'un cesedini çıkardıktan hemen sonra Pitcherların evine gitmiş olmalıydı çünkü Lloyd, Evelyn'in çığlıklar attığını duydu. O çığlıklar büyük ihtimalle çok uzun sürmedi ama uzun

gibi geldi. Oraya gidip onu teselli etmeye çalışmayı düşündü ama bunu yapabileceğini sanmıyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar yorgundu, sıcak ağustos akşamüstlerinde yaptıkları lise futbol antrenmanlarında bile böyle yorulmamıştı. Tek istediği kucağında Laurie'yle koltuğunda oturmaktı. Laurie uyuyakalmıştı, burnundan kuyruğunun ucuna baygındı.

Polis gelip onunla görüştü. Hikâyesini dinledikten sonra ona aşırı şanslı olduğunu söylediler.

"Şans bir yana çok hızlı düşünmüşsünüz," dedi polislerden biri, "Bay Pitcher'ın bastonunu o şekilde kullanmak."

"İskelenin dış kısmı ağırlığıyla çökmese beni yine yakalardı," dedi Lloyd. Muhtemelen Laurie'yi de yakalardı. Çünkü Laurie eve gitmemişti. Laurie beklemişti.

O gece Laurie'yi yatakta yanına aldı. Marian'ın tarafında uyudu Laurie. Lloyd pek uyuyamadı. Ne zaman dalacak olsa timsahın Don'un cesedinin üstüne öylesine sahiplenerek yayılmış hali geldi gözünün önüne. Kara gözleri geldi. Nasıl sırıtır gibi göründüğü. Üzerine atıldığında o beklenmedik hızı. Sonra hemen yanında uyuyan köpeği okşadı.

Beth ertesi gün Boca'dan geldi. Onu azarladı ama öncesinde sarılıp tekrar tekrar öptü, Lloyd'a palmiye yapraklarının arasından çıkınca deli gibi yüzünü yalayan Laurie'yi anımsattı bu hali.

"Seni seviyorum, salak seni," dedi Beth. "Çok şükür hayattasın."

Sonra Laurie'yi kucağına alıp ona sarıldı. Laurie buna sabırla katlandı ama Beth onu bırakır bırakmaz plastik tavşanını bulmaya gitti. Onu köşeye götürdü ve tekrar tekrar cikletti. Lloyd onun timsahı parçalarına ayırdığı bir hayal kurup kurmadığını merak etti ve salakça davrandığını düşündü. Hayvanları olmadıkları bir şeye dönüştüremezdin. Bunu **Demek Yavru Köpeğiniz Var!**'da okumamıştı. Bu insanın kendi kendine keşfettiği bir şeydi.

10

Beth'in ziyaretinin ertesi günü Florida Balık ve Vahşi Yaşam'dan bir av koruma görevlisi Lloyd'u görmeye geldi. Mutfakta oturdular ve görevli, adı Gibson'dı, bir bardak soğuk çay ikramı kabul etti. Laurie onun botlarını, pantolon paçalarını bir süre keyifle kokladı, sonra masanın altına kıvrıldı.

"Timsahı yakaladık," dedi Gibson. "Hayatta olduğunuz için şanslısınız Bay Sunderland. Çok büyük bir şeydi."

"Farkındayım. Uyutuldu mu?"

"Henüz değil, uyutulup uyutulmaması konusunda tartışmalar var. Bay Pitcher'a saldırdığında bir grup yumurtayı koruyormuş."

"Yuvası mı varmış?"

"Evet."

Lloyd, Laurie'yi çağırdı. Laurie geldi. Onu kucağına alıp okşamaya başladı. "O şey ne kadar zamandır oradaymış? O lanet iskeleden Balık Evi'ne köpeğimle beraber hemen her gün yürüdüm."

"Normal kuluçka süresi altmış beş gün."

"O şey bunca zamandır orada mıymış?"

Gibson başını salladı. "Çoğu zaman evet. Ot ve sazların derinlerinde."

"Bizim geçip gitmemizi izlemiş."

"Siz ve başka birçok kişi o iskele yolu kullanıyordunuz. Bay Pitcher kazayla onu harekete geçirecek bir şey..." Gibson omuz silkti. "Annelik içgüdülerini değil, öyle diyemezsiniz sanırım ama yuvalarını korumaya programlılar."

"Muhtemelen bastonu ona doğru sallamıştır," dedi Lloyd. "O bastonu sallar dururdu. Ona vurmuş bile olabilir. Ya da yuvasına."

Gibson soğuk çayını bitirdi ve ayağa kalktı. "Bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Teşekkürler."

"Tabii. Ne tatlı bir köpeğiniz var. Border Collie ve ne kırması?"

"Mudi."

"Aa, şimdi fark ettim. O gün sizinleydi."

"Önümden gidiyordu aslında. İlk o gördü."

"O da hayatta kaldığı için şanslı."

"Evet." Lloyd onu okşadı. Laurie kehribar gözleriyle baktı ona. Neredeyse her zamanki gibi ona bakan yüzde köpeğin ne gördüğünü merak etti. Onu geceleyin dışarı çıkardığında gördüğü yıldızlar gibi bu da çözülemeyecek bir gizemdi. Bu iyi bir şeydi. Biraz gizem iyiydi, hele de zamanın gittikçe azalırken.

Gibson soğuk çay için teşekkür edip gitti. Lloyd bir süre olduğu yerde oturdu, elini o bulutumsu gri kürkte gezdirdi. Sonra köpeğini canı ne isterse yapsın diye yere bıraktı.

ÇINGIRAKLI YILANLAR

Temmuz - Ağustos 2020

Yaşlı kadının koltukları boş bir ikiz bebek arabası gezdirdiğini görünce şaşırmadım, önden uyarılmıştım. Çıngıraklı Yılan Yolu'ndaydık, yol Florida Körfezi kıyısındaki Çıngıraklı Yılan Adası'nda altı kilometre boyunca ilerliyordu. Güneyinde ev ve apartman daireleri, kuzey ucunda birkaç *fast food* villa vardı.

Greg Ackerman'ın *fast food* villasından yedi yüz metre kadar ilerde kör bir dönüş vardı, o yaz Ackerman'ın evinde kalıyor, hiçbir yere sığmıyordum. Boyumu aşan (ki ben bir doksan üçüm) karman çorman bitkiler yolun iki tarafını sarmıştı, iki taraftan bastırıyor, zaten dar olan yolu daha da daraltıyorlardı. Dönüşün iki yanına parlak yeşil plastik çocuklar koymuşlardı,

ikisi de YAVAŞ OLUN! OYNAYAN ÇOCUKLAR VAR BURADA! yazan uyarılar taşıyordu. Yürüyordum ve yetmiş iki yaşında bir adam olarak, temmuz sabahının pişiren sıcağında bayağı yavaş yürüyordum. Planım yolun özel kısmını ilçenin bakımını üstlendiği kısımdan ayıran kapıya kadar yürüyüp oradan Greg'in evine geri dönmekti. Çoktan boyumdan büyük bir işe mi kalkıştım diye düşünmeye başlamıştım.

Greg'in Bayan Bell konusunda beni alaya alıp almadığından pek emin olamamıştım ama işte kadın aşırı büyük bebek arabasını iterek bana doğru geliyordu. Tekerlerinden biri gıcırdıyordu, biraz yağ sürse işe yarardı. Bayan Bell bol bir şort, dizine kadar çorapla sandalet giymiş, kocaman mavi bir şapka takmıştı. Durdu ve Greg'in bana onun sorununun –böyle ifade etmişti– *benim için* sorun olup olmadığını sormasını hatırladım. Olmayacağını söylemiştim ama o an emin olamadım.

"Merhaba. Sanırım siz Bayan Bell'siniz. Benim adım Vic Trenton. Bir süre Greg'in evinde kalacağım."

"Greg'in arkadaşı mısınız? Ne hoş! Eski dost musunuz?"

"Boston'da aynı ajansta çalıştık. Ben metin yazarıydım, o da..."

"Görsel ve dizgi, biliyorum. Çok para kazanmadan önce." İkiz bebek arabasını daha yakına itti ama çok değil. "Greg'in dostu, lafın gerisini biliyorsunuz. Tanıştığımıza memnun oldum. Burada kaldığınız sürece komşu olacağımıza göre bana Alita deyin. Ya da isterseniz Allie. İyi misiniz? Şu yeni gripten kapmadınız değil mi?"

"İyiyim. Öksürük yok, ateş yok. Siz de iyisiniz sanırım."

"İyiyim. Benim yaşımda biri için iyi haber bu, hele de hâlihazırda birkaç alışıldık ihtiyar hastalığım varken. Yazın burada olmanın iyi birkaç yanından biri de çoğu insanın burayı terk etmesi. Bu sabah haberlerde gördüm, Dr. Fauci her gün yüz bin yeni hasta olabileceğini söylüyor. İnanabiliyor musunuz?"

Aynısını izlediğimi söyledim.

"Buraya hastalıktan kaçmaya mı geldiniz?"

"Hayır. Biraz dinlenmek istiyordum, bana burayı önerdiler, ben de kabul ettim." Tüm hikâye bundan ibaret değildi.

"Yazın dünyanın bu köşesine tatile gelmekle bir parça delilik etmişsiniz bence Bay Trenton."

Greg'e sorulursa deli olan sensin, diye düşündüm. *Gezdirdiğin bebek arabasına bakılırsa yanılmıyor da.*

"Vic deyin lütfen," dedim. "Komşuyuz sonuçta."

"İkizlere merhaba demek ister misiniz?" Arabayı işaret etti. Birinin koltuğunda mavi şort, diğerinde yeşil şort vardı. Koltukların sırt kısmına esprili tişörtler konmuştu. Birinde YETER, diğerinde BETER yazıyordu. "Bu Jacob," dedi mavi şortu göstererek, "bu da Joseph." BETER yazan tişörte dokundu. Kısacık bir an ama hafifçe ve sevgiyle. Kadının duruşu sakin ama temkinliydi, nasıl tepki vereceğimi bekliyordu.

Kaçık mı? Evet, kesinlikle ama öyle çok rahatsız olmamıştım. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi Greg bana Bayan Bell'in bu konu dışında gayet aklı başında ve gerçeklerin farkında olduğunu çıtlatmıştı. İkincisi iş hayatınızı reklamcılıkla geçirince çok fazla deliyle tanışıyordunuz. Ekibe katıldıklarında deli değillerse de sonradan deliriyorlardı.

Nazik ol sadece, demişti Greg. *Zararsızdır ve yediğim en güzel yulaflı üzümlü kurabiyeleri yapıyor.* Kurabiyeler konusunda ona pek inanmamıştım –reklamcılar abartıya meyillidir, işi bırakanlar bile– ama nazik davranmaya gayet hazırdım.

"Merhaba çocuklar," dedim. "Sizinle tanıştığıma sevindim."

Orada olmadıkları için Jacob ve Joseph cevap vermediler. Orada olmadıkları için sıcak onları rahatsız etmiyordu ve Covid ya da cilt kanseri konusunda endişelenmeleri gerekmiyordu.

"Daha yeni dört oldular," dedi Allie Bell. Bu kadının dört yaşında ikiz oğulları olsa bayağı ilginç olurdu, diye geçirdim

içimden, altmışlarının ortalarında gibi göründüğü düşünülürse. "Yürüyecek kadar büyüdüler aslında ama tembeller arabada gezmeyi tercih ediyor. Onlara farklı renk şortlar giydiriyorum çünkü bazen ben bile hangisi hangisi karıştırıyorum." Güldü. "Sizi bırakayım da yürüyüşünüze devam edin Bay Trenton..."

"Vic deyin lütfen."

"Vic o zaman. Saat onda sıcaklık gölgede otuz iki derece olacak, nemi söylemiyorum bile. Güle güle deyin çocuklar."

Herhalde dediler. Onlara iyi günler diledim ve Allie Bell'e tanıştığımıza memnun olduğumu söyledim.

"Ben de," dedi. "İkizler de sizin iyi bir adama benzediğinizi düşünüyor. Değil mi çocuklar?"

"Öyleyim tabii," diye onayladım ikiz bebek arabasının boş koltuklarını.

Allie Bell'in yüzü sevinçle parladı. Bu bir testse geçmiştim herhalde. "Kurabiye sever misin Vic?"

"Severim. Greg yulaflı üzümlü kurabiyenin spesiyaliten olduğunu söyledi."

"*Spécialitie de la maison, oui, oui,*" dedi ve şakırcasına güldü. Gülüşünde hafif endişe verici bir şey vardı. Muhtemelen genel konu yüzünden öyle gelmişti. İnsan her gün çoktan ölmüş ikizlerle karşılaşmıyor. "Uğramamda bir sakıncası yoksa size yakın bir vakitte kurabiye getirmek isterim."

"Kesinlikle sakıncası yok."

"Ama akşamleyin. Hava biraz serinleyince. Gün ortasında nefes nefese kalıyorum, gerçi Jake ve Joe rahatsız olmuyor. Kancamı da hep yanımda taşırım."

"Kanca mı?"

"Yılanlar için," dedi. "Bay bay, çok memnun oldum." Bebek arabasını yanımdan sürüp geçti, sonra arkasını döndü. "Körfez kıyısının tadını çıkarmaya hiç uygun bir zamanda değiliz ama ekim ve kasım ziyaret için doğru zaman."

"Yazdım bir kenara," dedim.

* * *

Başta bu adaya şekline uygun bir isim verdiklerini düşünmüştüm, yukardan aşırı derecede yılana benziyordu, bükülüyor, kendi üstüne kıvrılıyordu ama Greg bana adada çıngıraklı yılanların *olduğunu*, seksenlerin başına kadar adayı istila ettiklerini söyledi. Seksenlerde inşaat furyası Siesta ve Casey'nin güneyindeki adalara ancak vurmuştu. O vakte kadar aşağıda kalan adalar kendi haline bırakılmıştı.

"Yılanlar ekolojik bir tür bozukluktu," dedi Greg. "Sanırım zamanında birkaç tanesi anakaradan adalara yüzmüş... yılanlar yüzebilir mi?"

"Yüzebilirler," dedim.

"Ya da belki bir ikmal gemisinin sistinesine atlayıp falan gelmişlerdir. Siktir, belki zengin bir herifin gemisinin deposunda gelmişlerdir. Yeşilliklerin içinde ürüyorlar, kuşlar orada yavrulara zor ulaşıyor. Çıngıraklı yılanlar yumurtlamıyor biliyor musun? Dişiler sekiz on tane doğuruyor tek seferde, bu da bolca yılan derisi çizme demek söyleyeyim. O lanetler *her yerdeydi*. Yüzlercesi, belki binlercesi. Adanın güneyi gelişmeye başlayınca kuzeye sürüldüler. Sonra zenginler gelince..."

"Senin gibi," dedim.

"Eh, evet," dedi yakışır bir alçak gönüllülükle. "Borsa bu çocuğa iyi davrandı, özellikle de Apple."

"Ve Tesla."

"Doğru. Sana da tüyo vermiştim ama sen aşırı temkinli bir New Englandlı olduğundan..."

"Kes şunu," dedim.

"Sonra zenginler gelince ve *fast food* villalarını yapmaya başlayınca..."

"Seninki gibi," dedim.

"Lütfen Vic. Florida'nın bu köşesindeki alçı ve beton felaketlerinin aksine benim evim mimari açıdan gayet hoş."

"Sen öyle diyorsan."

"Zenginler ev inşa etmeye başlayınca müteahhitler her yerde yılanlarla karşılaşmışlar. Durmadan *yavruluyorlarmış*. İnşaat işçileri çalıştıkları alanlarda –körfez ve koy tarafında– yılanları öldürüyorlarmış ama Bell ikizleri olayına dek *organize* bir yılan avı yapılmamış. İlçe o zamanlar bile adanın kuzey tarafının özel mülk olduğunu ve özel imarlar yapıldığını iddia ederek bir şey yapmıyormuş, müteahhitler bir ekip toplayıp yılan avına çıkmış. Ben o sırada hâlâ MassAds'de çalışıyordum, bir yandan da borsadan hızlı al sat yapıyordum, buralarda değildim ama yüz kadar kadın ve erkeğin –en az yüz– eldiven ve yüksek botlar giyip şimdi otomatik kapının olduğu yerden başlayarak kuzeye doğru çalılıkları çırpıp buldukları her yılanı öldürdüklerini duydum. Genelde çıngıraklı yılan ama başka türler de varmış; karayılanlar, çayır yılanları, bakır kafalılar ve inanması güç ama doğru, lanet olası bir piton."

"Sokan türlerle beraber zehirli olmayan yılanları da mı öldürmüşler?"

"Hepsini öldürmüşler," dedi Greg. "O zamandan beri adada pek yılan görülmedi."

* * *

O gece aradı. Ben onun havuzunda oturmuş cin tonik yudumluyor, yıldızları izliyordum. Evde keyfim yerinde mi sormak istemişti. Keyfimin gayet yerinde olduğunu söyledim ve burada kalmama müsaade ettiği için teşekkür ettim.

"Adanın keyfini çıkarma mevsimi değil gerçi," dedi. "Hele de Covid yüzünden tüm turistik yerler kapanmışken. Adanın en güzel zamanı..."

"Ekim, kasım. Bayan Bell söyledi. Allie."

"Tanıştınız demek."

"Evet tabii. Onunla ve ikizleriyle. Jacob ve Joseph. En azından onların şort ve tişörtleriyle tanıştım."

Bir duraksama oldu. Sonra Greg konuştu. "Senin için sorun oluyor mu bu? Sana evde kalmanı önerirken aklımda Donna vardı. Hiç düşünemedim, sana hatırlatabileceği..."

Bu konuya girmek istemiyordum, bunca yılın ardından bile. "Önemli değil. Haklıydın. Allie Bell bu olay dışında çok tatlı bir kadına benziyor. Bana kurabiye yapacağını söyledi."

"Bayılacaksın."

Yanaklarının nasıl da kızarık durduğunu düşündüm. "Bana Covid'i olmadığını söyledi –yeni grip diyor ona– öksürmüyordu da ama pek sağlıklı göründüğü de söylenemez." İçi boş tişört ve şortlarla ikiz bebek arabasını düşündüm. "Fiziksel olarak yani. Birkaç hastalığı olduğuna dair bir şeyler söyledi."

"Eh, yetmişlerinde..."

"O kadar yaşlı mı? Ben altmışlarında sandım."

"O ve kocası kuzey tarafına ev yapan ilk kişiler, bu dediğim Carter başkanken. Ben şunu söylüyorum sadece, yetmişlerine varınca donanımın garanti süresi doluyor."

"Başka kimseyi görmedim ama daha üç gündür buradayım. Bavulları tam açmadım bile." Pek bir şey getirmemiştim de gerçi. Daha çok, emekli olduğumda yapacağıma dair kendime söz verdiğim üzere, eksik kalan okumalarımı yapıyordum. Televizyon izlerken reklamları sessize alıyordum. Hayatım boyunca bir daha hiç reklam izlemesem memnun olurdum.

"Dostum, *yaz aylarındayız*. Covid yazı üstelik. Otomatik kapıyı geçtikten sonra sadece sen ve Alita varsınız. Bir de..." Durdu.

"Bir de ikizler," diye bitirdim sözünü. "Jake ve Joe."

"Canını sıkmadığına emin misin? Yani senin yaşadıklarını..."

"Sıkmıyor. Çocukların başına kötü şeyler geliyor bazen. Benim ve Donna'nın başına geldi, Allie Bell'in de. Oğlumuza olanlar çok uzun zaman önceydi. Tad. O konuyu kapattım." Yalandı bu. Bazı konuları hiç kapatamazsınız. "Ama bir sorum var."

"Benim de bir cevabım."

Bu beni güldürdü. Greg Ackerman, daha yaşlı, daha zengin ama hâlâ ukala. Bir keresinde Brite şirketinin gazlı içecek işine bakarken bir toplantıya kendine has uzun boynuyla açık fermuarından fırlamış bir şişe Brite kolayla gelmişti.

"Biliyor mu?"

"Anlayamadım sanırım."

Anladığına emindim.

"Bebek arabasının boş olduğunu biliyor mu? Küçük oğullarının otuz yıl önce öldüğünü biliyor mu?"

"Kırk," dedi. "Belki daha uzun zamandır. Ve evet, biliyor."

"Kesin mi bu, yoksa bayağı emin misin?"

"Kesin," dedi, sonra duraksadı. "Neredeyse." Bu da tam Greg'lik hareketti. Kendine hep bir kaçış yolu bırak.

* * *

Yıldızları seyrederek içkimi bitirdim. Gökgürültüsü körfezde homurdanıp gürledi, belli belirsiz şimşekler de çaktı ama bunların boş tehditler olduğunu düşündüm.

İkinci bavulumu açma işini bitirdim, bu iki gün önce halledilmesi gereken bir şeydi. O bitince –koca bir beş dakika sürdü– yatağa yattım. Temmuzun onuydu. Dünya genelinde, Covid vakaları sadece Birleşik Devletler'de üç milyonu geçmişti. Greg bana istersem eylül sonuna kadar evinde kalabileceğimi söylemişti. Ona altı haftanın kafamı toparlamak için yeterli olacağını söylemiştim ama şimdi hava serinlemişken biraz daha kalabilirim diye düşünüyordum. Korkunç hastalığın geçmesini beklerdim.

Sessizlik –sadece Greg'in çakıltaşlı sahiline vuran uykulu dalgaların sesiyle bölünüyordu– muhteşemdi. Güneşin doğuşuyla kalkıp bugünden daha erken saatte yürüyüşe çıkabilirdim... belki böylece Allie Bell'le karşılaşmazdım da. Gayet hoş

biriydi ve Greg'in haklı olduğunu düşünüyordum, tahtaları o kadar da eksik değildi ama o oturma yerinde farklı renkte şortlar olan ikiz bebek arabası... tüyler ürperticiydi.

"Yeter ve Beter," diye mırıldandım. Ana yatak odasının sürgülü kapısı açıktı, bir esinti ince beyaz perdeleri kaldırdı, perdeler şimdi kollara benziyordu.

Greg'in hayalet ikizlerin üzerimde bırakacağı etkiye dair endişesini anlıyordum. En azından artık anlıyordum. Geç anlamıştım ama geç olsun güç olmasın denmez mi? Alita Bell'in tuhaflığını bana ilk anlattığında kendi hayatımla kesinlikle hiçbir bağ kurmamıştım. Bağ Jacob ve Joseph'la yaklaşık aynı yaşlarda ölen oğlumlaydı. Ama New England'dan, en azından bir süreliğine, uzaklaşmam gerektiğini hissetmeme yol açan Tad değildi. Eski bir yastı o. Bu gülünç biçimde büyük evde, bu sıcak yaz haftalarında uğraşmam gereken yeni bir yas vardı.

* * *

Rüyamda Donna'yı gördüm, sık sık görürüm zaten. Bu seferkinde eski oturma odamızda kanepede el ele oturuyorduk. Gençtik. Konuşmuyorduk. Bu kadar, tüm rüya bu kadardı ama yüzümde gözyaşlarıyla uyandım. Rüzgâr şimdi daha da sert esiyordu, ılık bir rüzgârdı ama perdeler bu rüzgârda ileri uzanan kollara daha da çok benziyordu. Kapıyı kapatmak için ayağa kalktım, sonra onun yerine balkona çıktım. Gündüzleri üst kat yatak odalarından (Greg bana ana yatak odasını kullanabileceğimi söylemişti, ben de öyle yaptım) baştan sona tüm körfez görünüyordu ama sabahın erken saatlerinde sadece karanlık vardı. Arada bir çakan şimşekler dışında, onlar da artık daha yakındalardı. Gökgürültüsü daha gürültülüydü, fırtına tehdidi artık boş bir tehdit değildi.

Etrafımda dalgalanıp duran tişörtüm ve baksırımla döşeme taşlı avlu ve havuzun üstünde kalan korkuluklarda durdum.

Beni uyandıranın fırtına ya da serin rüzgâr olduğunu söyleyebilirdim kendime ama tabii ki aslında rüyaydı. İkimiz kanepede, el ele, aramızdaki şey hakkında konuşamaz halde. Kayıp fazla büyüktü, fazla kalıcıydı, fazla *oradaydı*.

Oğlumuzu öldüren çıngıraklı yılan değildi. Sıcak bir arabada susuzluktan ölmüştü. Bunun için karımı hiç suçlamadım, o da az daha oğlumuzla birlikte ölecekti. Köpeği bile hiç suçlamadım, yakıp kavuran yaz güneşinin altında üç gün boyunca, çalışmayan Ford Pinto'muzun etrafında dönen Kujo adındaki St Bernard cinsi köpeği.

Lemony Snicket'ın bir kitabı var, *Talihsiz Serüvenler Dizisi*, bu isim karımla oğlumun başına geleni çok iyi anlatıyor. Arabanın –bir tamircinin beş dakikada tamir edeceği takılmış bir iğne valfi yüzünden– bozulduğu ev, kasabanın çok dışında ve ıssız bir yerdeydi. Köpek kuduzdu. Tad'in bir koruyucu meleği varsa da o temmuz tatildeydi.

Tüm bunlar çok uzun zaman önce olmuştu. On yıllar önce.

İçeri girdim, kapıyı itip kapattım, açılmasın diye sürgüsünü de taktım. Geri yattım, tam dalıyordum ki çok hafif bir gıcırtı duydum. Anında dimdik oturup kulak kesildim.

İnsanın aklına delice şeyler geliyor bazen, gün ışığında saçma görünen ama sabahın ilk saatlerinde gayet mümkün görünen şeyler. Evin kapısını kilitledim mi hatırlayamıyordum ve Greg'in sandığından çok daha deli olan Allie'nin aşağıda olduğunu hayal etmek fazla kolaydı. Tekerleri gıcırdayan ikiz bebek arabasını büyük salondan mutfağa ittiğini ve oraya yulaflı üzümlü kurabiye dolu bir Tupperware bıraktığını hayal etmek. Bebek arabasını ittiğini ve kırk yıl önce ölen ikiz oğullarının koltuklarda oturduğuna inandığını.

Gırc. Duraksama. *Gırc*. Duraksama.

Evet, onu görebiliyordum. Jake ve Joe'yu bile görebiliyordum... çünkü *o* onları görebiliyordu. Ama ben o olmadığım için ölü olduklarını da görüyordum. Soluk tenler. Cam gibi gözler. Şişmiş bacaklar ve bilekler, yılanlar onları oradan sokmuş.

Gülünçtü, salakçaydı. O an, örtüyü kucağımda toplamış, dimdik yatakta otururken bile bunu biliyordum. Yine de.

Gırc. Duraksama. *Gırc.*

Başucu lambasını yakıp kendime korkmadığımı söyleyerek odanın girişine geçtim. Odanın ışığını yaktım, sonra kapıdan uzanıp üst katın raylı ışıklarını yaktım, yine kendi kendime kimsenin uzattığım elimi yakalamayacağını, biri yakalarsa da çığlık atmayacağımı söylüyordum.

Sahanlığın yarısına kadar ilerleyip belime kadar gelen korkuluktan aşağı baktım. Ana salonda kimse yoktu, tabii ki, ama alt katın camlarına vurmaya başlayan ilk yağmur pıtırtılarını duyabiliyordum. Başka bir şey daha duyuyordum.

Gırc. Duraksama. *Gırc.* Duraksama.

Tavan vantilatörünü kapatmayı unutmuşum. Gıcırdayan oydu. Gün içinde onu duymamıştım bile. Kapatma anahtarı merdivenin başındaydı. Kapattım. Vantilatör son bir kez gıcırdayarak yavaşça durdu. Yatağa döndüm ama başucu lambasını en loşa ayarlayıp açık bıraktım. Başka rüya gördüysem de sabaha hatırlamadım.

* * *

Büyük ihtimalle gecenin bir yarısı korkup kalktığımdan uyuyakalmışım, yürüyüşe çıkamadım o yüzden, ama sonraki üç sabah erkenden, hava henüz serin ve kuşlar bile sessizken uyandım. Otomatik kapıya kadar yürüyüp geri geldim, bir sürü tavşan gördüm ama hiç insan görmedim. Ormangülleriyle çevrili garaj yolunun girişinde Bell'in posta kutusunun yanından geçtim ama evi çok az görebildim, körfez tarafındaydı ve ağaçların ve daha çok ormangülünün arkasında kalıyordu.

Hafta içi çalışma saatlerinde yaprak temizleyici sesleri duydum ve markete giderken Allie'nin garaj yoluna park edilmiş iki çevre düzenleyici kamyonet gördüm ama sanırım onun dışında

yalnızdı. Benim gibi. Ayrıca ikimiz de eşlerinden uzun yaşamış bekâr insanlardık. Hoş bir romantik komedi çıkabilirdi buradan (tabii yaşlı insanlar hakkında romantik komedi yapsalardı, *Altın Kızlar* kaideyi bozmayan bir istisna) ama ona kur yapma düşüncesi hiç cazip gelmiyordu. Hiçten de az hatta. Ne yapardık ki? Arabanın iki tarafına geçip görünmez ikizleri beraber mi gezdirirdik? Onlara SpaghettiO konserve makarna mı yedirirdik?

Greg'in evle ilgilenen bir yardımcısı vardı ama benden garaj yolundaki kapıların iki yanında ve havuz kenarında büyük saksılarda duran çiçekleri sulamamı istemişti. Taşındıktan on-on iki gün sonra havanın hafiften karadığı bir akşam bu işi yapıyordum. Gıcırdayan tekeri duyunca hortumu kapattım. Allie garaj yolundan bebek arabasını itiyordu. Omuz askısına benzer bir çanta takmıştı. İçinde paslanmaz çelikten, ucunda U biçiminde bir kancası olan bir sopa vardı. Hâlâ iyi hissediyor muyum diye sordu. İyi hissettiğimi söyledim.

"Ben de. Kurabiyelerle geldim."

"Çok naziksin," dedim, gerçi unutsaydı da fena olmazdı. Bu gece bebek arabasının bir tarafında kırmızı, diğer tarafında beyaz şort vardı. Tişörtler yine sırt kısmına atılmıştı. Birinde İYİ AKŞAMLAR KOVALASIN SENİ TAVŞANLAR, diğerinde İYİ GECELER ÖPSÜN SENİ YEDİ CÜCELER yazıyordu. O tişörtlerin içinde gerçek çocuklar olsa tatlı görünürlerdi. Ama... yoktu.

Yine de o benim komşumdu ve zararsız biriydi. O yüzden, "Merhaba Jake," ve "Merhaba Joe, naber?" dedim.

Allie çınlayan kahkasını attı. "Çok tatlısın." Sonra dosdoğru bana bakıp, "Orada olmadıklarını biliyorum," dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Allie aldırmamış gibiydi.

"Ama bazen de *oradalar işte.*"

Donna'nın bir keresinde benzer bir şey söylediğini hatırladım. Bu Tad öldükten aylar sonra, boşanmamızdan kısa zaman

önceydi. *Bazen onu görüyorum,* dedi, ben ona bunun salakça olduğunu söyleyince –o noktada birbirimize kaba şeyler söyleyecek kadar iyileşmiştik– o *Hayır. Gerekli.* demişti.

Allie'nin çantasının bir tarafında bir göz vardı. Elini o göze sokup bir kilitli poşet dolusu kurabiye çıkardı. Kurabiyeleri alıp ona teşekkür ettim. "İçeri gel de beraber yiyelim." Duraksadım, sonra ekledim. "Çocukları da getir tabii."

"Tabii," dedi *Başka ne yapacaktım zaten?* der gibi.

Garajdan ilk kata çıkan bir iç merdiven vardı. Bebek arabasını merdivenlerin başında durdurdu ve "Çıkın bakalım çocuklar, acele edin, sorun yok, davetliyiz," dedi. Gözleri ciddi ciddi çocukların arabadan inişini izledi. Sonra çantasını koltuklardan birine koydu.

Beni yılan taşıma kancasına bakarken yakaladı ve gülümsedi. "Dene istersen. Ne kadar hafif olduğuna şaşarsın."

Kancayı alıp şöyle bir tarttım. Bir buçuk kilodan fazla yoktu.

"Çelik ama içi boş. Kancanın ucundaki sivri ucu yılanlara saplamak için ama benim için fazla hızlılar." Elini uzattı, ben de kancayı verdim. "Genelde onları itebiliyorsun ama yine de gitmezlerse..." Kancayı aşağı indirip hızlıca yukarı kaldırdı. "Onları çalılıklara fırlatabilirsin. Ama hızlı olman lazım."

Bu kancayı hiç gerçekten kullandı mı sormak istedim ama cevabı çoktan bildiğime karar verdim. Görünmez çocuklar varsa görünmez yılanlar da olmalıydı. Denendi, kanıtlandı. Çok kullanışlı görünüyor demekte karar kıldım.

"Çok *gerekli,*" dedi.

Merdivenlerin yarısında Allie durup göğsüne vurdu, birkaç derin nefes aldı. O koyu kırmızılıklar yine yanaklarında belirdi.

"İyi misin?"

"Benimki tekliyor artık. Ciddi bir şey yok, haplarım var. İki tane almalıydım herhalde. Belki bana bir bardak su verirsin?"

"Süte ne dersin? Kurabiyeyle iyi gider."

"Süt ve kurabiye kulağa leziz geliyor."

Merdivenlerin kalanını çıktık. Hafif bir homurtuyla mutfak masasına oturdu. İki küçük bardağa süt koydum, bir tabağa da altı tane yulaflı üzümlü kurabiye çıkardım. Üç ona, üç bana diye düşünmüştüm ama dört tane yemişim. Gerçekten çok güzeldiler.

Bir noktada ayağa kalkıp seslendi. "Çocuklar sorun çıkarmayın, ortalığı dağıtmayın! Uslu davranın!"

"Uslu davranırlar eminim. Daha iyi hissediyor musun?"

"İyiyim, teşekkürler."

"Şuranda biraz..." Üst dudağıma dokundum.

"Sütten bıyık mı olmuş?" Buna gerçekten kıkırdadı. Sevimliydi aslında.

Döner tabladaki kutudan ona bir peçete uzattığımda elime baktığını gördüm. "Karın seninle değil mi Vic?"

Yüzüğüme dokundum. "Hayır. Öldü."

Gözleri büyüdü. "Ah! Çok üzgünüm. Yakın zamanda mı?"

"Yakın sayılır. Bir kurabiye daha ister misin?"

Kadın çocukları konusunda ayarsız olabilirdi ama Uzak Dur tabelası görünce... ya da duyunca anlıyordu. "Olur ama doktoruma söyleme."

Bir süre sohbet ettik ama çıngıraklı yılanlar, görünmez çocuklar ya da ölü eşler hakkında değil. O Corona virüsünden bahsetti. Çevreye zarar verdiklerini düşündüğü Florida siyasetçilerinden bahsetti. Manatilerin suya karışan gübreli akıntılar yüzünden öldüğünü anlattı ve beni Sarasota, City Island'daki Mote Akvaryumu'nu ziyaret edip orada manati görmeye teşvik etti, "Hâlâ açıklarsa tabii."

Biraz daha süt ister mi diye sordum. Gülümseyip başını iki yana salladı, ayağa kalktı, hafif sallandı, sonra sabit durdu. "Çocukları eve götürmem lazım, uyku vakitleri geçti. Jake! Joe! Hadi çocuklar!" Duraksadı. "İşte geldiler. Ne işler karıştırıyordunuz bakalım?" Sonra bana döndü: "Koridorun sonundaki odadaydılar. Umarım odayı karıştırmamışlardır."

Koridorun sonundaki oda Greg'in çalışma odasıydı, akşamları orada kitap okuyordum. "Eminim karıştırmamışlardır."

"Küçük oğlanların etrafı dağıtmaya bir eğilimi oluyor, bilirsin. Arabayı onların itmesine izin verebilirim. Bugünlerde çok kolay yoruluyorum. İster misiniz çocuklar?"

Onu garaja inen merdivenlerden geçirdim, sendelerse tutmaya hazırdım ama süt ve kurabiye onu güçlendirmiş gibiydi.

"Ben bir yola çıkarayım," dedi ikizlere ve bebek arabasını çevirdi. "Bay Trenton'ın arabasına vurmanızı istemeyiz değil mi?"

"Vurun gitsin," dedim. "Kiralık."

Bu onu yine kıkırdattı. "Hadi çocuklar. Yatmadan önce size bir hikâye okuyacağım."

Arabayı garajdan çıkardı. İlk yıldızlar görünmeye başlamıştı ve hava serinliyordu. Körfez kıyısı temmuz günlerinde zorlu oluyor, onu öğrendim ama geceler yumuşak geçebiliyor. Sıcaktan kaçanlar bunu da kaçırıyor.

Onunla posta kutusuna kadar yürüdüm.

"Ah, şunlara bak, önden koştular." Sesini yükseltti. "Uzaklaşmayın çocuklar! Yılanlara da dikkat edin!"

"Sanırım arabayı senin itmen gerekecek," dedim.

"Öyle görünüyor ha?" Gülümsedi ama gözlerinin hüzünlü olduğunu düşündüm. Belki de sadece ışıktandır. "Benim kafayı sıyırdığımı düşünüyorsun herhalde."

"Hayır," dedim. "Hepimizin kendi başa çıkma mekanizmalarımız var. Eşim..."

"Ne?"

"Boş ver." Evliliğimizin (*ilk* evliliğimizin) zorlu geçen o son aylarında karımın bana ne dediğini ona söylemeyecektim: *Bazen onu görüyorum*. Bu pandoranın kutusuydu benim için, hiç açmak istemiyordum. Onun gidişini izledim, alacakaranlığın tam karanlığa dönen loşluğunda kaybolurken gıcırdayan o tekeri duydum ve keşke yağlasaydım dedim. Bir dakikamı alırdı.

* * *

Eve geri döndüm, kapıyı kilitledim ve tabakları duruladım. Sonra okuduğum kitabı elime aldım, Joe Pickett romanlarındandı ve Greg'in çalışma odasına gittim. Greg'in bilgisayarlı çalışma alanı ilgimi çekmiyordu, masaüstü bilgisayarı açmamıştım bile ama yanında lambaderi olan aşırı güzel bir koltuğu vardı. Yatmadan önce bir iki saat kitap okumak için mükemmel bir yerdi.

Greg'in Düğme diye bir kedisi vardı bir de, şu anda tahminen Greg'in Doğu Hampton'daki evinde Greg ve şimdiki (şüphesiz ondan yirmi, hatta belki otuz yaş küçük) kız arkadaşıyla yaşıyordu. Düğme'nin oyuncaklarla dolu hasır bir sepeti vardı. Sepet şimdi kapağı açık halde yan yatıyordu. İki top, bir güzel çiğnenmiş kediotlu bir fare, renkli plastikten bir balık yerde duruyordu. Bunlara uzun bir süre baktım, günün erken vakitlerinde bir ara sepeti devirdim herhalde ve ancak şimdi fark ediyorum dedim kendime. Çünkü başka ne olabilirdi ki? Oyuncakları geri sepete koyup kapağı kapattım.

* * *

Greg'in evine bakan kişi Bay Ito'ydu. Haftada iki kez geliyordu. Üzerinde hep kahverengi gömlek, keskin ütü izleri olan kahverengi diz boyunda şort, kahverengi çorap ve kahverengi bez ayakkabı vardı. Ayrıca aşırı büyük kulaklarına kadar çekip indirdiği kahverengi bir safari şapkası da takıyordu. Duruşu mükemmeldi ve yaşı... eh, yaşı yoktu. Aklıma hep Kwai Köprüsü filmindeki sadist Albay Saito'yu getiriyordu, onun pek de enerjik olmayan oğluna Albay Saito'nun mottosunu söylemesini bekleyip duruyordum: "İşinde mutlu ol."

Ama Bay Ito –adı Peter'dı– sadistlikten daha uzak olamazdı, Tampa'da doğup Port Charlotte'ta büyümüş, köprünün karşısında Palm Village'da yaşayan doğma büyüme bir Floridalıydı.

Greg Çıngıraklı Yılan Adası'ndaki tek müşterisiydi ama Pardee, Siesta ve Boca Chita'da çalıştığı bir sürü evi vardı. Kamyonetlerinin iki yanında (birini o, diğerini bezmiş oğlu sürüyordu) AH NASIL YEŞİL mottosu yazılıydı. Adı McSweeney* olsa ırkçı bir motto olduğu düşünülebilirdi sanırım.

Ağustos yaklaşırken bir gün onu molada yakaladım, gölgede durmuş matarasından içiyordu (evet, bir matarası vardı). Çim biçme traktörüyle Greg'in tenis kortunun etrafında dolaşan oğlunu seyrediyordu. Avluya çıkıp onun yanında durdum.

"Bir mola verdim sadece Bay Trenton," dedi maskesini geri takıp. "Bir dakikaya dönüyorum. Sıcağı eskisi gibi rahat kaldıramıyorum."

"Benim yaşıma gel de bir gör," dedim. "Bir şeyi merak ediyorum. Bell ikizlerini hatırlıyor musun? Jake ve Joe?"

"Aman Tanrım, evet ya. Kim unutabilir ki? 1982 ya da 83'tü sanırım. Korkunç bir şeydi. Olay sırasında şu salak kadar gençtim." Oğlu Eddie'yi gösterdi, çocuk kortun etrafını biçerken bir yandan da telefonuna dalmış gibiydi. Her an makinenin üstünden öne yuvarlanacak gibi geliyordu bana. Felaket olurdu bu.

"Allie'yle tanıştım da... şey..."

Başını salladı. "Üzgün bir kadın. Üzgün, çok üzgün. Durmadan bebek arabasını gezdirir. Çocukların gerçekten içinde olduğuna inanıyor mu inanmıyor mu bilmiyorum."

"Belki ikisi birdendir," dedim.

"Bazen inanıyor bazen inanmıyor mu?"

Omuz silktim.

"Ağzımı bozacağım kusura bakmayın ama onların başına gelen siktiriboktan bir rezillikti. O zamanlar gençti. Otuz? Belki ya da biraz daha yaşlı. Kocası çok daha yaşlıydı. Adı Henry'ydi."

"Yılanların çocuklara saldırdığı doğru mu?"

---

* McSweeney İrlandalılarla ilişkilendirilen bir soyadıdır. Yeşil de İrlanda rengi olduğundan, ırkçı bir söylem sayılabileceğini söylüyor. (ç.n.)

Maskesini indirdi, matarasından biraz daha içti, maskesini geri taktı. Ben kendi maskemi evde bırakmıştım.

"Evet, yılanlardı. Çıngıraklı. Bir soruşturma yürütüldü, çıkan karar kaza sonucu ölümdü. Gazeteler o zamanlar daha ihtiyatlıydı, sosyal medya da yoktu... ama insanlar konuşurdu, bu da bir tür sosyal medya, sizce de öyle değil mi?"

Katıldım ona.

"Bay Bell üst kattaki çalışma odasında telefonla birilerini arıyormuş. Yatırım işinin kodamanlarındanmış. Arkadaşınız Bay Ackerman gibi. Bayan Bell duş alıyormuş. Çocuklar arka bahçede oynuyormuş, bahçede yüksek bir kapı varmış, sözde kilitliymiş. Ama aslında kilitli değilmiş, sadece kilitli gibi görünüyormuş. Soruşturmanın başındaki dedektif kapıdaki sürgünün paslandığı için defalarca kez boyandığını, bu yüzden tam tutmadığını, çocukların da dışarı çıktığını söyledi. Eskiden de onları bebek arabasında gezdirirdi –şimdikiyle aynı mı değil mi bilmiyorum– ama çocuklar kendileri gayet güzel yürüyebiliyorlardı, sahile gitmeye karar vermiş olmalılar.

"İskeleden yürümemişler mi?"

Bay Ito başını iki yana salladı. "Yok. Neden bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Arama ekibindekiler nereden girdiklerini gördü, kırılmış dallar ve dallardan birinden sarkan küçük bir tişört parçası vardı."

İYİ AKŞAMLAR KOVALASIN SENİ TAVŞANLAR, diye düşündüm.

"Çıngıraklı Yılan Yolu'ndan sahile dört yüz metre kadar mesafe var, tamamı yabani bitki örtüsüyle kaplı. Yolu yarılamışlar. Arama ekibi onları bulduğunda biri çoktan ölmüş. Diğeri de onu geri yola çıkaramadan ölmüş. Amcam Devin arama ekibindeydi, oğlancıkların ikisinin de yüzden fazla kez sokulduğunu söyledi. İnanmıyorum ona ama sanırım çoktur. Sokmaların –deliklerin– çoğu bacaklarındaymış ama boyun ve yüzlerinde de çok varmış."

"Düştükleri için mi?"

"Evet. Zehir etkilemeye başlayınca düşmüşlerdir. Arama ekibi çocukları bulduğunda sadece bir çıngıraklı yılan kalmış. Adamlardan biri onu yılan kancasıyla öldürmüş. Ucunda kanca olan bir şey bu..."

"Ne olduklarını biliyorum. Allie hava kararmaya başlayınca kancayla geziyor."

Bay Ito başını salladı. "Artık pek yılan kalmadı aslında. Çıngıraklı yılan kalmadığı kesin. İki gün sonra bir av ekibi kuruldu. Bir sürü adam, bildiğin çete. Bazıları müteahhitler ve çalışanlarıydı, kalanları da Palm Village'dan. Devin amcam o ekibe de katıldı. Çalıları yara yara kuzeye gittiler. Duyduğuma göre yolda iki yüzün üstünde çıngıraklı yılan öldürmüşler, kıvranan muhtelif canlıları da tabii. Günışığı Geçidi'yle Duma Adası'nın –Duma'nın eskiden olduğu yerin, zira şimdi sular altında– arasındaki burunda avı bitirdiler. Yılanlardan bazıları yüzerek uzaklaştı, büyük ihtimalle boğuldu. Kalanları hemen orada öldürüldü. Devin amcamın dediğine göre dört yüz beş yüz yılan varmış, kıçından sıktı kesin, ağzımı bozdum, kusura bakma. Ama sanırım çok yılan varmış. Henry Bell de gruba katılmış ama avın sonunda yokmuş. Sıcaktan ve heyecandan bayılmış. Bir de üzüntüden herhalde. Bayan Bell çocukları öldükleri yerde görmemiş, sadece cenaze evinde toparlandıktan sonra görmüş ama babaları çocukları bulan arama ekibindeymiş. Onu hastaneye götürdüler. Kısa zaman sonra kalp krizinden öldü. Muhtemelen gördüklerini kaldıramadı. Yani, siz kaldırabilir miydiniz?"

Onu anlayabiliyordum. Bazı şeyleri kaldıramazsınız.

"Tüm o yılanları nasıl öldürdüler?" Ada'nın sonuna, geçitle Duma Adası'ndan geriye kalan tek şey olan o küçük yeşil tepe arasındaki deniz kabuklarıyla dolu, küçük bir üçgen biçimindeki sahile kadar gitmiştim ama orada o kadar çok yılan hayal edemiyordum.

O cevap veremeden bir gürültü koptu. Eddie Ito nihayet tenis kortuna dalmıştı.

"Hey, hey, hop!" Bay Ito bağırıp ona doğru kollarını sallayarak koştu.

Eddie ürkmüş halde başını telefonundan kaldırdı ve kortun zeminine büyük zarar vermeden önce çim biçme traktörünü çimenlere geri çıkardı, yine de arkasında temizlemesi gereken bolca toprak ve çamur bıramıştı. Bu yüzden hikâyenin sonunu hiç duyamadım.

* * *

Donna ve ben oğlumuzun bedenini Harmony Hill Mezarlığı'na gömdük ama en küçük parçasıydı o. Bunu cenazeden sonraki aylarda öğrendik. Hâlâ orada, aramızdaydı. Onun etrafından dolaşıp birbirimizi bulmaya çalıştık ama başaramadık. Donna içine kapanmıştı, travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor, haplar alıyor, çok içiyordu. Onu Camber çiftliğinde yolda kaldığı için suçlayamıyordum, o yüzden Steve Kemp diye bir ezikle beni aldattığı için suçladım. Kısa ve anlamsız bir ilişkiydi ve takılan lanet iğne valfiyle de hiçbir alakası yoktu ama ben yarayı kaşıdıkça daha da iltihaplandı.

Bir keresinde, "Evreni suçlayamadığın için beni suçluyorsun," dedi.

Bu doğru olabilirdi ama bir faydası yoktu. Sonunda boşandığımızda kusura dayanmayan, çekişmesiz bir boşanma oldu. Dostça olduğunu söyleyebilirim ama değildi. O noktada ikimiz de duygusal açıdan birbirimize öfkelenemeyecek kadar tükenmiştik.

* * *

O gece, Bay Ito'nun ağzından ikizlerin ölümünün hikâyesini dinledikten sonra –pek güvenilir bir kaynak olduğu söylenemezdi ama anlattıklarının doğruluk payı olabilirdi– uykuya dalmakta zorlandım. Daldığımda da çok hafif bir uyku uyudum. Rüyamda ikiz bebek arabasının yoldan garaj yoluna doğru yavaşça ilerlediğini gördüm. Başta kendi kendine gidiyor sandım, hayalet bir bebek arabası, ama güvenlik ışıkları yanınca arabayı ikizlerin ittiğini gördüm. Birebir aynı görünüyorlardı, *Onlara farklı şort ve tişört giydirmesi boşuna değil,* diye düşündüm. Karmakarışık sarı saçlarının altında yüzleri her nasılsa tuhaftı. Ya da belki yüzleri değildi, belki boyunlarıydı, şişmiş duruyordu. Kabakulak olmuşlar gibi. Ya da Covid. Yaklaştıklarında kollarının da şiştiğini ve pul pul kırmızıbiber gibi kırmızı noktalarla kaplı olduğunu gördüm.

Gırc, duraksama. *Gırc,* duraksama. *Gırc,* duraksama.

Daha da yaklaştılar ve iki koltukta da kıvrılıp duran birer çıngıraklı yılan olduğunu gördüm. Yılanları belki de bana hediye olarak getiriyorlardı. Ya da bir ceza. Sonuçta oğlum öldüğünde orada değildim. Boston'a gitme sebebim, reklam müşterimizle yaşadığımız sorun, kısmen bahaneydi. Donna'nın ilişkisi yüzünden öfkeliydim. Hayır, deliye dönmüştüm. Sakinleşmem gerekiyordu.

Onun ölmesini istemedim hiç, demeye çalıştım boş boş bakan çocuklara ama belki bu o kadar da doğru değildi. Aşk ve nefret de ikizdir.

Dalgın bir kafayla uyandım ama başta hâlâ rüya gördüğümü sandım çünkü o ritmik gıcırtıyı hâlâ duyuyordum. Büyük odadaki tavan vantilatörüydü –öyle olmalıydı– kapatmak için yataktan kalktım. Gıcırtının kesildiğini fark ettiğimde daha yatak odasının kapısına varmamıştım. Hâlâ uyanıktan ziyade uyur vaziyette sahanlığa yürüdüm, vantilatörün kollarının hareketsiz olduğunu görmek için ışıkları açmama bile gerek yoktu.

Rüyadan, diye düşündüm. *Yarı uyanık halimde devam etti sadece.*

Yatağa geri döndüm, neredeyse anında gerçek bir uykuya daldım ve bu sefer rüya görmedim.

* * *

Gecenin bir yarısı uyandığımdan uyuyakalmışım. En azından uyandığımı düşünüyordum ama belki sahanlığa yürüyüp vantilatörü kontrol edişim de rüyanın bir parçasıdır. Pek sanmıyordum ama kesin olarak da bilmiyordum.

Sıcak bir gün olsa yürüyüşe çıkmazdım ama körfez kıyısının ünlü soğuk hava dalgası geceleyin gelmişti. Asla çok soğuk olmuyor, gerçek bir soğuk hava dalgası deneyimi için Maine'de bir kış geçirmeniz gerek ama hava yirmili derecelerdeydi ve esinti serinlik veriyordu. Kendime bir *muffin* ısıttım, bolca yağ sürdüm ve otomatik kapıya doğru yola çıktım.

Üç yüz dört yüz metre ilerlememiştim ki havada dönen akbabalar gördüm, hem siyah olanlar hem de kırmızı kafalı hindi akbabaları. Çirkin, tuhaf kuşlar, öyle büyükler ki zor uçuyorlar. Greg kızıl gelgit varsa yüzlercesinin geldiğini, kıyıya vuran ölü balıkları silip süpürdüklerini anlatmıştı. Ama o yaz kızıl gelgit yoktu –gelgit vakti olan ciğerlerdeki batmayı başka bir şeyle karıştırmak mümkün değil– ve bu kuşlar sahilde değil, yolun üstündeydi.

Yolda ezilmiş ölü bir tavşan ya da armadillo bulmayı bekliyordum. Belki de birilerinin kaçan kedisini ya da yavru köpeğini. Ama yoldaki bir hayvan değildi. Allie'ydi. Posta kutusunun yanında sırtüstü yatıyordu. İkiz bebek arabası garaj yolunun başında ters dönmüştü. Şort ve tişörtler etrafa saçılmış, kırık denizkabuklu yolun üzerinde yatıyordu. Beş altı kuş Allie'nin üzerinde didişiyor, oraya buraya hopluyor, itişiyor, onun kollarını, bacaklarını, yüzünü gagalıyordu. Ama *gagalamak* doğru kelime

değil. Koca gagalarıyla kadının etini koparıyorlardı. Birinin –iki buçuk kilo kadar bir kırmızı kafalı hindi akbabaydı– Allie'nin açıkta kalmış pazusuna gömülüp kolunu kaldırdığını, başını sallayıp kadının elini kıpır kıpır oynattığını gördüm. Bana el sallıyormuş gibi.

Bir an şokla donakaldıktan sonra kollarımı oraya buraya sallayıp bağırarak üzerlerine koştum. Birkaçı beceriksizce havalandı. Kalanların çoğu beceriksizce sıçrayıp yolda geriledi. Gagasını koluna geçiren değil ama, o başını sallamaya, bir parça et koparmaya çalışmaya devam etti. Keşke Allie'nin yılan kancası yanımda olsaydı dedim –beyzbol sopası daha bile iyi olurdu– ama ne derler bilirsiniz, keşkelerle dönmüyor dünya. Yere düşmüş bir palmiye yaprağı gördüm, onu alıp sallamaya başladım.

"Bırak!" diye bağırdım. "Bırak onu lanet olası!"

Bu yapraklar aşırı hafif ama kuru olanlar yüksek sesli bir hışırtı çıkarıyor. Kuş kafasıyla bir kez daha çekiştirdi, sonra atılıp gagasında Allie'nin kolundan bir parçayla yanımdan uçup geçti. O kara gözleri beni hedef almış gibiydi, *sıra sana da gelecek* der gibiydiler. Ona bir yumruk salladım ama kaçırdım.

Allie'nin öldüğüne şüphe yoktu ama emin olmak için yanına çömeldim. Yaşlıyım artık, Alzheimer'ın ya da demansın yoksa bile düşünme sürecinin köreldiğini söylüyorlar bana –lastiği gevşeyen pantolon falan işte– ama o leş kuşlarının çoktandır ölen çocukları hâlâ hayattaymış gibi davranmaya ihtiyaç duyan tatlı kadına yaptıklarını asla unutmayacağım sanırım. Bana yulaflı üzümlü kurabiye getiren kadına. Ağzı açıktı ve alt dudağı koparıldığından yüzünde sonsuz bir öfke ifadesi kalmıştı. Kuşlar burnunun yarısını ve iki gözünü de almıştı. Kan çanağı göz çukurları sonsuz bir şok ifadesiyle bana bakıyordu.

Yolun diğer ucuna gidip *muffini* ve sabah kahvemi kustum. Sonra onun yanına döndüm. İstemiyordum. İstediğim şey çatırdayan ihtiyar bacaklarımın beni taşıdığı kadar hızlıca Greg'in

evine koşmaktı. Ama bunu yaparsam kuşlar geri dönüp yemeklerine devam ederdi. Bazıları üstümüzde çemberler çiziyordu. Çoğu *New Yorker* karikatürlerinin korku filmi versiyonundaki akbabalar misali demir ağaçlarına ve cüce palmiyelere tünemişti. Telefonum yanımdaydı, 911'i aradım. Olanları bildirdim ve polis gelene dek cesedin yanında kalacağımı söyledim. Muhtemelen bir ambulans da gelecekti, artık ne işe yarayacaksa.

Parçalanmış yüzünü örtecek bir şey olsa keşke derken olduğunu fark ettim. Bebek arabasını kaldırdım, garaj yolunun kenarındaki orman gülü ve deniz üzümünden kalın duvarın kenarına ittim ve sırt kısmına yerleştirilmiş tişörtlerden birini aldım. Tişörtü Allie'nin yüzünden geriye kalanın üstüne koydum. Bacakları iki yana açılmış, eteği uyluğuna kadar çıkmıştı. Polis gelene dek bir cesedi oynatmamak gerektiğini televizyondan biliyordum ama siktir et dedim. Bacaklarını birleştirdim. Onlar da gagalanmıştı, kırmızı noktaları yılan sokmasına benzettim. Diğer tişörtü alıp bacaklarının dizden aşağısını örttüm. Tişörtlerden biri siyahtı, diğeri beyaz ama ikisinde de aynı şey yazıyordu: BEN İKİZ BİR BİREYİM!

Yanına oturdum, polisi bekliyor, Çıngıraklı Yılan Adası'na hiç gelmemiş olmayı diliyordum. Lanetli olan Duma Adası'ydı –Bay Ito öyle anlatmıştı– ama bana sorarsanız Çıngıraklı Yılan Adası daha kötüydü. Başka hiçbir şey için değilse bile Duma'nın aksine hâlâ yerinde durduğu için.

* * *

Bell'lerin garaj yolunun kenarları daha büyük deniz kabuklarıyla çevriliydi. Birkaçını aldım ve ne zaman o akbabalardan biri yaklaşsa ona bir deniz kabuğu attım. Sadece birini vurdum ama aşırı tatmin edici bir ciyaklama koyverdi.

Siren seslerini bekledim. Yüzü ve bacakları tişörtlerle örtülü ölü kadına bakmamaya çalıştım. Yulaflı üzümlü kurabiyeleri

ve on yıl önce Providence'a yaptığım geziyi düşündüm. O zamanlar altmış iki yaşındaydım, emekli olmayı düşünüyordum. Sözde altın yıllarımda ne yapacağımı bilmiyordum, reklamcılık işinden aldığım keyif –tam da doğru fikre uyan tam da doğru sloganı bulmak– iyice azalmaya başlamıştı.

Boston ajansın başka iki başarılı ismiyle beraber bir avukat heyetiyle konuşmaya gitmiştim oraya: Debbin&Debbin, lütfen. Genel merkezleri Providence'taydı ama tüm New England eyaletlerinde ofisleri vardı, araba kazası iddiaları, sakatlıklar, kayma-düşme yaralanmaları konusunda uzmanlaşmışlardı. Debbin ekibi Cranston'dan Caribou'ya tüm televizyon kanallarını kapsayacak agresif bir reklam kampanyası istiyordu. *Gösterişli bir şeyler*, dediler. İnsanlara 800 numarasını aratacak bir şeyler. Toplantıyı dört gözle beklediğim söylenemezdi, muhtemelen uzun ve tartışmalı geçecekti. Avukatlar her şeyi bildiklerini sanır.

Bir gece öncesinde Hilton Hotel'in lobisinde oturmuş iş arkadaşlarım Jim Woolsy ve Andre Dubose'nin odalarından inmelerini bekliyordum. Planımız Olive Garden'a gidip beyin fırtınası yapmaktı, nihai amacımız sunacak iki iyi fikir çıkarmaktı. İkiden fazla değil. Avukatlar her şeyi bildiklerini sanır ama aynı zamanda avukatların kafası kolay karışır. Bir not defterim vardı, şöyle çiziktirmişim: SİKEBİLECEKKEN NEDEN SİKİLESİN? DEBLIN&DEBLIN'İ ARA!

Buradan bir şey çıkmazdı. Defteri kapatıp ceketimin cebine koydum ve bara bir göz attım. Tek yaptığım buydu. Bazen bunu düşünüyorum, onun yerine pencereden dışarı ya da Jim ve Andre geliyor mu diye asansörlere bakabilirdim. Ama bakmadım. Ben bara göz attım.

Taburelerden birinde bir kadın vardı. Lacivert bir takım elbise giymişti. Kuaförlerin belki *bob* dediği tarzda kesilmiş yer yer beyaz siyah saçları ensesine uzanıyordu. Bardağını yudumlamak için kaldırdığı sırada yüzünün küçük bir kısmı bana dönüktü sadece ama daha fazlasını görmeme gerek yoktu. Bazı

şeyleri sadece biliriz, değil mi? Bir insanın başını eğişini. Çene kemiğinin çenesinin ucuna uzanışını. Bir omzun komik bir şeye omuz silker gibi hep hafif havada duruşu. Saçını geriye doğru atan elin hareketi, iki parmak havada, ikisi avuca doğru kıvrılmış. Zamanın her zaman anlatacak bir hikâyesi vardır, öyle değil mi? Zamanın ve sevginin.

O değil, diye düşündüm. *O olamaz.*

O olduğunu gayet iyi bilirken. Başka kimse olamayacağını bilirken. Onu yirmi yılı aşkın süredir görmemiştim, iletişimi tamamen koparmıştık, son on küsur yıldır tatillerde kart bile atmıyorduk birbirimize ama onu görür görmez tanıdım.

Uyuşmuş gibi gelen bacaklarımın üstünde doğruldum. Bara yürüdüm. Yanına oturdum, bir zamanlar en iyi arkadaşım, şehvet duyduğum kişi, aşkım olan bir yabancı. Bir zamanlar oğlunu korumak için kuduz bir köpeği öldüren ama çok geç, çok geç, çok geç kalan bir kadın.

"Selam," dedim. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Söylemeye niyetlendiği şey her neyse söylemeye hazır vaziyette irkilerek döndü, teşekkürler ama biriyle buluşacağım, teşekkürler ama yalnız kalmak istiyorum... derken beni gördü. Ağzı mükemmel bir O biçimini aldı. Taburesinde geriye doğru sallandı. Onu omuzlarından yakaladım. Gözleri gözlerimdeydi. Koyu mavi gözleri gözlerimde.

"Vic? Gerçekten sen misin?"

"Bu tabure boş mu?"

Jim ve Andre beyin fırtınasını tek başlarına yaptılar ve avukatlar nihayetinde başrolünde bir zamanların kovboy yıldızı olan, cidden korkunç bir reklam kampanyasına onay verdiler. Ben eski eşimi yemeğe çıkardım, Olive Garden'da değil. Boşanmadan üç ay sonra çıktığımız yemekten beri ilk yemeğimiz. Sonuncusu pis bir tartışmayla sonlanmıştı, salata tabağını bana fırlatmıştı ve restorandan kovulmuştuk. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum," demişti. "Bana bir şey söylemen gerekirse yaz."

Arkasına bakmadan uzaklaşmıştı. Reagan başkandı o zamanlar. Yaşlı olduğumuzu sanıyorduk ama yaşlılık nedir bilmiyorduk.

Providence'taki o gece tartışmalar yoktu. Bol sohbet ve çokça içki vardı. Sonrasında benim odama geldi. Geceyi beraber geçirdik. Üç ay sonra –bunun bir tür "geçmişe tutunma serabı" olmadığına emin olacak kadar uzun bir süre sonra– yeniden evlendik.

* * *

Polisler üç polis arabasıyla geldi, tek bir ölü yaşlı kadın için biraz aşırıya kaçmışlardı. Ve evet, bir ambulans vardı. Tişörtler Allie Bell'in cesedinin üzerinden kaldırıldı ve ilkyardımcıların muayenesinden ve kimsenin bakmak istemediği olay yeri fotoğraflarından sonra komşum ceset torbasına kaldırıldı.

Benim ifademi alan kasaba polisi P. ZANE'di. Fotoğrafları çekip ifademi videoya alan D. CANAVAN'dı. Canavan daha gençti ve bebek arabası ve çocuk kıyafetleri konusunda meraklanmıştı. Ben açıklayamadan Zane, "Ünlü gibi bir şey buralarda. Üşütük ama tatlı biri. 'Delta Dawn' şarkısını duydun mu hiç?" dedi.

Canavan başını iki yana salladı ama genel anlamda *country* müzik hayranı, özel olarak Tanya Tucker hayranı olduğumdan ben neden bahsettiğini biliyordum. Benzerlik birebir değildi ama fena da değildi.

"Uzun zaman önce giden sevgilisini arayan bir kadın hakkında şarkı. Bayan Bell de uzun zamandır aramızda olmamalarına rağmen ikizlerini gezdirmeyi severdi. Yıllar önce öldüler," dedim.

Canavan buna bir kafa yordu, sonra, "Kafayı yemiş," dedi.

Belki de anlamak için çocuğunu kaybetmek gerekiyordur, diye düşündüm.

İlkyardım görevlilerinden biri yanımıza geldi. "Otopsi yapılacak ama inme ya da kalp krizi tahminimce."

"Kesin kalp krizidir," dedim. "Ritim bozukluğu için ilaç alıyordu. Elbisesinin cebinde olabilirler. Ya da..."

Bebek arabasına gittim ve koltukların arkasındaki ikiz gözlere baktım. Birinde iki küçük Tampa Rays beyzbol şapkası ve güneş kremi vardı. Diğerinde de bir şişe ilaç. İlkyardım görevlisi onu alıp etiketine baktı. "Sotalol," dedi. "Hızlı ya da düzensiz kalp atışı için."

İlacını almaya çalışırken bebek arabasını devirdiğini tahmin ettim. Başka ne olabilirdi ki? Çıngıraklı yılan görmediği kesindi.

"Soruşturmada şahitlik yapmanız gerekecek sanırım," dedi memur Zane. "Bir süre buralarda mısınız Bay Trenton?"

"Evet. Bu yaz herkes olduğu yerde kalıyor sanki."

"Doğru," dedi ve birden aklına gelmiş gibi maskesini düzeltti. "Bizimle gelin. Evi açık bırakmış mı bakalım. Bıraktıysa kilitlememiz gerek."

Bebek arabasını ittim, daha çok kimse bana itmememi söylemediği için. Zane hapları alıp bir zarfa koymuştu.

"Tanrım," dedi Canavan. "O gıcırdayan teker onu nasıl çıldırtmamış hayret yani." Sonra ne dediğini düşününce ekledi: "Gerçi biraz çıldırmıştı sanırım."

"Bana kurabiye getirmişti," dedim. "O gece tekeri yağlayacaktım ama unutmuşum."

Orman gülü ve cüce palmiye duvarının arkasındaki ev *fast food* villa değildi. Hatta daha çok yirminci yüzyılın ortalarında, Richie Rich'ler körfez kıyısını keşfetmeden çok önceleri balıkçılara ya da tatilci ailelere haftalık elli ya da yetmiş dolara kiralanan yazlıklara benziyordu.

Arka tarafında daha büyük, daha yeni bir ek bina vardı ama *fast food* villa statüsüne erişecek kadar büyük (ya da zevksiz) değildi. Garaj, üstü kapalı bir yolla eve bağlanıyordu. Ellerimi iki yandan yüzüme siper edip cama dayayarak içeri baktım, eski

sıradan bir Chevy Cruze vardı. Arabanın arka koltuğunda yan yana duran iki küçük çocuk koltuğunu seçebileceğim kadar ışık giriyordu yan camlardan.

Memur Zane evin kapısını tıklattı, bir formaliteydi bu, sonra kapının kolunu denedi. Kapı açıldı. Canavan'dan onunla içeri girmesini ve videoya çekmesini istedi, zannedersem ilçe savcısı da dahil olmak üzere patronlarına hiçbir şey çalmadıklarını gösterebilmek için. Zane bana içeri girmek isteyip istemediğimi sordu. İstemedim ama onlar içeri girdikten sonra garajın yan kapısını yokladım. Kilitli değildi. Bebek arabasını içeri ittim ve arabanın yanına koydum. Günün ilerleyen saatleri için fırtına tahminleri vardı ve pusetin ıslanmasını istemiyordum.

"Uslu durun çocuklar," dedim. Kelimeler daha söyleyeceğimin farkına varamadan ağzımdan çıkmıştı.

* * *

Zane ve Canavan on dakika sonra çıktılar, Zane dolu anahtarlıkla uğraşıp bir sürü anahtarı denedikten sonra ön kapıya uyanı bulduğu sırada Canavan hâlâ videoya çekiyordu.

"Evin her yeri açıktı," dedi bana. "Pencereler falan. Arka kapı ve veranda kapısını içeriden kilitledim. Çevresine güvenen biriydi herhalde."

Eh, diye düşündüm, çocukları yanındaydı, belki de gerçekten umrunda olan tek şey onlardı.

Ölü kadının anaharlığını biraz daha karıştırdıktan sonra Zane garajı da kilitledi. Canavan artık kamerayı kaldırmıştı. Üçümüz yola geri yürüdük. Polisler maskelerini boyunlarına indirdiler. Benimkini unutmuştum yine, kimseyle karşılaşmayı beklemiyordum.

"Ito sizin için çalışıyor değil mi?" diye sordu Zane. "Village'daki Japon Amerikalı adam hani?"

Çalıştığını söyledim.

"Bayan Bell için de çalışıyor mu?"

"Hayır, sadece benim için. Onun bahçesine Plant World bakıyordu. Bazen kamyonetlerini görüyordum. Haftada iki kez belki."

"Ama eve bakan bir görevli yok mu? Tıkanan boruları açan ya da çatıyı tamir eden birileri?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Bay Ito bilir belki."

Zane çenesini kaşıdı. "Elinden iş geliyordu herhalde. Bazı kadınlar öyledir. Kırk yıl sonra çocuklarının hâlâ hayatta olduğunu düşünmen bir contayı ya da pencere camını değiştiremeyeceğin anlamına gelmez."

"Gıcırdayan bebek arabasının tekerini yağlayacak kadar iş gelmiyormuş elinden," dedi Canavan.

"Belki o hoşuna gidiyordur," dedim. "Ya da..."

"Ya dası yok," dedi Canavan ve güldü. "Gıcırdayan bir teker kimsenin hoşuna gitmez. Hemen yağla demezler mi?"

Zane cevap vermedi. Ben de öyle ama belki de sesi çocukların sevdiğini düşündüm. Belki oyun oynamakla ve yüzmekle geçen uzun bir günün ardından onları mayıştırıp uykuya dalmalarını sağlıyordu. *Gırc*... duraksama... *gırc*... duraksama... *gırc*...

* * *

Cesedi bulduğum yere döndüğümüzde ambulans ve polis arabalarının ikisi gitmişti. Diğer polisler ayrılmadan önce garaj yolunun iki yanındaki palmiyelere sarı GİRİLMEZ şeridi asarak yolu kapamıştı. Onun altından geçtik. Memur Zane'e eve ne olacağını ve cenaze masraflarını kimin karşılayacağını sordum.

Hiçbir fikri olmadığını söyledi. "Bir vasiyeti vardır muhtemelen. Birilerinin evi arayıp onu bulması gerekecek, telefonunu ve başka belgelerini de. Çocukları ve eşi öldü ama bir yerlerde akrabaları olmalı. Biz bu meseleyi açıklığa kavuşturana dek bize yardımcı olabilirsiniz Bay Tenton. Siz ve Bay Ito eve göz kulak

olun, olur mu? Biraz zaman alabilir. Kısmen evrak işleri yüzünden ama daha çok sadece üç dedektifimiz olduğundan. İkisi tatilde, biri de hasta."

"Covid," dedi Canavan. "Duyduğuma göre Tris çok fena haldeymiş."

"Olur tabii," dedim. "Sanırım kimsenin evin boş olduğunu öğrenip fırsatçılık yapmasını istemiyorsunuz."

"Doğru. Gerçi ölen birinin evini soyan çakallar evin boş olduğunu genelde ölüm ilanlarından öğrenir, kim Bayan Bell için ölüm ilanı yazdıracak ki? Yalnızdı."

"Ben onun adını ve hakkında bildiklerimi Facebook'ta paylaşayım mı?"

"Tamam, güzel. Biz de haberlere çıkarırız."

"SüperDede'ye ne dersiniz?" dedi Canavan. "Evi o arayabilir mi? Vasiyeti ve varsa adres defteri arar?"

"Ne diyeceğim bak, çok iyi fikir," dedi Zane.

"SüperDede kim?" diye sordum.

"Andy Pelley," dedi Zane. "Yarı emekli. Tamamen emekli olmayı reddediyor. Yardıma ihtiyacımız olunca bize destek atıyor."

"10-42 Kulübü'nün kurucu üyelerinden," dedi Canavan. Sırıttı ve Zane'den sert bir bakış yedi.

"Ne o?"

"İşi bırakmaya bir türlü yanaşmayan polisler," dedi Zane. "Ama Pelley iyi bir polistir, çok deneyimli ve buralı hâkimlerden biriyle balık arkadaşı. Eminim Acil Hal Kararı ya da adı neyse ondan çıkarabilir."

"Yani eve girmeme gerek kalmayacak..."

"Yo, yo, giremezsin," dedi Zane. "Bu Pelley'nin işi, yapmayı kabul ederse tabii. Ama haber verdiğin için teşekkürler. Lanet akbabaları ondan uzak tuttuğun için de. Onu mahvetmişler ama çok daha kötü halde olabilirdi. Sabah yürüyüşün rezil olduğu için üzgünüm."

"Olur böyle boktan şeyler. Konfüçyus söylemiş sanırım bunu."

Canavan kafası karışmış gibi görünüyordu ama Zane güldü. "Görünce Bay Ito'ya Bayan Bell'in akrabaları hakkında bir şey bilip bilmediğini bir sorun."

"Soracağım."

Arabalarına binmelerini izledim ve yolu dönerlerken el salladım. Sonra eve geri yürüdüm. Donna'yı düşündüm. Tad'i, iğne valfi takılmasa şimdi kırklarında olup saçları kırlaşmaya başlayacak olan, kaybettiğimiz oğlumuzu düşündüm. Güzel yulaflı üzümlü kurabiyeler yapan, *Orada olmadıklarını biliyorum. Ama bazen de oradalar işte,* diyen Allie Bell'i düşündüm.

Karanlık garajda gösterişten uzak simsiyah tekerlekli Chevy Cruze'un yanında duran ikiz bebek arabasını düşündüm. Bebek arabası boş olmasına rağmen, *Uslu durun çocuklar,* deyişimi düşündüm...

Adil değildi bu. Bell ikizleri için de oğlum için de iki kere evlendiğim eşim için de geçerli bu. Dünya çıngıraklı yılanlarla dolu. Bazen üzerlerine basıyorsunuz ama sizi ısırmıyorlar. Bazen de üzerlerinden atlıyorsunuz ama yine de sizi ısırıyorlar.

* * *

Eve döndüğümde artık karnım acıkmıştı. Hayır, açlıktan ölüyordum. Dört yumurtadan omlet yaptım ve bir *muffin* daha ısıttım. Donna olsa açlığımın sağlıklı, hayata bağlı, ölüme meydan okuyan bir şey olduğunu söylerdi ama belki sadece acıkmıştım. Garaj yolunun başında ölü bir kadın bulmak ve onu yemeye çalışan akbabaları kovalamak bedenimde bolca kalori yakmış olmalıydı. Onun mahvolan yüzünü aklımdan çıkaramıyordum, yine de tabağımdaki her şeyi yedim ve bu sefer midemde tutmayı başardım.

Gün bunaltıcı derecede (Bay Ito "köpek bokundan sıcak" diyordu) sıcak değil de gayet hoş olduğundan yine bir yürüyüşe çıkmaya karar verdim... ama otomatik kapıya doğru değil, oraya gidersem Allie'yi bulduğum yerden tekrar geçmem gerektirirdi. Bunun yerine Greg'in iskele yolundan sahile gittim. İskelenin ilk kısmı cüce palmiye ve palmiyelerle çeviriliydi, bu da yolu yeşil bir tünele benzetiyordu. Rakunlar bu kısmı seviyordu anlaşılan, onların bıraktığı küçük pisliklere basmamaya dikkat ettim. İskele yolunun sonunda bir çardak vardı. Ondan sonra ağaçlar yerini geniş bir alana yayılan sahil otlarına ve sazlara bırakıyordu. Dalgaların sesi hafif ve rahatlatıcıydı. Martılar ve sumrular körfez esintisinde süzülüyor, havada çemberler çiziyordu. Başka kuşlar da vardı, büyük kuşlar, küçük kuşlar. Greg amatör bir kuşbilimciydi ve hepsini tanırdı. Ben tanımıyordum.

Güneye baktım, birbirine dolanmış kocaman çalılıklar vardı. Aralarından birkaç palmiye fırlamıştı ama yıpranmış ve sağlıksız görünüyorlardı, büyük ihtimalle yabani bitkiler besin açısından zengin yeraltı sularının çoğunu emdiği için böyleydi. Jake ve Joe'nun başına gelen olay orada yaşanmış olmalıydı. Bell iskelesini görebiliyordum, keşke orman kâşifçiliği oynamak yerine o yoldan gitselerdi, o zaman onlar da kırklarında olurdu, belki o eski bebek arabasında kendi çocuklarını gezdirirlerdi. *Keşkeler* de çıngıraklı yılanlar, diye düşündüm. Zehirle dolular.

Çardağı ardımda bırakıp sahilden kuzeye yöneldim, sahil geniş ve ıslaktı, güneşte parlıyordu. O öğleden sonra çok daha kısa bir sahil kalacak, gece sular yükseldiğinde neredeyse yok olacaktı. Bay Ito eskiden böyle olmadığını söyledi, küresel ısınma yüzünden dedi, Eddie onun yaşına geldiğinde sahil artık olmayacaktı.

Solumda körfez, sağımda kum tepeleriyle hoş bir yürüyüştü. Greg Ackerman'ın evi adadaki son evdi, evinin kuzeyinde ilçe arazisi başlıyordu ve etrafı yeniden karmaşık çalılar sarıyordu,

sahile öyle yakın büyüyorlardı ki arada bir cüce palmiye dallarını itmek, büyük kümeler halindeki deniz lahanalarının üstünden atlamak zorunda kalıyordum. Sonra bitki örtüsü bitiyordu ve sahil genişleyip kabuklarla dolu yamuk bir üçgen halinde bitiyordu. Orada ara ara köpek balığı dişleri gördüm, bazıları işaretparmağım kadar vardı. Birkaçını alıp Donna'ya götürmeyi düşünerek cebime attım. Sonra hatırladım, of, karım ölmüştü.

Yine ısırıldım, diye düşündüm.

Üçgen yamuktu çünkü Günışığı Geçidi sahili kesiyordu. Su Calypso Koyu'ndan akıntıya ters akıyor, önce hafif körfez dalgalarıyla savaşıyor, sonra girdap halinde dönüp o dalgalara katılıyordu. Doksan yıl öncesinde kapalı olan Günışığı bir kasırga sonucu açılmıştı. Eve yerleştiğimde Greg'in orta sehpasında duran *Güney Adalarının Resimli Tarihi* kitabında okumuştum. Yolun karşısında suyun üstünde süzülen bir parça yeşillik vardı, geçidi açan aynı kasırgada sular altına gömülen Duma Adası'ndan geriye kalan tek şey.

Köpek balığı dişi toplama hevesimi kaybettim –karınızın öldüğünü hatırlamak böyle bir etki yapar sanırım– sadece ellerimi cebime sokup Çıngıraklı Yılan Adası'nın bittiği deniz kabuklu sahile baktım. Av ekibi adayı istila eden yılanları bu çıkmaz uca sürmüştü. Bir grup avukata heyet denir, bir grup çıngıraklı yılana da sürü. Bunu nereden biliyorum bilmiyordum ama biliyordum. Akıl bazen kendini sokan zehirli bir yılan değildir sadece, aynı zamanda hevesli bir çöp toplayıcıdır. Freddy Cannon 45'lik albümlerini Swan plak şirketinden çıkarmıştır, üzerinde OKULU BIRAKMA yazar. James Garfield'ın ikinci adı Abrams'dır. Bunlar da bildiğim ama nereden bildiğimi bilmediğim şeylerden bazıları.

Esinti tişörtümü dalgalandırır, kuşlar üstümde döner, Duma Adası'ndan geriye kalan yeşillik parçası nefes alırcasına dalgalarla yükselip alçalırken orada öylece durdum. Yılanları buraya nasıl sürmüşlerdi? Bu *bilmediğim* şeylerdendi. Onları buraya

getirince yüzerek kaçmaya çalışmayanları nasıl öldürmüşlerdi? Bunu da bilmiyordum.

Arkamdan bir gıcırtı duydum. Sonra bir tane daha. Ensemdeki ter buz kesti. Başımı çevirmek istemiyordum çünkü içinde yılan sokmalarından şişmiş ikizlerin oturduğu ikiz bebek arabasını göreceğime emindim. Ama gidecek bir yerim olmadığından (çıngıraklı yılanlar gibi) ve hayaletlere inanmadığımdan döndüm. Arkamda iki martı vardı, beyaz kafaları, siyah vücutları, boncuk gözleriyle onların bölgesine izinsiz girmekle ne bok yediğimi soruyorlardı.

Korktuğumdan onlara bir iki köpekbalığı dişi fırlattım. Akbabalara attığım deniz kabukları kadar büyük değillerdi ama iş gördüler. Martılar öfkeyle ciyaklayarak uçtular.

Ciyaklayarak.

Ben arkamdan bir *gıcırtı* duymuştum, yağlanması gereken teker gibi. Saçmalık bu, dedim kendi kendime ve dediğime az çok inanıyordum da. Rüzgâr, gazyağı ya da benzin olabilecek bir şeyin kokusunu getirdi. Şaşırmadım buna, Florida siyasetçileri, valisinden şehir ve belediye meclislerine kadar, körfez sahilinin narin ekosistemini korumaktan ziyade iş yapmakla ilgileniyor. Ekosistemi suiistimal ediyorlar ve sonunda kaybedecekler.

Suyun yüzeyinde ya da o sürekli girdabın kenarlarında dönen gaz ya da yağı gösteren gökkuşağı var mı diye baktım ama hiçbir şey görmedim. Derin bir nefes aldım, burnuma hiçbir koku gelmedi. Evime döndüm... artık Greg Ackerman'ın evini öyle görüyordum.

* * *

Yeniden evlenmeler genelde yürüyor mu bilmiyorum. İstatistikler varsa da görmedim. Bizimki yürüdü. Uzun bir ara verdiğimizden mi? Birbirimizi görmediğimiz, sonra da iletişimi

tamamen kestiğimiz yıllar sayesinde mi? Yeniden bir araya gelme şaşkınlığından mı? Bunun da payı olabilir. Yoksa oğlumuzun ölümünün korkunç yarası iyileşecek zaman bulduğundan mı? Belki, ama çiftler böyle bir şeyi hiç gerçekten aşabilir mi?

Kendime adıma konuşursam Tad'i daha az düşünüyordum ama düşündüğümde acısı her zamanki kadar ağır geliyordu. Bir gün ofisteyken ona yatmadan önce nasıl da *Monster Words* –karanlık korkusunu yok etmeyi amaçlayan bir el kitabı– okuduğumu hatırladım, sonra da ofis tuvaletindeki klozete oturup ağladım. Bu, olaydan bir, iki, hatta on yıl sonra bile değildi, ben ellilerimdeykendi. Şimdi yetmişlerimdeyim ve hâlâ onun resimlerine bakmıyorum, gerçi telefonuma bir sürü resmini yüklediğim zamanlar da oldu. Donna baktığını söylemişti ama sadece doğum günlerinde, bir rütüel gibi. O her zaman benden daha güçlüydü. Bir askerdi.

Sanırım çoğu ilk evlilik aşkla yapılıyor. Eminim istisnalar vardır, para ya da hayattaki durumunu başka açılardan iyileştirmek için evlenen insanlar var ama çoğunluk, hakkında pop şarkıları yazılan, baş döndüren, uçarı histen güç alıyor. "The Wind Beneath My Wings"* iyi bir örnek, hem uyandırdığı hisler hem de şarkının bahsetmediği kaçınılmaz son sayesinde: Rüzgâr nihayetinde diner. Sonrasında yere çakılmak istemiyorsan o kanatları çırpman gerekir. Bazı çiftler aşk zayıfladıktan sonra da dayanan daha sağlam bir sevgiyle bağlanır. Bazıları sevgilerinin yeterince sağlam olmadığını keşfeder. Para hakkında konuşmak yerine tartışırlar. Güvenin yerini şüphe alır. Gölgelerde sırlar çiçek açar.

Bazı evlilikler de çocuk öldüğü için biter. Allie Bell'in evliliği bitmemişti ama eşi kısa süre sonra ölmese belki de biterdi. Ben kalp krizi geçirmedim, sadece panik ataklar. Çantamda kese kâğıdı taşıdım ve panik atak gelince ona üfledim. Nihayetinde kesildiler.

---

* Bette Midler'ın seslendirdiği şarkı. İng. Kanatlarımın altındaki rüzgâr. (ç.n.)

Donna ve ben yeniden evlendiğimizde daha eski, daha nazik ve daha vakur bir sevgi vardı aramızda. Hayata yeni başlayan çoğu genç çiftin başına bela olan para tartışmaları yoktu, ben reklam işinden iyi kazanmıştım, Donna da güney Maine'deki en büyük okul bölgelerinden birinde müfettişti. Onu barda gördüğüm akşam okul yöneticileri için yapılan New England'daki bir konferans için Providence'a gelmişti. Yıllık maaşı benimki kadar yüksek değildi ama boldu. İkimizin de 401K emeklilik hesabı vardı. Ekonomik ihtiyaçlarımız karşılanıyordu.

Seks tatmin ediciydi, gerçi pek ateşli değildi (uzun –ha ha– ara verdikten sonraki ilk seferimiz dışında belki). Onun kendi evi vardı, benim kendi evim, öyle yaşıyorduk. Ulaşım çok büyük sorun olmuyordu. Görüşmediğimiz yıllar boyunca birbirimizden sadece yüz kilometre uzakta yaşadığımız ortaya çıktı. Sürekli birlikte değildik ve bunda bir sorun yoktu. Sürekli birlikte olmamız gerekmiyordu. Birlikteyken aynı zamanda seviştiğin çok iyi bir arkadaşınla beraber gibi oluyordun. Yeni başlayan çiftlerin kanatlarının altında o rüzgâr olduğu için yapması gerekmeyen bir biçimde ilişki için emek verdik. Yaşlı çiftlerin, hele de geçmişlerinde korkunç bir karanlık olanların, kanatlarını çırpması gerekir. Biz de çırptık.

Donna erken emekli oldu ve 2010'da tek evli bir çift olduk: Newburyport'ta benim evimde. Onun kararıydı. Başta beraber daha çok zaman geçirmek istediği için bu kararı verdiğini düşündüm ve haklı da çıktım. Sadece neden daha çok zaman geçirme ihtiyacı duyduğunu anlamamıştım. Bir hafta onun eve yerleşmesiyle geçti, sonra ekim ayında güneşli bir cumartesi evimin arazisini Merrimack Nehri'nden ayıran taş duvarın yanından onunla yürümek isteyip istemediğimi sordu. El ele tutuşup yaprakları savurarak yürüdük, çıtırtılarını dinliyor, yumuşayıp çürümeye başlamadan önce yaydıkları o tatlı tarçın kokusunu içimize çekiyorduk. Kocaman bulutların mavi gökyüzünde süzüldüğü güzel bir akşamüstüydü. Kilo vermiş gibi göründüğünü söyledim. Verdiğini söyledi. Vermişti çünkü kanserdi.

* * *

Allie'yi parçalayan akbabaları düşünmenin beni uyutmayacağından korkuyordum, o yüzden Greg'in büyük boy ecza dolabını karıştırdım (dostum oldum olası hastalık hastasıdır) ve içinde dört hap kalmış bir Ambien şişesi buldum. Etiketine bakılırsa bu özel uyku hapı desteğinin son kullanma tarihi Mayıs 2018'di ama ne olacak deyip iki hap aldım. Belki işe yaradılar, belki de plasebo etkisidir ama gece boyunca uyudum ve rüya görmedim.

Ertesi sabah yedide tazelenmiş halde uyandım ve burada kaldığım süre boyunca Allie'nin öldüğü yerden uzak durmayacağımı düşünerek her zamanki yürüyüşüme çıkmaya karar verdim. Şort ve spor ayakkabı giyip kahve için Keurig'i açmaya indim. Greg'in garaj yolu evin yan tarafındaki geniş bir avluya çıkıyor. Merdivenlerin dibindeki bir pencere bu avluya bakıyor. Merdivenlerin sonunda iki adım atmıştım ki olduğum yerde donup bakakaldım.

Bebek arabası dışardaydı.

İnanamıyordum. Kavrayamıyordum. Bir gölge oyunu olduğunu sandım ama sabahın o erken ışığında gölge falan *yoktu*.... bebek arabasının yere düşen gölgesi dışında. Oradaydı. Gerçekti. Nesnenin kendisinden çok gölgesi kanıtlıyordu bunu. Onu yaratacak bir şey olmadan var olamaz gölgeler.

Başta yaşadığım beyin donmasının ardından korkmaya başladım. Birisi, kötü niyetli biri, beni korkutmak için gelip bebek arabasını buraya bırakmıştı. İşe yaramıştı da. Korkmuştum. Böyle bir şeyi kim yapar hiç bilemiyordum, polis memurları Zane ve Canavan'ın yapmayacağı kesindi. Bay Ito Bayan Bell'in ölümünü duymuştu muhtemelen –küçük topluluklarda haberler çabuk yayılır– ama eşek şakası yapacak biri değildi, oğlu da zamanının çoğunu sanal hayaller âleminde geçiriyordu. Olağan şüpheliler yoktu ve bir bakıma bir önemi de yoktu. Önemli olan şuydu,

birileri ucuz roman yazarlarının gecenin bir körü dediği saatte benim evime gelmişti.

Kapıları kilitlemiş miydim? Baştaki şok ve dehşetle (başta öfkeli bile değildim) hatırlayamadım. Sorsalar o an ölen eşimin ikinci adını bile hatırlayacağımdan emin değilim. Ön kapıya koşturdum: Kilitliydi. Havuz ve avluya açılan kapıya gittim: Kilitliydi. Garaja açılan arka kapıya gitim, o da kilitliydi. Yani en azından kimse içeri girmemiş, geceyarısı sinsice gezinmemişti. Rahatlamam gerekirdi ama rahatlamadım.

Polislerden biri o şeyi buraya getirmiş olmalı, diye düşündüm. *Zane garajı kilitleyip anahtarları aldı.*

Mantığa sığıyordu ama inanmıyordum işte. Zane sağlam, güvenilir birine benziyordu, hiç de aptal değildi. Hem garaja girmek için anahtar gerekiyor muydu gerçekten? Muhtemelen gerekmiyordu. Yan kapının kilidi kıyafet askısı ya da kredi kartıyla açabileceğiniz bir kilide benziyordu.

Bebek arabasına bakmak için dışarı çıktım. Üçüncü sınıf ürkütücü gerilim filmlerinde bırakılan notlardan olabileceğini düşünüyordum: *Sırada sen varsın* ve *geldiğin yere dön,* geldi ilk aklıma.

Not yoktu. Daha kötü bir şey vardı. Bir koltukta sarı şort, diğerinde kırmızı şort. Dünkülerin aynısı değil. Sırt kısmına serilen tişörtler de aynı değildi. O tişörtlere dokunmak istemiyordum ve üstlerinde yazanı okumak için dokunmama gerek de yoktu: TWEEDLEDUM ve TWEEDLEDEE. İkiz tişörtleri olduğu kesindi ama bunları giyen ikizler çoktan ölmüştü.

Asıl soru, güzel bir soruydu, lanet bebek arabasıyla ne yapacağımdı. Şimdi arabanın burada olduğu gerçeğini kabullenince hemen peşinden korku duyduğum ilk şok, yerini merak ve öfkeye bırakıyordu: bok gibi başlayan bir gün. Şortumun cebinde cep telefonum vardı. İlçe Şerif Merkezi'ni arayıp memur P. Zane'i istedim. Danışma beni beklemeye aldı, sonra hatta dönüp, memur Zane'in gelecek pazartesine dek izinli olduğunu söyledi.

Bir polisin özel numarasını istememem gerektiğini biliyordum, o yüzden danışmandan ona Victor Trenton'ın aradığını söylemesini ve geri aramasını rica ettiğimi iletmesini istedim.

"Elimden geleni yapacağım," dedi kadın. Boktan sabahımı hiç de güzelleştirmeyen cevap sayılmayacak bir cevaptı bu.

"Yapın lütfen," dedim ve telefonu kapattım.

Bay Ito da gelecek pazartesine kadar gelmeyecekti, başka bir misafir de beklemiyordum ama o bebek arabasını avluda bırakmak gibi bir niyetim yoktu. Onu Bayan Bell'in evine geri götürüp garaja koymaya karar verdim. Sonuçta her zamanki yürüyüş yolumdaydı ve eşek şakası yapan/kötü niyetli biri garaj kapısını zorlamış mı diye bakabilirdim. Ancak ilk olarak Zane'e göstermek için olay yerindeki pusetin birkaç fotoğrafını çektim. Konuyla ilgilenirse tabii. Bebek arabasını avluda bulduğum yerde bırakmadığım için kızabilirdi ama araba bir suç kanıtı mıydı ki? Allie Bell illa da bir pusetle dövülerek mi öldürülmüştü? Hayır. Arabayı sadece ilk koyduğumuz yere götürecektim.

Sıcak sabah güneşinin altında arabayı ittim. Belki de Ambien'ın etkisi hâlâ üzerimdeydi çünkü bebek arabasının sıradan özellikleri (şortlar ve tişörtler bile sıradandı, Walmart ve Amazon'da bulunabilecek türden kıyafetlerdi) korkumu dağıttıktan sonra bir çeşit sersemlik geldi bana. Yatakta olsam ya da kanepeye uzansam uykuya dalabilirdim. Ama Çıngıraklı Yılan Yolu'nda yürüdüğümden sadece düşüncelerimin özgürce akmasına müsaade ettim.

Gıcırdayan teker olsun olmasın (*cidden yağlamam gerek ama*, diye düşündüm) bebek arabasını itmek kolaydı, özellikle de içinde ağırlık yapacak dört yaşında çocuklar yokken. Arabayı sol elimle ittim. Sağ elimle koltukların sırtında duran tişörtlere dokundum, önce birine, sonra diğerine. Ancak çok sonraları ne yaptığımın farkına vardım.

Yolu geçip çalıları yararak sahile doğru ilerleyen çocukları düşündüm. İçine düştükleri durum onları öfkelendirmemişti,

savrulan bir palmiye yüzlerine çarpınca ya da fırlamış bir dal kollarını çizdiğinde küçük oğlan küfürleri savurmuyorlardı. Öfkeli değillerdi, sabırsız değillerdi, keşke iskeleden gitseydik demiyorlardı. Ortak bir hayalin içine dalmışlardı; babalarının Tribune'ün pazar karikatür ekinden yaptığı şapkaları giymiş orman kâşifleriydi onlar. İlerde bir yerde korsanların bıraktığı bir hazine sandığı ya da King Kong gibi devasa bir maymun olabilirdi, bu anneleri Tom Brokaw'la akşam haberlerini izlemek için el koyana dek saat dörtteki *Tampa Matinee*'de televizyonun karşında bağdaş kurup izledikleri bir filmdi.

Bir hışırtı duymuşlardı, başta alçaktı ama kahramanca yollarına devam ettikçe daha yakından ve daha yüksek gelmeye başlamıştı. Başta aldırmadılar, sonra da ölümcül bir hata yapıp umursamadılar. Joe arı olabileceklerini ve bal bulabileceklerini düşündü. Jake kardeşine daha kaç kere sokulmak istediğini sordu ve aptalca davranmamasını söyledi. Hazinenin peşindeydiler. Bal hazine değildi. Hışırtı sesleri sağdan soldan geliyordu. Önemli değil! Sahile gitmek için dümdüz aşağı ineceklerdi. Şimdiden dalga seslerini duyabiliyorlardı, önce ayaklarını suya sokacak, sonra da altın bulmak için kumu kazacaklardı (hazine avı sonuç vermezse kale yaparlardı). Ayaklarını suya sokmak istiyorlardı çünkü sıcaktı, benim küçük oğlumun maruz kaldığı gibi sıcak bir gün. Onun ayaklarını sokacak bir suyu yoktu, dışarda bir canavar olduğu için annesiyle sıcak bir arabada kapalı kalmıştı. Canavar uzaklaşmıyor, araba çalışmıyordu.

Çukuru görmediler çünkü karmaşık çalıların altında gizliydi. O çalılar gölgesinde yaşayan bir yılan yuvasını –bir yılan sürüsünü– da gizliyordu. Jake ve Joe yan yana bu aşırı büyümüş yeşillik yığınının etrafını dolaşabilirdi ama cesur kâşifler böyle yapmaz. Cesur kâşifler yeşillikleri görünmez palalarla paramparça ederek dümdüz ileri yürür.

Onlar da öyle yaptılar ve yan yana yürüdükleri için çukura beraber düştüler. Ve yılanların içine. Onlarcası vardı. Bazıları

hâlâ gençti –yılancıklar– soksalar da (bilinenin aksine) zehir vermezler. Ama sokmaları yine de çok acıtır ve çıngıraklı yılanların çoğu tam koruma moduna girmiş yetişkinlerdir. Elmas biçimli başlarını öne uzatıp dişlerini en derine geçirirler.

Çocuklar bağırdı, *ah* ve *durun* ve *bu ne* ve *acıyor*.

Bilek ve bacaklarından defalarca kez sokuldular. Joe bir dizinin üstüne düştü. Bir yılan uyluğuna saldırdı ve dizine turnike yaparcasına dolandı. Jake bileklerinde halhal misali yılanlarla ot dolu çukurdan çıkmaya uğraştı. O hışırtı tüm dünyayı doldurdu. Joe'yu ayağa kaldırmaya çalıştı ve bir yılan göz açıp kapayıncaya dek dişlerini küçük avcunun etli kısmına gömdü. Joe artık yüzüstü yatıyordu, yılanlar her yanını sarmıştı. En azından yüzünü korumaya çalıştı ama yapamadı. Boynundan ve yanağından sokulmuştu, başını kaçmak için nafile bir çabayla çevirdiğinde burnundan ve ağzından da soktular. Yüzü şişmeye başladı.

Jake dönüp sendeleyerek yola geri dönmeye ve yolun karşısındaki Bell evine gitmeye çalıştı, bileklerinde hâlâ yılanlar sarılıydı. Biri düştü. Diğeri bir çubuk şekeri misali döne döne çocuğun şortuna doğru çıktı. İkisi her şeyi her zaman beraber yaptıkları halde neden koşuyordu? İkiz kardeşinin artık yardım edilemez halde olduğunu bildiğinden mi? Hayır. Kör bir paniğe kapıldığı için mi? Hayır, kör bir panik bile Joe'yu terk etmesine neden olamazdı. Hâlâ evdeyse babasını, babası yoksa annesini oraya götürmek istediği içindi. Panik değildi bu, bir kurtarma göreviydi. Jake yılanı bacağından söktü ve bir an boncuk gibi, kendisini tartan gözlerini gördü, derken yılan dişlerini bileğine gömdü. Yılanı savurup attı ve koşmaya çalıştı ama koşamadı, zehir şimdi damarlarında dolaşıyor, kalbini delicesine attırıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu.

Joe artık çığlık atmıyordu.

Jake ikili görmeye başladı, sonra üçlü. Artık yürüyemiyordu bile, o yüzden sürünmeyi denedi. Elleri çizgi filmlerdeki eldivenler gibi şişti. Kardeşinin adını söylemeye çalıştı ama yapamadı çünkü boğazı...

* * *

Beni bu görüden koparan havaya kalkıp açılan otomatik kapının tıkırdayıp inlemesi oldu. İttiğim bebek arabası onun açılmasını sağlayan fotoelektrik ışın sensörünü harekete geçirmişti. O zombi halimle Allie'nin garaj yolunu geçmiştim. Sağ elimin hâlâ önce bir tişörte (TWEEDLEDEE) sonra diğer tişörte (TWEEDLEDUM) sırayla dokunduğunu gördüm. Sıcak bir şeye dokunmuşum gibi elimi geri çektim. Gün hâlâ nispeten serindi ama yüzüm terle ıslanmış, tişörtüm terden koyulaşmıştı. Sadece yürümüştüm (en azından yürüdüğümü sanıyordum, tam hatırlayamıyordum) ama iki yüz metre depar atmışım gibi hızlı hızlı nefes alıyordum.

Bebek arabasını geriye çektim ve kapı indi. Biraz önce neler olduğunu sordum kendime ama cevabı bildiğimi sanıyordum. Ajanstaki ekibimdekiler bana gülerdi –belki Cathy Wilkin dışında, onun klozet temizleyiciler için reklam sloganı bulmanın ötesine uzanan bir hayal gücü vardı– ama açıklamamın başka yolu yoktu. Sözde bir kâhinin, öldüğü tahmin edilen insanların cesedini bulmakta polise yardım etmek için çağrıldığı bir sürü film ve en az bir televizyon belgeseli izlemiştim. Tazılara nasıl izlemeleri gereken kokuyu almaları için bir parça kıyafet veriliyorsa kâhinlere de yerini bulmaları gereken kişi için önemli sayılan bir nesne veriliyordu. Genelde sonuçlar saçmalıktı ama birkaç davada işe yaramıştı. Ya da yaramış gibi görünmüştü.

Tişörtlerdi. Tişörtlere dokunmak. Tad hakkındaki kısım? Bu tişörtlerden artık nasıl bir his alıyorsam, onu bölen kendi anılarımdı. Oğlumun bu tuhaf görüye girmenin yolunu bulması şaşırtıcı değildi. Bell ikizleriyle yakın yaşlardayken ve benzer zamanlarda ölmüştü. İkiz değil de üçüz gibi. Trajedi trajediyi çeker.

Bebek arabasını çevirip geri yürümeye başladığımda görümün o canlılığı solmaya başladı. Hakiki psişik bir deneyim

yaşadığım fikrini sorgulamaya başladım. Bell ikizlerinin başlarına gelenleri bilmiyor değildim sonuçta, belki de zihnim sadece birkaç detay eklemişti, içine düştükleri görünmeyen çukur gibi. Belki de hiç öyle değildi olay. Ayrıca bebek arabasının evimde ortaya çıkması yüzünden aşırı kolay etkilenebilecek halde olduğum inkâr edilemezdi.

Onun kapıma nasıl geldiğiniyse *açıklayamıyordum.*

* * *

Sarı bandın altından geçip bebek arabasını dönen garaj yolundan Bell'lerin evine doğru ittim. *Gırc, gırc, gırc.* Garajın yan kapısı açıktı, hafif rüzgârda tembel tembel ileri geri sallanıyordu. Ne kilit plakasının altında üstünde ne de kapıda yara bere yoktu. Kredi kartıyla açılmış olabilirdi ama zorlanmadığı kesindi.

Kapı topuzunu inceledim, hem içeridekini hem dışarıdakini. Dışarıdakinin ortasında bir anahtar deliği vardı, memur Zane buradan kapıyı kilitlemişti. İçeridekini kilitlemek için anahtar gerekmiyordu. O topuzun ortasında bir düğme vardı ve tek yapman gereken ona basmaktı.

Cevap basit, diye düşündüm. *İkizler yaptı. Jacob ve Joseph. İçerideki topuzu çevirip açtılar o kadar. Kilit tık diye açıldı, kapı da. Bebek oyuncağı. Sonra bir tarafına Jake, bir tarafına Joe geçip bebek arabasını benim evime getirdiler.*

Tabii. Buna inanıyorsan Vietnam'da savaşı kazandığımıza, Ay'a inişin kandırmaca olduğuna, Sandy Hook ilkokul saldırısındaki dehşete kapılmış ailelerin kriz aktörü olduğuna ve 11 Eylül'ün içeriden desteklendiğine de inanırdın.

Ama işte garaj kapısı *açıktı.*

Ve bebek arabası üç yüz dört yüz metre öteye, benim evime kadar *gelmişti.*

Telefonum çaldı. Sıçradım. Arayan memur P. Zane'di. Şerif Merkezi'ndeki görevli sözünü tutmuştu.

"Merhaba Bay Trenton, sizin için ne yapabilirim?" Sesi bugün daha rahattı ve çok daha Güneyli. Muhtemelen izin günü olduğundan ve sivil havasına girdiğindendi.

"Bell'lerin evindeyim," dedim ve ona nedenini anlattım. Görünmeyen yılan çukuruna düşen çocuklara dair görümü anlatmayı atladığımı söylememe gerek yok herhalde.

Sözümü bitirdiğimde bir an sessizlik oldu. Sonra, "Girin de bebek arabasını garaja geri koyun, olur mu?" dedi. Sesi şaşırmamış ve pek endişelenmemiş gibi çıkıyordu. Tabii *o* çığlıklar atan Joe Bell'in her yanında kıvranan yılanlara dair bir şey görmemişti. "Birileri size eşek şakası yapmış. Gençlerdir muhtemelen, deli kadının nerede öldüğünü görmek için Çıngıraklı Yılan Yolu'na gizlice girmişlerdir. Palm Village'da bilinirdi Bayan Bell."

"Sizce gerçekten böyle mi olmuştur?"

"Başka ne olabilir ki?"

Hayaletler, diye düşündüm. *Hayalet çocuklar.* Ama bunu söylemeyecektim. Düşünmekten bile rahatsız oluyordum. "Belki haklısınızdır. Kilidi kredi kartı ya da ehliyetle açmış olmalılar ama. Kapıda hiç hasar yok."

"Tabii. O kilitleri açmak çok kolay."

"Bebek oyuncağı."

Kıkırdadı. "Doğru dediniz. Bebek arabasını yerine koyup kapıyı kapatın. Rahmetlinin anahtarları şubede. Andy Pelley alacak anahtarları. Kimden bahsettiğimi hatırlıyorsunuz değil mi?"

"Tabii. SüperDede."

Güldü. "Doğru ama yüzüne söylemeyin sakın. Neyse, içeri girip yakın akraba ve tanıdık iletişimi aramak için hâkim arkadaşına Acil Hal Kararını imzalatmayı başarmış. Andy gözü açık bir ihtiyar. Birileri içeri girdiyse anlar. En azından hanımefendinin naaşıyla ilgilenecek birini bulmamız gerekiyor."

Naaş, diye düşündüm rüzgârda ileri geri savrulan kapıyı seyrederken. Ne kelime ama. "Morgda kalamaz sanırım değil mi?"

"Morgumuz yok zaten. Tamiami'deki Perdomo Cenazevi'nde. Bir şey diyeceğim, hazır oradayken ve garaj açıkken içeri girip hanımefendinin arabasına herhangi bir zarar verilmiş mi diye bakabilir misiniz? Yarılmış lastikler, kırık camlar, çatlak ön cam? Çünkü o zaman durumu biraz daha ciddiye almamız gerekir."

"Memnuniyetle. İzin gününüzde rahatsız ettiğim için kusura bakmayın."

"Hiç endişe etmeyin. Kahvaltımı yaptım, arka bahçede oturmuş gazete okuyorum. Arabada bir sıkıntı varsa arayın. Ben de Andy'ye haber veririm. Bir de Bay Trenton?"

"Vic desenize."

"Tamamdır, Vic. Bebek arabasını Bay Ackerman'ın evine getiren çocukların bunu yeniden yapacağını düşünüyorsanız –bu tür boklar yapan çocuklar pek de yaratıcı sayılmaz– arabayı geri götürüp kendi garajınıza koyabilirsiniz."

"Burada bırakırım."

"Öyle olsun. İyi günler dilerim."

Bebek arabasını eşikten atlatmak için ön tarafını sallayarak garaja sokarken Zane'e tişört ve şortları da anlatmadığımı fark ettim.

Garajda havalandırma yoktu, neredeyse kapıdan içeri girdiğim anda terlemeye başladım. Arabanın acilen en yakın oto yıkamaya gitmesi gerekiyordu –yanları ve ön camı tuzla kaplanmıştı– ama onun dışında Allie'nin Chevy Cruze'u iyi görünüyordu. Kendimi boş arka koltuklara bakarken yakaladım (*tabii ki* boşlardı) ve bakışlarımı çevirdim. Arka duvar boyunca sıralanmış karton koliler vardı. Her birinin üstüne markerla düzgünce *J'LER* yazıyordu.

Annemin bir lafı vardı. *Dedikodudan beter tek şey başkasının eşyalarını gizlice karıştırmaktır.* Ama babam da ona başka bir lafla takılırdı: *Merak kediyi öldürürmüş ama merakını dindirmek onu diriltirmiş.*

Kutulardan birini açınca ahşap yapbozlardan buldum, şu parçaları hayvan biçiminde olanlardan. Başka bir tanesini açtım ve resimli kitaplar buldum: Dr. Seuss, Richard Scarry, Berenstain Ayıları. Diğer birkaç kolide şort ve üzerlerinde çeşitli ikiz esprileri olan tişörtlerin de olduğu kıyafetler vardı. Demek bebek arabasındaki şort ve tişörtler buradan geliyordu. Aklıma takılan, şakayı yapan kişinin Allie'nin kıyafetleri bebek arabasına görünmez bebekleri giydirir gibi koyduğunu bilip bilmediğiydi. Memur Zane bildiklerini söylerdi, kulaktan kulağa yayılırdı böyle şeyler. Ben o kadar emin değildim.

Yas uyur ama ölmez. En azından yası tutan ölene dek. Bu son koliyi açtığımda yeniden öğrendiğim bir dersti. Oyuncaklarla doluydu. Matchbox oyuncak arabalar, oyun çubukları, *Star Wars* figürleri, Candy Land kutu oyunu ve bir düzine plastik dinozor.

Oğlumuzun da Matchbox arabaları ve oyuncak dinozorları vardı. Onlara bayılırdı.

Gözlerim yandı, koliyi kapatırken ellerim biraz titredi. Bu sıcak, kıpırtısız garajdan çıkmak istiyordum. Belki Çıngıraklı Yılan Adası'ndan da. Buraya eşimin ve aptalca birbirimizden ayrı boşa harcadığımız yılların yasını tutmaya gelmiştim, oğlumun korkunç ölümünün çoktan iyileşen yarasını yeniden açmaya değil. *Inside View*'dan* fırlama psişik görülere kapılmaya hiç değil. Emin olmak için iki üç gün daha bekleyecek, hislerim değişmezse Greg'i arayıp teşekkür edecek ve Bay Ito'ya eve göz kulak olmasını söyleyecektim. Sonra ağustosta sıcak olan ama ölümüne sıcak da olmayan Massachusetts'e dönecektim.

Dışarı çıkarken kapının sol tarafındaki bir rafta çeşitli alet edevat gördüm; bir çekiç, bir tornavida, iki İngiliz anahtarı. Bir de eski tip yağ tenekesi, parmaklarınla pompaladığın metal bir tabanı ve bana Allie Bell'in yılan kancasını anımsatan uzun bir

* Stephen King'in bazı kitaplarında geçen, gerçekdışı ve sansasyonel haberlere yer veren kurgusal bir dergidir. (ç.n.)

burnu olanlardan. Bebek arabasını Greg'in evine götürmek gibi bir niyetim olmasa da en azından gıcırdayan tekeri yağlamaya karar verdim. Tabii tenekede yağ kaldıysa.

Tenekeyi alınca rafta başka bir şey daha olduğunu gördüm. Üzerinde JAKE VE JOE yazan bir dosyaydı bu. Daha büyük harflerle de: SAKLA!

Dosyayı açınca pazar karikatür ekinden yapılmış iki şapka gördüm. Tekeri yağlamak uçup gitti aklımdan, o gazete şapkalara dokunmak istemiyordum. Onlara dokunmak başka bir görüye sebep olabilirdi. O sıcak garajda fikir salakça değil de gayet mümkün geldi.

Garaj kapısını kapatıp eve gittim. Oraya varınca telefonumu alıp *Tampa Matinee*'yi arattım. Bunu yapmak istemiyordum ama şapkaları bulmuştum işte, o yüzden arattım. Siri beni o zamanlardan Tampa'nın CBS bağlantılı WTVT kanalının eski bir çalışanının kurduğu nostaljik bir siteye yönlendirdi. Ellilerden doksanlara kadar yerel programların bir listesi vardı. Sabahları bir kukla şovu. Cumartesi öğleden sonraları gençlere dans partisi. Ve 1988'e kadar her gün akşamüstü dörtten altıya kadar süren bir film, *Tampa Matinee*. Bir zamanlar, benim oğlum öldükten sadece üç yıl sonra, Joe ve Jake televizyonun önüne bağdaş kurup oturmuş ve Empire State binasının tepesine asılan King Kong'u izlemişti.

Bundan şüphem yoktu.

* * *

Yeniden evlendikten sonra beraber on yılımız oldu. Dokuzu, kanser tekrar etmeden öncesi, güzeldi. Son yılı... eh, güzel geçmesi için çabaladık ve ilk altı ay az çok başardık da. Sonra ağrısı artmaya başladı, şiddetliden çok şiddetliye, sonra da artık başka hiçbir şey düşünemediğin bir noktaya geldi. Donna hastalığı konusunda cesurdu, cesaretten yana hiç eksiği yoktu o kadının.

Bir keresinde yanında sadece bir beyzbol sopasıyla kuduz bir St. Bernard'la karşı karşıya gelmişti. Kanser içini kemirirken elinde iradesi dışında bir silahı yoktu ama iradesi ona uzun süre yetti. Sonlara doğru Providence'taki o gece seviştiğim kadının gölgesi gibiydi ama benim gözümde her zaman güzeldi.

Evde ölmek istedi, ben de bu isteğini onurlandırdım. Gün içinde bir hemşiremiz vardı, gece de yarı zamanlı ama onunla genelde ben ilgileniyordum. Onu besledim ve artık tuvalete kadar gidemediğinde altını değiştirdim. Bunları onca yılı kaybettiğimiz için yapmak istedim. Evimizin arkasında ikiye ayrılan bir ağaç vardı –belki de yıldırım düşmüştü üstüne– sonra ayrılan parçaları geri birleşmiş ve aralarında kalp biçiminde bir delik kalmıştı. O bizdik. Bu metafor size aşırı duygusal geliyorsa da bana ne. Ben anladığım kadarıyla gerçekleri anlatıyorum. Hissettiğim kadarıyla.

Bazı insanlar şanssız oluyor. Biz, bize verilenlerle elimizden geleni yaptık.

* * *

Yatağa uzanıp tavanda ağır ağır dönen vantilatörün kollarına baktım. Tekeri gıcırdayan bebek arabasını, gazeteden şapkaları ve oyuncak dinozorları düşünüyordum. Ama en çok Donna'nın öldüğü geceyi düşünüyordum, aslında bu hep kaçtığım bir anıydı. Şimdiyse nedense gerekli geliyordu. Yoğun kar yağışı ve saatte altmış kilometre hızla esen rüzgârıyla kuzeydoğu fırtınası çıkmıştı. Gece hemşiresi o öğleden sonra üçte Lewiston'dan arayıp gelmeyeceğini söylemişti. Dediğine göre yollar geçit vermiyordu. Işıklar birkaç kez titremiş ama gitmemişti, bu da iyiydi. Işıklar gitse ne yapardım bilmiyordum. Donna aralık sonunda OxyContin haplarından morfin pompasına geçmişti. Yatağının başında duruyordu ve elektrikle çalışıyordu. Donna uyuyordu. Yatak odamız soğuktu –kaloriferler uğuldayan ocak rüzgârına

ayak uyduramamıştı– ama zayıf yanakları terden ıslanmıştı ve bir zamanlar gür olan saçından geriye kalanlar kafatasının narin kıvrımına tutunuyordu.

Sona yaklaştığını biliyordum, onkoloğu da biliyordu, morfin pompasındaki doz ayarı sınırını kaldırmıştı, küçük ışık artık hep yeşil parlıyordu. Çok fazla morfinin onu öldürebileceğine dair zorunlu bir uyarıda bulundu ama bu konuda aşırı endişeli değil gibiydi. Neden olsundu ki? Kanser onun büyük kısmını yiyip tüketmişti çoktan, şimdi de kalanları silip süpürüyordu. Son üç haftadır çoğu zaman yaptığım gibi onun yanına oturdum. Ölüm rüyaları görürken morarmış gibi görünen göz kapaklarının altında bir oraya bir buraya oynayan gözlerini seyrettim. Pompanın içinde bir poşet olduğunu tahmin ediyordum, elektrik giderse bodrumdan bir vida alıp...

Gözleri açıldı. Nasıl olduğunu, ağrının ne kadar kötü olduğunu sordum.

"Fena değil," dedi. Sonra: "Ördekleri görmek istedi."

"Kim tatlım?"

"Tad. Ördekleri görmek istediğini söyledi. Sanırım bana söylediği son şey buydu. Sence hangi ördeklerdi?"

"Bilmem."

"Hiç ördek hatırlıyor musun? Belki onu Rumford Hayvanat Bahçesi'ne götürdüğümüzde?"

Onu oraya götürdüğümüzü hiç hatırlamıyordum. "Evet, büyük ihtimalle orada görmüştür. Bence..."

Arkamda bir yere baktı. Yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım! Nasıl da büyümüşsün! Nasıl *uzamışsın*!"

Başımı arkama çevirdim. Orada kimse yoktu, tabii ki, ama kimi gördüğünü biliyordum. Rüzgâr sertçe esti, saçaklarda inledi ve kepenklerini kapattığımız yatak odası camlarına öyle bir kar savurdu ki kar değil de çakıltaşı yağıyormuş gibi ses geldi. Işıklar azaldı, sonra geri geldi ama bir yerlerde bir kapı savrulup açıldı.

"NEFES ALMIYORDUN!" diye bağırdı Donna.

Baştan ayağa tüylerim diken diken oldu. Sanırım saçlarım bile diken diken oldu. Emin değilim ama öyle olduğunu düşünüyorum gerçekten. Hâlâ çığlık atacak gücü olduğunu sanmazdım ama beni hep şaşırtırdı. Son ana dek beni şaşırttı. Rüzgâr her yerin altını üstüne getirmeye hevesli bir hırsız misali artık evin içindeydi. Kapalı yatak odası kapısının altından hızla esişini hissedebiliyordum. Oturma odasında bir şey düşüp kırıldı.

"NEFES AL Tad! NEFES AL!"

Bir şey daha düştü. Bir sandalye belki.

Donna bir şekilde kalem kalınlığında kollarından destek alarak dirseklerinin üstünde doğrulmayı başarmıştı. Gülümseyip geri uzandı. "Tamam," dedi. "Öyle yapacağım. Evet."

Bir telefon konuşmasının tek tarafını dinlemek gibiydi.

"Evet. Tamam. Güzel. Çok şükür. Ne?" Başını salladı. "Tamam."

Gözlerini kapattı, hâlâ gülümsüyordu. Odadan çıkıp ön kapıyı kapatmaya gittim, daha şimdiden neredeyse iki santim derinliğinde, yelpaze biçiminde kar birikmişti önünde. Geri döndüğümde karım ölmüştü. Oğlumuzun bu dünyadan giderken ona eşlik etmeye geldiği fikrine dudak bükebilirsiniz, buyurun bükün. Ama ben bir keresinde yirmi kilometre uzakta ölmek üzere olan oğlumun sesini giysi dolabından duydum.

Bunu kimseye anlatmadım, Donna'ya bile.

* * *

Bu anılar aklımda dönüp durdu. Akbabalardı, çıngıraklı yılanlardı. Gagalıyor, sokuyor, beni rahat bırakmıyorlardı. Geceyarısı gibi Greg'in son kullanma tarihi geçmiş Ambien'lerinden iki tane daha aldım, geri uzandım ve işe yaramalarını bekledim. Hâlâ Donna'nın dünyadan göçerken Tad'in büyüyüp yetişkin

olmuş halini gördüğünü düşünüyordum. Onun hayatının bu şekilde sonlanmasının benim üzerimde yatıştırıcı bir etkisi olması gerektiğini ama olmadığını düşündüm. Onun ölüm döşeğine dair anılarım yılan çukuruna düşen oğlanlara dair görüme ve gerçekliğe döndüğümde elimin TWEEDLEDUM'la TWEEDLEDEE arasında gidip geldiğini görmeme bağlanıyordu sürekli. Onların geride bıraktıklarına dokunan elime. Onlardan kalanlara.

Ya Donna'nın ölürken Tad'i gördüğü gibi gördüysem onları? Ya onları gerçekten gördüysem? Allie görüyordu, gördüğünü biliyorum, diye düşündüm.

Hayatla ölüm arasındaki sınırı geçerken Tad'i görmek Donna'yı rahatlatmıştı. Bu çocuklar beni rahatlatır mıydı? Pek sanmıyordum. Onları rahatlatan kişi gitmişti. Ben bir yabancıydım. Ben... neydim? Onların nesi oluyordum?

Bilmek istemiyordum. Onların bana *musallat* olmasını istemiyordum ve tam da bunun olabileceği fikri... beni uyanık tutan işte buydu.

Dalmak üzereydim ki o ritmik gıcırtıyı duydum. Bir anda başladı. Ses Greg'in oturma odasındaki tavan vantilatöründen geliyormuş gibi davranamazdım, tam da bu odanın içindeki banyodan geliyordu.

Gırc ve *gırc* ve *gırc.*

Bir insan başka kimselerin olmadığı bir yolun sonundaki evde yalnızken ne kadar dehşete düşebilirse o kadar dehşete düşmüştüm. Ama Donna oğlunu savunmak için beyzbol sopası dışında bir şeyi olmadan kuduz bir St. Bernard'la yüzleşebiliyorsa ben de banyoya bakabilirdim. Komodindeki lambayı yakıp yataktan çıktığım sırada sesi hayal ettiğim bile geçti aklımdan. Bir yerlerde Ambien'in halüsinasyona neden olduğunu okumamış mıydım?

Dudaklarımı kemirerek banyo kapısının soluna doğru yürüdüm ve duvara dayandım. Topuzu çevirip kapıyı ittim ve açtım. Şimdi gıcırdama sesi daha da yüksekti. Büyük bir banyoydu. Birileri bebek arabasını içerde ileri geri, ileri geri oynatıyordu.

Bir elin elimi yakalamasından ölümüne korkarak –sanırım bu tip durumlarda hep korkuyoruz– kapı pervazından içeriye uzandım. Işık anahtarını buldum, muhtemelen sadece iki üç saniye süren kahredici uzunlukta bir süre boyunca uğraşıp sonunda yaktım. Tavandaki ışıklar floresandı, güzel ve parlak. Çoğu zaman ışık gecenin dehşetini bir güzel dağıtır. Bu sefer öyle olmadı. Durduğum yerden hâlâ banyonun içini göremiyordum ama karşı duvarda ileri geri giden büyük gölgeyi görebiliyordum. Gölge aşırı biçimsizdi, lanet bebek arabasına ait olduğuna emin olamıyordum ama o olduğunu biliyordum. Çocuklar mı itiyordu?

Buraya başka nasıl gelecekti?

Çocuklar, demeye çalıştım ama kuru bir fısıltı çıktı ağzımdan sadece. Boğazımı temizleyip yeniden şansımı denedim. "Çocuklar, burada istenmiyorsunuz. Burada hoş karşılanmıyorsunuz."

Bir zamanlar küçük oğlumu rahatlatmak için uydurduğum Canavar Duası'nın çarpık bir benzerini yaptığımı fark ettim.

"Burası benim banyom, sizin değil. Burası benim evim, sizin değil. Geldiğiniz yere dönün."

Orası neresiydi peki? Palmiye Mezarlığı'nın topraklarının altında iki çocuk boy tabut muydu? Çürüyen bedenleri –çürüyen *naaşları*– mi o bebek arabasını delicesine ileri geri oynatıyordu? Ölü etlerinden parçalar yerlere mi düşüyordu?

Gırc ve *gırc* ve *gırc*.

Duvardaki gölge.

Cesaretimi son zerresine kadar toplayıp duvardan ayrıldım ve kapıdan içeri girdim. Gıcırtı durdu. Terk edilmiş bebek arabası cam duşakabinin önünde duruyordu. Şimdi oturma yerine iki siyah pantolon konmuş, sırta da iki siyah ceket serilmişti. Bunlar sonsuza dek giyecekleri cenaze takım elbiseleriydi.

Dünyevi bir yolla buraya gelmesi mümkün olmayan bu şeyin yarattığı dehşetle donakalmış, bebek arabasına bakarken bebek arabasının teker gıcırtısının yerini bir hışırtı aldı. Başta uzaktan geliyor gibi alçak sesliydi ama sonra yükselip bir düzine

marakasın içinde sallanan kurumuş kemiklerin sesi gibi gelmeye başladı. Duşakabine bakıyordum. Bakışlarımı Greg'in havalı pençe ayaklı küvetine çevirdim, uzun ve derin bir küvetti. Ağzına kadar çıngıraklı yılanlarla doluydu. Ben bakarken küçük, yardım isteyen bir el kıvranan yığının, küvetteki sürünün içinde yükselip bana doğru uzandı.

Kaçtım.

* * *

Beni kendime getiren bebek arabası oldu.

Aynı önceki gibi taş döşeli avlunun ortasında duruyordu... ama şimdi gölgesi sabah ışığıyla değil de son dördünle yere vuruyordu. Üzerimde sadece uyurken giydiğim spor şortumla aşağı nasıl koştum ya da veranda kapısından nasıl çıktım hiç hatırlamıyordum. Oradan gelmiş olmalıyım çünkü içeri tekrar girerken kapının açık olduğunu gördüm.

Bebek arabasını olduğu yerde bıraktım.

Her bir adımdan korkarak, kendime tüm bunların bir rüya olduğunu söyleyerek (dışarıdaki bebek arabası dışında, onun varlığı reddedilemezdi) ama olmadığını bilerek yukarı çıktım. Görü de değildi. Bir *ziyaretti*. Gecenin kalanını kapıları kilitli kiralık arabamda geçirmememin tek nedeni ziyaretin bittiğine dair kesin hislerimdi. Evde benim dışımda kimse yoktu yine. Yakında, dedim kendi kendime, *tamamen* boş kalacak. Newburyport'ta gayet güzel bir evim varken Çıngıraklı Yılan Adası'nda kalmak gibi bir niyetim yoktu. Kendi evimdeki tek hayalet ölen karımın anısıydı.

Banyo boştu, öyle olacağını biliyordum zaten. Küvette çıngıraklı yılan yoktu, suni mermer zeminde tekerlek izi yoktu. Sahanlığa geçip bebek arabasının da gitmiş olmasını umarak aşağı avluya baktım. Şansım yoktu. Ay ışığının altında, güller kadar gerçek duruyordu.

Ama en azından dışardaydı.

Geri yattım ve ister inanın ister inanmayın, uyudum.

* * *

Bebek arabası sabah hâlâ oradaydı, bu sefer koltuklarında birebir aynı beyaz şortlar vardı. Ancak yaklaşınca birebir aynı olmadıklarını gördüm. Biri dikine ince kırmızı çizgili, biri mavi çizgiliydi. Tişörtlerde ikiz kargalar vardı, birinin adı HECKLE, birinin adı JEKYLL'dı.* Bebek arabasını Allie Bell'in evine geri götürmeye niyetim yoktu. Reklamcılıkta uzun bir kariyerin ardından boşuna çaba harcatan iş gördüm mü tanırım. Arabayı kendi garajıma koydum.

Parlak sabah ışığında her şey bir rüya gibi geldi mi diye sorabilirsiniz, tabii yerinde duramayan bebek arabası dışında. Cevap basit: Gelmedi. Gıcırdamayı duymuş, ikizler neredeyse mütevazı bir dairenin oturma odası büyüklüğündeki banyoda bebek arabalarını hışımla ileri geri oynatırken hareket eden gölgeleri görmüştüm. Yılanlarla dolu küveti görmüştüm.

Delta Havayolları'nı aramak için saat dokuza kadar bekledim. Bir ses kaydı bana tüm operatörlerin meşgul olduğunu söyleyip beklememi rica etti. Bekledim, en azından One Hundred Comatose Strings'den "Stairway to Heaven"ın bir yorumu çalana dek, o zaman kapatıp American Havayolları'nı aradım. Aynı şey oldu. JetBlue, aynı. Southwest'in perşembe günü Cleveland'a uçuşu vardı ancak oradan Boston'a planlanmış uçuş yoktu ama bu değişebilirdi, görevli öyle söyledi. Bir şey söylemek zordu. Coronavirüs yüzünden her şey karmakarışıktı.

Cleveland biletini ayırttım, Boston'a uçuş ayarlamazlarsa da araba kiralayıp Boston'a gider, oradan da Uber'la Newburyport'a

* 1940'larda yaratılmış, konuşan iki saksağanın olduğu klasik çizgi film ikilisi (*Heckle and Jeckle*). "Jeckle" yerine kasıtlı biçimde "Jekyll" yazılmış olabilir. Bu, *Dr. Jekyll and Mr. Hyde*'a bir gönderme olabilir. (ç.n.)

geçerim diye düşündüm. Saat artık dokuz buçuk olmuştu. Garajımda duran bebek arabasının gayet farkındaydım. Cebimde taşıdığım sıcak bir taş gibiydi.

Telefonumdan Hertz araba kiralama sitesine girdim ve sonsuza dek süren bir beklemeye alındım. Avis ve Enterprise'da da aynısı oldu. Budget'ta bir temsilci telefonu açtı, bilgisayarından baktı ve Cleveland'da tek yönlü kiralamaya uygun araç olmadığını söyledi. Böylece geriye Amtrak tren ya da otobüsler kalıyordu ama o noktada telefonu kulağımda tutmaktan öfkelenmiş ve yorulmuştum. Bebek arabasını, tişörtleri, çocuk boyunda cenaze takım elbiselerini düşünüp duruyordum. Sıcak ağustos gününün ışığı iyi gelmeliydi. Ama gelmedi. Seçeneklerim azaldıkça Greg'in evinden çıkıp yolun aşağısındaki Allie Bell'in evinden uzaklaşmayı o kadar istiyor, o kadar ihtiyaç duyuyordum. Körfezin dinginliğinde iyileşmeye geldiğim yer şimdi bir hapishane gibi geliyordu.

Bir bardak kahve aldım, mutfakta volta atıp ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım ama bebek arabası (*gırc*), takım tişörtler (*gırc*) ve siyah cenaze takım elbiseleri (*gırc*) dışında bir şey düşünmek zordu. Tabutlar da takımdı. Beyaz, altın kulplu. Biliyordum.

Kahveyi sütsüz içtim ve bir jeton daha düştü: Gece ziyareti bitmiş olabilirdi ama hâlâ bana musallat oluyorlardı.

Perşembe. Buna odaklandım. Perşembe günü en azından Cleveland'a kadar bir uçuşum vardı. Üç gün sonra.

O zamana kadar adadan çık. En azından bunu yap. Olur mu?

Başta çıkabileceğimi sandım. Bebek oyuncağı. Telefonumu alıp Palm Village'daki Barry Resort Hotel'i buldum ve aradım. Onların üç geceliğine kalabileceğim bir odası vardı kesin, haberlerde az da olsa insanların bu yaz seyahate çıktığını görmemiş miydim? Otel bana muhtemelen (*gırc*) kucak açacaktı!

Bunun yerine kısa ve öz bir sesli mesajla karşılaştım: "Barry Resort Hotel'i aradığınız için teşekkürler. Bir sonraki duyuruya kadar kapalıyız."

Venice'teki Holiday Inn Express'i aradım, açık olduklarını ama yeni misafir almadıklarını söylediler. Sarasota'daki Motel 6 cevap bile vermedi. Son çare (*gırc!*) Bradenton'daki Days Inn'i aradım. Evet, dediler, odaları vardı. Evet, ateş kontrolünü geçer ve maskemi takarsam oda ayırtabilirdim. Bradenton altmış beş kilometre ve iki ilçe ötede olmasına rağmen odayı tuttum. Sonra bavulumu toplamadan önce kafamı toparlamak için dışarı çıktım. Garajdan geçebilirdim ama onun yerine veranda kapısını seçtim. Gıcırdayan tekerini yağlamak şöyle dursun bebek arabasına bakmak bile istemiyordum. Hem ikizlerin hoşuna gitmeyebilirdi.

Ben havuzun yanında dururken F-150 bir kamyonet yaz güneşini kapatarak garaj yoluna girdi ve avluya, tam da lanet bebek arabasını iki kez bulduğum yere park etti. Arabadan inen adam üzerinde papağanlar olan tropikal bir gömlek, çok büyük haki şort giyiyordu ve ancak doğma büyüme Florida körfez kıyısından olanların kaldırabildiği türden bir hasır şapka takmıştı. Buruşuk, güneşten yanmış bir suratı ve gerçekten kocaman pos bıyıkları vardı. Beni görünce el salladı.

Verandanın merdivenlerinden elimi uzatarak avluya indim. Onu gördüğüme sevinmiştim. Kafamda tekrar edip duran döngüyü kırmıştı. Kimi görürsem göreyim bu etkiyi yaratırdı sanırım ama onun kim olduğunu bildiğime emindim: SüperDede.

Elimi tutmak yerine dirseğini uzattı. Ben de yeni normalin bu olduğunu düşünerek ona şöyle bir vurdum. "Andy Pelley. Siz de Bay Trenton sanırım."

"Evet."

"Covid değilsiniz, değil mi Bay Trenton?"

"Hayır. Siz?"

"Bildiğim kadarıyla turp gibiyim."

Salak gibi sırıtıyordum, neden? Onu gördüğüme sevindiğim için. Siyah takım elbiseleri ve beyaz tabutları, gıcırdayan tekerleri düşünmediğim için nasıl da mutluydum. "Kime benziyorsunuz biliyor musunuz?"

"Ah be, bilmem mi. Hep söylerler." Sonra bıyık altından bir gülümseme ve gözünde bir ışıltıyla hiç de fena olmayan bir Wilford Brimley taklidi yaptı. "Quaker yulafları! Doğru yol bu!"

Neşeyle güldüm. "Harika! Tam oldu!" Gevezelik ediyordum. Elimde değildi. "Aşırı iyi bir reklam kampanyasıydı, biliyorum çünkü..."

"Siz de reklam işindeydiniz." Hâlâ gülümsüyordu ama mavi gözlerindeki ışıltı konusunda yanılmıştım. Bu aslında ölçüp tartan bir bakıştı. Polis bakışı. "Sharp gevreklerinin hesabına siz bakmıştınız değil mi?"

"Çok uzun zaman önce," dedim. *Beni internetten araştırmış. Soruşturmuş. Neden, bilmiyorum. Tabii benim...*

"Size birkaç sorum var Bay Trenton. İçeri girebilir miyiz? Burası korkunç sıcak. Sanırım soğuk hava dalgası da çekip gitti."

"Tabii. Vic deyin lütfen."

"Vic, Vic, tamamdır."

Onu verandaya çıkan merdivenlerden götürecektim ama o çoktan garaja yönelmişti. Bebek arabasını görünce durdu.

"Ha. Preston Zane bana arabayı Bayan Bell'in garajına geri koyduğunuzu söylemişti."

"Koydum. Biri geri getirdi. Yine." Gevezeliğime devam etmek, neden bilmediğimi, hiçbir fikrimin olmadığını ama bebek arabasının beni takip ettiğini, pis bir koku misali (tabii kokular gıcırdayabilse) peşimden geldiğini anlatmak istedim ama ölçüp tartan bakışı yine güneşten kırışmış gözlerine yerleşmişti, o yüzden kendimi durdurdum.

"Ha. İki gece üst üste. Vay be."

Gözleri bunun ne kadar da olasılıksız olduğunu söylüyor, bana yalan söyleyip söylemediğimi soruyor, yalan söylemek için bir nedenimin, saklayacak bir şeyimin olup olmadığını soruyordu. Yalan söylemiyordum ama kesinlikle saklayacak bir şeyim vardı. Çünkü deli yaftası yemek istemiyordum. Ya da Allie Bell'in ölümüyle ilgisi olabilecek biri gibi görülmek, şu meşhur "şüpheli kişi". Ama gülünçtü bu. Değil mi?

"Hadi içeri girelim de biraz havalandırmayı kullanalım Vic."

"Tamam. Kahve yaptım, istersen..."

"Yok, şu günlerde içimden akıp geçiyor. Ama bir bardak soğuk suya hayır demem. İçinde bir parça buzla hatta. Cidden hasta değilsiniz, değil mi? Biraz solgun duruyorsunuz."

"Değilim." *Onun düşündüğü biçimde değil.*

* * *

Pelley işi şansa bırakmadı. Hacimli şortundan maskesini çıkardı ve içeri girerken taktı. Ona buzlu su verdim ve kendime biraz daha kahve koydum. Maske taksam mı dedim ama takmamaya karar verdim. Bütün yüzümü görmesini istiyordum. Mutfak masasına oturduk. Ne zaman suyundan bir yudum alsa maskesini aşağı indirip sonra tekrar yukarı çekti. Bıyığı maskesinin altında kabarıklık yapıyordu.

"Bayan Bell'i siz bulmuşsunuz. Çok büyük bir şok olmalı."

"Öyleydi." Biriyle –bu Perili Köşk'te başka bir insanla– birlikte olmanın verdiği rahatlığın yerini temkinlilik alıyordu. Bu adam Canavan'ın deyişiyle 10-42 Kulübü'nde olabilirdi ama Zane haklıydı, zekâsı keskindi. Bu nezaketen yapılan bir ziyaret değil de bir sorgu gibiydi.

"Olanları memnuniyetle anlatırım, onu nasıl bulduğumu ama hazır siz buraya gelmişken, merak ettiğim bir şey var."

"Öyle mi?" O gözleri benimkilerdeydi. Köşelerinden dışa doğru ışıklar saçan gülme çizgileri vardı ama o anda parlamıyorlardı.

"Memur Zane bana uzun süredir buralarda olduğunuzu söyledi."

"Fi tarihinden beri," dedi suyundan bir yudum alıp çiftçi ellerine benzer koca eliyle bıyıklarını siler, maskesini geri takarken.

"Bayan Bell'in ikizlerini öldüren çıngıraklı yılanları biliyorum. Benim merak ettiğim avcı ekibin onlardan nasıl kurtulduğu. Siz biliyor musunuz?"

"Ah, ayıp ettin." İlk defa rahatlamış gibiydi. "Bilirim tabii, sonuçta ben de o yılan avındaydım. İlçede görevi olmayan tüm polisler ava katıldı, üstüne başka bir sürü erkek ve hatta birkaç kadın da. Yüz kişi vardık. Belki daha fazla. Bildiğin bir ada partisi gibi, ama kimse eğlenmiyordu tabii. Sıcak bir gündü, bugünden çok daha sıcak ama hepimiz bot ve uzun pantolon, uzun kollu üstler, eldiven, şimdi taktığıma benzer maskeler giymiştik. Bir de tüller."

"Tül mü?"

"Bazıları arıcı maskeleriydi, bazıları da kadınların, eski zamanlarda en azından, pazar günü kiliseye giderken taktıkları şapkalardaki tüllere benzer bir malzemedendi. Çünkü, bak şimdi..." Öne eğilip gözlerimin ta içine baktı, Wilford Brimley'ye daha da çok benziyordu şimdi. "Bak, yılan bazen adeta şaha kalkar. Yeterince korkarsa tabii. Zehri sokarak vermez de püskürtür. Gözüne gelirse..." Elini salladı. "Kısa yoldan beynine gider. Hadi geçmiş olsun." Sonra hiç durmadan ekledi: "Gece yarısı ziyaretçiniz Bayan Bell'in yılan kıskacını da getirmiş bakıyorum."

Beni hazırlıksız yakalamaya çalışmış ve başarmıştı. "Ne?"

"Garajda gördüm, arka duvara yaslıydı." Bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadı, gözlerimi kaçırmamı bekliyordu ya da bir açık vermemi. Gözlerimi hiç kaçırmadım ama gözümü kırptım. Engel olamadım.

"Onu gözden kaçırdın herhalde."

"Ben.. evet. Sanırım..." Cümlemi nasıl bitireceğimi bilemedim, o yüzden sadece omuz silktim.

"Onu tutma yerindeki küçük gümüş halkadan tanıdım hemen. Bayan Bell en azından adadayken hemen her yere onunla giderdi. Çıngıraklı Yılan Yolu'ndaki ve otomatik kapıyı geçince Village'daki çoğu kişi bilir bunu."

"Bir de bebek arabasıyla."

"Evet, o bebek arabasını gezdirmeyi severdi. Bazen onunla konuşurdu. Çoktan ölen çocuklarıyla konuşurdu. Bunu yaptığını ben kendim gördüm."

"Ben de."

Bekledi. *O bebek arabası dün gece banyomdaydı ve ölü ikizler arabayı itiyordu,* demeyi düşündüm.

"Yılanları sordun." Suyundan bir yudum alıp eliyle bıyığını sildi. Maske yukarı çekildi. "Seksen İki ya da Seksen Üçün Büyük Yılan Avı. Tam tarihten emin olmak için bir araştırmam lazım. Ama belki sen çoktan araştırmışsındır Vic?"

Başımı iki yana salladım.

"Eh, yılan kıskacı olmayanlarda beyzbol sopaları, halı çırpıcı ya da tenis raketi vardı. Her türden şey. Çalılara vurmak için, anladın mı? Bir de balık ağları. Körfezde ağ bolca var. Bütün batı kıyısı adaları dardır, bu ada hepsinden dar. Bir yanında körfez var, diğerinde Calypso Koyu. En geniş yeri sadece altı yüz metre kadar, orası da asma köprünün orası. Güneyde binalar inşa edilmeye başlanınca çıngıraklı yılanların göçtüğü bu uç onun yarısı kadar. Buradan hem körfezi hem koyu görebiliyorsun değil mi?"

"Yan bahçeden evet."

"O zamanlar bu ev burada yoktu bile. Sadece cüce palmiyeler ve deniz lahanaları –yılanlar onlara bayılırdı– bir de işe yaramaz çamlardan. Tabii bir de adını bile bilmediğim bir sürü çalı. Körfezden Calypso'ya bir çizgi halinde dizildik ve kuzeye doğru ilerledik, çalıları sallıyor, ağları sürüklüyor, yere vuruyorduk. Yılanlar pek duymuyor ama titreşimleri hissedebiliyorlar. Geldiğimizi biliyorlardı. Otların, özellikle de deniz lahanalarının titrediğini görebiliyorduk. Onlara deprem gibi gelmiş olmalı. Adanın sonuna varmaya yakın, yeşilliklerin bittiği yerde onları gördük. Lanet olasıcalar *her yerdeydi*. Yer hareket ediyordu sanki. İnanamadık. O çıngırtıları. Hâlâ kulağımda."

"Marakasın içinde sallanan kuru kemikler gibi."

Bana dik dik baktı. "Evet. Nereden biliyorsun?"

"Franklin Hayvanat Bahçesi'nde gördüm." Bu yalanı ifadesiz bir yüzle söyledim. "Boston'da. Bir de tabii belgesellerde gördüm."

"Eh, çok iyi tarif ettin. Tabii onlarca, belki yüzlerce marakas ve koca bir mezarlık dolusu kemik düşünmen lazım."

Greg'in büyük küvetini düşündüm. Ve kıpırdanan yumaktan uzanan tek bir eli.

"Adanın kuzey ucuna gittin mi Vic?"

"Daha geçen gün yürüdüm o tarafa."

Başını salladı. "Yılan avından beri yürüyerek gitmedim oraya ama balık tutarken çok defa gördüm. Ada son kırk yılda çok değişti, fena halde betonlaştı ama kuzey ucu aynı o zamanki gibi. Kocaman yamuk bir üçgen gibi görünen deniz kabuklu bir sahil, değil mi?"

"Tam olarak öyle," dedim.

Başını salladı. Maske indi. Bir yudum su. Maske çekildi.

"Yılanlar kendilerini orada buldu, Günışığı Geçidi dışında gidebilecekleri bir yer yoktu. Sırtları suya dönüktü diyebiliriz, tabii yılanların her yeri aynı gibi değil mi? O iki dönümlük sahil yılan doluydu. Denizkabukları hiç görünmüyordu, onlar kuyruklarını sallayarak hareket ettikçe arada bir kısacık bir anlığına görünüyordu sadece. Birbirilerinin altından üstünden sürünüyorlardı. O yılanlarda Tampa'dakilerin yarısını öldürecek kadar zehir vardı diyebiliriz.

"Palm Village istasyonundan bir grup, Nokomis'te 41. Karayolu'ndan bir grup itfaiye vardı. Güçlü kuvvetli adamlar. Öyle olmaları gerekir çünkü sırtlarında yetmiş beş litrelik orman yangını ekipmanı vardı. Pompa denirdi bu çantalara. Adada çok çıkan çalı yangınlarını söndürmek için tasarlanmışlardı ama o gün içlerinde su yoktu. Kerosenle dolulardı. Yılanlar –çoğu tabii, aylar sonrasında bile tek tük yılanlar çıktı– arkalarında suyla köşeye sıkışınca o çocuklar onları bir güzel ıslattı. Sonra Palm Village

itfaiye şefi olan rahmetli, eski dostum Jerry Gant, Bernzomatic marka propan pürmüzü yakıp savurdu. O çıngıraklı yılanlar alevden bir çarşafla kaplandılar ve o koku... Tanrım, korkunçtu, kıyafetlerimden bir türlü çıkaramamıştım. Hiçbirimiz çıkaramadık. Yıkamanın hiçbir faydası yoktu. Yakılmaları gerekiyordu, yılanlar gibi."

Bir an gözleri su bardağında sessizce oturdu. Buraya geliş sebebine dönecekti ama o an benimle orada değildi. Yanan çıngıraklı yılanları görüyor, alevlerde kıvranırlarken leş kokularını duyuyordu.

"Duma yerinde duruyordu o zamanlar, bazı yılanlar oraya yüzdü. Belki birkaçı varmıştır bile ama çoğu boğuldu. Koy suyunun körfez suyuyla birleştiği yerde bir girdap var, bilmem fark ettin..."

"Gördüm."

"O girdap... o *anafor*... Duma Adası yerindeyken daha kuvvetliydi çünkü su çok daha kuvvetli akıyordu. Suyun döndüğü yer kesin beş metre vardır, belki daha fazla. Kanal yatağını kazıyordu girdap. Bir de o gün gelgit azdı, bu da koydan akan suyu artırıyordu. O anaforda dönen yılanlar gördük, bazıları hâlâ yanıyordu.

"Ve işte bu Vic, Seksen Bilmem Kaçın Büyük Yılan Avı'ydı."

"Hikâye gibi hikâye."

"Şimdi sen anlat bir hikâye. Alita Bell'le nasıl tanıştın ve onu nasıl buldun?"

"Onunla tanışmıyordum pek, sadece iki kez gördüm. Hayattayken yani. İkinci seferde bana yulaflı üzümlü kurabiye getirdi. Tam da bu masada biraz kurabiye yedik. Sütle beraber. İkizlere selam verdim."

"Öyle mi?"

"Kulağa delice geliyordur belki ama delice hissettirmedi. Yapılması gereken nezaketli bir davranış gibi geldi. Çünkü diğer her açıdan mantıklı birine benziyordu. Hatta..." Hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Orada olmadıklarını bildiğini söyledi."

"Ha."

Aynı zamanda *ama işte oradalar* da dememiş miydi? Demişti sanırım ama tam hatırlayamıyordum. Dediyse de haklıydı. Bunu artık ben de biliyordum.

"Ve birileri o bebek arabasını buraya getirdi. Bir kez değil, iki kez."

"Evet."

"Ama kimseyi görmedin."

"Hayır."

"Kimseyi duymadın."

"Hayır."

"Hareket sensörlü ışıkları da fark etmedin? Ackerman taktırdı çünkü biliyorum."

"Hayır."

"Yılan kıskacını da sen getirmedin?"

"Hayır."

"Onu nasıl bulduğunu anlat."

Anlattım, akbabaları cesedinden uzaklaştırmak için bir deniz kabuğu –belki daha çoktur, canım sıkkındı ve artık emin olamıyordum– attığım kısmı da. "Bunları memur Zane ve Canavan'a da anlattım."

"Anlattığınızı biliyorum. Raporlarında var. Bebek arabasının ikinci kez gelmesi dışında tabii. İşte bu yeni bir bilgi."

"Bu konuda size yardımcı olamam. Uyuyordum."

"Ha." Maske indi. Suyunu bitirdi. Maske çekildi. "Pete Ito eylül ayına kadar kalmayı planladığınızı söyledi Bay Trenton."

Bay Ito'yla konuştuğu gözümden kaçmamıştı, soyadımı kullanmaya başladığı da.

"Planlar değişir. Akbabalar tarafından gagalanan ölü bir kadın bulmak insana böyle şeyler yapabiliyor. Bu gece için Bradenton Days Inn'de yer ayırttım, perşembe de Tampa'dan Cleveland'a gideceğim. Massachusetts'teki evime kalan yolu nasıl gideceğim henüz belli değil. Amerika'da ortalık bayağı karışık şu ara."

Karışık. Bu kelime ağzımdan istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Dünyanın her yeri karışık," dedi Pelley. "Yazın neden buraya geldiniz ki zaten? Disney World'den bedava kupon kazanmadılarsa çoğu kişi gelmez."

Pete Ito'yla konuştuysa neden geldiğimi bildiğine emindim. Evet, bu kesinlikle bir sorguydu. "Eşim öldü yakın zamanda. Bu duruma alışmaya çalışıyorum."

"Ve... ne oldu şimdi? Artık bu duruma bayağı iyi alışmış gibi mi hissediyorsunuz?"

Ta gözünün içine baktım. Artık Wilford Brimley'ye benzemiyordu. Bir soruna benziyordu.

"Konu nedir Memur Pelley? Yoksa size Bay Pelley mi demeliyim? Anladığım kadarıyla emeklisiniz."

"Yarı emekli. Artık dedektif değilim ama yarı zamanlı çalışan itibarlı bir memurum. Uçuş planlarınızı iptal etmeniz gerekiyor." *Uçuş* kısmını hafiften vurgulamış mıydı? "Eminim kredi kartınıza iade yaparlar. Motel odası için de. Sanırım Village'daki Barry'ye gidebilirsiniz ama..."

"Barry kapalı. Aradım. Ne..."

"Ama ne diyeceğim, Bayan Bell'in otopsisi yapılana dek tam olarak burada kalırsanız daha rahat ederim. Demek istediğim Bay Trenton, İlçe Şerif Merkezi daha rahat eder."

"Beni durdurabileceğinizi sanmıyorum."

"Yerinizde olsam boşuna denemezdim. Dostça bir tavsiye sadece."

O sırada duydum, zayıf ama seçilir bir ses: *Gırc* ve *gırc* ve *gırc*.

Kendime duymadığımı söyledim. Bunun saçmalık olduğunu söyledim. "Gammaz Puset"* adlı bir öykünün içinde olmadığımı söyledim.

"Yeniden soruyorum Bay Pelley... *Memur* Pelley... konu nedir? Kadın öldürülmüş, ben de şüpheliymişim gibi davranıyorsunuz."

---

* Edgar Allan Poe'nun "Gammaz Yürek" öyküsüne atıfta bulunuyor. (ç.n.)

Pelley hiç istifini bozmadı. "Otopsi çok büyük ihtimalle bize nasıl öldüğünü söyleyecek. Sizin başınız da çok büyük ihtimalle beladan kurtulacak."

"Başımın belada olduğunu hiç bilmiyordum."

"Konunun –meseleyi karıştıranın diyebiliriz– ne olduğuna gelirsek şu. Bu sabah altıda evine gittiğimde mutfak masasında buldum."

Telefonuyla uğraştı, sonra bana uzattı. Beyaz bir zarfın fotoğrafını çekmişti. Üzerinde düzgün bir el yazısıyla *Ölümüm Halinde Açın* ve *Alita Marie Bell* yazıyordu.

"Zarf kapatılmamıştı, ben de açtım. Bir sonraki fotoğrafa kaydırın."

Kaydırdım. Zarfın içindeki not da aynı düzgün elyazısıyla yazılmıştı. En üstte yazılı tarih de...

"Bu sütle beraber kurabiye yediğimizin ertesi günü!"

Gıcırtı aşağıdan, garajdan geliyordu. Poe hikâyesindeki polis misali Pelley sesi duymuyor gibiydi. Ama yaşlı bir adamdı ve belki biraz sağırdı.

"Ya öyle mi?"

"Evet ve güzelce sohbet ettiğimiz günün." Ona Allie'nin Jake ve Joe'yu oynamaları için Greg'in çalışma odasına gönderdiğini, sonrasında kedi oyuncaklarının durduğu hasır sepeti devrilmiş halde bulduğumu anlatmayacaktım. Bu keskin bakışlı (ama muhtemelen kulağı pek duymayan) adama söyleyeceğim *son* şeydi bu. İkizlerle benim de azdan çoktan konuştuğumu da anlatmayacaktım. *Merhaba Jake. Merhaba Joe, naber?*

İhtiyar bir kadının hüzünlü hayaline masumca ayak uydurmuştum. Ya da öyle sanıyordum, ama hayaletlere kapıyı ne zaman ve nasıl açtığını kim bilebilir ki?

"Hadi, devamını da okuyun."

Okudum. Kısaydı ve resmi bir dille yazılmamıştı.

Bu benim son vasiyetim, beyanımdır ve bundan önceki tüm vasiyetleri geçersiz kılmaktadır. Bu da aptalca çünkü benim başka vasiyetim yok. Beden sağlığım pek yerinde olmasa da akıl sağlığım yerinde. Evi, First Sun Trust'taki banka hesabımı, Building the Future'daki yatırım hesabımı ve diğer tüm dünyevi mallarımı şu anda Çıngıraklı Yılan Yolu 1567 numarada oturan VICTOR TRENTON'a bırakıyorum. Bunu yazarken danışmadığım avukatım Palm Villagedan Nathan Rutherford.

İmza
Alita Marie Bell

Altında farklı bir elyazısıyla bir imza daha vardı. *Roberto M. Garcia, şahit.*

Garajdan gelen gıcırtıyı unuttum bir an (ya da belki kesildi). Onun ölüm mektubunu –başka bir ad düşünemiyordum– yeniden okudum. Üçüncü bir kez daha. Sonra Pelley'nin telefonunu gerekenden biraz sertçe masanın karşısına ittim. Yanık, kırışık eliyle hokey topu gibi durdurdu telefonu.

"Delice bu."

"Öyle dersiniz değil mi?"

"Onu sadece iki kez gördüm. Onu ölü bulmayı da sayarsanız üç."

"Neden her şeyi size bıraktığına dair hiçbir fikriniz yok mu?"

"Yok. Hem o... o *not*... mahkemede geçerli sayılmaz asla. Akrabaları çılgına döner herhalde ama buna gerek yok çünkü itiraz etmeyeceğim."

"Roberto Garcia Plant World'ün sahibi. Bahçe işlerine bakıyorlardı."

"Evet, garaj yolunda onların kamyonetlerini görürdüm."

"Bobby G de fi tarihinden beri buralarda. Onu bunu yazarken gördüğünü söylüyorsa –ki onunla konuştum ve evet, gördüğünü söylüyor, gerçi o imzalarken eliyle yazıyı kapatmış, o yüzden ne yazdığını bilmiyormuş– ona inanırım."

"Bu bir şeyi değiştirmez." Kelimeler ağzımdan düzgün çıktı ama tüm yüzüm uyuşturucu ilaç vurmuşlar gibi hissizleşmişti. Çok tuhaftı. "Bu avukat akrabalarıyla iletişime geçip..."

"Nate Rutherford'la da konuştum. Onu..."

"Fi tarihinden beri tanıyorsunuzdur eminim. Çok iş halletmişsiniz Memur Pelley."

"Elimden geleni," dedi kendinden biraz memnun. "Bayan Bell'in avukatlığını..." *Fi tarihini* kullanmayı düşünmüş ama sonra bu lafı artık bir kenara bırakmaya karar vermiş gibiydi. "...on yıllardır yapıyor. Bayan Bell'in eşi ve oğulları öldüğünde tüm işlerini devraldı neredeyse. Bayan Bell yastan perişan haldeydi. Ve ne oldu biliyor musunuz? Avukatın dediğine göre hiç akrabası *yok*."

"Herkesin akrabası vardır. Donna –rahmetli eşim– ailesinin Mary Stuart'a dayandığını iddia ederdi, İskoçya..."

"Kraliçesi Mary olarak da bilinir, tüm telefonların tuşlu olduğu ve arabalarda emniyet kemeri olmadığı bir zamanlar ben de okula gittim Bay Trenton. Nate'e hanımefendinin mallarının toplamda ne kadar ettiğini sordum, cevap vermeyi reddetti. Ama evi düşünürsek –körfez kıyısında, çok iyi– tahminimce oldukça yüklü bir paradır."

Ayağa kalkıp kahve kupamı sudan geçirdim ve su doldurdum. Kendime düşünecek zaman yaratıyordum. Bir kulağım da pusetteydi ama sessizdi.

Geri masaya dönüp oturdum. "Gerçekten kadını dandik bir vasiyet yazmaya bir şekilde ikna ettiğimi... sonra da... ne? Onu öldürdüğümü mü iddia ediyorsunuz?"

Gözleri benimkileri deliyordu. "Bunu *siz* iddia ettiniz Bay Trenton. Ama madem ettiniz... bunu yaptınız mı?"

"Tanrı aşkına hayır! Onunla iki kere konuştum! Küçük hayalini hoş görüp ona uydum! Sonra da onu ölü buldum! Muhtemelen kalp krizinden, bana ritim bozukluğu olduğunu söylemişti."

"Hayır, buna pek inanmıyorum, o yüzden buraya sizden resmi bir ifade vermenizi istemeye gelmedim. Ama beni –polis merkezini– nasıl bir pozisyona koyduğunu görüyorsunuz değil mi? Kadın ölmeden hemen önce elyazması bir belge hazırlıyor, şahit buluyor ve cesedini bulan adam –*yabancı*– aynı zamanda mirasçısı çıkıyor."

"Demek ki sadece çocukları konusunda değil, gerçekten deliymiş," diye homurdandım ve kendimi Memur Zane'in bahsettiği o şarkıyı –"Delta Dawn"– düşünürken buldum.

"Belki *sí*, belki *no*. Her halükarda otopsi şu an biz konuşurken bile devam ediyor. Oradan bir şey çıkar. Sizin de soruşturmada ifade vermeniz gerekecek. İşte o resmi bir ifade *olacak*."

Kalbim sıkıştı. "Ne zaman?"

"Belki iki hafta sonra. Şu bilgisayar video bağlantılarından yapılır. FaceTime, Zoom, bilmiyorum. Ben şu havalı telefonu bile zor kullanıyorum."

Buna bir an olsun inanmadım.

"Her halükârda, buralarda kalırsan iyi olur Vic." Şimdi adımı kullanması bir tuzak gibi gelmişti. "Hatta ısrar etmek zorundayım. Covid'in etrafta cirit attığı şu halimiz düşünülürse burada, eve kapanıp maske takarak kasabada kalmak senin için daha güvenli olur. Sence de öyle değil mi?"

Alita Bell'in ne yaptığını o an fark etmeye başlamış olabilirim ama ancak o günün akşamı kavrayacaktım.

Ya da belki o değildi. O son geceki Donna'yı düşündüm. Nasıl bakışları içimden geçip gitmişti, ölen gözleri son bir kez parlamıştı. *Aman Tanrım*, demişti. *Nasıl da büyümüşsün!*

Çocuklar komplo kurup plan yapamaz. Ancak yetişkinler...

"Vic?"

"Hımm?"

Gözlerinin kenarlarındaki gülme çizgileri kırıştı. "Bir an dalıp gittin sanki."

"Yok, buradayım. Sadece... düşünüyorum."

"Evet, düşünecek çok şey var, değil mi? Benim için de. Şu gizem romanları gibi. Bence asıl planına sadık kalmakla iyi edersin. Eylüle kadar kal. Sabahları ya da akşam serinliğinde yürüyüşe çık. Havuzda yüz. Elimizden gelirse bunu çözmemiz gerek."

"Düşüneceğim."

Gülme çizgileri kayboldu. "İyi düşün, düşünürken de burada kal." Ayağa kalkıp şortunun belini yukarı çekti. "Yeterince vaktini aldım sanırım."

"Seni geçireyim."

"Gerek yok, yolu bulurum."

"Geçireyim," dedin tekrar, *nasıl istersen* der gibi kaldırdı ellerini.

Merdivenlerden garaja indik. Merdivenlerin ortasında durdu ve tam da doğru oranda bir merak ve anlayışla, "Eşin nasıl öldü Vic?" diye sordu.

Gayet normal bir soruydu, ölümünün şüpheli bir yanı olup olmadığını öğrenmeye çalıştığını düşünmek için bir sebep yoktu ama aklında bunun olduğunu sanıyordum. Aklının bir köşesinde de değil.

"Kanser," dedim.

Merdivenlerin kalanını indi. "Başın sağ olsun."

"Teşekkürler. Bebek arabasını Bell'in evine geri götürecek misin? Kamyonetin arkasına koyabilirsin." Pusetten kurtulmak istiyordum.

"Eh, evet," dedi, "götürebilirim. Ama ne anlamı var ki? Geri gelebilir eğer... bu şakacı... size bu şakayı yapmaya kararlıysa. Geceleyin Çıngıraklı Yılan Yolu'na bir iki kez polis arabası gönderiyoruz ama geriye yine çok fazla vakit kalıyor. Bir de Covidli polisler var. Burada bırakmak daha kolay olur."

Şaka yapan birileri olduğunu sanmıyor, diye düşündüm. *Benim yaptığımı düşünüyor. İki seferde de. Neden bilmiyor ama buna inanıyor.*

"Peki ya parmak izleri?"

Kırışık, çok fena kararmış ensesini kaşıdı. "Evet, olabilir, kamyonetimde parmak izi kiti var ama bu aldığım izleri aktarmam gerektiği anlamına geliyor, o işi batırabilirim. Ellerim eskisi kadar sabit değil."

Bunu öncesinde fark etmemiştim, o an da fark etmedim.

Yüzü aydınlandı. "Ne diyeceğim bak. En azından o krom çubuklarına toz sürüp bir şey çıkarsa telefonumla fotoğrafını çekebilirim. Tutma yerlerine bakmanın manası yok, plastiktenler, koltukların yanlarındaki küçük kollar da kumaştan. Ama metal çubuklar, evet, iz almak için ideal. Zane ya da Canavan dokundu mu arabaya?"

"Emin değilim ama sanırım sadece ben dokundum. Bir de Allie Bell tabii."

Başını salladı. Daha merdivenlerin sonundaydık. Henüz garaja girmemiştik.

"Yani iki kişinin parmak izlerini bulabilirim, senin ve Bayan Bell'in. Ama bir şey çıkacağını sanmıyorum. Çoğu kişi sadece plastik tutma yerlerini kullanır."

"Puseti kapıdan atlattım, garaja sokmak için eğilip havaya kaldırdım sanırım. Bunu yaptıysam tutma yerlerinin hemen altındaki metalleri tutmuş olmalıyım. Parmak izi bulamayabilirsin ama avuç izi vardır."

Başını sallayıp Greg'in garajına girdi. Parmak izi kitini almak için dışarı yöneldi ama onu dirseğinden tutup durdurdum. "Bak," dedim ve bebek arabasını gösterdim.

"Ne olmuş?"

"Yerinden oynamış. Onu bahçeden içeri getirdiğimde arabamın sürücü tarafına koydum. Şimdi yolcu tarafında."

Demek gıcırtıyı gerçekten *duymuştum*.

"Tam hatırlayamıyorum."

Kaşlarını çatışından –kaşlarının arasındaki dik çizgi o kadar derindi ki dibi görünmüyordu– hatırladığını ama inanmak istemediğini anlayabiliyordum.

"Hadi ama Andy." Özellikle ilk adını kullanmıştım, tartışmalar hararetlendiğinde kullandığım eski bir reklamcılık numarasıydı. Bu işte aynı tarafta olmamızı istiyordum, mümkünse. "Uzun zamandır polissin, gözlem artık sende bir alışkanlık olmalı. Bebek arabası gölgedeydi. Şimdi arabamın diğer tarafında, güneşte."

Bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Kesin bir şey söyleyemiyorum."

Kabul etmesini sağlamak istedim, o duymadıysa bile benim puset hareket ettiğinde o gıcırtıyı duyduğumu söylemek istedim, tuttuğum kolunu sallamak istedim. Bunun yerine kolunu bıraktım. Zordu ama yaptım. Çünkü delirdiğimi düşünmesini istemiyordum... geceleyin bebek arabasını Bell'in evinden Greg'in evine getirenin ben olduğumu düşünüyorsa zaten bu sonuca varmak üzereydi. Bir de Allie Bell'in tuhaf elyazması vasiyeti vardı düşünmesi gereken. Allie ve benim sadece iki kere karşılaştığımıza, sadece tanıdık olduğumuza inanıyor muydu gerçekten? Ben inanır mıydım?

Bana sorulacak soruların daha yeni başladığını sanıyordum.

"Ben küçük kitimi alayım," dedi Pelley. "Pek umudum yok ama."

* * *

On, on beş dakika sonra bana yeniden ilçeden çıkmamamı hatırlatıp, bunun *gerçekten kötü bir fikir* olacağını söyledikten sonra kamyonetiyle uzaklaştı. Otopsiden sonra kendisinin ve tam zamanlı ilçe dedektiflerinden birinin benimle irtibata geçeceğini söyledi.

Uzun bir gündü. Kestirmeyi denedim ama uyuyamadım. Birkaç kere gıcırdayan tekeri duyduğumu sanıp garaja indim. Bebek arabası yerinden oynamamıştı. Şaşırmadım buna. Pelley mutfak masamda otururken *duymuştum*, o gerçekti. Sonra başka

bir şey oldu. *Hayal gücü,* diyebilirsiniz ama değildi. Tam olarak değil. Bir çeşit sataşmaydı. İster inanın ister inanmayın ama ben emin hissediyordum.

Hayır, *biliyordum.*

Bir seferinde (gerçek olmayan ama kafamda gerçek olan) gıcırtıyı duyup garaja indiğimde duvarda yılanların gölgelerini gördüğümü sandım. Gözlerimi sıkı sıkı kapattım, sonra açtım. Gölgeler yok olmuştu. Orada değillerdi ama oradalardı. Şimdiyse sadece garajın beton zemininde, güneşin altında duran, makul gölgesi yere vuran bebek arabası vardı.

Öğle civarı tavuk salatalı sandviç yerken gıcırdayan tekeri yine de yağlamayı düşündüm –ikinci garaj alanının çalışma tezgâhında 3-IN-One yağ vardı– ama yağlamamaya karar verdim. Bebek arabasına dokunma fikri hoşuma gitmiyordu ama dokunabilirdim de, histerik ya da dehşetli değildim. Ama kediye zil takan fareler hakkındaki Ezop fablını hatırladım. Bunu neden yapmışlardı? Çünkü geldiğinde onu duymak istiyorlardı.

Ben de bebek arabası konusunda aynısını hissediyordum. Özellikle de Pelley krom çubuklara toz sürüp hiçbir şey bulmadığı için. Görmeyi beklediğim öylesine leke ve tozlar bile. "Sanırım silinmiş. *Size şaka yapan* silmiştir."

Bunu söylerken gözlerimin içine bakmıştı.

* * *

O akşam Çıngıraklı Yılan Yolu boyunca asma köprüye kadar yürüdüm. Yaşlı bir adam için uzun bir yol ama düşünecek çok şeyim vardı. Bir kez daha kendime delirdim mi acaba diye sorarak başladım. Cevap kesinlikle hayırdı. Küvetteki yılanlar ve sallanan el stres kaynaklı bir halüsinasyon olabilirdi (ben öyle olduğuna inanmıyordum ama bir ihtimal). Öte yandan banyodaki bebek arabası oradaydı. Başta sadece gölgesini görmüştüm ama

gıcırdayan teker sesi başka bir şey olamazdı. Garajdayken de *hareket etmişti*. Duymuştum. Pelley'nin duyduğunu sanmıyordum ama bana (ya da büyük ihtimalle kendine) itiraf etmek istemese de farklı bir yerde olduğunu biliyordu.

Asma köprü 7/24 çalışıyordu. O gece başında Jim Morrison adlı bir adam vardı ("Doors grubunda olan değil," demeyi severdi), muhtemelen hem Pelley'den hem benden yaşlı bir adamdı. Oraya vardığımda bir süre sohbet ettik; havadan, yaklaşan seçimlerden, Covid yüzünden beyzbol stadyumlarının nasıl da gerçek boyutlu insan kartonları dışında boş kaldığından konuştuk. Sonra ona Bayan Bell'i sordum.

"Onu sen buldun değil mi?" dedi Jim. Küçük kulübesinin dışındaydık, içeride bir televizyon, eskimiş bir koltuk ve küçük bir tuvalet vardı. Sarı fosforlu yeleğini giymiş, önünde ÇINGIRAKLI YILAN ADASI yazan kırmızı şapkasını takmıştı. Buruşuk ağzının kenarından bir kürdan sarkıyordu.

"Evet."

"Zavallı kadın. Zavallı ihtiyar. Oğullarını kaybetmenin acısını hiç atlatamadı. O bebek arabasını her yere götürürdü."

Bu asıl sormak istediğim soruya çok iyi bir girizgâh olmuştu. "Sence çocukların pusette olduğuna gerçekten inanıyor muydu?"

Bunu düşünürken kirli sakallı çenesini kaşıdı. "Kesin bir şey diyemem ama bence inanıyordu, en azından bazen. Belki de çoğu zaman. Bence kendini inandırıyordu. Bana sorarsan tehlikeli bir şey bu."

"Neden öyle dedin?"

"Ölümü kabullenmek, yarasını üstünde taşımak ve hayatına devam etmek daha iyi."

Bir şeyler daha söylemesini bekledim ama söylemedi.

"Çocuklar öldükten sonra yapılan büyük yılan avına sen de katıldın mı? Andy Pelley anlattı bana."

"Ah, evet, katıldım. Şu gün bile yanan çıngıraklı yılanların kokusu gelir burnuma. Bir de ne var biliyor musun? Bazen onları

gördüğümü düşünüyorum, özellikle de günün bu saatlerinde." Korkuluğun üstünde eğilip kürdanını Meksika Körfezi'ne tükürdü. "Alacakaranlık işte. Gerçek şeyler daha silik görünüyor, en azından bana. Eşim böyle fikirlerin varken keşke şair olsaydın derdi. Yıldızlar çıkınca iyiyim. Bu gece bolca yıldız göreceğim. On ikiye kadar ben duracağım, sonra Patricia devralacak."

"Yılın bu vakti, özellikle geceleri, buradan geçmek isteyecek o kadar çok tekne olacağını düşünmezdim hiç."

"Ah, şaşar kalırsın. Şuna bak." Ayı gösterdi, daha yeni doğuyor, suya gümüş ışıkları vuruyordu. "İnsanlar ayışığında açılmayı seviyor. Romantik bir havaya giriyorlar. Ayın karanlık olduğu zamanlar başka, en azından yazın. O zaman daha çok Sahil Güvenlik tekneleri olur. Ya da narkotik birimi. O çocukların hep bir acelesi var. Sanki kornalarını öttürmek bu eski köprünün daha hızlı açılmasını sağlayabilecekmiş gibi."

Biraz daha konuştuk, sonra ben artık döneyim dedim.

"Evet," dedi Jim. "Yaşı ilerlemiş bir adam için uzun bir yürüyüş. Ama ay yolunu aydınlatır şimdi."

Ona iyi akşamlar dileyip köprünün diğer tarafına yürümeye başladım.

"Vic?"

Arkamı döndüm. Küçük kulübesine yaslanmış, kollarını yeleğinin önünde kavuşturmuştu. "Karım öldükten iki hafta sonra gecenin bir yarısı su içmeye aşağı indim ve onu üzerinde en sevdiği geceliğiyle mutfak masasında otururken gördüm. Yüce Tanrı'ya yemin ederim. Sonra ışıkları yaktım ve..." Gevşek bir yumruk halinde tuttuğu elini havaya kaldırıp parmaklarını birden açtı. "Yok oldu."

"Öldükten sonra oğlumun sesini duydum." Jim'in bana anlattığı şeyden sonra bunu paylaşmak gayet makul geldi. "Dolabın içinden. Ben de *buna* yemin ederim."

Sadece başını salladı, bana iyi geceler diledi ve geri kulübesine girdi.

* * *

Eve giden yolun ilk bir buçuk kilometresinde, belki biraz daha uzun kısmında, bir sürü ev vardı, başta normal boyutlarda ama ilerledikçe daha büyük ve daha havalı. Birkaçında ışık vardı, denizkabuklu garaj yollarına arabalar park edilmişti ama evlerin çoğu karanlıktı. Sahipleri Noel'den sonra gelip Paskalya'dan önce ayrılacaktı. Pandeminin durumuna göre tabii.

Adanın kuzey ucundaki otomatik kapıyı geçince adanın bu kısmındaki sayılı *fast food* villalar yolun iki tarafını saran orman gülü ve cüce palmiyelerin ardına saklanıyordu. Sadece çekirgelerin, körfez sahilinde kırılan dalgaların, çobanaldatan kuşlarının ve benim ayak seslerim duyuluyordu. Bayan Bell'in garaj yolunu kapatan sarı polis bandına vardığımda gökyüzü neredeyse tamamen kararmıştı. Son dördün ay yolumu aydınlatacak kadar yükselmişti ama hâlâ Florida'nın sera ikliminde büyüyen yeşilliklerden büyük oranda engelleniyordu.

Allie'nin garaj yolunu geçer geçmez gıcırtı başladı. Dokuz on metre arkamdan geliyordu. Tüylerim diken diken oldu. Dilim damağıma yapıştı. Durdum, koşmayı bırak (bu takırdayan kalçayla uzağa koşacağım yoktu ya) yürüyemiyordum bile. Neler olduğunu anlamıştım. Garaj yolunda beni bekliyorlardı. Geçmemi bekliyorlardı ki peşimden Greg'in evine gelsinler. O ilk an hakkında en çok aklımda kalan şey gözlerimdeki his. Sanki çukurlarında şişiyorlardı. Yerlerinde patlasalar kör olurum diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Gıcırtı durdu.

Şimdi bir ses daha duyabiliyordum: kendi kalp atışlarım. Boğuk bir davul gibi. Çobanaldatanların sesi kesilmişti. Çekirgelerin de. Soğuk bir ter damlası şakağımdan ağır ağır çenemin köşesine aktı. Bir adım attım. Zordu. Bir adım daha. Biraz daha kolay. Üçüncü bir adım, daha da kolay. Yeniden yürümeye başladım ama sanki cambazların taktığı uzun ayaklarla yürüyordum. Greg'in evine belki on beş metre yaklaşmıştım ki

gıcırtı yeniden başladı. Ben durdum, gıcırtı da durdu. Görünmez uzun ayaklarla ilerlemeye başladım, gıcırtı da başladı. Bebek arabasıydı bu. Bebek arabasını iten ikizler. Ben yürüyünce yürüyor, ben durunca duruyorlardı. Sırıtıyorlardı, buna emindim. Çünkü iyi bir şakaydı bu, yeni... yeni ne? Ben onların nesi oluyordum?

Bunun cevabını biliyordum korkarım. Allie Bell bana evini, parasını ve yatırımlarını bırakmıştı. Ama bana bıraktığı tek şeyler bunlar değildi. Değil mi?

"Çocuklar," dedim. Sesim, benim sesim değildi. Yüzüm hâlâ öne dönüktü ve sesim, benim sesim değildi. "Çocuklar, evinize dönün. Uyku vaktiniz geçti."

Cevap yok. Soğuk ellerin bana dokunmasını beklemiştim. Ya da ayın aydınlattığı yolda onlarca yılanın yolda kıvrıla kıvrıla ilerdiğini görmeyi. Yılanlar da soğuk olacaktı. Tabii beni sokana kadar. Zehri bir kere verdiler mi sıcak sarardı. Kalbime doğru yayılırdı.

Yılan yok. Yılanlar yok oldu. Görsen de gerçek olamazlar.

Yürüdüm. Bebek arabası peşimden. *Gırc* ve *gırc* ve *gırc*.

Durdum. Bebek arabası durdu. Greg'in evine yakındım artık, gökyüzünde evin karaltısını görebiliyordum ama bu içimi rahatlatmıyordu. İçeri girebilirlerdi. Daha önce *girmişlerdi*.

Gör bizi. Gör bizi. Gör bizi.

Gezdir bizi. Gezdir bizi. Gezdir bizi.

Giydir bizi. Giydir bizi. Giydir bizi.

Bu düşünceler çok sinir bozucuydu, şu dilinize dolanan ve aklınızdan çıkmayan şarkılar gibi. "Delta Dawn" gibi mesela. Ama onları durdurabilirdim. Onları neyin kaçıracağını biliyordum, en azından geçici olarak.

Onlar da biliyordu.

Gör bizi. Gezdir bizi. Giydir bizi.

Arkamı dönmeye cesaret edemedim ama *yapabileceğim* bir şey vardı. Cesaret edebilirsem. Telefonum şortumun cebindeydi. Çıkardım, kamerayı açtım ve ön kameraya çevirdim, kendi dehşet içindeki, ayışığında ceset gibi görünen suratıma bakıyordum.

Başımı çevirmeden arkamı görebilmek için telefonumu omzumun üstüne doğru kaldırdım. Elimi sabit tutmaya çalıştım. O ana dek elimin titrediğinin farkında değildim.

Jacob ve Joseph orada değillerdi, bebek arabası da öyle... ama *gölgeleri* oradaydı. İki insan biçiminde gölge ve annelerinin onları gezdirdiği ikiz pusetin köşeli gölgesi. Bedeni olmayan gölgeleri görmenin onları gerçekten görmekten daha kötü olduğunu söyleyemem ama yeterince korkunçtu. Fotoğraf çekmek için başparmağımla tuşa bastım, çalışmayacağına emindim ama klik sesini duydum.

Gör bizi. Gezdir bizi. İt bizi.

Kamerayı kapatıp ses kaydını açtım.

Gör bizi, gezdir bizi, it bizi.

O gölgelerin dört yaşında çocukların gölgesi olamayacak kadar uzun olduğunu düşündüm ve aklıma bir kez daha hayatı bitmek üzere olan Donna geldi: *Nasıl da büyümüşsün! Nasıl uzamışsın!*

GÖR BİZİ GEZDİR BİZİ İT BİZİ!

Yeniden yürümeye başladım. Gıcırtı da peşimden geldi, başta yakından, sonra yavaş yavaş geride kalarak. Greg'in evine vardığımda ses kesilmişti ama kafamda yaygara koparan düşünceler –sesler değil, *düşünceler*– her zamankinden de gürültülüydü.

Bebek arabası yine avludaydı. Tabii ki öyleydi, telefonumda gördüğüm aynı köşeli gölgesi vuruyordu yere. Tişörtler yine düzgünce sırt kısmına serilmişti; birinde HECKLE, diğerinde JEKYLL. Kafamdaki fırtınayı nasıl dindireceğimi biliyordum. Koltukların sırt kısmına dokundum. Tişörtlere dokundum. Yaygara koparan, tekrar edip duran düşünceler kesildi. Bebek arabasını geri garaja ittim, sonra ondan uzaklaşıp bekledim. Düşünceler geri gelmedi. Ama geleceklerdi tabii ki. Bir dahaki sefere daha gürültülü ve daha ısrarcı olacaklardı. Bir dahaki sefere onlara dokunmamdan daha fazlasını isteyeceklerdi.

Bir dahaki sefere arabayla bir tur atmak isteyeceklerdi.

* * *

Kapıları kilitledim –bir işe yarayacakmış gibi– ve evdeki her ışığı açtım. Sonra mutfak masasına oturup telefonuma baktım. Nathan Rutherford'dan cevapsız bir aramam vardı ama Allie Bell'in avukatından daha acil işlerim vardı. Çektiğim fotoğrafa baktım. Elim durmadan titrediği için biraz bulanıktı ama çocukların ve arabanın gölgesi görünüyordu. Gölgelerin sahibi yoktu. Yol boştu. Sonra ses kaydı uygulamasını açıp çala bastım. Yirmi saniye boyunca pusetin tekerinin ritmik gıcırtısını duydum. Sonra azalıp kayboldu.

Andy Pelley'yle iletişime geçmeyi düşündüm çünkü konuşmamızın ardından bebek arabasının yerinin değiştiğinin farkında olduğuna emindim. Bana kartını vermişti. Ona fotoğrafı ve ses kaydını mail atabilirdim ama ikisini de reddederdi. Gölgelerin palmiyelerden düştüğünü söylerdi. Öyle olmadığını bilirdi belki ama öyle söylerdi. Gıcırdayan teker? Onu kaydı alırken bebek arabasını ileri geri sürerek benim yaptığımı düşünürdü. Öyle demezdi belki ama öyle düşünürdü. O bir polisti, hayalet avcısı değil.

Ama önemli değildi. Kendim için somut bir kanıtım vardı. Yaşananların gerçek olduğunu zaten biliyordum ama buna rağmen her şeyin benim kafamda olup bittiği fikri de zihnimin bir köşesindeydi.

Avuçlarımı alnıma dayayıp mutfak masasında oturdum ve düşündüm. *Benimki tekliyor artık,* demişti Allie ona iyi olup olmadığını sorduğumda ama sanırım söylediğinden çok daha kötü durumdaydı? Ve bunu biliyordu? Belki de ritim bozukluğu değil konjestif kalp yetmezliğiydi? Hatta belki kanserdi, beyin tümörü gibi ölüm fermanı olan bir şey.

Belki de kendi ölümünü kabullenmişti ama küçük oğullarının ölümünü kabullenememişti? Onlar çoktan bir kez ölmüştü nihayetinde ve geri gelmişlerdi. Ya da belki onları Bell geri getirmişti. Sonra da...

"Herhalde *benimle* tanıştı," dedim.

Evet, herhalde.

Nathan Rutherford'u aradım, kendimi tanıttım ve doğrudan konuya girdim: Allie Bell'in varlıklarıyla ilgilenmiyordum.

Sanırım kıkırtısı şaşkından ziyade alaycıydı. "Yine de Bay Trenton, bu varlıklar sizin."

"Saçmalık. Akrabalarını bulun."

"Hiç akrabası olmadığını söylerdi. Eşi ve küçük J'ler –çocuklarına öyle derdi– öldükten sonra soy ağacının son dalının kendisi olduğunu söylerdi. Bu zavallı vasiyet parçasının geçerli sayılmasının tek nedeni bu zaten. Mirası çok para ediyor. Yedi, hatta belki sekiz haneli bir rakamdan bahsediyoruz. Size kendini kaptırmış olmalı beyefendi."

Hayır, diye düşündüm, *kapılan benim. Ama öyle kalmak niyetinde değilim.*

"Bu durum beni çok kötü bir duruma düşürüyor Bay Rutherford. Onu bulan benim, otopsi sonuçlanana dek onu öldürmek için geçerli bir sebebi olan biri gibi görünüyorum. Bunun farkındasınız değil mi?"

"Mirasçısı olduğunuza inanmanız için bir sebep var mıydı? Belki de Bayan Bell vefat etmeden önce o vasiyet parçasını gördünüz?"

"Hayır ama Memur Pelley vasiyetin içinde olduğu zarfın açık olduğunu söyledi. Dava açmak isteyen bir bölge savcısı vasiyete erişimim olduğunu söyleyebilir."

"Zaman bu meseleyi çözecektir," dedi Rutherford. Ki bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Muhtemelen öfkeli müvekkillerine karşı kullandığı yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyordu şimdi. Parası olan müvekkilleriyle en azından, görünen o ki artık emeklilik hesabımdakinden çok daha fazla param vardı. "Vasiyete itiraz edilmezse ve onaydan geçerse elde ettiğiniz gelirle istediğinizi yapabilirsiniz. Evi satabilirsiniz. Öyle karar verirseniz parayı saygın hayır kurumlarına bağışlayabilirsiniz."

İnsan yardıma çevresinden başlar demedi ama sesinden bunu kastettiği anlaşılıyordu. Bu kadarı bana yetmişti. Önümüzde uzanan yılankavi hukuki süreçten konuşmak istedi ama benim endişelenmem gereken başka yılanlar vardı. Dışarda hava kararmıştı ve ben korkuyordum. Ona teşekkür edip telefonu kapattım.

Vasiyeti hazırlayıp sonra aşırı dozda Digoxin ya da sotalol* alarak intihar mı etmişti?

Hayır, diye düşündüm. *Küçük J'lerin hoşuna gitmezdi bu. Hapse düşebilirim,* gör bizi giydir bizi, *hiçbir işe yaramam orada. Soruşturmadan kaza sonucu ölüm kararı çıkacak ama o süre boyunca ben burada olacağım...* onlar da *burada olacak.*

"Çünkü kalmamı istiyorlar," diye fısıldadım.

* * *

Duş aldım, spor şortumu giydim, odanın içindeki banyonun kapısını kapatıp Greg Ackerman'ın çift kişilik büyük yatağına uzandım. Az çok çapkın bir bekâr olarak bu yatağı pek çok güzelle paylaşmıştı. Benim güzelim ölmüştü. Toprağın altındaydı. Oğlum gibi.

Bilinçsizce kendimi korumaya alarak kollarımı göğsümde kavuşturup tavana baktım. Bunu yapan Bell değildi, onlardı. *Onlar* benim kalmamı istemişti. Onlar beni ikna etmek istemişti. Onlar annelerinin işini devralmamı istemişti, ki huzursuz ruhların gittiği yere gitmek zorunda kalmasınlar. Çıngıraklı Yılan Adası'nda keyifleri yerindeydi. Kafamın sürekli dönüp dolaşan, tekrar eden düşüncelerle dolmasını istemiyorsam, arkamdan gelen bebek arabasının gıcırdayan tekerini duymak istemiyorsam ben de burada Allie'nin evinde yaşayacaktım. Allie'nin mutfağında yemek yiyip Allie'nin yatağında uyuyacaktım. Onları pusetlerinde gezdirecektim.

Nihayetinde onları görmeye başlayacaktım.

---

* Kalp rahatsızlıkları ilaçları. (ç.n.)

Burada kalmak zorunda değilim, diye düşündüm. *Deposu dolu kiralık bir arabam var. Uzaklaşabilirim.* Onlardan *uzaklara giderim. Şerifin tutuklanmam için emir çıkaracağını sanmıyorum, gerçi yargıç soruşturma sürerken buraya dönmem için bir tutuklama emri çıkarabilir... Rutherford bilir, hem sanırım artık benim avukatım o... ama savaşırım. Avukatlar çekişirken Jake ve Joe gittikçe zayıflar. Çünkü artık anneleri yok ve sahip oldukları tek kişi benim.*

Evet. Hepsi gayet doğruydu. Ve ben *korkuyordum,* buna inanın. Scorsese'nin *Arka Sokaklar* filminde bana her zaman hitap etmiş bir replik var: "Sonsuzlukla oyun olmaz." Ama öfkeliydim de. Kaçmamamı gerektiren bir kutuya koyulmuştum. Anneleri tarafından değil –içten içe Allie Bell'in bu işe dâhil olmadığına emindim– *iki çocuk* tarafından. İki ölü çocuk hatta.

Onlarla savaşacak gizli bir silahım yoktu, vampirleri kaçıracak haç ya da sarımsağım yoktu (ki haklıysam aslında vampir gibi bir şeylerdi), şeytan çıkarma ayini bildiğim yoktu ama benim de aklım vardı ve Yeter ve Beter tarafından itilip kakılamayacak kadar yaşlıydım lanet olsun.

İçine düştüğüm bu kutuyu Allie yapmadıysa çocuklar nasıl yapmış olabilirdi ki? Çoğu küçük çocuk –benim de bir tane vardı, unutmayın– tuvalete gitmeyi bile planlayamazdı.

Donna'yı ve ölmeden önceki anlarını düşünerek uykuya daldım. *Nasıl da büyümüşsün! Nasıl uzamışsın!*

* * *

Gırc. Gırc. Gırc.

En azından karanlığa uyanmadım çünkü ışıkları söndürmemiştim. Bu sefer bebek arabasının teker gıcırtısı odanın banyosundan gelmiyordu, daha da uzaktan geliyordu. Evin Greg'in gösterişçi bir tavırla "misafir yerleşkesi" dediği kısmından geldiğini düşündüm. Yerleşke, giriş kattaki küçük bir oturma odasından ve döner merdivenle çıkılan ikinci kattaki banyolu yatak odasından oluşuyordu.

Bebek arabası misafir yatak odasındaydı. Gerçek bebek arabası hâlâ garajda olabilirdi ama hayaletimsi olan da gerçekti, onu delicesine ileri geri iten ikizler de.

Düşünceler yine zihnime doldu. Başta alçak seslilerdi ama görünmez bir el sesi açıyormuş gibi gittikçe yükseldiler. *Gör bizi, gezdir bizi, giydir bizi. Gör bizi, gezdir bizi, giydir bizi! GÖR BİZİ, GEZDİR BİZİ, GİYDİR BİZİ!*

Sırtüstü yatıp ellerimi göğsümde birbirine kenetledim, dudaklarımı yiyor, düşünceleri *–onların* düşüncelerini, benim düşüncelerimi– susturmaya çalışıyordum. Güneşin batmaması için de uğraşabilirdim pekâlâ. Başka şeyler düşünebiliyordum hâlâ –ama ne kadar sürerdi bilmiyordum– ve yapabileceğim üç şey var gibi görünüyordu: Burada yatıp aklımdaki düşüncelerin her şeyi yutmasını ve delirmeyi beklemek, aşağı inip garajdaki bebek arabasına dokunmak, bu onları şimdilik sustururdu ya da ikizlerle yüzleşmek. Sonuncuya karar verdim.

Çocuklar tarafından delirtilmeyeceğim, diye düşündüm.

Gezdir bizi, gezdir bizi, it bizi, it bizi. Biz seniniz, sen bizimsin, diye düşündüm.

Yataktan kalkıp üst katın sahanlığından aşağı, misafir yerleşkesine yöneldim. Yolun yarısında tekerin gıcırtısı durdu. Ben durmadım, düşünceler *–gezdir bizi, it bizi, giydir bizi, biz seniniz, sen bizimsin–* de durmadı. Aralık kapıda tereddüt etmedim. Bir durup zihnimin hâlâ bağımsız düşünme becerisi olan kısmıyla düşünsem arkama bakmadan kaçardım. İçeride ne yapacaktım ki? Hiçbir fikrim yoktu. Onlara eve dönmelerini yoksa kıçlarına şaplağı yiyeceklerini söylemek hiçbir işe yaramazdı.

Gördüklerim karşısında donakaldım. Bebek arabası odanın ortasında karaya vurmuş gibi duruyordu. Jacob ve Joseph misafir yatağındaydı. Artık çocuk değillerdi... ama çocuklardı da. Örtülerin altındaki vücutları uzundu, yetişkin erkek vücutlarıydı ama kafaları, tuhaf bir biçimde şişmiş olsa da çocuk kafalarıydı. Çıngıraklı yılan zehri kafalarını öyle bir şişirmişti ki Cadılar

Bayramı balkabaklarına benziyorlardı. Dudakları kapkaraydı. Alınları, yanakları, boyunları yılan dişi izleriyle benek benekti. Gözleri içe göçmüştü ama şeytani bir canlılık ve farkındalıkla bakıyorlardı. Bana sırıtıyorlardı.

Uyku zamanı, hikâye zamanı! Uyku zamanı, hikâye zamanı! Uyku...

Sonra yok oldular. Bebek arabası yok oldu. İkizler bir an orada, uyku vakti hikâyesini bekliyordu. Bir an sonra oda boştu. Ama örtü iki tarafta da düzgün üçgenler halinde kıvrılmıştı ve o yatak ben Massachusettes'ten geldiğimde pekâlâ düzgün biçimde topluydu. Kendi gözlerimle görmüştüm.

Bacaklarım yine cambaz ayaklıklarına dönüşmüştü. Peşlerinden odaya girdim ve çocukların yattığı yatağa baktım. Oturma niyetim yoktu ama dizlerim boşalınca oturdum. Kalbim hâlâ güm güm atıyordu ve güçbela nefes alışımı uzaktan gelen bir ses gibi duyabiliyordum.

Yaşlı adamlar böyle ölüyor, diye düşündüm. *Beni bulduklarında –muhtemelen Pete Ito bulur– adli tıpçı kalp krizi geçirdiğim sonucuna varacak. Çocuk kafalı iki ölü adam tarafından ölümüne korkutulduğumu anlamazlar.*

Ama ikizler ölmemi istemezdi değil mi? Şimdi anneleri de olmadığından kalmak istedikleri dünyayla tek bağları bendim.

İki elimle birden uzanıp örtünün üçgen biçiminde kıvrılan yerlerine dokundum ve bu yataktan hoşlanmadıklarını anladım. Yolun aşağısındaki evde kendi yatakları vardı. *Güzel* yataklar. Anneleri odalarını aynı kırk yıl önce öldükleri günde olduğu gibi saklamıştı. Sevdikleri yataklar onlardı, orada yaşamaya başlayınca geceleri onları yataklarına yatıracak, onlara Tad'e okuduğum gibi Ayı Winnie'yi okuyacaktım. Tad'in Canavar Duası'nı asla okumayacaktım çünkü canavar *onlardı.*

Ayağa kalkmayı başardığımda ağır ağır sahanlığa, oradan da odama yürüdüm. Uyuyamazdım belki ama bebek arabasının teker gıcırtısını o gece tekrar duyacağımı da sanmıyordum. Ziyaret bitmişti.

* * *

Oğlumun içinde öldüğü arabayı elimde tutmak söz konusu bile değildi. İçeri girip onlara saldırmaya çalışan köpek onlarca yerini göçertmese de arabayı tutmazdık. Çekici bir araç arabayı eve geri getirmişti. Donna arabaya bakmayı bile reddetmişti. Onu suçlamıyordum.

Castle Rock'ta hurdalık yoktu. En yakını Gates Falls'daki Andretti'ydi. Geldiler, Pinto'yu –ölüm arabasını– aldılar ve presten geçirdiler. Presten çıkan yer yer parlak cam parçalarıyla – pencereler, stop lambaları, farlar, ön cam– kaplı bir küptü. Bir fotoğrafını çektim. Donna ona da bakmadı.

O noktada artık tartışmalarımız başlamıştı. Tad'in gömüldüğü Harmony Hill'e haftalık ziyaretlerine katılmamı istiyordu. O nasıl ki ölü arabanın ezilmiş küpüne bakmayı reddetti, ben de bunu reddettim. Bana göre Tad'in evde olduğunu, hep de evde olacağını söyledim. Bunun kulağa mağrur ve asil geldiğini ama doğru olmadığını söyledi. Gitmeye korktuğumu söyledi. Ona göre kendimi kaybedip dağılmaktan korkuyordum ve tabii ki haklıydı. Sanırım bana her bakışında yüzümde görüyordu bunu.

Evden taşınan o oldu. Boston'dan bir iş gezisinden döndüğümde evde yoktu. Bir not bırakmıştı. Klasik şeyler yazıyordu, tahmin edebilirsiniz: *Bu şekilde devam edemem... yeni bir hayata başlayalım... yeni bir sayfa...* falan filan. Gerçekten özgün tek kısmı adının altına karaladığı, belki de sonradan aklına gelen satırdı: *Sana hâlâ aşığım ve senden nefret ediyorum, nefret öne geçmeden buradan ayrılıyorum.*

Benim de ona karşı aynı hisler içinde olduğumu söylememe gerek yok herhalde.

* * *

Ertesi sabah Rice Chex gevrek kaşıklarken –hoşuma gittiği yoktu, sadece gün için enerji topluyordum– Memur Zane aradı. Otopsinin tamamlandığını söyledi. Henry'nin eşi, Jacob ve Joseph'in annesi Alita Bell kalp krizinden ölmüştü.

"Doktor bu kadar uzun yaşamasının inanılmaz olduğunu söyledi. Damarları yüzde doksan kapalıymış ama sadece o da değil. Kalpte yara izleri varmış, yani daha önce de bir dizi kalp krizi geçirmiş. Küçük kalp krizleri işte. Bir de dedi ki... aman, boşver."

"Hayır, anlat. Lütfen."

Zane boğazını temizledi. "Hiç hissetmediğin küçük kalp krizlerinin bile algıya zarar verebileceğini söyledi. Bu da neden bazen çocuklarının hâlâ hayatta olduğunu düşündüğünü açıklayabilir."

Ona çocuklarının hayatta ya da yarı hayatta olduğunu bildiğimi ve benim hiç kalp krizi geçirmediğimi söylemeyi düşündüm. Az daha söyleyecektim de.

"Bay Trenton? Vic?"

"Düşünüyordum sadece," dedim. "Soruşturmadan kurtuldum mu yani?"

"Hayır, soruşturma için yine de burada kalman gerekiyor. Cesedi sen buldun."

"Ama kalp krizindense gayet açık ve net..."

"Ah, evet. Ama toksikoloji raporu bir iki gün daha çıkmayacak. Midesinde neler var öğrenmemiz lazım. Tüm işleri aradan çıkaralım."

Bence tüm işleri aradan çıkarmaktan biraz daha fazlası vardı. Andy Pelley, Allie Bell'in son dakika mirasçısının ona bir şey vermediğinden emin olmak istiyor diye düşündüm. Sabah erken kahvaltıda çırpılmış yumurtasına Digoxin koydu belki. Bu sırada Zane hâlâ konuşuyordu, ondan geriye sarmasını istedim.

"Bir sorun var diyordum. Biraz eşsiz bir sorun. Elimizde bir ceset var ama defin talimatı yok. Andy Pelley senin bundan mükellef olabileceğini söylüyor."

"Bir dakika ne? Bir cenaze töreni planlamam mı gerekiyor?"

"*Cenaze töreni* değil büyük ihtimalle," dedi Zane biraz da utanmış gibi bir sesle. "Köprü çalışanları ve belki köprünün diğer tarafında yaşayan Lloyd Sunderland dışında kim gelir bilmem."

Bence çocukları gelir, diye düşündüm. *Kimse onları görmez ama. Belki vekil babaları dışında.*

"Vic? Bay Trenton? Hat mı kesildi?"

"Buradayım. Avukatının adı var bende. Sanırım artık benim avukatım, en azından işler yoluna girene dek. Mesai saati başlayınca onu bir arasam iyi olur."

"İyi fikir. Öyle yap. İyi günler dilerim."

Mümkünmüş gibi.

Gevreğimin kalanını yemek istemiyordum, zaten tadını da alamıyordum. Kâseyi lavaboda duruladım (*gör bizi*), makineye koydum (*giydir bizi*) ve ne yapsam diye düşündüm. Bilmiyormuş gibi.

Bizi yürüyüşe çıkar. Gezdir bizi!

* * *

Üstüme bir şeyler geçirene dek düşüncelere –kısmen de kendi düşüncelerime, ki en kötü kısmı buydu– karşı koydum, sonra pes ettim. Garaja gidip bebek arabasının kollarını tuttum. Bir rahatlama duydum; onlar mı, ben mi, hepimiz birden mi rahatlamıştık bilmiyordum. Aklımdaki koşturmaca durdu. Puseti otomatik kapıya kadar sürmeyi düşündüm ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Jacob ve Joseph şimdiden sinsice bilincime yerleşmişti. Onların istediklerini yaptıkça beni kontrol etmeleri o kadar kolaylaşırdı.

Misafir yatak odasında gördüklerim hâlâ aklımdaydı: yetişkin vücutları ve zehirden şişmiş çocuk kafaları. Ölüyken büyümüşlerdi; aynı kalmışlardı. Bir yetişkinin iradesine, küçük

çocukların basit ve bencil isteklerine sahiplerdi. Güçlüydüler ve bu kötüydü. Ama aynı zamanda psikopattılar.

Bununla birlikte, bunu *kabul ederek*, yine de onlara karşı bir parça sempati besliyordum. Çıngıraklı yılanların ortasına düşmüşlerdi. Yılanlar onları öldürene kadar sokmuştu. Hayatı böyle biten biri delirmeyip ne yapacaktı? Ve kim geri dönüp elinden alınan çocukluğunu yaşamak istemezdi, bunun için birini tutsak etmen gerekse bile?

Bebek arabasını sızlanan, huysuz bebekleri uyutmaya çalışır gibi garajın beton zemininde birkaç kere ileri geri sürdüm. Herhangi biri olabilir miydi diye düşündüm ve olamayacağını tahmin ettim. Ben bu iş için mükemmeldim. Yalnız, kendisi de yas tutan bir adam.

Bebek arabasının kollarını bırakıp *gör bizi gezdir bizi giydir bizi* sözlerinin geri dönmesini bekledim. *Dönmedi.* Garajdan çıktım, kanlı canlı suratımda sabah güneşinin sıcaklığını hissetmek istiyordum. Başımı kaldırıp gözlerimi kapattım, güneş vuran göz-kapaklarımda kırmızıyı gördüm. İbadet eder ya da meditasyon yapar gibi o tarafa dönük halde durdum, varoluşsallığın çok ötesinde bir soruna çözüm bulmayı umuyordum. Başka kimseye anlatamayacağım bir sorun.

Kimsesi olmadığı için... en azından bu tarafta, defin işlerini benim halletmem gerekiyor. Ama ben de aynı durumda değil miyim? Ebeveynlerim öldü, abim öldü, eşim öldü. Beni kim gömecek? Ben öldüğümde cehennemden çıkma bu ikizler ne yapacak? Tabii istediklerini yaptırdıklarını ve benim Delta Dawn'ın erkek versiyonu olarak burada kaldığımı varsayarsak. Yaşıma ve sigorta verilerime bakılırsa ölmeme pek de zaman kalmadı. Küçülüp solup gidecekler mi? Ben Allie'yi gömebilirim ama beni kim gömecek?

Gözlerimi açınca avlu taşlarının üzerinde, tam da bebek arabasının geri döndüğü iki seferde de durduğu yerde Allie'nin yılan kancasını gördüm. Bunun da yılanlarla dolu küvet gibi

başka bir yanılsama olduğu geçti aklımdan ama olmadığını biliyordum. Bu bir görü ya da ziyaret değildi. İkizler koymamıştı onu oraya. Onların sevdiği bebek arabasıydı.

Kancayı yerden aldım. Gerçek olduğu kesindi. Çelik sopa ılıktı. Gölgede kalmayan taşlarda uzun süre dursa tutulamayacak kadar sıcak olurdu. Kimse buraya gelmemişti, o zaman kim kancayı garajdan çıkarmıştı?

Kancayı elimde tutarken ebeveynlerimin, abimin ve eşimin ölen tek sevdiklerim olmadığının farkına vardım. Bir kişi daha vardı. Kendisi de çok küçük yaşta korkunç biçimde ölen biri.

"Tad?"

En iyi ihtimalle zavallı, en kötü ihtimalle delice gelmeliydi kulağa: Florida adalarından birinde gülünç biçimde büyük bir evin boş avlusunda yıllar önce ölen oğlunun adını anan bir ihtiyar. Ama gelmemişti, o yüzden yeniden söyledim.

"Tad, burada mısın?"

Cevap yoktu. Reddedilemez biçimde gerçek olan yılan kancası dışında.

"Bana yardım edebilir misin?"

* * *

Greg'in iskelesinin sonunda harap halde bir çardak vardı. Eskiden askerlerin tüfeğini taşıdığı gibi omzumda yılan kancasıyla oraya çıktım... ucunda süngü yoktu ama pis kancası vardı. Çardağın yerinde küften lekelenmiş, kimsenin hayatını kurtarabilirmiş gibi görünmeyen can yelekleri ve orada burada rakun dışkısıyla süslenmiş eski bir yarım sörf tahtası vardı. Banka oturdum. Ağırlığım altında çatırdadı. Greg'in burada, sahil kenarında çok zaman harcamadığını anlamak için Hercule Poirot olmaya gerek yoktu; körfez kıyısında altı ya da sekiz milyon değerinde bir evi vardı ve burası Louisiana, Bossier Parish yabanında unutulmuş bir tuvalete benziyordu. Ama buraya mimariyi takdir etmeye gelmemiştim. Buraya düşünmeye gelmiştim.

Ah, bu da yalanın daniskasıydı. Buraya ölü oğlumun ruhunu çağırmaya gelmiştim.

Ruh çağırmanın birkaç yöntemi vardı, tabii ölen kişi bu dünyaya ilgisini kaybettiğinde nereye gidiyorlarsa oraya süzülmediyse; buraya çıkmadan önce internetten birkaçına bakmıştım. Ouija tahtası kullanabiliyordun, ki bende yoktu. Bir ayna ya da mum kullanabiliyordun, bende ikisi de vardı... ama dün gece telefonumun ekranında gördüklerimden sonra denemeye cesaretim yoktu. Greg'in evinde ruhlar *vardı* ama olduklarından emin olduklarım dost canlısı değildi. O yüzden nihayetinde bu bakımsız çardağa ellerim boş çıkmıştım. Oturdum ve tek bir izin bile olmadığı sahile ve tek bir yelkenlinin bile olmadığı körfeze baktım. Şubatta veya martta hem sahil hem de su hıncahınç dolu olurdu. Ama ağustosta sadece ben vardım.

Onu hissedene dek.

Ya da birini.

Ya da belki hüsnükuruntuydu.

"Tad?"

Cevap yoktu.

"Oradaysan küçüğüm, biraz yardıma ihtiyacım var."

Ama o kadar küçük değildi. Tad Trenton'ın Çıngıraklı Yılan Adası'nın kuzey ucu kadar ıssız bir çiftlik evinin avlusunda kol gezen kuduz bir St Bernard yüzünden sıcak bir arabada ölmesinin üzerinden kırk yıl geçmişti. Ölüler yaşlanabiliyordu. Bu ihtimali daha önce hiç düşünmemiştim ama artık biliyordum.

Ama sadece isterlerse. Buna müsaade ederlerse. Büyümek de büyümemek de mümkündü anlaşılan, misafir odasındaki çift kişilik yatakta gördüğüm o dehşet verici hibriti yaratan bir paradokstu bu: zehirlenen çocukların şişmiş kafaları ve yetişkin vücutları.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Çok geç kaldım. Bunun farkındayım. Kabul ediyorum. Ama..." Durdum. Bir insan yalnızken her şeyi söyleyebilir sanırsınız değil mi? Ama ben yalnız

olduğumdan tam anlamıyla emin değildim. Söyleyene kadar da ne söylemek istediğimden emin değildim.

"Senin yasını tuttum Tad ama sonra seni bıraktım. Zamanında Donna da öyle yaptı. Yanlış değil bu, değil mi? Unutmak yanlış olurdu. Sıkı sıkı tutunmak... Bence canavarlar yaratır bu."

Yılan kancası kucağımdaydı. "Bunu bana sen bıraktıysan gerçekten biraz yardıma ihtiyacım var."

Bekledim. Hiçbir şey olmadı. Bir şey vardı ama, ya bir varlık ya da ölümüne korkutulan ve eski yaralarını, onu sokan her bir yılanı, hatırlamak zorunda kalan ihtiyar bir adamın umuduydu bu.

Derken düşünceler beni ziyarete gelmiş olabilecek o narin şeyi uzaklaştırarak geri döndü.

Giydir bizi, gezdir bizi, gör bizi. Gör bizi, giydir bizi, gezdir bizi!

Çocuklar beni istiyordu. *Benim* çocuğum olmak isteyen çocuklar. Bunlar aynı zamanda *benim* düşüncelerimdi, korkunç yanı buydu. Kendi zihninin sana karşı dönmesi, deliliğe çıkarılmış altın yaldızlı bir davetiyeydi.

Onları bölen –en azından kısmen– bir kornanın çalışıydı. Arkamı dönünce bana el sallayan birini gördüm. Avlunun kıyısında duran bir siluet sadece ama bol şortun altındaki cılız bacakların biçimi ziyaretime gelenin kim olduğunu anlatmaya yetiyordu. Ben de el salladım, yılan kancasını çardağın korkuluğuna yasladım ve iskeleden geri döndüm. Andy Pelley benimle yolun ortasında buluştu.

"Günaydın Bay Trenton."

"Vic demiştik, unuttun mu?"

"Vic, Vic, doğru. Buralardaydım, bir uğrayayım dedim."

Bok buralardaydın, diye düşündüm. *Gezdir bizi, giydir bizi, gör bizi, seni bekliyoruz,* diye de düşündüm.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Otopsi konusunda seni bilgilendireyim dedim."

"Memur Zane beni arayıp anlattı."

Çalı gibi bıyıkları maskesini yüzünden uzakta tuttuğundan somurtmuş muydu göremiyordum ama kaşları –yine çalı gibilerdi– çatıktı, o yüzden somurttuğunu düşündüm.

"Eh, güzel. Güzel."

Senin için bok güzel, diye düşündüm ve *gezdir bizi gezdir bizi daha iyi hissedeceksin sen de biliyorsun,* diye düşündüm.

Eve yürüdük. İskele ikimizin yan yana yürüyemeyeceği kadar dardı, o yüzden ben öne düştüm. Düşünceler –aklımdan atamadığım *düşüncelerim*– başımı ağrıtıyordu.

"Toksikoloji sonuçlarını bekliyoruz tabii hâlâ."

İskelenin sonuna vardık ve kamyonetinin yanından avluyu geçtik, ben hâlâ başı çekiyordum. Buraya bana otopsiyi anlatmaya gelmemişti. Bunu biliyordum, onunla uğraşmak için berrak bir zihne ihtiyacım olduğunu da biliyordum.

"Memur Zane söyledi. Hâlâ soruşturmaya dâhil olduğumu da. Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı memur bey? Çünkü dışarıda oturmuş, biraz düşünüyor, huzura ermeye çalışıyordum. Meditasyon diyebilirsiniz."

"Birazdan geri dönebilirsiniz. Birkaç sorum var sadece."

Bir parça daha serin olan garaja girdik. Bebek arabasına gittim. Ben yaklaştıkça düşünceler coştu: *GİYDİR BİZİ! GEZDİR BİZİ! GÖR BİZİ!*

Bir anlığına onları görür gibi oldum, canavar gibi değil de öldüklerinde oldukları çocuk halleriyle. Bir anlığına. Bebek arabasının kollarından birini tutunca gittiler... tabii oradalarsa. Kafamdaki insanı çıldırtan terane de kesildi. Puseti ileri geri sürdüm.

Elimi oyalıyorum sadece Andy. Takılma.

"Seni biraz araştırdım," dedi Andy.

"Araştırdığını biliyorum."

"Oğlunun başına gelen korkunç bir şey. Korkunç gerçekten."

"Çok uzun zaman önceydi. Andy bu davaya sen mi bakıyorsun? Bir dava *varsa* tabii? Seni mi atadılar? Çünkü nedense bundan şüphem var."

"Hayır, hayır," dedi, *ağzından yel alsın* der gibi ellerini havaya kaldırarak. "Ama nasıl olur bilirsin, insan polisliği bıraksa da polislik onu bırakmaz. Senin işinde de aynıdır herhalde. Reklamcılıktı değil mi?"

"Reklamcılık olduğunu biliyorsun ve cevabım hayır. Platformlardan değil de televizyondan bir şey izlediğim nadir durumlarda da reklam çıkınca sessize alıyorum. Burada hiçbir işin yok yani aslında, değil mi?"

"Şimdi, o kadar ileri gitmezdim. Ben sadece... dostum, merak ediyorum. Bu komik bir mesele. Tuhaf anlamında komik, haha komik değil. Sen de görüyor olmalısın."

Bebek arabası elli santim ileri, elli santim geri gidiyordu. Çocukları yatıştırıyor, sessiz kalmalarını sağlıyordu.

"Neden her şeyi sana bıraksın? Ona takılıyorum. Ve senin nedeni bildiğine eminim."

Bu kısmı doğruydu. Biliyordum.

"Bilmiyorum."

"Hem neden bebek arabasını onun evinden buraya getirip duruyorsun? Bunu sen yapıyor olmalısın, değil mi? Yılın bu zamanı burada kimse yok."

"Ben yapmıyorum."

İç çekti. "Anlatsana Vic. Neden anlatmayasın? Toksikoloji raporu negatif çıkarsa ne yaptıysan yanına kâr kalacak."

İşte söylemişti. Onu öldürdüğümü düşünüyordu.

"Bu sersem ihtiyara yardım et. Sadece ikimiz varız burada."

Beni ince bir işi başarmayı denerken bölen bu Wilford Brimley tipli adamdan hoşlanmıyordum. Denediğim şeyi başaramayacaktım muhtemelen ama bu ona karşı duygularımı değiştirmedi, o yüzden dediklerini düşünür gibi yaptım. "Telefonunu göstersene bana," dedim.

Bıyığının maskedeki kabartısı bile dudaklarındaki gülümsemeyi gizleyemedi. O gülümsemenin anlamını tam seçemiyordum

ama *yakaladın beni ortak* türünden bir şey olduğuna iddiaya girmeye hazırdım. Telefon bol şorttan çıktı ve evet, ses kaydı alıyordu.

"Yanlışlıkla bastım herhalde."

"Kesin. Şimdi kapat bakalım."

İtiraz etmeden kapattı. "Şimdi gerçekten sadece ikimiz kaldık. Merakımı dindir hadi."

"Tamam." Dramatik bir es verdim –görmeye geldikleri reklam kampanyasını açıklamadan önce müşteriler üzerinde etkisi olan türden bir es– ve sonra iki yalanla başlayıp gerçeğin ta kendisiyle lafımı bitirdim.

"Neden bebek arabasını kapıma getirip duruyorlar bilmiyorum. Bu bir. O çılgınca vasiyeti neden bıraktı bilmiyorum. Bu iki. Üç de şu Memur Pelley: Onu ben öldürmedim. Soruşturma doğal sebeplerle öldüğünü kanıtlama yolunda ilerliyor. Toksikoloji raporu da bunu tam anlamıyla kanıtlayacak."

Kanıtlayacağını umuyordum. Hayalet ikizlerin nispeten daha sağlıklı bir bedene atlamak için bir şekilde aklına girip onu bir avuç kalp ilacı içmeye zorlamadıklarını umuyordum. Kadının çok fazla hap içtiğini gösteren bir toksikoloji raporunun onların lehine olmayacağını düşünebilirsiniz ve haklısınız da... ama çocuk onlar.

"Artık gitmelisin bence." Bebek arabasını itmeyi bıraktım. "Bu şeyi de yanında götür."

"İstemiyorum onu," dedi, kendi sesinin sertliğine o da şaşırmış gibiydi. Pusette yanlış bir şeyler olduğunu biliyordu. Garajdan dışarı yöneldi, sonra dönüp arkasına baktı. "Seninle işim bitmedi."

"Tanrı aşkına Andy, başka bir şeyle uğraş. Balığa git. Emekliliğinin tadını çıkar."

Kamyonetine döndü, bindi, motoru çalıştırdı, avlunun taşlarında lastik izinden bir dövme bırakacak kadar hızla dışarı çıktı.

Pekâlâ çardağa dönebileceğimi düşündüm... en azından aklıma takılan düşünceler yeniden başlayana dek.

Düşünceler de değil. Yılanlar. Kafamda yılanlar, iki tane, istediklerini yapmazsan hiç boşalmayan keselerinden zehirlerini verecekler.

Bir bakıma Pelley'yi şüphelendiği için suçlamıyordum. Allie'nin avukatı Rutherford'un da muhtemelen şüpheleri vardı. Tüm bu olanlar yanlıştı. En yanlışı da benim o anki sefil durumumdu. O gün nahoş olan şeyler geceleyin korkunç olacaktı. Geceleri daha güçlü oluyorlardı. Köprü görevlisi Jim ne demişti? *Alacakaranlık işte. Gerçek şeyler daha silik görünüyor.*

Doğruydu bu. Bir kere gece çökünce gerçek şeylerle farklı bir varoluş düzlemi arasındaki duvar tamamen kaybolabilir. Tek bir şey kesin gibi geliyordu, ölü oğlumla iletişime geçme şansım yoktu artık. Yaşlı polis büyüyü bozmuştu. Bir süre oturup körfeze bakmak en iyisiydi. Pelley'yi *–seninle işim bitmedi–* aklımdan çıkarmaya çalışmak. Hâlâ düşünebiliyorken neler yapabileceğimi düşünürdüm.

Çardağa varınca içeri bakar vaziyette orada durdum sadece. Benimle işi bitmeyen tek kişi Pelley değildi anlaşılan. Tad –ya da biri– iletişime geçmişti benimle. Yılan kıskacı artık korkuluğa yaslı halde durmuyordu. Çardağın zeminindeydi. Eski can yelekleri yığını bir kenara itilmişti. Tahtalardan birine –yılan kıskacının sivri ucuyla yapıldığına şüphem yoktu– iki harf kazınmıştı. Üçüncüye de başlanmış ama tamamlanmamıştı.

O harflere baktım ve ne yapmam gerektiğini anladım. En başından beri tam karşımda duruyordu. Jacob ve Joseph –Heckle ve Jekyll, Yeter ve Beter– göründükleri kadar güçlü değildi. Artık anneleri olmadığı için dünyayla tek bir bağları vardı nihayetinde.

Tahtaya kazınmış iki harf PU idi. Başlanan ama yarım bırakılan da bir S'nin eğimiydi.

Puset.

* * *

Yapmakla olup bitecekse, çabucak yaparım olur biter.[*]

Macbeth bu tür meselelere böyle yaklaşıyordu, kafa yormayı seven biriydi. Hızlı davranırsam acımasız iki hibritimle belki *–belki–* başaçıkabileceğime inanıyordum. Yapamazsam ve "düşünce yılanları" zihnimin daha da derinlerine yuvalanırsa önümde iki seçenek kalırdı: intihar ya da onların vekil babaları olarak bir hayat. Köleleri olarak.

Eve geri dönüp sallana sallana garaja girdim: *Bana bak sen, dünya umurumda değil.*

Düşünceler anında başladı. Artık size ne dediklerini anlatmama gerek yok. Bebek arabasının kollarını tutup cehennemden çıkma o gıcırtıyı dinleyerek ileri geri sürdüm. Onlardan kurtulamazsam gıcırdayan tekeri yağlayacaktım. Tabii yağlayacaktım. Dahası da var! Koltukların sırtlarına farklı tişörtler koyacaktım! Koltuklara farklı şortlar! Bell evine yerleştiğimde (Trenton evi olacaktı artık) onlarla konuşacaktım. Geceleri yataklarını hazırlayıp onlara *In the Night Kitchen, Sylvester and the Magic Pebble, Corduroy* okurdum. Onlara resimlerini gösterirdim.

"Nasılsınız çocuklar?"

İyiyiz, iyiyiz.

"Gezmeye çıkmak ister misiniz?"

Evet, evet.

"Tamam, gidelim o zaman. Bir iki şeyi halletmem gerekiyor sadece. Hemen döneceğim."

Eve girip mutfak masasından telefonumu aldım. İlçedeki gelgit durumuna baktım ve gördüklerim hoşuma gitti. Sular çekiliyordu ve sabah on birden biraz önce en alçak seviyesine ulaşacaktı. Yakında yani.

Üzerimde hâlâ spor şortum ve kolları kesik bir tişört vardı. Tişörtü yere attım, sandaletleri ayağımdan fırlattım ve hızla

[*] *Macbeth* oyununda, I. Perde, 7. Sahne'de geçen ünlü bir monologdan bir parça. (ç.n.)

yukarı çıktım. Kot ve sweatshirt giydim. Başıma bir Red Sox şapkası geçirdim. Botum yoktu ama alt kattaki dolapta lastik çizme buldum. Greg'indi ve bana büyük geliyordu, yukarı geri çıkıp ayağımı büyütmek için üç çift çorap daha giydim. Yeniden aşağı indiğimde klimaya rağmen terliyordum. Dışarda, ağustos sıcağında daha da terleyecektim.

Andy Pelley yılanları adanın kuzey ucuna sürdüklerini, yanmayanların boğulduğunu anlatmıştı ama avcı hattının büyük ihtimalle tüm yılanları toplayamadığını da söylemişti. J'ler geride kalan yılanları çağırabilir mi hiçbir fikrim yoktu. Belki çağıramazlardı, belki kırk yılın ardından artık hiç yılan yoktu ama ben her hâlükârda yılan var gibi giyindim. Bildiğim bir şey varsa o da Florida'nın sürüngenlere uygun bir doğası olduğuydu.

Lavabonun altına bakınca bir çift plastik mutfak eldiveni buldum. Onları elime geçirip yüzüme koca bir gülümseme yerleştirerek garaja geri girdim. Birileri beni boş bebek arabasıyla konuşurken duysa benim de Allie Bell kadar deli olduğumu düşünürdü kesin. Ama sadece ben vardım. Bir de onlar tabii.

"Arabada dolaşmak yerine yürümek ister misiniz?" Takılır gibi konuşmaya çalışıyordum. Eskiden dediğimiz gibi, *konsepti satmaya* çalışıyordum. "Sizin gibi koca çocuklar yürüyebilir değil mi?"

Hayır! Gezdir bizi, gezdir bizi!

"Sizi sahile götürürsem uslu olacak mısınız?"

Evet! Gezdir bizi, gezdir bizi!

Sonra beni iliklerime kadar ürperterek:

Bizi sahile götür baba!

"Tamam," dedim, *sadece tek bir çocuğun bana böyle seslenmeye hakkı var sizi küçük pislikler,* diye düşünürken. "Hadi gidelim."

Sıcak ağustos güneşinin altında avluyu geçtik, *gırc, gırc, gırc.* Sweatshirtün içinde şimdiden domuz gibi terlemeye başlamıştım. Yanlarımdan kotumun beline doğru akan terleri hissedebiliyordum. Bebek arabasını iskelede ittim, tahtalar tekerlerin

altında takırdıyordu. Buraya kadar gayet kolay geçmişti. Sahil daha zor olacaktı. Çamura saplanabilirdim. Kumun sıkı ve ıslak olduğu yerde, suya yakın durmam gerekecekti. İşe yarayabilirdi. Yaramayabilirdi de.

Puseti çardağın içinden geçirdim. Yolda yılan kancasını alıp bebek arabasının geniş aralıklı kollarına yatırdım.

"Eğleniyor musunuz çocuklar?"

Evet! Evet!

"İnip yürümek istemediğinize emin misiniz?" Lütfen hayır deyin.

Gezdir bizi! Gezdir bizi!

"Tamam ama tutunun. Küçük bir tümsek var burada."

Bebek arabasını çardakla deniz lahanası ve yosun sırasının arasındaki tek eğik merdivenden indirdim. Sonrasında artık kumdaydık. Eğim bebek arabasını suyun kenarındaki kumun daha sert olduğu kısma sürmemi kolaylaştırıyordu. Lastik çizmenin tokaları çıngırdıyordu.

"Vuhuuu!" dedim. Yüzümden ter akıyordu ama ağzım kupkuruydu. "Eğleniyor musunuz çocuklar?"

Evet! Gezdir bizi!

İkisini birbirinden ayırmaya başlamıştım artık. Bu konuşan Joe'ydu. Jake sessizdi. Bu hoşuma gitmedi.

"Jake? Eğleniyor musun koca adam?"

Eve-et...

Hafif şüphesinden de hoşlanmadım. Hoşuma gitmeyen bir şey daha vardı, benden ayrılıyorlardı. Güçleniyorlardı. Daha da buradalardı. Kısmen bebek arabası ama kısmen de benim yüzümden. Kendimi onlara açmıştım. Başka seçeneğim yoktu.

Kuzeye dönüp bebek arabasını itmeye başladım. Küçük kuşlar –cikcik dediklerim– önümüz sıra yürüyorlardı, sonra uçtular. Lastik çizmeler çıngırdayıp sular sıçrattı. Bebek arabasının tekerleri körfezin yerini karaya bıraktığı yerdeki azıcık suda minik gökkuşakları yaratıyordu. Kum sertti ama yine de arabayı

burada sürmek iskelenin tahtalarında sürmekten daha zordu. Kısa süre sonra nefes alıp verirken boğazımdan bir hırıltı gelmeye başladı. Sağlığım kötü değildi, hiç çok içmedim, hiç sigara içmedim ama yetmişlerimdeydim.

Jake: *Bizi nereye götürüyorsun?*

"Ah, küçük bir gezi sadece." Durup dinlenmek istiyordum ama sadece yavaşlasam bile tekerlerin kuma saplanıp kalmasından korkuyordum. "Gezmek istediniz, ben de sizi gezdiriyorum."

Jake: *Ben geri dönmek istiyorum.*

Bu şüpheden fazlasıydı. Derin bir kuşkuydu. Joe da kardeşinden kaptı hemen şüpheyi, soğuk algınlığına yakalanınca da böyle kapıyordu herhalde.

Joe: *Ben de! Yoruldum! Güneş çok sıcak! Şapkacıklarımızı takmamız gerekirdi!*

"Biraz daha iler..." diye başladım ve tam o sırada yılanlar, deniz lahanaları ve cüce palmiyelerin arasından fırladı. Kocaman, onlarca, sahil boyunca üstümüze akıyorlardı. Duraksadım ama bir anlığına, biraz daha kalsam bebek arabası kuma gömülürdü. Onları yılanların üstüne ittim ve yılanlar kayboldu. Küvettekiler gibi.

Jake: *Dön! Bizi geri götür! BİZİ GERİ GÖTÜR!*

Joe: *Burayı sevmediiiim!* Ağlamaya başladı. *Yılancıkları sevmiyorum!*

"Hazine avcısıyız biz." Artık nefes nefeseydim. "Belki King Kong'u bile görürüz, filmdeki gibi hani. Buna ne dersiniz sizi afacanlar?"

İlerde Çıngıraklı Yılan Adası'nın bittiği üçgen biçiminde deniz kabukları yığınını görebiliyordum. Onun ötesinde de sonsuz girdabıyla Günışığı Geçidi vardı. Andy o girdabın geçidin yatağını kazıp iyice derinleştirdiğini söylemişti. Ne kadar derin olduğunu hatırlamıyordum, beş metre belki. Ama benimle su arasındaki o deniz kabuğu yığını bir sorun teşkil ediyordu. Bebek

arabası orada kesin saplanırdı ve kabukların üzerinde kıvranan iki yılan vardı, onların hayal ya da hayalet olduğunu sanmıyordum. Onlar *oradaydı*. Büyük yılan avından sağ kalanlar mı? Yeni gelenler mi? Önemi yoktu.

Jake, yalvarmadan, emrederek: *Bizi geri götür! Bizi geri götür, yoksa pişman olursun!*

Pişmanım zaten, diye düşündüm. Yüksek sesle söyleyemezdim bunu, nefesim kalmamıştı. Kalbim delicesine çarpıyordu. Her an fazla şişirilmiş bir balon gibi patlamasını bekliyordum.

İkizler beni dehşete düşürerek yavaş yavaş görünmeye başladılar. Yetişkin vücutları bebek arabasının ikiz koltuklarına sığmayacak kadar büyüktü ama yine de koltuklarda oturuyorlardı. Şişmiş çocuk kafaları dönüp bana baktı, gözleri kara ve kötücüldü, yanak ve alınları yılan dişi izleriyle kaplıydı. Kıyamet gibi bir su çiçeğinden mustariptiler sanki.

Bu iki yılan gerçekti, orası kesin. Vücutları S biçimindeki kıvrılarak kabukların üstünden geçerken kuru bir fısıltı çıkarıyordu. Kuyrukları çıngırdıyordu, marakasın içindeki kuru kemikler gibi.

Jake: *Sokun onu, bir güzel sokun!*

Joe: *Sokun onu, durdurun! Bizi geri götürsün!*

Saldırdıklarında lastik çizmelere boncuklu tabanca boncuğu vurmuş gibi hissettim. Ya da belki dolu taneleri. Bebek arabası sonunda tekerleri kabuklara gömülmüş halde yere saplandı. İçindeki "yetişkin çocuklar" arkalarına doğru bükülmüş bana bakıyorlardı ama anlaşılan çıkamıyorlardı. En azından şimdilik. Çıngıraklı yılanlardan biri lastik çizmenin üstünden sağ ayağıma sarılmış, dönerek yukarı doğru çıkıyordu. Bebek arabası artık saplandığından –bir nevi kıyıya vurduğundan– yılan kıskacını almak için onu bıraktım. Kendimi pis bir şekilde yaralamamayı umarak ama tereddüt etme lüksüm olmadığını da bilerek aşağı doğru daldırdım kancayı. Kancayla yakalayıverdim ve yılanı

suya savurdum. Diğeri sol çizmeme saldırdı. Bir an kara gözlerinin yukarı bana doğru baktığını gördüm ve bunların bebek arabasından bana bakanlarla aynı gözler olduğunu sandım. Sonra kancayı aşağı indirip üçgen başının arkasına sapladım. Yılan kancasını kaldırınca kuyruğunun sertçe omzuma vurduğunu hissettim, belki tutunacak yer arıyordu. Bulamadı. Onu da savurdum. Bir an gökyüzünde kıvrım kıvrım bir karaltıydı, derken suya düştü.

İçindekiler –görünür ama kısa ömürlü– çıkmak için uğraşırken bebek arabası ileri geri sallanıyordu. Hâlâ çıkamıyorlardı. Bebek arabası dünyayla ve benimle aralarındaki bağdı. Arabayı daha fazla itemezdim, o yüzden yılan kancasını bırakıp arabayı yan devirdim. Kabuklara vurdukları sırada çığlıklarını duydum, sonra kayboldular. Bunu derken artık onları

(*gör bizi, gör bizi*)

göremediğimi kastediyorum ama hâlâ oradaydılar. Jake'in çığlıklar attığını, Joe'nun ağladığını duyabiliyordum. Hıçkırarak ağlıyordu hatta, çıngıraklı yılanlarla kaplandığını ve kısa hayatının bittiğini anladığında hıçkırarak ağladığı gibi. Bu sesler beni üzüyordu –o Pinto'nun içinde pişerken oğlumun ve Donna'nın da ağladığından emindim– ama yine de durmadım. Başladığım şeyi bitirmeliydim, başarabilirsem tabii.

Nefes nefese bebek arabasını geçide doğru sürükledim. Girdaba doğru.

Jake: *Hayır! Hayır! Senin bize bakman gerekiyor! Gezdirmen! İtmen! Giydirmen! Hayır!*

Kardeşi sadece dehşetle çığlık atıyordu.

Suyun kenarına ulaşmama beş altı metre kalmıştı ki bir anda yükselen alevler sardı etrafımı. Gerçek değillerdi, sıcak değillerdi ama kerosen kokusu alabiliyordum. Leş koku öyle güçlüydü ki beni öksürttü. Öksürme öğürmeye dönüştü. Kör edici beyazlıktaki deniz kabuğu yığınları kayboldu, yerlerini yanan yılanlardan bir halı aldı. Onlar da gerçek değildi ama sıcakta

çıngıraklarının patlamış mısır gibi patladığını duyabiliyordum. Orada olmayan başlarıyla bana saldırıyorlardı.

Suya ulaştım. Bebek arabasını itebilirdim ama bu yeterli olmazdı. Lanetli şeyi Bell'lerin evinden Greg'in evine getirmeyi nasıl başardılarsa sudan çıkarmayı da başarabilirlerdi. Ama erkeklerin ve hatta kadınların –*minyon* kadınların– sıkışan çocuklarını kurtarmak için arabaları bile kaldırabildiğine dair hikâyeler duymuştum ben. Ve bir zamanlar Donna Trenton adında bir kadın yetmiş kiloluk bir St Bernard'la sadece bir beyzbol sopasıyla savaşmıştı... ve kazanmıştı. O onu yapabildiyse ben de bunu yapabilirdim.

Bebek arabası yetmiş kilo yoktu ama bir on, on beş kilo olabilirdi. O şeyler gerçekten içinde olsa ve gerçek bir ağırlıkları olsa, arabayı bileğime kadar bile kaldıramazdım. Ama yoklardı. Arka tekerlerin üstündeki çubuklardan tutup kaldırdım bebek arabasını. Kalçamı sağa çevirdim ve sırtım yüksek sesle çatırdadı. Diğer yana dönüp bebek arabasını dünyanın en beceriksiz disk atma sporcusu gibi savurdum. Deniz kabuğu sahilinin ancak bir buçuk metre kadar ötesine düştü. Yeterince uzağa atamamıştım ama çekilen suyla beraber Calypso Koyu akıntısı iyice güçlü akıyordu. Bebek arabası bir o tarafa bir bu tarafa eğilerek girdaba doğru çekildi. Yine içindeydiler. Belki de içinde olmaları gerekiyordu. Uzaklaşıp gitmeden önce o korkunç yüzlerini bir kez daha gördüm. Bebek arabası tekrar yüzünü döndüğünde artık batıyordu, koltukları suyun altındaydı. Koltukların sahipleri yerinde yoktu. Tişörtlerden biri suyun üzerinde yüzerek uzaklaştı, sonra diğeri de. Kafamda son bir öfkeli çığlık duydum, Jake Bell'di bu, daha güçlü olan. Suda dönüp duran bebek arabasını bir sonraki görüşümde sadece kolları suyun üstünde kalmıştı. Bir sonraki seferde ise suyun bir metre kadar altındaki bir yansıma dışında tamamen yok olmuştu.

Alevler de yok olmuştu. Yanan yılanlar da. Sadece kerosen kokusu kalmıştı. Mavi bir şort sudan bana doğru yüzdü. Yılan kancasını aldım, şortu onunla tutup körfeze doğru fırlattım.

Sırtım yeniden çatırdadı. Sırtımı rahatlatmak için öne doğru eğildim. Doğrulup Günışığı Geçidi'ne baktığımda suda yüzen bir parça yeşillikten çok daha fazlasını gördüm. Duma Adası oradaydı. Yılanlarla dolu küvetten çıkan el ya da misafir odasında yatan dehşet verici hibrit varlıklar kadar gerçek görünüyordu. Palmiye ağaçları ve ahşap ayaklar üzerinde duran pembe bir ev gördüm. Bir adam gördüm. Uzundu, kot ve düz beyaz tişört giymişti. Bana el salladı.

Aman Tanrım, demişti Donna ölmeden hemen önce. *Nasıl da büyümüşsün! Nasıl uzamışsın!*

Ben de ona el salladım. Sanırım gülümsedi ama emin olamıyorum çünkü gözlerim çoktan dolmuştu, gözyaşlarım prizma misali güneşin parlaklığını dört katına çıkarıyordu. Yaşlarımı sildiğimde Duma Adası gitmişti, o da öyle.

* * *

Bebek arabasını adanın ucuna götürmek sadece on dakikamı almıştı. Belki de on beş, saatime bakamayacak kadar meşguldüm. Çardağa ve iskele yola dönmekse kırk beş dakikamı aldı çünkü sırtıma sürekli kramp giriyordu. Yürürken bir yandan soyundum, eldivenleri çıkardım, *sweatshirt*'ü çıkardım, çizmeleri attım, kısa bir süreliğine kumlara oturup pantolonumu çıkardım. Bunları yapmak yürümek kadar acı verici değildi ama yine de çok canımı yakıyordu. Kotu çıkardıktan sonra ayağa kalkmak da çok canımı yaktı ama artık daha hafiftim. Zihnimde dönüp duran korkunç düşünceler yoktu. Bence sırt ağrısı –bugün hâlâ ağrıyor– makul bir değiştokuştu. Yolun geri kalanını üzerimde sadece şortumla yürüdüm.

Eve dönünce Greg'in ecza dolabında Tylenol buldum ve üç tane içtim. Haplar ağrımı almadı ama en azından hafifletti. Dört saat uyumuşum, rüyasız, huzurlu bir uyku. Uyandığımda sırtım öyle bir tutulmuştu ki oturmak, yataktan kalkmak ve ayakta

durmak için bir plan –1. Adım, 2. Adım, 3. Adım– yapmam gerekti. Sıcak bir duş aldım, onun biraz faydası oldu. Havlu kullanmayı göze alamadım, açık havada kurudum.

Aşağı inince –her adımda inleyerek– Pelley'yi aramak geçti aklımdan ama onunla konuşmak istemiyordum. *Günahım kadar sevmem onu,* derdi Donna olsa.

Onun yerine Zane'i aradım. Bana nasıl yardımcı olabileceğini sordu, ben de ona kayıp bir bebek arabası ihbarında bulunmak için aradığımı söyledim. "Sizin departmandan biri –Pelley belki– sonunda gelip onu almaya mı karar verdi?"

"Hı. Sanmıyorum. Bir kontrol edip döneyim sana."

Nihayetinde döndü ve İlçe Şerif Merkezi'nden kimsenin bebek arabasını almadığını söyledi. Almaları için bir neden yok aslında, dedi.

"Arabayı buraya iki kere kim getirdiyse, sonunda geri götürdü herhalde," dedim.

O da onayladı. Lanetli bebek arabası konusu da burada kapandı.

Mayıs 2023

Tüm bunlar üç yıl önceydi. Şimdi Newburyport'tayım ve güneşli Florida'ya bir daha asla gitmek istemiyorum. Georgia'ya bile gitmem, çok yakın.

Alita Bell'in toksikoloji raporunda şüpheli bir şey çıkmadı, ben de böylece yakamı sıyırdım. Nathan Rutherford, Allie'nin cenazesiyle ilgilendi. Cenazeye o ve ben katıldık. Zane ve Canavan da, bir de Lloyd Sunderland adında bir ihtiyar –köpeğiyle beraber– ve beş altı köprü operatörü.

Andy Pelley de katıldı. Tören öncesi pançtan bir bardak almak için sıramı beklerken yanıma geldi. Bıyığının altından viski kokusu geliyordu. Kokuyu bastıracak bir maske de takmamıştı.

"Ben hâlâ yaptıklarının yanına kâr kaldığını düşünüyorum dostum," dedi ve ben cevap veremeden –biraz da yalpalayarak– kapıya doğru yürüdü.

Zoom soruşturmasında Greg'in evinden ifade verdim. Beni köşeye sıkıştıran sorular sormadılar. Hatta adli tıpçı, yetkililer gelene kadar akbabaları cesetten uzak tutmak için elimden geleni yaptığım için beni bayağı takdir etti.

Hiçbir akraba birden peydah olup Alita Bell'in vasiyet parçasına karşı çıkmadı. Söz konusu vasiyet parçasının onaydan geçmesi uzun zaman aldı ama Haziran 2022'de onun olan her şey artık benimdi. İnanılmaz ama gerçek.

Bell'lerin arazisini satılığa çıkardım, Allie'nin meşhur el becerisine rağmen bayağı harap halde olan evi kimsenin istemeyeceğini biliyordum. Evin durduğu araziyse başka bir meseleydi. Ekim 2022'de yedi milyonun biraz altına satıldı. Körfez kıyısında, tahmin edersiniz, değerli bir arazi. Yakında oraya başka bir *fast food* villa konduracaklar. Allie'nin diğer varlıkları altı milyon değerindeydi. Vergiler ve tüm büyük mal varlıklarının beraberinde gelen diğer sıkıntılardan sonra on üç milyon, dört buçuk milyona indi. Parayla birlikte gelmesi gereken korkunç çocukları saymazsanız tam talih kuşu.

Yarım milyonu emeklilik fonuma koydum, verdiğim hizmetlerin ve muhtemelen ölene kadar çekeceğim sırt ağrısının karşılığında diyebilirsiniz. Kalanını Sarasota'daki All Faith Food Bank'e* bağışladım, parayı büyük bir memnuniyetle kabul ettiler, Donna olsa *havalara uçtular,* derdi. Bunun dışındaki tek harcama Avukat Rutherford'a gönderdiğim sekiz bin dolardı.

Allie'nin cenaze masrafları.

* * *

* Florida, Sarasota merkezli, bölgedeki açlıkla mücadele eden büyük yardım kuruluşu. (ç.n.)

Soruşturma bitip Alita Bell konusu resmi olarak kapanana dek Greg'in evinde kaldım. Kaldığım süre boyunca canımı sıkacak görüler görmedim, gıcırdayan tekerler duymadım. Tabii ki hâlâ sabahları ilk iş, daha kahveyi bile koymadan bebek arabası gelmiş mi diye avluyu ve garajı kontrol ediyordum. Sadece yas iz bırakmaz. Korku da iz bırakır. Özellikle de doğaüstü korkular.

Ama ikizler gitmişti.

Bir gün Bay Ito'dan bana Jacob ve Joseph'in çalıların arasından sahile giderken yaptıkları ölümcül yürüyüşte düştükleri çukuru göstermesini istedim. Gayet hevesle kabul etti, biraz aradıktan sonra bulduk onu. Hatta Bay Ito az daha çukura düşecekti. Ormangülü ve karmakarışık kocaman, öyle ki mutant gibi duran beyaz ay papatyalarıyla dolu olduğundan pek anlaşılmıyordu ama Greg'in ana banyosundaki lüks küvetinin boylarında ve derinliğinde gibi duruyordu.

Bell evinin anahtarları bendeydi, oraya tek bir kez gittim. Bebek arabasını denize doğru sürüklerken deniz kabuğu sahilde gördüğüm son şey –görü, halüsinasyon, siz seçin– yüzünden merak ediyordum: Alevler, yılanlardan bir halı, kerosen kokusu. İkizler büyük yılan avından önce ölmüşlerdi, o zaman avı nereden biliyorlardı?

Ev hayalet ikizleri son gezilerine (onun çıkardığı en azından) çıkaran Allie'nin bıraktığı gibi duruyordu. Lavaboda üzerinde bir bıçak ve çatalla bir tabak duruyordu. Tezgâhta bir kutu Wheaties gevrek vardı, dibi minik, yiyecek aranan yaratıklar tarafından delinmişti. Kendimi çocukların yatak odasına bakmaya zorladım. Orayı Jake ve Joe'nun kısa hayatlarında olduğu halde tuttuğunu düşünmüş ve haklı çıkmıştım. İkiz yataklar vardı. Nevresim ve yastıkların üzerinde dinozor çizimleri vardı. Tad'de bu takımın aynısından vardı. Bunu fark etmek beni aynı anda hem dehşete sürükledi hem de rahatlattı.

Kapıyı kapattım. Kapının üzerinde renkli çıkartma harflerle İKİZLERİN KRALLIĞI yazıyordu.

Ne aradığımı bilmiyordum ama bulunca anladım. Henry Bell'in çalışma odası da yıllar önceki haliyle korunmuştu. Sarı blok defterler IBM Selectic daktilonun sol tarafına düzgünce dizilmişti, sağ tarafında dosyalar vardı. İki tarafta da kâğıt ağırlığı gibi çerçeveli fotoğraflar duruyordu: Defterlerin üstünde Joe, dosyaların üstünde Jake. Duvarda da Allie'nin inanılmaz genç ve güzel göründüğü bir fotoğraf vardı.

Başka bir duvarda büyük yılan avının çerçeveli üç siyah beyaz fotoğrafı vardı. Biri kamyonetleri boşaltıp orman yangını ekipmanlarını –o günlerde pompa deniyordu– sırtlanan, koruyucu eşyalar giyen adamları gösteriyordu. Bir diğerinde sıra halinde dizilmiş çalılara vurarak yılanları kuzeye süren adamlar vardı. Üçüncüdeyse binlerce yılanın yanıp kül olduğu ve alevlerin arasında öldüğü üçgen deniz kabuğu sahil görünüyordu. Jake ve Joe'nun benim evime musallat olmadan çok önce bu eve musallat olduğunu biliyordum. Belki Allie onları arabayla buraya getirmiş, fotoğrafları göstermişti.

Gördünüz mü çocuklar? Canınızı yakan kötü yılancıkların sonu bu oldu işte!

Ayrıldım oradan. İyi ki gitmiştim. Bir daha oraya dönmedim.

* * *

Son bir şey daha ekleyeceğim.

Will Rogers daha fazla üretilmeyen bir şey varsa o da topraktır der ve Florida'da toprak altın değerindedir, özellikle de pandemiden beri. Daha fazla toprak üretilmese de toprağın geri kazanımı hâlâ bir seçenek.

İlçe Duma Adası'nı geri kazanmaktan söz etmeye başladı.

Bir emlakçılar birliği (benim yerime Bayan Bell'in evini satan emlakçı da dâhil olmak üzere) bu ihtimali değerlendirmek için bir ıslah firmasıyla anlaştı. İlçe komisyon üyelerinin katıldığı, ilçe yöneticisinin başkanlık ettiği bir toplantıda Land Gold

firmasından birkaç uzman, derinlerden gün yüzüne çıkan Duma Adası'nın mükemmel bir sanatçı tasvirini de içeren bir PowerPoint sunumu yaptı. Nispeten kolay olacak ve pahalı olmayacak dediler, sadece Günışığı Geçidi'ni geri kapatacaklardı, bu da suyun akışını kesecekti. Bir yıl kadar denizin dibi temizlenecekti ve işte o kadar.

Ben bunları yazarken hâlâ bu konuyu tartışıyorlar. Çevreciler ortalığı ayağa kaldırdı, ben de yeni kurulan Günışığı Geçidi'ni Kurtar organizasyonuna her ay para gönderiyorum ama nihayetinde yapacaklar bunu çünkü Florida'da –özellikle de zenginlerin yoğunluk gösterdiği yerlerde– para her şeyden üstündür. Geçidi kapatacaklar ve o arada paslı bir bebek arabası bulacaklar. O vakte bebek arabasında yaşayan korkunç şeyler çoktan gitmiş olur eminim.

Emin gibiyim.

Gitmedilerse de umarım benimle bir işleri kalmamıştır. Çünkü bir gece gelir o gıcırdayan tekerin bana doğru yaklaştığını duyarsam, Tanrı yardımcım olsun.

Tanrı yardımcım olsun!

John D. Macdonald'ı düşünerek

RÜYA GÖRENLER

Evrenin anlamını bilmiyorum. Bir fikrim olabilir. Senin de vardır belki. Ya da yoktur. Size söyleyebileceğim tek şey şu, rüyalara dikkat edin. Tehlikeliler. Ben sonradan öğrendim.

* * *

Vietnam'da iki sefer askeri görev aldım. Haziran 1971'de oradan ayrıldım. New York'ta uçaktan indiğimde kimse yüzüme tükürmedi, kimse bana bebek katili demedi. Tabii kimse hizmetim için teşekkür de etmedi, berabere kaldı diyebiliriz. Bu hikâyenin –anı? itiraf?– Vietnam'la hiç ilgisi yok, ama var. Evet, var. Yirmi altı ayımı ormanlarda yol teperek geçirmemiş olsam dişleri gördüğümüzde Elgin'i durdurmaya çalışabilirdim. Onu

durdurabileceğimden değil ya. Beyefendi Bilimadamı işi bitirmek istiyordu, bir bakıma bitirdi de. Ama en azından oradan uzaklaşabilirdim. Uzaklaşmadım çünkü Vietnam'a giden genç adam dönen genç adamla aynı değildi. O genç adam boştu. Duyguları rafa kaldırılmıştı. O, yüzden ne olduysa oldu. Kendimi sorumlu tutmuyorum. O ne olursa olsun devam ederdi. Ben, sadece akıl sağlığı sınırlarını aştığımızın farkındayken bile orada kaldığımı biliyorum. Sanırım kendimi yeniden uyandırmak istedim. Sanırım uyandırdım da.

* * *

Maine'e dönüp bir süre annemle Skowhegan'da kaldım. Annemin durumu iyiydi. George'un Muz Tezgâhı'nda müdür yardımcısıydı, kulağa yol kenarı tezgâhı gibi geliyor ama bir market. Annem bana değiştiğimi söyledi, ben de biliyorum dedim. Ne iş yapacağımı sordu, ben de Portland'da bir şey bulurum dedim. Sissy'den öğrendiğimi yaparım dedim, o da kulağa iyi geldiğini söyledi. Bence ense tıraşımı gördüğüne sevindi. Bence onu geriyordum. Bir keresinde ona babamı ya da üvey babamı özleyip özlemediğini sordum. Babamı özlediğini söyledi. Lester'dan kurtulduğuna seviniyordu, anca giderdi.

İkinci el bir araba aldım, Portland'a sürdüm ve Temp-O diye bir yerde işe başvurdum. Başvurumu alan kadın, "Nerede okula gittiğinizi göremedim," dedi. Adı Bayan Frobisher'dı.

"Gitmedim."

"Anlayamadım?"

"Okula gitmedim."

"Anlamıyorsunuz genç adam. Birileri hasta olur ya da işi bırakırsa yerini dolduracak stenograflar arıyoruz. Geçici personelin bir kısmı bölge mahkemesinde çalışıyor."

"Deneme yapalım," dedim.

"Gregg* biliyor musunuz?"

"Evet. Ablamdan öğrendim. Ona ödevlerinde yardım ediyordum ama ondan daha iyi olduğum ortaya çıktı."

"Ablanız nerede çalışıyor?"

"Öldü."

"Üzüldüm." Bayan Frobisher'ın sesi üzgünmüş gibi çıkmamıştı, onu suçlamıyordum. İnsanlar başka insanların yaşadığı felaketleri üstlenmeden de kendi yaşadıkları felaketlerle başa çıkmakta yeterince zorlanıyorlar zaten. "Dakikada kaç kelime?"

"Yüz seksen."

Gülümsedi. "Gerçekten."

"Gerçekten."

"Pek sanmıyorum."

Hiçbir şey demedim. Bana bir defter ve 2 numara Eberhard Faber kalem verdi. "Şu yüz sekseni iş üstünde bir görmek isterim. Keyifli olur."

Defteri çevirip açtım. Sissy'yle salonda oturuşumuzu düşündüm, o lamba ışığının çemberinde masada, ben yatakta. Ondan daha iyi olduğumu söylerdi. Rüyada gibi hemen kaptığımı söylerdi, ki doğruydu. Vietnamcayı, Tay ve Muong lehçelerini öğrenmem gibiydi. Bir yetenek değildi bu, yatkınlıktı sadece. Kelimelerin çengel ve kancalara dönüşünü görebiliyordum. Kalın çizgiler, ince çizgiler, kıvrımlar. Zihnimden uygun adım yürüyerek geçiyorlardı. Hoşuna gidiyor mu diye sorarsanız, bazen derim. Nefes almanın insanın bazen hoşuna gitmesi gibi. Çoğu zaman bilmeden yapıyorsun sadece.

"Hazır mısınız?"

"Hazır doğdum ben."

"Göreceğiz bakalım." Sonra çok hızlıca. "Merhamet zorla olmaz gökyüzünden yere düşen tatlı yağmur gibidir öyle yoldan

* 20. yüzyılda Amerika'da yaygın olarak kullanılan bir stenografi (kısaltmalı yazı) sistemidir. Hızlı not almak için geliştirilen bu yöntem, özellikle sekreterlik ve mahkeme yazmanlığı gibi alanlarda kullanılır. (ç.n.)

geçerken içeri dalıp yüz seksen kelime yazabildiğini söyleyemezsin iki kere kutsaldır hem vereni hem alanı kutsar. Şimdi bana geri oku bakalım." *

Portia'nın konuşmasının son kısmındaki birkaç kelimeyi yanlış söylediğini eklemeden ona geri okudum. Birkaç saniye bana baktı sadece; sonra, "Yok artık," dedi.

* * *

Sonraki on ay kadar Temp-O'da çalıştım. Vietnam'da savaşı kaybediyorduk. Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Bazen insanlar durmaları gereken yerde durmuyor. Böyle deyince aklıma Elgin geliyor. Beyefendi Bilimadamı.

Ben başladığımda dört kişiydik, sonra altı, sonra üçe düştük, sonra yine altıya çıktık. Geçici elemanlık yüksek cirolu bir işti. Hepsi kadındı, Pearson dışında, gizlemeye çalıştığı bir keli, burnunun etrafında ve ağzının kenarlarında egzaması olan sıkıcı bir tipti o da. Ağzının kenarlarında kurumuş tükürük gibi duruyordu egzama. Pearson ben geldiğimde oradaydı, ben giderken de oradaydı. Dakikada belki altmış kelime yazabiliyordu. İyi bir günündeyse. Çok hızlı gidersen yavaş ol, yavaş ol diyordu. Biliyorum çünkü işler hafif olduğunda bir grup aramızda yarışırdık. İki dakika televizyon reklamı. Çamaşır deterjanı. Diş macunu. Kâğıt havlu. Gündüz televizyon izleyen kadınların aldığı şeyler. Hep ben kazanırdım. Bir süre sonra Pearson denemeye bile kalkmadı. Çocukça bir oyun diyordu. Bayan Frobisher, Pearson'ı neden çalıştırıyordu bilmiyorum. Onunla yattığı falan yoktu. Sanırım sevgililer günü geldiğinde hâlâ konsolun üzerinde duran bir yığın Noel kartı misali görmezden gelmeye alıştığın bir şey gibiydi Pearson. Benden hoşlanmazdı. Ben ona karşı iyi ya da kötü bir şey hissetmiyordum çünkü '71-72'de öyle takılırdım.

* William Shakespeare'in *Venedik Taciri* adlı oyununda Portia karakterinin ünlü merhamet tiradı böyle başlar. (ç.n.)

Ama beni Elgin'le Pearson tanıştırdı. Öyle denilebilir yani. Bilerek tanıştırmadı.

Sabah sekiz buçuk dokuz civarı geliyor, Exchange Sokak'ta o arka odada oturup kahve içiyor, *donut* yiyor, küçük taşınabilir televizyonu izliyor ya da kitap okuyorduk. Bazen de aramızda yarışıyorduk. Genelde iki ya da üç kopya *Press Herald* oluyordu, Pearson gazetelerden birini hep alır, okuduklarına homurdanıp egzamalarını kaşır, egzaması kar misali kâğıda yağardı. Bayan Frobisher elindeki sıradan bir işse Anne, Diane ya da Stella'yı çağırırdı. Ben birileri hastaysa mahkemeye giderdim. Stenografi makinesini öğrenmem ve stenomask takmam gerekiyordu ama önemi yoktu. Bazen kayıt cihazlarının yasaklı olduğu üst düzey toplantılara gönderiliyordum. O zaman sadece ben ve defterim kalıyordu. Bir işi ne kadar sevebilirsem bu işleri de o kadar seviyordum. Bazen notlarımı yazıya döküyordum ve sonrasında defteri onlara teslim etmem gerekiyordu. Önemli değildi. Bazen bahşiş veriyorlardı.

Pearson gazetenin okuduğu kısımlarını yere atıyordu. Diane bir gün pasaklılık bu dedi, Pearson da ona hoşuna gitmiyorsa sayfaları dürüp küçültmesini, sonra da kıçına sokmasını söyledi, bir iki hafta sonra Diane işten ayrıldı. Bazı günler Pearson'ın yere attığı sayfaları alıp göz gezdirirdim. Kodes dediğimiz arka oda, iş yoksa sıkıcı oluyordu. Yarışma programları, *talk show*lar bıktırıyordu. Yanımda hep bir kitap taşıyordum ama o gün, Elgin'i öğrendiğim gün (gerçi adını hemen o gün öğrenmemiştim çünkü reklamda yoktu) okuduğum kitap pek sarmamıştı. Savaşlara dair hiçbir şey bilmeyen bir adamın yazdığı bir savaş kitabıydı.

Takıldığım kısım gazetenin reklam köşesi oldu. Bir sayfada sahibinden satılık araba, diğerinde eleman aranıyor ilanı vardı. Eleman aranıyor kısmına göz gezdirdim, yeni bir iş aradığımdan değil, Temp-O'da rahattım, sadece zaman geçirmek için baktım. Kalın ve koyu harflerle yazılmış Beyefendi Bilimadamı kelimeleri dikkatimi çekti. Bir de *soğukkanlı* kelimesi. İlan sayfasında sık görülen bir kelime değil.

BEYEFENDİ BİLİMADAMI bir dizi deneyde yardımcı olması için bir asistan arıyor. Stenograf uzmanlığı mecburi (dakikada 60-80 kelime veya üstü). Harika referans verilmesi durumunda harika maaş. Gizlilik ve soğukkanlı bir mizaç da mecburi.

Bir numara vardı. Kimin soğukkanlı bir asistana ihtiyaç duyduğunu merak ettiğimden aradım. Zaman geçirmek için. Perşembe öğleden sonraydı bu. Cumartesi günü ikinci el Ford'umla yüz on kilometre kadar yol yapıp Castle Rock'a gittim, Göl Yolu'na çıktım, yolun sonunda Dark Score Gölü vardı. Sahilde garaj yolunun girişinde kapısı olan büyük taş bir ev vardı, arkasında da küçük taş bir ev, Elgin'in, Beyefendi Bilimadamı'nın çalışanı olduğum dönemde burada yaşadım. Ev bir malikâne değildi ama ona yakındı. Garaj yolunda bir Volswagen Bug, bir de Mercedes vardı. Bug'ın Maine plakası, depo kapağında çiçek çıkartması ve SAVAŞA HAYIR diyen bir arka yazısı vardı. Tanıyordum bu yazıyı. Mercedes'in Massachusetts plakası vardı. Bu arabanın Beyefendi Bilimadamı'na ait olduğunu düşündüm, haklı çıktım. Elgin'in parasının nereden geldiğini hiç öğrenemedim. Belki de sır paylaşmak beyefendilere yakışmadığındandır. Ben miras kaldığını düşünüyordum çünkü gördüğüm kadarıyla beyefendinin bilim dışında bir işi yoktu ve "malikâne sayılmayacak" eve yazlığım diyordu. Kışlığı neredeydi bilmiyorum. Büyük ihtimalle Boston'da ya da gördüğün tek siyahi ya da Asyalı yüzlerin çim biçme makinesinin başında ya da yemek servisi işinde olduğu şehir dışındaki banliyölerden birindeydi. Bunları araştırabilirdim, kasabada etrafa sorabilirdim, zira kasabalılar bir şeyleri bir şekilde öğrenirler ve doğru biçimde sorarsan sana da hep anlatırlar, anlatmak isterler, zaman dedikodu oldu mu su gibi akar, ben de küçük bir kasabada büyüdüğümden ve sağlam Yankee'ler gibi r'lerimi yutarak konuştuğumdan doğru biçimde soru sormayı biliyordum ama eskiden dediğimiz gibi, "kafam orada değildi." Weston'da mı, Brookline'de mi, Back Bay'de mi

umurumda değildi. İşi özellikle istediğim ya da istemediğim yoktu. Hasta falan değildim ama iyi de değildim. Bunu anlayabilirsiniz ama anlamayabilirsiniz de. Çoğu gece pek uyuyamıyordum ve karanlık, uzun saatlerle doluydu. Çoğu gece savaşla savaşıyordum ve savaş kazanıyordu. Eski bir hikâye bu, biliyorum. Haftada bir televizyonda izleyebilirsiniz.

Bug'ın yanına park ettim. Genç bir kadın bir elinde bir evrak çantası, diğerinde stenografi defteriyle dışarı çıktı. Etek ceket takım giymişti. Diane'di bu, Temp-O'dan.

"Selam yabancı," dedim.

"Sana da selam. Sıradaki sensin herhalde. Umarım senin şansın yaver gider."

"Alamadın mı?"

"Arayacağını söyledi. Ne demek bu biliyorum. Pearson hâlâ orada mı?"

"Evet."

"Göt herif."

Bug'a binip pat pat motor sesiyle uzaklaştı. Zili çaldım. Elgin açtı. Uzun inceydi, bir konser piyanisti gibi gür geriye yatırılmış beyaz saçları vardı. Beyaz bir gömlek ve haki pantolon giyiyordu, pantolonun ağ kısmı adam kilo vermiş gibi sarkmıştı. Kırk beş yaşında gibi görünüyordu. Bana William Davis olup olmadığımı sordu. Benim dedim. Stenografi defterim olup olmadığını sordu. Arabamın arka koltuğunda yarım düzine olduğunu söyledim.

"Bir tane alsan iyi olur."

Aynı Bayan Frobisher'la olduğu gibi olacağını düşünerek bir tane aldım. Beni oturma odasına götürdü. Odada evin boş olduğu ve gölün buz tuttuğu zamandan kalma kış hayaleti dolaşıyordu hâlâ sanki. Özgeçmişimi getirip getirmediğimi sordu. Cüzdanımı çıkardım, ona terhis nişanımı gösterdim ve özgeçmişim bu dedim. Liseden mezun olduktan sonra benzin pompalamamla ya da Headless Woman'da komi olarak çalışmamla ilgileneceğini sanmıyordum.

"Ordudan ayrıldığımdan beri Portland'da Temp-O adlı bir firmada çalışıyorum. Son görüştüğünüz kişi de orada çalışmıştı. İsterseniz arayın. Bayan Frobisher'la görüşeceksiniz. Başka bir iş aradığımı öğrense de işe devam etmeme izin verir."

"Neden?"

"Çünkü elindeki en iyi eleman benim."

"Bu işi gerçekten istiyor musun? Çünkü ne derler, canından bezmiş görünüyorsun."

"Değişiklik fena olmaz." Doğruydu bu.

"Maaş peki? Onu öğrenmek ister misin? Ya da iş ne kadar sürecek?"

Omuz silktim.

"Aylak birisin ha?"

"Bilmem." Bu da doğruydu.

"Söylesene Bay Davis, *soğukkanlı* kelimesini heceleyebilir misin?"

Heceledim.

Başını salladı. "Son gelen heceleyemedi, hem de verdiğim reklamda okumasına rağmen. Ne anlama geldiğini bildiğini bile sanmıyorum. Aklı havada biri gibi geldi bana. Beraber çalıştığınızda da öyle miydi?"

"Öyle demek istemem."

Gülümsedi. İnce dudaklar. Ağzının kenarlarındaki çizgiler ventrilok bebeklerininki gibi düz aşağı iniyordu. Kemik çerçeveli gözlükler. Bana bilimadamı gibi görünmüyordu. Bilimadamı gibi görünmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Nerede askerlik yaptın? Vietnam'da mı?"

"Büyük kısmı orada."

"Kimseyi öldürdün mü?"

"Bu konuda konuşmuyorum."

"Madalya aldın mı?"

"Bu konuda da konuşmuyorum."

"Kabul. Temp-O'da en iyi çalışan olduğunu söylerken –oradan iki kişiyle daha görüştüm, sadece Diane Bissonette değil– dakikada kaç kelimeden bahsediyorsun?"

Söyledim.

"Seni test edeceğim. Zorundayım. En iyisi sensen, benim de ihtiyacım olan bu. Stenografi alınan tek kayıt olacak. Neredeyse tek kayıt. Deneylerimin sesle kaydı olmayacak. Videosu olmayacak. Polaroid fotoğrafları olacak, deneyi yayımlarsam saklayacağım, yoksa yok edeceğim onları da."

Benim meraklanmamı bekledi, merak etmiştim de ama soracak kadar değil. Bana ister anlatırdı ister anlatmazdı. Sehpada üst üste kitaplar vardı. En üsttekini aldı ve beni ondan test etti. Kitap *İnsan ve Sembolleri*'ydi. Sağlam bir tempoda okudu ama okudukça Bayan Frobisher'ın yaptığı gibi hızlanmadı. *Aktivasyon-sentez* gibi teknik terimler ve Aniela Jaffé ve Brescia Üniversitesi gibi zor isimler vardı ama onları doğru gördüm. Yaptığım şey bu, bir tür görme. O okurken Jaffé adında takılıp Jaff diye telaffuz etse de ben doğru yazdım. Her şeyi ona geri okudum.

"Temp-O'da harcanıyorsun," dedi.

Buna verecek bir karşılığım yoktu.

"Deneylerim süresince burada yaşayacaksın. Arkadaki misafir evinde. İzinli günler var. Bir sürü boş zaman. Askerliğinden öğrendiğin tıbbi becerin var mı?"

"Biraz. Kırık kemiği sarabilir, birinin kalbini yeniden çalıştırabilirim. Gölden zamanında çıkarılırlarsa tabii. Burada ilaçlı pansumana ihtiyacınız olmaz sanırım."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört."

"Daha büyük duruyorsun."

"Tabii."

"My Lai'ye hiç gittin mi acaba?"

"Benim zamanımdan önce o."

Üst üste kitaplardan birini aldı: *Arketipler ve Kolektif Bilinçdışı*. Başka bir tane aldı: *Anılar, Düşler, Düşünceler*. Kitapları kaldırdı. İki elinde terazideymiş gibi tartıyordu sanki. "Bu kitapların ortak özelliği ne biliyor musun?"

"İkisini de Carl Jung yazmış."

Kaşlarını kaldırdı. "Adını doğru söyledin."

Senin Aniela Jaffé demenden daha iyi, diye düşündüm ama söylemedim.

"Almanca konuşmuyorsundur herhalde?"

"*Ein wenig*," dedim başparmağımla işaretparmağımı birbirine yaklaştırıp.

Yığından başka bir kitap aldı. Adı *Gegenwart und Zunkunft*'tu. "Benim hazinem bu. Çok nadir, ilk baskı. Şimdi ve Gelecek*. Okuyamıyorum ama resimlere bakıyorum, grafiklerini de çalıştım. Matematik evrensel bir dil, eminim farkındasındır."

Değildim çünkü hiçbir dil evrensel değildir. Sayılara da köpekler gibi numaralar öğretilebilir. Ayrıca ilk baskıda kitabın adı aslında *Varlık ve Gelecek*'ti. Şimdi ve varlık arasında dünyalar kadar fark var. Bir uçurum var. Bu umurumda değildi ama *Gegenwart und Zukunft*'un altındaki kitap ilgimi çekiyordu. Jung'dan olmayan tek kitap oydu. H.P. Lovecraft'ın *Uyku Duvarının Ötesinde* kitabıydı. Askeri üste tanıdığım bir adamda, bir helikopter nişancısında bu kitaptan vardı. Kitap yandı, adam da.

Biraz daha konuşuldu. Önerdiği ücret yaptığı deneylerin yasal olup olmadığını merak etmeme neden olacak kadar yüksekti. Bana deneyleri sormam için birkaç fırsat verdi ama sormadım. Sonunda ipuçları vermeyi bıraktı ve deneylerinin ne konuda olduğuna dair tahminde bulunmak isteyip istemediğimi sordu. Rüyalar olabilir gibi dedim.

"Evet ama sanırım ilgimin tam özünü, o *itici gücü* diyelim, şimdilik kendime saklayacağım."

---

* *Keşfedilmemiş Benlik* olarak yayımlanmış. (ç.n.)

İtici güçten kastı ne sormadım, bu da dikkat göstermeye zahmet etmediğim şeylerden biriydi. Polaroid kamerasıyla müsvedde kâğıtlarımın bir fotoğrafını çekti, sonra da bana işi teklif etti. "Tabii Temp-O'da çalışmaya devam edebilirsin ama burada daha önce hiçbir psikoloğun, Jung'un bile uğramadığı âlemleri keşfetmemde bana yardımcı olabilirsin. Bakir âlemleri."

Tamam dedim. Temmuzun ortasında başlayacağımızı söyledi, ben de olur dedim. Telefon numaramı istedi, verdim. Pansiyon telefonu olduğunu ve koridorda durduğunu söyledim. Kız arkadaşım olup olmadığını sordu. Yok dedim. Alyans takmıyordu. Evde yardımcı da görmedim. Küçük misafir evine taşındığımda kendi yemeğimi kendim pişirdim ya da kasabadaki kafelerden birinde yedim. Onun aşını kim pişiriyordu bilmiyorum. Elgin'in zamansız bir yanı vardı, sanki geçmişi geleceği yokmuş gibi. Bir şimdisi vardı ama özel bir varlığı yoktu. Sigara içerdi ama hiç içki içtiğini görmedim. Sahip olduğu tek şey rüya takıntısıydı.

Çıkarken, "Uyku duvarının üstünden aşmak istiyorsun değil mi?" dedim.

Güldü buna. "Hayır. Altından geçmek istiyorum."

* * *

1 Temmuz'da arayıp iki haftalık çıkış ihbarımı vermemi söyledi. Verdim. Bayan Frobisher'ın iki haftayı boş ver, şimdi çıkabilirsin (ya da süreyi kısaltalım) diyeceğini düşünmüyordum ve demedi de. En iyi elemanı bendim ve benden mümkün olduğunca faydalanmak istiyordu. 8 Temmuz'da beni arayıp 14'ünde işimi bitirdiğimde eve taşınmamı söyledi. Pansiyonda yaşıyorsam büyük ihtimalle çok eşyam olmadığını söyledi. Bu konuda haklıydı. Elinde benim için şimdiden bir iş olduğunu söyledi, küçük bir iş.

* * *

Temp-O'daki son sohbetim Pearson'laydı. Ona götün teki olduğunu söyledim. Verecek cevabı yoktu. Muhtemelen bu görüşüme katılıyordu. Belki de ona vuracağımı sanmıştı. Bilmiyorum. Arabayla misafir evinin önüne dolandım, kapıdan iki anahtar sarkıyordu, üçüncüsü de kilide takılıydı. Dört oda vardı. Derli topluydu hepsi. Burası muhtemelen sonradan, duvar içi yalıtım kullanılmaya başlandığında eklendiğinden büyük evden daha sıcaktı. Oturma odasında bir şömine, arka tarafta üzeri brandayla kaplı bir yığın mevsimlik odun vardı. Şömine ateşini severim, hep sevmişimdir. Büyük evin önüne dolaşmadım. Elgin'in arabamı göreceğini ve geldiğimi anlayacağını düşündüm. Küçük mutfakta bir interkom vardı, yanında da bir faks makinesi. Daha önce hiç evde faks makinesi görmemiştim ama Vietnam'da karargâhta birkaç tane gördüğümden ne olduğunu biliyordum. Mutfak masasında hatıra defterine benzer bir şey vardı. Üzerine yapıştırılmış notta şöyle yazıyordu: *Bunlarla biraz haşır neşir ol. Not almak isteyebilirsin.*

Defteri karıştırdım. Not almadım. Hafızam iyidir. On iki sayfa ve selofanın ya da belki mikanın altına konmuş on iki fotoğraf vardı. İkisi ehliyet fotoğrafıydı. İkisi vesikalıktı. Altı kadın, altı erkek. Hepsi farklı yaşlardaydı. En genci liseye gidiyor gibi duruyordu. Fotoğrafların altında isimleri ve meslekleri yazıyordu. İkisi üniversite öğrencisiydi. İkisi muhtemelen yaz tatilinde olan öğretmenlerdi. Biri emekliydi. Kalanları mavi yaka işi yapmayan insanlarca mavi yakalı olarak bilinen çalışanlardı; garson, tezgâhtar, marangoz ve uzun yol kamyon şoförü.

Dolapta yumurta ve pastırma vardı. Pastırmanın yağında dört yumurta pişirdim. Evin yan tarafında göl manzaralı küçük bir veranda vardı. Yemeğimi orada yiyip suya baktım. Güneş Washington Dağı ile Jefferson Dağı arasından inip göl boyu altın rengi parlarken içeri girip yatağa yattım. O gece dört senedir uyumadığım kadar iyi uyudum. Düşüncesiz, rüyasız bir karanlık. Ölmek böyle bir şey olmalı.

* * *

Cumartesi sabahı göl kıyısına indim. Bir bank vardı. Elgin oraya oturmuş sigara içiyordu. Üzerinde aynı beyaz gömlek, aynı ağı sarkmış haki pantolon vardı. Belki de farklıdırlar. Başka bir şey giydiğini hiç görmedim, bir nevi üniforma gibi. Onunla oturmamı söyledi. Oturdum.

"Rahat yerleştin mi?"

"Evet."

Kıç cebinden cüzdanını çıkarıp bana bir çek verdi. Çek Rüya Şirketi'ndendi ve benim adıma yazılmıştı. Tutarı bin dolardı.

"Castle Rock'taki KeyBank'a götürebilirsin. Bireysel hesabım da şirket hesabı da orada. İstersen kendi hesabını da açabilirsin."

"Sadece bozdurabilir miyim?"

"Tabii ki. Sana bıraktığım defterdeki ilk deneği hatırlıyor musun?"

"Evet. Althea Gibson. Kuaför. Otuzlarında görünüyor."

"Hafızan iyi. Fotoğrafik hafıza mı? Stenografi hızına ve Vietnamca bilgine bakılırsa öyle olabilir sanırım."

Demek hakkımda biraz araştırma yapmıştı. Derler ya, birkaç yerle görüşmüştü. "Sanırım. Stenografiyi ablamdan öğrendim. Çalışmasına yardım ederken."

"Ve ondan daha iyi çıktın."

"Öyle sanırım ama o da dört ayağının üstüne düştü. Doğu Maine Hastanesi'nde insan kaynaklarında işe girdi. Maaşı daha iyi." Ablamın öldüğünü bilmesine gerek yoktu ve ona söylemek istemiyordum.

"Vietnam'da çevirmendin."

"Bir dönem."

"Bu konuda konuşmak istemiyor musun? Tamam, sorun yok. Burası güzel, değil mi? Huzurlu. İlerleyen saatlerde piknikçiler gelecek. Teknelerin gıcırtısı can sıkıcı, Anma Günü'nden İşçi Bayramı'na kadar sürüyor ama piknikçiler sahilin daha aşağısında kalıyor."

"Bu taraf sana özel."

"Evet. Mahremiyetime önem veririm. Bay Davis, dünyayı değiştireceğime inanıyorum."

"Dünyanın rüya anlayışını demek istiyorsun."

"Hayır. *Dünyayı*. Başarılı olursam." Ayağa kalktı. "Sana bir faks göndereceğim. Bir göz at. Bayan Gibson salı öğleden sonra saat ikide burada olacak. Kuaförünü kapatması için ödeme yapıyorum ona. Onu karşılayacak, içeri alacaksın. Öncesinde sana kurduğum düzeni göstermek isterim. Öğlen diyelim. Daha erken gelme ihtimaline karşın."

"Tamam."

"Faksı oku. Yorumun olursa interkomu kullan. Yoksa salıya kadar boşsun." Elini uzattı. Ayağa kalkıp onunla tokalaştım. Zamansız görünüşü beni bir kez daha vurdu. Bir tür dinginlik vardı onda. Dünyayı değiştireceğine inanıyordu. Gerçekten inanıyordu.

* * *

Kahve yaptığım sırada faks acı acı bağırdı. Denekler için hazırlanmış bir izin beyanıydı. Bir kez daha bu özel deneyin yasal olup olmadığını merak ettim. Deneğin adını, adresini, telefon numarasını yazacağı boşluklar vardı. Bunların altında imza sahibinin deneyden önce hafif bir uyuşturucu ilaç almak konusunda bilgilendirildiği ve bunu kabul ettiği yazıyordu. İlacın altı saat ya da daha kısa sürede etkisini yitireceği ve deneğin kendini iyi hissedeceği yazıyordu. İlacı verecek kişi Elgin olduğu ve bir şeyler ters giderse benim başım derde girmeceği için diyecek bir şeyim yoktu. İtiraf etmeliyim ilgim biraz daha kabarmıştı. Elgin'in deli olabileceğini düşünüyordum. Vietnam'dan sonra deliliğin kokusunu iyi alır olmuştum. Çarşıya inip alışveriş yaptım. Banka öğlene kadar açıktı. Bir hesap açtırıp çeki bozdurdum, yüz

dolarını nakit aldım. Çekin kontrolden geçip bozulması için beklemem falan gerekmedi. Yani hesapta parası olduğuna eminlerdi. Castle Rock Dinner'da öğle yemeği yedim, sonra da misafir evine dönüp kestirdim. Hiç rüya görmedim.

* * *

Salı günü öğlen büyük eve gittim. Elgin verandada bekliyordu. İçerde solda müsvedde kâğıtlarıma baktığı ve bana Jung kitaplarını gösterdiği oturma odası vardı. Sağda çift kanatlı bir kapı vardı. Kapıyı açtı. Eskiden yemek salonuydu burası ama artık deneylerini yürütmek istediği yerdi. Kontrplaktan yapılmış gibi duran bir duvarla ikiye bölünmüştü. Odanın bir yarısı denekleri içindi. Baş kısmı yükseltilmiş, ayak kısmı alçaltılmış bir koltuk vardı, psikiyatrist koltukları gibi. Koltuğun bir tarafında tripodla yükseğe takılmış, aşağı doğru bakan Polaroid bir kamera vardı. Diğer tarafında küçük bir masada ilk sayfası açılıp konmuş Blue Horse bir defter ve bir kalem vardı. Demek ki deneklerinden, büyük ihtimalle hâlâ hatırlarken rüyalarını yazmalarını bekliyordu ya da yazmak isteyeceklerini düşünüyordu. Duvarlara takılı Bose hoparlörler vardı. Kontrplak duvarın ortasında koltuğun yükseltilmiş kısmına bakan bir ayna vardı, bunun tek taraflı cam olduğunu bilmemek için hiç polisiye dizisi izlememiş olmak gerekirdi. Duvarın Elgin'in tarafında bir masa, yine tripodda tek taraflı camdan diğer taraftaki koltuğa bakan bir Polaroid kamera vardı. Masada bir mikrofon duruyordu. Bir dizi düğme vardı. Duvarlarda yine hoparlörler vardı. Plağı takılı Philips stereo sistem vardı. Tek taraflı camın yanına bir sandalye konmuştu.

"Bu senin için," dedi sandalyeyi göstererek. "Senin görev yerin, burada oturup izleyeceksin. Yeni defterin var mı?"

"Evet."

"Söylediğim her şeyi not alacaksın. Bayan Gibson bir şey derse bu taraftaki hoparlörlerden duyacak, not alacaksın. Ne dediğini anlamazsan, insanların uyurken söylediği şeyler genelde anlaşılmaz olur, çift çizgi çek."

"Ses kayıt cihazı olsa," diye başladım ama elini sallayıp beni geçiştirdi.

"Sana ses ve video kaydı olmayacak dedim. Sadece Polaroidler. Ses sistemini ve iki kamerayı masadan kontrol ediyorum."

"Ses ve video kaydı yok, anlaşıldı." Hiçbir tıbbi malzeme, deneklerinin beyin dalgalarını ya da REM uykusunu kaydedebileceği bir şey de yoktu. Deliceydi bu ama çeki karşılıksız çıkmadığı için takılmadım. Yüzünde heyecan görmedim, gerginlik sezmedim. Sadece o dinginlik vardı. Dünyayı değiştirecekti. Bu konuda içi gayet rahattı.

Althea Gibson on beş dakika erken geldi. Elgin'e vesikalık gönderen iki kişiden biri oydu, profesyonel bir fotoğrafçı tarafından çekilmişti muhtemelen, biraz daha genç görünsün diye çember ışık kullanılmıştı. Kırklarındaydı ve irice bir kadındı. Onu arabasında karşıladım ve kendimi Bay Elgin'in asistanı olarak tanıttım."

"Biraz korkuyorum," dedi eve doğru yürürken. "Umarım bir şey olmaz bana. İyi olacak mıyım Bay Davis?"

"Tabii ki," dedim. "Çok kolay olacak, çocuk oyuncağı."

Hayat masallardan daha tuhaf derler, değil mi? İşte bir kadın özel bir sahilde biten çıkmaz bir kır yolunun sonuna gelmiş, daha önce hiç tanışmadığı bir adamla konuşuyordu, Elgin'le tanışmış mıydı, yoksa sadece telefonda mı konuşmuşlardı? "Hafif uyuşturucu" olarak tanımlanan bir ilaç alacağı söylendiği halde başına kötü bir şey geleceğini düşünmemişti. Düşünmemişti çünkü kötü şeyler televizyon haberlerinde, başkalarının başına gelirdi. Tecavüz ya da sığ bir mezarı hiç düşünmemesinin nedeni hayal gücü eksikliği miydi, yoksa sadece algısının ufkunun kapalı olması mı? Bu da hayal gücü ve algının aslında ne olduğuna

dair başka sorular doğuruyor. Belki de ben başka biçimde düşünüyordum çünkü dünyanın diğer ucunda başka türlü şeyler görmüştüm, orada insanların başına sürekli kötü şeyler geliyordu, bazen kuaförlerin bile.

"Sekiz yüz dolar karşılığında, bunu nasıl reddedebilirim?" Sesini alçaltıp, "Kafam güzel olacak mı?" dedi.

"Gerçekten bilmiyorum. Siz bizim ilk..." Ne? "İlk müşterimizsiniz."

"Benden faydalanmayacaksınız değil mi?" dedi şaka yollu ama aslında gerçekten şaka yaptığını uman bir tavırla. "Ya da o?"

"Öyle bir şey yok," dedi koridordan onu karşılamak için verandaya çıkan Elgin. Bir omzuna keşif subaylarının harita çantasına benzer küçük, düz bir çanta asılıydı. "Ben gayet güvenilir biriyim, Bill de öyle." İki elini de uzattı ve onun iki elini birden tutup kısa bir an sıktı. "Keyif alacaksınız. Söz veriyorum."

Ben ona izin beyanını verdim, ki bu belge herhalde üç dolarlık bir banknot kadar yasaldır. Üstünkörü bir göz gezdirdi, üst kısımdaki boşlukları doldurdu ve altını imzaladı. Hayatını yaşıyordu ve sonlanacağına, hatta değişeceğine inanmıyordu. İhtimallere karşı körlük, ya bir lütuf ya da bir lanet. Siz seçin. Elgin onu eskiden yemek salonu olan odadaki koltuğa götürdü ve çantasından içinde renksiz berrak bir sıvı olan bir beher çıkardı. Plastik başlığını çıkarıp kadına verdi. Kadın beheri sıcak olabilirmiş gibi ihtiyatla aldı.

"Nedir bu?"

"Daha önce dediğim gibi hafif bir uyuşturucu ilaç. Sizi sakinleştirecek, sonrasında da sizi mayıştırıp uyutabilir. Yan etkisi yok, akşamdan kalma hissi vermeyecek. Gayet zararsız."

Kadın behere baktı, sonra bana kadeh kaldırır gibi yapıp, "Dişleri aştı, damağı geçti, hop karnıma," dedi. Hayat masallardan daha tuhaf olduğundan böyle kolayca içiverdi, sonra Elgin'e

baktı. "İçimi yakmasını beklemiştim ama yakmadı. Sadece su olmadığına emin misiniz?"

"Çoğu su," dedi Elgin yüzünde bir gülümsemeyle. "Çok geçmeden arabanıza binmiş eve... nerede yaşıyorsunuz? Hatırlatır mısınız?"

"Kuzey Windham."

"Saat dörtte, çantanızda sekiz yüz dolarlık bir çekle arabanıza binmiş Kuzey Windham'a dönüyor olacaksınız. Bu arada rahatlayın, ben de size ne yapmanızı istediğimi anlatayım. Gayet basit." Beheri aldı, plastik başını taktı ve beheri ipten halkayla tutturduğu küçük çantasına geri koydu. Çantanın içindeki diğer tek şeyi çıkardı. Ormanın içindeki küçük bir evin resmiydi bu. Ev kırmızıya boyalıydı. İki taş basamağın üstünde yeşil bir kapısı ve tuğla bir bacası vardı. Resmi ona verdi.

"Biraz müzik çalacağım. Çok hafif, çok sakin bir müzik. Dinlemenizi ve bu resme bakmanızı istiyorum."

"Ooo, etkisini hissetmeye başladım." Gülümsedi. "Cigara içmiş gibi. Çakırkeyf!"

"Resme bakın Bayan Gibson ve evin içinde ne olduğunu görmek istediğinizi söyleyin kendinize."

Ben tüm bunları yazıyordum, Gibson yerine G, Elgin yerine E. Kancalar tertemiz bir stenografi defterinin sayfasında uçuşuyordu. Yapmak için para aldığım şeyi yapıyordum.

"Evin içinde ne *var*?"

"Bu size bağlı. Belki rüyanızda içeri girdiğinizi görürsünüz, o zaman ne olduğunu görebilirsiniz. İçeri girmeyi deneyecek misiniz?"

"Rüyamda evin içini görmesem de sekiz yüz doları alacak mıyım?"

"Kesinlikle. Şöyle güzel bir kestirip gitseniz bile."

"Uyursam beni dörtte uyandırır mısınız?" Dalmaya başlamıştı. "Komşum kızımı okuldan alacak ama altıda dönmem lazım ki ona... ona..."

"Yemek mi yapacaksınız?"

"Evet, yemek yapacağım. Şu yeşil kapıya bak! Kırmızı bir eve yeşil kapı çizmezdim asla. Fazla Noelimsi."

"Resme bakın."

"*Bakıyorum.*"

"Rüyanızda evi görün. İçeri girmeye çalışın." Bir hipnozcunun marşı.

"Tamam."

Ben kadının çoktan Elgin'in etkisine girdiğini düşünüyordum. Ona köpek gibi havlamasını söylese bir deneceğini düşünüyordum.

"İçeri girin ve etrafa bakının."

"Tamam."

"Oturma odasına gidin."

"Tamam."

"İçeri girmeyin, girişinde kalın."

"Oturma odasının nasıl göründüğünü anlatmamı ister misin? Mobilyayı, nasıl duvar kâğıtları olduğunu? Öyle şeyleri?"

"Hayır, çömelmenizi ve yerde bir çatlak aramanızı istiyorum. Hemen orada, oturma odasının girişinde."

"Çatlak olmalı mı?"

"Bilmiyorum Bayan Gibson. Althea. Bu senin rüyan. Bir çatlak varsa parmaklarını sok ve oturma odasının yerini kaldır."

Kadın ona hülyalı hülyalı gülümsedi. "*Yeri* kaldıramam safoş."

"Belki kaldıramazsın ama belki de kaldırabilirsin. Normalde mümkün olmayan şeyler rüyalarda mümkündür."

"Uçmak gibi." Hülyalı gülümsemesi daha da büyüdü.

"Evet, uçmak gibi." Elgin bu fikir karşısında biraz sabrını kaybetmiş gibiydi, oysaki rüyada uçmak fikri bana rüyalar konusundaki diğer her şey kadar mantıklı geliyordu. Jung'a göre uçma rüyaları öz ruhun başkalarının beklentilerinden ya da daha da zor, genelde imkânsız olan kişinin kendi beklentilerinden sıyrılma arzusunu gösteriyordu.

"Yeri kaldır. Altında ne var bak. Uyandığında hatırlarsan sana verdiğim deftere yaz. Sana birkaç soru soracağım. Hatırlayamazsan önemli değil. Birazdan yanına döneceğiz, değil mi Bill?"

Eski yemek salonunun hasta kısmından ayrıldık ve diğer yarısına geçtik. Ben tek taraflı camın önündeki yerime oturup defterimi dizime dayadım. Elgin masaya oturup düğmelerinden birine bastı. Plak döndü, kolu aşağı indi ve müzik çalmaya başladı. Debussy'ydi çalan. Elgin başka bir düğmeye bastı ve deney alanının bize ait tarafında müzik kesildi ama Bayan Gibson'ın tarafında hâlâ çaldığını duyabiliyordum. Resme bakıyordu. Kıkırdadı, ben de yazdım ama Gregg'le değil, sadece *G 14.14'te güldü.*

Zaman aktı. Saatime göre on dakika. Ancak kafası bayağı ciddi dumanlı olanların erişebileceği bir dikkatle ev resmini inceliyordu. Yavaş yavaş resim elinden sarkmaya başladı. Koltuğun baş kısmı bize baktığından gözlerinin kapanıp sonra tekrar açıldığını görebiliyordum. Parlak kırmızıya boyalı dudakları yumuşadı. Elgin şimdi yanımda duruyordu, ellerini dizlerine dayamış, öne eğilmişti. O diğer dünyada tanıdığım, dürbünüyle 352. filonun Bien Hoa üzerinde alçalan F-100D'lerini izleyen albaya benziyordu; uçaklar aşağı turuncu bir perde misali inen lavlara hamileydi, yeşilin göbeğini yaptığı düşükle yaktılar, dağın üst kısmındaki ağaçlığı küle ve iskelet palmiyelere çevirdiler. Erkekler ve de kadınlar *nahn tu, nahn tu* diye bağırıyordu ama duyacak, duysa da umursayacak kimse yoktu.

Evin resmi karnına düştü. Uyumuştu. Elgin yeniden masaya dönüp müziği kapattı. Aynı zamanda bizim tarafa sesi açmış olmalı çünkü kadının çok hafifçe horladığını duyabiliyordum. Geri dönüp eski pozisyonunu aldı. Zamanlayıcıyla kurulan Polaroidler yaklaşık otuz saniyede bir flaş patlatıyordu, hem bizim tarafımızdaki hem Gibson'ın tarafındaki. Her flaş patladığında bir resim o kedi sesine benzer mırıltıyla makineden çıkıp yere

düşüyordu. Gibson uykuya daldıktan üç dört dakika sonra bir şey görüp öne eğildim. İnanmadım, hayatın normal gidişatına ters olan hiçbir şeye inanmazsın ya, öyle. Ama oradaydı. Avucumla gözlerimi ovuşturdum ama hâlâ oradaydı.

"Elgin. Ağzı."

"Görüyorum."

Dudakları aralanıyor, dişleri dudaklarının arasından yükseliyordu. Okyanusta yükselen volkanik bir şeyi izlemek gibiydi ama sanırım köpek dişleri dışında keskin uçları yoktu. Hayvan dişleri değildi, kendi dişleriydi, sadece daha uzun ve daha büyüklerdi. Dudakları geriye kıvrıldı ve pembe içleri göründü. Elleri titriyor, öne arkaya savruluyor, parmakları kıpırdanıp duruyordu. Polaroidler flaş patlatıp inliyordu. İçerde iki kez daha, bizim yanımızda iki kez daha. Fotoğraflar yere düştü. Sonra kameraların filmi bitti. Gibson'ın dişleri içeri çekilmeye başladı. Elleri bir kez daha titredi, parmakları görünmez bir piyano çalar gibiydi. Derken o da durdu. Dudakları kapandı ama dudağının üstünde, üst dudağının kıvrılıp ruj lekesi bıraktığı yerde, hafif kırmızı hayaleti duruyordu.

Elgin'e baktım. Dingin duruyordu ama değildi de. Dinginliğinin altında ne yattığını kısa bir an gördüm, hani günün sonunda bir bulut kümesi birazcık, kısa bir ancık aralanır da batan güneşin kan kırmızı parıltısını görürsün ya, öyle. Beyefendi Bilimadamı'nın aslında Beyefendi Çılgın Bilimadamı olduğuna dair şüphelerim o an bitti.

"Neler olacağını biliyor muydun?" diye sordum.

"Hayır."

Yirmi dakika sonra, 14.58'de, Bayan Gibson kıpırdanmaya başladı. Onun tarafına girdik ve Elgin onu sarsıp tamamen uyandırdı. Bir sersemlik yaşamadan uyandı, sadece sanki tüm dünyaya sarılacakmış gibi kollarını iki yana açıp esnedi.

G: Harikaydı. Harika bir şekerleme.

E: Güzel. Rüyanızda ne gördünüz? Hatırlıyor musunuz?

G: Evet! İçeri girdim. Büyükbabamın eviydi! Koridorda aynı Seth Thomas saat, kardeşimle ona dedemin tiktakı derdik.

E: Oturma odası peki?

G: O da büyükbabamın oturma odasıydı. Aynı sandalyeler, aynı koltuk, kaygan at kılından, üstünde vazo olan aynı üniteli televizyon. Tüm bunları hatırladığıma inanamıyorum. Ama bunlarla ilgilenmediğinizi söylediniz.

E: Yeri kaldırmayı denediniz mi?

G (uzun bir duraksamanın ardından): Evet... Birazcık kaldırabildim...

E: Ne gördünüz?

G: Karanlık.

E: Bodrum yani.

G (uzun bir duraksamanın ardından): Sanmıyorum. Bıraktım. Yeri. Ağırdı.

E: Başka bir şey oldu mu? Yeri kaldırdığınızda?

G: Kötü bir koku vardı. Pis bir şey. (Uzun duraksama) Leş gibi bir koku.

O akşam sahile indim, Elgin bankta oturuyordu, yanına oturdum.

"Notlarını yazıya döktün mü William?" dedi, çakmağının kapağını bir açıp bir kapıyordu.

"Bu akşam yazacağım. Beherde ne vardı?"

"Kaydadeğer bir şey değil. Flurazepam. Tıbbi dozda bile değil. Fazlasıyla seyreltilmiş."

"Hiçbir ilaç gördüklerimizi yapamaz."

"Hayır. Ama ilaç onu uygun kıldı. Ona ne yapacağını söyledim, o da yaptı. Tabiri caizse rüyanın altındaki gerçeğe ulaştı. Tabii böyle bir şey varsa, gerçeğin ne olduğu ya da olmadığı düşünülürse."

"Dişlerine yaptığı şey..."

"Evet." Dinginlik geri dönmüştü. "Olağanüstüydü, sence de öyle değil mi? Kanıt. İkimizin de halüsinasyon gördüğünü düşünüyorsan Polaroidlerde görünüyor."

"Aklıma bile gelmedi bu. Ne yapıyorsun?"

"Şimdi soruyorsun."

"Evet. Şimdi soruyorum."

"Varlık üzerine düşündün mü William? Gerçekten üzerine kafa yordun mu? Çünkü çok az insan düşünür."

"Düşündüm ve sonunu gördüm."

"Savaşı kastediyorsun."

"Evet."

"Ama savaşlar insan işidir. Evrenle kıyaslandığında, ki evren hem geri hem ileri akan zaman da dâhil olmak üzere tüm varlığı kapsar, insan savaşları karınca yuvasında büyüteçle izlediklerinden daha fazla anlam ifade etmez. Dünya da bizim karınca yuvamız. Geceleyin gördüğümüz yıldızlar sonsuzluğun sadece başlangıcı. Bir gün teleskoplar belki de Ay'a, Mars'a ya da ötesine kadar fırlatılacak ve bize galaksilerin ötesindeki galaksileri, nebula arkasında gizli nebulaları, akla gelmez harikaları gösterecek, belki de ta ötesinde başka bir evrenin beklediği evrenin kıyısına kadar. Şimdi bu spektrumun diğer ucunu düşün."

Zipposunu kenara bıraktı, eğilip bir avuç kum aldı ve parmaklarının arasından akıttı.

"Yumruğumda on bin minik dünya parçacığı var, belki yirmi bin, hatta elli. Her biri etraflarında dönen milyar, trilyon ya da googolplex atom ve protondan oluşuyor. Tüm bunları bir arada tutan nedir? Bağlayıcı güç nedir?"

"Bir teorin var mı?"

"Hayır ama artık aramak için bir yolum var. Bugün gördün. Ben de gördüm. Ya rüyalarımız bizimle bu sonu olmayan varlık matriksi arasında bir engelse? O bağlayıcı güç? Ya bilinçliyse? Ya o engeli içinden geçerek değil de altına bakarak aşabileceksek, içerideki gösteriyi izlemek için sirk çadırının altından bakan bir çocuk gibi?"

"Engeller genelde bir sebep için konur."

Komik bir şey demişim gibi güldü.

"Tanrı'yı mı görmek istiyorsun?"

"Orada ne olduğunu görmek istiyorum. Başarısız olabilirim ama bugün gördüklerimiz beni başarının mümkün olduğuna inandırıyor. Onun rüyasının zemini kaldıramayacağı kadar ağırdı. On bir deneğim daha var. Aralarından biri daha güçlü olabilir."

İşte o gün ayrılmalıydım oradan.

* * *

Temmuz ayında iki denek daha geldi. Biri Melissa Grant adında bir kadın marangozdu. Rüyasında evi gördü ama içine giremedi. Kapı ona kilitliymiş, öyle dedi. Biri de New Gloucester'da bir kitapçının sahibiydi. Dükkânının muhtemelen batacağını ama henüz pes etmeyeceğini, sekiz yüz doların bir ay daha kirasını ve çok az kişinin alacağı kitapların sevkiyatını karşılayacağını söyledi. Debussy çalarken iki saat boyunca uyudu, rüyasında evi hiç görmediğini, yirmi yıl önce ölen babasını gördüğünü söyledi. Balığa gittiklerini gördüğünü söyledi. Elgin ona çekini verip yoluna gönderdi. Programımızda bir temmuz görüşmesi daha vardı, Norman Bilson adlı bir adam ama gelmedi.

1 Ağustos'ta Hiram Gaskill adlı bir adam Göl Yolu'nun sonundaki eve geldi. İşten çıkarılmış bir inşaat işçisiydi. Botlarını çıkarıp fırlattı ve koltuğa yerleşti. "İşe koyulalım," dedi ve hiç soru sormadan beherdekini içti. Resme baktı, başta ilacın onda işe yaramayacağını düşündüm, iri bir adamdı, muhtemelen yüz yirmi kiloya yakındı ama nihayet sızdı ve horlamaya başladı. Elgin yanımda akbaba gibi öne eğilmiş, burnu neredeyse cama değer ve onu buğulandırır halde her zamanki pozisyonunu aldı. Yaklaşık bir saat boyunca hiçbir şey olmadı. Derken horlama kesildi ve hâlen uyuyan Gaskill açık Blue Horse defterin üstündeki kalemi arandı. Gözlerini açmadan kâğıda bir şeyler yazdı.

"Yaz bunu," dedi Elgin ama çoktan yazmıştım, Gregg'le değil normal: *15.17'de Gaskill yaklaşık 15 saniye boyunca yazı yazdı. Kalemi bıraktı. Yeniden uyumaya & horlamaya başladı.*

15.33'te Gaskill kendi kendine uyandı, doğrulup oturdu, bacaklarını koltuktan sallandırdı. Yanına girdik ve Elgin ona rüyasında ne gördüğünü sordu.

"Hiçbir şey. Kusura bakmayın Bay Elgin. Parayı yine de alacak mıyım?"

"Evet. Önemli değil. Hiçbir şey hatırlamadığınıza emin misiniz?"

"Evet ama güzel bir şekerlemeydi."

Deftere bakıyordum, ona askerlik yapıp yapmadığını sordum.

"Yok, beyefendi, yapmadım. Sağlık muayenesine gittim, tansiyonum varmış. İlaç alıyorum şimdi."

Elgin deftere ve orada yazana baktı. Gaskill eski kamyonetine binip rüzgârın dağıtması için mavi bir egzoz bulutu bırakarak gittiğinde Elgin, kalemi kullanan adamın gözleri kapalı olmasına rağmen düzgünce yazdığı tek satıra dokundu. Yüzünde o heyecan, o *zafer* ifadesi vardı.

"Bu onun yazısı değil. Hiç benzemiyor."

Gaskill'in izin beyanını defterin yanına koydu. Formdaki isim ve adresi, nadiren yazı yazan ve bunu zahmetli bulan birinin yazısıydı. Elgin'in deneklerine dair bilgilerimiz Elgin'in deneklerini test etmek için kullandığı bilimsel ekipmanlar kadar azdı ama Gaskill'in zahmetli yazısı bana sadece Maine eyaletinin şart koştuğu kadar eğitim alan, onu da atölyeli dersler dışında isteksizce yapan birini çağrıştırıyordu. Defterdeki yazı, kelimelerin üzerinde gerekli yerlerde ayırıcı imler olmasa da, doğru yazılmış olmasa da düzgün ve netti. Sanki Gaskill duyduğu şeyi yazmıştı. Stenografların yaptığı gibi dikte edileni yazmıştı. Bu da insana dikte edenin kim olduğunu düşündürüyordu.

"Vietnamca mı? Öyle değil mi? O yüzden askerlik yapıp yapmadığını sordun."

"Evet."

Tabii ki öyleydi. *Mat trang da day cua ma guy.*

"Ne diyor?"

"Ay şeytanlarla doludur."

* * *

O gece göle indiğimde Elgin yine bankta sigara içiyordu. Su kayrak taşı gibi griydi. Hiç tekne yoktu. Gökyüzü batıdan gelen kocaman fırtına bulutlarıyla kaplıydı. Oturdum. Elgin bana bakmadan, "O mesaj sanaydı," dedi.

Tabii ki öyleydi.

"Vietnam'a gittiğini biliyordu. Dahası da var. O, dili bildiğini biliyordu."

"O değil, bir şey biliyordu."

Bir buçuk kilometre açıkta suya yıldırım düştü, yüzeye yakın tüm balıkları çarpmış olmalıydı. Balıklar suyun yüzüne çıkıp martılara yem olacaktı. Yakında yağmur yağacaktı. Dark Score gölünün öte yanındaki tepeler gri bir perdenin ardında kaybolmuştu ve perde yakında bizim tarafımıza da inecekti.

"Durma vakti gelmiş olabilir. Senin şu engelin diğer tarafındaki bir şey bana bulaşmayın diyor."

Yaklaşan yağmurdan gözünü ayırmadan başını iki yana salladı. "Hiç de gelmedi. Artık kıyısındayız. Hissediyorum. Biliyorum." Bu sefer döndü. "Lütfen beni terk etme William. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Deneyi yayımlarsam sadece fotoğraflara ve çıkardığın yazılara değil, tuttuğun ilk notlara da ihtiyacım olacak. Hem sen bir şahitsin."

Sadece şahit değildim. Gaskill, ya da Gaskill'in içine ne girdiyse, beni seçmişti. Elgin'i değil. Beyefendi Bilimadamı tehlikeli bir şeyle oynuyordu ve bunun farkındaydı ama durmayı istemiyordu ya da duramıyordu, nihayetinde ikisi aynı kapıya çıkıyor. Ben *durabilirdim*, devam etmek benim için aptallıktı ama başka bir etken daha vardı. Bana bir şey olmuştu. Merak ediyordum. Merakımı hem hoş karşılıyor hem korkuyordum. Bir

histi bu ve benim dünyamda pek his kalmamıştı artık. Bacakları kopmuş, acı içinde haykırırken yüzü kayıp giden bir adam görüyorsun, dişleri gömleğinde barbarik bir kolye gibi ve sadece saniyeler önce tam da onun durduğu yerde durduğunu biliyorsun, tavşana odun parçasıyla vursan dümdüz yerde yatar, karnı şişip iner ama gözleri uzaklara dalar ya, işte hislerin de öyle uyuşuyor ve bu hisler geri dönmeye başladığında insanlığının sandığın kadar yok olmadığı ihtimalini görüyorsun.

"Kalacağım."

"Teşekkürler William." Uzanıp omzumu sıktı. "Teşekkürler."

Yağmur arı gibi sokan dolu taneleriyle karışık geldi. Elgin büyük eve döndü, ben de küçük eve. Dolu tıkır tıkır camlara vuruyordu. Rüzgâr. O gece rüyamda içi boş bir ay gördüm, birbirini canlı canlı yiyen şeytanlarla doluydu. Kendi kuyruğunu yiyen solucan misali birbirilerini canlı canlı yiyorlardı. Boş ayın altındaki kırmızı evi görebiliyordum. Yeşil kapısını.

* * *

Sonu gelmeden önce iki kişiyle daha görüştük. Altıncı Annette Crosby adında bir kadındı ve çığlık atarak uyandı. Sakinleşince rüyasında kırmızı evi gördüğünü, yeşil kapıyı açtığını ama sonrasında karanlık, rüzgâr, pis bir koku ve *tantullah* ya da *tamtusha* gibi bir şey diyen bedensiz bir sesten başka hiçbir şey hatırlamadığını anlattı. Dehşetle dolmuştu. Bir sekiz yüz dolar daha verse bile bir daha rüyasında o evi görmek istemediğini söyledi. Sekiz bin dolar verse bile istemezdi. Ama Elgin'in çekini aldı. Neden almasın? Hak etmişti.

Sonra Burt Devereaux geldi, Lewiston'da Saint Dominic Academy'de matematik öğretmeni. Formu doldurdu, imzalamadan önce Elgin'e almak zorunda olduğu "hafif uyuşturucu" ilaç hakkında birkaç soru sordu, diğerlerinin sorduğundan daha

çok. Elgin bu soruları Devereaux'yu memnun edecek kadar cevapladı. Adam formu imzaladı, koltukta yerini aldı ve berrak sıvıyla dolu beheri kafasına dikti. Ben defterim dizimde tek taraflı camın önünde yerimi aldım. Elgin masanın başına oturup müziği açtı. Deney odasında Bay Devereaux yeşil kapılı kırmızı ev resmini inceliyordu. Nihayet gözleri kayıp kapanmaya, resim elinden sarkmaya başladı. Diğer tüm deneyler gibiydi, ta ki öyle olmayana dek.

* * *

Sandalyemdeydim. Elgin benim yanımda kendi yerindeydi. On dakika geçti. Devereaux gözleri kapalı halde deftere ve çevrilmiş sayfanın üstündeki kaleme uzandı, sonra eli düştü. Kasılmaya, kapanıp açılmaya başladı. Diğer el havaya yükseldi, duraksadı, sonra hızla indi. Düz yazıyla *15.29, Dev sağ elini kaldırdı & yumruk yaptı & kendi yanağına vurdu.*

"Kendini uyandırmaya çalışıyor," dedim.

Devereaux'nun tüm vücudu sıtma krizi geçirir gibi titremeye başladı. Bacakları seğirip çırpınıyordu. Sırtı yay gibi gerildi. Karnı koltuktan yükseldi, sonra düştü ve yeniden yükseldi. Ayakları dans eder gibi kıpırdanıyordu ve sanki dudakları tükürükle yapışmış da ağzını açıp bir şey söylemeye çalışıyor gibi *mıp-mıp-mıp* sesler çıkarıyordu.

"Onu uyandırmamız lazım."

"Bekle."

"Tanrım, Elgin."

"Bekle."

Polaroidlerin flaşı patladı. İçlerindeki hin motorlar vızırdadı. Bizim tarafımızda da onun tarafında da çoktan seçilmeye başlayan fotoğraflar süzülerek yerlere düştü. Gözkapakları kabarmaya başladı, gözleri hidrostatik sıvı verilmiş gibi şişip golf topu büyüklüğünü alana dek kabardı. Sonra da doğal bir

biçimde aralanmadılar da yarılıp açıldılar. Devereaux'nun gözleri griydi. Göz çukurlarından fırlayan gözlerse kapkaraydı. Yüzünde tümör gibi büyüdüler. Elgin'in eli omzumu bir pençe gibi kavramıştı ama hissetmiyordum bile. İkimiz de neler oluyor diye sormadık, inanamadığımızdan değil de inandığımızdan. Şömineden fırlamış bir lokomotifi seyrediyor da olabilirdik pekâlâ. Devereaux çığlık attı, göz yuvarları yırtıldı, içinden incecik kollar fırlayıp karahindiba tüyleri gibi dalgalandı ama bunlar siyahtı. Onları uçuracak bir rüzgâr yoktu ama bizi hissetmiş gibi tek taraflı cama doğru eğilmişlerdi.

"Ama Tanrım," dedi Elgin.

Polaroidler flaş patlattı. Siyah kollar onları doğuran kara kürelerden ayrıldı ve bize doğru süzüldü, başta küçük bir bulut halinde gibi ama ilerledikçe eriyip kaybolarak.

"Onlara ihtiyacım var!" diye bağırdı Elgin. "İhtiyacım var! Kanıt! Kanıt!"

Kapıya yöneldi. Onu yakalayıp tuttum. Çırpındı ama ben daha güçlüydüm. Oraya girmesine izin vermeyecektim, onu kendisinden kurtaracak kadar sevdiğimden değil de o kapıyı açıp o şeyleri dışarı çıkarmasını istemediğimden.

Yırtılan kara göz yuvarları tersine oynatılan bir video misali Devereaux'nun yüzüne doğru geri çekilmeye başladı. *Mıp-mıp-mıp* dedi. Mesanesi boşalınca pantolonunun ağı karardı. Yarılan kara göz yuvarları iyileşti, başta bir kesik izi vardı, sonra o da gitti, yeniden pürüzsüzlerdi, sadece bazen yaşlı ağaçların üzerinde gördüğünüz küçük yumrular halinde şiş duruyorlardı yüzünde. Sonra içeri çekildiler ve gözleri kapandı, Devereaux elektrik çarpmış gibi belinden döndü ve yere düştü. Elgin beyaz gömleğini yırtıp elimden kurtuldu. Kapıdan çıkmış, bölmenin etrafını dolaşmış, odanın diğer yarısına girmişti. Diz çöküp kollarını Devereaux'nun omuzlarına doladı.

"Yardım et William! Yardım et!"

Devereaux öldüyse bu kısmen benim de suçumdu ve o şok anında bile bunu biliyordum. Suç ortağı değil de şahit olduğumu söylemek işe yaramazdı. Bu yüzden bölmeninin etrafını dolaşıp deney odasına girdim ve Elgin'e nefes alıp almadığını sordum.

Öne eğildi, sonra yüzünü buruşturup geri çekildi. "Alıyor ama nefesi *pis* kokuyor."

Pis kokan sadece nefesi değildi. Anüs kası da boşalmıştı. Etrafıma bakındım. Siyah ince kolların hepsi kaybolmamıştı. Devereaux oturma odasının yerini kaldırdığında, muhtemelen karanlıktan üzerine uçan ve içine çektiği tek nefeste ona bulaşan, kırmızı evden getirdiği şey her neyse bir kısmı hâlâ odanın bir ucunda hoparlörün altında süzülüyordu. Onları izledim. Üzerimize doğru hareket ederlerse kaçmak ve Beyefendi Bilimadamı'nı kendi haline bırakmak niyetindeydim. Nihayetinde bu onun deneyiydi. Yine de o sonsuz anda bile hiçbir teleskobun ulaşamayacağı kadar uzaktaki yıldızları, içi durmadan yanan yüz binlerce kum tanesini düşündüm, bunun benim de deneyim olduğunu biliyordum. Gitmemiştim. Gidebilirdim ama gitmemiştim. Artık her neyse ve tabii öyle bir şey varsa, içimde normal insan olmaya benzer bir hissin geri döndüğüne dair bir kıpırtı duymuştum. Üzerinde uyuduğunuzda uyuşan ve düzelmeye başlayan bir uzuv gibi. Dünyanın o ucunda buna arafta derdik. Ya da SEYB. Siktir et, yoluna bak.

"Onu buradan çıkarmamız lazım." Siyah kolları gösterdim. Hafif hafif, huzursuzca kıpırdanıyorlardı. Bence bizi izliyorlardı.

"Örneğe ihtiyacım var."

"Hapishane kıyafetiyle nasıl görüneceğini düşünmeye ihtiyacın var. Yardım et bana."

Onu kaldırdık, Elgin ayak bileklerini tuttu, ben de geri kalanını. Onu kapıdan çıkarıp koridordan geçirerek oturma odasına aldık. Yere bıraktık, ağzının iki kenarından da salya akıyordu. Geri dönüp eski yemek salonunun çift kanatlı kapısını kapadım, diğer taraftan, yerin altından gelen o kara şeyleri içeri kapattım,

tabii kapının altından süzülüp yanımıza girmezlerse. Geri kalanların kaybolup gitmesini umuyordum. Elgin onlara bulaşmak istiyorsa kendi bileceği işti. Benim burada işim bitmişti.

Ama önce Devereaux meselesi vardı. Elgin'e adamdan geriye kalan şey boğulmasın diye onu doğrultup oturtmama yardımcı olmasını söyledim. Üst bedenini kaldırdık, Elgin bir tarafında, ben diğer tarafındaydım, ellerimiz Devereaux'nun sırtında buluşmuş, birleşmişti. Devereaux'nun gözlerinin kenarından siyahımsı kırmızı gözyaşları akıyordu. Kan ve bir şey daha. O diğer şeyin ne olduğunu bilmek istemiyordum. Yanağını tokatladım, kendi tarafımda kulağına doğru eğilip uyanırsa gözlerinin nasıl görüneceğinden korkarak ona uyanmasını, kendine gelmesini söyledim.

Gözleri açıldı. Kan çanağına dönmüşlerdi ve eskisi gibi gri renktelerdi ama artık algı yoktu bu gözlerde. Elgin yüzünün önünde parmaklarını şıklattı ve hiçbir şey değişmedi. Parmaklarımı gözünün dibine soktum ama hiçbir şey değişmedi. Nefes alan, insan boyutunda bir oyuncak bebekti bu adam.

"Aman Tanrım, geri gelecek mi?"

"Bilmem. Gelecek mi? Bilimadamı olan sensin."

Elgin, Devereaux'nun ellerinden birini kaldırdı. Geri indirene kadar kol öyle havada asılı kaldı.

"Bir saat bekleyelim," dedi.

İki saat bekledik. Siyah kolların büyük kısmı gitmişti o vakte ama yine de birkaç tane vardı, Elgin masa çekmecelerinden birinden nitril eldivenler ve yüz maskesi takıp bu kalanları plastik bir torbaya topladı. Onu durdurmaya çalıştım ama dinlemedi. Elinde eriyip gideceklerini düşündüm ama öyle olmadı. Biri eldivenli işaretparmağına dolandı, Elgin onu torbanın içine sürterek elinden kopardı.

"Onlara bulaşmakla aptallık ediyorsun," dedim, o da yine "Kanıt," dedi.

Ona o anda olduğu gibi böyle zincirli olmak güzel değildi. Matematik öğretmeni geri döneceğine dair hiçbir emare göstermeyen, salyaları akan bir mankene dönüşmüştü ve bununla uğraşmam gerekiyordu, Elgin için değil kendim için. En azından eskinin öğretmeni, şimdinin malı evli çocuklu değildi.

Arafta olduğumu düşündüm.

Siktir et. Yoluna bak diye düşündüm.

"Ona çekini verdin mi?"

"Ne? Hayır. Çeki hep deney bittiğinde ve eve dönmeye hazır olduklarında veriyorum. Sen de biliyorsun."

"Yak o çeki. Hiç gelmedi o buraya. Diğer adam Bilson gibi."

Dünyaya uyanmak için ne hoş bir yol.

* * *

Çişe batmış cebinden anahtarlarını aldım. Onu hâlâ ıslak ve ağır olan çamaşırlarla dolu bir torba misali dışarı taşıyıp arabasına götürüp yolcu koltuğuna koyduk. Öne eğilip Allah'a dua eder gibi alnını Chevy'nin ön paneline dayadı. Elgin'e onu geriye itmesini söyledim ve emniyet kemerini taktım. Bütün arabalarda yoktu emniyet kemeri ama bunda vardı. Üç yere bağlı, göğsünde de kayış olan kemerlerdendi, bu da onu az çok dik tutmaya yetti, gerçi başı eğik, çenesi göğsüne yaslıydı. Bunda sakınca olmadığını düşündüm, onu gören uyuduğunu sanabilirdi. O kara kollardan biri burnundan çıkıp bana doğru uçtu ama Elgin'in nitril eldivenleri hâlâ elindeydi. Onu havada kapıp uzaklara üfledi. Devereaux'nun içinde bunlardan daha da var mı merak ettim.

"Ne yapacaksın onunla?"

"Bilmiyorum."

Chevy'ye binip Göl Yolu'ndan ilerledim. Dikiz aynasına bakınca Elgin'in garaj yolunda dikilmiş bizi izlediğini gördüm.

* * *

Camlar ve klimalar sonuna kadar açık ilerledim. Elgin'in nitril eldivenlerinden vardı elimde, arabaya binince takmıştım. İki kere daha burnundan ve bir kere de aralık ağzından o siyah şeylerden çıktı ama esen hava onları yolcu penceresinden uçurup götürdü. Lewiston-Auburn yönüne sürüyordum ama o kadar uzağa gitme niyetim yoktu. Nerede yaşadığını biliyordum, Minot Caddesi adresi izin formunda yazıyordu ama onu İkiz Şehirler'e* kadar asla götürmeyecektim tabii, onu hâlâ sürücü koltuğuna almam gerekirken bunu yapamazdım. Bunun için sakin bir yere ihtiyacım vardı.

Waterford'da 119. Karayolu'ndayken Wolf Claw dinlenme tesisine girdim. Günün en sıcak saatlerinde orada kimse yoktu. Ağaçların altına park ettim, inip yolcu tarafında kapıyı açtım, emniyet kemerini çözdüm ve Devereaux alnı yine ön panele değene dek öne düştü. Keşke Beyefendi Bilimadamı'ndan bir maske isteseydim diye düşündüm ama ağzımı burnumu kapatsam ne faydası olurdu ki? Kara kollar Devereaux'nun gözlerinden çıkmıştı, bir o kadar kolaylıkla benim gözlerime girebilirlerdi. Hepsinin bittiğini ummaktan başka çarem yoktu. Son on beş kilometredir onlardan hiç görmemiştim ama ben yola bakarken çıkıp açık pencereden uçmuş olabilirlerdi.

Onu kendime doğru yatırdım, tuttum ve çekip arabadan indirdim, kaput tarafından sürükleyerek sürücü tarafına götürdüm. Makosen ayakkabılar giymişti, biri ayağından çıktı. Boş gözleri kendinden geçmiş bir halde güneşe dikilmişti. Onu direksiyona oturttum ama zaman aldı ve kolay olmadı. Kolay olmasını beklememiştim zaten. Nefes alıyordu ama içi ölmüştü ve Vietnam'da ölü insanların daha ağır olduğunu öğrenmiştim.

---

* Amerika Birleşik Devletleri'nin Minnesota eyaletinde, birbirine çok yakın olan Minneapolis ve Saint Paul şehirlerine verilen ortak ad. Genellikle birlikte anılırlar ve eyaletin en büyük metropol bölgesini oluştururlar. (ç.n.)

Öyle olmamaları gerekirdi ama öyleydiler. Yerçekimi ölülere harislik duyar, onları toprakta ister. Benim fikrim böyle ama katılanlar var.

Yine öne devrildi, onu saçının arkasından yakalayıp alnı kornaya vurmadan çektim. Emniyet kemerini bağladım ve başı öne düştü, çenesi göğsüne yaslandı. Bunda sakınca olmadığını düşündüm. Ben oradan kesin bir biçimde siktir olup gidene dek kimsenin gelmemesini umuyordum. Anahtarı kontağa taktım, kapıyı kapattım ve 119 Karayolu boyunca yürümeye başladım. Dört yüz metre kadar yürümüştüm ki ayakkabı geldi aklıma, geri döndüm. Şimdiye biri onu bulmuştur diye düşünüyordum, birileri arkasında St Dom çıkartması olan Chevy'nin açık camından bakmış, beyefendi, uyanın, beyefendi, iyi misiniz, demiştir, bu arada beyefendi burnunuzdan çıkan şu siyah şeyler de ne?

Ama kimse yoktu. Ayakkabıyı alıp sürücü kapısını yine açtım, ayakkabıyı ayağına giydirdim. Sonra arabanın önü boyunca dolaşan izleri, onun topuklarının bıraktığı izleri sildim, yeniden yola koyuldum. Sekiz kilometre sonra, gölgem artık arkamda uzamaya başlamışken, kenarında telefon kulübesi olan market ve benzin istasyonu birleşimi bir yere vardım. Cebimde yeterince bozukluk vardı, o yüzden birilerinin beni görüp tanıyabileceği markete girmem gerekmedi. Sorun olmazdı muhtemelen ama o noktada bir hırsız ya da katil gibi düşünüyordum. Elgin'i aradım, gelip beni almasını isteyecektim. Elgin açmadı ve ben korkuyu hissedecek kadar canlanmıştım. Bir planım vardı, beni ve Beyefendi Bilimadamı'nı aklayacak bir plan ama planlar değişir. Onun kanıt, kanıt deyişini düşünüp duruyordum. Onun deli olduğunu düşünüp duruyordum, sonra bunu aslında önceden de bildiğimi düşündüm. En başından beri biliyordum ama siktir et, yoluna bak demiştim.

Diğer yöne döndüm, gölgem şimdi arkamda değil de önümde uzanıyor, uzanıyordu. Bir araba geldi, başparmağımı kaldırdım. Yanımdan geçip gitti. Sonraki de geçip gitti ama sonra bir

kamyonet yavaşlayıp durdu. Direksiyondaki adamın kır asker tıraşlı saçlarının altında yorgun kırmızı bir suratı vardı.

"Nereye kadar gideceksin?"

"Castle Rock. Babam orada yaşıyor."

"Atla bakalım. Askerlik yaptın mı? Sende öyle bir hava var, hem de şimdi dönen sikik sokuk işler için doğru yaşlarda gibisin."

"Evet, efendim, askerlik yaptım."

"Ben de. On bin yıl kadar önce. Beğensen de beğenmesen de *semper fi**."

Ayağını arabayı aniden sarsarak debriyajdan çekti ve Kore'den konuşmaya başladı, şu barışçıl tiplere ne diyorsun dedi. Doğru dedim. Hepsini Haight-Ashboku'na** göndermek lazım dedi, doğru dedim. Koltuğun arkasından bir bira ikram etti. Aldım, "Bir tane daha al assker," deyince yine aldım. Yarım saat sonra Rock'ta ana caddede kaldırıma çekti.

"O çekik orospu çocuklarını yeneceğiz."

"Evet, efendim."

"Kendine iyi bak oğlum."

"Planım o yönde."

Gitti. Artık akşam olmuştu ve batıda fırtına bulutları toplanmaya başlamıştı. Göl Yolu'na giden on kilometrelik yolu yürüdüm. Oraya vardığımda yağmur yine gölü dövüyordu. Şimşek çaktı. Gök gürledi. Havada ozon kokusu vardı, ateş olmadan yanan bir şeyin kokusu gibi. Arabam hâlâ Elgin'in Mercedes'inin yanında park halindeydi. İçeri girdim. Işıkları yakmamıştı, koridor gölgelerle dolu bir çanak gibiydi.

"Elgin?"

Cevap alamadım. Oturma odası boştu, kitaplar devrilmişti. *Uyku Duvarının Ötesinde* yukarı bakıyordu. Sehpanın üzerinde cam bir küllük vardı, bir paket Winstons ve Zippo çakmağı.

---

* Lat. Daima sadık. (ç.n.)

** 1960'lar ve 1970'lerde özellikle Hippi hareketi ve karşı kültürün merkezi olarak bilinen Haight-Ashbury'den bahsediyor. (ç.n.)

Zippoyu alıp cebime koydum. Eskiden yemek salonu olan yere gittim, koltuklu odaya girmeyi düşündüm, neyse ki bunu yapmamayı akıl ettim. Onun yerine masalı odaya girdim ve sandalyeme oturdum, tek taraflı camdan baktım. Beyefendi Bilimadamı Elgin'den geriye kalan şey koltuktaydı. Polaroidler dört bir yana saçılmıştı. Beher fotoğrafların arasında parçalanmıştı. Kafası siyah çuval gibi bir şeyin içindeydi. Fotoğraflardan bazılarında, yukarıya bakanlarda, bu çuvalın uyuyan yüzünde nasıl oluştuğu görülüyordu. Yeşil kapılı kırmızı evin resmi de yerdeydi, örneklerini koyduğu plastik torba da. Ama şimdi torba boştu. Başındaki siyah torba o kollardan oluşmuştu. Ağzından geriye kalanla nefes alırken bir içeri bir dışarı oynuyordu. Bana hem uzayda hem de tam ayaklarımızın altındaki sonsuz evreni anlatışını düşündüm. Bir adamın kafatasından kayan yüzünü düşündüm. Alev almış bir helikopterin kendi yarattığı napalm denizine batışını düşündüm. Devereaux'nun ayakkabısını geri ayağına geçirmemi düşündüm. Bir rüya engelinin ardında var olabilecek tüm bilinmez ve bilinemez gizli yaratıkları düşündüm. Evet, diye düşündüm, planlar değişir. Elgin artık bu işin içinden çıkamazdı ama belki ben hâlâ kurtulabilirdim.

Kara kollardan bazıları beni gördü, siyah torbadan ayrıldılar, odayı aşıp cama yapıştılar. Daha çoğu geldi. Sonra daha çoğu. Kıvranıp durmalarını izledim, ta ki adımı oluşturana dek: WILLIAM DAVIS.

* * *

Mutfakta gazlı ocak vardı. Tüm gözlerini yaktım ve mavi gazdan çiçekleri üfleyip teker teker söndürdüm. Fırını yakıp kapağını açtım. Orada da bir ateş yandı, onu da söndürdüm. Bu gaz bombasını yaratırken sürekli omzumun üstünden siyah kollar geliyor mu diye bakındım. *Sự kinh hải* içindeydim. Dehşet. *Rùng rợn* içindeyim. Korku. Pencereleri kapattım. Kapıları kapattım.

Misafir evine geçip eşyalarımı çantama ve bir bavula koydum. Onları arabamın bagajına attım. Sonra verandaya geri döndüm ve bekledim, çakmağın kapağını bir açıyor bir kapatıyordum. Şimşek gölü kavurdu ve gök gürledi. On dakika kadar sonra yağmur başladı, başta sadece pıtır pıtır yağıyordu, fırtınanın ön sevişmesi. Dış kapıyı açtım. Ağır bir gaz kokusu vardı. Zippoyu çaktım, alevi yandı, çakmağı fırlatıp arabama koştum. Arabaya vardım, tam hiçbir şey olmayacak derken mutfak patladı. Arabayla uzaklaşırken yağmur sel gibi yağdı. Dikiz aynamdan evin şimşeğin kestiği kara gökyüzünün altında mum gibi yandığını gördüm. Göl Yolu'nda evler ve yazlıklar vardı ama kimse fırtınaya çıkmazdı, birileri camdan baksa da farların ardında biçimsiz araba benzeri bir lekeden daha fazlasını göremezdi. Castle Rock'tan Harlow'a sürdüm. Yağmur yavaşladı, sonra durdu. Dikiz aynamda, güneş New Hampshire'daki dağların ardında batmadan hemen önce, bir gökkuşağı gördüm. Derken güneş battı ve gökkuşağı neon bir tabela gibi sönüverdi. Gece Gates Falls'da bir motelde kaldım, ertesi sabah Portland'a, Temp-O'da çalışırken yaşadığım pansiyona sürdüm. Ön penceresinde kiralık oda tabelası vardı. Zili çalınca kapıyı Bayan Blake açtı.

"Yine mi sen?"

"Evet. Tabela odanız olduğunu söylüyor."

"Var ama senin oda değil. Üçüncü katta ve havalandırması yok."

"İkinci kattaki odadan daha mı ucuz?"

"Hayır."

"Tutuyorum."

* * *

Ertesi gün Temp-O'ya döndüm ve yeniden işe alındım. Bayan Frobisher için uzun süre çalışmayı planlamıyordum ama polisler geldiğinde bir işim olsun istiyordum. Pearson dinlenme odasındaydı. Diane de. Televizyonda bir *talk show* programı

vardı. Diane bana çarpık bir gülümsemeyle bakıp, "Bir kez daha hendeklere, sevgili dostlarım,"* dedi. Pearson gazete okuyordu, gazetenin ekleri ayağının dibine yığılmıştı. Bana tek bir bakış atıp gazetesini geri kaldırdı.

"Demek geri geldin," dedim Diane'e.

"Sen de öyle. Elgin'in evinde işler yolunda gitmedi mi?"

"Bir süre gitti, sonra gitmedi. Deneyleri boşa çıkınca tuhaflaşmaya başladı."

"İşte yine buradayız. Tüm yollar Temp-O'ya çıkıyor."

Bayan Frobisher girdi içeri. "Kim Brune ve Cathcart avukatlık bürosuna ifadeye gitmek ister?" Cevap beklemedi, sadece tanımadığım yeni bir kadını işaret etti. "Sen Janelle. Hadi bakalım."

Pearson'ın gazetenin yerel haberler kısmıyla işi bitmişti, yerden aldım. 1B sayfasının altında CASTLE ROCK, DARK SCORE GÖLÜ'NDE GAZ PATLAMASI SONUCU BİR ADAM HAYATINI KAYBETTİ başlıklı bir haber vardı. Davanın kaza ya da muhtemel bir intihar olarak soruşturulduğu yazıyordu. *Şiddetli* yağmur sayesinde yangının yayılmadığı yazıyordu.

"Siktir, eski patronum ölmüş," dedim ve haberi Diane'e gösterdim.

"Şanssızmış, sende de şans varmış." Haberi okudu. "İntihara meyilli miydi?"

Bunu bir düşünmem gerekti. "Bilmiyorum."

* * *

Ertesi gün mahkemede çalıştım. Pansiyona döndüğümde iki polis beni lobide bekliyordu. Biri üniformalıydı, diğeri dedektifti. Kendilerini tanıtıp Elgin için ne kadar zaman çalıştığımı sordular. Bir ay kadar dedim. Onlara Diane'e anlattıklarımı

* Shakespeare *V. Henry*'den bir savaş konuşması. (ç.n.)

anlattım, deneyleri başarıya ulaşmayınca Elgin'in *dinky-dau** bir hal aldığını, o yüzden yanından ayrıldığımı söyledim. Evet, misafir evinde kalıyordum ama işi bırakınca oradan ayrılmıştım. Hayır, evi patladığında orada değildim. *Burton Devereaux* adında birini tanıyıp tanımadığımı sordular. Adını bildiğimi söyledim, Elgin'in denek listesindeydi ama adamı tanımıyordum. Onu hiç görmemiştim. Dedektif bana kartını verdi ve aklıma bir şey gelirse aramamı söyledi. Arayacağımı söyledim. Dedektife Elgin'in intihar ettiğini mi düşünüyorsunuz diye sordum.

"Bu sizi şaşırtır mıydı Bay Davis?"

"Pek değil."

"Gaz ocağını açmış, mutfak zeminden geriye kalan yerde erimiş bir parça çakmak bulduk, siz ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

Benim düşündüğüm zeki bir dedektifin Zippo'nun kalıntılarını mutfakta buldularsa Elgin'in nasıl yemek salonundaki koltukta olduğunu merak edeceğiydi. Ama sanırım adam o kadar zeki değildi.

* * *

Eylüle kadar Temp-O'da çalıştım, sonra istifa edip Nebraska'ya gittim. Nebraska'ya gitmemin bir sebebi yoktu, sadece gittim oraya. Bir çiftlikte, şu büyük tarım işletmelerinden birinde, geçici bir işe girdim, işçibaşı beni hasat mevsimi geçtikten sonra da yanında tuttu. Şimdi buradayım. Kar fırtınası var. I-80 yolu kapandı. Bu masada oturmuş galaksilerin ötesindeki galaksileri düşünüyorum. Birazdan bu defteri kapatacağım, ışıkları söndüreceğim ve yatacağım. Rüzgârın sesi beni mayıştırıp uyutacak. Bazen mahremiyeti ve ateşler içinde çığlık atan adamları görüyorum rüyamda. Bazen ateşlerde çığlık atan kadınları.

---

* *Dinky-dau* ifadesi, Vietnamca *iên cái u* (aklını kaçırmış/kafayı yemiş) sözünden türemiştir ve Amerikan askeri argosuna geçmiştir. (ç.n.)

Çocukları. *Nahn tu,* diye bağırıyorlar. *Nahn tu, nahn tu.* Bunlar iyi rüyalar. İnanmazsınız belki ama doğru. Kötü rüyalarda yeşil kapılı kırmızı bir evin önünde duruyorum. Kapıyı açmaya çalışsam açılır. Bunu biliyorum, bir gün içeri girip oturma odasının girişinde çömeleceğimi de biliyorum. *Nahn tu,* diye bağıracağım, *nahn tu* ama o son rüyayı gördüğümde merhamet olmayacak. Bana merhamet gösterilmeyecek.

Cormac McCarthy ve Evangeline Walton'ı düşünerek.

CEVAPÇI

1

Phil Parker hayatı boyunca Cevapçı'yla üç kez tanışmak gibi büyük bir şansa erişti ya da büyük bir talihsizliğe. Bu karşılaşmaların ilkinde, 1937'de, yirmi beş yaşındaydı, nişanlıydı ve mürekkebi yeni kurumuş bir hukuk diploması vardı. Ayrıca öyle pis bir ikileme düşmüştü ki ne zaman düşünse gözleri doluyordu.

Yine de düşünmesi ve o ya da bu şekilde bir karara varması gerekiyordu. Bu maksatla Boston'daki dairesinden ayrıldı ve ailesinin yazlığının olduğu küçük New Hampshire kasabası Curry'ye gitti. Karar vermek için bir hafta sonunu burada geçirmeyi planlıyordu. Cuma gecesi yanına altılı bira alıp göle bakan verandada oturdu. İkilemini düşündü, üstüne uyudu, cumartesi sabahı akşamdan kalma ve kararını verememiş olarak uyandı.

Cumartesi gecesi yanına çeyreği dolu bir şişe Old Tyme zencefil gazozu alıp göle bakan verandada oturdu. Pazar sabahı karar verememiş olarak ama en azından akşamdan kalmalık duymadan uyandı: Bu bir artıydı ama yeterli değildi. O akşam Boston'a döndüğünde Sally Ann onun neye karar verdiğini öğrenmeyi bekliyor olacaktı.

Kahvaltıdan sonra eski Chevrolet'sine bindi, muhteşem, güneşli bir ekim günü New Hampshire'ın arka yollarından ilerledi. Ağaçlar tam sonbahar alevine bürünmüştü, Phil çeşitli manzaraları seyretmek için birkaç kez kenara çekti. Mevsim döngüsünün sonunda New England güzelliğinin eşi benzerinin olmadığını düşündü.

Sabah, öğlene dönerken oyalandığı için kendini azarladı. Birayla sarhoş olmak derdini çözmemişti, zencefilli soda yudumlamak çözmemişti, sonbahar yapraklarına dalıp gitmek de bir işe yaramayacaktı. Yine de bu manzaraya dalmalarının doğayla bütünleşmekten çok daha fazlası olduğunu düşünüyordu. Ya çözümün bir parçasıydı ya da zihninin –öyle ya da böyle– onu ve nişanlısını ömürlük bir yola sokacak bir karardan kaçma çabasıydı.

Büyümenin bir parçası bu da, dedi kendine.

Evet ama tek bir şey seçme fikri ona iğrenç geliyordu. Yapılması gerektiğini biliyordu ama hoşuna gitmesi gerekmiyordu. Cezanı çekmek istediğin hapishane hücresini seçmek gibi değil miydi bu biraz? Ömür boyu hapis cezanı? Bu aptalca ve biraz abartı bir fikirdi... ama değildi de.

İkilemi genelde gerçek illet kararlar gibi basit ve netti: Nerede avukatlık yapacaktı? Her seçim dallanıp budaklanıyordu.

Phil'in babası seçkin muhafazakârlara hizmet veren köklü bir Boston firmasında kıdemli ortaktı: Warwick, Lodge, Nestor, Parker, Allburton ve Frye. Sally Ann'in babası da aynı firmada kıdemli ortaktı. John Parker ve Ted Allburton üniversiteden beri

iyi arkadaştılar. Bir yıl arayla evlenmiş ve birbirilerinin sağdıcı olmuşlardı. Phil Parker 1912'de, Sally Ann 1914'te doğmuştu. Büyürken oyun arkadaşıydılar ve ergenliğin başlarındaki kızlarla erkeklerin içlerinde ne hissederlerse hissetsinler, karşı cinsi küçümser gibi davrandığı o zorlu dönemde bile birbirlerini sevmeye devam ettiler.

İki tarafın ebeveyni de Phil ve Sally Ann'in o günlerde dedikleri gibi "arkadaşlık etmeye" başlamasına dünyada en az şaşıran kişiler olabilirlerdi ama iki taraf da çocuklarının sevgisinin dört yıl ayrılığı kaldırabileceğini ummaya cesaret edemiyordu: Sally Ann Vassar'a, Phil Harvard'a gidecekti. İlişkileri sürünce aileleri de (tabii ki) Phil ve Sally Ann gibi sevindi. Sorun sevgi değildi. En azından doğrudan değildi ama sevgi büyük rol oynuyordu (hemen her zaman olduğu gibi).

Sorun *Curry*'ydi, Parker ve Allburtonların göl kıyısındaki bitişik arazilerde yazlıklarının olduğu Maine-New Hampshire eyalet sınırına yakın o küçük kasabaydı.

Phil, Curry'ye en az Sally Ann'e âşık olduğu kadar uzun bir süredir âşıktı ve şimdi ikisi arasında bir seçim yapması gerekebilir gibi görünüyordu. Yalnızca iki bin kişilik sabit nüfusu olmasına rağmen işini Curry'de kurmak istiyordu. 23. Karayolu ile 111. Karayolu'nun kesiştiği kasaba merkezinde bir restoran, iki benzin istasyonu, bir nalbur, A&P süpermarket ve belediye binası vardı. Ne bar ne de sinema salonu vardı. Bu olanaklar için Kuzey Conway'e gitmek gerekiyordu, o da bayağı uzaktaydı. Bir ilkokul vardı ama lise yoktu. Curry gençleri kasvetli bir otobüs yolculuğuyla on altı kilometre ötedeki Patten Lisesi'ne giderdi.

Kasabada avukat da yoktu. Phil ilk avukat olabilirdi. Parker ve Allburtonlar, Curry'de yaşamayı değerlendirdiği için bile deli olduğunu düşünüyorlardı. John Parker, oğlu daha at arabasıyla gezdikleri zamanlarda büyükbabasının kıdemli ortağı olduğu firmaya katılmak istemediği için kırgın ve kızgındı. Dediğine göre Harvard Hukuk Fakültesi'nden *cum laude* ile mezun olan

genç bir adamın New Hampshire'ın yabanında çalışmayı düşünmesine inanmak güçtü... New Hampshire'ın çoktan unutulmuş yabanında (bazen bir iki kokteylin ardından da *gayrimeşru* yabanında) diyordu.

"Müvekkillerin çitleri kıran inekler yüzünden birbirine dava açan çiftçiler olacak," dedi John Parker. "En büyük davaların izinsiz avlanma ya da 23. Karayolu'ndaki küçük kazalar olacak. Ciddi olamazsın." Ama yüzündeki hayal kırıklığından oğlunun ciddi olabileceğini bildiği anlaşılıyordu.

Ted Allburton eski dostundan da kızgındı. John'un oğluna biraz önce söylediklerinin dışında kızmak için özel bir nedeni daha vardı: Phil sadece kendi geleceğini pervasızca mahvetmekle kalmayacaktı. Bir rehine almayı planlıyordu ve o rehine kızıydı.

Phil direnince Allburton derin ve sert bir çizgi çekmişti. "Evliliğinize izin vermem."

"Efendim," demişti Phil sesini sakin ve (öyle olduğunu umuyordu) kibar tutmaya çabalayarak. "Sally Ann'i seviyorum. O da beni sevdiğini söylüyor. Ve reşit."

"Benim rızam olmadan evlenebilir diyorsun yani." Ted iri, geniş omuzlu bir adamdı ve pantolon askılarına (kendi deyimiyle lastiklere) düşkündü. Mavi gözleri sıcak bakabilirdi ama o gün çakmak gibilerdi. "Doğru, evlenebilir. Ve seni severim Phil. Hep sevdim. Ama aklından geçen şeyi yaparsan evlilik benim iznim olmadan gerçekleşir. Bu da bence onu çok mutsuz eder. Hatta bu halde evleneceğinden bile şüpheliyim."

Phil o çakmak çakmak gözlere bakmış ve Ted Allburton'ın davasını düşündüğünden daha hafif sunduğunu anlamıştı. Sally Ann'in evlenmeyeceğine *emindi*.

Phil, Sally Ann onunla evlenir mi evlenmez mi bilmiyordu, hele de Bay Allburton evlilikleri için para vermemeye karar verirse. Phil, Sal'in onu ne istediğini hiç anlamayan ya da anlayamayan büyüklerden daha iyi anladığını ve onun da bir

parçasının taşınmak istediğini biliyordu. Nihayetinde o da yazlarını ve arada bir karlı ve sihirli Noellerini Curry'de geçirerek büyümüştü.

Phil ona Curry'nin ve tüm güney New Hampshire'ın büyüyeceğine inandığını anlattığında kulak veriyordu. "Başta yavaş yürüyecek işler," diye anlatmıştı ona o yaz, Allburtonlara değilse bile kendi ailesine belirsiz planını kabul ettirebileceğine dair umutları varken. "Kriz yedi yıl kadar daha bitmeyecek... tabii savaş çıkmazsa. Babam çıkacağını düşünüyor ama ben sanmıyorum. Büyüme Kuzey Conway'de başlayacak ve oradan yayılacak. 1950'de çok daha fazla otoyol olacak. Daha çok yol daha çok turist, daha çok turist de daha çok iş demek. Massachusettes'ten, New York'tan gelecek yeni insanlar, Sal, binlerce kişi gelecek. *On* binlerce! Yazın temiz göllerde yüzmeye, sonbaharda rengi değişen yaprakları izlemeye, kışın kayak yapmaya. Baban fakir bir hayat yaşayıp fakir öleceğimi düşünüyor. Bence yanılıyor."

Ne yazık ki yıl 1950 değildi, 1945 bile değildi. 1937'ydi ve hiçbirini ikna edememişti. Sally'den ona söz vermesini istemeye cesaret edememişti –en azından henüz– bu Sal'in ailesine sırt çevirmesi anlamına gelebilirdi... ya da ailesinin ona sırt çevirmesi anlamına. Korkunç bir adaletsizlikti bu ama onu kendi ikileminin boynuzlarında sallanır halde bırakmak da adaletsizlikti. O da Sal'e buraya gelip hafta sonunu geçireceğini ve bir karara varacağını söylemişti. Ya Commonwealth Caddesi'ndeki firma ya da Curry belediyesinin ve Sunoco benzin istasyonunun arkasındaki küçük ahşap ofis. Boston ya da Curry. Kadın ya da kaplan.* Ve şu andaki seçimi...

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Aman Tanrım ya!"

111. Karayolu'ndaydı, yine göle doğru ilerliyordu. Midesi ona öğle yemeğinden bahsediyordu ama o bile karar vermeyi beceremememesinden utanmış gibi alçak, saygılı bir sesle gurluyordu.

* Frank R. Stockton'ın ünlü kısa hikâyesinden alınan bir deyim. Hikâyede karakter bir kapı seçmek zorundadır, kapılardan birinin ardında bir kadın, diğerinin adında bir kaplan vardır. (ç.n.)

En büyük dileği anne ve babasının firmanın onun için *doğru* yer olmadığını, oraya uygun olmadığını anlamalarını sağlamaktı. Firmanın babası ve büyükbabası için (tabii Saygıdeğer Theodore Allburton Bey ve *onun* babası için de) doğru tercih olması onun için de doğru yer olduğu anlamına gelmiyordu. Onlara Comm Caddesi'ndeki iki katlı taş binada gayet ortalama bir iş çıkarabileceğini ama yine de son derece mutsuz hissedebileceğini açıklamak için aklına gelen her yolu denemişti. Bu mutsuzluk hayatına yansır mıydı? Yansıyabilirdi ve büyük ihtimalle yansıyacaktı.

"Saçmalık," diye cevap vermişti babası. "Bir kez alıştın mı seversin. Ben sevdim, sen de seveceksin. Her gün yeni bir mücadele! Kırılan pulluklar ve çalınan çiftlik arabaları için davalar yok!"

Alışmak. Ne laf ama! O bahar ve yaz boyu aklına musallat olmuştu. Atlara yapılırdı bu. Ehlileştirilip alıştırılır, yaşlanana kadar çalıştırılır, sonra da tutkal fabrikasına gönderilirlerdi. Metaforun melodramatik olduğu kadar gerçekçi de olduğunu düşünüyordu.

En azından sıkıntısının gerçek –ciddi bir şey– olduğunu hisseden annesi daha nazikti. "Deneyene kadar firmanın senin için doğru olup olmadığını bilemezsin," dedi ve bu firma lehine ona sunulan en mantıklı ve çekici gerekçeydi. Kendini tanıyordu.

Çok iyi bir hukuk öğrencisi olmuştu. Muhteşem olacak kadar iyi değildi ama çok iyi olmanın utanılacak bir yanı yoktu. Pek asi değildi ama, Sally Ann de öyle. Asi olsalar ailelerinin isteklerine karşı hareket etmek konusunda bu kadar derin bir sıkıntı duymazlardı; artık ergen değillerdi ki Tanrı aşkına!

Phil firma için çalışmaya başlarsa bazı yönlerini ilgi çekici *bulacağından* şüpheleniyordu ve daha da kötüsü zamanla *alışacaktı*. Bir gün büyüyüp refah içinde büyük bir kasabaya, belki de küçük bir şehre dönüşecek aşırı durgun küçük kasabanın ilk avukatı olma fikri giderek yok olacaktı. Başta yavaş yavaş, sonra

şakaklarında ilk kır saç telleri belirdikçe daha hızlı. Beş yıl içinde bir istekten hayale dönüşecekti. Bakması gereken çocukları ve bir evi olacaktı, kaybedecek daha çok şeyi yani, her yıl –kahretsin, her ay, her hafta, her lanet *gün*– geri dönmek daha zor olacaktı.

Ömürlük bir yol.

Sally Ann'e Curry'ye karar verdiğini söylediğini hayal etmeye çalıştı. Allburtonlar yardım etmese bile kendi ailesi düzen kurmalarına yardım ederdi (*büyük ihtimalle*). Biraz birikmiş parası vardı, Sal'in de (çok değil). Zor olurdu ama imkânsız değildi (belki). Ted Allburton'ın kızının onun onayı olmadan evlenmeyi reddedeceği konusunda yanıldığını sanıyordu, Phil bu bakımdan Sal'i babasının tanıdığından daha iyi tanıdığına inanmaya hazırdı ama onay olmadan yapılan bir evlilik nasıl olurdu? Destek yerine husumetle hayata başlamak ikisine de haksızlık değil miydi?

111. Karayolu'ndaki uzun tepelerden birini tırmanırken zihni işte böyle bir o yana bir bu yana savrulup durdu. Kasaba mı şehir mi, kadın mı kaplan mı? Gözüne elle boyanmış, parlak sarı bir tabela çarptı. CEVAPÇIYA 3 KM, yazıyordu. Phil sırıttı, sonra kahkaha attı. *Gerçekten sorulara cevap veren bir adam olsa güzel olurdu*, diye düşündü. *Birkaç cevap cidden işime yarar.*

İlerledi ve birazdan başka bir tabelanın yanından geçti. Bu seferki elektrik mavisiydi. CEVAPÇIYA 1 KM.

Phil uzun bir tepeyi daha aştı ve orada, yokuşun sonunda yol kenarında parlak kırmızı bir leke gördü. Yaklaştıkça bunun sarkık kenarları dalga dalga sallanan büyük bir plaj şemsiyesi olduğunu gördü. Altında bir masa vardı. Masada, gölgede kalan bir adam oturuyordu. Phil yazın sık sık yanından geçtiği limonata tezgâhlarına benzetti burayı. Ama onlar çoğu zaman buruk karışımlarına şeker eklemeyi unutan umut dolu küçük çocuklar oluyordu, hem yaz değil, güz ortasıydı.

İyice meraklanan Phil kenara çekip külüstür arabasından indi. "Merhaba!"

"Sana da merhaba," dedi Cevapçı gayet sakin bir tavırla.

Elli yaşlarında gibi görünüyordu. Seyrelen saçları kırçıllıydı. Yüzünde kırışıklar vardı ama gözleri parlak, meraklıydı ve gözlüğe ihtiyaç duymuyordu. Beyaz bir gömlek, düz gri pantolon ve siyah ayakkabılar giymişti. Uzun parmaklı ellerini masanın üzerinde kavuşturmuştu. Bir ayağının dibinde doktor çantalarına benzer bir çanta vardı. Zeki bir adama benziyordu ve Phil onda bir eksantriklik sezmemişti. Hatta Phil'e firmadaki bir düzine kadar orta düzey ve orta yaşlı avukatı anımsatıyordu: onları ortak olma seviyesine yükseltecek son bir yetenek kıvılcımından yoksun, sağlam, saygıdeğer adamları. Tam da bu rahat kurumsal normalliği yüzünden adamın burada, hiçliğin ortasında, parlak kırmızı şemsiyenin altında oturması merak uyandırıyordu.

Masanın yan tarafında katlanan ahşap bir sandalye vardı. Müşteri sandalyesi herhalde. Üç küçük tabela Cevapçı'nın müstakbel müşterisine bakacak biçimde sıra sıra dizilmişti.

CEVAPÇI

yazıyordu ortadaki tabelada.

5 DAKİKASI 25$

yazıyordu soldaki tabelada.

İLK İKİ CEVAP BEDAVA

yazıyordu sağdakinde de.

"*Nedir* bu tam olarak?" diye sordu Phil.

Cevapçı ona alaycı ama düşmanca olmayan bir bakış attı. "Sen zeki bir genç adama benziyorsun," dedi. "Araba antenindeki bayrağa bakılırsa üniversiteye gitmiş bir genç. Hem de Harvard! Bugün on bin Harvardlı zafer için bağırıyor!"

"Doğru," dedi Phil gülümseyerek. "Zira biliyorlar, Harvard Yale'e üstündür."*

Cevapçı da ona gülümsedi. "Senin gibi genç delikanlılar –ve kızlar, kızlar– soru sormaya öyle alışmışlar ki ne sorduklarını

* Harvard Üniversitesi'nin geleneksel marşından alıntı. (ç.n.)

düşünmüyorlar bile. Bu sabah pek iş olmadığından sana bir iyilik yapıp bu soruya cevap vermeyeceğim. Yani hâlâ iki bedava soru hakkın var, istiyorsan."

Phil adamın birkaç tahtası eksikse bile dediklerinin aşırı mantıklı olduğunu düşündü. Cevabı bariz olan bir soru sormuştu. Yirmi beş dolar karşılığında bu adam beş dakika boyunca sorularını cevaplayacaktı. Burada olan buydu. İşte o kadar.

"Eh ama beş dakikalık cevaplar için yirmi beş kâğıt biraz abartı değil mi? Pek iş olmamasına şaşmamak gerek."

"Eh, abartı ne demek? Yok, cevap verme. Cevapçı sen değilsin, benim. Ücretim konumuma ve müstakbel müşterime göre değişiyor. Beş dakikaya yüz dolar da aldım, efsanevi bir sefer bin dolar da. Tam bin mangiz! Evet! Ama on sent kadar az para da aldım. Koşullara göre ücret aldığımı söyleyebiliriz. Cevaplar her zaman acı verici olmaz genç adam ama doğru cevaplar asla ucuza gelmemeli."

Phil adama ciddi olup olmadığını sormak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Cevapçı'nın *Evet, ciddiyim, bu da ikinci bedava cevabımdı,* dediğini kolaylıkla hayal edebiliyordu.

"Bana verdiğin cevapların gerçek, doğru *olacağını* nereden bileceğim?"

"Şimdi bilemezsin ama zamanla görürsün," dedi Cevapçı. "Ve bununla..."

"İki etti," dedi Phil. Yüzünde koca bir sırıtış vardı, bu oyun hoşuna gitmişti. "'Zamanla' derken ne kadar bir zamandan söz ediyoruz?" Daha konuşur konuşmaz eliyle ağzını kapattı ama çok geç kalmıştı.

"İş az bugün, o yüzden üçüncü bir bedava hakkı veriyorum sana," dedi masanın diğer tarafındaki adam. "Cevap şu: Değişiyor. Bu soru da mesleğimin gerçeklerine ulaşmana –tabii aradığın bu gerçeklerse– hiç yardımcı olmadı. Anlamaya yardımcı olmayan sorular sormanın ne kadar kolay olduğunu söylerken ne kastettiğimi görüyor musun? Tüm soru sorma sürecini değersizleştiriyor, değil mi? Meseleleri *derinlemesine* inceleme sürecini?"

Cevapçı sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını ensesinde birbirine geçirdi ve Phil'e baktı. "Ne kadar zamandır bu işle uğraştığım düşünülürse zeki insanların sorularının böylesine işe yaramaz oluşuna şaşırmamam gerekir ama hâlâ şaşırıyorum. *Gevşek. Tembel* sorular. Zeki insanlar hayatta hangi cevapları aradıklarını gerçekten anlıyorlar mı hep merak etmişimdir. Belki de egodan bir sihirli halıda, genelde yanlış olan varsayımlarda bulunarak dolaşıyorlardır sadece. Neden bu kadar yetersiz sorular sorduklarına dair aklıma gelen tek neden bu."

"Yetersiz! Hadi!"

Cevapçı onu duymamış gibi devam etti. "Cevaplarımın doğru olup olmadığını nereden bileceğini sordun bana. 'Gerçek, doğru' dedin tam olarak, çok hoştu doğrusu. Ben de sana bir bedava hakkı daha verdim. Noel öncesi telaşesi döneminde olsak seni iki dakika önce yolun aşağısındaki arabana göndermiş olurdum."

Bir meltem esti, kırmızı şemsiyenin kenarlarını sallayıp Cevapçı'nın kırçıllı saçlarının uçlarını karıştırdı. Cevapçı boş yola yüzünde derin bir hüzünle baktı.

"Sonbahar pek işim olmuyor, ekim en kötü ay. Sanırım sonbaharda çok daha fazla kişi kendi başına cevaplarını bulabiliyor."

Alev almış gibi görünen ağaçların arasında kıvrıla kıvrıla uzanan kara yol şeridine bir an daha baktı. Derken gözleri aydınlandı ve Phil'e geri döndü.

"Neden bana net bir şey sormadın?"

Phil gafil avlanmıştı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Asıl öğrenmek istediğin şey şarlatan olup olmadığımdı," dedi Cevapçı. "Bana annenin kızlık soyadını sorsaydın mesela ya da beşinci sınıf öğretmeninin adını, söylediğim kişi olmasam bilmemin mümkün olmayacağı bir şeyi, cevabı öğrenirdin." Başını iki yana salladı. "Seninki gibi zihinsel üstünlükleri olmayan insanlar tam da bu tip sorular sorar. Üstünlükleri *olanlarsa* –örneğin Harvard'da eğitim alanlar– neredeyse hiç sormuyor. Dediğime

geliyor yani. Zeki insanlar iki dezavantajla karşı karşıya: İhtiyaç duydukları cevapları bilmiyorlar, ne soru soracaklarını da bilmiyorlar. Eğitim zihinsel disiplin aşılamıyor. Aşılayacağını sanırsın ama genelde tam tersi oluyor."

"Tamam," dedi Phil (siniri kalkmıştı). "Annemin kızlık soyadı *neymiş*?"

"Kusura bakma," dedi Cevapçı ve 5 DAKİKASI 25$ yazan tabelaya vurdu. "Bunun için ödeme yapman lazım."

"Beni kandırdın!" diye bağırdı Phil ona takılarak. Hiç şakacı *hissetmiyordu*, usanmıştı. Hem kendinden hem ondan.

"Hiç de değil," diye cevap verdi Cevapçı sakince. "Sen kendini kandırdın."

Phil itiraz edecek gibi oldu, sonra vazgeçti. Adamın neyi kastettiğini anlıyordu. Zihinsel bir bul karayı al parayı oyunuydu bu.

"İlginç bir konuşmaydı efendim ama yirmi beş dolar üniversiteden yeni mezun olmuş, kendi işini kurmayı düşünen biri için biraz yüksek bir meblağ, yola koyulsam iyi olur. Seninle zaman geçirmek eğlenceliydi."

Adamın yanından uzaklaşırken Phil, kırmızı şemsiyenin altında oturan adamın, *Pek iş olmadığından belki sana beş dakikayı yirmi dolara yapabilirim. Aman be, on beş olsun. On beş ateşle ve aklındaki tüm endişeler dinsin,* gibi şeyler diyebileceğini düşünüyordu. Hayır, buna emindi. Bu olduğunda Phil ödemeyi hemen yapmaya ve anında oturmaya karar vermişti. Adam bariz biçimde şarlatandı, üstüne üstlük iblisin tekiydi ama ne olacaksa olsun. Cüzdanında bir yirmilik, bir onluk, iki beşlik vardı. Burada savurganlık yapsa bile külüstüre bir depo benzin alacak, yol kenarı bir restoranda düzgün bir yemek yiyecek parası kalırdı. Phil sorularını duymanın bile –kafasında dolaşıp durmak yerine yüksek sesle dile getirilirse– sorununu çözme konusunda ona iyi yol kat ettirebileceğini düşünüyordu.

Kerameti kendinden menkul Cevapçı bir konuda haklı, diye düşündü Phil, iyi cevaplar almanın yolu iyi sorular sormaktan geçiyor.

Ama Cevapçı'nın söylediği tek şey, "Dikkatli sür," oldu.

Phil arabasına yürüdü, hafif göçmüş ön çamurluğun etrafından dolaşıp arkasına baktı. Hâlâ Cevapçı'nın ona indirim yapmasını bekliyordu ama Cevapçı, Phil'le ilişiğini tamamen kesmiş gibiydi. Vermont'a doğru bakıyor, mırıldanarak küçük bir dalla tırnaklarını temizliyordu.

Gitmeme müsaade ediyor, diye düşündü Phil, yine sinirleri kalkmıştı. *Eh, lanet olsun ona, ben de tam olarak öyle yapacağım.*

Chevy'sinin sürücü kapısını açtı, duraksadı, sonra geri kapattı. Cüzdanını çıkardı. Yirmiliği ve beşliklerden birini aldı.

Sadece sorularımı yüksek sesle duymak bile, diye düşündü yine. *Ayrıca kimseye kriz döneminde bir falcıya para verecek kadar düştüğümü anlatmak zorunda değilim.*

Ayrıca Phil ona annesinin kızlık soyadını *sorduğunda* ukala yavşağın aranmasını, bahaneler uydurmasını izlemek bile yirmi beş dolara değerdi.

"Fikrini mi değiştirdin?" Cevapçı tırnak temizleme dalını gömleğinin göğüs cebine sıkıştırıp çantasını aldı.

Phil gülümseyip parasını uzattı. "Önümüzdeki beş dakika boyunca soruları *ben* soracağım."

Cevapçı kahkaha atıp parmağını Phil'e uzattı. "Güzeldi dostum. Seni *sevdim*. Ama paranı almadan önce netleştirmemiz gereken bir kural var."

Ah, geliyor işte, diye düşündü Phil. *Sıyrılıp kaçmaya niyetlendiği delik.*

Cevapçı çantasından eski tip Big Ben çalar saatlere benzer bir şey çıkardı. Masaya koyunca Phil bunun aslında 5'ten 0'a sayıların olduğu dev boyutlarda bir kronometre olduğunu gördü.

"Psikiyatrist ya da danışman değilim. Falcı da değilim, gerçi senin öyle olduğumu düşündüğüne eminim. İşin özü şu: Bana

içinde yapmalı *mıyım* geçen sorular sorma. Şunu yapmalı *mıyım*, bunu etmeli *miyim* yok. Sorularını cevaplarım ama sorunlarını çözmeyeceğim."

Adama firmaya mı katılmalı yoksa Curry'de kendi ofisini mi açmalı diye sormayı planlayan Phil parasını geri çekecek oldu. Sonra, *Sorularımı onun "mıyım" yasağının etrafından dolaşacak biçimde şekillendiremiyorsam benden nasıl avukat çıkacak?* diye düşündü.

"Kabul," dedi Phil ve parasını verdi. Para Cevapçı'nın çantasında kayboldu.

"Sana oğlum deyip duramam oğlum. Belki bana adını söylersin."

"Phil."

"Phil ne?"

Phil kurnazca gülümsedi. "Sadece Phil. Uzun süre bir arada olmayacağımız düşünülürse bence bu isim sana yeter."

"Tamamdır, Sadece Phil. Bana bir saniye ver de şu salak şeyi kurayım. Bakıyorum sen de kendi saatini takmışsın, çok güzel bir Bulova'ya benziyor, benimkiyle karşılaştırmak istersen çekinme."

"Ah, karşılaştıracağım," dedi Phil. "Paramın karşılığını almak niyetindeyim."

"Almalısın da." Cevapçı büyük boy kronometresini Phil'in üniversite yıllarında başucunda tuttuğu saatinkine çok benzeyen tıkırtılarla kurdu. "Hazır mısın?"

"Evet." Phil müşteri sandalyesine oturdu. "Ama ilk sorumu cevaplayamazsan paramı anında geri alırım. Ya bana kendi isteğinle verirsin ya da zorla alırım."

"Kulağa aşırı vahşice geliyor!" dedi Cevapçı... ama bunu derken gülmüştü. "Yeniden soracağım: Hazır mısın?"

"Evet."

"Başlıyoruz o zaman." Cevapçı saatinin arkasındaki bir kola dokundu ve saat tik tak ilerlemeye başladı.

"*Senin önerin*: annemin kızlık soyadı ne?"

Cevapçı tereddüt etmedi. "Sporan."

Phil'in ağzı açık kaldı. "Bunu *nereden* biliyorsun ki?"

"Parasını verdiğin zamanı boşa harcamak istemem Phil ama yine cevabını bildiğin bir soru sorduğunu belirtmem lazım. Biliyorum çünkü, ta-da, ben Cevapçı'yım."

Phil bir sağ kroşe yemiş gibi hissediyordu. Zihnini temizlemek için başını iki yana salladı. Cevapçı'nın büyük kronometresinin tik takları çok yüksek sesliydi. Kol dörde yaklaşıyordu.

"Kız arkadaşımın adı ne?"

"Sally Ann Allburton." Hiç tereddütsüz.

Phil korkmaya başladı. Kendine korkma dedi, güzel bir ekim günüydü ve kendisi masanın diğer tarafındaki adamdan hem daha genç hem de şüphesiz daha güçlüydü. Bir numara olmalıydı, kesin öyleydi ama bu da durumu daha az tuhaf bir hale getirmiyordu.

"*Tempus fugitiyor* Phil."*

Başını yine iki yana salladı. "Tamam, karar vermeye çalışıyorum, yapmalı mıyım..."

Cevapçı ona parmağını salladı. "Sana o kelime hakkında ne dedim?"

Phil aklını toparlamaya çalıştı. *Temsili mahkeme*, diye düşündü. *Temsili mahkeme oynuyormuş gibi düşün. O yargıç. Senin soru sorma biçimine itirazda bulunuldu. Nasıl etrafından dolaşırsın?*

"Gelecekteki olaylarla ilgili sorulara cevap verebilir misin?"

Cevapçı gözlerini devirdi. "Bunu netleştirmiştik, öyle değil mi? Cevaplarımın doğru, gerçek olduğunu *zamanla* anlayacağını söylemiştim. Böyle bir cevap gelecekle ilgili bilgi sahibi olmayı gerektirir. Benim için geçmiş, gelecek yok. Her şey şu anda oluyor."

Yaşlı cadıların deli saçmaları, diye düşündü Phil. Bu sırada büyük kronometredeki siyah kol neredeyse üçe varmıştı.

---

* "Tempus fugit" Latince "zaman uçup gidiyor" anlamına gelir. Burada esprili şekilde fiil çekimiyle kullanılmıştır. (ç.n.)

"Evlenme teklifi ettiğimde Sally Ann kabul edecek mi?"

"Evet."

"Curry'de mi yaşayacağız? Yolun aşağısındaki kasabada?"

"Evet.

Kronometredeki siyah kol üçe vardı, sonra onu geçti.

"Mutlu olacak mıyız?"

"Çok genel bir soru, şu genç yaşında bile cevabını biliyor olman gereken bir soru. İyi günler olacak, kötü günler olacak. Anlaşmalar olacak, tartışmalar olacak. Ama genel olarak evet... ikiniz mutlu olacaksınız."

Annemin kızlık soyadını bir şekilde bildi, diye düşündü Phil. *Sally'nin de. Geri kalan bildiğin falcı tahmini. Ama neden? Yirmi beş dolarcık için mi?*

"*Tempus* hâlâ *fugitiyor,*" dedi Cevapçı.

Büyük boy kronometrenin tik takları daha da gürültülüydü şimdi. Kol üçü geçmişti, ikiyle mesafesi giderek azalıyordu. Phil'in Cevapçı'nın söyledikleriyle rahatlamış hissetmesi için mantıklı bir gerekçe yoktu, çünkü tam da bunları duymak istiyordu değil mi? Hem Curry konusundaki kararını çoktan vermemiş miydi? Tüm o "ikilemin boynuzları" meselesi sırf kendine acıma değil miydi? Sal'e gelince... New Hampshire kırsalına taşınmayı şart koşsa bile kendisiyle evleneceğini az çok bilmiyor muydu? Kesinlikle değil, yüzde yüz değil ama belki yüzde doksan?

Anında yön değiştirdi. "Babamın nerede doğduğunu söyle. Söyleyebilirsen."

Cevapçı yine hiç tereddüt etmedi. "Aslında denizde doğmuş, Marybelle adlı bir gemide."

Phil bir kez daha çenesine yumruk yemiş gibi hissetti. Çok değer verilen ve sıkça anlatılan eski bir aile hikâyesiydi bu. Büyükanne ve büyükbabası, ebeveynlerinin doğup çocukluklarını geçirdiği Londra'ya yaptıkları ziyaretin ardından Amerika'ya

dönüyorlardı. Büyükannesi dönerlerken sekiz aylık hamile olmasına rağmen bu yolculuğa çıkmakta ısrar etmişti. Bir fırtına çıkmıştı. Büyükanneyi öyle bir deniz tutmuştu, mide bulantısı öyle şiddetliydi ki doğum tetiklenmişti. Gemide bir doktor vardı, çocuğu o doğurtmuştu. Kimse bebek John'un yaşamasını beklemiyordu ama –pamuklara sarılıp göz damlasından beslenerek– yaşamıştı. Ve böylece Harvard Hukuk Fakültesi mezunu Philip Yeager Parker da var olabilmişti.

Yine masanın diğer tarafındaki adamın –elleri hâlâ düzgünce kavuşturulmuş duruyordu– böyle bir şeyi nereden bildiğini soracak oldu ama sormadı. Cevap aynı olacaktı: Çünkü ben Cevapçı'yım.

Sorular yanan bir binadan panikle kaçmaya çalışan bir kalabalık misali aklına doldu. Kronometrenin kolu ikiye erişti ve onu geçti. Tik tak sesleri artık daha da gürültülüydü sanki.

Cevapçı ellerini kavuşturmuş halde bekledi.

"Curry tahmin ettiğim gibi gelişecek mi?" deyiverdi Phil.

"Evet."

Başka ne var? Başka?

"Sally'nin babası... ve annesi sanırım... bizi kabul edecekler mi?"

"Evet. Zamanla."

"Ne kadar zamanda?"

Saatinin tek kolu bire ulaştığı sırada Cevapçı kısa bir an durup hesapladı. "Yedi yıl," dedi.

Phil'in kalbi hüzünle doldu. Yedi yıl bir ömürdü. Cevapçı'nın bu sayıyı kafadan sıktığını söyleyebilirdi kendine ama artık buna inanmıyordu.

"Zamanın azalıyor Sadece Phil."

Bunu kendisi de görebiliyordu ama *ne kadar yaşayacağım* ve beraberinde gelen *Sally Ann ne kadar yaşayacak* dışında bir soru gelmiyordu aklına. Bu soruların cevaplarını bilmek istiyor muydu ki? İstemiyordu.

Ama kalan kırk elli saniyesini boşa harcamak da istemiyordu, o yüzden aklına gelen tek şeyi sordu. "Babam savaş çıkacak deyip duruyor. Ben çıkmayacak diyorum. Hangimiz haklıyız?"

"O haklı."

"Amerika savaşa girecek mi?"

"Evet."

"Savaşa girmemize ne kadar var?"

"Dört yıl, iki ay."

Artık yirmi saniyesi kalmıştı, belki biraz daha fazla.

"*Ben* savaşa gidecek miyim?"

"Evet."

"Yaralanacak mıyım?"

"Hayır."

Ama bu doğru soru değildi. Soru bir boşluk bırakıyordu.

"Öldürülecek miyim?"

Büyük kronometre sıfıra ulaştı ve *BRRRANG* sesiyle çaldı. Cevapçı onu susturdu.

"Sorunu hemen alarm çalmadan önce sordun, o yüzden cevaplayacağım. Hayır Sadece Phil, öldürülmeyeceksin."

Phil sandalyesinde arkasına yaslanıp derin bir nefes verdi. "Bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama çok ağır, yoğundu. Bunun bir numara ve şaka olduğuna inanmak zorundayım, geldiğimi biliyordun herhalde, hakkımda bir şeyler öğrenmiştin ama o yirmi beş kâğıdı kesinlikle hak ettin."

Cevapçı sadece gülümsedi.

"Ama tam olarak nereye gittiğimi ve hangi yoldan gideceğimi *ben* bilmiyordum ki... *sen* nasıl bilebilirsin?"

Cevap yoktu. Tabii yoktu. Beş dakikası dolmuştu.

"Ne var biliyor musun? Kendimi... tuhaf hissediyorum. Sersemledim."

Dünya kayıp gidiyor gibiydi. Cevapçı hâlâ masasında oturuyordu ama sanki geriye doğru çekiliyordu. Sanki rayların üstündeydi. Grilik, Phil'in görüş alanını kaplamaya başladı. Onlardan kurtulmak için ellerini gözlerini götürdü ve grilik siyaha döndü.

* * *

Phil kendine geldiğinde 111. Karayolu'nun kenarına park ettiği Chevrolet'nin direksiyonun başındaydı. Saatine göre vakit 13.20'ydi. *Bayılmışım. Hayatımda ilk defa, ama her şeyin bir ilki vardır demezler mi?*

Bayılmıştı, evet. Önce çok şükür kenara çekmiş ve motoru kapatmıştı. Muhtemelen açlıktan bayılmıştı. Cuma gecesi altı şişe bira içmişti, birada kalori ve birazcık olsun besin vardı herhalde ama dün ve bugün pek bir şey yememişti, o yüzden bir dereceye kadar mantıklıydı. Ama –uykuya dalmanın aksine– bayılınca rüya görüyor muydun? Çünkü olağanüstü bir rüya görmüştü. Her bir detayını hatırlayabiliyordu: kenarları sarkan kırmızı şemsiye, büyük kronometre, Cevapçı'nın kırçıllı saçları. Her bir soruyu ve cevabını hatırlıyordu.

Rüya değildi.

"Evet," dedi yüksek sesle. "Evet, rüyaydı. Öyle olması lazım. Rüyamda annemin kızlık soyadını ve babamın nerede doğduğunu biliyordu çünkü bunları *ben* biliyorum."

Arabasından inip Cevapçı'nın oturduğu yere ilerledi ağır ağır. Masa gitmişti, sandalyeler gitmişti ama yumuşak toprakta bıraktıkları izi görebiliyordu. Grilik geri döner gibi oldu, kendine sert bir tokat attı, önce bir yanağına, sonra diğerine. Sonra izler kaybolana kadar toprağa tekmeler savurdu.

"Bu hiç yaşanmadı," dedi boş yola ve alev alev ağaçlara. Yeniden söyledi: *"Hiç yaşanmadı."*

Direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdı ve otoyola çıktı. Sally Ann'e bayıldığını anlatmamaya karar verdi, endişelenirdi ve muhtemelen doktora görünmesi için ısrar ederdi. Açlıktandı sadece, o kadar. Açlık ve gördüğü en canlı rüya. İki hamburger, bir Coca-Cola, bir dilim elmalı turta onu toparlardı ve Ossipee'de, sekiz kilometre ilerde ucuz bir restoran olduğuna emindi.

O tuhaf yol kenarı baygınlığından iyi bir şey çıkmıştı. Hayır, aslında iki şey. Sal'e işini küçük Curry kasabasında kurmak niyetinde olduğunu söyleyecekti. Yine de onunla evlenir miydi?

Batsın bu ebeveynler.

* * *

Phil Parker ve Sally Ann Allburton 29 Nisan 1938'de Boston'da Eski Güney Kilisesi'nde evlendiler. Ted Allburton kızının koluna girip kilise boyunca onunla yürüdü. Başta reddettiği bu yürüyüş eşinin diplomasi becerisi ve kızının nazik yalvarışlarının bir sonucuydu. Sal'in yaklaşan nikâhını sakince düşünmeyi başarabildiğinde Bay Allburton bu kısa yürüyüşü yapması için bir nedeni daha olduğunu fark etti: iş. John Parker firmanın kıdemli ortaklarındandı. Ted, Phil'in parlak bir geleceği, taşralı bir çiftçi topluluğu için bir kenara fırlatmasını kesinlikle onaylamıyordu ama firmayı da düşünmesi gerekiyordu. İlerleyen yıllarda ortaklar arasında gerilim olmamalıydı. Bu yüzden üstüne düşeni yaptı ama katı, gülümsemeyen bir yüzle yaptı. Töreni izlerken Ted Allburton'ın aklına iki eski deyiş geldi.

Gençlere hizmet edilmeli, biriydi.

Aceleyle evlenen sonra çok pişman olur, diğeri.

* * *

Balayına gitmediler. Phil'in ailesi hiç istemeden de olsa ona ayırdıkları fonu vermişti, otuz bin dolar, ve Phil bu parayı boşa harcamamak için endişe içindeydi. Törenden bir hafta sonra Sunoco istasyonunun yanında küçük bir ofis açtı. Kapıdaki tabelada –yeni gelini hazırlamıştı– PHILIP Y. PARKER, AVUKAT yazıyordu. Masasında bir telefon, bomboş sayfalarla dolu bir randevu defteri vardı. Çok uzun süre boş kalmadı bu sayfalar. Daha işi açtığı günün öğleden sonrası Regis Toomey adlı bir

çiftçi girdi içeri. Bahçıvan tulum giymiş, hasır şapka takmıştı. Phil'in babasının tahmin ettiği her şeyin bir araya gelmiş haliydi. Toomey çamurlu botlarını çıkarmayı önerdi, Phil ona zahmet etmemesini söyledi.

"O çamur size onurlu bir uğurda bulaştı diye tahmin ediyorum. Oturun da bana neden burada olduğunuzu anlatın."

Toomey oturdu. Hasır şapkasını çıkarıp kucağına koydu. "Ne kadar alıyorsunuz?" Kelimeler Yankee tarzında çıktı ağzından: *alıyoonuz.*

"Sizin için kazandığımın yüzde ellisi. Hiçbir şey kazanamazsam yirmi beş dolar." Cevapçı'nın küçük tabelasını unutmamıştı ve o, Phil, her türden insan için cevapları bulmayı umuyordu. Bu adamla başlayarak.

"Makul," dedi Toomey. "Mesele şu. Banka beni icraya verip çiftliği açıkartırmada satmak istiyor." Çifliiyi. "Ama belgelerim var..." Tulumunun ön cebinden çıkardı ve masanın diğer tarafına uzattı. "...burada doksan gün mühletim olduğu yazıyor. Bankadaki adam son ödemeyi yapmadığım sürece bunun geçersiz ve hükümsüz olduğunu söylüyor."

"Ödemeyi yaptınız mı?"

"On dolar eksik kaldı. Eşim markete gitti, anlayın işte, öyle olunca da para eksik kaldı."

Phil buna inanmakta güçlük çekiyordu. "On dolar eksik ödeme yaptınız diye bankanın çiftliğinizi almaya çalıştığını mı söylüyorsunuz?"

"Bankadaki adam öyle diyor. Açıkartırmaya çıkarabileceklerini söylüyor ama bence çoktan bir alıcıları var."

"Göreceğiz bakalım," dedi Phil.

"Şu anda yirmi beş dolarım yok Avukat Bey."

Sally Ann elinde bir demlik kahveyle diğer odadan çıktı. Koyu mavi bir elbise, üstüne de daha açık tonlarda bir jile giymişti. Makyajsız yüzü parlıyordu. Sarı saçlarını geriye doğru toplamıştı. Toomey hayranlıkla donakaldı.

"Davanızı alacağız Bay Toomey," dedi Sal. "Ve ilk davamız olduğu için sonuç ne olursa olsun ödeme almayacağız. Değil mi Phil?"

"Kesinlikle," dedi Phil, o yirmi beş doları kazanmayı dört gözle beklemesine rağmen. "Bankadaki adamın adı nedir?"

"Bay Lathrop," dedi Toomey ve ekşi bir şey ısırmış gibi yüzünü buruşturdu. "First Banka. Kredi müdürü, ipoteklerden o sorumlu."

Phil hemen o öğleden sonra New Hampshire First Banka'ya gidip kendini tanıttı ve Bay Lathrop'a *Union Leader* dergisinde, kriz döneminin ortasında sırf on dolar için bir çiftçinin malına el koyan zalim bankacı hakkında bir haber çıksa patronlarının hoşuna gider mi bir sordu.

Bir süre tartıştıktan sonra, bir kısmı bayağı hararetliydi, Bay Lathrop durumun farkına vardı.

"Ben her hâlükârda sizi mahkemeye vermek istiyorum," dedi Phil tatlılıkla. "Haksız iş pratikleri... acı ve ıstırap verme... mali kandırmacalar..."

"Yok artık," dedi Bay Lathrop. "Asla kazanamazsınız."

"Belki kazanamam ama banka her türlü kaybeder. Bence Bay Toomey'nin hesabına beş yüz dolar öderseniz bu mesele iki tarafı da memnun edecek biçimde kapanır."

Lathrop sızlandı ama para ödendi. Toomey paranın yarısını ona çıkmayı önerdi ama Phil –Sally Ann'in de onayıyla– reddetti. Toomey ısrar edince, alırken Cevapçı'yı düşünerek, yirmi beş doları kabul etti.

Haber Curry'de ve çevre kasabalarda yayıldı. Phil birkaç bankanın aynı ödeme eksik kaldı numarasıyla çiftlikleri icraya verdiğini öğrendi. Bir olayda komşu kasaba Hancock'taki bir çiftçi kredisinin bitmesine üç ay kala yirmi dolar eksik ödeme yapmıştı. Çiftliğini icraya vermiş, sonra da on iki bin dolara bir inşaat firmasına satmışlardı. Phil bunu mahkemeye taşıdı ve çiftçi için sekiz bin doları geri aldı. Tam değeri değildi ama hiç yoktan iyiydi ve basında çıkan haberler altın değerindeydi.

1939'da küçük ofisi yenilenmişti, yeni tabelalar ve yeni bir kat boya. Sally Ann'in yüzü gibi parlıyordu o da. Sunoco istasyonu battığında Phil orayı da alıp yanına hukuk fakültesinden yeni çıkmış birini aldı. Sally Ann davaları seçmesine yardımcı olması için resepsiyona da bakan (zeki ama yaşı olan, sade) bir sekreter seçti.

1941 yılı geldiğinde işi artık sağlamdı. Gelecek parlak görünüyordu. Derken Phil'in yolun kenarında, kırmızı bir şemsiyenin altında oturan adamla karşılaşmasından dört yıl iki ay sonra Japonlar Pearl Harbor'a saldırdı.

* * *

Düğünlerine kısa bir süre kala Sally Ann Allburton, Phil'i elinden tutup Wellesley'deki Allburton evinin arka bahçesine çıkarmıştı. Üzerindeki ince buz tabakası daha yeni eriyen japon balığı havuzunun kenarındaki bir banka oturmuşlardı. Sally Ann kızarmıştı ve Phil'in yüzüne bakamıyordu ama aklındakini söylemeye kararlıydı. Phil o öğleden sonra Sally'nin babasına hiç olmadığı kadar benzediğini düşündü.

"Fransız lastiği temin etmen lazım," dedi dosdoğru birbirine kenetlenmiş ellerine bakarak. "Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Evet," dedi Phil. İngiliz şapkası dendiğini de duymuştu, üniversitedeyken yaramaz kılıfı da. Böyle bir şeyi tek bir kez, Providence'taki kötü şöhretli evlerden birine ziyaretinde kullanmıştı. Bu onu hâlâ utançla dolduran bir keşifti. "Ama neden? İstemez misin..."

"Çocuğumuz olmasını mı? Tabii ki çocuk isterim ama bize destek olmaları için aileme –ya da senin kendi ailene– yalvarmak zorunda kalmayacağımdan emin olana dek değil. Bu babamın çok hoşuna giderdi, şartlar koyardı. Seni aslında yapmak istediğin şeyden uzaklaştıracak nedenler. Bunu kabul edemem. Etmeyeceğim."

Ona duygusal durumunu anlamak için şöyle bir bakış attı, sonra gözlerini tekrar birleşmiş ellerine indirdi. "Kadınların kullanabileceği bir şey var, diyafram deniyor ama Dr. Grayson'dan istersem aileme söyler."

"Doktorların böyle şeyler yapması yasaktır," dedi Phil.

"Yine de söyler. O yüzden... Fransız lastiği. Kabul mü?"

Ona böyle şeyleri nereden bildiğini sormak istedi ama sonra bilmek istemediğine karar verdi, bazı soruların cevaplanmaması gerekirdi. "Kabul."

Sal bu sefer ona baktı. "Ve onları Portland, Fryeburg ya da Kuzey Conway'den alman lazım. Curry'den uzakta bir yerden. Çünkü insanlar konuşur."

Phil kahkahayı bastı. "Sen de amma kurnazsın!"

"Gerektiğinde öyleyim," dedi.

İşleri büyüdü ve o ve Sally Ann birkaç kez Fransız lastiklerini bir kenara atmayı konuştu ama o ilk yıllarda Phil çiftçi saatlerine göre, şafaktan alacakaranlığa, çoğu zaman mahkemede, çoğu zaman yolda çalışıyordu ve buna bir de çocuk eklemek bir lütuftan ziyade yük gibi geliyordu.

Sonra, 7 Aralık.

"Askere yazılacağım," dedi Sally Ann'e o gece. Bütün gün radyo dinlemişlerdi.

"Tecil ettirebilirsin, biliyorsun. Neredeyse otuz yaşındasın."

"Tecil ettirmek istemiyorum."

"Hayır," dedi ve onun elini eline aldı. "Tabii ki istemiyorsun. İstesen seni daha az severdim. Şu pislik, alçak Japonlar! Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

Cevabı –Fransız lastiklerini Curry'den uzak bir yerden alma meselesi gibi– onun nasıl da babasının kızı olduğunu fark etmesine sebep oldu. "Ayrıca dışarıdan kötü görünür. İşler zarar görür. Sana korkak diyebilirler. Bana geri dön Phil. Söz ver."

Phil o ekim günü kırmızı şemsiyenin altında Cevapçı'nın ona dediklerini hatırladı: Öldürülmeyecek, yaralanmayacaktı. Böyle bir şeye inanacak değildi, bunca yıl sonra hele hiç... ama inanıyordu. "Söz veriyorum. Tüm kalbimle."

Sal kollarını onun boynuna doladı. "O zaman yatağa gel. Lanet lastiği de boş ver. Seni içimde hissetmek istiyorum."

Dokuz hafta sonra Phil, Parris Island'da çelik barakada ter içinde her kası ağrır halde oturuyordu. Sally Ann'den gelen bir mektubu okuyordu. Sally hamileydi.

* * *

18 Şubat 1944 sabahı Teğmen Philip Parker 22. Deniz Piyadeleri Taburu'na bağlı birliğini Eniwetok Mercan Adaları'na çıkardı. Donanma Japonları üç gündür bombalıyordu ve istihbarat düşman güçlerinin karada zayıf olduğunu bildirmişti. Çoğu denizci istihbaratının aksine bu doğru çıkmıştı. Öte yandan kimse deniz piyadelerine Higgins botlarıyla karaya çıktıktan sonra dik kum tepelerine tırmanmaları gerekeceğini söylemeye zahmet etmemişti. Japonlar onları bekliyordu ama çok korkulan Nambu hafif taramalı tüfekler yerine düz tüfeklerle silahlanmışlardı. Phil otuz altı askerinin altısını kaybetti, ikisi öldürüldü, sadece bir tanesi ciddi olmak üzere dördü yaralandı. Kum tepelerinin zirvesine ulaştıklarında Japonlar sık çalıların arasına karışıp yok olmuşlardı.

22. Deniz Piyadeleri Taburu batı kısmı taradı ve sadece dağınık bir direnişle karşılaştı. Phil'in adamlarından biri omzundan vuruldu, bir diğeri çukura düşüp bacağını kırdı. Çıkarmadan sonra verdiği tek kayıplar bunlardı.

"Çocuk oyuncağı," dedi Çavuş Myers.

Mercan adasının diğer ucunda okyanusa vardıklarında Phil, onlara en büyük kayıpları yaşatan kum tepelerinin diğer tarafına

kurulmuş geçici denizci üssünden telsizle bir mesaj aldı. Güneyden hâlâ arada bir silah sesi duyuluyordu ama o da öğle yemeği yedikleri sırada azalmıştı. *Deniz kenarında piknik,* diye düşündü Phil. *Kim bilirdi savaşın bu kadar keyifli olacağını?*

"Ne diyorlar teğmenim?" diye sordu Myers, Phil telsizi yerine koyunca.

"Johnny Walker adanın güvende olduğunu söylüyor," dedi Phil. Arkadaşı Albay Russell Ayers'la birlikte bu dağınık gruba liderlik eden Albay John T. Walker'dan söz ediyordu.

"Çıkan sesler kulağa pek güvenli gelmiyor," dedi uzman er Molocky. Başıyla güneyi gösterdi.

Ama saat üçte silah sesleri azalıp bitmişti. Phil emir bekledi ama hiç emir gelmedi, ağaçların kenarına üç nöbetçi koydu, diğer adamlara da bir sonraki emre kadar serbest olduklarını söyledi. Akşam sekizde toplanıp doğuya geri gitmeleri söylendi, orada anakara güçleriyle birleşeceklerdi. Hava kararmak üzereyken sık çalıların arasından geri dönmeleri gerektiğini duyan askerler arasında homurdanmalar oldu ama emirler böyleydi, yüklerini sırtlandılar. Er Frankland başka bir çukura düşüp bacağını kırınca ve er Gordon bir ağaca çarpıp az daha gözünü çıkarınca Phil üssü arayıp saha zorlu olduğu için bu gecelik kamp kurma izni istedi.

"Siktir, zorlu tabii," dedi uzman er Molocky.

İzin verildi. Tüllerin altında yattılar, yine de bir sürü sivrisinek geldi.

"En azından zemin kuru," dedi Myers. "Bende siper ayağı hastalığı olmuştu, herkesin harcı değil."

Phil adamlarının sineklere vurma sesleri ve er Frankland'ın –bacağı kırılan– inlemeleri eşliğinde uykuya daldı. Şafaktan biraz önce uyandı, karanlığın içinde küçük kamp alanlarının kuzeyinde hareket eden şekiller fark etti. Yüzlerce siluet. Daha sonraları Eniwetok'ın çukur siperlerle dolu olduğunu öğrenecekti. Frankland muhtemelen bacağını bu siperlerden birinde kırmıştı,

Rangell ve çavuş Myers onu çukurdan çekip çıkarırken bir Japon piyadesi çukurun dibinden yukarı bakıyor olabilirdi.

Myers bir elini Phil'in omzuna koyup mırıldandı. "Tek kelime etme, ses çıkarma. Bizi görmeden geçerler belki. Bence..."

İşte o sırada askerlerden biri öksürdü. Birbirini kesen ışıklar gri sabahı taradı –ağaç örtüsünün altında sabah daha da griydi– ve sivrisinek tüllerinin altındaki kabartıları buldular. Ateş açıldı. Altı asker uykusunda katledildi. Sekizi daha yaralandı. Sadece tek bir asker ateş edebildi. Myers kolunu Phil'e dolamıştı, Phil de Myers'a. Üzerlerinden bir uğultuyla geçen mermileri dinlediler, birkaç tanesi etraflarında yere saplandı. Derken Japonca sert bir emir duyuldu –*zenpo, zenpo* gibi geliyordu kulağa– ve çekikler koşup çalıların içine dalarak uzaklaştılar.

"Karşı hücuma geçecekler," dedi Phil. "Bizim işimizi bitirmemelerinin tek sebebi bu olabilir."

"Hedefleri ana üs mü?"

"Öyle olmalı. Hadi. Sen, ben, yaralanmayan başka kim varsa."

"Delirmişsin sen," dedi Myers. Dudakları bir sırıtışla aralanınca dişleri parıldadı. "Hoşuma gitti."

Phil, Japonların peşine düşen sadece altı adam saydı, bir iki kişi daha olabilirdi. Şimdi silah sesleri önlerinde yeniden başlamıştı, başta düzensiz, sonra sabit bir sesle. El bombaları patladı, Phil çok korkulan Nambu'nun takırtısını duydu. Ona başka taramalılar katıldı. Üç mü? Dört mü?

Phil'in birliğinden geriye kalan askerler ormanın içinden fırladılar ve bir önceki gün onlara çok zorluk çıkaran kum tepelerinin diğer ucunu gördüler. Orası savunması zayıf olan ana üsse doğru ilerleyen Japonlarla doluydu ama Phil'in adamları hemen arkalarındaydı.

İriyarı bir Japon –belki de tüm ordudaki tek kilolu Japon diye düşündü Phil daha sonraları– silah arkadaşlarının biraz arkasında kalmıştı. Elinde Nambu taramalı tüfek vardı ve üzerine cephane dolu kemerler takılıydı. Onun biraz ilerisinde bir asker daha vardı, daha zayıf bir taramalı tüfekçi.

Phil bıçağını çekip iriyarı askere koştu, o makineli tüfeği alabilirse ciddi hasar verebileceğini düşünüyordu. Belki çok ciddi. Bıçağı Japon'un ensesine soktu. İlk defa birini öldürüyordu ama o anın sıcağıyla bunu düşünmedi bile. Japon çığlık atıp öne düştü. Onun önündeki zayıf taramalı tüfekçi arkasını dönüp silahını kaldırdı.

"Teğmenim! Eğil! Eğil!" diye bağırdı Myers.

Phil eğilmedi çünkü o anda Cevapçı'yı düşündü. *Yaralanacak mıyım?* diye sormuştu. Cevapçı hayır demişti ama sonra Phil yanlış soruyu sorduğunu fark etmişti. Beş dakikası dolmadan hemen önce doğru soruyu sormuştu. Öldürülecek miyim? Cevap şuydu: *Hayır Sadece Phil, öldürülmeyeceksin.*

Enetewak'ta o anda adama inandı. Belki Cevapçı annesinin kızlık soyadını ve babasının nerede doğduğunu bildiği için. Belki de başka seçeneği olmadığından. Zayıf Japon Nambu'suyla ateş etti. Phil, Myers'ın etrafa kanlar saçarak geriye sendelediğini fark etti. Destry ve Molocky iki yanında yere düştüler. Başının iki yanından hızla geçen kurşunları duyabiliyordu. Yaramaz bir yavru köpek orasını burasını ısırıyor gibi pantolonunun ve gömleğinin çekildiğini hissedebiliyordu. Daha sonra kıyafetlerinde bir düzine delik sayacaktı ama tek bir kurşun bile onu vurmamış, hatta sıyırmamıştı.

Ateş açtı, gasp ettiği Nambu'yla soldan sağa taradı, Japon askerleri Kewpie bebekler gibi yere serdi. Diğer Japonlar döndü, arkalarından gelen bu beklenmedik saldırı karşısında kısa bir şaşkınlıkla donakalmışlardı, derken ateş açtılar. Mermiler Phil'in önünde yere saplandı, kumlar botlarının ucunu kapladı. Kıyafetlerinde yeni delikler açıldı. Adamlarından en az ikisinin ateş ettiğinin farkındaydı. Ayağının dibindeki ölü Japondan bir cephane kemeri daha aldı ve yeniden ateş açtı, Nambu'nun on kiloluk ağırlığının, silahın giderek ısındığının, kendisinin çığlık attığının farkında değildi.

Şimdi Amerikalılar kum tepesinin diğer yanından ateşe karşılık veriyorlardı, Phil karabine tüfeklerinin sesinden anlıyordu.

Yine ateş ederek ilerledi. Ölü Japon askerlerin üstünden geçti. Nambu tutukluk yaptı. Onu kenara attı, eğildi ve bir mermi kaskını başından söküp uçurdu. Phil fark etmedi bile. Başka bir makineli tüfek alıp ateş etmeye başladı.

Myers'ın yine yanında olduğunu fark etti, yüzünün yarısı kanla kaplıydı ve kafa derisinin bir kısmı öne sarkmış, o yürüdükçe sallanıyordu. *"Aaaa, orospu çocukları!"* diye bağırdı. *"Aaaa, Amerika'ya hoş geldiniz orospu çocukları!"*

Öyle deliceydi ki Phil gülmeye başladı. Kum tepesini aştıklarında hâlâ gülüyordu. Nambu'yu bir kenara attı ve iki elini de havaya kaldırdı. *"Asker! Asker! Ateş etme! Askeriz!"*

Karşı hücum –ne kadar olduysa artık– bitti. Çavuş Rick Meyers Gümüş Yıldız'la ödüllendirildi (sağ gözünü geri almayı tercih edeceğini söyledi). Teğmen Philip Parker İkinci Dünya Savaşı'nda Onur Madalyası alan 473 kişiden biri oldu, yara almasa da onun savaşı bitmişti. Bir fotoğrafçı onun mermilerden delik deşik olan gömleğinin bir fotoğrafını çekti, fotoğrafta deliklerden güneş ışığı süzülüyordu, savaştaki askerlerin "dünya" dediği memleketlerindeki tüm gazetelerde çıktı bu fotoğraf. Gerçek bir kahramandı o ve askerliğini Amerika'da konuşmalar yaparak, savaş için bağış toplayarak bitirecekti.

Ted Allburton ona sarılıp bir savaşçı olduğunu söyledi. Ona *oğlum* dedi. Phil, *Gülünç bu adam,* diye düşündü. Ama küslüğün bittiğini anlayıp memnuniyetle sarıldı ona.

Artık neredeyse üç yaşında olan oğluyla tanıştı.

* * *

Bazen geceleyin uyuyan karısının yanında uyanık yatan Phil, zayıf Japon askeri düşünüyordu, silah arkadaşının ölüm çığlığını duyanı. Zayıf askerin döndüğünü görüyordu. Zayıf askerin şapkasının altındaki koca kahverengi gözlerini görüyordu, birinin yanında olta kancası biçiminde bir yara izi vardı. Zayıf askerin çocukluğunda edindiği bir yara. Zayıf askerin ateş açtığını

görüyordu. Etrafında fısıldayan mermilerin sesini hatırlıyordu. Yanından geçen bazı kurşunların nasıl da yaramazca kıyafetini çekiştirdiğini düşünüyordu, sanki ölüm mermileri ya da daha kötüsü ömür boyu sakatlık sebebi değillermiş gibi. Cevapçı'nın –doğru kelime bu– kehanetine güvenerek hayatta kalacağından nasıl da emin hissettiğini düşünüyordu. Ve o gecelerde kırmızı şemsiyenin altındaki adamın geleceği görüp görmediğini merak ediyordu... ya da geleceği yaratıp yaratmadığını. Phil bu soruya bir cevap bulamıyordu.

2

New England eyaletlerinde ve bazen New York'ta yaptığı konuşma etkinliklerinden ibaret olan savaş bağışı toplama turlarında Phil, savaşa giden bir sürü askerle konuşma fırsatı buldu ve eve dönmenin zorlukları üzerine bir sürü hikâye dinledi. Eski bir asker çok kısa ve öz bir biçimde anlatmıştı. "Başta ayrı kaldığımız dört yılın ardından yan yana uyuyan yabancılar gibiydik." Phil ve Sally Ann bu tuhaf aşamayı yaşamamışlardı, muhtemelen –büyük ihtimalle– çocukluklarından beri beraber büyüdükleri için. Aralarındaki fiziksel sevgi kendiliğinden geliyordu. Bir keresinde aynı anda orgazma ulaştıkları sırada Sally Ann, "Ah, *kahraman*ıuum," demişti ve ikisi de kıkırtılarla yere serilmişti.

Jacob başta ondan çekiniyordu, annesine yapışıp korku dolu gözlerle bir anda hayatlarına giren uzun adama bakıyordu. Phil onu kucağına almaya çalışınca çocuk onu bıraksın diye çırpınıyor, bazen ağlıyordu. Tıpış tıpış annesine yürüyor, onun bacağına sarılıp baba demesini bekledikleri yabancıya bakıyordu.

Bir akşam Jake annesinin ayaklarının arasında oturmuş bloklarıyla oynarken Phil onun karşısına oturup ona bir tenis topu yuvarladı. Bir karşılık beklemiyordu, Jake topu geri yuvarlayınca çok sevindi. Top bir ileri bir geri gitti. Sally Ann onları

izlemek için kitabını elinden bıraktı. Phil topu hafif zıplattı. Jake elini uzatıp topu yakaladı. Phil kahkaha atınca Jake de onunla güldü. Bu olaydan sonra araları artık iyiydi. İyiden de iyiydi. Phil oğluna dair her şeyi seviyordu; mavi gözlerini, güzel kahverengi saçlarını, güçlü vücudunu. En çok da oğlanın potansiyelini seviyordu. Jake'in nasıl bir adam olacağını göremiyordu ve görmek istemiyordu da. *Sürpriz olsun*, diye düşünüyordu.

1944 yılının sonlarına doğru bir gece Jake Sal'in onu kucağına alıp yatağına götürmesine izin vermedi. "Babamı istiyorum," dedi. Phil'in hayatının en güzel gecesi değildi belki ama daha güzel bir gece de gelmiyordu aklına.

* * *

Curry tahmin ettiğim gibi gelişecek mi? diye sormuştu rüya gibi gelen, o çok eskide kalan günde (yine de her bir soruyu ve verilen her cevabı hatırlıyordu). Cevapçı ona gelişeceğini söylemişti ve bu konuda da haklı çıkmıştı. Kısmen Onur Madalyası kazanmış bir asker olduğundan ünü sayesinde ama en çok hizmetleri karşılığında adil bir ücret istediğinden ve işinde iyi olduğundan ("zeyki bir serseyri" diyordu oralılar onun için) Phil Parker'ın savaş sonrası yıllarda ilgilenebileceğinden de çok müvekkili vardı.

1939'da işe aldığı avukat Hamburg'da bir hava saldırısı sırasında ölmüştü, bu yüzden Phil yeni birini, sonra ikinciyi, sonra –Sal'in ısrarıyla– genç bir kadını aldı firmaya. Bu Curry'nin yaşlı Yankeeleri arasında hoşnutsuz konuşmalara yol açtı ama 1950'de kasabada yeni fikirler ve yeni paralarıyla yeni insanlar vardı. Komşu kasabaları Patten'da bir alışveriş merkezi inşa edilmişti, Phil ve ortakları yasal işleriyle ilgilenip iyi kâr sağladılar. Curry'deki beş odalı ilkokulun yerini yepyeni sekiz odalı bir okul aldı. Phil de okulun eski binasını üç kuruşa satın aldı ve orası yeni ofisi oldu: Phil Parker & Ortakları. Allburtonlar kızlarını, torunlarını... ve tabii ki savaş kahramanını sık sık ziyarete

geliyordu. Phil, Ted'in kendini damadının şimdi hızla gelişen Curry'e taşınmaya dair öngörülü planını en başından beri desteklediğine inandırdığına emindi.

Phil kayınpederine duyabileceği eski düşmanlıkları bir kenara kaldırabildi çünkü Ted, Jake'e karşı şiddetli, koşulsuz bir sevgi besliyordu. Çocuğun altıncı yaş gününde Ted ona küçük bir beyzbol eldiveni verdi ve çocukla arka bahçede artık hava neredeyse göz gözü görmeyecek kadar kararana ve Sally Ann ikisine de içeri girip yemeklerini yemelerini söyleyene dek aşağıdan top atmaca oynadı.

İş yükü ne kadar olursa olsun Phil oğluyla top oynamak için eve hep karanlık çökmeden gelmeye çalışıyordu. Jake sekiz yaşına geldiğinde otuz metre, sonra kırk metre aralıklarla durmaya başladılar, topu da yukarıdan atıyorlardı.

"Hadi at baba!" diye bağırırdı Jake. "Tüm gücünle!"

Phil atabileceğinin yarısı kadar sert atmazdı, sekiz yaşında bir çocuğa atılmazdı ama atışlarının hızını yavaş yavaş artırdı. Bahar ve yazın hafta sonları ikisi oturup radyoda Red Sox dinlerdi. Bazen üçü birden.

Bir kasım günü, beş santim karda beyzbol topunu birbirilerine atıp oynadıktan sonra Sally Ann, Phil'i kenara çekti. "Sen küçükken beyzbol oynuyor muydun? Oynadığını hatırlamıyorum."

Phil başını iki yana salladı. "Okuldan sonra çocuklarla sokakta oynardım bazen ama pek sık değil. Savunmada iyiydim ama hiç topa vuramazdım. Çocuklar bana Iskacı Parker derdi."

"Ben de hiç spor yapmadım ama Jake... iyi mi yoksa benim hayal gücüm ve anne gururum mu bana öyle düşündürüyor?"

"İyi. Onu ilk Sox maçına götürmek için sabırsızlanıyorum."

Bu da 1950'de gerçekleşti. Tribünlerde oturdular, bir tarafa Phil, diğerine Ted, kocaman gözlerle, ağzı açık kalmış, kucağındaki patlamış mısırını unutmuş, Fenway Park'ın yeşil dış saha çimlerine bakan oğlan da ortalarına.

Ted eğilip, "Belki bir gün sende sahada olursun Jake," dedi.

Jake başını kaldırıp büyükbabasına baktı ve gülümsedi. "Olacağımı biliyorum," dedi.

* * *

1951'de mevsime uymayacak kadar sıcak bir ekim günü Phil, Kuzey Conway'deki yeni Western Auto mağazasına uğradı, 111. Karayolu'ndan eve geri dönerken bagajda tüm aile için bir hediye vardı: Zenith televizyon seti, yuvarlak ekranlı Regent model. Tavşan kulak anten de almıştı ama büyük bir antenle Boston kanallarını da çekebilirdi. Jake'in *Range Rider*'ı* radyoda dinlemek yerine gerçekten izleme ihtimali karşısında mutluluktan çıldıracağını düşünüyordu.

Aklında bir şey daha vardı ve muhtemelen yeni televizyondan daha önemliydi. O sabah New Hampshire eyaleti senatosunun başındaki Cumhuriyetçi olan Blaylock Atherton adında bir adamla konuşmuştu. Senatör Atherton güçlü ve iş bitirici bir adamdı ve gerçekten de ilginç bir sohbet olmuştu. Phil bu konuda Sally Ann'le gireceği tartışmayı düşünüyordu ki yolun kenarında bir sopaya takılı parlak sarı bir tabelanın yanından geçti. Tabelada yazan CEVAPÇI'YA 3 KM yazısı harika anılar getirdi aklına.

O olamaz, bunca yılın ardından o olamaz, diye düşündü Phil. Ama içten içe o olduğunu biliyordu.

Tam Curry kasaba sınırında başka bir tabelanın yanından geçti, elektrik mavisi olan bu tabelada Cevapçı'ya bir kilometre kaldığı yazıyordu. Kasaba sınırındaki tepenin zirvesine çıktı. İki yüz metre ileride kırmızı şemsiyeyi gördü. Bu sefer Cevapçı yeni ilkokuldan çok da uzak olmayan geniş bir açıklığa kurmuştu tezgâhını. Bir yıl kadar sonra Curry Gönüllü İtfaiye binasının olacağı yere.

* 1950'lerde yayınlanan, Vahşi Batı'da geçen bir Amerikan televizyon dizisi. (ç.n.)

Phil kalbi küt küt atarak yeni televizyonu ve Blaylock Atherton'ı tamamen unutmuş vaziyette yolun kenarına çekip arabadan indi. Külüstür Chevrolet'si çoktan gitmişti. Yeni Buick'inin kapısını çarpıp kapattı ve gördükleri karşısında büyülenmiş halde orada durdu. Büyülenmişten ziyade yıldırım çarpmışa dönmüş halde.

Phil yaşlanmıştı, Cevapçı yaşlanmamıştı. On dört yıl önce o ekim günü nasıl görünüyorsa aynı öyle görünüyordu. Seyrelen saçları şimdi daha seyrek değildi. Gözleri aynı parlak mavi renkteydi. Beyaz gömlek, gri pantolon, siyah ayakkabı. Hepsi aynı eskisi gibi. Uzun parmaklı ellerini masasında aynı önceki gibi kavuşturmuştu. Sadece onun Cevapçı olduğunu bildiren tabelanın iki yanındaki tabelalar değişmişti. Soldakinde 3 DAKİKASI 50$ yazıyordu. Sağdakinde İLK CEVABINIZ BEDAVA.

Sihir bile enflasyona karşı duramıyor anlaşılan, diye düşündü Phil. Bu sırada Cevapçı ona heyecanlı bir merakla bakıyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu, sonra kıkırdadı. "Cevap verme! Cevapçı sen değilsin, benim. Bir düşüneyim." Masaldan fırlamış bir varlık misali parmağını burnunun bir tarafına koydu. "Buldum. Sen Sadece Phil'sin. Sevgilin seninle evlenecek mi öğrenmek istemiştin ama evleneceğini biliyordun aslında, bir de küçük kasabada yaşayacak mısın onu ama onun da cevabını biliyordun."

"Yetersiz sorulardı," dedi Phil.

"Evet, öyleydi. Kesinlikle. Otursana Sadece Phil. Tabii alışverişte bulunmak istersen. İstemezsen kendi yoluna gitmekte özgürsün tabii ki. Amerika'yı muhteşem yapan şey özgürlük ya da öyle söylüyorlar."

Yakınlarda bir yerde bir zil çaldı. Yeni ilkokulun kapıları savrulup açıldı. Ellerinde kitap ve beslenme çantaları olan çocuklar bir patlamadan kaçarcasına çığlıklar atarak kapılardan fırladılar. Aralarından biri kesinlikle oğluydu ama o karmaşanın

içinde Phil onu seçemedi, Red Sox şapkası takmış bir sürü çocuk vardı. Bir buçuk kilometreden daha uzak mesafede yaşayanları götürmek üzere iki okul otobüsü dışarıda bekliyordu.

Phil müşteri koltuğuna oturdu. Bu garip yol kenarı satıcısının insan mı yoksa doğaüstü bir varlık mı olduğunu soracak oldu ama yirmi beşle otuz dokuz yaş arasında bir şeyler öğrenmiş olsa gerek, bedava soru hakkını boşa harcamadan çenesini kapadı. Cevapçı insan değildi tabii ki. Hiçbir insan on dört yılın ardından birebir aynı görünmezdi ve hiçbir insan Eniwetok'ta yakın mesafe taramalı tüfek ateşinden sağ çıkacağını bilemezdi.

Onun yerine, "Fiyatın artmış bakıyorum," dedi.

"Bazıları için," dedi Cevapçı.

"Geldiğimi biliyordun yani."

Cevapçı gülümsedi. "Düz ifadelerde soru sormadan bilgi almaya çalışıyorsun. Bu numarayı iyi bilirim."

Kesin bilirsin, diye düşündü Phil. *Her şeyi bilirsin.*

Çocuklar gelecekte itfaiye binasının olacağı alanın yanından geçiyordu, yapı gereği meraklı olmalarına rağmen boş alana bakan birkaçı da hiç ilgilenmeden bakışlarını çevirdi.

"Bizi görmüyorlar değil mi?"

"Cevabını bildiğin başka bir soru dostum. Tabii ki görmüyorlar. Gerçekliğin katmanları vardır, şu anda onlardan birindeyiz. Bu bedava sorundu. Başka sorular sormak istiyorsan ödeme yapman lazım. Merak ediyorsan söyleyeyim, çek kabul etmiyorum."

Phil rüyadaymış gibi cüzdanını arka cebinden çıkardı. İçinde üç yirmilik, bir onluk vardı (acil durumlar için ehliyetinin arkasına sıkıştırılmış bir de yüzlük vardı). Onluğu ve yirmiliklerden ikisini Cevapçı'ya verdi, adam paraları yok etti. Küçük çantasını aldı –aynı çanta– ve aynı büyük boy kronometreyi çıkardı. Bu sefer rakamlar 0'dan 3'e kadardı ama saati kurarken aynı tıkırtıları çıkardı.

"Umarım hazırsındır Sadece Phil."

Hazır olduğunu düşünüyordu. Bu sefer bir ikilemi yoktu, hayatının gidişatından gayet memnundu ama kadın, erkek, herkes geleceği her zaman merak ederdi herhalde.

"Hazırım. Başlayalım."

Cevapçı'nın cevabı o 1937 günündekinin aynısıydı. "Başlıyoruz o zaman." Büyük kronometresinin arkasındaki kolu tıklattı. Saat tik taklamaya başladı ve tek kol üçten ikiye doğru yolculuğuna başladı.

Phil, Blaylock Atherton'la konuşmasını düşündü, bir teklif değildi ama bir ihtimaldi. Nabız yoklama.

"Sorarlarsa acaba yapmalı mıyım..."

Cevapçı uyarırcasına parmağını kaldırdı. "Sana o kelime hakkında ne demiştim unuttun mu? Ben Cevapçı'yım, dertlerini dinlemeye gelmedim."

Phil unutmamıştı aslında, ilerleme kaydettirmeyen sorular sormaya alışmıştı sadece. Yetersiz sorular.

"Tamam, sorum şu. Amerika senatörlüğüne aday olacak mıyım?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Soruyu tekrar sordun diye cevap değişmeyecek. Bu arada *tempus fugitiyor*."

"Sal aday olmamı istemeyeceği için mi?"

"Hayır." Saatin tek kolu ikiyi geçti.

"Atherton bu şansı başka birine mi sunacak?"

"Evet."

"Piç kurusu," dedi Phil ama gerçekten hayal kırıklığına uğramış mıydı? Evet ama pek de değil. Avukatlık işleri vardı ve hâlâ onu meşgul ediyordu. New Hampshire'dan ayrılıp Washington DC'ye gitmek için ölüp bittiği de yoktu, kasaba düşkünüydü o ve hep öyle olacaktı herhalde.

On dört yıl önce yaptığı gibi yön değiştirdi Phil. "Sal ve Jake televizyonu sevecekler mi?"

"Evet." Cevapçı'nın yüzünden bir gülümseme gelip geçti.

Jake'i düşününce Phil'in aklına başka bir soru geldi. Cevabı aslında bilmek istemeyeceğini fark ettiğinde soru çoktan ağzından çıkmıştı.

"Oğlum profesyonel beyzbol oynayacak mı?"

"Hayır."

Saatin kolu biri geçip sıfıra doğru ilerlemeye başladı.

"Herhangi bir sporda profesyonel olacak mı?"

"Hayır."

Bu senatörlük için aday olmayacağını duymaktan daha büyük bir hayal kırıklığıydı ama şaşırtıcı mıydı? Değildi. Spor bir piramit gibiydi, sadece adeta ilahi biçimde yetenekli olanlar zirveye ulaşıyordu.

"Üniversitede beyzbol oynayacak mı?" Jacob bu kadarını başarabilirdi tabii ki.

"Hayır."

Phil peş peşe kaybeden bir kumarbaz misali para üstüne para döker gibi sordu. "Lisede peki? Lisede illa ki..."

"Hayır."

Phil hayrete düşmüş ve endişelenmeye başlamış halde Cevapçı'ya baktı. Korkmaya başlamıştı hatta. *Sorma,* diye düşündü ve aklına annesinin en sevdiği deyişlerden biri geldi: *Canının sıkılmasını istemiyorsan anahtar deliğinden bakma.*

Cevapçı'nın saatinin kolu sıfıra erişti ve Phil son sorusunu sormadan hemen önce çatlak *BRRRANG* sesiyle çaldı: "Oğlum iyi mi?"

"Cevap veremem, kusura bakma. Birazcık geç kaldın Sadece Phil."

"Geç mi kaldım?"

Cevap yoktu. Tabii ki yoktu. Zamanı dolmuştu.

"Sanırım kaldım. Tamam, bir tur daha gidelim. Bunu yapabilirim değil mi?" Cevap vermedi adam, o yüzden Phil kendi kendine cevap verdi. "Yapabilirim, tabii ki yapabilirim. Tabelada üç dakikası diyor." Eğilip yüzlüğü ehliyetinin arkasından çıkardı. "Müsaade edersen... tamam, işte burada..."

Başını kaldırınca tabelada şimdi 3 DAKİKASI 200$ ve BEDAVA CEVAP YOK yazıyordu.

"Bir dakika," dedi. "Böyle yazmıyordu. Beni kandırdın."

Geçen seferki gibi –ya da çok benzer biçimde– Cevapçı, "Belki de sen kendini kandırdın," dedi.

Ve –yine önceki gibi– Cevapçı rayların üzerinde gibi geriye doğru çekildi. Etrafı bir grilik sarmaya başladı. Phil savaşsa da başarılı olmadı.

Yolcu tarafının penceresinde bir tıkırtı duyunca Buick'in direksiyonunda kendine geldi. "Baba? Baba, uyan!"

Başta nerede –ya da hangi zamanda– olduğunu anlayamayıp etrafına bakındı. Sonra ona bakan oğlunu gördü. Yanında arkadaşı Harry Washburn vardı, ikisi de aynı Red Sox şapkalardan takmıştı. Phil böylece kendine geldi. 1937'de değil 1951'deydi. Hukuk diplomasının mürekkebi kurumamış genç bir adam değildi, New Hampshire'ın bu bölgesinde senatör adayı olmaya uygun görülebilecek kadar önemli sayılan bir savaş gazisiydi. Bir eşti. Bir babaydı.

Eğilip kapıyı açtı. "Selam evlat. İçim geçmiş herhalde."

Bu Jake'in hiç umurunda değildi. "Okulun arkasında beyzbol oynarken okul otobüsünü kaçırmışız. Bizi eve götürür müsün?"

"Ben burada olmasam ne yapacaktınız?"

"Yürüyecektik tabiy," dedi Jake. "Ya da Bayan Keene'den bizi götürmesini isterdik. İyi biri."

"Güzel de," dedi Harry.

"Eh, atlayın. Kuzey Conway'den siz ikinizin hoşuna gidebilecek bir şey aldım."

"Cidden mi?" Jake öne bindi. Harry arkaya. "Ne?"

"Görürsün." Phil Cevapçı'nın masa ve sandalyesinin durduğu yere baktı. Cüzdanına bakınca katlanıp ehliyetinin arkasına sıkıştırılmış yüzlüğü gördü. Tüm bunlar bir rüya değilse –ki rüya olmadığını biliyordu– Cevapçı parayı geri cüzdanına koymuş olmalıydı. *Ya da belki ben kendim koymuşumdur.*

Eve sürdü.

* * *

Televizyon büyük ilgi topladı. Tavşan kulak anten sadece Manchester'dan WMUR kanalını çekiyordu (görüntü bazen –eh, sık sık– karıncalanıp kararıyordu) ama Phil anteni takınca Parkerlar gerçekten de iki Boston kanalını, WNAC ve WHDH'yi izleyebildi.

Phil ve Sal *The Red Skelton Hour* ve *Schlitz Playhouse* gibi programların tadını çıkarıyordu ama Jake tadını çıkarmaktan da fazlasını yapıyordu, televizyonu ilk aşkın coşkusuyla kucaklıyordu. Okuldan sonra *Weekday Matinee*'yi izliyordu, tüm hafta boyunca aynı filmi oynatıyorlardı. *Jack and Pat's Country Jamboree*'yi izliyordu. *Boston Blackie*'yi izliyordu. Camel sigara ve Bab-O temizlik malzemesi reklamlarını izliyordu. Cumartesileri o ve arkadaşları kiliseye gider gibi toplanıp *Crusader Rabbit, The Little Rascals* ve binlerce eski çizgi film izliyordu.

Sally Ann başta bunu komik bulmuş, sonra huzursuzlanmıştı. "O şeye bağımlı," dedi, bu ebeveyn yakarışının gelecek nesiller boyu tekrar edileceğini hiç bilmeden. "Artık eve döndüğünde seninle hiç top oynamıyor, sadece çoktan dört kere izlediği eski Hopalong Cassidy filmlerini izlemek istiyor."

Jake aslında bazen paslaşmak istiyordu ya da garajın arkasında Phil ona yavaş toplar attığında gelen topa sopayla vurmak da istiyordu ama eskiye göre çok daha nadirdi bu istekleri. Televizyon öncesi günlerde Jake babasının dönüşünü ön verandada elinde eldiven, yanında sopasıyla bekliyordu.

Gerçek şu ki Phil oğlunun spora ilgisini yitirmesine Sal kadar aldırmıyordu. Cevapçı ona Jake'in profesyonel beyzbol oynamayacağını söylediğinde –lisede bile– aklı hemen (her ebeveyne olacağı gibi) korkunç ihtimallerle dolmuştu. Şimdi nedeni çok daha sıradan bir şeymiş gibi geliyordu: Jake beyzbola ilgisini kaybediyordu, aynı Phil'in Jake'in yaşındayken piyano çalmayı öğrenmeye ilgisini kaybetmesi gibi.

The Lone Ranger, Wild Bill Hickok gibi dizilerden etkilenen Jake kendi Western hikâyelerini yazmaya başladı. Her birinin sonunda ünlem işareti ve "Laramie'de Patlayan Silahlar!" "Ölü Adam Kanyonu'nda Hesaplaşma!" gibi isimleri vardı. Çok kanlılardı ama pek fena sayılmazlardı... en azından yazarın babasına göre. Belki bir gün Boston Red Sox'ta beyzbolcu olmak yerine yazar olurdu. Bu fikir Phil'in çok hoşuna gitti.

Blaylock Atherton bir akşam arayıp senatör adaylığı konusunu düşünüp düşünmediğini sordu, belki bu sefer değil ama 1956 seçimlerinde? Phil değerlendirdiğini söyledi. Atherton'a Sally Ann'in bu fikre bayılmadığını ama kararı bu yönde olursa onu destekleyeceğini söyledi.

"Eh, çok uzun değerlendirme," dedi Atherton. "Politikada ileri görüşlü olmak gerekir. *Tempus fugit*, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Phil.

* * *

Şubat 1952'de bir cumartesi sabahı Harry Washburn Phil'in dolap büyüklüğündeki çalışma odasına girdi, Phil yaklaşan bir dava için ifadelerin üzerinden geçiyordu. Harry'nin çilli yanaklarından birinde ve ellerinde kan izleri görünce endişelendi.

"Bir yerine bir şey mi oldu Harry?"

"Benim kanım değil," dedi Harry. "Jake'in burnu kanamaya başladı ve durmuyor. Roy Rogers tişörtünün her yerine kan bulaştı. Baştan aşağı."

Phil kendi gözüyle görene dek çocuğun abarttığını düşündü. Zenith'in yuvarlak ekranında Annie Oakley kötü bir adamla kapışıyordu ama dört beş küçük çocuktan hiçbiri Jake dışında bir yere bakmıyordu. En sevdiği tişörtü –cumartesi sabahı kovboy izleme tişörtü– gerçekten kan içinde kalmıştı. Kotu da öyle.

Jake babasına bakıp, "Durmuyor," dedi. Sesi boğuk, burundan çıkmıştı.

Phil diğer çocuklara diziyi izlemelerini, her şeyin yolunda olduğunu söyledi, sıkıntı yok. Sesini sakin tuttu ama gördüğü kan miktarı onu çok korkutuyordu. Jake'i mutfağa götürdü, oturttu, başını geriye eğdi, sonra bir mutfak bezini buzla doldurup çocuğun burnunun üstüne dayadı. "Burada tut Jake-O. Kan duracak."

Sally Ann IGA'da alışverişten keyifle eve döndü, Jake'in kan içindeki tişörtünü görünce çığlık atmak üzere derin bir nefes aldı. Phil ona bakıp başını iki yana sallayınca çığlık atmadı. Oğlunun yanına diz çöküp ne olduğunu sordu. "Kovboyculuk oynarken arkadaşlarından biri burnuna yumruk mu attı?"

"Hayır, kendiliğinden başladı. Yere kan bulaştı ama en azından mavi halına bulaştırmadım."

"Bana da bulaştı," dedi Sammy Dillon. O ve Harry mutfağa girmişlerdi. Diğer oğlanlar da arkalarında duruyordu. "Ama yıkayıp çıkardım."

"Aferin Sammy," dedi Sally Ann. "Bence artık hepiniz evlerinize dönseniz iyi olur."

İtirazsız dağıldılar, sadece kan revan içindeki arkadaşlarına son bir kez bakmak için mutfağın kapısında durakladılar. Onlar gidince Sally Ann oğlunun üstünden eğilip Phil'e fısıldadı. "Durmuyor bence."

"Duracak," dedi Phil.

Durmadı. Tişörtünü şımşırık eden fışkırma hali yavaşlamıştı ama sızmaya devam ediyordu. Parkerların kendi doktorları tatildeydi, o yüzden onu Kuzey Conway'deki hastaneye götürdüler, iş başındaki doktor Richmond küçük bir ışıkla Jake'in burnunun içine baktı ve başını salladı. "Seni iki dakikaya düzelteceğiz delikanlı. Biz işimizi yaparken annenle baban dışarıda bekleyecekler."

Sal kalmak istiyordu ama Phil düzeltmenin neler gerektireceğini az çok bildiğinden onu kolundan tutup kararlı bir tavırla bekleme odasına çıkardı ve kapıyı kapattı. Bu da bir işe yaramadı çünkü burnunun içini dağladıklarında Jake'in çığlıkları küçük

hastaneyi baştan sona doldurdu. Phil ve Sally Ann bitsin diye beklerken birbirilerine sıkı sıkı sarıldılar, ikisinin de gözlerinden yaşlar akıyordu. Nihayet bitti... ve bitmedi de.

Dr. Richmond beyaz önlüğünün bir yakası Jake'in kanıyla lekelenmiş halde geldi. Gülümsedi ve, "Cesur bir çocuk. Hiç eğlenceli bir şey değildi bu. Bir dakika ailenle konuşabilir miyim Jacob?" dedi.

Onları muayene odasına aldı. "Morarmaları fark ettiniz mi?"

"Tabii, kolunda iki tane," dedi Phil. "Küçük bir çocuk o Dr. Richmond. Muhtemelen ağaca tırmanırken falan olmuştur."

"Göğsünde de var. Kavgacı mıdır?"

"Hayır, pek değil," dedi Phil. "Arkadaşlarıyla bazen boğuşurlar ama eğlencesine."

"Bir kan testi yapmak istiyorum," dedi Dr. Richmond. "Aklımızda bir şey kalmasın diye..."

"Aman Tanrım," dedi Sally Ann. Sonraları Phil'e anladığını, hemen o an anladığını anlatacaktı.

"Akyuvar sayısına ve trombositine bakarız. Ciddi hastalıkları önden eleyelim."

"Doktor, sadece burnu kanadı," dedi Phil.

"Onu içeri getir Phil," dedi Sally Ann. Gözlerinin ve ağzının etrafı beyazlamış gibiydi, önlerindeki bir sene kadar Phil onun bu görünüşüne çok alışacaktı.

Phil, Jake'i muayene odasına getirdi ve dağlanan burnunun yanında kan vermenin çocuk oyuncağı olduğuna ikna edildikten sonra Jake, kolunu sıvayıp iğneyi sabırla karşıladı.

Bir hafta sonra aile doktorları arayıp onlara kötü haber vereceği için üzgün olduğunu ama Jake'te akut lenfositik lösemi olduğunu söyledi.

Sağlıklı, güçlü oğulları hızla kötüledi. O zamanlar "amansız hastalık" denen hastalığın sekizinci ayında Jake remisyona girdi, bu da ailesine birkaç haftalığına acı bir umut verdi. Derken çöküş geldi. Jacob Theodore Parker 23 Mart 1953'te, on yaşında Portsmouth Bölge Hastanesi'nde öldü.

* * *

Jake'in cenaze töreninin büyük bir kısmı boyunca Sal'in başı kocasının omzuna yaslıydı. Ağlıyordu. Phil ağlamadı. Jake'in hastanede kaldığı son dönemde tüm gözyaşları tükenmişti. Sal son ana kadar yeniden remisyona girmesini beklemiş –bunun için dua etmişti– ama Phil, Jake'in gideceğini biliyordu. Cevapçı ona bunu söylemiş sayılırdı.

O gün ilerleyen saatlerde cenazede Sal'in nefesinde cin kokusu mu aldım diye düşünmüştü. Aldıysa bile dikkatini çekecek bir şey değildi bu. Parkerlar İçki ve Sigara neslindendi. Sally on altı yaşından beri anne babasıyla ve onların arkadaşlarıyla hafif kokteyllerin tadını çıkarırdı, eve döndüğünde Phil'i bekleyen bir kokteyl olurdu hep. Akşam yemeğinden önce iki kokteyl içmek normalleriydi. Bazen televizyon izlerken Phil bir iki şişe bira içerdi. Sal de bir cin tonik daha alırdı. Phil ancak daha sonraları geri dönüp bakınca akşam bir cin toniğin ikiye bazen üçe çıktığını fark etti. Ama Sal sabah hep altıda kalkar, Jake'in öğle yemeğini ve üçü için kahvaltıyı hazırlardı. Aynı zamanda Kadınlar Yemek Yapar, Erkekler Yer neslindendiler.

Defin töreninden sonra yapılan resepsiyonda kesin olarak *dikkatini çekti*. Çekmemesi ihtimali yoktu. Sal mutfakta Bayan Keene'e Jake'in düşen ilk dişine dair bir hikâye anlatıyordu, nasıl ipin bir ucunu sallanıp duran baş belası dişe, diğer ucunu da Jake'in odasının kapısına bağladığını.

"Ben kapıyı çarpınca dişi uçuverdi!" dedi Sal ama dişi, *dişşi* diye çıkmıştı. Phil, Bayan Keene'in –Phil'in Cevapçı'yla ikinci kez karşılaştığı gün Harry'nin güzel olan dediği– ondan adım adım kaçtığını fark etti. Nefesinden kaçıyordu. Sal de onun adımlarına uyup ilerleyerek ikinci bir hikâyeye başladı. Elinde küçük bir kadeh vardı, kadeh yavaşça eğildi ve içindeki yere döküldü.

Phil onun koluna girip ailesinin onu görmek istediğini söyledi (istemiyorlardı). Sal itiraz etmeden onunla gitti ama omzunun üstünden arkasına bakıp, "Dişşşi *uçuverdi*! Tanrım, ne manzaraydı!" dedi.

Bayan Keene, Phil'e halden anlayan bir gülümsemeyle baktı. Birçoklarının ilkiydi bu.

Sal'i oturma odasının kapısına kadar götürmüştü ki kadının dizleri boşaldı. Bardak elinden düştü. Bardağı yakaladı ve kısacık bir an ama ah nasıl güzel, garajın arkasında Jake'in ona attığı topu tutuşunu hatırladı. Onu oturma odasındaki insanların arasından geçirdi, artık neredeyse tüm vücudunu o taşıyordu. Annesi ona bir bakış atıp başını salladı: Çıkar onu buradan. Phil de başını sallayarak karşılık verdi.

Onu üst kata çıkarmaya çalışmanın manası yoktu, o yüzden onu misafir odasına yarı taşıyarak götürdü ve cenazeye gelenlerin paltolarının arasına yatırdı. Sal anında horlamaya başladı. Phil geri döndüğünde insanlara Sal'in acısına yenik düştüğünü ve en azından bir süreliğine kimseyi göremeyeceğini söyledi. Anlayışlı baş sallamalar ve mırıldanan başsağlığı dilekleriyle karşılandı –Tanrım, öyle çok başsağlığı dilenmişti ki Phil keşke birileri şöyle pis bir fıkra anlatsa derken buldu kendini– ama karısının yenik düştüğü tek şeyin acısı olmadığını bilen (Bayan Keene ve annesi gibi) kişiler olduğuna bayağı emindi.

Sal'in içmesine dair söylediği ilk yalandı bu ama son olmadı.

* * *

Phil yeniden bebek sahibi olmayı denemeyi önerdi. Sal kayıtsızlıkla, ne önemi var ki dercesine bir ilgisizlikle kabul etti bunu. Phil bazen onu –ona ulaşabilmek için canını yakacak, cildini morartacak kadar sertçe– omuzlarından tutmak ve çocuğunu kaybeden tek kişinin o olmadığını söylemek istiyordu. Bunu yapmadı. Onun ne diyeceğini bildiğinden öfkesini kendine sakladı: *Senin işin var. Benim hiçbir şeyim yok.*

Ama vardı. Gilbey's cini ve Kool sigaraları vardı. Günde iki paket. Sigaralarını cüzdan gibi görünen küçük timsah derisi bir kaba koyuyordu. 1954'te hamile kaldı. Phil sigarayı bırakmasını

önerdi. O da ne kadar iyi niyetli olsa da öğütlerini kendine saklamasını önerdi. Dördüncü ayda düşük yaptı.

"Bitti bu iş," dedi Kuzey Conway Hastanesi'ndeki yatağında. "Kırk yaşındayım. Bebek sahibi olmak için çok yaşlıyım."

Böylece Fransız lastiğine döndüler ama 1956'nın yeni yıl arifesinde Phil paskalyadan biraz sonra Kuzey Conway'den aldığı on ikilik kutuda hâlâ üç prezervatif olduğunu fark etti. Sally Ann geceliğini kaldırıp içine girmesine izin veriyordu ama Phil ona bakıp da tavanı seyrettiğini görünce Sal'in sadece işini bitirip üstünden kalkmasını beklediğini anlıyordu. Bu durum yakınlık kurmalarına pek müsaade etmiyordu.

Sadece bir kez, 1957'de Phil onu içmesi konusunda sıkıştırdı. Bırakmak ya da en azından azaltmak için şu bağımlılık merkezlerinden birine gitmesi gerekiyorsa Boca Raton'da iyi bir tane bulmuştu, New Hampshire'dan yeterince uzaktı, kimse duymazdı. Arkadaşlarını ziyaret ettiğini söyleyebilirdi. İstediği buysa ayrıldıklarını da söyleyebilirdi ama artık durması gerekiyordu.

Artık kilolu, cildi bozuk, gözleri cansız, saçları dağınık olan karısı ona baktı. Phil gözlerini özellikle büyüleyici buldu. Hiç derinlikleri yoktu.

"Neden ki?" dedi.

* * *

8 Kasım 1960 akşamı Phil boş bir eve döndü. Mutfak tezgâhında, *Akşam yemeği fırında. Ben GD'ye seçim sonuçlarını seyretmeye gidiyorum. S.* yazan bir not vardı.

Phil'i yanına davet etmemişti, Phil de zaten Kuzey Conway'deki Green Door barı oldum olası pek sevmezdi. Bir zamanlar o ve Sal'in evlendiği dönemde bayağı güzel bir bardı. Şimdi batakhane gibiydi.

Polis raporuna göre Bayan Parker, Green Door'dan 9 Kasım sabahı Kennedy'nin kazandığı açıklandıktan kısa bir süre

sonra, 00.40 civarı ayrılmıştı. Barmen saat on birde ona içki vermeyi kesmiş ama kalıp sonuçları izlemesine izin vermişti.

16. Karayolu'ndan eve dönerken yüksek hızla sürdüğü küçük Renault Dauphine'i yoldan çıkmış ve bir köprü ayağına vurmuştu. Anında ölmüştü. Otopsi raporuna göre kanındaki alkol 39 promildi. Kızının öldüğü haberini alan Ted Allburton kalp krizi geçirdi. Beş gün yoğun bakımda kaldıktan sonra öldü. Peş peşe cenazeler Phil'e neredeyse keşke Eniwetok'ta olsam dedirtecekti.

Karısının ölümünden üç hafta sonra Phil bir zamanlar boş bir arazi olan Curry Gönüllü İtfaiye İstasyonu'na sürdü. Saat geçti ve itfaiye karanlıktı. Kırmızıya boyalı kanatlı kapıların arasında İsa'nın doğumu sahnesi vardı: İsa, Meryem Ana, Yusuf, bilge adamlar ve hayvanlar. Resim –Phil'in hatırladığı kadarıyla– tam da kırmızı şemsiyenin Cevapçı'nın küçük masasına gölge yaptığı yerdeydi.

"Gel de benimle konuş," dedi Phil rüzgârlı karanlığa. Paltosunun cebinden bir tomar para çıkardı. "Sekiz yüz var burada, belki bin, birkaç sorum var. Birincisi şu: Bu bir kaza mıydı, yoksa kendini öldürdü mü?"

Cevap yok. Sadece boş alan, boş itfaiye, doğudan esen soğuk rüzgâr ve gizli ampullerle aydınlanan salak alçı heykeller vardı.

"İkinci sorum *neden*. Neden ben? Kulağa kendine acıma gibi geliyor olabilir, eminim öyledir de ama gerçekten merak ediyorum. Jake'in o gerizekâlı arkadaşı Harry Washburn hâlâ hayatta, Somersworth'te tesisatçı çırağı olarak çalışıyor. Sammy Dillon da hâlâ hayatta, benim oğlum neden değil? Jake hayatta olsa Sally de hayatta olurdu değil mi? Söyle bana. Sanırım aslında neden ben bilmek istemiyorum, neden *böyle* oldu, onu bilmek istiyorum. Hadi dostum. Çık dışarı, kur saatini, al paramı."

Cevap yoktu. Tabii.

"Sen hiç burada değildin, değil mi? Sadece boktan hayal gücümün bir parçasıydın, seni de sikeyim, kendimi de sikeyim, bu sikik dünyayı da sikeyim."

* * *

Phil sonraki üç yılı hafif kronik bir depresyonla geçirdi. İşini yaptı, mahkemeye hep vaktinde gitti, birkaç dava kazandı, bazılarını kaybetti, iki türlü de umurunda değildi. Arada bir rüyasında Cevapçı'yı gördü, bu rüyaların bazılarında masanın üstünden atıldı, tik taklayan kronometreyi yere devirdi ve ellerini Cevapçı'nın boynuna kenetledi. Ama Cevapçı hep duman misali solup yok oldu. Çünkü aslında olduğu şey buydu değil mi? Sadece duman.

Hayatının o dönemi Yanık Kadın'la sonlandı. Adı Christine Lacasse'tı ama Phil onu hep Yanık Kadın olarak düşünüyordu.

1964 baharının başlarında bir gün sekreteri rengi kaçmış ve perişan bir halde odasına girdi. Phil Marie'nin gözlerinde yaşlar gördüğünü sandı ama kadın elinin ayasıyla silene dek emin olamamıştı. Phil ona iyi olup olmadığını sordu.

"Evet ama bir kadın sizi görmeye geldi, onu içeri göndermeden önce sizi uyarmak istedim. Yanmış, çok fena. Yüzü... Phil yüzü *korkunç*."

"Ne istiyor?"

"New England Özgürlük Şirketi'ne beş milyon dolarlık dava açmak istiyor."

Phil gülümsedi. "İyi bir numara olurdu ha?"

New England Özgürlük, Presque Isle'dan Providence'a uzanan altı eyalette iş yapıyordu. Phil'in artık bittiğini düşündüğü savaş sonrası yıllarda büyüyüp kuzey bölgesindeki en büyük inşaat firmalarından biri haline gelmişti. Siteler, alışveriş merkezleri, ticaret merkezleri, hatta hapishaneler inşa ediyorlardı.

"Onu içeri gönder Marie. Uyardığın için teşekkürler."

Gerçi hiçbir uyarı onu iki bastonla ayaklarını sürüyerek odaya giren kadına tam anlamıyla hazırlayamazdı. Yüzünün sol tarafından Phil onun kırklarının sonlarında ya da ellilerinin başında olduğunu tahmin etti. Yüzünün sağ tarafı eriyip akmış, sonra

geri sertleşmiş bir et yığını altında gömülüydü. O tarafta bastonu tutan el bir pençe gibiydi. Kadın Phil'in yüzündeki ifadeyi gördü ve ağzının sol tarafı, orada kalan birkaç dişi gösteren bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Çok güzelim değil mi?" dedi. Sesi karga gaklaması gibi sertti. Phil onu yakan ateşi içine çektiğini ve ses tellerini kavurduğunu tahmin etti. Bu kadar konuşabildiği için bile şanslıydı herhalde.

Phil'in retorik ya da doğrudan alaycı olan bu soruya cevap verme niyeti yoktu. "Oturun Bayan Lacasse, sizin için ne yapabilirim anlatın."

"Lacasse Hanım olacak. Dul bir kadınım ben. Benim için ne yapabileceğinize gelirsek NEÖ'ye ağızlarına sıçacak bir dava açabilirsin." *Nöö* diye telaffuz etmişti. "Beş milyon, ne bir eksik ne bir fazla. Gerçi her iddiasına varım açmazsın. Portland'daki Feld ve Pillsbury de dâhil olmak üzere bir sürü avukatla görüştüm ve hiçbiri benimle ya da davamla ilgilenmek istemedi. NEÖ onlar için çok büyük. Siz beni def etmeden önce bir bardak su içebilir miyim?"

Phil, Marie'yi arayıp Lacasse Hanım'a bir bardak su getirmesini istedi. Bu sırada Yanık Kadın sağlam eliyle beline sarılmış bir çantayı karıştırıyordu. Bir şişe hap çıkardı ve Phil'in masasında karşıya attı.

"Açar mısın? Kendim yapabiliyorum ama çok feci acıyor. İki hap istiyorum. Yok, üç."

Phil kahverengi şişeyi açtı, sallayıp üç hap çıkardı, kadına uzattı ve şişeyi geri kapattı. Marie elinde suyla geldi ve Lacasse hapları yuttu. "Morfin, bilirsin kesin. Ağrı için. Konuşmak canımı yakıyor. Eh, her şey canımı yakıyor ama en kötüsü konuşmak. Yemek yemek de eğlenceli değil. Doktorlar hapların beni bir ila üç yıla öldüreceğini söylüyor. Bense davam mahkemeye varana kadar öldürmeyecekler diyorum. Bu konuda kararlıyım Avukat Bey. Ah, işe yaramaya başladılar. Güzel. Bir tane daha

alırdım ama o zaman dikkatim dağılmaya başlıyor, sıralamayı karıştırıyorum."

"Nasıl yardım edebilirim söyleyin," dedi Phil.

Kadın başını arkaya atıp bir cadı kıkırtısı koyverdi. Phil onun boynunun bir kısmının omzuna doğru eridiğini gördü. "O yavşaklara ağızlarına sıçacak bir dava açmama yardım et, böyle yardım edebilirsin." Bunun ardından hikâyesini anlattı.

Christine Lacasse eşi ve beş çocuğuyla Morrow Evleri'nde yaşıyorlardı, burası Kuzey Conway'in hemen güneyinde Albany kasabasında NEÖ tarafından inşa edilmiş bir alandı. Evlerinde ışıklar bir gidiyor bir geliyor, bazen prizlerden duman çıkıyordu. Ronald Lacasse uzun yol kamyon şoförüydü, iyi para kazanıyordu ama çoğu zaman evde olmuyordu. Christine Lacasse evde kadınların saçlarını yapıyordu, kurutma, fön makineleri sürekli kısa devre yapıyordu. Bir gün dört evlik apartmanlarında, kontrol dairesindeki elektrik panelleri ateş almıştı ve yaklaşık bir hafta boyunca elektrikleri gelmemişti. Henüz Yanık Kadın olmayan Christine sitenin sorumlusuyla konuşmuş, o da sadece omuz silkip New Hampshire Elektrik'i suçlamıştı.

"İşin aslının öyle olmadığını biliyordum," dedi Phil'e suyunu yudumlarken. "Annemin karnından dün doğmadım ben. Elektrik dalgalanması dört evin elektrik panelinin ateş almasına neden olmaz. Önce sigorta atar. Morrow Evleri'ndeki diğer apartmanlarda da ışık ve elektrikli ısıtma sıkıntıları vardı ama bizimkinin yanından geçemez."

Site sorumlusunun cevabı onun tatmin etmeyince NEÖ'nün Portsmouth ofisini aramıştı, orada bir görevliyle konuşmuş, geçiştirilmişti. Kuzey Conway kütüphanesinde firmanın kodamanlarını araştırmış, NEÖ'nün Boston genel merkezinin numarasını bulmuş ve genel müdürle görüşmeyi istemişti. Hayır, demişlerdi, Doğu Overshoe, New Hampshire'dan bir kadınla konuşamayacak kadar meşguldü. Onun yerine başka bir görevliyle konuşmuştu, muhtemelen Portsmouth'takinden daha

iyi maaşlı ve daha iyi takım elbiseli biriyle. Boston'daki adama elektrik durmadan gidip geldiğinde küçük salonunun duvarının ısındığını ve içinde arılar varmış gibi bir vızırtı sesi geldiğini anlatmıştı. Yanan bir şeylerin kokusunu aldığını söylemişti. Görevli ona muhtemelen elektrik sistemine uymayan yüksek voltajlı kurutma makineleri kullandığını söylemişti. Bayan Lacasse adama annesinin canlı kanlı bir çocuğu var mı diye sorup telefonu kapatmıştı.

O Noel'de NEÖ Morrow Evleri'nde her tarafa Noel ışıkları takmıştı. "Firma mı yaptı bunu?" diye sordu Phil. "Sitenin ev sahipleri birliği yapmadı mı?"

"Ev sahipleri birliği yoktu," dedi Phil'e. "Öyle bir şey değildi. Herkes Şükran Günü'nden sonra NEÖ'den bir el ilanı buldu posta kutusunda. *Mevsimin ruhuna uymak* istedikleri yazıyordu.

"Sırf iyi niyetlerinden yani," dedi Phil, dava defterine çiziktirerek.

Yanık Kadın cadı kıkırtısını koyverdi ve deforme olmuş, yarı erimiş parmağını ona uzattı. "Seni sevdim. Sen de diğerleri gibi beni def edeceksin ama seni sevdim. Diğerlerinden hiçbiri dediklerimi yazmadı."

"El ilanı hâlâ duruyor mu?"

"Benimki yandı ama aynısından bir yığın var."

"Bir tanesini istiyorum. Hayır, hepsini istiyorum. Yangını anlat."

O Noel eşinin evde olduğunu söyledi. Hediyeler ağacın altındaydı. Tatil başlamadan iki gün önce çocuklar yataklarında yatar (belki rüyalarında şeker falan görürken) onların ve yan komşuları Duffylerin evinde yangın çıkmıştı. Christine dışarıdan gelen çığlık sesleriyle uyanmıştı. Ev dumanla doluydu ama alev görmüyordu. Yatak odası camından yan komşusu Rona Duffy'yi gördü, karların içinde yuvarlanıyor, yanan geceliğini söndürmeye çalışıyordu.

"Evleri doğum günü mumu misali yanıyordu. Ronald'ı

sarsıp uyandırdım ve ona çocukları çıkarmasını söyledim ama çıkaramadı. Ben o sırada kapıdan fırlamış Rona'nın üstüne kar atıyordum." Lacasse Hanım sakin bir şekilde ekledi. "Öldü. İki çocuğu eski kocasıyla Rutland'deymiş, şanslılar. Benimkiler o kadar şanslı değildi. Onlara ne oldu bilmiyorum. Sanırım Ronnie onların yanına varmadan duman Ronnie'yi bayılttı. Onları kendim çıkarmak için içeri girdim, lanet olası oturma odası tavanının yarısı tepeme düştü. Avukat Bey ev çıra gibi yandı bitti. Ben yanar vaziyette dışarı süründüm. Hastanede kaldığım o bir yılda neler oldu dersiniz?"

"Suçu top misali birbirilerine atıp durdular ve sonunda top ortadan kayboldu," dedi Phil. "Doğru mu?"

Eğri büğrü parmak yine onu gösterdi. Bir kez daha kıkırdadı. Phil cehennemde lanetlenenlerin böyle güldüğünü düşündü.

"NEÖ kablo işlerini yapan firmanın hatası olduğunu söyledi. Kabloları yapan firma eyaletin hem Noel ışıklarını hem de kablo şartnamelerini denetlediğini, o yüzden eyaletin hatası olduğunu söyledi. Eyalet ayakta kalan evlerdeki kablolamanın şartnameye uymadığını, mühendislik firmasının tasarruf etmek için sahtekârlık yaptığını söyledi. Mühendislik firması talimatlarını New England Özgürlük Şirketi'nden aldığını söyledi. New England Özgürlük Şirketi ne dedi biliyor musun?"

"Hoşuna gitmiyorsa dava aç," dedi Phil.

"Hoşuna gitmiyorsa dava aç, doğru cevap. Fırında uzun süre bırakılmış tavuk gibi görünen bir kadının karşısında kocaman, eski bir firma. Tamam, dedim, mahkemede görüşürüz. Bana tazminat önerdiler, kırk bin dolar, geri çevirdim. Beş milyon istiyorum, on dört yaşından üç yaşa her çocuğum için bir milyon. Kocamı bedavaya alabilirler, çocuklarımı çıkarması gerekirdi. Şimdi, gitme vaktim geldi mi?"

Sal öldüğünden beri ilk kez –belki Jake öldüğünden beri ilk kez– Phil içinde gerçek bir ilgi kıpırtısı duydu. Ayrıca öfke. Arkası sağlam bir firmaya karşı dava açma fikri hoşuna gitmişti. Para

için değil, gerçi beş milyondan alacağı pay hatırı sayılır bir para olurdu. Reklam için de değil, çünkü altından kalkamayacağı... ya da kalkmak istemediği kadar çok işi vardı. Başka bir şeydi. Ellerini duman gibi kaybolmayacak bir boyna dolama şansıydı bu.

"Hayır," dedi Phil. "Gitme vaktiniz gelmedi."

* * *

Phil sonraki beş sene boyunca New England Özgürlük'ü amansızca kovaladı. Babası onaylamıyor, Phil'de Don Kişot kompleksi olduğunu söylüyor, onu diğer davalarını savsaklamakla suçluyordu. Phil bunun muhtemelen doğru olduğunu söyledi ama artık oğlunu Harvard'a göndermek için para biriktirmesine gerek olmadığını da belirtti ve John –artık İhtiyar John'du– bir daha dava hakkında tek kelime etmedi. Ted Allburton'ın dul eşi onu anladığını ve yüzde yüz arkasında olduğunu söyledi. "Davaya bakıyorsun çünkü Jakey'yi alan kansere dava açamazsın," dedi.

Phil itiraz etmedi –dediğinde gerçeklik payı olabilirdi– ama aslında Cevapçı'yı aklından çıkaramadığı için yapıyordu. Bazen uyuyamadığında kendine aptallık ettiğini, Cevapçı'nın kendi talihsizliklerinden ya da Yanık Kadın'ın talihsizliklerinden sorumlu olmadığını söylüyordu. Tüm bunlar doğruydu ama şu da doğruydu: Gerçekten cevaplara *ihtiyacı* olduğunda kırmızı şemsiyeli adam yok olmuştu. Ve Bayan Lacasse gibi onun da *birilerini* sorumlu tutması gerekiyordu.

Bayan Lacasse zatürreye yakalanmadan hemen önce Phil NEÖ'yü Boston Bölge Mahkemesi'ne çıkardı. Kazandı. NEÖ, Phil ve Christine'in tahmin ettiği üzere temyize gitti, yine de Lacasse Hanım zatürre onu 1967 sonbaharında aldığında en azından bu şartlı zafere ulaşmıştı. O dönem Phil onun neredeyse günden güne eriyip gittiğini görmüştü ve aynı Jake'te olduğu gibi kaderinin çoktan yazıldığını anlamıştı. Davaya Ronald Lacasse'ın

kardeşini ekledi. Tim Lacasse'ta Yanık Kadın'ın intikama susamışlığından, coşkusundan eser yoktu, Phil'e saldırmasını, nasıl isterse öyle yapmasını söyledi ve davayı Kuzey Carolina'daki evinden takip etti. Herhangi bir ücret ödemeyi reddetti ama gökyüzünden düşer de Boston ya da New Hampshire'dan güneye süzülürse parayı almaktan memnuniyet duyardı. Yanık Kadın miras bırakmadı. Phil masrafları kendi cebinden ödeyerek yine de davayı sürdürdü. NEÖ iki kere anlaşmaya gitmeyi önerdi, ilkinde üç yüz bin dolar, sonra sekiz yüz bin dolar. Davanın görünürlüğü onları aşırı rahatsız ediyordu. Tim Lacasse, Phil'i parayı almaya zorladı (uzaktan). Phil kabul etmedi. Beş milyonun hepsini istiyordu çünkü Bayan Lacasse öyle istemişti. Her bir çocuk için bir milyon. Gecikmeler oldu. Ertelemeler oldu. NEÖ yargıtayın birinci temyiz mahkemesinde kaybetti ve yeniden temyize gitti ama yargıtay davayı kabul etmeyince kaçacak yolları kalmadı. Noel ışıklarının –bardağı taşıran son damla– ve Phil'in (firmanın inşa ettiği diğer evleri göstererek) NEÖ'nün standart politikası olduğunu kanıtladığı boktan kablolamanın son faturası 7,4 milyon dolar olarak davacı Tim Lacasse'a ödendi. Bir de hatırı sayılır miktardaki mahkeme masrafları. Başta Doğu Overshoe'dan bir kasaba avukatına karşı koyamayacaklarına inanamayan NEÖ zamanında geri çekilse neredeyse iki buçuk milyonunu kurtarabilirdi.

Tim Lacasse, Phil tazminatı tam ortadan ikiye böleceklerini bildirdiğinde onu dava etmekle tehdit etti. "Et hadi," dedi Phil. "Üç nokta yedi milyonun nisan gününde kar misali erir gider."

Tim Lacasse sonunda bölüşmeyi kabul etti ve 1970 yılında bir gün Phil ofis duvarına çerçeveli bir fotoğraf astı, her gün ilk bu fotoğrafı görecekti. Fotoğraf Ronald ve Christine Lacasse'ın düğün günündendi. Adam iriyarıydı ve sırıtıyordu. Beyaz gelinliğiyle Christine ise tam bir afetti.

Fotoğrafın altında büyük harflerle Phil'in özenle kendi eliyle yazdığı altı kelime vardı.

ASLA UNUTMA, DAHA KÖTÜLERİNİ YAŞAYANLAR VAR

New England Özgürlük davasındaki son hükmün ardından –hukuki çevrelerde onu adeta bir yıldıza çevirmişti bu dava– Phil istediği işi alabilirdi. Bunun yerine hızını biraz azalttı ve artık finansal açıdan rahat olduğundan daha çok hayır amaçlı dava almaya başladı. 1978'de, Innocence Project* kurulmadan on dört yıl önce, New Hampshire Devlet Hapishanesi'nde müebbetinin on iki yılını yatmış bir adamı yeniden mahkemeye çıkardı ve sonunda özgür kalmasını sağladı.

Hayatında eskiden Jake ve Sal'in olduğu yerde bir boşluk vardı, tabii ki. Hukuki işler bu boşluğu dolduramazdı, o yüzden toplum içinde daha aktif yer aldı. Curry Halk Kütüphanesi'nde mütevelli olarak görev aldı ve ilk Curry Kitap Festivali'nin açılışını yaptı. New Hampshire televizyon kanallarında eyalet genelinde yıllık kan bağışı için kamu spotlarında yer aldı. Haftada bir gün Kuzey Conway'de aşevinde (çünkü daha kötülerini yaşayanlar var), bir akşam da eyalet sınırının ötesinde, Fryeburg'daki Harvest Hills hayvan barınağında çalışıyordu. 1979'da oradan yavru bir Beagle cinsi köpek aldı. Sonraki on dört yıl boyunca Frank her yere yolcu koltuğunda oturan köpeğiyle gitti.

Yeniden evlenmedi ama Moultonborough'da arada bir ziyaretine gittiği bir hanım arkadaşı vardı. Adı Sarah Coombes'du. Phil onun hukuki işlerini yürütmüş ve evinin kredisini ödemişti. O ve Frank geceyi her seferinde orada geçirmiyorlardı ama Sarah geçirdikleri zamanlar için kilerinde bir paket Gaines-Burgers köpek maması bulunduruyordu. Yıllar geçtikçe bu ziyaretlerin arası açıldı, Phil gün bittiğinde genelde eve gidiyor ve evi temizleyen ve genel ev işlerinden sorumlu olan kadın ona ne bıraktıysa mikrodalgada ısıtıp yiyordu. Bazen –her zaman değil ama bazen– evin boşluğu onu sarsıyordu. Öyle anlarda Frank'i

* 1992 yılında kurulmuş, haksız yere mahkûm edilen kişilerin beraatini sağlamayı amaçlayan bir sivil toplum kuruluşudur. (ç.n.)

yanına çağırıp kulaklarının arkasını kaşıyor, ona daha kötülerini yaşayanlar var diyordu.

Reddettiği tek yardım işi Curry Küçükler Ligi takımına yardımcı koçluk yapmaktı. Sadece Phil için fazla hassas bir konuydu bu.

İşte zaman böyle geçti, hikâyeler böyle anlatıldı. Büyük kısmında güzel zamanlardı. Yara izleri vardı ama şeklini bozan izler değil, hem yara izleri iyileşen yaralar değil midir aslında?

Topallamaya ve baston desteğiyle yürümeye başladı. Marie emekli oldu. Phil el, ayak ve kalçasında artritten çekiyordu. Marie öldü. Phil de emekliliğini duyurdu ve kasaba (Curry artık küçük bir şehir olmanın arifesindeydi) ona çılgın bir parti verdi. Onu CURRY'NİN 1. VATANDAŞI ilan eden bir plaket de dahil olmak üzere bir sürü hediye aldı. Birkaç konuşma yapıldı, Phil'in yeni lisenin konferans salonunu neredeyse dolduran kalabalığa yaptığı konuşmayla etkinlik sonlandı. Mütevazı bir konuşmaydı, nükteliydi ve en önemlisi kısaydı. Acilen işemesi gerekiyordu.

Beagle Frank 1993 sonbaharında huzur içinde öldü. Phil onu eklemleri her bir kürek vuruşunda karşı çıkıp inlese de çukuru kendi elleriyle kazarak arka bahçeye gömdü. Mezarı dolup üstü kapanınca ve üzerine çimi geri konunca yine kısa bir cenaze konuşması yaptı. "Seni sevdim oğlum. Hâlâ seviyorum." Bu Phil'in seksen bir yaşına girdiği yıldı.

1995'te hayatında ilk defa migren ağrısı çekmeye başladı. Check-up ve artritleri için on yıldır ona danışmasına rağmen hâlâ Yeni Doktor olarak gördüğü Dr. Barlow'a muayeneye gitti. Barlow ona baş ağrılarıyla birlikte çift görmeye başlayıp başlamadığını sordu. Phil gördüğünü söyledi ve baş ağrısı hafiflediğinde kendini bazen oraya nasıl gittiğini hatırlamadan evin başka bir köşesinde bulduğunu itiraf etti. Dr. Barlow, MR çektirmesi için onu Portsmouth'a gönderdi.

"Pek iyi haberlerim yok," dedi Yeni Doktor sonuçlarını in-

celedikten sonra. "Beyin tümörü." Sonra onu kutlar gibi ekledi: "Senin yaşında erkeklerde çok nadir görülür."

Barlow ona Massachusetts Hastanesi'nde bir nörolog önerdi. Phil kasaba içinde olmadığı sürece artık araba sürmediğinden ona şoförlük etmesi için Logan Phipps adlı genç bir çocuğu işe aldı. Logan ailesinden, arkadaşlarından, kız arkadaşından, havadan, yarı zamanlı işinden, okula dönme hevesinden uzun uzun bahsetti. Başka şeylerden de. Hepsi Phil'in pek de keskin olmayan kulaklarından birinden girip diğerinden çıktı ama başını salladı o anlattıkça. O yolculuk sırasında insanın bir noktada hayattan ayrılmaya başladığını anladı. Öyle büyük bir mesele değildi. Bir süpermarket kuponunu delikli çizgisinden yavaşça ama durmadan yırtmak gibiydi.

Nörolog Phil'i muayene etti ve Phil'in yaşlı beyninin filmlerini inceledi. Phil'e onu ameliyat edip pis beyin tümörünü çekip atabileceğini söyledi, bu da Phil'in aklına bir kızın o adamı hayatından çekip atacağını söylediği eski bir şarkıyı getirdi. Sal bu şarkıyı sık sık duşta, bazen saçlarını yıkarken söylerdi ama Phil hiç üzerine alınmazdı. Phil nöroloğa ameliyattan sonra uyanma –ve kendi olma– ihtimalinin kaç olduğunu sordu, nörolog ona yüzde elli dedi. Phil kusura bakmayın ama bu yaşta bu ihtimaller iyi değil, dedi.

"Baş ağrılarınız çok kötüleşebilir, yani..." Nörolog omuz silkti, ölmeden önce demek istememişti.

"Daha kötülerini yaşayanlar var," dedi Phil.

3

1995 sonbaharında rüzgârlı bir ekim günü Phil son kez arabasının direksiyonuna oturdu. Bu günlerde külüstür Chevrolet ya da Buick değil tam donanımlı bir Cadillac Seville sürüyordu. "Umarım kimseyi öldürmem Frank," dedi aslında orada olmayan köpeğe. O sırada başı ağrımıyordu ama el ve ayak parmaklarında bir soğukluk –bir tür hissizlik– baş göstermeye başlamıştı.

Otuz kilometre hızla kasabada dolaşıp kasabadan çıkınca hızını elliye çıkardı. Birkaç araba kornalarını bağırtarak etrafından dolaştı. "Bok yiyin, geberin," dedi Phil her birine. "Bana katılıyorsan havla Frank."

111. Karayolu'nda trafik iyice azaldı ve neredeyse hiç araba kalmadı, CEVAPÇI'YA 3 KM yazan parlak sarı tabelayı görünce Phil şaşırdı mı peki? Şaşırmadı. Yoksa neden kendi hayatını ve karşı yönden gelenlerin hayatını riske atacaktı? Beynine yayılan kara çürümenin ona yanlış bilgiler gönderdiğini de sanmıyordu. Çok geçmeden diğer tabela göründü: parlak mavi, CEVAPÇI'YA 1 KM. Ve işte orada, Curry kasabasının hemen dışındaki bir tepenin ardında masa ve parlak kırmızı şemsiye duruyordu. Phil kenara çekip motoru kapattı. Bastonunu alıp güçbela direksiyondan indi.

"Sen burada kal Frank. Uzun sürmez."

Cevapçı'nın hâlâ aynı görünmesine şaşırdı mı? Aynı parlak gözler, seyrelen saçlar, aynı kıyafetler? Şaşırmadı. Çift algılayan ve bazen titreyen görüşüyle emin olmak zordu ama Phil'in gördüğü tek bir fark vardı. Cevapçı'nın masasında tek bir tabela vardı. Şöyle yazıyordu:

TÜM CEVAPLAR BEDAVA

Homurdanıp yüzünü buruşturarak oturdu müşteri sandalyesine. "Aynı duruyorsun."

"Sen de öyle Sadece Phil."

Phil güldü. "Hadi oradan, bırak bu işleri, olur mu?" Salakça bir soruydu herhalde ama ne olacak? Bugün tüm sorular bedavaydı.

"Doğru söylüyorum. İçinde aynısın."

"Sen öyle diyorsan, ama benim şüphelerim var. Büyük saatin hâlâ çantanda mı?"

"Evet ama bugün ona ihtiyacım olmayacak."

"Beleş perşembe, öyle mi?"

Cevapçı gülümsedi. "Bugün salı Phil."

"Onu biliyorum. Öylesine bir soruydu bu. Bilir misin bu soruları?"

"Ben *her türden* soruyu bilirim. Senin sorun ne?"

Phil artık *neden ben* diye sormak istemediğine karar verdi, Cevapçı bunun da öylesine, yetersiz bir soru olduğunu söylerdi. Oydu çünkü o kendisiydi. Başka bir nedeni yoktu. Ne kadar yaşayacağını da merak etmiyordu. Uçuşan karları görebilirdi ama baharda erimelerini görmeyeceği kesindi. Merak ettiği tek bir şey vardı.

"Varlığımız sürüyor mu? Öldükten sonra varlığımız sürüyor mu?"

"Evet."

Grilik belirmeye başladı, çok yavaşça etraflarını sarıyordu. Aynı anda Cevapçı geri çekilmeye başladı. Yine çok yavaşça. Phil buna aldırmadı. Baş ağrısı yoktu, buna sevinmişti ve yeşillikler –hâlâ görebildiği kadarı– çok güzeldi. Sonbaharda ağaçlar döngüyü tamamlayıp ışıl ışıl yanıyordu. Ve tüm cevaplar bedava olduğundan...

"Cennete mi gidiyoruz? Cehenneme mi? Reenkarnasyon mu var? Yine kendimiz mi oluyoruz? Hatırlıyor muyuz? Karımı ve oğlumu görecek miyim? Güzel olacak mı? Korkunç mu olacak? Rüyalar var mı? Hüzün, neşe, herhangi bir duygu var mı?"

Artık grinin içinde neredeyse tamamen kaybolan Cevapçı, "Evet," dedi.

* * *

Phil Cadillac'ının direksiyonunda kendine geldi, ölmemesine şaşırmıştı. O an kendini iyi hissediyordu, hatta bayağı iyi. Baş ağrısı yoktu, ellerinde, ayaklarında ağrı yoktu. Kontağı çevirdi.

"Sence bizi eve tek parça halinde götürebilir miyim Frank? Kimseyi öldürmeden? Evet dersen bir, hayır dersen iki kere havla."

Frank bir kere havladı, yani cevap evetti.

Evetti.

Jonathan Leonard için.

SONSÖZ

Bir gün sabah yürüyüşü yaparken Jeff Healey Band'den "Highway 49" dinleyip gitar solosunun ne kadar havalı olduğunu düşündüğüm sırada kırmızı şapkalar takmış iki yeşil plastik figür gördüm. Yolun iki tarafına konmuşlardı ve üzerlerinde YAVAŞ OLUN! OYNAYAN ÇOCUKLAR VAR BURADA! yazıyordu. "Çıngıraklı Yılanlar" o anda, her şeyiyle geldi aklıma. Fikri bulduğum o anda bilmediğim tek şey çok uzun zaman önce yazdığım Kujo'dan eski bir dostun ana karakter olacağıydı.

Bazen böyle oluyor bana, hikâye tamamen bitmiş halde, doğru şeyin onu tetiklemesini bekliyor. Çok havalı bir şey. Detayları pek bilmiyorum ("Çıngıraklı Yılan"daki yaşlı polis Andy Pelley bir anda çıktı ortaya) ya da hikâyenin nasıl biteceğini. İşin, en azından benim için, keyifli kısmı da bu keşif hali. Bu süreç neden ya da nasıl işe yarıyor, hâlâ büyük bir gizem benim için.

"Danny Coughlin'in Kötü Rüyası" da öyleydi. Bir gün sadece bir kâse gevrek yiyip köpeğimi gezdirmeyi planlayarak giyinirken "Bir adam tek bir kez psişik görüye kapılsa ne olur? Ona bir cesedin yerini gösteren bir rüya görse? Ona inanan olur mu yoksa onun katil olduğunu mu düşünürler?" diye düşündüm. Tişörtümü giyiyordum bu sırada. Kotumu çekerken Sefiller'deki Javert gibi başkahramanıma musallat olacak takıntılı bir polis geldi aklıma. Hikâyenin kalanı kendiliğinden oturdu. Polisimin –Javert değil de Jalbert– sayı sayma takıntısı olacağını bilmiyordum, onu kendi kendine yapmaya başladı. Ben sadece o ipin ucunu takip ettim. Bu durumda ben bir hikâyeci miyim yoksa "Rüya Görenler"deki William Davis gibi bir stenograf mı? Belki ikisi birden.

Süreci merak ediyor muyum? Hayatımda büyük bir rolü olduğu için tabii ki ediyorum. Kurgularımda yazarlar hakkında yazdım, kurgudışında yazmak üzerine yazdım ama hâlâ anlamıyorum. İnsanların neden hikâyelere ihtiyaç duyduğunu bile anlamıyorum ya da benim –birçoklarıyla beraber– bu hikâyeleri yazma ihtiyacı duyduğumu. Bildiğim tek şey sıradan gündelik hayatı ardında bırakıp var olmayan insanlarla bağ kurmanın heyecanı hemen her hayatın bir parçası. Hayal gücü aç ve beslenmek istiyor. Ve bazen –yine "Rüya Görenler"deki William Davis gibi– daha yazmadan kelimeleri görebiliyorum. "Kırmızı Ekran"ın ve "Finn"in ilk paragrafları onları yazıya dökmeden haftalar, aylar önce vardı. Her bir noktayı, virgülü görebiliyordum. Bu dedikleri gibi spektrumda olduğumu mu gösterir? Belki, hatta büyük ihtimalle ama kimin umurunda? Hikâye anlatmak beni ve birçoklarını yıllardır eğlendiriyor ve bu beni mutlu ediyor.

Hikâyelerimin neden bu kadar karanlık konularda olduğuna gelirsek... bu başka bir mesele. Konularım yüzünden özür

mü dilemeliyim? Sanmıyorum. Francisco Goya kendisini uykuya daldığı sırada başına üşüşen fantastik yaratıklarla gösterdiği bir gravür yapıp adına Aklın Uykusu Canavarlar Yaratır koymuş. Ben her zaman böyle bir uykunun ve böyle canavarların akıl sağlığı için gerekli unsurlar olduğunu düşünmüşümdür. (Shirley Jackson'ın Tepedeki Ev kitabının ilk cümlesini okuyun; çok güzel açıklamış.) Korku hikâyelerini en çok merhametli ve empati kurabilen kişiler sever. Bir paradoks bu ama doğru. Bence dünyadaki çoğu kederin sorumlusu aramızdaki hayal gücü yoksunları, hayal gücünün karanlık yanını takdir edemeyenler. Doğaüstü ve paranormal hikâyelerde gerçek dünyayı olduğu gibi göstermek ve bildiğim ve sevdiğim Amerika hakkında gerçekleri anlatmak için özellikle çabaladım. Bu gerçeklerin bazıları çirkin ama şiirde dediği gibi, sevgi olunca yara izleri güzel izlere dönüşür.

Bu hikâyelerin çoğu bayağı yeni ve en uzunları hiç yayımlanmadı. Çoğunun nasıl başladığının detayına girmeme gerek yok, her bir fikir aklıma geldiğinde nerede olduğuma dair sıkıcı bir anlatımdan öteye gitmez bu. O da hatırlarsam tabii.

Bahsetmeye değer diğer tek hikâye "Cevapçı". Yeğenim Jon Leonard yazdığım eski şeyleri karıştırdı, çoğu bitmemiş ve çoktan unutulmuş şeyler. Altı sayfalık bir kısmın fotokopisini alıp üzerine öyle güzel ki bitirmen gerek diyen bir not iliştirmiş. Okudum ve haklı olduğunu düşündüm. O ilk sayfaları otuz yaşındayken yazdım. Yetmiş beş yaşında bitirdim. Bu öykü üzerinde çalışırken zamandan bir kanyona seslenip yankısını duymayı bekliyormuş gibi bir hisse kapıldım. Bir şey ifade ediyor mu bu? Bilmiyorum. Sadece nasıl hissettiğimi biliyorum.

Çok hızlı ürettiğim söylenir, Sadık Okurlarım bunu iyi bir şey olarak görüyor, eleştirenlerse bazen kötü bir şey olarak. Hızlı üretmeye çalışmadım hiç, aksine de çabalamadım. Bana verilenlerle yapabileceğimi yaptım ve çoğu zaman çok keyif aldım.

Tek kötü yanı, çorbadaki sinek diyelim (abartılı davranmak isterseniz de ölümcül hata) ortaya çıkan şey asla –hayır, tek bir kez bile– ilk fikir kadar muhteşem olmadı. Başarmaya çok yaklaştığım iki sefer de iki hapishane hikâyesindeydi: Yeşil Yol ve "Rita Hayworth ve Shawshank'ın Kefareti". Diğer hepsi olmalarını istediğimin altında kaldı. O, Mahşer, Kubbenin Altında gibi uzun romanlarda bile daha iyi bir yazarın daha iyi bir iş çıkaracağı hissiyle bitirdim yazmayı. Yine de şöyle bir bakınca yaptıklarımla gurur duyuyorum. Kısa kurgularımla da gurur duyuyorum çünkü bana hep çok zor geldiler.

Öyküler üzerinde çalışan ve onları daha güzel hale getiren editörler saymakla bitmez ama çoğu korkunç olan onlarca eski öykü karıştırıp bitirilmeyi bekleyen öyküler bulduğu için Julie Eugley'ye teşekkür edebilirim. Çoktan unutulmuş "Cevapçı"yı görmemi sağladığı için Jon Leonard'a teşekkür edebilirim. İki oğluma da benimle beraber yazdıkları ve kendi biricik yeteneklerini paylaştıkları için teşekkür edebilirim. Joe'yla iki hikâyede beraber çalıştık "Throttle" ve "In the Tall Grass". Owen'la en sevdiğim romanlar arasında olan Uyuyan Güzeller'de. Beraber yazdığım Stewart O'Nan, Richard Chizmaar ve rahmetli Peter Straub'a da teşekkür edebilirim. Başka yazarlarla çalışmak hep risk taşır ama her seferinde çok güzel karşılıklar aldım.

Uzun zamandır editörlüğümü yapan Nan Graham'a ve menajerim Liz Darhansoff'a teşekkür ederim. Rahmetli Chuck Verrill'in yerine geçip omuzlarımdan büyük yük kaldırdı. Yorulmak bilmeyen araştırmacım ve arkadaşım Robin Furth'e teşekkür ederim. En çok da ayaklarımın yere basmasını sağlayan eşim Tabitha'ya teşekkür ederim. Hem tatlı hem ekşi olabiliyor, bazen aynı anda ama her zaman çok zekidir. Danny Coughlin'in kardeşi hakkında daha çok şey anlatmam gerektiğini söyleyen ve "Çıngıraklı Yılanlar"da Covid üzerine daha çok çalışmam gerektiğine dikkat çeken oydu.

Size çok teşekkür ederim sevgili okurlar, hayal gücünüze ve sinir uçlarınıza yerleşmeme izin verdiğiniz için. Daha mı karanlık seviyorsunuz? İyi. Ben de öyle. Ruh kardeşiyiz demektir.

Not: Tepedeki Ev'in ilk cümlesi şöyle: "Mutlak gerçeklik koşulları altında hiçbir canlı organizma akıl sağlığını koruyarak yaşamayı sürdüremez; kimilerine göre tarlakuşları ile çekirgeler bile hayal görür."

İkinci not: Bu kitabın adını aldığım Leonard Cohen şarkısı "You Want It Darker". Biraz değiştirdim kusura bakmayın.

23 Nisan 2023

Daha mı karanlık seviyorsunuz. Alın size daha karanlık!

Stephen King'in şaşırtma, okuru hayran bırakma, korkuya da teselliyi de aynı anda sunma konusundaki eşsiz yeteneği hâlâ doruk noktasında. Hayatın hem mecazen hem de gerçek anlamda daha karanlık yönlerine inen bu on iki öyküde yazar fanilik, şans ve gerçeklik üzerine muhteşem hikâyeler anlatıyor.

Kitaptaki "İki Yetenekli Serseri" adlı öyküde uzun süredir bazı yeteneklerin ardında saklı kalan sırlar ortaya çıkıyor. "Danny Coughlin'in Kötü Rüyası" kısa ve benzeri görülmemiş bir rüyanın onlarca hayatı alüst etmesini anlatıyor. "Cımgıklı Yılanlar" *Kuja*'nın devamı niteliğinde bir öykü: yaşlı bir adam, biraz huzur bulmak için Florida'ya gidiyor ama orada şanstan çok ağır, beklenmedik bir mirasla karşılaşıyor. "Rüya Görenler", içine kapanık bir Vietnam gazisinin bir iş ilanına yanıt vermesi ve evrenin bazı köşelerinin keşfedilmemesi gerektiğini öğrenmesi üzerine. "Cevapsız" ise önsezinin iyi şans mı yoksa kötü şans mı olduğunu sorguluyor ve dayanılmaz trajedilerle dolu bir hayatın bile anlamlı olabileceğini hatırlatıyor.

Efsanevi yazar Stephen King'in bu yeni derlemesindeki öykülerin her biri kendi başına heyecanlı, neşeli, gizemli ve ikonik.

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-3073-9